

Trọng Sinh Chi Tướng Quân VS Tướng Quân

Contents

Trọng Sinh Chi Tướng Quân VS Tướng Quân	3
1. Chương 1: Kiêu Ngạo Ra Trận	3
2. Chương 2: Lần Giao Chiến Đầu Tiên	9
3. Chương 3: Đối Thủ Duy Nhất	13
4. Chương 4: Người Bạn Đầu Tiên	17
5. Chương 5: Bạn Cùng Phòng Và Huấn Luyện Viên	21
6. Chương 6: Tuyển Chọn Lớp Trưởng	25
7. Chương 7: Thăm Dò Và Tiếp Cận	29
8. Chương 8: Tiếp Xúc Chương Trình Học Mới	33
9. Chương 9: Một Thương Lang Khác	37
10. Chương 10: Anh Còn Chưa Đủ Tư Cách	41
11. Chương 11: Thực Lực Của Cổ Khâm	45
12. Chương 12: Giải Đấu Liên Trường	50
13. Chương 13: Đồng Đội Tương Lai	54
14. Chương 14: Thân Phận Của Thương Lang	58
15. Chương 15: Nghệ Thuật Chỉ Huy	61
16. Chương 16: Sân Khấu Của Cổ Khâm	65
17. Chương 17: Con Tin Đặc Biệt	69
18. Chương 18: Thắng Lợi Cuối Cùng	73
19. Chương 19: Bọn Họ Là Người Yêu	77
20. Chương 20: Chuẩn Bị Cơ Giáp	80
21. Chương 21: Bạn Trai Của Tôi	84
22. Chương 22: Mẫu Người Lý Tưởng	88
23. Chương 23: Khi Tình Cảm Nảy Sinh	92
24. Chương 24: Đến Địa Điểm Tổ Chức	96
25. Chương 25: Lên Vô Đài Vì Cậu	100
26. Chương 26: Người Khiêu Chiến Số 2	104
27. Chương 27: Chỉ Huy Biến Mặt	108
28. Chương 28: Mọi Người Đều Biết	112
29. Chương 29: Giả Làm Người Yêu Đi	116
30. Chương 30: Tướng Quân Và Cha	120
31. Chương 31: Lần Giao Chiến Thứ Hai	124
32. Chương 32: Dấu Ấn Trên Khóe Miệng	128
33. Chương 33: Cùng Nhau Chiến Đấu	132
34. Chương 34: Chúng Ta Giống Nhau	137
35. Chương 35: Cho Cậu Xoa Lại	141
36. Chương 36: Mạnh Mỗi Làm Phản	145
37. Chương 37: Cơ Giáp Va Chạm	148
38. Chương 38: Tổng Kết Sau Trận Đấu	152
39. Chương 39: Tôi Là Nghiêm Túc	156
40. Chương 40: Thử Bền Nhau	160

41. Chương 41: Thay Đổi Luật	163
42. Chương 42: Thắng Hay Thua	167
43. Chương 43: Người Chiến Thắng Chân Chính	171
44. Chương 44: Về Nhà Với Hình Chiến	175
45. Chương 45: Có Tôi Cùng Cậu	180
46. Chương 46: Mặc Sai Đồ	184
47. Chương 47: Lần Giao Chiến Thứ Ba	187
48. Chương 48: Cơ Giáp Hợp Nhất	191
49. Chương 49: Chức Năng Vô Dụng	195
50. Chương 50: Chuẩn Bị Ra Chiến Trường	199
51. Chương 51: Không Được Phép Sợ Hãi	202
52. Chương 52: Đòi Mất Đẳng Sau Lưng	206
53. Chương 53: Ra Oai Phủ Đầu Với Ai	210
54. Chương 54: Không Còn Dám Hung Hăng	214
55. Chương 55: Mở Đầu Hải Lòng	217
56. Chương 56: Chuyển Dời Tới Chiến Tuyến	221
57. Chương 57: Chiến Đấu Với Cơ Giáp Satan	225
58. Chương 58: Lịch Sử Lặp Lại	228
59. Chương 59: Cách Khuyên Nhủ Khác Biệt	232
60. Chương 60: Gió Bão Nổi Lên	236
61. Chương 61: Khốn Cảnh Của Cổ Khâm	239
62. Chương 62: Chiến Bại Đã Định Trước	243
63. Chương 63: Vật Thí Nghiệm Số 2	247
64. Chương 64: Hy Vọng Và Tuyệt Cảnh	250
65. Chương 65: Cầu Sinh Trong Tuyệt Cảnh	254
66. Chương 66: Tiến Hành Giải Cứu	258
67. Chương 67: Cổ Khâm Phát Cuồng	261
68. Chương 68: Cục Diện Có Lợi	265
69. Chương 69: Trở Về Quân Liên Minh	268
70. Chương 70: Yên Tĩnh Ngắn Ngủ	272
71. Chương 71: Chúng Ta Làm Đi	276
72. Chương 72: Cơ Hội Và Cạm Bẫy	279
73. Chương 73: Chỉ Còn Lại Tuyệt Tình	283
74. Chương 74: Cái Giá Của Sự Phẫn Bội	286
75. Chương 75: Gặp Phải Vấn Đề	290
76. Chương 76: Thời Gian Như Nước Chảy	294
77. Chương 77: Hẳn Là Người Của Tôi	298
78. Chương 78: Công Khai Quan Hệ	302
79. Chương 79: Bắt Đầu Nhiệm Vụ Mới	307
80. Chương 80: Nghi Vấn Người Sống Lại	311
81. Chương 81: Địch Tập Kích Thất Bại	315
82. Chương 82: Không Cần Dò Xét	319
83. Chương 83: Bí Mật Của Satan	324
84. Chương 84: Bàn Tán Và Thân Phận	328
85. Chương 85: Sĩ Quan Phụ Tá Tương Lai	332
86. Chương 86: Cái Chết Của Hứa Thiếu Dương	337
87. Chương 87: Chúng Ta Kết Hôn Đi	341
88. Chương 88: Chuẩn Bị Trước Trận Chiến	346
89. Chương 89-1: Phá Hủy Hành Tinh Quảng (1)	349
90. Chương 89-2: Phá Hủy Hành Tinh Quảng (2)	353
91. Chương 90: Một Thế Giới Khác	355
92. Chương 91: Quá Khứ Và Tương Lai	361
93. Chương 92: Thời Khắc Khoe Khoang Ân Ái	365
94. Chương 93: Đại Kết Cục – Chỉ Cần Chung Một Chỗ	372

95. Chương 94: Phiên Ngoại : Xem Mắt	380
96. Chương 95: Phiên Ngoại : Sau Khi Xem Mắt	387

Trọng Sinh Chi Tướng Quân VS Tướng Quân

Giới thiệu

Editor: SnapsThể loại: tương lai, tình tế, cơ giáp, song trọng sinh, mặt lạnh ít lời chiếm hữu dục cường công x ngạo kiều

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-tuong-quan-vs-tuong-quan>

1. Chương 1: Kiều Ngạo Ra Trận

Chú giải một vài phân chia cấp bậc trong truyện.

+ Phân chia quân hàm trong quân đội:

Nguyên soái

Cấp tướng: Thượng Tướng, Trung tướng, Thiếu tướng.

Cấp tá: Thượng tá, Trung tá, Thiếu tá.

Cấp úy: Thượng úy, Trung úy, Thiếu úy.

Hạ sĩ quan: Giáo quan, Thượng sĩ, Trung sĩ, Hạ sĩ.

Cấp lính: Thượng đẳng binh, binh nhất, binh nhì, tân binh.

+ Phân chia cấp bậc thể chất:

Cấp bậc thể chất từ cao tới thấp: S, A, B, C, D, E.

Trong mỗi cấp đều phân làm ba bậc, ví dụ như: C+, C, C-

Vũ trụ sâu thẳm, phi thuyền, ngọn lửa chiến tranh, những mảnh vỡ...

“Tướng quân! Chúng ta bị bao vây rồi!”

“Chết tiệt, đây là bẫy!”

“Chủ hạm đã mất liên lạc với bên ngoài!”

“Tướng quân, toàn bộ chiến đội cơ giáp được phái ra ngoài đã...”

[Cảnh báo! Cảnh báo! Năng lượng chủ hạm còn thấp hơn 5%, không thể tiến hành bước nhảy không gian. Vòng bảo vệ năng lượng sẽ hoàn toàn biến mất sau ba phút nữa...]

Bên tai là tiếng người ồn ào, thiết bị cảnh báo lấp lóe ánh sáng đỏ ở trước mắt, Cố Khâm nghe thấy giọng của chính mình, “Giữ vững chiến đấu, xác định vị trí chủ hạm của phe địch, tiến hết tốc lực về phía đó, mở ra trình tự tự hủy.” Hắn nhìn những khuôn mặt hoặc sợ hãi hoặc kinh hoàng xung quanh, ngữ khí bình tĩnh tựa như chỉ đang tuyên bố giải tán khi kết thúc hội nghị, “Mọi người hiện tại còn lại không tới ba phút để vào khoang cứu sinh.”

“Tướng quân?!”

“Địch! Liều mạng! Dù sao cũng sẽ chết! Kéo theo mấy tên chết cùng luôn!”

“Đúng! Khoang cứu sinh thì có tác dụng gì, đi ra ngoài như thế kiểu gì cũng bị bắn thành cái rổ. Cứ ở lại! Nổ chết bọn chúng!”

[Đã khóa chặt tọa độ, tiến hết tốc lực về phía trước. Chủ hạm tự bạo sau mười giây. Mười, chín, tám... Ba, hai, một.]

Oanh –!!!

....

Cố Khâm một lần nữa tỉnh dậy từ trong giấc mơ quen thuộc, cả người ướt đẫm mồ hôi, không thể ngủ tiếp được nữa. Hắn nặng nề thở ra một hơi, đi tới chỗ ban công hóng gió.

Vài ngày trước, hắn cuối cùng cũng trở thành Tướng quân sau khi tham gia không ít chiến dịch lớn nhỏ. Nhưng sau khi thắng hạm, thời điểm hắn thực hiện nhiệm vụ đầu tiên lại gặp phải phục kích của thể lực xâm lược từ bên ngoài tinh hệ – bộ tộc Satan. Lâm vào tuyệt cảnh, hắn lựa chọn tự bạo chiến hạm. Trong linh hồn của hắn vẫn còn khắc sâu đau đớn khi bị nổ tung, lại không ngờ được vừa mở mắt ra, hắn đã trở lại năm hai mươi tuổi ngông cuồng của mình.

Cố Khâm từng là một tên quân nhị đại* phản nghịch. Đây cũng không thể nói rằng hắn là một tên phá gia chi tử, chỉ là hắn không muốn trở thành quân nhân.

(Quân nhị đại: Đời con cái của những người làm chức cao trong quân đội)

Cuộc chiến ngoài vũ trụ giữa Liên minh Nhân loại và bộ tộc Satan đã kéo dài mấy trăm năm. Satan không thể đánh đổ ý chí của con người, mà con người cũng không cách nào đuổi đi kẻ xâm lược này. Lâu dần, loài người cũng dần dần thích ứng với cách sống ấy, quân đội giăng co cùng kẻ địch ngoài tiền tuyến, người bình thường thì an cư lạc nghiệp tại hậu phương.

Cha Cố Khâm – Cố Hoàng là Thượng Tướng liên minh, trường kỳ chiến đấu phía ngoài tiền tuyến, bởi thế nên lơ là vợ con. Cố Khâm chính là lớn lên trong những câu chuyện mẹ kể không dứt những khi nhớ tới cha hần, mà mãi tới khi mẹ hần bị bệnh nặng, trước khi mất còn nắm tay hần mà gọi tên cha, cha hần vẫn ở trên chiến trường không trở lại, từ đó về sau trong tâm trí của Cố Khâm nhỏ tuổi đã lưu lại một bóng ma không thể tiêu diệt. Hần không muốn giẫm lên vết xe đổ ấy, hần muốn làm người bình thường, sống một cuộc sống bình thường, cưới vợ sinh con, thời điểm người thân cần hần, hần sẽ luôn làm bạn ở cạnh họ.

Vì lẽ đó mà tới nay, Cố Khâm đặc biệt chán ghét chiến tranh. Ở trong cái thế giới coi việc tòng quân là vinh quang này, thái độ của hần vô cùng tiêu cực, thành tích học tập vì thế cũng luôn ở dưới đáy.

Mãi tới khi quân Liên minh liên tục chiến bại, Satan không ngừng chiếm được từng cái từng cái tỉnh hệ của Liên minh Nhân loại, đặc biệt là việc Cố Hoàng hi sinh, rốt cuộc khiến Cố Khâm ý thức được suy nghĩ của mình ấu trĩ và đáng cười tới mức nào. Cuộc sống của một người bình thường mà hần khát vọng đã không còn tồn tại từ lâu rồi. Vì báo thù cho cha, hần gia nhập quân đội, nơi mà hần từng muốn tránh xa nhất trong quá khứ. Chỉ tiếc hần còn chưa kịp điều tra rõ ràng chân tướng của việc cha hần hi sinh năm đó thì đã phải kết thúc tính mạng mình, cùng quân địch đồng quy vu tận.

(Đồng quy vu tận: Cùng chết chung)

Cũng may trời cao cho hần cơ hội sống lại lần nữa, đưa hần trở lại năm hần hai mươi tuổi này, để hần có thể tìm lại thời gian hần đã lãng phí vì ngông cuồng của bản thân kia, ngăn chặn mọi bi kịch lại phát sinh lần nữa.

Chỉ là trở về được mấy ngày, Cố Khâm nhất thời không quen được sự chuyển biến đột ngột giữa hai môi trường chiến tranh và hòa bình, tinh thần thường xuyên hoảng hốt, thỉnh thoảng còn có thể sinh ra ảo giác, thậm chí là chỉ cần hần nhắm mắt lại, tình cảnh trước khi tử vong ấy lại sẽ liên tục tái hiện trong đầu. Hần vô cùng mệt mỏi, trạng thái tinh thần như vậy căn bản không thể chịu được bất cứ huấn luyện cường độ cao nào.

Cố Khâm nghĩ rằng mình có lẽ cần tìm một con đường để phát tiết. Trong ít nhất là bốn năm nữa hần không có cách nào ra được chiến trường, cho nên hần nhất định phải mau chóng thích ứng với trạng thái sinh hoạt quá mức thanh thản này. Đúng là mĩa mai, chính hần cũng đã từng e sợ chiến tranh, chỉ muốn tránh nó càng xa càng tốt, mà hiện tại, chiến tranh lại thành một phần trong sinh mạng của hần, thiếu hụt nó cả người hần đều cảm thấy khó chịu. Hần bỗng nhiên hiểu được chút ít hành động của cha mình.

Cố Khâm nằm vào trong khoang giả lập, tiến vào mạng Internet toàn tức. Hình người đại diện của hần lập tức xuất hiện ở trên mạng. Tính chân thực trên Internet không kém với hiện thực là bao, có thể coi là một thể giới thực trong tinh thần. Internet toàn tức chia làm hai khu vực lớn, một khu là mạng đời sống, còn

khu còn lại chính là mạng chiến đấu. Công dụng của mạng chiến đấu đúng như trên mặt chữ, mạng chiến đấu được dùng để tiến hành thực chiến giả lập trên Internet. Khoảng giả lập sau khi quét hình cơ thể sẽ dựa theo đó mà cài đặt mức độ thể chất của người đăng nhập y như ngoài đời thực. Tại đây có thể tìm đối thủ để đánh đối kháng, tiến hành diễn luyện thực chiến tại chiến trường mô phỏng v.v... Mạng chiến đấu thậm chí còn trở thành một con đường trọng yếu để các trường quân sự sát hạch học viên của mình.

Ngay cả khi đã tiến vào quân đội, mạng chiến đấu vẫn là một bộ phận không thể thiếu. Mạng chiến đấu quân khu chỉ có quân nhân thật sự mới có tư cách tiến vào. Bởi vì khi còn trẻ sống ưỡn phí, khi Cố Khâm gia nhập quân đội thì đã không còn ở giai đoạn phát triển thể chất tốt nhất nữa, hẳn chắc chắn phải trả giá càng nhiều nỗ lực hơn mới có thể đuổi theo, thậm chí là đạt bằng bước tiến của những người khác. May mắn hẳn kế thừa thiên phú tác chiến từ cha mình, chỉ là dùng chiến thuật bù đắp thể chất thì vẫn là không đủ, cho nên hẳn đã thông qua mạng chiến đấu mà từng bước nâng cao trình độ chỉ huy của mình.

Thời điểm mỗi người đăng nhập mạng chiến đấu lần đầu tiên đều sẽ được cài đặt một số hiệu ID duy nhất. Số hiệu ID không thể thay đổi, có điều tên để giao lưu nói chuyện thì lại có thể tùy ý sửa chữa, mà hình tượng nhân vật ngoại trừ giống bản thân trong đời thực ra thì cũng có thể chọn gương mặt đại chúng mà hệ thống sắp xếp.

[Đây là lần đầu tiên ngài đăng nhập mạng chiến đấu, số hiệu ID đã được mặc định. Xin mời lựa chọn hình tượng giả lập và đặt tên cho nhân vật.]

Nghe được âm thanh của hệ thống, lúc này Cố Khâm mới nhớ ra, trong quá khứ bởi vì mình không muốn cùng quân sự có bất kì quan hệ gì nên cũng chưa từng đăng nhập vào mạng chiến đấu. Hẳn tiện tay chọn một gương mặt đại chúng trên hệ thống, suy nghĩ một chút, thiết lập tên của mình là “Thương Lang”, đây chính là tên cơ giáp tương lai của hắn.

Mạng chiến đấu có hai khu vực, một là khu sức chiến đấu, là nơi cùng người khác hoặc cùng NPC trí năng của hệ thống tiến hành các loại hình chiến đấu bằng cơ giáp, khu còn lại là khu chiến thuật, là khu mô phỏng chiến trường thực chiến; chiến trường được lựa chọn ngẫu nhiên, thông qua chỉ huy quân đội của mình tiến hành chiến đấu với NPC hoặc với người khác.

Trong hai loại phương thức này, dù thắng hay thua đều sẽ được hệ thống tính điểm. Điểm tích lũy được tới một mức nhất định là có thể tham gia hệ thống sát hạch để tăng quân hàm. Ví dụ như Cố Khâm hiện nay là lính mới 0 điểm, muốn tăng lên quân hàm tiếp theo là “Bình nhì” thì đầu tiên phải thu được một số điểm nhất định, sau đó tham gia hệ thống sát hạch lên cấp. Nếu như không qua được sát hạch thì sẽ bị trừ đi một số điểm tương ứng. Điểm và quân hàm của hai khu đều độc lập tách riêng, ngoài ra còn có đủ loại hình bảng xếp hạng điểm của mỗi khu.

Cố Khâm thử vào khu sức chiến đấu một chút, phát hiện thể chất của mình hiện nay thực sự quá yếu. Mặc dù hắn có thêm kinh nghiệm và kỹ xảo từ tương lai nhưng thể chất lại không đạt đến trình độ cần thiết nên có rất nhiều động tác không thể làm được, thật sự là có lòng mà không có đủ lực. Hơn nữa hắn vào khu sức chiến đấu căn bản chỉ là để phát tiết một chút, nên khi hắn miễn cưỡng thông qua sát hạch Bình nhì thì hắn từ bỏ, chuyển qua khu chiến thuật.

Chỉ huy chiến đấu là sở trường của Cố Khâm. Hệ thống sẽ tự động phân phối cho hắn đối thủ có quân hàm ngang với hắn. Đối với hắn mà nói điều này không tạo thành được uy hiếp gì cả, vì lẽ đó mỗi trận chiến

hắn đều đánh bại đối thủ với ưu thế áp đảo, như vậy không chỉ được hệ thống tính điểm mà còn có thể lấy được 10% số điểm từ tổng điểm của đối thủ. Đây có thể nói là rất tốt. Phải biết hệ thống vì phòng ngừa gian lận sẽ căn cứ vào biểu hiện của một người so với đối thủ có cùng thực lực được sắp xếp với người đó mà tính điểm, dù sao sắp xếp như thế thì mới có thể đáp ứng được mục đích rèn luyện. Nhưng thực lực của Cố Khâm đã vượt xa người có cùng quân hàm, bởi vậy nên dù hệ thống có xếp cho hắn đối thủ có thực lực mạnh nhất trong cùng quân hàm cho hắn thì cũng không đáng chú ý.

Sau khi Cố Khâm liên tiếp chà đạp qua vô số đối thủ, tâm tình hắn lại càng buồn bực hơn. Việc nghiền ép đối thủ nhỏ yếu căn bản không thể giúp hắn phát tiết hết thô bạo trong lòng, hắn cần lúc này chính là một đối thủ chân chính! Nhưng nếu muốn tìm được một đối thủ thực lực ngang với hắn thì hắn phải tiếp tục tăng cấp bậc của mình lên, bởi vì hiện tại vị trí cấp bậc của hắn vẫn còn quá thấp.

Mãi tới tận khi tăng quân hàm lên đến cấp Tá, Cố Khâm vẫn không thể tìm một người khiến hắn hài lòng. Theo lý thuyết sau cấp Tá thì chính là cấp Tướng, tại sao trình độ lại có thể yếu như thế? Người trong quân đội nếu đều là ở trình độ này thì nhân loại còn đánh đấm gì nữa? Đã sớm bị diệt tộc rồi!

Đúng lúc này, Cố Khâm đột nhiên nhớ ra, hắn hiện vẫn chưa gia nhập quân đội, bởi vậy cho nên vị trí của hắn không phải ở trong mạng chiến đấu quân khu.

Thảo nào... Cố Khâm có chút nhụt chí, hắn bỏ ra mấy ngày để tăng quân hàm lên, cuối cùng mới phát hiện là mình nghĩ sai rồi. Cho dù hắn tăng đến cấp Tướng quân cao nhất thì cũng chỉ e sẽ không tìm được đối thủ mình muốn.

Nhưng trải qua một hồi ầm ĩ như thế, đè nén trong nội tâm hắn cũng đã tiêu tan rất nhiều, từ từ bình tĩnh trở lại. Sau khi thăng lên quân hàm Tướng quân, hắn không chấp nháp với việc tìm kiếm con đường phát tiết ở trên mạng chiến đấu nữa mà trở về hiện thực, bắt đầu kế hoạch nâng cao thể chất của bản thân. Dù sao với cơ thể hiện tại của hắn mà đi lái cơ giáp, chỉ không tới năm phút sẽ suy kiệt sức lực. Ở trên chiến trường chân chính, không phải người có được năng lực chỉ huy mạnh mẽ thì lập tức có thể giành chiến thắng, trước hết người cần phải sống sót đã!

Cố Khâm rời đi, nhưng hành động của hắn lại khiến cho trong mạng chiến đấu nổi lên một hồi sóng gió. Bảng xếp hạng khu chiến thuật phân chia tỉ mỉ đến từng bậc quân hàm, lúc đầu Thương Lang mới xuất hiện cũng không khiến nhiều người chú ý tới. Mãi tới khi Thương Lang thăng đến cấp Ủy, người đứng đầu trên bảng xếp hạng Trung úy bị Thương Lang ngược một lần, bị tước mất 10% điểm lại còn bị tụt khỏi top 10, còn Cố Khâm thì vọt một cái nhảy lên đứng số một. Có điều hắn rất nhanh đã thông qua sát hạch cấp Thượng úy, biến mất khỏi bảng xếp hạng Trung úy, không lâu sau lại xuất hiện trên bảng xếp hạng Thượng úy, xếp hạng nhảy đến chóng mặt, không tốn đến mấy ngày đã liên tục đã chém rơi người đứng đầu các bảng xếp hạng Thượng úy, Thiếu tá, Trung tá, Thượng tá, rồi sau khi hắn đã thăng lên đến quân hàm Tướng quân liền đột nhiên biến mất.

Trung úy bị Thương Lang ngược qua kia đi hỏi những người trước đó mới biết, Thương Lang luôn lấy ưu thế áp đảo thắng tất cả bọn họ, đây quả thực là điều không thể! Xem qua số hiệu ID thấy hắn vẫn là người mới, nói cách khác người này chưa tham gia trường quân sự (hơn 100 năm trước việc sát hạch của tất cả các trường quân sự đều được nâng cao thành sát hạch mô phỏng thực chiến, nhất định phải tiến hành thông qua mạng chiến đấu), vì lẽ đó mà Thương Lang mới xuất hiện này quả thật không thể tin nổi. Một người chưa từng tham gia trường quân sự, cũng chưa tòng quân, đến tột cùng là làm thế nào mà có thể ở trong thời gian ngắn ngủi không đến một tháng thăng lên từ cấp lính đến cấp Tướng? Lẽ nào đây chính là gian

lận trong truyền thuyết? Có điều quản lý hệ thống chính là máy tính trí năng, căn bản là không thể nào gian lận được!

Tại phòng hiệu trưởng của Trường quân sự Đệ Nhất, một người đàn ông trung niên mặc quân trang cau mày nhìn tư liệu hiện trên màn hình giả lập, “Hiệu trưởng, Thương Lang này thực sự quá kỳ lạ, rõ ràng đã thăng lên quân hàm Tướng quân tại khu chiến thuật nhưng ở khu sức chiến đấu ghi lại chỉ có ở Binh nhì, mà nhìn qua ghi chép thì đây chỉ là miễn cưỡng thông qua, đây rốt cuộc là chuyện gì? Ngài có biết thân phận của người này không?”

Căn cứ theo Luật riêng tư cá nhân của liên minh, trừ khi có chứng cứ chứng minh được Thương Lang vi phạm pháp luật, còn không thì không có ai có tư cách điều tra thông tin cá nhân của hắn. Muốn biết Thương Lang đến tột cùng là ai, chỉ có khi hắn đăng nhập vào mạng chiến đấu để tham gia sát hạch tại trường quân sự thì bọn họ mới có thể lấy được thông tin của hắn, ngoài ra thì họ cũng chỉ có thể dựa vào suy đoán của chính mình.

Một lão nhân tóc đã hoa râm nhưng tinh thần phấn chấn lật xem tư liệu của Thương Lang với ánh mắt lấp lánh. Ông tỉ mỉ tìm kiếm ứng viên có khả năng trong trí nhớ, nhưng không có kết quả, chậm rãi lắc đầu, “Cậu cho rằng Thương Lang sẽ là người như thế nào?”

“A?” Người đàn ông trung niên do dự một lúc, “Tại mỗi trận chiến Thương Lang đều được hệ thống đánh giá là thắng lợi áp đảo không thể bàn cãi, cho nên đạt được 10% điểm của đối thủ, bởi thế mà mới tăng lên tới cấp bậc cao nhất nhanh như vậy. Nhìn ghi chép tác chiến của cậu ta, có thể thấy thủ pháp chiến thuật lão luyện, đã thoát ly khỏi chiến thuật cơ sở được dạy tại trường quân sự rất xa, cảm giác như một quân nhân đã có nhiều năm kinh nghiệm thực chiến vậy. Nhưng theo lý thuyết thì người như vậy hẳn là đã sớm ở trong quân đội mới đúng...”

“Lúc mới đầu tôi cho rằng cậu ta là bởi vì thể chất quá yếu nên mới không thể đạt đến tiêu chuẩn ghi danh trường quân sự hoặc tiêu chuẩn để tòng quân, vì thế mới chưa từng xuất hiện. Thế nhưng biểu hiện trên hình quét thân thể của cậu ta cũng không có bất kỳ thiếu hụt nào, chỉ cần trải qua rèn luyện, muốn đạt tới tiêu chuẩn tiến vào trường quân sự phổ thông là không khó. Chiến thuật của cậu ta đã đạt tới trình độ như vậy nói rõ rằng cậu ta đã nỗ lực không ít, vậy tại sao lại không đồng thời đề cao thể chất của mình lên một chút?” Đây chính là điểm Chris nghi hoặc nhất.

“Thật là thú vị. Tôi càng hiểu kỳ hơn về lý do tại sao cậu ta lại chọn phương thức ra trận kiêu ngạo đến thế này.” Lão nhân cười nói. “Chris, cậu gửi cho Thương Lang này một thư điện tử thông báo trúng tuyển của Trường quân sự Đệ Nhất, nhìn xem cậu ta phản ứng thế nào.”

“Vâng, hiệu trưởng.” Chris cung kính hành quân lễ theo đúng tiêu chuẩn, “Hiệu trưởng, còn việc này nữa. Hai ngày trước cũng có một người không phải quân giáo sinh thăng lên tới quân hàm Tướng quân, có điều không đến mức nổi bật như Thương Lang. Số hiệu ID của người này là *****, tên gọi “Z”, lần đầu tiên đăng nhập mạng chiến đấu là mười năm trước. Quân hàm hiện nay của Z ở khu sức chiến đấu là Trung tá, mà ở khu chiến thuật, Z cũng đã nhanh chóng thăng lên từ cấp Thiếu tá lên tới cấp Tướng quân trong gần một tháng qua. Tôi đã xem qua video đối chiến của người này, không hề thua kém so với Thương Lang.”

Kỳ thật, không chỉ riêng Trường quân sự Đệ Nhất, các trường quân sự lớn đều có truyền thống tìm kiếm nhân tài ở trên mạng chiến đấu. Hàng năm ngoại trừ học sinh được chiêu sinh chính quy ở ngoài còn có

một số lượng học viên có sở trường nhất định có thiên tư nhưng không có cách nào qua được sát hạch chiêu sinh, nhưng chỉ cần họ đạt được thành tích nhất định trên mạng chiến đấu, được các trường quân sự biết tới cũng có thể nhận được thư điện tử thông báo trúng tuyển, được đặc cách nhập học. Kỳ thực từ ba năm trước, thời điểm Z lên tới cấp bậc Thiếu úy, các trường quân sự cũng đã nhìn chằm chằm y, thế nhưng liên tục ba năm nay thư thông báo trúng tuyển gửi tới y đều như đá chìm xuống biển, chưa từng thấy y xuất hiện ở trường quân sự nào.

“Chính là cậu ta! Cậu ta năm nay đã trúng tuyển vào trường ta.” Đối với người tên Z này, hiệu trưởng đúng là có chút hiểu biết.

“Cái gì? Đó là học sinh mới của năm nay?” Chris khó mà tin nổi trợn mắt lên. Phải biết người có thể thăng lên được quân hàm cao như vậy thông thường đều đã là học viên năm cuối các trường quân sự. Một tân sinh có thực lực bá đạo như vậy chỉ còn có thể dùng từ “thiên tài” để hình dung.

“Cậu ta là Hình Chiến, con trai Nguyên soái Hình Duệ. Tôi cũng chỉ mới biết cách đây không lâu.” Năm nay có sự gia nhập của y, tâm tình của hiệu trưởng vô cùng khoan khoái, nếu như có được thêm Thương Lang nữa thì lại càng hoàn hảo hơn. “Tôi ngược lại lại rất muốn biết, để cậu ta và Thương Lang đối chiến với nhau, rốt cuộc là ai thắng ai thua.”

Chris bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra là người nhà Đại Nguyên soái. Lúc trước mình đã sớm nghe qua danh tiếng thiên tài của đối phương, lần sát hạch tuyển sinh này y lại còn lấy thành tích đứng đầu mà nhập học vào Trường quân sự Đệ Nhất. Có điều nếu là vậy, thân phận của Thương Lang lại càng trở nên thần bí...

2. Chương 2: Lần Giao Chiến Đầu Tiên

Cử động của Thương Lang nhận được sự quan tâm trọng điểm từ các trường quân sự. Phần lớn mọi người đều cho rằng hẳn là vì thể chất không đủ tiêu chuẩn nên mới lựa chọn cách thức xuất hiện như vậy, vì lẽ đó mà đều dồn dập chia cành olive về phía hắn.

(Cành olive: Biểu tượng của hòa bình, khi chia cành olive ra, cũng có nghĩa là thể hiện mong muốn thành lập mối quan hệ tốt đẹp với đối phương)

Đây là điều mà Cố Khâm không dự đoán được. Khi hắn đăng nhập mạng chiến đấu lần hai, thấy nhận được thư thông báo trúng tuyển nhiều như tuyết rơi thì còn giật mình. Hắn nhớ mình rõ ràng đã đóng kênh riêng tư, có điều thư thông báo trúng tuyển là gửi thông qua kênh hệ thống, bởi vậy nên mới không bị chặn lại.

Đối với kết quả của lần gây rối không cố ý này của mình, Cố Khâm chỉ cười cho qua chuyện, bởi vì mấy ngày trước hắn cũng đã nhận được thư thông báo trúng tuyển chính quy của Trường quân sự Đệ Nhất. Tất nhiên dựa vào biểu hiện tại trường trung học và thành tích tốt nghiệp của hắn, muốn thông qua sát hạch của trường học tốt nhất Liên minh Nhân loại – Trường quân sự Đệ Nhất tuyệt đối là điều không thể. Nhưng mỗi năm đều có một danh sách đề cử tân sinh của các sĩ quan quân hàm từ Thượng Tướng trở lên cho Trường quân sự Đệ Nhất, thông thường đều là những hạt giống ưu tú nhất, có thể nhập học mà không cần thi sát hạch. Cố Hoàng vì mong muốn con hóa rồng mà liền đề cử Cố Khâm cho danh sách năm nay.

Nhưng những học viên hạt giống này cũng không có đặc quyền gì cả. Bọn họ cũng phải tham gia hai lần

đào thải của tân sinh năm nhất. Trong hai lần đào thải này, học sinh mới sẽ bị đào thải một nửa, sau khi lên năm hai mới coi như là thực sự trở thành học sinh Trường quân sự Đệ Nhất.

Trên thực tế, Cố Hoàng cũng không coi trọng Cố Khâm, dù sao thực lực của Cố Khâm vốn phải kém một đoạn dài so với những học sinh mới khác, chớ nói chi là tỉ lệ đào thải còn lên đến 50%. Hẳn chỉ là hi vọng trong một học kỳ sinh hoạt trong môi trường tập thể quân đội, huấn luyện viên có thể uốn nắn lại tư tưởng của Cố Khâm, tới khi từ trường quân sự Đệ Nhất trở về thì cho hắn tiến vào trường quân sự khác, như vậy hắn có thể tiếp tục phát triển.

Trong quá khứ, biểu hiện của Cố Khâm tất nhiên đã khiến Cố Hoàng phải thất vọng. Từ đầu tới cuối ý nghĩ của hắn không hề chuyển biến, tại lần đào thải thứ nhất hắn liền bị quét trở về, mà sau đó cũng không muốn tiến vào trường quân sự nào khác nữa, mãi tới khi Cố Hoàng hi sinh hắn mới bắt đầu nỗ lực. Nhưng lần này Cố Khâm quyết định, dù thế nào hắn cũng phải nghĩ biện pháp trụ lại Trường quân sự Đệ Nhất, bởi vì chỉ có nơi này mới có thể giúp hắn nâng cao thực lực nhanh nhất, cũng là nơi có quân đội đóng quân ở gần đây nhất.

Từ khi Cố phu nhân tạ thế, người máy quản gia trí năng Trần Bá vẫn luôn chăm sóc cho Cố Khâm, bởi vậy Trần Bá cũng là người đầu tiên phát hiện Cố Khâm thay đổi. Trần bá liên lạc với Cố Hoàng đang ở tiền tuyến, báo cáo với ông rằng thiếu gia không biết chịu phải kích thích gì mà gần đây lại luôn khiêu chiến cực hạn thân thể bản thân, hẳn phi thường lo lắng thiếu gia phải chịu áp lực quá lớn sẽ dẫn đến hủy hoại thân thể. Thế nhưng đối với việc này Cố Hoàng chỉ cứng rắn đáp, “Nó có thể thông suốt là tốt nhất.”

Cố Khâm từ từ thích ứng trạng thái sinh hoạt của chính mình năm hai mươi tuổi, hiện nay chuyện quan trọng nhất chính là nâng cao thể chất của hắn lên. Cấp bậc thể chất của hắn chỉ đạt đến E, miễn cưỡng cao hơn một chút so với người bình thường. Phải biết tiêu chuẩn trúng tuyển thấp nhất tại Trường quân sự Đệ Nhất là D-, trước khi khai giảng hắn nhất định phải mau chóng nâng cao tố chất thân thể của mình, ít nhất phải lên đến E+. Dù sao huấn luyện viên sẽ không vì thể chất của hắn mà hạ thấp yêu cầu, cứ để như vậy hắn căn bản không theo kịp được những học viên khác.

Khai giảng đến gần, hắn không còn nhiều thời gian. Có điều dù Cố Khâm có nóng lòng tăng cao thể chất đến thế nào thì việc này lại không thể vội vàng được, bởi vì một khi rèn luyện quá độ sẽ dẫn tới hủy hoại thân thể, như vậy không khác nào mỗ gà lấy trứng.

(Mỗ gà lấy trứng: nghĩa là vì cái lợi trước mắt mà bỏ qua cái lợi lâu dài)

Mỗi ngày, sau khi nghiêm ngặt hoàn thành kế hoạch huấn luyện do chính mình lập ra, Cố Khâm sẽ đăng nhập mạng chiến đấu, tới khu vực chiến đấu thực hiện vài lần huấn luyện cơ sở, sau đó mới chuyển qua khu chiến thuật. Dù sao đầu óc quá lâu không dùng tới cũng sẽ rỉ sét, huống chi chỗ dựa lớn nhất của hắn trước mắt chính là kinh nghiệm của chính mình.

Cố Khâm không còn là người chỉ vì cái trước mắt như xưa, hắn hiện tại bình thản đi tới, hoàn thiện từng chút một trình độ chiến thuật của mình. Có thể thăng lên được tới quân hàm Tướng quân cũng không có nhiều người, online cùng thời điểm thì lại càng ít. Vì lẽ đó đối tượng đối chiến của Cố Khâm phần lớn đều là NPC trí năng, mà dù có tình cờ đấu với đối thủ nhân loại thì trình độ của đối phương đều kém hơn một chút so với NPC. Mãi tới tận một ngày, hệ thống xếp cho hắn đối thủ có tên “Z”.

Lần này địa đồ ngẫu nhiên của hệ thống là khu vực dày đặc tiểu hành tinh nhất tinh hệ (Lambda), thường được gọi là vũ trụ Tùng lâm. Ý nghĩa như tên, bởi vì mật độ tiểu hành tinh dày đặc mà tầm nhìn của nơi này không đủ trống trải, không thể cung cấp khu vực hoạt động cho chiến hạm cỡ lớn. Cho dù có là chiến hạm cỡ nhỏ cũng phải cẩn thận tránh khỏi những chướng ngại vật này, bằng không sẽ dễ dàng bị tổn hại, thậm chí tạo thành chuyện ngoài dự kiến. Bởi lẽ đó ở trong địa đồ chiến đấu này chiến thuật du kích sử dụng thích hợp hơn là lối đánh trực tiếp dứt khoát thô bạo, điểm này Cố Khâm rất rõ. Chủ hạm của hắn chỉ có thể dừng lại tại bên ngoài khu vực này, tức là quân địch ở ngay phía bên kia của “Tùng lâm”.

Cố Khâm phái ra mấy đội phi thuyền trinh sát không người lái tiến vào khu vực tiểu hành tinh thăm dò tình hình quân địch. Ở trong loại địa đồ này sách lược rất khó phát huy tác dụng, bởi vì nếu không sử dụng hỏa lực mạnh mẽ nổ tung tạo ra một con đường mới thì cũng chỉ có thể phái bộ đội cơ giáp tiến công mới có thể nhanh chóng tách các tiểu hành tinh ra, tiến hành công kích quân địch. Nếu như là chiến trường trong hiện thực, then chốt quyết định thắng bại chính là ở số lượng cơ giáp cùng thực lực của hai bên, nhưng trong hệ thống lại thường phân phối tài nguyên như nhau để có thể thể hiện ra tầm quan trọng của việc chỉ huy, cho nên theo như đấu pháp truyền thống, đây ắt hẳn sẽ là một hồi đối chiến trường kỳ khó phân thắng bại.

Sau khi phi thuyền do thám đã đi vào, toàn cảnh của các hành tinh nhỏ này từ từ bày ra trước mắt Cố Khâm. Hắn bắt đầu ra lệnh, “Chiến đội cơ giáp dẫn theo một nửa máy bay không người lái phân thành ba tổ 2:1:2 tạo thành hình mũi khoan tiến thẳng vào vành đai tiểu hành tinh, phát hiện quân địch lập tức tiêu diệt. Các đại đội chiến hạm cỡ trung từ đại đội số 3 đến đại đội số 10 cùng với nửa số máy bay không người lái còn lại phân tới bên trái, phương hướng định vị tại góc vuông N hoành 58 tung 34, hỏa lực khống chế ở mức 50% phá hủy các tiểu hành tinh ở ven đường, trực tiếp tạo ra một con đường về phía trước, dùng hết tốc độ tiến lên; chiến hạm cỡ nhỏ cùng các chiến hạm đột kích hướng về bên phải tại góc vuông H hoành 64 tung 15 tiến thẳng tới phía trước, tận lực đi vòng nếu gặp phải chướng ngại vật ven đường, tốc độ càng nhanh càng tốt.”

“Trưởng quan, số lượng tiểu hành tinh phía trước quá nhiều, hỏa lực bên trái 50% không đủ để phá hủy toàn bộ chúng.”

“Hỏa lực chiến hạm tập trung tại các hành tinh lớn, hành tinh nhỏ thì trực tiếp cho máy bay không người lái đâm vào.” Cố Khâm kiểm tra hình ảnh do phi thuyền do thám truyền tới, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Mật độ dày đặc của các tiểu hành tinh dường như càng ngày càng nhỏ. Hơn nữa tại sao tiến vào dò xét đã được một đoạn đường dài như vậy mà họ vẫn chưa gặp bất cứ kẻ địch nào?

“Trưởng quan, phát hiện vật thể không xác định phía trước!”

Trên màn ảnh to lớn trước mặt xuất hiện một bóng đen. Hả? Đây là... là một tinh cầu khổng lồ?! Không, không đúng, tiểu hành tinh xung quanh giống như hướng về nơi đó tập trung lại... Lẽ nào... Đối phương dùng lực hút hấp dẫn tiểu hành tinh xung quanh bao vây chủ hạm lại? Đây là muốn làm gì? Lợi dụng tiểu hành tinh để phòng ngự sao? Nhưng dù là vậy thì hỏa lực chủ yếu của đối phương ắt hẳn cũng sẽ không thể dùng được! Mà như thế thì bố trí của mình lúc trước cũng sẽ không có đất dụng võ.

Thế nhưng tại sao lại không thấy chiến hạm phụ thuộc của đối phương? Cố Khâm bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng, “Phi thuyền do thám lấy chủ hạm làm trung tâm, tản ra bốn phía.”

Đúng như hắn dự đoán, không bao lâu sau tin tức phát hiện quân địch ở ngay phía trên chủ hạm được

truyền tới. Hóa ra đối phương đi vòng đường xa đến phía trên chính mình. Phương pháp này vốn tiêu tốn quá nhiều thời gian, bởi thế cho nên sẽ không có ai suy xét tới. Nhưng đối phương dùng lực hút của chủ hạm hấp dẫn tiểu hành tinh ở bốn phía, dẹp bỏ phần lớn chướng ngại vật khiến cho tốc độ của quân đội tăng nhanh hơn nhiều, cho dù phải đi vòng đường xa thì tốc độ vẫn không chậm như cũ.

“Chắc, có chút ý tứ.” Cổ Khâm xoa xoa khoe môi đã cong lên, rốt cục cũng bắt đầu tập trung. Nói vậy tên Z này chính là sinh viên tài cao sắp tốt nghiệp của Trường quân sự Đệ Nhất đi.

Còn một khoảng thời gian nữa mới tiến vào phạm vi công kích của chiến hạm địch, Cổ Khâm trước hết đem sự chú ý đặt tại chủ hạm của đối phương. Nếu như trực tiếp dùng hỏa lực thanh lý tên to xác vỏ cứng này chắc chắn sẽ tạo thành lãng phí năng lượng không cần thiết, “Tiêu diệt máy bay do thám xung quanh chủ hạm phe địch. Bốn chiến hạm cấp A phân tán đến bốn phía khối cầu kia, mở ra hệ thống lực hút.”

Bởi vì chủ hạm phe địch hút quá nhiều tiểu hành tinh nên lực hút với mỗi hành tinh rất yếu, bởi thế nên chiến hạm cấp A vốn là chiến hạm cỡ lớn sẽ nhanh chóng hút tiểu hành tinh ở mặt ngoài của đối phương đi. Dần dần, cái vỏ cứng kiên cố này sẽ càng yếu đi. Tới khi đạt tới điểm cân bằng nhất định rồi, Cổ Khâm liền truyền đạt mệnh lệnh toàn lực tiến công.

Khi vành đai tiểu hành tinh kia nhận lấy công kích bạo lực không hề dễ chịu thì chủ hạm bên này cũng chuẩn bị nghênh đón chiến hạm địch dày đặc lít nha lít nhít. Chiến hạm Cổ Khâm có thể chỉ huy cũng không còn lại bao nhiêu, mà số lượng chiến hạm quân địch gấp mấy lần phe mình, hẳn nhất định phải lợi dụng những chiến hạm còn lại để bảo vệ chủ hạm, tranh thủ thời gian phá hủy chủ hạm của quân địch, “Tất cả chiến hạm cấp A tiến tới vành đai tiểu hành tinh phía trước, mở ra hệ thống lực hút.”

Mấy phút sau, Cổ Khâm dọn ra một khu vực trống phía trước chủ hạm, để chiến hạm hút tiểu hành tinh che ở tuyến đầu, “Những chiến hạm khác lấy chiến hạm cấp A làm tấm chắn, sau khi quân địch tiến vào phạm vi công kích lập tức tiến công.”

Chiến đấu dùng một cái liền bùng nổ, dù cho đã có tiểu hành tinh làm tấm chắn thì sức chiến đấu của đối thủ đang dốc toàn bộ lực lượng ra vẫn mạnh hơn so với bên Cổ Khâm. Hai tay Cổ Khâm thao tác thật nhanh trên màn hình giả lập, bởi vì NPC không thuộc mạng chiến đấu quân khu khiến cho trình độ trí năng đối ứng đều chỉ hướng tới mức quân giáo sinh, cho nên trí năng AI của NPC được phân phối tới đều không cao, Cổ Khâm nhất định phải tự mình làm rất nhiều chuyện, bằng không sẽ không chống đỡ được hỏa lực mãnh mẽ đến mức này của đối phương.

Ngay khi xác ngoài cứng rắn của chủ hạm sắp biến mất dưới công kích hung mãnh thì “Oanh –!” Chủ hạm quân địch đột nhiên bùng nổ tạo ra một luồng sóng xung kích cực lớn, cột trụ ánh sáng chói mắt trong chớp nhoáng phá hủy toàn bộ cản trở ở phía trước.

Hệ thống liên tục thông báo số lượng chiến hạm tổn thất của phe mình, Cổ Khâm tranh thủ liếc mắt nhìn tình hình trận chiến bên kia. Công kích của loại pháo năng lượng này rất lớn nhưng lại đặc biệt tiêu hao năng lượng. Có điều như vậy hẳn càng có lòng tin vào việc phá hủy chủ hạm của đối phương trước khi chủ hạm của mình bị đối phương phá hủy và kết thúc trận chiến.

Lúc này vỏ ngoài che khuất tầm mắt đã không còn, miệng chủ pháo của chiến hạm địch đã có thể thấy được

rõ ràng, “Tiếp tục công kích, cẩn thận giám sát và điều khiển biến hóa góc độ của miệng chủ pháo, tránh khỏi phạm vi chủ pháo của đối phương.” Đối thủ vậy mà không để lại chiến hạm nào để bảo vệ chủ hạm, có thể thấy được đối phương vô cùng tự tin.

“Trưởng quan, năng lượng chủ hạm đã ở dưới 20%!”

Chiến đấu gay cấn đến tột độ, năng lượng của chủ hạm cũng bị tiêu hao không còn bao nhiêu. Cố Khâm bắt đầu thao túng tài nguyên còn sót lại, dồn hơn nửa chiến hạm quân địch tập trung tới một khu vực xác định, “Chủ pháo nhắm vào góc vuông A, hoành 54 tung 62, công kích!”

“Chuẩn bị nạp năng lượng, năm, bốn, ba, hai, một!”

“Ầm!!!”

Chùm sáng mạnh mẽ trong nháy mắt xuyên về phía trước, chiếm hạm địch lập tức bị tiêu diệt một đám lớn.

“Cảnh báo! Cảnh báo! Năng lượng chủ hạm giảm xuống còn 10%!”

Đúng lúc này, một phương khác của chiến trường rót cuộc truyền tới tin chiến thắng, năng lượng của chủ hạm quân địch tiêu hao hết, dưới hỏa lực không ngừng của phe mình đã nổ tung, biến thành một đồng đồ bỏ đi trong vũ trụ.

3. Chương 3: Đối Thủ Duy Nhất

Cố Khâm thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng ban đầu có chút khinh địch, nhưng đến cuối cùng vẫn thắng.

Chờ đợi một lúc, không đúng! Chiến đấu còn chưa kết thúc! Nụ cười của Cố Khâm cứng lại ở trên mặt, tại sao hệ thống vẫn chưa phán thắng bại? Lê nào sĩ quan chỉ huy của đối phương không ở trên chủ hạm?! Hẳn nhìn chiến hạm địch bị mình tiêu diệt còn lại không có bao nhiêu nhưng hỏa lực vẫn hung mãnh như trước, ở nơi nào? Đối thủ đến tột cùng ở nơi nào? Đáng chết! Sĩ quan chỉ huy cứ nhiên lại tự mình ra tiền tuyến? Y không sợ không cẩn thận sẽ chết ở trên chiến trường trực tiếp kết thúc chiến đấu luôn sao?!

“Cảnh báo! Cảnh báo! Đường vào khu A bị xâm nhập!” Không có chỉ huy của Cố Khâm, chiến hạm còn lại bị chia thành năm bè bảy mảng, quân địch rất nhanh tạo ra một cái lỗ lớn trên chủ hạm.

Cố Khâm lập tức chiếu lên hình ảnh giám sát. Xâm nhập chủ hạm là mấy chiếc cơ giáp, lính trên chủ hạm vội vàng leo vào cơ giáp nghênh chiến, thế nhưng cơ giáp cầm đầu bên địch vô cùng cường hãn, NPC không đánh lại đối phương. Cố Khâm liếc mắt đã nhận ra đối phương sử dụng chiêu thức của quân đội, không có bất kỳ động tác dư thừa nào, gọn gàng nhanh chóng, chiêu chiêu chế địch – tên kia nhất định là Z, đối thủ đối chiến với mình lần này. Cố Khâm biết NPC trên chiến hạm này không ngăn được Z, vì thế hắn truyền đạt mấy mệnh lệnh cuối, sau đó đợi đối phương vọt vào phòng điều khiển trung tâm.

Đối mặt với chiến sĩ cơ giáp cao lớn, Cố Khâm ngồi tại chủ vị, cong khóe môi theo thói quen, tựa hồ không hề sợ hãi kết cục chiến bại đã gần ngay trước mắt. Hắn nhún mày, “Cậu là Z?”

Đối phương không hề trả lời, chỉ là dừng bước lại, hòng súng đen trên vai nhắm thẳng vào hắn.

“Tôi nghĩ chúng ta còn có thể gặp lại lần sau.” Cố Khâm phát phát tay.

“Ầm ầm –!” Chủ hạm nổ tung.

Trước mắt tối sầm rồi lại sáng lên, Cố Khâm đã trở lại phòng nghỉ ngơi. Tuy nói là đồng quy vu tận nhưng hệ thống lại căn cứ vào chiến tích của hai bên mà cho điểm. Z được nhiều điểm hơn so với Thương Lang, vì lẽ đó mà trận đối chiến này, Cố Khâm thua.

Một quân nhân nắm giữ mười mấy năm kinh nghiệm thực chiến lại bị một quân giáo sinh chưa gia nhập quân đội đánh bại... Đây thật đúng là... Cố Khâm có chút xấu hổ xoa mặt. Tuy nói là vì địa đồ không phải địa đồ trong quân khu nên khá là đơn giản, giới hạn trình độ chỉ huy của hắn, hơn nữa chính mình lúc bắt đầu còn khinh địch... Hắc lắc đầu một cái, thua thì thua, còn viện cớ làm gì?

Cố Khâm tìm hiểu qua vị trí xếp hạng của Z, đứng đầu bảng điểm xếp hạng Tướng quân khu chiến thuật, tại khu vực chiến đấu cũng đạt đến cấp Trung tá – mới Trung tá thôi sao? Xét theo biểu hiện thực lực vừa mới này của đối phương hắn là có thể đạt đến trình độ Tướng quân rồi mới đúng.

Từ khi hắn sống lại tới nay đây là lần đầu tiên chiến bại, cũng khiến cho tinh thần hắn chấn động, ý thức được mình đã bị thắng lợi liên tiếp trong mấy ngày nay làm cho choáng váng đầu óc, xem ra hắn nhất định phải cố gắng nhanh chóng tỉnh táo lại.

Lần giao chiến lần đầu tiên của hai người kết thúc không bao lâu, Chris vẫn luôn cẩn thận quan tâm tới động tĩnh của Thương Lang lập tức báo cáo với hiệu trưởng, “Hiệu trưởng, Thương Lang và Z đấu nhau rồi! Z tựa hồ còn chiếm thế thượng phong, thật không hổ là con của Nguyên soái!”

Hiệu trưởng xem qua video, khách quan trả lời, “Chỉ có thể nói là Thương Lang mới đầu đã khinh địch, dưới tình huống bị đánh đè lên mà chỉ thua kém một bậc như vậy cũng không đơn giản, nếu không phải địa đồ quân khu thì e rằng rất khó phân ra cao thấp giữa bọn họ. Thực lực của Z tất nhiên không thể thiếu được giáo dục của Nguyên soái, nhưng còn Thương Lang đột nhiên xuất hiện lại có thể đánh ngang tay với hắn này thì sao, cậu không thấy kỳ quái à?”

“Có thể nào cũng là con của một vị Tướng quân nào đó không?” Chris suy đoán.

Trong đầu hiệu trưởng xẹt qua hậu bối của mấy vị Tướng quân có tiếng, vẫn như trước không tìm được người có khả năng, cuối cùng không thể không từ bỏ. Thôi, có thể làm đều đã làm, đành đợi xem đối phương có nguyện ý gia nhập trường quân sự hay không.

...

So với NPC, Cố Khâm càng thích cùng con người giao thủ hơn. Dù sao thì hệ thống đều là dùng động tác võ thuật cố định, đặc biệt là nơi này không phải quân khu, thực lực NPC chỉ được mặc dịch giúp người mới học chưa trải qua chiến trường rèn luyện, vì thế sẽ không có trí năng cao cùng hình thức biến đổi đa dạng. Hiện tại thật vất vả mới tìm được một đối thủ mạnh hơn cả NPC, Cố Khâm đương nhiên sẽ không buông tha. Có lẽ Z cũng ôm ý tưởng giống như hắn, không đợi Cố Khâm kịp hành động, thư khiêu chiến từ Z đã được gửi tới.

Sau đó chỉ cần có thời gian, hai người đều sẽ đánh một trận ở trên mạng chiến đấu. Cố Khâm đánh vô cùng nghiêm túc với đối thủ này, nhưng như đã nói ở trước, địa đồ ngoài quân khu thì rất khó để thể hiện trình độ chỉ huy cao hơn. Dưới điều kiện tài nguyên ngang ngửa, hai người hai phe đều có thắng có thua, đều là phân thắng thua bằng chênh lệch điểm rất nhỏ. Điều này khiến cho Cố Khâm càng ngày càng hiếu kỳ về Z rốt cuộc là ai, còn muốn thông qua nói chuyện với y để tìm kiếm một ít manh mối. Nhưng hắn lại phát hiện đối phương cũng đóng kênh riêng tư như mình, cuối cùng hắn không thể làm gì khác đành lợi dụng thời gian đối chiến để liên lạc với Z.

“Xin chào, tôi là Thương Lang.”

Đầu kia của màn hình là một gương mặt đại chúng không hề có cảm xúc, “Z”

“Chúng ta thêm bạn tốt đi, sau này giao lưu thuận tiện hơn.”

Z gật gật đầu. Hai người trao đổi danh thiếp mạng chiến đấu, sau đó liền im lặng. Bọn họ mắt to trừng mắt nhỏ trầm mặc một phút, Z mở miệng, “Tiếp tục?”

“A?” Cố Khâm lúc này mới nhớ ra bọn họ còn đang đối chiến, “Há, ngày hôm nay nghỉ tại đây đi, trước tiên chúng ta bớt chút thời gian tổng kết lại mấy trận chiến lúc trước đã.”

Đây là thói quen mà Cố Khâm học được từ cha mình Cố Hoảng. Mỗi lần chiến đấu xong hắn đều sẽ diễn luyện một lần nữa, hoàn thiện thêm chiến thuật đã sử dụng, hoặc là suy nghĩ chiến thuật khác có thể dùng được, cuối cùng ghi chép toàn bộ lại. Cố Hoảng thậm chí còn lựa chọn phương thức gần như đã không còn phổ biến là viết tay, hắn cho rằng ghi lại bằng bút sẽ càng khắc sâu ấn tượng lại hơn. Thời điểm mới học chỉ huy, Cố Khâm chính là nhìn bút ký đối chiến của cha mình mà nâng cao khả năng, tiếp đó kết hợp với thực chiến để thấu hiểu hoàn toàn.

Hai người mở một phòng tán gẫu, lật xem video đối chiến trước. Sau khi giao tiếp một thời gian, Cố Khâm đã hiểu được phần nào tính cách của Z, nói đơn giản chính là im lìm, có thể không nói nhiều thì tuyệt đối không nói nhiều, một câu nói có thể tiết kiệm được thành vài chữ ngắn ngủi.

Có lẽ là do thực lực của hai bên không quá chênh lệch, Cố Khâm đều hiểu được ý nghĩ của Z. Mới đầu hắn còn cần chút thời gian để ngẫm lại nội dung đối phương muốn biểu đạt, lâu dần lại hình thành một loại hiểu ngầm. Mỗi một câu Z nói, đại não Cố Khâm đều sẽ tự động phiên dịch bù đắp phần còn thiếu hoàn chỉnh. Chỉ là không biết lúc chỉ huy tác chiến đối phương có phải là cũng lời ít mà ý nhiều như vậy hay không.

Phải biết rằng có lúc mệnh lệnh không được đưa ra rõ ràng hoặc bị nhấn mạnh sai chỗ thì có thể khiến cho cấp dưới hiểu sai ý mình.

Tuy nói là địa đồ không thuộc quân khu khá đơn giản, nhưng một quân giáo sinh không hề có kinh nghiệm thực chiến cũng không thể đạt tới trình độ chỉ huy đến mức trôi chảy như vậy được. Cố Khâm thăm dò hỏi, “Đúng rồi, cậu là học sinh Trường quân sự Đệ Nhất sao?”

“Làm sao?” Ánh mắt không có bất kì gợn sóng nào liếc trở lại, càng khiến cho Cố Khâm có ảo giác đang đối mặt với một vị sĩ quan thân kinh bách chiến*.

(Thân kinh bách chiến: Đã đánh qua trăm trận, tức là kinh nghiệm đầy mình.)

“Chỉ là không nghĩ tới sẽ gặp được đối thủ như cậu ở nơi ngoài quân khu. Quân giáo sinh chưa trải qua chiến trường bình thường đều bị hạn chế tư duy ở trong phương pháp đối chiến được dạy trên lớp, suy nghĩ của họ rất dễ đoán ra. Có điều cậu lại khác, khiến cho tôi rất kinh ngạc, cho nên tôi rất hiếu kì... Cậu rốt cuộc là ai?”

“Thế còn cậu thì sao?” Z mang theo ý tứ sâu xa mà nhìn thẳng vào hắn, “Thân phận của cậu là gì?”

Rõ ràng chỉ là một gương mặt đại chúng được hệ thống mặc định, thế nhưng Cố Khâm lại có cảm giác ánh mắt sắc bén của đối phương phảng phất như có thể nhìn thấu chính mình. Thú vị. Khóe môi Cố Khâm cong lên, ánh mắt không có bất kỳ né tránh nào, “Tôi cũng không cần biết thân phận của cậu. Tôi chỉ cần một đối thủ có thể làm cho đầu óc của tôi không rỉ sét tụt lùi mà thôi. Tôi hi vọng cậu cũng như thế.”

Hắn cũng không lo lắng đến việc người khác sẽ đoán ra chân tướng, dù sao thì chuyện sống lại như này thật sự khó mà tưởng tượng được. Nếu như tương lai người khác biết được hắn chính là Thương Lang, hắn cũng có thể lấy bút ký đối chiến của cha hắn ra làm cái cớ cho mình, dù sao thì trên địa đồ ngoài quân khu không thể nhìn ra đây là trình độ chỉ huy của một Tướng quân được, nhiều nhất cũng chỉ có thể thấy được đây là một học viên rất có tiềm lực mà thôi.

Mà nói đi cũng phải nói lại, lẽ nào Z cũng là người sống lại như mình? Cố Khâm hơi dừng lại một chút, lập tức bỏ qua loại suy đoán hoang đường này. Nực cười, chẳng lẽ tại thời đại này việc sống lại cũng có thể mang đi bán sỉ hay sao? Đây hẳn chỉ là một quân giáo sinh có thiên phú mà thôi. Có điều xét theo thực lực hiện tại của Z, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, tương lai y nhất định sẽ trở thành một vị tướng lĩnh ưu tú. Cố Khâm lại lướt qua một lần một số sĩ quan mà tương lai mình biết tới nhưng cũng không tìm thấy một ai phù hợp.

Tuy rằng Z không nói nhiều nhưng chỉ cần mở miệng thì y chưa từng lãng phí lời mình nói. Cố Khâm rất thích phương thức trò chuyện như vậy, bất tri bất giác liền quên mất đối phương còn chưa tốt nghiệp trường quân sự, coi đối phương là người cùng thế hệ với mình mà nói chuyện. Mặc dù là vậy nhưng hai người bọn họ cũng có lúc bất đồng ý kiến. Vào trường hợp như thế, thường thì Z sẽ giữ yên lặng, nghe Cố Khâm nói xong quan điểm của bản thân thì phản bác từng cái từng cái một. Mà kẻ cuồng chiến thuật bí danh Cố Khâm thì lại đặc biệt yêu thích việc nói có sách, mách có chứng, thỉnh thoảng nhanh nhẩu sẽ lại lỡ miệng —
Ví dụ như —

“Trận bảo vệ cứ điểm Sainasi vào tháng 7 năm 3024, chẳng phải là quân Đệ Tứ đã bao vây địch lại một chỗ rồi dùng chiến thuật du kích một lưới bắt hết sao? Loại phương thức bắt ba ba trong rọ ấy thích hợp dùng ở trên bản đồ này hơn, có thể giảm thiểu thương vong nhiều hơn so với trận hình tử thủ của cậu. Dùng phương thức tử thủ này của cậu cuối cùng đều là dả thương địch thủ một ngàn tự thương tổn tám trăm cả...”

Z hiếm khi mở miệng đánh gãy hần, “Năm nay là năm 3014.”

Cổ Khâm lập tức nghẹn lại, nhưng hần rất nhanh đã phản ứng, “Là tôi nhớ lầm thời gian, mà đây không quan trọng, trọng điểm là nên dùng chiến thuật nào để hạ thấp tổn thất xuống.”

Z không nói gì, chỉ dùng ánh mắt thâm trầm nhìn kỹ hần. Ánh nhìn phảng phất như hiểu rõ tất cả khiến cả người Cổ Khâm đều không thoải mái, hần hơi nghiêng người về phía trước, “Tôi đang chờ cậu phản bác đấy.”

“Sẽ gây tổn hại đối với toàn bộ cơ sở công trình bên trong cứ điểm, cần phải hao phí mấy năm mới có thể tiếp tục sử dụng. Trong lúc tu sửa cậu lấy cái gì để ngăn cản tập kích? Cái được không đủ bù đắp cái mất...”

Sau khi tình huống tương tự phát sinh hai ba lần nữa, Cổ Khâm bèn đơn giản bỏ qua phần thời gian, như vậy dù có lỗ miệng thì đối phương cũng chỉ có thể nghĩ rằng đó là chiến dịch mình chưa từng nghe tới. Dù sao mấy trăm năm qua có biết bao nhiêu chiến dịch lớn nhỏ, căn bản là không có ai nhớ hết được.

Nhưng mà Cổ Khâm cũng không biết, chính vì hần lỗ miệng mà cũng vô tình làm bại lộ bí mật lớn nhất của mình. Bởi vì Z, đối thủ của hần, cũng là người đến từ tương lai hai mươi năm sau.

4. Chương 4: Người Bạn Đầu Tiên

Hình Chiến, cũng chính là Z trên mạng chiến đấu, chính thức gia nhập quân đội sau khi tốt nghiệp Trường quân sự Đệ Nhất lúc 24 tuổi, 28 tuổi trở thành Tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử Liên minh Nhân loại. Ở thời điểm Cổ Khâm được thăng lên Thiếu tướng y đã mang quân hàm Thượng tướng. Hình Chiến cũng là bị quân địch Satan phục kích, trong tuyệt cảnh đồng quy vu tận với kẻ thù, sau đó y sống lại. Mặc dù việc này quân địch đã tiến hành trong bí mật không có chút dấu hiệu nào, nhưng trước đó, y đã phát hiện được một chút manh mối, trong quân Liên minh tựa hồ đã có một nhóm người làm phản.

Sau khi sống lại, Hình Chiến bắt đầu bắt tay ngay vào điều tra chuyện này. Y trực tiếp thăng thần nói với cha mình là Hình Duệ về thân phận của chính mình, bởi vì trước mắt y mới chỉ là một tân sinh chuẩn bị nhập học tại trường quân sự, căn bản không tiếp xúc tới bên trong cao tầng, chỉ có người cha là Nguyên soái ra tay thì mới có thể bóp chết ý đồ làm phản từ trong nôi.

Mà đối với Thương Lang mình chưa từng nghe tới trước khi sống lại này, Hình Chiến tất nhiên đặc biệt quan tâm, cho nên y mới hạ chiến thư với đối phương. Chỉ là y không nghĩ tới, một phen thử nghiệm thăm lại giúp y phát hiện ra Thương Lang cũng nắm giữ ký ức trong tương lai, hơn nữa nhìn qua địa vị của đối phương trong quân cũng có vẻ không thấp.

Hình Chiến thừa nhận, Thương Lang là một đối thủ ưu tú, có điều đối phương cũng không phải là người mình biết trước khi sống lại, có khả năng đối phương không ở cùng một quân khu với mình. Có điều y tin tưởng, một ngày nào đó bọn họ sẽ gặp mặt.

...

Bất tri bất giác đã sắp tới khai giảng, thể chất của Cố Khâm miễn cưỡng đạt tới cấp E+, coi như là đủ tiêu chuẩn để vào trường quân sự phổ thông. Nhưng đối với Trường quân sự Đệ Nhất – nơi tập hợp tinh anh mà nói, loại cấp bậc này ngay cả tư cách nhập học cũng không đạt tới. Cố Khâm hoàn toàn có thể dự kiến được, học kỳ đầu tiên này nhất định sẽ là một kỳ luyện ngục đối với mình.

Cố Khâm nhớ tới thư điện tử thông báo trúng tuyển Trường quân sự Đệ Nhất gửi cho Thương Lang, nếu như hấn lấy thân phận Thương Lang nhập học, trường học liệu có vì vấn đề thể chất của hấn mà sắp xếp lại huấn luyện không? Cân nhắc trong chốc lát, Cố Khâm vẫn quyết định dùng thân phận học viên hạt giống mà cha hấn cho để tiến vào trường quân sự. Dù sao thứ trường học vừa ý chính là trình độ chiến thuật của hấn, nhất định sẽ trọng điểm bồi dưỡng và khai thác chủ yếu phương diện này, có điều chiến thuật của hấn đã hình thành phong cách nhất định, nếu để huấn luyện viên trường quân sự cường ép nhúng tay vào, e rằng sẽ gây ra hiệu quả ngược lại.

“Thiếu gia, ngài nên tới tinh cầu thủ đô rồi.” Trăn Bá nhắc nhở. Tuy nói tinh cầu Cố Khâm ở hiện nay cách tinh cầu thủ đô cũng không xa nhưng hấn vẫn cần phải xuất phát sớm để tới báo danh. “Tôi đã thay ngài đặt vé tàu xuất phát tới tinh cầu thủ đô vào sáng mai.”

“Cực khổ rồi.” Cố Khâm vẫn vô cùng kính trọng đối với người máy quản gia trí năng đã thay thế cha hấn chăm sóc, cùng làm bạn, thậm chí là giáo dục hấn này.

Ngày hôm sau, Cố Khâm một thân nhẹ nhàng đi lên phi thuyền. Cuộc sống quân ngũ nhiều năm khiến hấn theo thói quen thu gọn hành lý của mình, một cái không gian rộng một mét vuông đã đủ để đựng hết đồ của hấn.

Cố Khâm vốn không có bạn bè. Hấn xem thường việc kết bạn cùng những tên phá gia chân chính kia, mà những học sinh phổ thông khác lại xem thường không muốn tiếp xúc với tên gia hỏa không có lòng cầu tiến là hấn, vì thế nên hấn không có ai muốn chia tay cả. So với những người khác mang theo cả đoàn người vừa cao hứng vừa thương cảm đưa tiễn, người cô đơn như Cố Khâm có vẻ hơi lạc loài.

Chiếc phi thuyền là chiếc được chuẩn bị để chuyên chở tân sinh đi tới tinh cầu thủ đô nhập học trường quân sự. Ngoại trừ Trường quân sự Đệ Nhất ra còn có vài trường quân sự tiếng tăm lừng lẫy khác, vì lẽ đó mà những tân sinh lên phi thuyền này đều có tư cách để kiêu ngạo tự hào.

Một ít người có dã tâm đã bắt đầu tìm kiếm bạn học cùng trường tương lai để kết bè kết đảng. Sau này tiến vào trường quân sự, rất nhiều cấp dưới được trọng dụng của các sĩ quan đều là đồng bạn họ kết bạn tại trường. Tương tự như thế, việc tuyển chọn cấp dưới tương lai ngay tại bên trong trường quân sự cũng đóng vai trò then chốt trong sự phát triển tương lai của bản thân. Đối với những người không cố gắng học tập trong trường quân sự, chỉ có thể từng bước một đi lên như Cố Khâm mà nói, việc tìm kiếm cấp dưới ưu tú tốn rất nhiều công phu, có mấy người ban đầu là vì nể mặt mũi cha hấn mà đi theo hấn, sau đó mới từ

từ bị năng lực của hần thuyết phục.

Lên phi thuyền xong, Cố Khâm liền ngồi một mình tại một chiếc sofa trong góc, mở ra máy trí năng mang theo người tìm đọc tư liệu. Lúc này có một người ngồi ở cạnh chỗ hần, dùng âm thanh rụt rè chào hỏi với hần, “Xin... Xin chào.”

Cố Khâm ngẩng đầu, nhìn thấy một thanh niên có mái tóc nâu nhạt nhìn qua giống như một con thú lông xù, trên người mặc đồng phục học sinh của trường trung học, gò má trên gương mặt trẻ con ửng đỏ, cậu ta ngồi ở một bên sofa, hai tay đặt trên đầu gối, eo lưng ưỡn đến thẳng tắp, là tư thế ngồi tiêu chuẩn mà cần trọng.

“Cứ tự nhiên.” Tầm mắt Cố Khâm lại một lần nữa trở lại trên màn hình.

“Cái kia, cậu đi một mình sao? Tôi tên Alvin, Alvin Hudson. Chúng ta tốt nghiệp cùng một trường đúng không? Tôi hình như đã từng thấy cậu rồi.” Alvin không để ý lắm tới thái độ lãnh đạm của Cố Khâm, dịch gần sang bên hần một chút.

Cố Khâm sững sờ, cái tên này... Hudson? Trong tương lai cũng có một Giáo quan được coi là “Quân giới pháp nhân” tên là Alvin Hudson. Hần được tán dương bởi đôi mắt tinh độc của hần, có người nói dù cho quân địch có trốn ở đâu đi chăng nữa thì cũng không thể trốn thoát khỏi mắt hần, bởi vì hần cực kỳ nhạy cảm với nguy hiểm, quân đội nhờ có hần mà cũng tránh khỏi rất nhiều hi sinh. Là trùng tên trùng họ sao? Nếu không thì vị Giáo quan có tiếng kia tại sao lại có thể là một người trẻ tuổi then thừng như thế này?

Thấy Cố Khâm chỉ nhìn mình chằm chằm mà không hề trả lời, mặt Alvin càng lúc càng hồng, “Cái kia...”

“Alvin, hóa ra cậu ở đây!” Một thanh niên tóc đen cao lớn hấp tấp bước nhanh tới, khi nhìn thấy Cố Khâm thì lập tức thay đổi sắc mặt, kéo Alvin, “Cậu sao lại đi cùng với hần? Cậu không biết hần chính là tên Cố Khâm vô học kia sao! Chúng ta mau đi thôi!”

“A?!” Alvin không dám tin trợn mắt lên, giống như muốn chứng thực mà nhìn về phía Cố Khâm.

Cố Khâm nhướn mày, khóe môi cong lên một nụ cười ngả ngớn, “Không sai, tôi chính là Cố Khâm.”

“Xem đi! Nếu không phải nhờ Cố Tướng quân, hần làm sao vào được Trường quân sự Đệ Nhất với thành tích của hần, trong học kỳ đầu hần nhất định sẽ bị đuổi ra, cậu đi cùng hần sẽ bị hần kéo chân đấy!” Thanh niên khinh bỉ nói. Tại tỉnh cầu này, Thượng tướng Cố Hoảng rất được người dân tôn kính, mà con trai ông, Cố Khâm cũng vì thế mà được quan tâm. Chỉ là Cố Khâm khiến mọi người không hiểu nổi hần, cũng có chút oán giận, cho rằng hần đã thực sự phá hủy uy danh của Cố Tướng quân.

“Nhưng mà...” Alvin xoắn xuýt nhìn Cố Khâm, lại nhìn thanh niên đang túm lấy mình, cuối cùng mím môi thành một đường thẳng, kiên định đẩy bàn tay trên cánh tay mình ra, “Cậu đi trước đi, tôi ngồi đây một lúc nữa.”

Thanh niên không tin nổi mà nhìn hắn, hiển nhiên không nghĩ tới hắn sẽ từ chối mình, đợi tới khi biết chắc rằng hắn nói thật đành hung ác mà trừng Cổ Khâm một cái, giận dùm dùm bỏ đi.

Alvin lại ngồi xuống bên cạnh Cổ Khâm. Cổ Khâm đầy hứng thú liếc hắn, “Cậu sao lại không nghe lời cảnh cáo của bạn cậu?”

“Tôi tin tưởng phán đoán của chính mình.” Alvin nghiêm túc trả lời. “Chắc cậu không biết, tôi từ nhỏ đã có một loại trực giác đặc thù, tôi chưa từng nhìn sai người lần nào, lần đầu gặp mặt chỉ cần nhìn một cái đã có thể phân biệt người tốt người xấu. Hơn nữa tôi đặc biệt mẫn cảm đối với tình cảm của người khác, thiện ý ác ý, dù có giấu đến thế nào cũng đều không gạt được giác quan thứ sáu của tôi. Tuy rằng không nói ra cụ thể được, nhưng mà tôi thấy cậu không giống như lời đồn...”

“Ồ? Vậy cậu cho rằng tôi thật ra là như thế nào?” Cổ Khâm nghiêng người đổi sang tư thế thoải mái hơn. Hắn rất tò mò về bản thân trong mắt Alvin.

Alvin do dự chốc lát, “Kỳ thực là, cậu rất giống một vài quân nhân tôi gặp trước đây, có một loại... Nói như thế nào đây? Khí tràng đặc biệt... Cậu rõ ràng cùng tuổi với tôi nhưng cảm giác lại lớn hơn tôi nhiều. Thời điểm cậu nhìn tôi thì phảng phất như đang nhìn một tiểu bối, căn bản không giống một học sinh chuẩn bị vào trường quân sự.”

Cổ Khâm nheo mắt, loại đồ vật huyền diệu khó hiểu như trực giác này thật sự lợi hại như vậy sao? Lẽ nào đứa nhỏ này thật sự là Quân giới pháp nhãn tương lai?

Đối mặt với Cổ Khâm đang suy nghĩ sâu sắc mà không nói một lời kia, Alvin có chút đứng ngồi không yên, “Cái kia, ý tôi nói chính là như vậy... Nếu như có không đúng chỗ nào cậu tuyệt đối đừng để ý...” Thấy Cổ Khâm không để ý lắm mà vung vung tay, ánh mắt Alvin sáng lên, “Ai, chúng ta hiện tại là bạn bè đúng không? Đúng rồi, tôi cũng là tân sinh Trường quân sự Đệ Nhất nha! Tôi nói cho cậu biết nhé, lúc ấy tôi thấy cậu rất dễ ở chung nên mới dám đi tới tiếp cận.”

“Có thể trở thành bạn bè của cậu là may mắn của tôi.” Cổ Khâm sờ sờ cằm. Câu nói này không phải là nói cho có, nếu như đối phương thực sự là Quân giới pháp nhãn, vậy thì một trợ lực lớn trong tương lai của quân khu Đệ Nhất không chừng sẽ cứ thế mà bị mình đào ra mang tới quân khu Đệ Tứ rồi.

Mấy tiếng sau đó, Alvin vẫn luôn hưng phấn tìm đề tài nói chuyện. Cổ Khâm lúc này mới phát hiện hóa ra đối phương là một tên thích lắm nhảm, hoàn toàn không cần mình đáp lại mà vẫn có thể tiếp tục thao thao bất tuyệt, từ thiên văn địa lý cho tới thời sự bát quái không thiếu gì cả, đúng là giúp cho Cổ Khâm nhanh chóng bù lại ký ức năm hai mươi tuổi mà hắn đã gần như quên sạch.

Sau ba giờ phi hành, phi thuyền đến tỉnh cầu thủ đô. Phi thuyền chuyên dụng của các trường quân sự liền đi tới đón tân sinh. Sau khi hoàn thành quy trình báo danh, bởi vì ký túc xá của họ ở hai hướng khác nhau, Alvin không còn cách nào khác đành phải cùng Cổ Khâm trao đổi cách thức liên lạc rồi lưu luyến không rời mà cáo biệt – phải biết ở thời đại này muốn tìm một anh đẹp trai (ồ?) nguyện ý nghe mình lải nhải hơn nữa còn không oán giận không phản bác là vô cùng khó khăn!

Lỗ tai rất cục cựa cũng được nghỉ ngơi, Cổ Khâm nhin không được ngoáy ngoáy tai mình. Dựa vào ghế mà nhân viên trường phát cho, hần tìm tới ký túc xá mà mình ở. Trường học phân chia ký túc xá thành các phòng một người, hai người, bốn người, học sinh sẽ lựa chọn phòng ở lúc ghi danh. Cổ Khâm nhớ trước đây hần chọn ở một người, nhưng lần này xem qua tư liệu chỗ báo danh lại nói đã an bài ký túc xá xong, hơn nữa lại còn là phòng ở hai người, nghĩ cũng biết cái người tự chủ trương này nhất định là cha mình. Đừng nói là trong mấy ngày nghỉ trước mình biểu hiện quá tốt đã xúc động dây thần kinh nào đó của cha nhé? Tuy nói rằng hần không hận đối phương, nhưng mà làm như vậy thật sự khiến cho người khác thấy rất không thoải mái.

Cổ Khâm đứng ở trước cửa phòng ký túc, nhìn thấy bảng tên cạnh cửa đã có tên của một người là “Hình Chiến”. Cái tên này thật quen thuộc... Cổ Khâm tiện tay nhập tên của mình vào dưới tên đối phương, sau đó gõ gõ cửa rồi mở cửa đi vào.

5. Chương 5: Bạn Cùng Phòng Và Huấn Luyện Viên

Sau khi mở cửa, nhìn thấy đầu tiên chính là phòng khách dùng chung, trông qua gọn gàng mà thoải mái. Bên trái và bên phải đều có một cánh cửa, cửa phòng bên trái đóng chặt, hần chính là phòng của bạn cùng phòng. Cửa phòng bên phải mở rộng, Cổ Khâm trực tiếp đi vào, lấy hành lý của mình ra. Đồ đạc của hần không nhiều, cũng không có gì cần chỉnh đốn. Người máy dọn dẹp đã quét sạch nơi này đến không còn một hạt bụi. Trang trí trong phòng rất đơn giản, có giường đơn, một tủ quần áo, một bàn học, một ghế, khoang giả lập, còn có một phòng tắm nhỏ, đến cả một cái ghế thừa cũng không có. Có điều dù là thế này nhưng vẫn là tốt hơn nhiều so với điều kiện trong quân đội rồi.

Cổ Khâm đi vào tắm rửa thì thu được tin tức có người tới gặp tại ký túc xá. Hần mặc quần, tiện tay dùng khăn mặt lau qua mái tóc ướt nhẹp (hần ghét dùng máy sấy vì cảm giác không thoải mái), trực tiếp để trần nửa người trên mà đi ra ngoài.

Lúc này trên ghế sofa phòng khách có hai người. Một người là một thanh niên mặc đồng phục học sinh của Trường quân sự Đệ Nhất, khí tràng mười phần, tóc đen, mặt liệt không cảm xúc, lạnh lùng mà nghiêm nghị, khiến người khác không dám nhìn thẳng, bởi thế mà không chú ý tới được bề ngoài anh tuấn của y, đây hần chính là bạn cùng phòng của hần Hình Chiến. Một người khác là một thanh niên tóc vàng mặc quân trang đeo quân hàm Trung úy, tướng mạo đẹp trai hào hoa phong nhã. Hai người đồng thời quay đầu, tầm mắt sắc bén đồng loạt quét về phía Cổ Khâm.

Cổ Khâm nhất thời có một loại cảm giác rợn tóc gáy, cơ thể hơi cứng đờ, nhưng rất nhanh đã lại như không có gì mà tiếp tục lau tóc, vừa cười vừa tự giới thiệu, “Xin chào, tôi tên Cổ Khâm, là một thành viên của phòng này.”

Thanh niên tóc đen tựa hồ rất không vừa ý với cách ăn mặc của Cổ Khâm, lông mày cau lại, quét mắt nhìn hần trên dưới vài lần, cuối cùng mới miễn cưỡng mở miệng, “Hình Chiến.”

Vị sĩ quan thì lại nở nụ cười ôn hòa nhã nhặn, đặc biệt bình dị gần gũi, “Xin chào, tôi là huấn luyện viên lớp A, Angus Norton. Tôi đến để thông báo với các cậu, lễ khai giảng vào sáng sớm ngày mai tuyệt đối không được tới muộn.”

Lại là một cái tên quen thuộc. Cổ Khâm rõ ràng nhớ tới, người thanh niên này nghe đồn là một huấn luyện

viên mặt ngoài hiền lành nhưng bên trong ma quỷ! Trước đây hắn tuy rằng chỉ ở Trường quân sự Đệ Nhất một học kỳ, cũng không quá quan tâm đến chuyện xung quanh, thế nhưng uy danh của huấn luyện viên này vẫn như sấm bên tai, đủ thấy được oán niệm của học viên đối với người này sâu tới cỡ nào. Bản lĩnh của Angus chính là như thế này, mỗi ngày huấn luyện hắn đều sẽ XXX ép học viên tới tía sinh lực cuối cùng, còn không thì cũng sẽ sinh ra ảnh hưởng gây hại đối với thân thể học viên, bị ngược đến chết đi sống lại rồi còn phải cảm tạ người ta. Ở trước mặt hắn, tất cả học viên đều chỉ có thể làm một tên M.

(M: masochist)

Cố Khâm lấy khăn từ trên đầu mình xuống, ôm hy vọng cuối cùng hỏi, “Huấn luyện viên, em cũng là ở lớp A sao?”

“Phải, cả hai cậu đều ở lớp A.” Angus mỉm cười, nhưng là cười đến mức khiến Cố Khâm lạnh cả sống lưng.

“Báo cáo huấn luyện viên! Hiện tại em xin chuyển lớp liệu có được không?” Với cái thân thể nhỏ bé không tới cấp D này của mình, làm sao có thể chống đỡ được thao luyện ma quỷ kia?

“Cho dù có là cha cậu Cố Hoàng Thượng Tướng, e là cũng không được.” Ý cười của Angus càng sâu.

“Ặc, như vậy thì huấn luyện viên có thể căn cứ tình trạng thể chất của em để lập lại kế hoạch huấn luyện không? Bởi vì em vẫn chưa tới cấp D.”

“Cậu yên tâm, tôi sẽ giúp cậu mau chóng đuổi kịp những học viên khác.” Angus cười lộ ra hàm răng sáng bóng khiến Cố Khâm không kịp lòng được mà run cầm cập. Ánh mắt của Angus quét qua lại giữa Hình Chiến và Cố Khâm, “Hai người các cậu thật kì lạ, một người thì sắp tới cấp B, một người thì ngay cả D-cũng chưa tới, rốt cuộc là lớn lên kiểu gì vậy?”

Cái gì? Bạn cùng phòng của hắn vừa mới vào học đã có thể chất gần tới cấp B? Phải biết yêu cầu tốt nghiệp thấp nhất đối với thể chất của học viên Trường quân sự Đệ Nhất chính là B-! Cố Khâm có chút khiếp sợ mà liếc nhìn Hình Chiến vẫn trước sau như một không nói một lời. Đối phương nhìn lại hắn, ánh mắt không để lộ ra bất kỳ tin tức nào, khiến hắn không khỏi liên tưởng tới Z trong mạng chiến đấu. Hắn cảm thấy vô vị mà bĩu môi, gần đây sao lại cứ gặp phải loại người có tính cách như thế này?

Chờ một lúc, Cố Khâm rốt cục nhớ ra mình đã nghe nói về đối phương ở đâu! Hình Chiến, hai mươi tám tuổi trở thành Tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử Liên minh Nhân loại, từ nhỏ đã có danh thiên tài, cha được ca ngợi là vị thần của quân Liên minh Đại Nguyên soái Hình Duệ. Cũng không từng nghe nói cha và Nguyên soái có giao tình gì, không biết làm sao mà lại có thể sắp xếp mình chung phòng cùng với y?

“Được rồi, gặp được hai học viên đặc biệt nhất lớp A rồi, tôi cũng nên đi thôi. Tôi không quan tâm các cậu đặc biệt thế nào, ngày mai đều phải nhớ tham gia lễ khai giảng đúng giờ nha! Ngày mai chúng ta lại gặp.” Angus mang theo nụ cười xán lạn rời khỏi ký túc xá.

Cố Khâm xoa xoa cánh tay đã nổi da gà, “Tôi thấy có chút lạnh, đi vào trước đây.” Hắn không do dự mà

xoay người rời đi. Cái tên Hình Chiến này tựa hồ nhìn hẩn không vừa mắt, hẩn cũng không muốn đi lấy mặt nóng dán lên móng lạnh. Mọi người nước sông không phạm nước giếng, đẳng cấp cách biệt nhiều như thế mà giao lưu với nhau thì cũng không có gì hay ho. Đợi tới một năm sau lại một lần nữa chia lại lớp với ký túc xá là được rồi. Cố Khâm “Ầm” một tiếng đóng cửa lại, ngăn cách khỏi bầu không khí quỷ dị ngoài phòng khách.

Lúc này, tầm mắt của Hình Chiến rơi trên chiếc cửa đóng chặt. Ấn tượng đầu tiên của y đối với Cố Khâm quả thực không được tốt lắm. Đối phương ăn mặc cà lơ phất phơ đã xác minh lời đồn đưa con trai của Thượng Tướng Cố Hoàng là một thanh niên phản nghịch mà cha y đã nói với y. Thể chất ngay cả cấp D cũng chưa tới, người như vậy nghĩ cũng biết sẽ bị đào thải ngay trong học kỳ đầu, mà y trong tương lai cũng chưa từng nghe tới tên của đối phương.

Đương nhiên, bọn họ trở thành bạn cùng phòng cũng không phải là vì trùng hợp. Gần đây Hình Duệ đang bí mật tra tìm manh mối của kẻ làm phản trong quân Liên minh, tất nhiên sẽ lựa chọn ra mấy người đáng tin nhiệm để đến hiệp trợ cho mình, mà Cố Hoàng hiển nhiên là một ứng viên vô cùng phù hợp. Khổ nỗi lớn nhất của Cố Hoàng chính là Cố Khâm phản nghịch này, Hình Duệ lại hiểu rất rõ cách thu mua lòng người, ông đơn giản lợi dụng Hình Chiến, cho y vào học trường quân sự cùng năm với Cố Khâm để tạo một cái nhân tình. Nhưng mặc dù vậy, Hình Duệ cũng không thật sự coi trọng đứa bé Cố Khâm này.

Chỉ là... Hình Chiến thu lại ánh nhìn của mình, một tân sinh thể chất còn chưa đạt tới cấp D, một khắc kia khi đi ra khỏi cửa phòng lại có thể duy trì không lùi bước trước tầm mắt không hề che giấu chút nào của mình và huấn luyện viên, vậy xem ra hẩn cũng không đơn giản như trong lời đồn...

Buổi tối, Cố Hoàng khó có được chủ động liên lạc với Cố Khâm. Đây là lần đầu tiên Cố Khâm đối mặt nói chuyện với cha mình kể từ khi sống lại tới nay. Tình cảm của hẩn đối với cha mình hết sức phức tạp. Trước khi cha hẩn hi sinh, hẩn cảm giác ở mình đối với ông chỉ có căm hận cùng hờ hững, mà khi cha chân chính biến mất khỏi cuộc đời mình, hẩn mới phát hiện hẩn từ lâu đã thoải mái mà không còn hận ông nữa. Vào lúc đó, hối hận, phẫn nộ, cừu hận, vô số tình cảm phức tạp đánh thức con thú ngủ say trong hẩn, cố chấp không biết mệt mỏi thúc giục hẩn leo lên vị trí cao hơn, tìm kiếm chân tướng hi sinh của cha mình.

Hai người yên lặng đối diện nhau trong chốc lát —— trước đây Cố Khâm vẫn không nghe cha mình nói, đều tự ý cắt đứt trò chuyện của họ, sau đó dần trở thành Cố Hoàng nếu có chuyện sẽ trực tiếp nói cho Trần Bá, rồi Trần Bá sẽ chuyển lời lại cho Cố Khâm —— vì lẽ đó mà việc hai người có thể đối diện thời gian dài như thế này cực kỳ hiếm có.

“Có chuyện gì sao? Cha.” Giọng nói của Cố Khâm có chút khàn khàn.

Cố Hoàng sững sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Cố Khâm sẽ lại đồng ý nói chuyện với mình. Từ sau khi phụ nhân tạ thế, ông cũng chưa từng nghe lại một tiếng gọi cha nào của con trai mình. Trên mặt Cố Hoàng lóe qua vẻ phức tạp, nửa ngày mới khô cứng nói được một câu, “...Con tới trường học?”

Cố Khâm trả lời, “Đúng thế.”

“...”

Cố Hoàng muốn nói con nên học tập Hình Chiến nhiều một chút, muốn nói huấn luyện viên của con sẽ trợ giúp con tăng cao tố chất thân thể nhanh hơn, muốn nói tình hình bây giờ càng ngày càng nghiêm trọng, muốn nói con không thể lại tiếp tục lừa mình dối người... Nhưng lời chưa ra khỏi miệng Cố Hoàng cũng không nói nên lời được nữa. Nhìn con trai không hùng hổ dọa người, Cố Hoàng cảm thấy có điểm nào đó ở hắn đã không còn giống với trước đây...

Mãi tới khi đầu bên Cố Hoàng truyền tới tiếng gõ cửa, Cố Khâm mới mở miệng, “Cha bận rộn, nếu như không có chuyện gì con đi nghỉ ngơi trước, ngày mai khai giảng rồi.” Hắn dừng một chút, nói tiếp, “Con sẽ ở lại.” Sau đó liền đóng trò chuyện.

Nhìn màn hình đã tối đen, Cố Hoàng mới cảm thấy nội tâm mình bình tĩnh lại. Cố Hoàng nhắm mắt dựa vào lưng ghế, thật sự có cái gì đó không còn như trước...

Ngày tiếp theo, Cố Khâm đứng ở trước gương mặc vào đồng phục học sinh, nhìn gương mặt còn một tia trẻ con kia, vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên nghiêm nghị, tự nhiên mà toát ra một loại uy thế vô hình. Thanh niên trong gương trong chớp mắt như đã phẳng phất biến thành một lưỡi kiếm sắc được rút ra khỏi vỏ, không gì không chém đứt được, lạnh lẽo mà sắc bén.

Cố Khâm rất nhanh đã thu hồi khí tràng không phù hợp với bề ngoài một tân sinh này, từ từ bình tĩnh lại, lần thứ hai sửa sang lại cổ áo của bản thân, xoay người ra khỏi phòng, lại vừa vận mắt đối mắt cùng với Hình Chiến trong phòng khách. Hai người đồng thời ngừng lại, Cố Khâm gật gật đầu, rồi khỏi ký túc xá trước.

Lễ khai giảng diễn ra rất đơn giản. Sau khi vị hiệu trưởng tóc bạc trung khí mười phần cổ vũ tân sinh vài câu xong, thông tin chia lớp liền được trực tiếp gửi tới trên máy thông tin của tân sinh.

Cố Khâm đi tới địa điểm tập hợp của lớp A, từ xa đã nhìn thấy Alvin đang vẫy tay với mình, “Cố Khâm!”. Alvin bước nhanh đi tới, lại dùng ánh mắt lấp lánh bán manh, “Cậu cũng học lớp A sao? Quá tốt rồi! Chúng ta học chung một lớp! Vừa nãy tôi xem qua, lớp chúng ta đều là nam sinh, thật đáng tiếc...”

“Ừm, chúng ta đi xếp hàng trước đi.” Cố Khâm có chút không chịu nổi sự nhiệt tình của đối phương. Lúc trước tại sao hắn lại cho rằng Alvin rất thẹn thùng? Đây rõ ràng là một tên thần kinh mà!

Sau khi đội ngũ đã nghiêm chỉnh tập trung, Angus mang bề ngoài của một người anh hàng xóm ôn nhu nói vài lời mở đầu theo thông lệ. Bề ngoài của anh ta khá lừa dối, rất nhiều tân sinh không biết còn cho rằng đây là một huấn luyện viên dễ tính, thậm chí còn có người đùa giỡn, “Báo cáo huấn luyện viên! Thầy có đối tượng chưa? Thầy thấy em có được không?” Một học viên bề ngoài cao lớn khoe khoang cơ bắp của mình ra, lập tức những học viên khác cũng ồn ào theo.

“Cậu, ra khỏi hàng.” Angus ngoắc ngoắc ngón tay, “Lên đây, để tôi xem chút bản lĩnh của cậu.”

Người kia hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi ra khỏi hàng, “Huấn luyện viên, thể chất của em đạt đến cấp C rồi đó!” Hắn hưng phấn giờ nắm đầm nhào tới, nhưng chỉ một khắc sau, Angus đã bắt được tay của hắn, trực tiếp vận nguyên cả cánh tay hắn tay ra sau lưng, tiếp theo lại đạp vào cẳng chân của hắn, một

tiếng “Rắc” thanh thúy vang lên, theo sau là một tiếng hét thảm thiết.

Angus buông tay. Cánh tay đối phương rũ xuống theo góc độ không tự nhiên, hấn ngã cả người xuống mặt đất mà kêu rên, đau đến đổ mồ hôi lạnh. Angus gọi người máy y tế tới, “Gãy xương cẳng chân, vai trật khớp, mang cậu ta tới phòng y tế đi. Nhớ là chữa khỏi xong thì mau chóng trở lại.” Hai người máy nâng tân sinh đã hoàn toàn không còn cử động được kia, chạy như bay khỏi đó.

6. Chương 6: Tuyển Chọn Lớp Trưởng

“Tôi không có đối tượng.” Angus mỉm cười, nhìn quét qua mọi người, “Bởi vì cho tới nay chưa có bất cứ một người theo đuổi nào đánh thắng tôi cả. Còn có ai muốn thử nữa không?”

Những học viên có ý nghĩ tương tự với người khi nãy không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, theo bản năng mà liên tục lắc đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Trong lúc nhất thời toàn khu vực yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi xuống đất.

“Nếu không có, vậy chúng ta bắt đầu tuyển chọn ra một lớp trưởng đi. Ai muốn làm lớp trưởng thì bước ra khỏi hàng.”

Có lẽ là do màn trình diễn khi nãy của hắn quá mức chấn động, mọi người đều do dự, không người nào nguyện ý muốn làm người đầu tiên.

“Hả? Sợ cái gì, tôi có bắt các cậu đánh với tôi đâu. Nếu như ngay ngày khai giảng đầu tiên đã cho nửa lớp vào phòng y tế thì tôi còn làm huấn luyện viên để làm gì?” Angus nhe răng cười.

Rốt cục cũng có người đứng dậy, nhưng cư nhiên lại là cái người nhỏ gầy nhất lớp – Alvin! Có người đầu tiên tất sẽ có người thứ hai, người đi ra lục tục xếp thành hàng, cuối cùng gần nửa lớp đều nóng lòng muốn thử. Đương nhiên Cố Khâm sẽ không đi ôm đồm cái công việc vất vả mà lại chẳng được lợi lộc gì này. Hình Chiếu nhìn qua cũng không có hứng thú, hoặc là nói tên này thật giống như chẳng có hứng thú với cái gì hết.

“Rất tốt, như vậy mới đúng chứ. Người trẻ tuổi thì nên hoạt bát một chút.” Angus hài lòng gật gù. “Được rồi, vậy đầu vô, người cuối cùng còn đứng vững trong số các cậu sẽ làm lớp trưởng.” Hắn đưa ra quy tắc đơn giản mà thô bạo của mình, “Tôi cho các cậu nửa tiếng. Nửa tiếng sau nếu như vẫn còn hơn một người đứng, vậy thì tôi không còn cách nào khác, tự tôi sẽ kiểm tra thân thủ của các cậu, tự mình chọn ra một lớp trưởng. Nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ!”

“Vậy bắt đầu đi.” Angus khoanh hai tay trước ngực, bình chân như vại mà đứng ở một bên quan sát trận hỗn chiến của hai mươi người sắp tới.

Có cái giới hạn nửa tiếng này, mọi người đều không dám sơ suất, bởi vì ai cũng không muốn phải cùng đánh

một trận với vị huấn luyện viên nhìn qua thuần lương nhưng ra tay tàn nhẫn này. Bọn họ cấp tốc tìm đối thủ của mình, từng đôi xông vào chém giết. Chú ý của Cố Khâm đương nhiên đều tập trung tại người duy nhất mà hắn biết – Alvin.

Đừng xem thường vóc dáng nhỏ con của Alvin, thân thủ của hắn thể nhưng lại đặc biệt linh hoạt. Đối thủ của hắn to hơn hắn tận một vòng, vậy nhưng hắn né tránh vô cùng ung dung, tựa hồ đã dự đoán trước được chiêu tiếp theo của đối phương, sau đó tận dụng hết sức lực công kích vào nơi then chốt, trong chớp lát đã chiếm được thế thượng phong, cho nên hiện tại nhìn qua không có gì cần phải lo lắng. Cố Khâm đảo qua những người khác trong lớp, tài năng của họ cũng không quá chênh lệch, mười phút sau mà vẫn không có đôi nào định ra được thắng thua. Xem ra chỉ trong nửa tiếng đồng hồ mà tìm ra được một người xuất sắc nhất là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Cố Khâm đang nghĩ như vậy, tình thế trên sân lại xảy ra biến hóa. Lúc đầu số người tham gia là số lẻ, nói cách khác tức là sẽ có một người bị dư ra. Theo thông thường, nếu như không phải tình huống đặc biệt, việc lấy hai đấu một sẽ bị coi là trơ tráo vô liêm sỉ, vì thế nên trong số những người tham gia liền dư ra học viên đầu trọc, trên mặt có một vết sẹo rất xấu, nhìn qua thật hung hãn, hơn nữa hắn còn là người có thể trạng cường tráng nhất lớp. Đây cũng có thể nói chính là bản năng đến gần cái lợi tránh đi cái hại của con người đi.

Đầu trọc có vẻ có chút lóng ngóng không biết làm sao, hắn đứng tại chỗ ngốc mười phút, không biết chợt nghĩ tới điều gì, giơ tay sờ sờ cái đầu trọc của mình, ngắm nhìn bốn phía một vòng, sau đó đi tới chỗ một đôi đang chiến đấu kịch liệt gần đó, một cước đạp thẳng lên lưng một trong hai người. Cú tập kích đột ngột khiến cho đối phương nhào về phía trước, trực tiếp lao vào nắm đấm của đối thủ, ôm bụng không đứng lên được nữa.

Đầu trọc nhanh chân bước tới một đôi khác ở gần nhất, duỗi chân chặn ngã một người trong đó, rồi lại tiếp tục dời trận địa của mình. Bàn tay to chụp tới, túm lấy sau cổ đối thủ của Alvin, mà Alvin vốn đang chuẩn bị làm động tác đá eo nhờ vậy mà đá thẳng lên gò má đối thủ, cứ như vậy thắng mà không hiểu tại sao mình lại thắng.

Đầu trọc một đường quét đi, quấy rầy hết thấy đội ngũ đang chiến đấu một lần, từ phía sau quyết định thắng bại của mỗi đôi chiến đấu. Chỉ có điều người thắng thế nhưng lại ghen khuất một bụng lửa giận, “Này, cái tên này bị làm sao thế? Có hắn thì đánh thế nào?!”

Sau một khắc, ngoại trừ Alvin tựa hồ còn chưa rõ ràng tình hình ra, toàn bộ những người còn lại đều xông về phía đầu trọc cho hắn một trận no đòn. Nhưng một đám người như ong vỡ tổ đánh đám một chỗ khó tránh khỏi sẽ ngộ thương.

“Địch! Ai đánh ông đó?!”

“Tên nào không có mắt đánh ông thế?!”

“Các người đánh đi đâu vậy hả!” ...

Chỉ trong chốc lát, hỗn chiến chân chính đã bắt đầu, ai còn để tâm đối thủ của mình là ai? Tên nào dám đánh ông tên đó chính là địch!

Không tới hai mươi phút, ai cũng mang bộ dạng tơi tả, vừa ỉu xiu vừa đau.

“Cái kia...” Mắt thấy thời gian sắp kết thúc, Alvin đi lên chọc chọc lưng người duy nhất còn đang loạng chạng loạng choạng đứng dậy giữa đám người, kết quả đối phương đầu cũng chưa kịp quay lại liền đã ngã xuống.

“Hà? Vừa vặn nửa tiếng...” Angus liếc nhìn thời gian, dáng vẻ tựa hồ có hơi thất vọng. Cố Khâm phát giác đối phương nguyên bản là vẫn dự định lên đánh một trận. Angus cười vỗ vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người, “Như vậy, bắt đầu từ hôm nay, lớp trưởng lớp A chính là Alvin Hudson. Hi vọng mọi người có thể đoàn kết học tập.”

Nhìn đám người trong thời gian ngắn có thể không đứng lên nổi kia xong, tầm mắt của Angus chuyển tới nửa lớp không tham gia hỗn chiến còn lại. Da đầu mọi người đều tê rần, lập tức đứng nghiêm thẳng tắp, sợ bị hấn nắm được nhược điểm nào đó. “Không cần vội, rồi sẽ đến phiên các cậu.” Angus nói ra một câu nhẹ hẫng khiến tất cả mọi người toát mồ hôi lạnh, người nghĩ rằng mình tránh được một kiếp quả nhiên đều quá ngây thơ!

“Tôi gọi đến tên ai người đó ra khỏi hàng. Ai có thể đỡ được mười chiêu của tôi, tôi có thể đáp ứng người đó một điều kiện không trái với quy định của trường.” Nét cười của hắn càng thêm nhu hoà, “Bao gồm cả việc qua lại với tôi nha! Được rồi, người thứ nhất, Ngô Nhạc Phong!”

Từng người từng người trong nửa lớp còn lại đều bị gọi lên, không một ai ngoại lệ có thể đỡ được mười chiêu của Angus, chỉ một chiêu đã bị Angus đánh ngã. Càng về sau mọi người càng không thấy được hi vọng. Có người định đi lên đánh qua loa cho xong, bị Angus đánh cho nằm sấp dưới đất rồi lại bị kéo lên đánh tiếp, đánh qua đánh lại mười lần, cũng liên tiếp bị cho ôm đất mười lần. Có vết xe đổ của người này, những người còn lại đều đành phải ngoan ngoãn, không thể không dốc hết toàn lực.

Người đứng trên sân càng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn lại có Cố Khâm và Hình Chiến.

“Cố Khâm.” Angus gọi tên Cố Khâm trước.

Cố Khâm hít một hơi thật sâu tiến lên, quy củ tiến hành mười lần công kích. Đúng lúc này, khí thể quanh thân Angus biến đổi. Hắn vung lên một quyền đánh về phía Cố Khâm, Cố Khâm theo bản năng nhận ra nguy hiểm liền làm một động tác né tránh học từ quân đội, đồng thời theo phản xạ có điều kiện đá phản kích một cước phòng thủ.

“Ồ?” Cánh tay của Angus xoay ngang, lấy cứng đối cứng ngăn trở một cước này của Cố Khâm. Những học viên trước chưa ai sống qua được một chiêu của Angus, Cố Khâm lại cư nhiên tránh thoát được, điều này khiến mắt Angus sáng lên, nghiêm túc hơn hẳn.

Lúc này Cố Khâm lại không thoải mái như vậy. Cảm giác đau đốn thấu tim truyền từ bắp chân hắn tới,

đối phương ít nhất cũng là cấp A... Cấp bậc thể chất chênh lệch quá lớn, hấn căn bản không có sức để đánh một trận. Đứng trước sức mạnh tuyệt đối, bất kỳ kỹ xảo nào cũng là vô dụng, vì thế Cố Khâm thức thời mà ôm chân nhảy ra. Nhìn Angus mang bộ dạng nóng lòng muốn thử, hấn vội vàng giải thích, “Huấn luyện viên, tiếp tục sẽ gây chân em mất!”

Angus nhìn qua có chút xoắn xuýt, cuối cùng quyết định tạm thời buông tha hấn, “Được rồi, người cuối cùng, Hình Chiến.”

Cố Khâm khập khểnh trở lại cạnh Alvin. Alvin vội đỡ lấy hấn. “Tôi không sao, cho dù có gãy thật thì tới phòng y tế nằm khoang chữa bệnh một hai tiếng là có thể hồi phục như cũ rồi.” Cố Khâm tập trung toàn bộ sự chú ý lên cuộc đối chiến giữa Hình Chiến và Angus.

Chiêu thứ nhất của Hình Chiến đã khiến cho Angus có chút chật vật phải tránh đi, đến chiêu thứ ba, Angus đã không thể không ra tay chống lại sự công kích của đối phương. Hai người đánh qua mười chiêu đánh đến khó phân thắng bại. Học viên vây xem hoa đầu chóng mặt, trợn mắt há mồm, cái tên này là ai? Thật mạnh mẽ!

“Quá giỏi! Cậu ta là ai? Cư nhiên có thể đánh bắt phân thắng bại với huấn luyện viên!” Người duy nhất trong lớp hầu như không bị thương Alvin ở một bên hô to gọi nhỏ.

“Cậu ta là con trai Nguyên soái Hình Duệ, Hình Chiến.” Cố Khâm phát hiện chiêu thức đối phương sử dụng toàn bộ đều là của quân đội, hơn nữa nhìn vào trình độ thuần thục kia khẳng định y vẫn thường thường đối luyện cùng với quân nhân. Cố Khâm hâm mộ nhìn hai người họ đối chiến, lúc nào bản thân mới có thể đánh một trận sáng khoái tràn trề như vậy?

“Hóa ra là thế! Tôi còn đang nghĩ sao cậu ta lại khiến cho tôi có cảm giác giống như cậu!” Alvin bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Bối cảnh của hai người cũng rất giống nhau.”

Giống sao? Cố Khâm sững sờ. Chỉ nói riêng tới thể chất thôi, hấn hiện tại cũng phải kém đối phương một đoạn dài. Dù cho có là tương lai, thời điểm hấn trở thành thiếu tướng, đối phương đã là Thượng Tướng từ lâu. Thực sự là... Tại sao lại có chút không cam lòng đây... Không biết trình độ chiến thuật của đối phương ở mức nào? Cho dù có là thiên tài thì hấn tốt xấu gì cũng có nhiều hơn mười năm kinh nghiệm, không lẽ bản thân hai mươi năm sau lại không sánh bằng một tân sinh vừa mới gia nhập trường quân sự?

“Tôi thật muốn trở thành bạn bè với cậu ta nha! Có điều cậu ta nhìn vào có vẻ thật khó ở chung...” Alvin thở dài một hơi.

Cố Khâm thần xui quỷ khiến mà tiếp lời, “Tôi là bạn cùng phòng với cậu ta.”

“Ồ?!”

Dù sao giữa cấp A và cấp C vẫn có một mức chênh lệch nhất định, cuối cùng Hình Chiến bại bởi Angus. Có điều đánh nhau một trận thống khoái khiến tâm tình Angus đặc biệt thoải mái, “Tôi nói được là làm được.

Cậu đã đánh được trong mười chiêu, vậy tôi sẽ đáp ứng một yêu cầu của cậu. Cậu nghĩ kỹ xong có thể nói cho tôi bất cứ lúc nào.” Sau đó phất tay buông tha cho các học viên của lớp A, thông báo mọi người buổi chiều tới đây tập hợp xong thì giải tán.

Lúc này cũng đã là giờ ăn trưa. Không đánh không quen biết, học viên lớp A rất nhanh đã thân thiết với nhau, chỉ trong chốc lát đã bá vai bá cổ hện nhau cùng đi ăn cơm ở căng tin. Hình Chiến mặt than cùng khí tràng lạnh lẽo quanh thân lại khiến người khác không dám tới gần, cho nên chỗ ngồi ở gần y đều trống. Dưới sự tấn công của đôi mắt sáng như sao của Alvin, Cố Khâm không thể không nhắm mắt ngồi xuống chỗ đối diện, bên cạnh là Alvin.

“Xin chào, tôi là Alvin Hudson, chúng ta có thể làm bạn không?” Có Cố Khâm chống đỡ, Alvin cũng đánh bạo, không sợ gì mà hỏi.

Ngay khi Cố Khâm cảm thấy Alvin nói quá thẳng thừng, đối phương sẽ không để ý tới hắn thì Hình Chiến lại ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Alvin, “Hình Chiến.”

Ai? Hình như tên này cũng không có lạnh lùng như hắn nghĩ.

“Rất hân hạnh được biết cậu! Tôi nghe nói cậu và Cố Khâm là bạn cùng phòng nha! Thảo nào hai người lại giống nhau như vậy!” Alvin được đáp lại càng thêm kích động.

“Chúng tôi rốt cuộc là giống nhau chỗ nào?” Cố Khâm không nhịn được phản bác. Đây đã là lần thứ hai hắn nghe được đối phương nói như vậy.

7. Chương 7: Thăm Dò Và Tiếp Cận

“Khí thể chứ còn gì nữa! Cậu đừng quên năng lực đặc thù của tôi, có ẩn giấu sâu nữa cũng không gạt được giác quan đặc thù thứ sáu này đâu!” Alvin dương dương tự đắc chỉ vào đầu của mình.

Không sai. Trên thực tế, Hình Chiến còn hiểu rõ năng lực của Alvin Hudson hơn cả Cố Khâm, bởi vì trong tương lai, vị Quân giới pháp nhãn này chính là thuộc hạ của y. Y tin tưởng phán đoán của Alvin, nói cách khác...

Trong tích tắc, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt bỗng nảy ra khiến bắp thịt toàn thân Cố Khâm căng cứng, hắn theo phản xạ phóng ra khí thể đã bị đè nén bấy lâu của mình, ngăn lại áp lực đầy trời đột nhiên xuất hiện ấy. Hắn phát hiện ra, áp lực này thể nhưng lại đến từ Hình Chiến ở phía đối diện.

Cố Khâm đứng phắt dậy, không nghĩ tới lại động mạnh vào mép bàn khiến chén đĩa trên bàn đều bị đổ. “Choang!” một tiếng, bát nước canh rơi xuống hất ướt một mảng lớn trên đồng phục học sinh của hắn. Hắn không để ý tới, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Hình Chiến, một thân khí thể toàn bộ triển khai ép về phía đối phương, trong nháy mắt đã giương cung bạt kiếm!

Động tĩnh bên này khiến cho người xung quanh đều liếc mắt nhìn tới.

Hình Chiến là người thu lại uy áp trước, y nhìn Cố Khâm một cái thật sâu, rồi cúi đầu tiếp tục dùng cơm, phảng phất như vừa nãy cái gì cũng chưa từng xảy ra. Cố Khâm cau mày, cảm thấy mình đã phản ứng quá mức. Hắn lập tức trở lại dáng vẻ tân sinh nên có, nhìn vết bầm đầy trên người mình một chút rồi nói với Alvin, “Tôi đi thay đồ.” Sau đó xoay người rời đi.

Hình Chiến suy tư nhìn theo bóng lưng của hắn, “...Thương Lang?”

“Sao?” Alvin bị tình huống đột phát khi nãy dọa cho sợ cuối cùng tạm lấy lại tinh thần, “Hai người làm sao thế? Bỗng nhiên lại trở nên thật đáng sợ! Cứ như là muốn xông vào cắn nhau vậy! Xem đi, tôi đã nói hai cậu rất giống nhau mà!” Alvin lại bắt đầu lải nhải. Hình Chiến đã quen, làm như không nghe thấy gì cả, nhanh chóng ăn xong cơm trưa rồi rời khỏi căng tin.

Cho tới khi trở lại ký túc xá Cố Khâm vẫn không nghĩ ra đến cùng là tại sao mà Hình Chiến lại nổi điên như vậy. Lẽ nào y lại nổi giận vì một câu hai người rất giống nhau của Alvin trong khi hắn còn chưa đạt tới cấp D, muốn chứng minh hắn không xứng được so sánh với y? Đối phương nhìn qua không giống kiểu người trẻ tuổi nóng tính như vậy...

Thế nhưng Cố Khâm có một chút nghi hoặc, tại sao Hình Chiến lại có khí tràng không thua kém gì mình? Phải biết chỉ có quan quân trường kỳ tiếp xúc với chiến trường mới hình thành được uy áp như vậy, Hình Chiến chỉ là một tân sinh vừa gia nhập trường quân sự, cho dù cha y là Nguyên soái thì cũng không thể dạy cho y thứ này được. Cố Khâm cứ có cảm giác mình đã quên cái gì đó, nhưng nghĩ mãi cũng không ra, cuối cùng đành bỏ qua. Thôi thì cứ mặc kệ y đi.

Khi hai người gặp lại nhau đã là buổi chiều, không có cơ hội để nói chuyện, mà Hình Chiến nhìn qua cũng không muốn cùng hắn nói gì cả.

Một tháng đầu sau khai giảng toàn bộ đều là huấn luyện thân thể. Angus không nói một lời thừa, trực tiếp ra lệnh cho cả lớp chạy vòng quanh bãi tập, chạy ròng rã cả một buổi chiều, trong khi đó chính hắn thì lại ôm một cái máy trí năng ngồi dưới bóng cây nhàn tản vẽ vời, sau đó để người máy trợ thủ chạy theo đằng sau đội ngũ, cứ qua một phút, người chạy cuối cùng của đội sẽ bị điện giật, không gây tổn thương thân thể nhưng đau đớn là không thể tránh khỏi. Đáng thương cho Cố Khâm có thể chất yếu nhất nên cũng là người bị phạt nhiều nhất, dù sao chạy bộ cũng là môn vận động không thể nào dùng tới kỹ xảo gì. Cho nên, khi Angus tuyên bố giải tán, Cố Khâm đã mệt đến ngửa mặt lên trời mà co quắp ngã xuống đất, bấp bệch cả người đau đớn.

“Cố Khâm! Cậu không sao chứ?” Alvin đưa tay ra kéo hắn, nhưng thể lực của hắn cũng bị ép khô rồi, kéo được một nửa liền hết sức, lại còn bị sức nặng của Cố Khâm kéo xuống mà ngã nhào lên người Cố Khâm, khiến Cố Khâm đau đến mặt trắng bệch. “A... Xin lỗi!” Alvin luống cuống tay chân bò lên, “Xin lỗi, tôi cũng không còn sức nữa... Hay là tôi đi tìm người máy đưa cậu trở về?”

“Không cần, tôi nằm nghỉ ngơi ở đây một lúc...” Cố Khâm suy yếu đáp, “Sẽ khỏe ngay.”

Đúng lúc này, một bàn tay đưa tới trước mặt Cố Khâm. Cố Khâm khó nhọc mở mắt ra, thấy rõ chủ nhân của bàn tay, lại là Hình Chiến! Cố Khâm nghe thấy giọng nói cao hứng của Alvin, “Ài nha, tốt quá rồi! Hình Chiến, chắc cậu vẫn còn đủ sức đi. Cậu giúp tôi đưa cậu ấy về được không? Vừa vặn hai người ở cùng

phòng nữa!”

Hình Chiến không nói gì, chỉ hạ thấp tay xuống hơn một chút ra hiệu hấn nắm lấy. Cố Khâm không còn sức để xoắn xuýt, miễn cưỡng giơ được tay lên ngang lòng bàn tay đối phương. Tiếp theo đó tay của hấn bị nắm thật chặt, một nguồn lực kéo hấn đứng lên. Cố Khâm choáng váng, đợi tới khi hấn đứng vững lại, một cánh tay của hấn đã bị Hình Chiến khoác qua vai y, tay còn lại của đối phương thì đỡ eo của hấn, trọng lượng cả người hấn gần như dồn cả lên người y. Không chờ hấn thể hiện gì, Hình Chiến đã đỡ hấn đi về phía trước, còn ra hiệu Alvin không cần đuổi theo.

Có điều bọn hấn lại không về ký túc xá mà đi tới phòng y tế, sau đó Cố Khâm bị người máy y tế ném vào khoang chữa bệnh. Năm phút sau hấn đi ra, tuy rằng vẫn cảm thấy mệt mỏi nhưng cảm giác đau đớn cả người đã biến mất. Hình Chiến cũng không hề rời đi, hai tay khoanh trước ngực cúi đầu tựa ở cạnh cửa chờ hấn. Thấy hấn đi ra, y không nói một lời như trước mà đi ra khỏi phòng y tế.

Cố Khâm đuổi theo đối phương nói một tiếng cảm ơn, “Cảm ơn.” Tuy rằng vụ ầm ĩ buổi trưa có chút không vui...

“Thể chất của cậu quá yếu.” Hình chiến ngữ khí lạnh nhạt đáp lại.

“A, tôi biết.” Cố Khâm có chút bất đắc dĩ. Thể chất quả thực chính là vấn đề lớn nhất trước mắt của hấn, nhưng cũng không phải nói cải thiện là sẽ cải thiện được, chỉ có thể từ từ mà thôi.

Hình Chiến không nói thêm gì nữa.

Sau khi trở lại ký túc xá, Cố Khâm vốn định lên mạng chiến đấu luyện tập một chút, nhưng hiện tại hấn chẳng còn bao nhiêu sức lực, tùy ý tắm xong liền đi thẳng lên giường ngủ.

Khiến mọi người bất ngờ chính là, ngày thứ hai, Angus đã lập ra phương án huấn luyện tùy theo khả năng mỗi người, mỗi hạng mục và lượng huấn luyện đều khác nhau, nhưng về mặt của mọi người khi nhìn thấy bảng huấn luyện của mình đều giống nhau y chang – sắc mặt trắng bệch! Địch! Huấn luyện viên nhất định là có cừu oán với mình đi!?

“Hi vọng các cậu nghiêm túc thực hiện theo đúng yêu cầu. Người lười biếng hoặc không thực hiện được... Ha ha.” Angus cười đến vô cùng nhẹ nhàng.

Ngay sau đó, các học viên lớp A liền bắt đầu những tháng ngày nước sôi lửa bỏng. Ngay cả Hình Chiến cường hấn nhất cũng không ngoại lệ, đều bị thao luyện đến chết đi sống lại. Mỗi ngày Cố Khâm ngay cả sức lực để đi về ký túc xá cũng không có, đều là Hình Chiến đỡ hấn đi về. Điều này khiến cho ấn tượng của hấn đối với Hình Chiến dần thay đổi, cũng từ từ hiểu được tính tình đối phương – kỳ thật đối phương rất giống Z, tính cách lạnh lùng, không thích giao lưu vô ích cùng người khác, nhưng chỉ cần y đã quyết định làm việc gì đều sẽ tỉ mỉ cẩn thận hoàn thành.

Cố Khâm có kinh nghiệm ở chung với Z, cho nên hấn rất nhanh chóng trở nên quen thuộc với tính tình của

Hình Chiến. Hơn nữa, mỗi ngày hắn đều mệt đến mức ngoại trừ ngủ ra cái gì cũng không muốn làm, tất nhiên là sẽ không có sức để đi gây sự với y. Cố Khâm không phải là kẻ nhỏ mọn, hắn đã sớm quên chuyện không vui ở căng tin lần trước. Làm bạn cùng phòng, thường xuyên gặp mặt nhau, quan hệ tốt với nhau là việc có lợi chứ không có hại.

Một tháng dài đằng đẵng cuối cùng cũng trôi qua. Cố Khâm không thể không thừa nhận Angus huấn luyện tân sinh rất tốt. Trong một tháng này, thể chất của hắn từ miễn cưỡng được E+ đã vượt hai cấp đạt tới D, có thể coi là đã đạt tới mặt bằng chung của tân sinh!

Khi Angus rút cuộc cũng tuyên bố tháng huấn luyện thể chất kết thúc, tất cả mọi người có thể thoải mái nghỉ ngơi một ngày thì mọi người lại phát hiện mình thấy cả người không thoải mái trong ngày rảnh rỗi này, trong lòng cảm thấy trống rỗng. Cứu mạng! Không lẽ mình thật sự thành M rồi?!

Thời gian trôi qua một tháng, Cố Khâm rút cuộc cũng đăng nhập trở lại mạng chiến đấu. Hắn trước tiên đi tới khu sức chiến đấu thực hiện qua huấn luyện cơ sở, vui mừng phát hiện số động tác mình có thể hoàn thành đã tăng lên. Nghĩ như thế, kỳ thực hắn còn hi vọng cả học kỳ đều là huấn luyện thể chất luôn, bởi vì trước mắt cái hắn thiếu thốn nhất chính là nó, những thứ khác chỉ e là trường quân sự cũng không dạy gì cho hắn được nữa.

Tiếp theo Cố Khâm đi tới khu chiến thuật, hắn phát hiện Thương Lang vẫn còn ở trên vị trí cũ trên bảng xếp hạng, mà Z lại biến mất. Chuyện gì thế này? Rõ ràng lúc trước bọn họ đánh tới không phân thắng bại, chẳng lẽ có người đánh thắng Z áp đảo, cướp đi 10% điểm của đối phương?

Đúng lúc này, Cố Khâm nhận được tin riêng của Z, là một câu dài chỉ có thể thấy mỗi khi thảo luận chiến thuật.

[Z: Cậu có biết Thương Lang ở vị trí mười ba trên bảng xếp hạng kia không?]

Vị trí thứ mười ba, người đó không phải là mình sao... Chờ chút, Cố Khâm nhìn kỹ mới phát hiện ra số ID của người kia khác với của mình, chỉ là tên giống hắn mà thôi, mà hắn thì bởi vì một tháng không lên mạng chiến đấu đã bị rút khỏi bảng xếp hạng. Có điều cái tên Thương Lang cũng rất bình thường, người đặt trùng tên nhiều không kể xiết, kể cả tên Z cũng như vậy. Như thế này thì nên nhớ số ID thì hơn, chỉ là cái số ID hai mươi chữ số này quá dài không dễ nhớ chút nào.

[Thương lang: Không biết, một tháng rồi tôi không log in.]

[Z: Ừ. Giống nhau.]

Nói “giống nhau” tức là đối phương cũng lâu rồi không log in? Cố Khâm sửng sò, chuyện này cũng thật quá trùng hợp.

[Z: Đến chiến.]

[Tin hệ thống: Bạn tốt của ngài, Z phát thư khiêu chiến tới ngài.]

Cố Khâm nhún vai một cái, quăng chuyện bằng xếp hạng sang một bên, vui vẻ ứng chiến.

...

Sau tháng huấn luyện thể chất cuối cùng cũng có chương trình học khác như cơ giáp, lịch sử chiến tranh, chiến thuật chỉ huy, kỹ năng đối kháng, v.v... được xếp vào. Có điều dựa theo thông lệ tại Trường quân sự Đệ Nhất, tiết học đầu tiên của tất cả tân sinh đều sẽ do hiệu trưởng tự mình giảng bài. Vì lẽ đó mà ngày thứ hai các học sinh cũng phải đi tới hội trường tập hợp.

Cố Khâm mở cửa phòng, vừa vặn Hình Chiến ở phía đối diện cũng đi ra, hắc đối mặt nhìn y, “Cùng đi đi.”

Hình Chiến gật gật đầu.

Tại ngày khai giảng, đối chiến giữa Hình Chiến và huấn luyện viên ác quỷ Angus khiến mọi người có một ấn tượng mạnh mẽ về y, sau đó lượng huấn luyện thể chất của Hình Chiến lại đều nặng nhất, cuối cùng cư nhiên trong lúc huấn luyện đột phá từ cấp C lên đến B-, cũng đồng nghĩa với việc thể chất của y đã hoàn toàn đạt đủ tiêu chuẩn tốt nghiệp của Trường quân sự Đệ Nhất. Đây thật sự khó mà tin nổi!

Cho dù có là người kiêu ngạo như thế nào đi nữa thì cũng không thể không bội phục thực lực của Hình Chiến từ đáy lòng. Hơn nửa người trong lớp đã coi y thành mục tiêu phấn đấu, mà kể từ khi tin tức cha Hình Chiến chính là Nguyên soái Hình Duệ không biết từ nơi nào truyền ra thì thậm chí còn có người muốn theo đuổi y. Có điều tính tình Hình Chiến khó mà thoải mái ở chung, thêm vào việc huấn luyện quá mệt mỏi, cho nên tới nay vẫn chưa có ai thực sự hành động cả.

Hai người một đường đi không nói gì, sóng vai đi tới hội trường. Bọn họ căn bản không cần tìm vị trí lớp A, Alvin từ rất xa đã nhìn thấy phát tay với họ, “Cố Khâm! Hình Chiến!”

8. Chương 8: Tiếp Xúc Chương Trình Học Mới

Chờ tới khi họ tới gần, Alvin vỗ vỗ người bên cạnh có cái đầu trọc bóng loáng, trên mặt có một vết sẹo dữ tợn, nhìn qua đáng ghét to con mà hung tợn, giới thiệu, “Nào nào, làm quen một chút! Đây là bạn mới của tôi, gọi là Phương Vi Hùng, các cậu gọi cậu ta là đầu trọc là được.” Alvin vừa nói vừa chỉ Cố Khâm, “Đầu trọc, đây là bạn tôi, Cố Khâm. Bên cạnh cậu ấy chính là người cậu sùng bái nhất, Hình Chiến!”

Phương Vi Hùng nở một nụ cười ngây ngô cộng thêm vài phần ngốc nghếch. Hắn duỗi bàn tay to như cái quạt hương bồ, “Xin chào, tôi tên đầu trọc... Không không, là Phương Vi Hùng!” Phương Vi Hùng sờ sờ cái đầu trọc của mình, vì nói sai mà lúng túng đến mức mặt mũi đều đỏ bừng. Cố Khâm chủ động nắm tay với hắn giúp hắn giải vây, mà khi Phương Vi Hùng đối mặt với Hình Chiến thì lại thô lỗ mà nói, “Tôi... Tôi... Chờ tôi lợi hại hơn tôi nhất định sẽ đánh với cậu một trận!”

“Phụt, đùa với hắn rất vui đúng không?” Alvin chọc chọc Cố Khâm, “Mặc dù mặt hắn hung hãn như vậy

nhưng kỳ thực lại là một người tốt, mà đầu óc cũng đơn giản nữa. Thời điểm chúng ta tuyển lớp trưởng vào hôm đầu tiên ấy, hắn vì phát hiện cứ tiếp tục đánh nửa giờ nữa cũng không kết thúc được nên mới ra tay lần lượt giúp từng đôi một, nhưng cuối cùng lại bị mọi người liên hợp lại đánh cho một trận.”

Kỳ thật, thời điểm tranh cử chức lớp trưởng của lớp A, mọi người đều cảm thấy Alvin hắn gặp may, vì thế mà có vài người cũng không phục hắn, chỉ là huấn luyện quá mệt mỏi nên họ mới không còn sức để đi tìm hắn gây sự. Nhưng Alvin tính tình tốt, làm người nhiệt tình rộng rãi, yêu thích kết bạn, vào thời điểm huấn luyện căng thẳng còn có thể kể chuyện cười chọc cười mọi người, bất tri bất giác ở chung hòa thuận như vậy cũng khiến cho bất mãn trong lòng những người kia mài mòn đến không còn. Hiện tại muốn động tới hắn còn phải suy tính xem liệu sau đó có khả năng bị hơn nửa lớp khiêu chiến hay không.

Bằng hữu của Alvin nhiều như thế, nhưng đây lại là lần đầu tiên hắn trình trọng giới thiệu một người như vậy với Cố Khâm, mà nhìn dáng dấp tên đầu trọc này xác thực là một người đáng giá kết giao. Cố Khâm tốt tính mà cười với Phương Vi Hùng, thế nhưng sự chú ý của đối phương lại tập trung toàn bộ lên người Hình Chiến.

“Này.” Cố Khâm kéo kéo Hình Chiến đang nhìn chăm chú lên bức thuyết giảng.

Đối phương nghiêng đầu liếc sang hắn, “?”

Cố Khâm cũng không nói lời nào, trực tiếp kéo theo Hình Chiến ngồi vào phía bên trái Alvin, như vậy ghế của Phương Vi Hùng và Hình Chiến liền cách nhau hai ghế. Tới khi hắn làm vậy xong, hắn bỗng nhiên lại thấy hành vi của mình có chút ấu trĩ. Trở lại lúc hai mươi tuổi rồi, ngay cả suy nghĩ cũng biến trở lại? Hắn tự suy xét vài giây, cuối cùng lại yên tâm mà thoải mái thay đổi tư thế ngồi thư thái hơn, chờ hiệu trưởng lên giảng.

Tại hội trường chứa hơn mấy chục ngàn người, hiệu trưởng tóc bạc trắng tinh thần phấn chấn đứng trên bục thuyết giảng, phát một đoạn phim tư liệu cho các tân sinh xem.

Đèn trong hội trường toàn bộ đều tắt. Hình ảnh đầu tiên hiện ra trước mặt mọi người chính là vũ trụ bao la vô hạn, sau đó từ nơi xa tầm nhìn nhất từ từ xuất hiện những chấm đen dày đặc. Theo những điểm đen ấy tiến đến gần, mọi người cũng nhận ra hình dạng thật của chúng – đó là những chiếc tàu chiến màu xanh sẫm, hình dạng quỷ dị mọc đầy gai nhọn. Một loại âm thanh khó có thể diễn tả thành lời ông ông xông vào trong tai, càng ngày càng vang, khiến cho người ta sởn tóc gáy đứng ngồi không yên, không tự chủ được mà căng cứng người.

Chiến hạm địch giống như đàn châu chấu càng ngày càng ép sát tới. Bỗng nhiên chúng mở ra cái miệng đen ngòm, từng khối cầu đen nhanh chóng bắn đến. Đúng lúc này, vài đạo ánh sáng trắng chói mắt từ màn ảnh bên này bắn về phía quân địch, trong nháy mắt đã phá hủy một đám lớn hình cầu màu đen phía trước, âm thanh khủng bố kia nhanh chóng nhỏ hơn nhiều. Vài chiếc chiến hạm của Liên minh bỗng tiến vào màn ảnh, mọi người lúc này mới nhận ra, video này chính là được một chiếc chiến hạm trong ấy quay lại.

Điều tốt đẹp không tồn tại mãi mãi, càng ngày càng nhiều chiến hạm địch tiến vào tầm nhìn, che kín rợp bầu trời. Quang pháo của quân Liên minh căn bản không thể tiêu diệt hết chúng, rất nhanh đã xuất hiện vài chiếc lọt lưới.

Mới đầu màn ảnh cách vài giây mới động một lần, đến cuối cùng đã thành rung động liên tục không ngừng.

Quân địch tăng tốc độ đến gần, đột nhiên một chiếc chiến hạm địch dữ tợn nhanh chóng phóng lớn trên màn ảnh, tựa hồ như muốn lao ra khỏi màn hình mà đánh tới người xem.

“A!” Có người không tự chủ được mà hét lên.

“Oanh ——!”

Tiếng nổ cực lớn vang lên, trước mắt tối sầm lại, toàn bộ hình ảnh hoàn toàn biến mất.

Đèn trong hội trường lại được bật lên. Mặc dù biết họ chỉ là đang xem tư liệu hình ảnh nhưng cũng thật lâu không cách nào tán đi cái cảm giác ngột ngạt, sợ hãi kia, rất nhiều người bị dọa sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

“Đây, chính là kẻ địch các em sẽ đối mặt trong tương lai.” Âm thanh trầm ổn của hiệu trưởng tựa như có ma lực bình ổn lòng người, mọi người lúc này mới cảm giác bản thân vẫn còn sống sót, “Khi này các em mới chỉ thấy được tàu chiến quân sự dò đường loại nhỏ của Satan, cũng tương đương với máy bay không người lái mà Liên minh sử dụng. Thể tích nhỏ, số lượng lớn, độ linh hoạt cao, lực công kích yếu, nhưng có thể xông vào tiến hành công kích bằng cách tự bạo. Tiếp sau đây các em sẽ được tiếp xúc với nhiều loại hình chiến hạm địch hơn. Đây mới chỉ là phần nổi của tảng băng chìm mà thôi...”

Nghe thanh âm của hiệu trưởng, Cố Khâm nhắm mắt lại, suy nghĩ đã bay xa. Rời khỏi chiến trường hai tháng, hòa vào cuộc sống mới khiến ngay cả những ký ức ấy đều trở nên mơ hồ. Nhưng hình ảnh khi này lại tựa như mang hấn trở về với chiến trường. Hấn không chế binh lính phá hủy từng chiếc chiến hạm của địch, những quả cầu lửa mỹ lệ nổ tung trước mắt, phóng thích con ma thú khát máu sâu trong nội tâm hấn. Chiến đấu càng kịch liệt, hấn càng phấn khích, phảng phất như cả người đều muốn bốc cháy.

Đó là một loại cảm giác có thể khiến người ta phát nghiện, muốn ngừng mà không được. Mỗi khi hấn đạt được thắng lợi, hấn ngược lại lại cảm thấy trống rỗng, chỉ có thể chờ đợi trận chiến tiếp theo đến lấp kín chỗ trống này...

Phải, Cố Khâm hoài niệm chiến trường, cực kỳ hoài niệm.

Bỗng nhiên, một bàn tay mát lạnh không biết từ lúc nào đã phủ lên trên mu bàn tay đang siết chặt của Cố Khâm. Cố Khâm mở choàng mắt, quay sang liền rơi vào tầm mắt không có chút rung động nào của Hình Chiến – Đáy mắt Hình Chiến phản chiếu hai mắt tràn ngập chiến ý khiêu khích của chính bản thân hấn. Cố Khâm cả kinh, lập tức thu lại ý chí chiến đấu nồng đậm của mình. Hồngбет... Hấn hít sâu một hơi bình tĩnh lại, quay đầu ra về thành thật nghe hiệu trưởng giảng bài, coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra. Một lát sau, hấn giật mình phát hiện tay Hình Chiến vẫn đề lên tay hấn, hấn giống như bị điện giật mà rụt tay ra.

Alvin có giác quan thứ sáu đặc thù vẫn luôn cảm nhận được biến hóa của Cố Khâm. Khí tràng đáng sợ

kia khiến da gà da vịt trên người hắn nổi hết lên, muốn chạy trốn nhưng tay chân tê dại không động đậy được. Nếu không phải Hình Chiến ra tay bình ổn Cổ Khâm lại thì thật không biết tình trạng này sẽ còn kéo dài bao lâu. Alvin lo lắng mà liếc nhìn Cổ Khâm, nhưng Cổ Khâm lại tựa như cái gì cũng không muốn nói. Hắn xoắn xuýt một lúc cũng không nói gì nữa. Chỉ có Phương Vi Hùng thần kinh thô là vẫn cứ duy trì tư thế hai mắt thẳng tắp nghe giảng.

Bài giảng này kết thúc thì chương trình học của tân sinh mới được xem như là chân chính bắt đầu. Khi rời khỏi hội trường, Cổ Khâm nói khẽ một tiếng cảm ơn với Hình Chiến, sau đó vội vàng vượt qua đối phương bước nhanh về ký túc xá. Hình Chiến nhìn bóng lưng chạy trốn của hắn mà cau mày, đến cùng thì có nên nói cho hắn biết thân phận của mình không? – Quên đi, duy trì tình trạng hiện tại cũng rất thú vị.

Thân là huấn luyện viên của lớp A, Angus phụ trách tất cả các thể loại chương trình học về phương diện chiến đấu, bao gồm lớp thể năng, lớp đối kháng và lớp cơ giáp.

Lớp thể năng thì vốn không cần nói nhiều, lớp đối kháng hiển nhiên chính là lớp mà Angus yêu nhất. Một thời gian ngắn ban đầu, Angus cái gì cũng đều không dạy, mỗi giờ lên lớp chỉ yêu cầu các học viên lặp lại liên tục một động tác cơ sở, tiết học tiếp theo lại thay một động tác cơ sở khác tiếp tục luyện đi luyện lại. Tới khi tất cả các động tác đã được hoàn thành xong thì lại yêu cầu mọi người luyện nối các động tác với nhau, cứ như thế ròng rã không chán mà luyện cả một tuần.

Chúng học viên khóc lóc than trời, cuối cùng Angus cũng chịu để mọi người đối chiến với nhau. Có điều hắn lại đặt ra một yêu cầu, chỉ có thể dùng động tác cơ sở, thêm vào đó sẽ cho người máy trợ thủ quan sát, ai sử dụng động tác vượt quá phạm vi động tác cơ sở sẽ lập tức bị điện giật.

Cái gì? Thế thì đánh đấm như thế nào?! Trong lúc nhất thời, mọi người đều bị bó tay bó chân, mỗi lần làm ra một động tác đều lại phải suy nghĩ một lần, đặc biệt khó chịu.

Cổ Khâm và Hình Chiến vốn đã quen dùng chiêu thức trong quân đội cũng không thoải mái gì, đặc biệt là khi phản ứng của họ từ lâu đã hình thành phản xạ có điều kiện. Những tân sinh vốn chưa bị lý thuyết cứng nhắc trói buộc kia đánh một lúc cũng đã rất nhanh điều chỉnh xong, nhưng hai kẻ già đời Cổ Khâm và Hình Chiến thì đã lẫn lộn ở trong quân đội mười mấy hai mấy năm nên rất chật vật trong việc khống chế bản năng của bản thân, bởi thế mà cứ thay nhau bị điện giật. Hai người đơn giản tự tới đối chiến với nhau, muốn tranh thủ đục nước béo cò một chút... Cuối cùng Angus không nhìn nổi nữa, gọi riêng hai người bọn họ ra.

“Hai cậu là làm sao thế hả? Tôi chưa thấy tân sinh nào vừa mới vào trường quân sự đã chỉ chuyên dùng chiêu thức trong quân đội, lại còn làm thế nào cũng không thay đổi được!” Thời điểm Angus không cười, nhìn hắn nghiêm túc hơn nhiều, “Chưa nói tới Hình Chiến, Cổ Khâm, tôi nhớ cậu lúc mới bắt đầu vào học, thể chất còn chưa tới cấp D, đúng chứ?” Thể chất như vậy làm sao có thể luyện thành phản xạ có điều kiện được?

“Báo cáo huấn luyện viên, đó là bởi vì ngay lúc mới đầu em đã học ngay vào chiêu thức của quân đội, ở trường trung học em cũng rất ít khi luyện tập động tác cơ sở. Huấn luyện viên cũng biết kết quả tốt nghiệp trung học của em thế nào rồi.” Cổ Khâm có chút lưu manh trả lời.

“Thật sao?” Khóe miệng Angus giật giật, chuyển hướng sang Hình Chiến, “Cậu cũng thế?”

“Động tác cơ sở không có tác dụng gì với em.” Hình Chiến nói trắng ra, trực tiếp khiến Angus nghẹn lời. Angus cẩn thận ngẫm lại cũng thấy không sai, đến trình độ này của Hình Chiến, cơ sở cũng đã đánh rất vững rồi.

“Huấn luyện viên, em có thể tiến hành huấn luyện thể chất ở lớp đối kháng không? Dù sao thể chất hiện tại của em vẫn rất yếu, cho dù đối chiến với ai thì cũng không nâng cao được gì cả.” Mặt bằng chung trình độ của các tân sinh lớp A đều thuộc loại đứng đầu, vì thế nên mặc dù thể chất Cố Khâm đã đạt tới cấp D thì hẳn vẫn là đứng ở cuối lớp.

Angus cân nhắc một lúc, cuối cùng quyết định thực hiện chương trình chuyên biệt hóa cho hai học viên một mạnh nhất một yếu nhất lớp A này. Cố Khâm tiếp tục huấn luyện thân thể, còn hẳn thì tự mình đến huấn luyện Hình Chiến.

Đối với việc chuyên biệt hóa Hình Chiến vẫn luôn cho mọi người hít khói kia, những học viên khác của lớp A không có ý kiến gì. Dù sao thì thực lực của Hình Chiến rõ như ban ngày, hơn nữa y còn phải đối chiến với huấn luyện viên ác quỷ Angus, mọi người nghĩ tới đó trái lại còn càng đồng tình với y hơn. Còn với Cố Khâm phải tiếp tục huấn luyện thể chất ngay cả trên lớp đối kháng thì mọi người lại có chút xem thường. Dù gì thì đối kháng cũng có thể coi là chương trình học thăng cấp của thể chất rồi. Mà như thế cũng tương đương với việc nói rằng Cố Khâm còn chưa có khả năng tham gia vào lớp đối kháng.

Mặc kệ người khác nghĩ thế nào về mình, Cố Khâm đều không quan tâm, vẫn nỗ lực rèn luyện thể năng nâng cao cấp bậc thể chất như trước. Nói thật ra, chỉ cần cơ thể đối phương không tới mức hẳn không thể lay động thì hẳn hoàn toàn có thể dựa vào kinh nghiệm và kỹ xảo để vượt cấp đánh bại những quân giáo sinh chưa từng đến trên chiến trường này. Nếu thật sự đối chiến với toàn bộ lớp, e rằng ngoại trừ Hình Chiến sẽ chẳng còn ai có thể thắng được hẳn. Mà nếu như đầu là bất kể sống chết, vậy thì đám quân giáo sinh này càng dễ đi đời hơn.

– Hết chương 8 –

Mạng với chả mèo, load chậm thấy mờ() Mãi mới đăng được post lên QAQ

*Quạt hương bồ

9. Chương 9: Một Thương Lang Khác

Bạn bè của Cố Khâm cũng chỉ có Alvin và Hình Chiến, tính thêm cả Phương Vi Hùng thì là nửa bạn bè. Đối thủ trên lớp đối kháng được quyết định bằng hình thức rút thăm. Thể chất của Alvin đã đạt tới C- (tăng lên một cấp trong tháng huấn luyện thể chất), thêm vào giác quan cảm ứng nguy hiểm đặc thù của hẳn, hẳn có thể nhanh chóng phán đoán ra vị trí đối thủ muốn công kích mình tại giây tiếp theo, vừa vặn tránh khỏi, bởi vậy kỹ thuật đối chiến của hẳn có thể nói là hàng đầu trong lớp, cũng làm cho một vài người nguyên bản không chịu phục hẳn không thể nói gì nữa.

Chỉ là như thế lại khiến nhiều người không hiểu nổi, nếu như nói Cố Khâm yếu nhất lớp này làm bạn với Hình Chiến mạnh nhất là do trùng hợp ở cùng phòng ký túc, thì Alvin kia tại sao lại đồng ý làm bạn bè với hắn? Mỗi khi có người hỏi như vậy, Alvin đều sẽ giả ngu, “Có gì đáng ngạc nhiên? Tôi là bạn bè với cả lớp mà!” Nhưng hắn lại giải thích kĩ càng với Phương Vi Hùng, “Cố Khâm không đơn giản như bọn họ thấy. Tôi khẳng định cậu ấy cùng một cấp bậc với Hình Chiến, tuy rằng tôi không biết tại sao thể chất của cậu ấy lại yếu đến thế.”

So với lớp đối kháng đầy phong vân kia, lớp cơ giáp thì lại đơn giản hơn rất nhiều, bởi vì tại các trường trung học, học viên mới chỉ học một ít lý thuyết về thao tác đơn giản trên cơ giáp, chỉ tới khi gia nhập trường quân sự rồi thì họ mới có thể tiếp xúc được tới cơ giáp thật sự. Bởi thế cho nên hiện nay ở trên lớp cơ giáp đều chủ yếu mới dạy tới thao tác cơ sở mà thôi.

Tại lớp lịch sử chiến tranh và lớp chỉ huy, huấn luyện viên lại là các quan quân đã xuất ngũ, bởi vì họ có nhiều kinh nghiệm hơn. Tiết đầu tiên mà hiệu trưởng dạy họ có thể phân vào lớp lịch sử chiến tranh, trong lớp này huấn luyện viên chủ yếu là phân tích về một vài chiến dịch kinh điển trong lịch sử chiến tranh giữa Liên minh Nhân loại và bộ tộc Satan từ khi khai chiến tới nay, để học viên hiểu thêm về đặc điểm của kẻ địch tương lai. Mà tại lớp chỉ huy thì các huấn luyện viên truyền thụ chủ yếu là về kinh nghiệm tác chiến trong chỉ huy quân đội, dạy các học viên cách vận dụng chiến thuật.

Khiến Cố Khâm bất ngờ chính là, Thương Lang và Z lại bởi vì lớp chỉ huy mà nổi tiếng toàn trường quân sự Đệ Nhất. Không biết là vị huấn luyện nào đã cho lớp chỉ huy khóa trên xem video đối chiến của hai người họ, lấy đó mà khích lệ học viên đừng cứng nhắc, gặp phải cái gì cũng chỉ sử dụng chiến thuật trên sách vở mà phải tự mình động não. Đối chiến giữa Thương Lang và Z hiển nhiên là ví dụ tốt nhất có thể kích khởi đại não của các quân giáo sinh vốn bị hạn chế trong suy nghĩ này. Đến cuối cùng, hầu như tất cả huấn luyện viên đều dùng video của bọn họ. Đối với việc này, Cố Khâm lấy nó ra đùa giỡn với Z trên mạng chiến đấu, nói rằng bọn họ cũng có thể làm huấn luyện viên được rồi.

Bởi vì Cố Khâm vẫn đang tiến hành huấn luyện thể chất nên hắn chỉ thỉnh thoảng mới lên khu chiến thuật tìm Z đối chiến hai lần, mà Z tựa hồ cũng chỉ đồng ý đối chiến với hắn. Vì thế nên bọn họ cũng không xuất hiện trên bảng xếp hạng nữa, mà người có tên Thương Lang giống Cố Khâm kia thì lại tăng tiến rất nhanh. Cố Khâm rất muốn xem video đối chiến của Thương Lang này, nhưng đáng tiếc ngoại trừ hai bên tham gia đối chiến và các huấn luyện viên tại trường quân sự ra thì chẳng còn ai có quyền hạn để xem hết.

Hôm đó, Cố Khâm nhận được yêu cầu trò chuyện của Alvin, “Cố Khâm! Mau tới! Cậu cùng Hình Chiến tới quảng trường trung tâm đi! Võ đài chỗ này có người đang khiêu chiến Thương Lang!” Tiếng nói của hắn bởi vì hưng phấn mà cất cao vút.

“Thương Lang? Thương Lang nào?” Cố Khâm nhất thời không kịp phản ứng.

“Chính là Thương Lang trong video đối chiến được huấn luyện viên đem ra làm trận kinh điển mà giảng giải cả ngày ấy! Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, đây chính là hiện trường hiếm có đó!” Bên Alvin truyền tới âm thanh ồn ào âm ỉ, “Ai nha, bắt đầu rồi, tôi cúp máy đây!”

“Không thể nào...” Sắc mặt Cố Khâm cổ quái trừng mắt nhìn hình ảnh của Alvin biết mất.

“Đi.” Hình Chiến thế nhưng lại vô vô vai hấn khiến cho hấn hoàn hồn, sau đó đi ra khỏi phòng trước. Cổ Khâm sững sờ, Hình Chiến cũng thấy hứng thú? Hấn còn tưởng đối phương là kiểu người không thích đám đông... Tại sao lần này trông y còn tích cực hơn cả mình? Hơn nữa không biết có phải là ảo giác của hấn hay không, tâm tình Hình Chiến tựa hồ như có chút tồi tệ.

Tại quảng trường trung tâm của trường quân sự Đệ Nhất có xây một võ đài khiêu chiến, dùng cho những người muốn biểu diễn thực lực hoặc giải quyết mâu thuẫn lên đấu, là một võ đài công khai giải quyết công bằng khiêu chiến giữa hoặc là học viên với học viên, hoặc là huấn luyện viên với huấn luyện viên, hoặc thậm chí là cả giữa học viên với huấn luyện viên. Chỉ cần đi lên võ đài này, toàn bộ hình ảnh đối chiến sẽ được trực tiếp phát lên màn ảnh giả lập hướng về phía toàn bộ quảng trường. Người không có thực lực nhất định và tự tin sẽ không dám dễ dàng nhận lời khiêu chiến đi lên võ đài này.

Khi hai người Cổ Khâm đi tới quảng trường trung tâm, bốn phía võ đài đã lấp đầy khán giả, tiếng người ồn ào huyền ảo. Đối chiến tựa hồ đã tiến vào giai đoạn gay cấn tột độ, từ hình ảnh được trực tiếp trên màn hình lớn có thể thấy trận chiến kịch liệt như thế nào. Hình ảnh trên màn hình lúc thì chiếu toàn cục chiến trường, cũng có lúc sẽ cắt tới hình ảnh hai bên chỉ huy.

Hai bên đối chiến một là Thương Lang quân hàm Tướng quân, dùng hình tượng và khuôn mặt đại chúng y như Cổ Khâm thiết lập lúc trước, còn người khiêu chiến bên kia mang quân hàm Thượng tá, tên là Niên Lăng Húc, là một đại mỹ nữ. Đám người xung quanh võ đài có một phần lớn người hò hét trợ uy cho cô, còn có phần thì ồn ào muốn Thương Lang nhường cho em gái nhà người ta một chút. Tất nhiên là dù ở bên ngoài có làm loạn cái gì thì người ở trong khoang giả lập cũng đều không nghe thấy.

“Các cậu tới rồi!” Alvin nhờ có Phương Vi Hùng cao to mở đường cho mà thoát được khỏi đám người đang vây quanh xem đối chiến.

“Tình hình trận chiến hiện tại thế nào?” Cổ Khâm hỏi.

“Đương nhiên là Thương Lang chiếm ưu thế rồi! Có điều cô gái kia cũng rất lợi hại, có thể chống đỡ lâu như thế.” Alvin túm lấy cánh tay Cổ Khâm, “Đi! Để đầu trọc đi đẩy người cho chúng ta ra hàng đầu!”

“Không cần, ở đây vẫn thấy rất rõ ràng.” Cổ Khâm thực sự là dở khóc dở cười.

“Nhưng chờ tới lúc kết thúc, Thương Lang đi ra, chúng ta ở gần một chút có khi có thể kết bạn với cậu ta!” Alvin vô cùng chờ mong nhìn xung quanh võ đài.

“Ách, làm sao cậu biết được cậu ta chính là Thương Lang kia?” Cổ Khâm thực sự buồn bực, có điều ngẫm lại chính mình khi nhìn thấy cái tên kia cũng suýt chút nữa nghĩ đó là mình thì hấn lại thoải mái trở lại. Số ID 20 chữ số kia quả thật rất khó nhớ.

“Nhìn tên thôi!” Alvin cho hấn một ánh mắt ý bảo còn phải hỏi sao, “Người có thể thăng lên tới quân hàm Tướng quân vốn đã ít rồi, hiện tại cả Thương Lang và Z đều nổi tiếng như thế, ai còn có tự tin dùng tên của hai người họ? Không sợ đến lúc bị vạch trần sẽ bị người khinh thường sao? Huống chi cô gái kia vừa trước khi khai chiến đặc biệt hỏi cậu ta có phải là Thương Lang kia không thì cậu ta cũng không phủ nhận.”

Vừa nói xong, Alvin đột nhiên run lập cập, né tránh ra đằng sau Phương Vi Hùng, ló đầu ra cẩn thận từng li từng tí hỏi Cố Khâm, “Ai, Hình Chiến làm sao thế? Sao giống như đang tức giận vậy?”

“Hả?” Cố Khâm liếc sang Hình Chiến ở cạnh mình. Đối phương đứng nghiêm chăm chú nhìn màn ảnh lớn, gương mặt than không có biểu tình không khác biệt gì với bình thường. Thực không nhìn ra cái gì cả, Cố Khâm liền đem sự chú ý tập trung lên trên võ đài đối chiến.

Thương Lang này cũng có chút bản lĩnh, không dựa vào NPC trí năng mà là tự mình khống chế tài nguyên ở trong tay. Có điều hắn vẫn chưa đủ thành thực. Bởi vì hỏa lực của đối thủ quá mạnh, hắn ra lệnh chỉ huy chiến hạm còn có chút luống cuống tay chân, tốc độ phản ứng không đủ nhanh, cần mất mấy giây suy nghĩ mới có thể đưa ra phán đoán chính xác, tự dừng bỏ qua rất nhiều cơ hội. Có điều phương hướng chung của chiến thuật vẫn chính xác, hơn nữa Cố Khâm cảm thấy phong cách tác chiến này rất quen thuộc.

Về đối thủ của hắn, ý thức tác chiến rất mạnh, tựa hồ không cần phải điều động đại não suy nghĩ đã trực tiếp ra lệnh bằng trực giác phán đoán của mình. Nhưng đối phương lại quá tập trung vào cái trước mắt, tập trung hết vào tiến công thay thế cho phòng ngự, không cân nhắc tới mức độ hao tổn tài nguyên, có vẻ như không bao lâu nữa sẽ hết binh lính có thể dùng.

Giữa lúc Cố Khâm đang mải phân tích hai người đang đối chiến bên trên thì Hình Chiến bỗng nhiên mở miệng, “Cậu ta mô phỏng theo cậu.”

“Cái gì?” Cố Khâm nghe không hiểu, thậm chí còn không chắc rằng đối phương liệu có phải đang nói chuyện với mình không.

Hình Chiến quay đầu đối mắt với hắn, “Cậu ta mô phỏng theo phong cách chiến thuật, phương thức tác chiến của cậu. Rất nhiều mệnh lệnh đặc thù của cậu ta đều là mệnh lệnh cậu từng sử dụng.”

Cố Khâm cẩn thận suy nghĩ, đúng là có chuyện như vậy thật, thảo nào cách chỉ huy của đối phương khiến cho hắn có cảm giác quen thuộc... A, chờ chút, Hình Chiến nói thế là có ý gì?!

Đúng lúc này, một trận hoan hô bùng nổ giữa đoàn người. Alvin nắm lấy cánh tay Cố Khâm dùng sức lay lay, “Thương Lang thắng! Thắng!” Đợi tới khi Cố Khâm vất vả lắm mới rút ra cánh tay mình ra được thì Hình Chiến đã không còn thấy tăm hơi.

Màn ảnh lớn lúc này chiếu đúng võ đài, hai bên đối chiến đi ra từ bên trong khoang giả lập. Cố Khâm lúc này mới nhìn thấy bộ mặt của Thương Lang kia, vóc người vừa gầy vừa nhỏ, so với mỹ nữ cao gầy kia giống như cô chị cả cùng cậu em trai út. Hắn đeo một chiếc kính gọng đen, trên mặt có tàn nhang, nhìn qua có chút ngốc nghếch, lại có chút nhát gan rụt rè.

Cố Khâm nghe được giọng của Phương Vi Hùng, “Tôi vừa nãy đã nghe qua, Niên Lăng Húc là học tỷ năm ba, còn Thương Lang tên thật là Roger Brown, cũng học năm ba. Nghe nói cha hắn là sĩ quan phụ tá của hiệu trưởng – Chris Brown.”

“Cậu thật sự rất lợi hại, tôi thua tâm phục khẩu phục. Có điều ngày nào đó tôi sẽ thắng trở lại!” Niên Lăng Húc thoải mái phóng khoáng mà bắt tay với Roger. Bởi vì còn đang ở trên võ đài, âm thanh của cô được truyền đi rõ ràng khắp toàn trường, đưa tới từng đợt sóng tru dưới đài. Thanh niên nhỏ gầy chỉ nhẹ nhàng đung tay cô một cái rồi lại thu về. Cô cũng không thêm để ý, chào một tiếng rồi xuống khỏi võ đài.

Đúng lúc này, có người đi ngang qua Niên Lăng Húc tiến lên võ đài, cư nhiên lại là Hình Chiến đã biến mất khi nãy! Y chuẩn bị làm gì? Đám người vốn đang âm ỉ lại bởi vì y đi lên võ đài mà yên tĩnh trong chốc lát, sau đó lại càng thêm phấn khích, lại có người muốn khiêu chiến Thương Lang tiếp?!

Chỉ thấy Hình Chiến nói với Roger, “Đánh một trận, đổi tên đi.”

Cả người Roger cứng đờ, dù người khác không hiểu được hàm nghĩa của câu này nhưng hắn vẫn hiểu rất rõ ràng, bởi vì hắn không phải Thương Lang thật sự!

“Tới.” Không chờ đối phương đáp lại, Hình Chiến đã đi trước tiến vào khoang giả lập.

Roger đứng ngăn người tại chỗ một lúc, nghe tiếng gào “Ai đây quá kiêu ngạo rồi!”, “Thương Lang giết chết hắn!”, “Thương Lang tất thắng!” của mọi người xung quanh, Roger khẽ cắn răng, đã đâm lao thì phải theo lao, hắn rút cuộc cũng tiến vào khoang giả lập.

Màn ảnh lớn một lần nữa chiếu lên hình ảnh chiến trường, sau đó khi mọi người thấy rõ người đối chiến với Thương Lang là ai thì đều há hốc mồm – là Z! Người khiêu chiến cư nhiên lại là Z!

10. Chương 10: Anh Còn Chưa Đủ Tư Cách

Sắc mặt của nhân vật hình tượng giả lập của Roger xoạt một cái căng chặt. Không giống với hắn là đổi tên thành Thương Lang, số ID của đối thủ trước mắt này xác thực là thuộc về Z. Cũng khó trách được đối phương lại vừa ra sân đã yêu cầu mình thay tên. Y là đối thủ chuyên thuộc của Thương Lang (bởi vì có cha là Chris, Roger biết được từ sau khi Thương Lang và Z gặp nhau, Thương Lang đã không còn đi đối chiến với NPC hoặc là người khác nữa), y tức giận với việc mình lấy trộm tên Thương Lang là rất bình thường.

Thực ra Roger không có ác ý gì khi dùng cái tên Thương Lang này, cũng không phải hắn cố ý giả mạo đối phương. Thân là con trai của sĩ quan phụ tá hiệu trưởng Trường quân sự Đệ Nhất, khi cha hắn Chris điều tra về Thương Lang đã thu hết hình ảnh tư liệu lại, Roger tất nhiên biết về Thương Lang sớm hơn, cũng hiểu Thương Lang rõ hơn so với những người khác.

Lúc mới đầu Chris chỉ là lấy Thương Lang ra làm ví dụ để Roger không cứng nhắc nữa mà biết học cách vận dụng linh hoạt chiến thuật. Không nghĩ tới Roger bắt tri bất giác bị phương thức tác chiến ấy hấp dẫn. Hắn cảm thấy phong cách chỉ huy biến nặng thành nhẹ nước chảy mây trôi của Thương Lang quả thực chính là một loại nghệ thuật, từ đó hắn bắt đầu phần khởi nghiên cứu các trận đối chiến của đối phương, coi Thương Lang là thầy của mình. Cho dù có một Z đánh không phân cao thấp với Thương Lang xuất hiện, hắn vẫn trước sau như một coi Thương Lang là người ưu tú nhất.

Mãi đến sau này, không biết tại sao mà Thương Lang biến mất liên tục rất nhiều ngày, Z cũng biến mất y hệt

như thế, bọn họ rút thẳng khỏi bảng xếp hạng. Roger đợi một tháng, cho rằng Thương Lang sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Hắn giống như mất đi mục tiêu, tìm người đối chiến khắp nơi để phát tiết nội tâm phiền muộn của mình. Lúc này hắn mới phát hiện, trình độ chỉ huy của hắn đã tăng vượt bậc, quân hàm thăng tới Tướng quân, tiến vào bảng xếp hạng. Hắn nghĩ, Thương Lang không nên biến mất như thế, Thương Lang nên được tất cả mọi người nhớ tới! Vì lẽ đó mà Roger đổi tên của chính mình trên mạng chiến đấu thành Thương Lang. Hắn muốn kéo dài truyền thuyết về người thầy của mình.

Tiếp theo đó, Thương Lang lại một lần nữa xuất hiện. Roger hết sức kích động, cho rằng khi đối phương thấy hắn dùng tên của mình thì đối phương sẽ liên hệ với hắn, nhưng Roger đợi rất lâu cũng không thấy Thương Lang có bất cứ động tĩnh gì, tựa hồ như đối phương căn bản không để ý tới hắn.... Điều này khiến cho Roger rất không cam tâm, bởi vì hắn hi vọng mình có thể được Thương Lang biết tới.

Tay Roger khẽ run, không phải vì sợ hãi mà là vì hưng phấn. Nếu như Z ở đây, vậy không phải là đang nói rằng Thương Lang cũng đang ở dưới võ đài nhìn lên hắn? Chỉ cần nghĩ như vậy, hắn liền càng kích động, hắn muốn để cho thầy của mình thấy được chính mình! Roger cố gắng điều chỉnh trạng thái tinh thần tới tốt nhất, nghiêm túc đối phó với khiêu chiến của Z.

“Là tôi hoa mắt sao? Kia là Hình Chiến? Z là Hình Chiến?!” Alvin từ khiếp sợ ban đầu đã biến thành sùng bái, “Trời ạ! Quá lợi hại rồi! Quá lợi hại rồi! Không thể tin được là Hình Chiến không chỉ có thể chất cao hơn chúng ta một đoạn dài mà ngay cả trình độ chiến thuật cũng đáng sợ như vậy! Cậu ấy còn vào học trường quân sự làm gì, trực tiếp làm huấn luyện viên luôn là được rồi!”

Người kinh hãi nhất trong tất cả chính là Cố Khâm, hắn không nghĩ tới Hình Chiến lại là Z... Hình Chiến dĩ nhiên là Z! Tâm trạng của hắn lập tức trở nên đặc biệt phức tạp. Không có ai hiểu rõ về thực lực của Z hơn hắn. Một vị Tướng quân lặn lội trên chiến trường hơn mười năm như hắn cư nhiên lại miễn cưỡng có thực lực ngang hàng với một quân giáo sinh vừa mới vào học?! Không, nếu như thêm cả chênh lệch về cấp bậc thể chất, hắn căn bản là không bằng được đối phương! Cố Khâm siết chặt hai nắm tay, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Z trên màn ảnh lớn.

Mặc dù Roger đã thể hiện ra toàn bộ những gì mình học được để đối phó với cuộc khiêu chiến này, trong cả trận đối chiến không có chút nào gay cấn này hắn vẫn cứ bị Z đè lên đánh, lại còn là bị ngược đến thương tích đầy mình. Z phẳng phất như có thể đoán trước được hành động của hắn, bất luận hắn truyền đạt mệnh lệnh gì, chờ đợi ở phía trước hắn tuyệt đối luôn là thiên la địa võng. Roger vắt hết óc tính toán, cuối cùng vẫn thua, còn bị hệ thống phán định là thua thảm bại, đã bại lại còn bại không chút gay cấn hay bất ngờ. Roger cuối cùng cũng hiểu rõ được chênh lệch giữa mình và Thương Lang đến tột cùng là lớn đến mức nào.

Ngay cả quần chúng vây xem cũng đều cảm lạnh, trong cả quá trình đối chiến, bọn họ cũng tựa như cảm nhận được sự ngột thở mà Roger phải đối mặt, áp lực nặng nề tới mức khiến người ta không dám thở mạnh một cái, trong đầu trống rỗng, dùng từ “chấn động” cũng không đủ để miêu tả tâm trạng của bọn họ vào lúc này! Tối ngày cả sau khi hệ thống tuyên bố kết quả xong, bầu không khí vẫn nặng nề như trước, không có ai hò reo cũng không có ai náo động, cả không gian yên tĩnh tựa như một chiếc đĩa đang chiếu đột ngột bị dừng lại.

Hai bên đối chiến từ trong khoang giả lập đi ra. Hình Chiến lạnh lùng liếc Roger sắc mặt tái nhợt: “Anh không phải cậu ấy. Anh còn chưa đủ tư cách.” Sau đó không quay đầu lại đi thẳng xuống võ đài.

Đám đông tự động tách ra một con đường, nhìn theo Hình Chiến rời đi. Hình Chiến đi tới trước mặt Cố Khâm. Hai người đối diện trong chốc lát, cuối cùng, Cố Khâm khàn giọng hỏi, “Từ lúc nào mà cậu...” biết được tôi là Thương Lang...

“Hơn một tháng trước.” Hình Chiến quét mắt nhìn đám người xung quanh, xoay người rời đi, “Chúng ta trở về.”

Cố Khâm theo bản năng mà tăng nhanh vài bước đuổi theo y, cùng y sóng vai mà đi.

“Oaa! Tôi cảm thấy bầu không khí giữa hai người họ lúc này có chút quái lạ, nhưng lại không nghĩ ra được quái chỗ nào. Nhưng thật sự là kỳ quái mà.” Alvin một tay nâng cằm mà nỗ lực nghĩ.

“Vậy sao?” Phương Vi Hùng sờ sờ cái đầu trọc của mình cười ngây ngô, “Có điều ngài Hình Chiến đúng là quá lợi hại rồi! Sau này tôi cũng muốn trở thành người như ngài ấy!”

Hình Chiến cùng Cố Khâm đi một đường không nói gì. Cố Khâm có một loại cảm giác phiền muộn không nói rõ được trong lòng, cũng không phải là bởi vì Hình Chiến giấu hẩn thân phận Z của y. Hẩn cảm thấy, loại tâm tình này có lẽ gọi là đồ kị đi. Có điều tốt xấu gì trước khi sống lại hẩn cũng là một người trưởng thành bốn mươi tuổi rồi, sao lại có thể đi ghen tị với một quân giáo sinh hai mươi tuổi?

Cố Khâm điều chỉnh lại tâm tình của mình, quyết định tự mình đánh vỡ cục diện bế tắc hiện tại, “Tôi nghĩ đối phương cũng không phải muốn dùng tên tuổi của Thương Lang để giả danh lừa bịp gì, cậu đánh cũng quá nặng rồi. Tôi còn không cảm thấy bị mạo phạm gì mà cậu đã ra tay trước.”

“Hẩn dùng tên cậu, nhưng không có thực lực tương đương. Từ lúc bắt đầu hẩn nên làm tốt chuẩn bị bị vạch trần rồi.” Hình Chiến hiếm khi nói được một câu dài. So với Z trên mạng lưới chiến đấu, giọng nói của y lại càng trầm thấp từ tính hơn, chỉ đáng tiếc là y không thích nói chuyện.

Trong lòng Cố Khâm khẽ động, “Giọng cậu rất dễ nghe, bình thường nên nói nhiều một chút.”

“Hả?” Bước chân của Hình Chiến dừng lại, y nhàn nhạt liếc hẩn một cái, nhẹ nhàng hỏi ngược lại, “Có ích gì không?” Một câu nói có thể biểu đạt rõ ý rồi thì sao phải nhiều lời?

“... Cứ coi như tôi chưa nói gì đi.” Cố Khâm nhún vai một cái, không nói gì nữa.

Lúc này, tại một góc của quảng trường trung tâm, hiệu trưởng xem xong hai trận đối chiến, cười nói với sĩ quan phụ tá Chris đứng cạnh, “Lần này nhóc Roger không câu ra được Thương Lang mà trái lại lại dẫn Z ra ngoài.”

Chris thở dài, có chút lo âu nhìn vô đài, “Z ra tay quá nặng, không biết Roger có thể chịu đựng đả kích lớn như vậy không.”

“Tôi tin là cậu ấy càng chịu đả kích sẽ lại càng mạnh mẽ hơn. Cậu ấy không phải vẫn luôn lấy Thương Lang làm động lực sao? Z là đối thủ của Thương Lang, như vậy cũng có thể làm cho cậu ấy biết được chênh lệch giữa cậu ấy và Thương Lang.” Hiệu trưởng vô cùng lạc quan, “Đúng rồi, bạn cùng phòng của Z cậu đã điều tra chưa? Có thể là Thương Lang không?”

“Cậu ta là con trai Thượng tướng Cố Hoàng của quân khu Đệ Tứ, tên Cố Khâm. Từ sau khi Cố phu nhân qua đời cậu ta liền biến thành phản nghịch, có người nói là cậu ta rất căm ghét quân đội, không thích tiếp xúc với bất cứ cái gì có liên quan tới quân đội, vì lẽ đó sau khi tốt nghiệp trường trung học thì thể chất của cậu ta vẫn chưa đạt tới cấp D. Cậu ta là thông qua đề cử học viên hạt giống của Cố Tướng quân mới được vào đây. Việc cậu ta ở cùng phòng ký túc với Hình Chiến là bởi vì giao tình giữa Nguyên soái cùng Cố Tướng quân. Có điều sau khi cậu ta tiến vào lớp A đã bị thằng nhóc Angus giáo huấn cho tốt hơn rồi, chỉ là cậu ta hẳn sẽ không phải là Thương Lang đâu...”

Chris cố gắng khách quan trả lời, bởi vì hẳn cũng không dám chắc chắn. Nếu như bỏ qua tâm lý căm ghét quân đội của đối phương, Cố Khâm quả thật rất có khả năng là Thương Lang.

“Là vậy sao... Cậu nói xem nếu như tôi tiết lộ một chút với nhóc Roger rằng Cố Khâm có thể là Thương Lang, cậu ấy sẽ làm gì?” Hiệu trưởng đầy hứng thú nhìn chằm chằm vô đài.

“Trưởng quan, ngài có thể không bàn chuyện lừa dối con trai tôi ở ngay trước mặt tôi được không?” Chris bất đắc dĩ nói.

“Được rồi, sau này tôi sẽ chú ý.” Ngữ khí của hiệu trưởng nghe ra không bao nhiêu tin cậy, hiệu trưởng ung dung mà vui vẻ nói, “Có điều tôi nghĩ không tốn bao lâu nữa nhóc Roger sẽ tự mình đi tìm Z để dò hỏi về thân phận thực sự của Thương Lang thôi. Cậu ấy cũng thật sự là fan nào tàn của Thương Lang mà!”

“... Trưởng quan, cái từ fan nào tàn không phải dùng như thế...”

Đúng như dự đoán của hiệu trưởng, tối hôm đó Roger liền đến ký túc xá của bọn Cố Khâm tìm Hình Chiến, muốn hỏi đối phương xem có phải đối phương biết thân phận của Thương Lang không. Sau khi Roger bấm chuông, người đi ra mở cửa chính là Cố Khâm vừa mới tắm xong vẫn để trần người trên.

“... Xin lỗi, tôi quấy rối các cậu sao?” Đây là phản ứng đầu tiên của Roger.

“Quấy rối cái gì?” Cố Khâm buồn bực hỏi.

Lúc này, một bàn tay nắm lấy cánh tay Cố Khâm, kéo hẳn mạnh đến mức khiến hắn lão đảo ngã ra sau, lưng va vào một người, sau đó nghe thấy Hình Chiến kề sát vào tai hắn nói, “Trở về mặc quần áo tử tế.” Nói xong liền đẩy hắn vào trong một cái.

“Làm cái gì...” Cố Khâm sờ sờ vành tai có chút ngứa của mình, xoay người trở về phòng.

“Có việc?” Hình Chiến chống một tay chặn ở cửa, hoàn toàn không có ý định mời đối phương đi vào.

Roger không hiểu sao mình lại căng thẳng hẳn lên, giống như người hẳn đối mặt không phải là tân sinh kém mình hai năm mà là một vị huấn luyện viên nghiêm nghị, “Xin chào, tôi là Roger Brown, tôi muốn hỏi...”

“Tên đã sửa lại?” Hình Chiến mặt không cảm xúc đánh gãy hẳn.

“Đã... Đã sửa lại.” Roger bị nghẹn một cái, thế nhưng hẳn vẫn ngoan cường mà hỏi tiếp, “Cái kia, xin hỏi cậu biết Thương Lang sao?”

“Biết.” Hình Chiến trả lời thẳng thắn đến khác thường.

Roger lập tức kích động, “Cái kia... Cậu có thể nói cho tôi...”

“Không thể.” Đối phương đánh gãy hẳn lần thứ hai, nghe giọng nói kia hoàn toàn không có bất kỳ nhân nhượng nào.

“Vì... Vì sao? Tôi có thể giữ bí mật về thân phận hẳn! Tôi sẽ không nói cho bất cứ ai, tôi thề!” Roger vội vàng cho thấy lập trường của bản thân.

Lần này, Hình Chiến còn không thèm nói một lời, trực tiếp đóng cửa “Ầm” một cái nhốt hẳn ở bên ngoài. Roger há miệng, giơ tay lên muốn gõ cửa tiếp, nhưng do dự trong chốc lát cuối cùng lại cô đơn mà xoay người rời đi.

Cố Khâm mặc quần áo tử tế xong trở lại phòng khách chỉ nhìn thấy Hình Chiến một thân một mình ngồi trên ghế sofa nhìn bàn trà chăm chăm, không biết là suy nghĩ cái gì. Cố Khâm có chút ngạc nhiên, “Cái người khi nãy đâu?”

11. Chương 11: Thực Lực Của Cố Khâm

“Đi rồi.” Hình Chiến cau mày, suy nghĩ tại sao mình lại không chút nghĩ ngợi liền thay Cố Khâm từ chối đối phương. Rõ ràng y hẳn là phải trực tiếp ném sang cho Cố Khâm giải quyết mới đúng... Lẽ nào là bởi vì, y hi vọng người biết được thân phận thật của Thương Lang chỉ có mình y? Y lúc nào lại cũng sẽ có dục vọng chiếm hữu như thế?

“Hắn đến tìm cậu?” Cố Khâm thuận miệng hỏi.

“...Ừ.” Hình Chiến ngẩng đầu nhìn hẳn, không muốn nói cho hẳn biết đối phương đến là vì Thương Lang, “Trận đối chiến hôm nay, nếu đối lại là cậu, cậu sẽ dùng chiến thuật gì?” Hình Chiến lấy màn hình giả lập ra, tìm video đối chiến hôm nay.

Cố Khâm không chú ý tới quãng ngừng khả nghi của Hình Chiến, rất tự nhiên đi tới ngồi xuống cạnh y, nhìn kỹ video một lúc, “Tôi sẽ ở điểm A, còn sắp xếp phục kích tại điểm B, sau đó lấy chủ hạm làm môi dẫn binh lực của đối phương ra...”

Đây là lần đầu tiên Hình Chiến nhìn kỹ Cố Khâm ở khoảng cách gần như vậy. Thường ngày Cố Khâm nhìn qua vô cùng tùy tiện, sẽ không để ý tới cái nhìn của người khác với hắn, hơn nữa lúc hắn cười lại có chút ngả ngớn, vì thế mà làm cho người khác cảm thấy hắn không đủ ổn trọng, hoàn toàn không cách nào liên hệ được hắn với Thương Lang. Nếu không phải vì khi đối mặt khiêu khích của y Cố Khâm đã phản ứng theo bản năng, Hình Chiến căn bản sẽ không hoài nghi về thân phận của Cố Khâm. Chỉ có khi Cố Khâm chăm chú thảo luận chiến thuật mới có thể nhìn ra được phong độ của một vị Tướng quân ở hắn.

Trình độ chỉ huy của Cố Khâm đã đạt tới trình độ của Thượng tướng, nhưng trước khi sống lại Hình Chiến lại chưa từng nghe qua tên đối phương, có lẽ là bởi vì họ không ở trong cùng một quân khu.

Ánh mắt của Hình Chiến không chút nào giấu giếm, cho nên Cố Khâm tất nhiên là nhận ra được. Hắn nghiêng đầu nghi ngờ liếc Hình Chiến, “Trên mặt tôi có gì sao?”

Hình Chiến nhìn thẳng vào mặt hắn một lát, “Không có. Tiếp tục.”

Cố Khâm không hiểu gì mà sờ sờ mặt mình, trầm mặc nhìn video đối chiến vài giây, hai mắt vốn sáng bừng lại từ từ nhiễm một tầng sương mù, nhìn qua có chút mờ mịt, “Tôi vừa nãy nói đến đâu rồi?”

“Nói tới phục kích tại điểm B.” Hình Chiến nói.

“Há, đúng, chính là chỗ đó!” Ánh mắt Cố Khâm sáng lên, trở về trạng thái ban đầu, “Trước tiên bố trí sao cho dù quân địch chọn con đường nào cuối cùng cũng phải rơi vào cạm bẫy tại B...”

Tầm mắt Hình Chiến chuyển từ mặt Cố Khâm xuống ngón tay thon dài sạch sẽ của hắn. Y biết tốc độ tay của Cố Khâm, lần đầu tiên hai người đối chiến, nói thật y hoàn toàn không nghĩ tới đối phương lại có thể lấy binh lực yếu ớt như thế chống lại công kích toàn bộ hỏa lực của mình trong thời gian dài như vậy, đồng thời còn phá hủy cả chủ hạm của y. Dưới tình huống hệ thống phân phối tài nguyên NPC trí năng thì sẽ không đủ để hắn cùng y đối kháng, như vậy cũng có nghĩa Cố Khâm nhất định đã tự mình điều khiển tất cả chiến hạm, không chỉ phải làm nhiều việc cùng một lúc mà tốc độ tay cũng phải đuổi kịp với tốc độ suy nghĩ của hắn...

Cố Khâm nói xong, lại lắc đầu tiếc nuối nói, “Tư duy của đứa nhỏ này không bị hạn chế bởi sách vở, thế nhưng lại bị hạn chế bởi chiến thuật của tôi. Nếu có cơ hội thì nên cùng hắn nói chuyện, rõ ràng có thiên phú không tồi, không nên lãng phí trên người tôi.”

Hình Chiến lấy lại tinh thần, không biết tại sao y vẫn thấy khó chịu với tên Roger kia, “Muốn tiến bộ chỉ có ra chiến trường, hắn như thế nào không phải vấn đề cậu nên bận tâm.”

“A, cậu nói phải.” Cố Khâm rất nhanh đã ném Roger ra sau đầu, tiếp tục cùng Hình Chiến thảo luận về

chiến thuật.

...

Qua trận đối chiến trên võ đài lần này, Hình Chiến chân chính một trận thành danh tại trường quân sự Đệ Nhất. Rất nhanh, toàn trường đều biết y là con trai Nguyên soái Hình Duệ, là Z trên mạng chiến đấu, không chỉ có trình độ chỉ huy tuyệt vời mà ngay cả thể chất cũng đã đạt tới cấp B. Thực lực như vậy hoàn toàn có thể tốt nghiệp trường quân sự Đệ Nhất rồi! Nhưng y lại mới chỉ là một tân sinh vừa mới gia nhập trường quân sự chưa được một học kỳ, một từ thiên tài cũng đã không đủ để hình dung y nữa, quả thực chính là truyền thuyết!

Bất kể trên lớp, tại căng tin hay đang đi trên đường đều sẽ có người tiến lên bắt chuyện với Hình Chiến, nỗ lực làm quen, kết giao bạn bè, thậm chí còn đến ký túc xá tìm y. Cho dù Hình Chiến lạnh lùng tới mức nào cũng không ngăn được bước tiến các học viên không sợ giá lạnh, da mặt dày, tràn đầy tự tin này.

Hình Chiến bị người quấy rầy tới phát phiền, cuối cùng cũng công khai thông báo, thể chất không đạt tới cấp B, không đạt tới quân hàm Tướng quân tại khu chiến thuật thì đều không gặp! Thông báo này lập tức khiến rất nhiều người chùn bước. Người có thể đạt tới những điều kiện này đều là những người sắp tốt nghiệp, không muốn phải khúm núm với một tân sinh năm nhất, hoặc là thiên tài tự mãn, không cần phải đi ôm đuôi bất cứ ai. Thêm vào đó, chỉ bằng việc Hình Chiến là con của Nguyên soái, y cũng không có khả năng trở thành tùy tùng của người khác.

Đường với tới Hình Chiến không thông, có người liền đánh chủ ý tới Cố Khâm. Cố Khâm là bạn cùng phòng của Hình Chiến, là người ở gần y nhất. Hơn nữa hai người gần như cùng vào cùng ra, vô số người thêm nhỏ dãi vị trí này của Cố Khâm. Sau khi điều tra ra bối cảnh của Cố Khâm xong, bọn họ đều sôi sục căm phẫn, một tên phá gia dựa vào quan hệ để vào trường như thế không xứng đáng trở thành bạn cùng phòng của ngài Hình Chiến! Hơn nữa hắn cũng không đáp ứng được bất cứ cái điều kiện nào mà ngài Hình Chiến đưa ra cả!

Rất nhanh đã có người tới gây phiền phức với Cố Khâm. Người đầu tiên tìm tới cửa là một học viên năm hai, đến cửa phòng học chặn hãm lại sau khi hắn học xong lớp lịch sử chiến tranh, “Cậu chính là Cố Khâm? Tôi muốn khiêu chiến cậu! Đừng nói là cậu không dám nhận lời! Tôi chờ cậu trên võ đài!”

Tiếp đó đối phương lại rất tự nhiên nói với Hình Chiến đứng bên cạnh Cố Khâm, “Ngài Hình Chiến, tôi sẽ để ngài thấy thực lực của tôi!”

Nói xong đối phương cũng không thèm chờ Cố Khâm đáp lại, kiêu ngạo rời khỏi tầm mắt của hai người.

Cố Khâm không nói gì liếc mắt sang Hình Chiến, “Xem xem, cậu gây phiền phức cho tôi rồi.” Hắn biết chỉ cần một ngày hắn còn làm bạn cùng phòng của Hình Chiến, hắn tránh rắc rối được một hai lần cũng không tránh được những lần sau, chỉ bằng lợi dụng luôn lần này, “Tôi đi tới đó một chuyện, cậu muốn đi cùng không?”

“Xem cậu ngược hắn?” Hình Chiến hỏi ngược lại.

“Chứ còn gì nữa?” Cố Khâm cong khóe môi.

“Ai nha, sắp có đánh nhau rồi!” Alvin hưng phấn lôi kéo Phương Vi Hùng đi theo. Phía sau là một đám học viên lớp A chuẩn bị đi xem náo nhiệt. Tuy nói bọn họ cũng không vừa mắt với Cố Khâm nhưng Cố Khâm tốt xấu gì cũng là người lớp A, nếu như mắt mặt cũng chính là lớp A mắt mặt. Vì thế mà mới đi theo, định nếu Cố Khâm thua liền sẽ cho người khác lên đánh tiếp.

Đối thủ của Cố Khâm tới võ đài tại quảng trường trung tâm trước, còn nghênh ngang thông báo với người xung quanh rằng mình chuẩn bị khiêu chiến Cố Khâm. Nghe nói có người hạ chiến thư với Cố Khâm, rất nhiều người liền dồn dập tới vây xem, có vẻ như là đều đến để cười vào mặt Cố Khâm.

Vừa đến nơi, Cố Khâm cũng không lảng nhảng, lên thẳng võ đài, “Đánh đối kháng hay là đấu chiến thuật?”

“Tất nhiên là đánh đối kháng! Còn nữa, chúng ta đánh thực chiến.” Vừa nhìn thấy bóng dáng Hình Chiến, đối thủ của hắn càng thêm kích động, tràn đầy tự tin.

Thực chiến có nghĩa là trực tiếp đánh. Đối kháng là phương thức so đấu duy nhất có thể tiến hành thực chiến trên võ đài, còn đấu cơ giáp, đấu chiến thuật thì không thể nào triển khai trên một võ đài nhỏ nhỏ như thế này được, nhất định phải thông qua mạng chiến đấu. Còn nếu như dùng khoảng giả lập đăng nhập vào mạng chiến đấu rồi tiến hành đánh tay đôi, thân thể ở thực tế sẽ không bị thương, cho nên có mấy người có cảm giác cách so đấu như vậy không đủ đàn ông.

Đây đối với Cố Khâm không là gì đáng nói, với hắn trình độ khiêu chiến như thế này dù có lên mạng chiến đấu hay không cũng đều giống nhau, “Vậy thì bắt đầu luôn đi.”

“Tôi nhường cậu ba chiêu.” Đối thủ của hắn kiêu căng nói.

“Không cần, anh tốt nhất nên đem toàn lực ra. Tôi sợ là ngay cả một chiêu của tôi anh cũng chịu không nổi đâu.” Cố Khâm lắc đầu một cái, nhìn qua còn kiêu ngạo hơn cả đối phương.

“Cậu quá ngạo mạn!” Đối thủ của hắn bị làm cho tức giận, quyết định cho hắn một trận, nhanh chóng xông tới.

Cố Khâm thấy trong động tác của đối phương có trăm ngàn chỗ hở, nếu như đây là quyết đấu sinh tử, hắn hoàn toàn có thể vòng tới bên cạnh bẻ gãy cổ đối phương. Cuối cùng Cố Khâm lựa chọn cách khác, hắn cúi thấp người đơn giản đánh một quyền vào thẳng bụng đối phương, lực lượng ẩn chứa trong đó mạnh mẽ tới mức trực tiếp đẩy lùi đối thủ mấy bước, trọng tâm mất cân bằng khiến đối phương “Ầm!” một tiếng lập tức ngã trên đất.

Đối thủ ban đầu vốn hung hăng lúc này đã ủ rũ, chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng trong nháy mắt như đã bị đánh lệch khỏi vị trí, cơn đau như thủy triều đánh ập tới, trong chốc lát không cách nào động dậy được.

Quần chúng vây xem đều xôn xao, chuyện gì xảy ra thế? Chẳng phải nên là Cố Khâm bị đánh bay hay sao? Sao trong chớp mắt mà đối thủ của hắn đứng cũng không đứng lên được rồi?!

“Xem đi xem đi! Tôi đã nói hắn rất lợi hại rồi!” Alvin cao hứng túm lấy cánh tay Phương Vi Hùng mà lắc mạnh.

Mắt Phương Vi Hùng sáng lên lấp lánh, “Ừm! Không hổ là bạn cùng phòng là của ngài Hình Chiến!”

Phía dưới vẫn có người không phục, hô lớn, “Tôi cũng khiêu chiến!”

Cố Khâm quét mắt qua đối phương, lắc lắc đầu, “Cậu còn chưa tới cấp C.” Một câu đã khiến mặt đối phương lúc xanh lúc đỏ, ý nói chính là người cấp C trở xuống không đáng làm đối thủ của hắn.

“Tôi đến!” Một học viên năm ba cao lớn trực tiếp nhảy lên võ đài, “Học đệ, huấn luyện viên của cậu không dạy cậu làm người phải biết khiêm tốn sao? Ngày hôm nay để tôi dạy cho cậu biết! Thể chất của tôi đã tới C+, cậu hiện tại chịu thua vẫn kịp, đừng để sau này lại nói tôi bắt nạt cậu.”

“Đến.” Cố Khâm không hề bị lay động, ra hiệu cho đối phương tới tấn công.

Người này không lỗ mãng như học viên năm nhất khi nãy, hơn nữa chiêu thức đánh ra cũng rất trôi chảy, chỉ là đối với Cố Khâm vẫn không đáng chú ý như trước. Né tránh vài lần, sau khi hiểu được động tác của đối phương, Cố Khâm bắt lấy một khe hở, lập tức túm lấy cổ tay đối phương, một cước khóa cứng chân đối phương lại, nhanh chóng ép đối phương xuống, đầu gối thúc thẳng vào bụng, cánh tay thon gầy gao kẹp trụ cổ đối phương, vẻ mặt người nọ trong phút chốc liền vặn vẹo, sắc mặt tím tái.

Lại là thắng trong một chiêu! Toàn quảng trường nhất thời yên lặng như tờ, mọi người hai mắt nhìn nhau. Nếu nói lần đầu là trùng hợp, vậy lần này thì sao? Vừa rồi rõ ràng học viên năm ba kia còn đang chiếm thế thượng phong! Tại sao lại thua?!

Cố Khâm buông đối thủ ra, khoanh tay trước ngực đứng trên võ đài, từ trên cao nhìn xuống đám đông, “Năm người, hôm nay tôi chỉ nhận khiêu chiến của năm người. Còn có ai muốn lên?”

Nhưng đúng lúc này, phía sau truyền tới tiếng gió, Cố Khâm bước chệch một bước về phía sau, không thèm nhìn liền dùng thức khuỷu tay một cú chính xác vào lồng ngực người đánh lén, tiếp đó tàn nhẫn vật đối phương qua vai mình xuống đất, sau đó gập lại cánh tay, dùng khuỷu tay tiếp thêm sức của trọng lực mà tiếp xúc thân mật với lồng ngực đối phương, “Rắc rắc” vài tiếng, người đánh lén còn không kịp kêu vài tiếng thảm thiết đã ngất đi trong đau đớn.

Xác định đối phương lúc này đã thật sự không đứng lên được nữa, Cố Khâm mới ung dung thông thả ngồi dậy, vỗ vỗ hai tay, “Tôi đúng là đã quên cảnh cáo, tuyệt đối đừng tấn công tôi từ phía sau, bởi vì nếu vậy thì khi tôi ra tay sẽ không còn giữ được chừng mực nữa.”

12. Chương 12: Giải Đấu Liên Trường

Nhìn thấy người máy y tế nhắc học viên năm ba đã hoàn toàn mất ý thức đi khỏi, mọi người dưới võ đài triệt để câm lặng. Địch! Là ai nói thể chất của hắn chỉ có D! Chỉ có D làm sao mà có thể dễ dàng đánh thắng C+ năm ba?!

“Không có ai sao?” Cố Khâm có chút thất vọng, muốn chờ thêm một chút để thêm ba người cùng lên đồng thời giải quyết luôn cho bớt việc, sau này có thể giảm đi số lượng người không có việc gì làm lại tìm đến hắn khiêu khích, “Hôm nay nếu mọi người không nắm chặt cơ hội thì lần sau tôi sẽ không dễ dàng thể này nữa đâu.”

Lại đợi thêm một phút, vẫn không có một ai nguyện ý lên sân khấu. Cố Khâm nhún nhún vai nhảy xuống khỏi võ đài, trở lại cạnh Hình Chiến, “Chờ chán rồi đúng không? Chúng ta đi thôi.”

“Không đủ thỏa mãn.” Hình Chiến nói. Y rất thích cái vẻ ngạo khí bức người của Cố Khâm khi ở trên võ đài kia.

“Ai! Chờ chúng tôi một chút!” Alvin lôi kéo Phương Vi Hùng chen chúc tới, vỗ mạnh vai Cố Khâm, “Cố Khâm! Cậu diễn quá sâu, hầu như mọi người ai cũng bị lừa cả!”

Cố Khâm cười cợt, “Tôi cũng đâu có giả vờ, thể chất của tôi đúng là rất yếu. Tôi có thể thắng bọn họ chủ yếu là nhờ vào kinh nghiệm và kỹ xảo thôi.” Kỳ thực chỉ dựa vào một thân uy thế tôi luyện ra từ chiến trường kia đã đủ để đạt tới hiệu quả không đánh mà thắng, nhưng mà đó chẳng phải chính là gian lận hay sao?

Lúc này tại phòng hiệu trưởng, hiệu trưởng vừa xem hình ảnh camera giám sát truyền tới vừa đầy thâm ý mà mở miệng, “Bây giờ cậu còn cảm thấy Cố Khâm này không phải Thương Lang nữa không?”

Chris, “...”

Sau lần khiêu chiến này, không còn có ai dám lằng nhằng với Cố Khâm nữa. Thể chất của Cố Khâm đến tốt cùng là ở đẳng cấp nào đến nay vẫn là một bí ẩn. Mà cho dù đối phương thật sự chỉ ở D, có thể dễ dàng chiến thắng C+ như thế thì thực lực kia cũng không phải ai muốn động thì động. Tất nhiên bọn họ cũng không phải là không nghĩ tới việc khiêu chiến Cố Khâm về trình độ chiến thuật, chỉ là người ta chỉ dựa vào đánh tay đôi đã đủ để chứng minh bản thân rồi, giờ tiếp tục khiêu chiến chiến thuật thì còn ý nghĩa gì nữa? Lại nói, tại năm nhất học cũng đều là chiến thuật cơ sở, dù có thắng cũng không có gì để đắc ý cả.

Đối chiến trên võ đài lần này chỉ là một khúc nhạc dạo thoáng qua đối với Cố Khâm, hắn vẫn phải rèn luyện thể năng trên lớp đối chiến, chỉ là học viên lớp A rốt cuộc cũng không còn ai dám coi thường hắn nữa.

Thời điểm Cố Khâm đang tiến hành huấn luyện thân thể mồ hôi đổ như mưa thì Angus lại cười híp mắt đi tới cạnh hắn, “U, cậu ẩn giấu thật là sâu mà.”

“...Huấn luyện viên, thầy cũng biết rõ cấp bậc thể chất của em, em hoàn toàn chẳng ẩn giấu gì cả, kỹ xảo có tốt đến mức nào đi chăng nữa cũng không làm nên cơn cháo gì nếu phải đối đầu với cấp A như thầy đâu!” Cố Khâm vội vàng giải thích, hắn cũng không muốn lại bị đơn phương đánh. Dù sao thì kế hoạch huấn luyện thân thể của hắn vẫn là do Angus lập ra.

“Ừ.” Angus đeo lên bộ mặt hòa ái dễ gần mà đánh giá Cố Khâm, tới khi nhìn ra sợ hãi trong lòng đối phương rồi mới chậm rãi hỏi, “Cậu biết Giải đấu liên trường bốn năm một lần không?”

Đầu óc Cố Khâm mơ hồ. Trước khi sống lại hắn chỉ sống ở trường quân sự có nửa học kỳ, hắn đúng là không biết gì về cái này.

“Không biết?” Angus trưng ra vẻ mặt trẻ con thật không dễ dạy, “Ai, tôi bảo này, cậu đừng chỉ biết bận bịu với huấn luyện thể năng cả ngày, chỉ huy chiến thuật cũng đừng nên giảm bớt. Đến lúc luyện thành cái tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển thì đừng có nói tôi là huấn luyện viên của cậu đấy.”

“Giải đấu liên trường là giải đấu giao lưu giữa các trường để kiểm tra các học viên, chia làm thi đấu cá nhân và thi đấu đoàn đội. Thi đấu cá nhân gồm các hạng mục đối kháng, cơ giáp, chiến thuật chỉ huy, cải tạo cơ giáp. Thi đấu đoàn đội thì là đối kháng tổng hợp trên chiến trường mô phỏng theo đoàn đội. Người đạt được quán quân mỗi hạng đấu đều sẽ được đặc cách thăng lên quân hàm Thượng sĩ, đồng thời có tư cách thực tập tác chiến tại quân đội ở tiền tuyến.” Thanh âm của Hình Chiến vang lên ở cạnh họ.

Angus giả vờ kinh ngạc nhìn y, đầy mặt nghiền ngẫm, “Cậu có thể nói một đoạn dài như thế à?” Vì sao lại có cảm giác hành vi của thằng nhóc này giống như đang bao che cho con vậy?

Huấn luyện viên, đây không phải là trọng điểm...

Cố Khâm sờ sờ cằm, phần thưởng đúng là rất phong phú. Đặc biệt là phần thưởng ở cuối, nếu như trong lúc thực tập đạt được quân công nhất định, hắn là có thể trực tiếp tiến vào quân đội, như vậy có thể sớm tiếp xúc với quân đội và tìm kiếm chân tướng hi sinh năm đó của cha. Tuy rằng cách thời điểm đó còn những năm năm, nhưng nếu như có thể sớm phòng bị hoặc thậm chí là giải quyết mầm họa sớm một bước thì càng tốt.

“Ngoài ra, quán quân, á quân và hạng ba đều có khen thưởng tương ứng, có điều quán quân mỗi lần giải tổ chức về cơ bản thì đều thuộc về trường quân sự Đệ Nhất chúng ta, vì thế nên vị trí á quân và hạng ba đều không cần suy xét tới.” Giọng Angus lộ ra một sự tự tin tuyệt đối, “Học kỳ này vừa mới bắt đầu hai tháng, trường đã chọn ra ba, bốn học viên ưu tú nhất làm tuyển thủ rồi.”

“Vậy thì huấn luyện viên, thầy nói với em những chuyện này là...?” Không phải là đã tuyển xong rồi sao? Cố Khâm có chút thất vọng.

“Cậu biết học viên năm thứ ba cậu đánh bại hôm qua không?” Angus cười đến vô cùng vui vẻ. Cố Khâm sững sờ, lập tức hiểu được ý của Angus, học viên dự thi yếu đến mức đó? “Không sai, chính là một trong những học viên chuẩn bị tham gia giải đấu lần này. A, có điều cậu ta chỉ là dự bị thôi. Ngay lúc này, phía trên bảo tôi hỏi xem các cậu có muốn tham gia giải đấu không, còn về chuyện cuối cùng có đạt được tư cách

lên sân khấu hay không thì phải xem bản lĩnh của các cậu. À, tôi nói các cậu là chỉ cậu cùng Hình Chiến ấy. Thế nào, đây chính là cơ hội hiếm có, phải biết là chờ tới lần tiếp theo thì các cậu đã tốt nghiệp rồi.”

Cố Khâm và Hình Chiến nhìn nhau một lát, sau đó Cố Khâm nói, “Em có thể yêu cầu một việc không?”

“U, không tồi nha, người ta muốn còn không được mà cậu còn dám nhắc tới yêu cầu?” Có điều Angus cũng không cho rằng đây là ngang ngược, “Nói đi.”

“Là thế này, em hi vọng có thể được miễn hai lần sát hạch năm nhất.”

Mọi người đều biết sau khi năm nhất kết thúc sẽ có một nửa học viên sẽ bị đào thải, chỉ nhìn vào cấp bậc thể chất cũng biết Cố Khâm nhất định sẽ ở trong một nửa bị đào thải kia.

“Đây không thành vấn đề. Nếu như cậu đạt quán quân ở hạng mục nào đó, trường lưu cậu còn không kịp, sao có thể đuổi cậu đi? Lại nói, có quân hàm Thượng sĩ cậu cũng có thể trực tiếp vào quân đội.” Angus phát phát tay, sau đó chuyển sang Hình Chiến, “Vậy còn cậu? Cậu cũng có yêu cầu?”

“Đề cử một người.” Giọng nói của Hình Chiến vẫn lạnh nhạt như vậy, “Alvin Hudson. Trực giác đối với nguy hiểm của cậu ta có thể có tác dụng then chốt trong thi đấu đoàn đội.”

Angus cảm thấy khá hứng thú, quét mắt sang bên Alvin đang tiến hành huấn luyện đánh tay đôi với Phương Vi Hùng, “Là vậy phải không? Nếu là cậu đề cử vậy thì đúng là phải nhanh chóng quan tâm trọng điểm mới được.. Tôi sẽ đi xin chỉ thị của bên trên. Còn hai cậu, bắt đầu từ hôm nay trước tiên sẽ tạm dừng tất cả chương trình học. Trường học sẽ dựa theo yêu cầu mà sắp xếp chương trình học mới cho các cậu. Xế chiều hôm nay tôi sẽ đưa các cậu đi làm quen với những học viên khác cũng dự thi lần này trước. Đúng rồi, các cậu muốn tham gia thi đấu cá nhân hay thi đấu đoàn đội? Hoặc là mỗi người tham gia một cái...”

“Đoàn đội.” Cố Khâm không chút do dự chọn thi đấu đoàn đội.

“Giống thế.” Hình Chiến trả lời.

“Cố Khâm, cậu chắc chắn cậu muốn tham gia thi đấu đoàn đội? Phải biết học viên mà cậu thay thế vốn là tham gia thi đấu cá nhân hạng mục đối kháng, mà đối kháng cơ bản không có tác dụng trong thi đấu đoàn đội, chỉ có cơ giáp mới có đất dụng võ. Mà cậu thì lại vừa mới tiếp xúc với cơ giáp không bao lâu...” Angus ngừng nói, “Dù cho cha cậu có sớm để cậu tiếp xúc với cơ giáp thì với thể chất cấp D hiện thời của cậu, lái cơ giáp không tới nửa giờ là sẽ kiệt sức, đây là nhược điểm trí mạng. Cân nhắc tới điểm này, cho dù cậu có thể chiến thắng những học viên khác trong một thời gian ngắn, tôi cũng không dám hứa chắc huấn luyện viên phụ trách mang đội lần này sẽ không đánh loại cậu đâu. Cậu thật sự nghĩ kỹ?”

Cố Khâm sững sờ. hắn đúng là không có ý định lấy thân phận cơ giáp sư để tham gia thi đấu đoàn đội. Phải biết, trong tất cả các hạng mục, hắn không am hiểu nhất chính là về hạng mục cơ giáp. Thế nhưng trước đây, vì bù đắp cho việc thể chất mình không đủ, hắn đã tập trung nghiên cứu về kỹ xảo chiến đấu trong một thời gian dài, chỉ cần không phải đánh giằng co, hắn cũng sẽ không thua quan quân đồng cấp với

mình. Huống chi hiện tại hắn đã nâng cao tố chất thân thể sớm hơn so với quá khứ vài năm, Cổ Khâm tin tưởng, chỉ cần cho hắn đầy đủ thời gian, hắn nhất định sẽ càng mạnh mẽ hơn so với trước khi sống lại.

Cổ Khâm tự tin cười nói, “Huấn luyện viên yên tâm, trong lòng em nắm chắc.”

“Được rồi. Huấn luyện viên mang đội lần này là một tên chỉ nhìn thực lực, cứng mềm đều không ăn, đến lúc đó đừng bảo là tôi không nhắc cậu trước.” Angus nói đến đây thì dừng.

Một lát sau, Angus lại tìm tới Alvin, nói rõ với hắn về giải đấu. Alvin cũng cảm thấy rất hứng thú, có điều lại có chút không tự tin, bởi vì ngoại trừ giác quan thứ sáu ra thì hắn không ưu tú nhất trong phương diện nào cả. Angus cũng thẳng thắn nói với hắn, “Chúng tôi vừa ý là vừa ý với cảm ứng đặc thù đối với khí tràng của cậu, đây là lĩnh vực cậu am hiểu nhất cũng là thứ có ích duy nhất. Những phương diện khác tất nhiên phải tìm người tốt hơn so với cậu. Có điều cậu cũng không cần tự ti, cậu hiện tại chỉ mới là tân sinh năm nhất, không gian để phát triển rất lớn. Lần này là Hình Chiến cực lực đề cử cậu, hi vọng cậu nắm chắc cơ hội phát triển trước mắt mà cố gắng học tập.”

Alvin không nghĩ tới Hình Chiến vẫn luôn thờ ơ với mình lại sẽ đi đề cử chính mình. Hắn cứ nghĩ rằng Hình Chiến chỉ coi mỗi Cổ Khâm là đặc biệt thôi! Có thể được người mạnh mẽ như Hình Chiến đề cử, Alvin lập tức đã tràn ngập động lực, hắn nhất định sẽ không để cho Hình Chiến mất mặt, “Em sẽ cố gắng!”

“Báo cáo huấn luyện viên!” Phương Vi Hùng đứng bên cạnh đột nhiên mở miệng. Có điều, khi tầm mắt Angus chuyển tới trên người hắn, mặt hắn lại đỏ bừng trong nháy mắt, âm thanh cũng nhỏ đi, “Em... Em có thể tham gia không?”

“Cậu?”

Angus hơi kinh ngạc. Ấn tượng ban đầu Phương Vi Hùng cho hắn ngoại trừ lúc đầu khi tranh cử chức lớp trưởng đã linh hoạt đem dầu đổ vào lửa, thúc đẩy hỗn chiến kết thúc trong vòng nửa tiếng ra thì cũng không còn gì khác. Phương Vi Hùng vẫn luôn là một học viên thực hiện đúng quy củ, tuy nói thành tích xếp ở mặt trên của lớp nhưng đợi tới khi lên năm hai, cậu ta nhiều nhất cũng chỉ có thể xếp ở trình độ trung đẳng. Bản thân cậu ta không có năng lực đặc thù gì chứ đừng nói gì tới việc vượt qua ba học viên năm tư. Một người tính tình hàm hậu thành thật như thế sao lại có loại ý nghĩ không thiết thực như vậy?

“Vâng... Đúng! Em cũng muốn tham gia! Chỉ cần đánh bại một học viên trong số đó là em có thể thay thế vào vị trí của người đó đúng không? Em muốn thử một lần, xin giáo quan cho em một cơ hội!” Phương Vi Hùng nâng lên giọng, giống như đang tự tiếp thêm can đảm cho mình.

“Huấn luyện viên, thầy để đầu trọc thử một chút đi! Dù sao thầy cũng đưa nhiều học viên năm nhất đi như thế, thêm một người cũng không sao mà.” Alvin còn vì hắn mà cầu xin.

“Hả? Cậu nói nghe cũng có vẻ có chút đạo lý.” Angus ôm tâm trạng xem trò hay mà trả lời, “Vây cũng được. Có điều đến đó nên làm gì thì cậu phải tự làm. Học trưởng học tỷ của các cậu đều là một đám người trẻ tuổi kiêu ngạo tự mãn cả đấy.”

13. Chương 13: Đồng Đội Tương Lai

Ngay chiều hôm đó, Angus mang theo bốn người Cổ Khâm đi tới địa điểm tập huấn được chuẩn bị cho học viên tham gia giải đấu. Trong các học viên tham gia thi đấu đoàn đội có hai khuôn mặt quen thuộc, là Niên Lăng Húc và Roger Brown. Hình Chiến nhìn thấy họ theo bản năng mà cau mày lại.

“Huấn luyện viên, sao lại có nhiều người đến như vậy? Ngoại trừ Z cùng người thắng cái tên Bohn kia thì hai người còn lại là ai?” Niên Lăng Húc không kiêng kị gì mà đánh giá bọn họ.

“Đây có phải ý là trong chúng em còn có người sẽ bị đánh loại không?” Một học viên năm bốn nói, ngữ khí mang theo chút địch ý. Ánh mắt của các học viên đứng cùng hắn cũng đều không thân thiện chút nào.

“Không sai, vì thế phải xem bản lĩnh của các cậu thế nào, sẽ bị đào thải hay là được lưu lại.” Angus không tỏ vẻ gì mà chỉ chỉ bọn họ, giới thiệu với đám người Cổ Khâm, “Bên kia là học viên dự bị. Số người tham gia thi đấu đoàn đội tối đa là bảy người, vì thế nên đội viên chủ lực sẽ có bảy người, tương tự bên dự bị cũng có bảy người.”

Cũng không trách được họ lại phản ứng kịch liệt như thế. Đội viên chủ lực dù có bị đội viên dự bị đánh bại thì cũng chỉ là xuống thành đội viên dự bị, vẫn còn có khả năng được lên sân. Còn đối với những người vốn đã là đội viên dự bị như bọn họ mà nói thì nếu bị đánh bại cũng chính là đào thải đích thực.

“Trước tiên tôi sẽ giới thiệu học viên chủ lực trước. Phụ tá chỉ huy Roger Brown, cùng với Niên Lăng Húc phụ trách đội chiến hạm tiến công, các cậu hẳn là đã biết cả rồi.”

Roger vẫn mang theo cái bộ dạng rụt rè kia, hoàn toàn nhìn không ra khí tràng mà một vị quan chỉ huy nên có. Mà ngược lại, sự tự tin mà Niên Lăng Húc thể hiện ra ngoài lại khiến cho cô càng thêm anh tư hiên ngang, bất luận đi đâu cũng trở thành tiêu điểm quan tâm của mọi người.

Phụ tá chỉ huy là một vị trí rất trọng yếu. Tổng chỉ huy phụ trách khống chế toàn diện, nhưng chính hắn cũng không thể quản lý hết thấy quân đội được, vì lẽ đó mà cần truyền đạt mệnh lệnh cho phụ tá, chiến hạm nào do phụ tá nào phụ trách điều hành, tiến hành công kích hoặc phòng ngự ở khu vực nào.

Có điều ở trên mạng chiến đấu, khi Cổ Khâm cùng Hình Chiến đối chiến hầu như không bao giờ dùng đến NPC phụ tá cả, một là vì ghét bỏ NPC ngoài quân khu có trí năng quá thấp, không đủ để hoàn thành nhiệm vụ mà họ truyền đạt, hai là vì địa đồ ngoài quân khu khá đơn giản, bọn họ đủ năng lực để khống chế quân đội trong tay mình. Nhưng một khi gặp phải địa hình phức tạp, vẫn sẽ có thời điểm tổng chỉ huy không kịp thực hiện tất cả thao tác, vào tình huống này việc nắm trong tay vài vị phụ tá có thể hoàn thành chỉ lệnh mà tổng chỉ huy truyền đạt với hiệu suất cao liền trở nên khá quan trọng.

Đội chiến hạm tiến công thì lại thuộc về tiểu đội tinh anh, đảm nhiệm những nhiệm vụ có độ khó cao như đánh hạ một vài quân địch khó nhằn, tiến hành tập kích, đảm nhiệm tiên phong. Tại năm thứ hai quân giáo sinh mới được tiếp xúc với chương trình học lái chiến hạm này.

“Còn có hai anh em sinh đôi phụ trách chiến đội cơ giáp, anh trai Mạch Phấn, em gái Mạch Phiến.” Angus

chỉ một đôi sinh đôi cơ hồ giống nhau như đúc, đang mở hai đôi mắt to tròn giống nhau như đúc tò mò nhìn họ. Hai người đều để tóc ngắn, dáng người thanh tú đẹp đẽ, trai gái khó phân, nhưng nhìn xuống đến ngực thì có thể phân biệt được một trong hai người là nữ. Nhìn hai người này thật đúng không ngờ tới họ sẽ am hiểu về đối chiến cơ giáp hệ số nguy hiểm cao, tập trung vào công kích thân thể.

Ở trên chiến trường, chiến đội cơ giáp nhiều tác dụng hơn là khi ở trên mạng chiến đấu, họ có thể đổ bộ vào căn cứ hoặc vào chiến hạm địch, đánh tan quân địch từ bên trong. Thông thường chiến đội cơ giáp sẽ phối hợp cùng với đội chiến hạm tiến công.

“Xin chào mọi người!” Cặp sinh đôi trăm miệng một lời, ngữ khí vui vẻ, tựa hồ không có chút nào lo lắng về việc có thể sẽ bị người khác PK đến mức không còn có thể tham gia giải đấu nữa.

Angus lại giới thiệu hai thành viên chủ lực khác cũng là phụ tá chỉ huy. Trên thực tế, cho dù có là chỉ huy, đối chiến cơ giáp hay lái chiến hạm thì đều là những kỹ năng cơ bản nhất, đều phải học tại trường quân sự, cũng phải đạt tới thành tích nhất định mới có thể lấy được bằng tốt nghiệp mà tiến vào quân đội. Sau khi tiến vào quân đội xong mới có thể lựa chọn hạng mục mình am hiểu để phát triển. Sĩ quan cao cấp thì lại càng phải phát triển một cách cân đối, phải đạt đến mức độ xuất sắc.

“Từ giờ trở đi Hình Chiến chính là tổng chỉ huy, đồng thời cũng là đội trưởng của các cậu. Điểm này hẳn là không ai phản đối chứ?” Angus nhìn quanh bốn phía. Hình Chiến bất kể là cấp bậc thể chất hay là trình độ chiến thuật đều được mọi người biết tới, tất nhiên không ai có ý kiến. “Còn ba người khác, Alvin cậu tạm thời cũng là phụ tá chỉ huy, hai người Cố Khâm thì tự mình quyết định.”

Angus liếc nhìn mấy người dự bị kia, “Để cho công bằng, tôi cho các cậu thời gian một tháng để thể hiện toàn bộ thực lực bản thân, người xuất sắc sẽ được ở lại. Một tháng sau, huấn luyện viên phụ trách mang đội lần này của các cậu sẽ quyết định xem ai đi ai ở. Cả thành viên dự bị cũng thế, nếu như trong một tháng này có thể thể hiện xuất sắc vượt qua mấy người này thì sẽ được thăng lên làm chủ lực. Nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ!” Trong lúc nhất thời, các thành viên dự bị trở nên nhiệt huyết hơn, mà thành viên chủ lực cũng chăm chú hơn hẳn.

Cố Khâm nheo mắt lại, công bằng cạnh tranh sao? Nếu như vậy, vừa vặn có thể mượn cơ hội này cùng Hình Chiến đấu thử xem đến cùng là trình độ chiến thuật của ai mạnh hơn, ai có thể trở thành tổng chỉ huy. Cố Khâm lại bắt đầu đơn phương tranh đấu với Hình Chiến.

“Bây giờ tất cả mọi người tiến vào khoang giả lập, đăng nhập vào mạng chiến đấu rồi tập hợp lại. Hình Chiến, đây là lần đầu tiên các cậu tham gia tập huấn, chờ tôi ở chỗ pho tượng khu tổng hợp, tôi sẽ tới đưa các cậu vào khu vực chuyên biệt của trường quân sự Đệ Nhất.” Angus phân phó nói.

Sau khi đăng nhập vào mạng chiến đấu, khu bọn họ tiến vào đầu tiên chính là khu tổng hợp. Nơi này như một hội trường tiếp đón, là khu vực để cho những người không quen biết giao lưu với nhau. Bởi vì một khi tiến vào khu chiến thuật hoặc khu sức chiến đấu, nếu không phải bạn bè thì khi muốn liên lạc cũng chỉ có thể yêu cầu trò chuyện thông qua kênh thông tin thì mới có thể gặp mặt.

Một tác dụng khác của khu tổng hợp chính là nơi này có lối vào khu vực huấn luyện giả lập chuyên biệt của các trường quân sự. Học viên đăng ký thông tin của mình tại đây, xác định là học viên của trường là có thể tiến vào đó huấn luyện hoặc tham gia sát hạch, mà số ID trên mạng chiến đấu của các học viên trường quân sự cũng sẽ được ghi lại vào danh sách.

Lúc trước Cố Khâm không dừng lại ở khu tổng hợp, hắn vẫn luôn lựa chọn tiến thẳng vào khu chiến thuật. Hiện tại đăng nhập vào mạng chiến đấu, đầu tiên Cố Khâm đổi khuôn mặt đại chúng của mình trở về gương mặt thật, bởi vì thời điểm xét duyệt cần phải để tướng mạo thật sự của bản thân.

Cố Khâm đi tới địa điểm tập hợp Angus chỉ định, lại phát hiện trừ bốn người năm nhất bọn họ ra, những học viên tham gia tập huấn khác cũng ở nơi này chứ không tiến vào khu vực chuyên môn của trường quân sự Đệ Nhất trước. Lúc này Hình Chiến cũng đã đổi về bề ngoài ban đầu của bản thân như hắn.

Tựa hồ phát hiện ra nghi hoặc của bọn họ, Niên Lăng Húc không kiêng kị gì mà giải thích, “Lần đầu tiên tiến vào khu vực chuyên biệt của trường quân sự thì cần phải thông qua xét duyệt, hệ thống sẽ ghi lại tin tức thật sự của học viên. Chúng tôi chính là muốn xem thực lực chân chính của các cậu thế nào, rốt cuộc là mạnh đến mức nào mà trường học sẽ lại đặc cách để các cậu tham gia giải đấu. Tuy thế nhưng mà tôi tự tin là bản thân chắc chắn sẽ không bị mấy cậu đánh loại đâu.”

Đối với tính tình thẳng thắn của Niên Lăng Húc, Cố Khâm vẫn luôn có hảo cảm. Ngoài ra còn có một người khiến cho hắn chú ý tới, chính là Roger vẫn luôn lén lút liếc tới quan sát bọn họ. Khác với những người khác hoặc là ánh mắt xem thường hoặc là ánh mắt không đáng chú ý tới hoặc là ánh mắt không có ý tốt, Roger có vẻ hơi khiếp đảm, tựa hồ muốn tới bắt chuyện lại không dám vượt qua giới hạn. Người có thực lực như hắn hẳn là phải có tự tin mới đúng, làm sao mà lại có dáng vẻ vô cùng tự ti như vậy?

“Nhìn cái gì?” Hình Chiến nhìn như tùy ý mà khoác tay trái lên vai phải Cố Khâm, đánh gãy ánh nhìn quan sát Roger của Cố Khâm.

“Chẳng qua là tôi thấy hắn giống như đang muốn nói gì đó với chúng ta, nhưng mà lại không dám, trông rất thú vị.” Cố Khâm cười trả lời.

Ánh mắt Hình Chiến lạnh lùng liếc Roger một cái. Đối phương giật mình, ngược lại lại không sợ giá lạnh mà tới gần, “Tôi... hôm đó tôi không cố ý quấy rối hai cậu đâu, xin lỗi!” Hiển nhiên cho tới hiện tại hắn vẫn tưởng rằng thái độ hôm đó của Hình Chiến ác liệt như thế là bởi vì bản thân đã phá hỏng việc tốt nào đó bọn họ đang chuẩn bị làm.

“Quấy rối chúng tôi? Không liên quan, anh đi rồi chúng tôi mới bắt đầu.” Cố Khâm lại cho rằng đối phương muốn nói tới là quấy rối hắn cùng Hình Chiến thảo luận chiến thuật.

“Có... Có thật không?” Roger không nghĩ hắn lại thẳng thắn như thế, cả mặt đều đỏ lên, vốn là muốn hỏi chuyện về Thương Lang mà lại không tiện mở miệng.

“?” Cố Khâm không hiểu rõ ý hắn, mặt đỏ là làm sao? Có cái gì không đúng sao?

Bàn tay đang khoác trên vai hần bỗng siết chặt, Cố Khâm nghiêng đầu nhìn sang Hình Chiến, “Làm sao?”

Hình Chiến thu tay về không nói gì nữa.

Alvin ở một chỗ khác cảm giác có bất quá, lập tức tới kéo Roger lại, “Học trưởng, anh vừa mới nói quấy rối cái cơ?”

“Chuyện này...” Roger theo bản năng nhìn về phía Hình Chiến, vừa vặn đối đầu với hai mắt lạnh lẽo của đối phương, khiến hần sợ đến mức dù Alvin hỏi thế nào cũng không chịu nói thêm gì nữa, “Không có gì không có gì!”

Mọi người đều biết, học viên có thể thi vào trường quân sự Đệ Nhất đều là tinh anh trong tinh anh, sau khi tốt nghiệp tiến vào quân đội, học viên bình thường nhất của trường cũng có thể trực tiếp tòng quân làm quan quân. Vì lẽ đó mà một đám quân giáo sinh mặc đồng phục của trường quân sự Đệ Nhất tất nhiên đặc biệt khiến người khác chú ý, mà càng hiếm thấy hơn chính là phần lớn trong số họ đều đeo huy hiệu của các năm trên. Trước đây chỉ có khi sát hạch cuối học kỳ mới có thể thấy học viên năm nhất tới nơi này để làm xét duyệt, hơn nữa không phải là ai cũng có thể trở thăng lên năm hai làm học viên chính thức. Vì lẽ đó mà đột nhiên xuất hiện nhiều học viên năm trên như vậy, mọi người tất nhiên rất tò mò, sự chú ý đều tập trung toàn bộ đến trên người bọn họ.

Rất nhanh đã có người nhận ra Hình Chiến, “Ai! Cậu xem kia có phải Z không?”

“Không sai, chính là hần! Hần là con trai thiên tài của vị quân thần kia Hình Chiến!”...

Thân phận của Z sớm đã được truyền ra từ trường quân sự Đệ Nhất, Hình Chiến lập tức trở thành tiêu điểm, có điều bởi vì nơi này có rất nhiều học viên năm trên của trường quân sự Đệ Nhất nên không có ai tiến lên bắt chuyện.

“Oa! Hình Chiến nổi tiếng đến mức này rồi!” Alvin khoa trương tỏ ra ghen tị ước ao, “Lúc nào tôi mới có thể nổi tiếng như thế đây!”

“Nhất định sẽ, hơn nữa còn là được toàn Liên minh Nhân loại biết tới nữa, tin tôi đi.” Cố Khâm cười trả lời. Phải biết là trong tương lai Quân giới pháp nhân tuy chỉ ở cấp bậc Giáo quan nhưng còn nổi tiếng hơn so với một vị Tướng quân như hần nhiều lắm.

“Ha ha.” Alvin khúc khích cười, “Đúng rồi, Cố Khâm, cậu muốn vị trí nào? Đầu trục nói cậu ta muốn thử lái chiến hạm, cậu muốn vào chiến đội cơ giáp sao?”

“Tôi? Đại khái là sẽ cạnh tranh vị trí tổng chỉ huy với Hình Chiến đi.” Cố Khâm ba phần đùa một phần nghiêm túc nói.

14. Chương 14: Thân Phận Của Thương Lang

“A? Vậy cậu đối chiến với cậu ấy chưa?” Tuy rằng Alvin cảm thấy Cố Khâm hẳn cũng là một người không đơn giản nhưng hẳn hiển nhiên không nghĩ tới chí hướng của đối phương lại lớn như vậy!

Các học viên dự thi ở gần đó nghe được đối thoại giữa hai người đều đeo lên vẻ mặt “Cậu đừng có không biết tự lượng sức như vậy được không” mà liếc Cố Khâm. Thực lực của Z đã được công nhận, cho nên các học viên nằm trên ngai thừa nhận để y tới đảm nhiệm vị trí tổng chỉ huy cũng là vì đều tâm phục khẩu phục đối với y, cho nên với họ hiện tại, người có đủ tiêu chuẩn đi so đấu trên thực tế chỉ có sáu người.

“Có. Có điều lần đầu tiên đối chiến tôi đã bị cậu ta gài bẫy rồi.” Cố Khâm nhún vai một cái.

“Gài bẫy? Kết quả thế nào? Cậu ấy không ngược cậu chứ?” Nghĩ đến sự tàn nhẫn của Hình Chiến khi ra tay với Roger, Alvin rung mình một cái. Nếu là chính mình e rằng cũng sẽ phải khóc thét lên.

“Ngược tôi?” Cố Khâm buồn cười liếc sang Hình Chiến, vẻ mặt đối phương lại lạnh nhạt, “Tôi còn đang muốn ngược cậu ta, nhưng đáng tiếc lúc đó quá khinh địch, kém cậu ta vài điểm.”

“Thua thì thua, tìm cớ làm gì. Thực sự là nói khoác không biết ngược! Người này chính là Z đấy! Cậu coi mình là Thương Lang hay sao?” Một học viên vốn vẫn khó chịu với bọn họ trào phúng nói.

“Không phải là Thương Lang thì nhất định sẽ kém sao? Anh không biết núi cao còn có núi cao hơn sao?” Alvin cảm tức bất bình phản bác, “Cố Khâm! Nhanh nói cho anh ta biết cậu ngược Z như thế nào!” Nói xong hẳn lại lập tức nhớ ra Z cũng là bạn của mình, cơ thể thoáng cứng ngắc, sau lại quay đầu cười khúc khích với Hình Chiến, “Cái kia, tôi không phải là nhằm vào cậu...”

Hình Chiến đương nhiên sẽ không để ý, ngược lại còn tiếp lời nói, “Trước khi quân chủ lực của Cố Khâm tới nơi, tôi mở hệ thống lực hút, dùng tiểu hành tinh xung quanh bao bọc chủ hạm lại. Cậu ta muốn công kích chủ hạm thì trước tiên nhất định phải cạy ra lớp tiểu hành tinh ở ngoài cùng.”

“Đây không phải trọng điểm.” Cố Khâm thật muốn trợn trắng mắt với y, “Trọng điểm là cuối cùng tôi rõ ràng đã cho nổ tan chủ hạm của cậu, kết quả hệ thống lại không phán định tôi thắng cuộc, bởi vì cậu thân là tổng chỉ huy lại không ở trên chủ hạm của mình! Trái lại lại còn tự mình lái cơ giáp ra tiền tuyến đến tấn công chủ hạm của tôi.” mấy lần đối chiến sau đó, hẳn đã được kiến thức Hình Chiến rất cuộc yêu thích xông ra tiền tuyến tới cỡ nào, có lúc là cơ giáp, có lúc là chiến hạm. Đương nhiên có lúc y cũng ở trên chủ hạm của y, có điều người này lại cái gì cũng đều am hiểu, hoàn toàn không làm theo lẽ thường, khiến cho Cố Khâm gặp rất nhiều khó khăn.

“Ồ? Còn có thể như vậy? Lần đối chiến kia sau đó thì sao?” Alvin mở to hai mắt.

“Sau đó cậu ta leo lên chủ hạm của tôi. Với thực lực của những NPC kia thì căn bản không ngăn cậu ta lại được, tôi không còn cách nào khác đành chọn tự bạo chủ hạm, cùng cậu ta đồng quy vu tận.” Cố Khâm nhún vai một cái, “Cậu ta vẫn thắng, bởi vì tuy là tổn thất hai bên gần như nhau, thế nhưng cậu ta thân là tổng chỉ huy mà lại tự mình leo lên chủ hạm quân địch cho nên hẳn là được thêm rất nhiều điểm.”

Thêm rất nhiều điểm? Cổ Khâm giống như mở cánh cửa tới một thế giới mới cho mọi người, khiến mọi người đều lâm vào suy tư.

“Đề nghị mọi người nếu không có đủ thực lực và tự tin thì không nên học cậu ta.” Cổ Khâm phát hiện những người khác đều không tự chủ mà vênh tai lên nghe liền theo bản năng mà coi họ thành người mới gia nhập quân đội, “Trên chiến trường, bất cứ lúc nào cũng có khả năng xuất hiện biến số. Tác dụng lớn nhất của tổng chỉ huy chính là khống chế toàn cục và ứng biến khi có tình hình đột biến phát sinh, chứ không phải cứ phải xông ra tiền tuyến tự mình phá hủy thật nhiều chiến hạm mới có thể thể hiện được thực lực của mọi người. Thân là một tổng chỉ huy, toàn bộ quân đội đều bị nắm giữ trong tay, mỗi câu nói mỗi hành động của cậu đều có thể gây ra biến hóa đối với tình thế trên chiến trường, ảnh hưởng tới tồn vong của binh lính, cấp dưới của cậu. Cậu nhất định phải thời thời khắc khắc phán đoán số lượng quân địch, hành động kế tiếp, bất cứ lúc nào cũng phải có thể điều chỉnh phương án tác chiến thì mới có thể giảm thương vong xuống thấp nhất. Vì thế nên ở trên chiến trường chân chính, Tổng tư lệnh không thể rời khỏi vị trí của mình.”

“Trên chiến trường chân chính, cũng không phải cậu muốn tự bạo thì có thể tự bạo. Cậu chỉ có một cái mạng thôi.” Hình Chiến bất thành linh ngất lờ. Chiến tranh không phải là internet giả lập, tự bạo chẳng khác nào vĩnh biệt. Không rõ vì sao, chỉ cần vừa nghĩ tới Cổ Khâm ngoài đời thực cũng sẽ vừa cười vừa khởi động trình tự tự hủy, trong lòng y lại không nhận được sinh ra cảm giác nóng nảy.

Ánh mắt Cổ Khâm thâm trầm đối lại tầm mắt của Hình Chiến, “Nếu như bị quân địch vây quanh, không có tiếp viện, quân lính, cấp dưới thương vong nặng nề, không cách nào liên lạc với bên ngoài được, đồng thời nguồn năng lượng có thể dùng cũng gần như cạn kiệt, trong tình huống đó, lẽ nào cậu giờ tay chịu trời?” Giọng của hắn không giống như đang đưa ra giả thiết mà ngược lại lại như đang trần thuật một sự thực khách quan.

Trong mắt Hình Chiến chợt lóe lên. Cũng là bởi vì rơi vào cảnh ngộ như thế mà y mới sống lại. Nói như vậy, Cổ Khâm cũng giống như y... Lúc trước cả hai bọn họ đều lựa chọn đồng quy vu tận sao?

“Anh, em cảm giác như đã nghe nội dung trận đối chiến vừa này ở đâu đó rồi.” Mạch Phiến nhẹ nhàng chọc chọc Mạch Phấn đứng bên cạnh.

Mạch Phấn suy nghĩ một lát, nhỏ giọng đáp, “Có phải là trận điển hình mà huấn luyện viên giảng cho chúng ta ở trên lớp chiến thuật không?”

“A! Tôi đang nghĩ sao lại quen tai như thế! Cậu là đang dùng trận điển hình trên sách giáo khoa giáo huấn chúng tôi sao?!” Người trào phúng bọn họ khi này lại bắt đầu nhảy nhót, “Tiểu học đệ, cậu cho rằng chúng tôi không đọc sách à!”

“Không phải!” Roger khiếp sợ trừng mắt nhìn Cổ Khâm, lớn tiếng phản bác, “Đây không phải là trận điển hình trên sách! Nó là trận đối chiến đầu tiên giữa Thương Lang và Z!” Tiếng nói của hắn lớn tới mức khiến người ở xa hơn cũng đều nghe rõ. Đám người vốn vẫn đang đặc biệt chú ý tới bên này lập tức rối loạn từng bừng, chậm rãi ủa về nơi này. Ngoài Z ra Thương lang cũng tới? Ở chỗ nào? Ở chỗ nào??

“U, các cậu đang thảo luận cái gì thế?” Vào lúc này, Angus cùng một người đàn ông cao lớn đi tới. Hắn giới thiệu với các học viên mới gia nhập, “Vị này chính là Tạ Hoan, là huấn luyện viên chính phụ trách dẫn dắt

đội ngũ dự thi hiện tại.”

Tóc Tạ Hoan được chải đặc biệt tỉ mỉ, nhưng hấn lại để râu quai nón có chút lơ thôi, nhìn qua trông giống như một vị quan quân trung niên nghiêm túc mà giàu kinh nghiệm. Hấn vừa xuất hiện, đám học viên nằm trên lập tức ngậm miệng, lưng người nào người nấy cũng đều thẳng tắp, vẻ mặt căng thẳng như đang bị tiến hành kiểm duyệt binh lính. Ánh mắt nghiêm khắc của Tạ Hoan đảo qua trên người bốn tân sinh. Alvin cùng Phương Vi Hùng nhất thời toàn thân cứng ngắc, theo bản năng mà đứng thẳng người đúng tiêu chuẩn quân đội như các học trưởng học tỷ, mà Hình Chiến cùng Cố Khâm lại không có bất kỳ nhượng bộ nào mà nhìn lại hấn, ánh mắt lạnh lùng.

Tạ Hoan híp lại hai mắt, hai người này chính là đối tượng hiệu trưởng yêu cầu quan tâm trọng điểm? “Bốn người các cậu trước tiên lại đây xét duyệt.” Hấn không nói thêm gì, đưa mọi người tới một chỗ giống như cửa tiếp tân, nhân viên bên trong là một NPC.

Hình Chiến đi lên trước, đặt bàn tay lên trên phần đang sáng lên ở giữa mặt bàn. Sau đó NPC đọc ra tin tức, [Mạng chiến đấu ID số *****, tên Z, thời gian đăng ký ngày 5 tháng 5 năm 3004. Cấp bậc thể chất B-, quân hàm Trung tá tại khu sức chiến đấu, quân hàm Tướng quân tại khu chiến thuật. Họ tên thật Hình chiến, học viên năm nhất trường quân sự Đệ Nhất, thông qua xét duyệt, cho phép tiến vào.] Bóng dáng Hình Chiến lóe lên rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Sau đó Cố Khâm cũng đi tới làm tương tự như Hình Chiến, [Mạng chiến đấu ID số *****, tên Thương Lang, thời gian đăng ký ngày 11 tháng 7 năm 3014. Cấp bậc thể chất D, quân hàm Binh nhì tại khu sức chiến đấu, quân hàm Tướng quân tại khu chiến thuật. Họ tên thật Cố Khâm, học viên năm nhất trường quân sự Đệ Nhất, thông qua xét duyệt, cho phép tiếng vào.]

Toàn khu vực trong nháy mắt yên tĩnh, tựa như đang cố gắng tiêu hóa tin tức vừa nghe được. Qua thật lâu sau, Niên Lăng Húc mới móm móm lỗ tai, “Nếu như tôi không nghe lầm... Cậu ta là Thương Lang?”

“Sao có thể có chuyện đó?! Lại là một tên mạo danh đi!”

“Ngớ ngẩn! Không thấy thời gian cậu ta đăng nhập mạng chiến đấu lần đầu tiên sao? Có thể thăng lên quân hàm Tướng quân trong thời gian ngắn như thế ngoài Thương Lang ra thì còn ai vào đây nữa?”

“Nhưng... Nhưng cậu ta mới có năm nhất?!”

“Thế Z không phải cũng là năm nhất à?”

“Z là con trai Nguyên soái, còn Cố Khâm này là ai? Không được, tôi phải đi điều tra!”...

Mặc kệ bên ngoài đã nổi lên bao nhiêu sóng lớn vì thân phận của Thương Lang, Cố Khâm đã vào bên trong hiển nhiên là không biết. Trước khi sống lại Cố Khâm chỉ từng tiến vào đây một lần tại lúc sát hạch học kỳ đầu tiên. Khi đó hấn được trực tiếp truyền tống tới bên trong một sân huấn luyện lớn, mà lúc này vị trí của hấn đã đổi thành quảng trường trung tâm trường học, giống y chang với bên ngoài hiện thực, chỉ có

điều số lượng người thì ít hơn.

Phát hiện Hình Chiến đã đứng ở cạnh mình, Cố Khâm nghĩ tới thông tin đã xem khi nãy, “Sau khi thắng lên cấp B rồi cậu không tiếp tục thăng quân hàm ở khu vực chiến đấu sao?” Dựa theo thực lực đối phương hiện tại hẳn cũng cách Tướng quân không xa.

“Không cần thiết.” Y lên mạng chiến đấu là bởi vì muốn tìm đối thủ trợ giúp mình củng cố thực lực, khi đã có một Angus huấn luyện cho y ở trên thực tế rồi thì y tất nhiên sẽ không cần dùng tới Internet giả lập nữa.

“Đúng nhỉ.” Chính Cố Khâm cũng giống như thế. Hiện tại việc cấp bách nhất là nâng cao thể chất của hắn, kinh nghiệm thực chiến của hắn đã có đủ, mà bên cạnh hắn đã có đối thủ tốt nhất là Hình Chiến rồi, bởi hai người đều dùng động tác võ thuật của quân đội.

Hai, ba phút sau, Cố Khâm nhìn đồng hồ, “Những người khác sao chưa thấy vào?”

Hình Chiến không nói gì, y có thể đoán đại khái ra đã có chuyện gì ở đó, hiển nhiên là những người kia cần phải tốn chút thời gian để chấp nhận được thân phận của Thương Lang.

Lại qua vài giây, không khí bên cạnh bỗng vặn xoắn lại, tiếp theo Alvin đã xuất hiện. Alvin ngay cả quan sát xung quanh một chút cũng không thèm đã nhào thẳng tới trước mặt Cố Khâm, “Cố Khâm! Cậu lại không nói cho tôi biết cậu chính là Thương Lang! Uống công chúng ta là bạn bè tốt nhất! Cậu biết không? Vừa nãy mấy học trưởng học tỷ kia đều há hốc mồm, mà ngay cả huấn luyện viên cũng không phục hồi tinh thần lại ngay được, đều không để ý tới chúng ta.” Alvin vừa dứt lời, Phương Vi Hùng cũng tiến vào.

Cố Khâm cân nhắc cười hỏi, “Cậu làm sao mà có thể chắc chắn được tôi chính là Thương Lang kia?”

“Dựa vào thời gian cậu đăng nhập mạng chiến đấu lần đầu tiên! Nhanh như thế mà đã thắng tới quân hàm Tướng quân, khẳng định là Thương Lang chân chính!” Alvin như chặt đinh chém sắt nói, “Còn có, kỳ thật lúc cậu nói tới trận đối chiến với Hình Chiến tôi đã phản ứng rồi, mãi mới có người định đi ra vạch trần thân phận của cậu, kết quả lại bị huấn luyện viên đánh gãy. Cái tên như cậu cũng thật xảo trá! Lúc trước khi tôi nhận nhầm người cậu không nói thì chớ lại còn cười nhạo tôi! Mà chẳng trách lúc đó Hình Chiến lại tức giận như thế!”

“Thương... Thương Lang!” Cố Khâm chưa kịp nói gì, Roger cũng đã xuất hiện ở gần đó, dáng vẻ đặc biệt kích động. Hắn lập tức nắm chặt cổ tay Cố Khâm, khiến Cố Khâm thiếu chút nữa công kích hắn theo phản xạ, “Cậu... Chào cậu! Tôi là Roger Brown! Tôi... Tôi đã xem rất nhiều video đối chiến của cậu! Tôi đã nghiên cứu mỗi một lần đối chiến của cậu rất nhiều lần! Tôi... Tôi vẫn đang cố gắng! Xin hỏi cậu có thể làm thầy của tôi không? Tôi tuyệt đối sẽ không để cậu mất mặt!”

15. Chương 15: Nghệ Thuật Chỉ Huy

Roger còn đang kích động nói thì những người khác cũng lục tục đi vào, vừa vặn nghe được hết. Alvin che mặt, nhỏ giọng nói với Phương Vi Hùng, “Hiện tại tôi cảm thấy vô cùng mất mặt...”

Ánh mắt Hình Chiến sắc như đao tựa hồ muốn chém đứt tay Roger, “Anh còn muốn nắm bao lâu?”

“A? A! Xin lỗi! Tôi... Tôi không cố ý!” Roger nhanh chóng buông tay Cổ Khâm ra, nhưng nhiệt tình vẫn không bị nước lạnh của Hình Chiến dội tắt, “Thương Lang! Xin cậu hãy nhận tôi!”

Cổ Khâm dường như nhìn thấy được một cái đuôi đang vẫy băt mạng phía sau Roger, không nhìn được mà chớp mắt vài cái, phát hiện đó chỉ là ảo giác của mình rồi mới ho khan một tiếng, “Vừa lúc tôi đang muốn nói chuyện với anh. Cái kia...” Hắn nhìn về những người khác ở quanh đó đang nhìn mình chằm chằm, kết quả mọi người vẫn không có ý định tránh đi. Quên đi, bọn họ nghe được cũng không sao, “Việc anh mô phỏng theo chiến thuật tôi vận dụng sẽ hạn chế lại tư duy của chính anh. Chuyện này cũng giống như việc các anh chỉ sử dụng chiến thuật trên sách vở, đều không nên làm. Tôi có thể chỉ điểm cho anh, nhưng tôi không có tư cách làm thầy của anh, như thế sẽ gây ảnh hưởng xấu cho anh.”

Roger vô cùng thất vọng, “Làm sao mà cậu biết! Từ khi tôi học chiến thuật của cậu, trình độ chỉ huy của tôi đã nâng cao hơn nhiều.”

“Đó là bởi vì đối thủ của anh quá yếu.” Cổ Khâm không khách khí nói ra. Các học viên xung quanh hầu như toàn bộ đều đã bị Roger đánh bại, lúc này vẻ mặt họ đều hiện vẻ lúng túng, lại không có cách nào phản bác, dù sao thì so với Thương Lang bọn họ đúng là quá yếu, “Anh nghĩ ra tại sao anh lại thua Z thảm bại không? Không phải là vì cậu ta quá mạnh anh quá yếu, mà là bởi vì cậu ta đã quá quen thuộc phong cách chỉ huy của tôi. Anh hoàn toàn tư duy theo chiến thuật của tôi, không biết cách linh hoạt thay đổi, vì lẽ đó mà cậu ta có thể nhanh chóng dự đoán được hành động kế tiếp của anh, do đó mà phá giải trước một bước. Bởi thế nên anh mới có cảm giác bị dồn vào đường cùng.”

“Nhưng khi tôi nghiên cứu các trận đối chiến của hai người lại thấy mệnh lệnh cậu sử dụng cũng lặp lại rất nhiều. Z hiểu rất rõ phong cách chỉ huy của cậu, sao cậu ta đánh không lại được cậu? Cậu ta không thể dự đoán được hành động của cậu sao?” Roger thực sự không hiểu.

Hình Chiến hừ lạnh một tiếng. Alvin không khỏi toát mồ hôi lạnh thay cho Roger, cái tên này lại nói Z đánh không lại Thương Lang ở ngay trước mặt Z... Người này sùng bái Thương Lang tới mức nào chứ!

Có điều khi Cổ Khâm nghe được lời này, tâm tình của hắn lại vô cùng khoan khoái, nên hắn kiên nhẫn giải thích, “Mức độ cao nhất của chiến thuật chỉ huy không phải là anh dự đoán được hành động của đối thủ hay là ngăn cản được đối thủ đoán ra hành động của anh mà là anh dẫn dắt đối thủ, để đối thủ bước đi theo sắp xếp của anh. Cho dù đối phương biết anh sẽ làm gì tiếp theo, có thể sẽ tiến hành cái gì, kể cả có biết rõ phía trước có chạm bẫy mai phục, đối phương cũng nhất định phải đi vào! Bởi vì ở trước mắt đối phương chỉ còn có con đường này là có thể lựa chọn, hoặc là nói, cho dù đối phương có sử dụng phương pháp nào đi chăng nữa thì cuối cùng vẫn sẽ phải rơi vào chạm bẫy anh bày ra.”

“Bởi vì thế nên dù tôi và Hình Chiến quen thuộc phương thức tác chiến của nhau rồi thì cũng sẽ không tốn sức đi dự đoán hành động của đối phương. Đối chiến ở mức độ của chúng tôi, dự đoán không còn tác dụng, ngược lại quá thông minh còn có thể bị phản tác dụng, bị đối phương dắt mũi đi.”

Cổ Khâm nói nói đến mức không dừng được, “Trình độ chiến thuật chỉ huy có thể chia làm ba mức độ. Mức độ thứ nhất chính là những người là quân giáo sinh như các anh mô phỏng bắt chước, học thuộc lòng sách

dạy về chỉ huy trong quân đội và bài giảng của huấn luyện viên để biết tại tình huống nào nên đưa ra mệnh lệnh nào.”

“Mức độ thứ hai chính là mức độ dự đoán khi này tôi đã nói. Dự đoán hành động của đối thủ để ra tay trước, chiếm lợi thế trước, đồng thời động não sử dụng một vài thủ đoạn đối thủ không ngờ tới để đánh bất ngờ đạt được thắng lợi.”

“Mức độ thứ ba là mức độ mà một vị quan quân chỉ huy ưu tú phải đạt được – Mức độ dẫn dắt, dẫn dắt đối thủ đi theo suy nghĩ của anh, hoàn toàn không cần lo nghĩ về việc đối phương sẽ dự đoán được hành động kế tiếp của anh, bởi vì bọn họ không có lựa chọn!” Nói đến đây, khí thế của người Cố Khâm đã thay đổi, chói sáng đến lóa mắt, lại khiến người khác không thể nào dời tầm mắt đi.

“Anh hiện tại vẫn chưa tiếp xúc với chiến trường chân chính, vì thế việc anh mới chỉ ở mức độ mô phỏng là hoàn toàn có thể hiểu được. Ở tình trạng này anh nên tiếp xúc với nhiều loại phương thức tác chiến đa dạng, như thế mới có thể khai tác mở mang tầm mắt của anh. Thiên phú của anh rất tốt, hẳn là có cách suy nghĩ của chính bản thân, nên từ những thứ kia lựa chọn ra thứ hữu dụng với mình, lấy mạnh bù yếu chứ không phải là hạn chế tư duy của mình trong phong cách chiến thuật của một người nào đó.”

“Bây giờ tài liệu được dạy trên lớp chiến thuật đều đã được sửa chữa, bổ sung, hoàn thiện qua mấy trăm năm, kỳ thực đã rất hoàn mỹ rồi, bởi vì bên trong ghi chép lại rất nhiều loại phong cách chỉ huy, vô cùng thích hợp cho người mới học. Đây cũng là lý do tại sao huấn luyện viên lớp chiến thuật lại chỉ coi video đối chiến giữa tôi và Hình Chiến là một trận điển hình để phân tích mà lại không trực tiếp ném toàn bộ sách vở đi để cho các anh hoàn toàn học theo cách chỉ huy, truyền đạt mệnh lệnh của chúng tôi. Tôi giải thích như vậy anh có hiểu không?”

“Hiểu rõ hiểu rõ!” Roger bật mạng gật đầu, cuồng nhiệt trong đáy mắt đã biến thành lý trí mang theo một ít sùng bái. Mà những người khác thì lại gần như theo bản năng mà gật đầu, sau đó lập tức nhận ra Cố Khâm căn bản không phải đang nói chuyện với bọn họ khiến cho vẻ mặt của họ đều có chút quẫn bách.

“Tôi biết cậu ẩn giấu rất sâu nhưng lại không nghĩ tới cậu sẽ ẩn giấu sâu đến mức này.” Angus mang theo vẻ mặt nghiền ngẫm mở miệng, ngay cả hần cũng rút ra được lợi ích không nhỏ từ lời Cố Khâm vừa nói, “Có lúc cậu cùng Hình Chiến khiến tôi có cảm giác không giống tân sinh năm nhất chút nào mà là một quan quân thân kinh bách chiến. Thật không biết các cậu ăn gì mà lớn lên nữa, không lẽ có cha là Nguyên soái hoặc Thượng tướng đều sẽ thành như vậy sao?”

“Khụ, huấn luyện viên, có lẽ là chúng ta nên bắt đầu huấn luyện đi?” Cố Khâm lau lau mồ hôi trên trán, vụng về nói sang chuyện khác.

Tạ Hoan theo thói quen sờ lên khoe môi của mình nhưng lại thấy râu mép đâm vào ngón tay, khoe miệng hần giật giật, “Thế này đi, các cậu chia làm hai đội, đánh một trận cho tôi xem. Bốn học viên mới tới lần này vào một tổ, thành viên chủ lực ban đầu vào một tổ. Các cậu tự phân bổ vị trí của mình, vị trí khuyết thiếu thì bổ sung NPC vào. Cho các cậu mười phút chuẩn bị.”

Nói cuộc tranh tài này công bằng thì đúng là công bằng, mà nói không công bằng thì đúng cũng không công bằng. Tổ chủ lực toàn bộ đều là học viên năm trên, hơn nữa còn là bảy đầu bốn, chiếm ưu thế về nhân số.

Tổ tân sinh thì có hai người là học viên năm nhất không có bất kỳ kinh nghiệm nào, nhưng hai người còn lại lại là Z có thực lực cường hãn cùng Thương Lang được ca ngợi là truyền kỳ của khu chiến thuật. Đến tột cùng là bên nào chiếm ưu thế rồi cuộc vẫn có chút khó xác định.

Vị huấn luyện viên này đúng là đã ra một vấn đề khó cho Cố Khâm. Hấn và Hình Chiến đã làm đối thủ của nhau nhiều lần như vậy nhưng lại chưa từng hợp tác qua, việc hai người hợp tác đến cùng là cường cường liên hợp hay là đối chọi như nước với lửa thì thực sự là khó nói. Có điều tại lúc này còn có một chuyện trọng yếu hơn, phải quyết định ngay lập tức.

“Cái kia, lần này trong hai người ai làm chỉ huy?” Bốn người nhìn nhau một lát, Alvin lúc này mới đánh vỡ trầm mặc.

Không sai, trong một quân đoàn không thể có cùng một lúc hai vị Tướng quân, cũng không thể có hai vị Tổng chỉ huy. Nếu để hai người cùng thương lượng cuối cùng lại biến thành hai bên đều cho rằng phương án của mình là đúng, biện luận lí lẽ đủ thứ dẫn tới ai cũng không nghe ai làm hỏng thời cơ chiến đấu, như vậy chẳng bằng trước nhất chọn ra một Tổng chỉ huy – trong quân đội, mệnh lệnh cao hơn tất cả.

Cố Khâm cùng Hình Chiến nhìn nhau trong chốc lát, sau đó hai người gần như cùng lúc mở miệng.

“Tôi phụ trách đội chiến hạm đột kích đi.”

“Tôi dẫn dắt chiến đội cơ giáp.”

Hai người đồng thời sững sờ, hiển nhiên không nghĩ tới đối phương lại sẽ nhường cho mình.

“Này này! Hiện tại không phải là lúc nhường nhịn cho nhau đâu!” Thấy bên tổ chủ lực không cần phân chia đã đến báo cáo với huấn luyện viên rồi, Alvin gấp đến độ chỉ muốn lật bàn. Vào thời khắc mấu chốt này còn tỏ ra khiêm tốn cái gì!

Hiện tại đúng là không phải lúc nhường nhau... Dù sao thì với trình độ đối chiến như thế này để ai trong bọn họ làm cũng giống nhau cả. Cố Khâm cân nhắc tới thể chất của bản thân, cau mày, “Vậy thì để tôi chỉ huy. Alvin cậu làm phụ tá của tôi, Hình Chiến phụ trách chiến đội cơ giáp, Phương Vi Hùng cậu từng lái chiến hạm chưa? Ở trình độ nào?”

“Rồi, tôi tự học trên mạng chiến đấu.” Phương Vi Hùng đặc biệt ngoan ngoãn mà trả lời, “Tôi cảm thấy trình độ của mình cũng gần tương đương với NPC hệ thống.”

Cố Khâm biết Phương Vi Hùng không phải là loại người khoác lác, cho nên hấn rất kinh ngạc, tự học có thể đạt tới trình độ NPC sao? Mà nhìn dáng dấp của Phương Vi Hùng quả thật là có thiên phú lái chiến hạm thật. “Hừm, vậy đến lúc đó thì hành động theo lệnh của tôi.”

Bốn người đi tới trước mặt Tạ Hoan, Cố Khâm nói, “Huấn luyện viên, chúng em đã chuẩn bị xong rồi.”

Tạ Hoan đưa bọn họ vào một phòng học, trong đó có rất nhiều khoang giả lập, “Các cậu đi vào đã, tôi sẽ chọn một tấm địa đồ đối chiến.”

Angus đầy hứng thú mà nhìn mọi người tiến vào khoang giả lập, “Anh nói xem bọn Roger có phần thắng không?”

“Không có.” Tạ Hoan vừa lựa chọn địa đồ vừa trả lời.

“Nếu anh biết thì tại sao không tách Thương Lang cùng Z ra? Chiến đấu không có gay cấn thật chẳng đáng xem chút nào.” Angus đi tới gần, đưa tay vuốt lên màn hình trước mặt Tạ Hoan, “Tấm bản đồ này đơn giản quá, dùng tấm kia đi!”

“Thi đấu đoàn đội cần phải phối hợp với nhau. Chính vì bọn họ quen làm đối thủ rồi nên tôi mới cần phải biết được họ hợp tác thì sẽ như thế nào, đến lúc đó mới có thể sắp xếp huấn luyện tiếp theo được.” Tạ Hoan nhẹ nhàng vuốt ve móng vuốt đang tác oai tác quái của hắn.

“Anh sao cứ nghiêm túc như vậy? Thỉnh thoảng buông lỏng một chút cũng rất tốt, hay là chúng ta lại đánh cược tiếp?” Angus bắt đầu chọn rận, cười đến híp cả mắt.

“Em còn muốn đánh cược gì?” Tạ Hoan bắt đầu dĩ chỉ chỉ râu quai nón trên mặt mình, “Đây chính là kiệt tác của em đây.”

Angus nhìn hắn chăm chú một lúc, đưa tay kéo râu mép của hắn, rốt cuộc cũng nhin không được mà bật cười thành tiếng, “Ha ha ha ha! Kỳ thật anh như thế này cũng rất đáng yêu!” Angus lần này cười không nham hiểm như thường lệ mà là cười đến đặc biệt hài lòng.

Tạ Hoan lắc đầu, rốt cuộc cũng chọn xong một tấm địa đồ đối chiến. Nhiệm vụ của tấm bản đồ này là giải cứu con tin đang bị tạm giam. Nếu bên giải cứu con tin không giải cứu được và đưa con tin về vị trí ban đầu của mình trong vòng ba tiếng thì bên bắt giam con tin sẽ được phán định là bên thắng. Nếu như con tin tử vong thì bên giết chết con tin sẽ bị phán là thua cuộc. Bởi vì là thi đấu đoàn đội, việc tổng chỉ huy còn sống hay không không quyết định thắng bại, thế nhưng còn tổng chỉ huy cũng có nghĩa là sẽ được tính rất nhiều điểm, mà một khi tổng chỉ huy hi sinh thì cũng sẽ tổn thất một số điểm tương ứng.

Có điều, nội dung nhiệm vụ của tấm bản đồ này lại sẽ khiến cho bên giải cứu con tin rất đau đầu. Tạ Hoan muốn biết tại tình huống ấy, Z và Thương Lang sẽ làm ra lựa chọn gì, vì thế nên hắn để cho tổ tân sinh đi giải cứu con tin, mà cân nhắc tới thực lực của hai người này, Tạ Hoan đặc biệt cho tăng độ khó lên một chút cho tổ tân sinh.

16. Chương 16: Sân Khấu Của Cổ Khâm

“A?” Sau khi Cổ Khâm nhận được tin tức hệ thống xong thì lại thấy hứng thú. Nhiệm vụ cũng không đặc biệt, chỉ là ngoại trừ vị trí của chủ hạm ra thì trên địa đồ cũng không thể hiện đầy đủ hoàn toàn những điểm khác, bọn hắn cần phải tự đi thăm dò, “Điều động một nửa phi thuyền trinh thám, mở Bước nhảy không gian, tọa độ tùy chọn, cứ sáu phi thuyền trinh thám thì làm thành một tổ.”

Nếu để chủ hạm hoặc những chiến hạm khác tiến hành Bước nhảy không gian thì sẽ vô cùng tiêu hao năng lượng, không có tọa độ cùng sự tự tin tuyệt đối thì sẽ không có ai làm chuyện ngu xuẩn như thế. Nhưng thể trọng của phi thuyền trinh sát nhỏ, mà tầm địa đồ đối chiến này lại không vô hạn giống như vũ trụ chân chính, vì thế mà sẽ nhanh chóng thu được thông tin hơn, cho nên Cố Khâm mới ra lệnh như thế.

Rất nhanh, trên bản đồ vốn tối đen đã có lác đác vài khu vực sáng lên, “Các tổ chia thành sáu đội nhỏ phân tán ra, chú ý theo dõi xung quanh và quay hình ảnh lại.” Bản đồ khu vực dần dần được hiện ra rõ ràng, phá giải độ khó mà Tạ Hoan tăng thêm dễ như ăn cháo. Cố Khâm tất nhiên không biết địa đồ bên phe địch vốn không bị che đậy, thậm chí còn đánh dấu vị trí của bọn họ. Đương nhiên là hiện tại có hay không thì cũng đã không còn quan trọng nữa.

“Trưởng quan! Phát hiện quân địch!” NPC rất nhanh đã báo cáo với Cố Khâm, cũng chiếu lên hình ảnh mà phi thuyền do thám quay lại – chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, quân địch đã bày ra một trận hình phòng ngự lấy chủ hạm làm trung tâm. Ở phía ngoài cùng là chiến hạm cấp A cỡ lớn, ở giữa là chiến hạm cỡ trung, ở bên trong là chiến hạm cỡ nhỏ. Các chiến hạm lớp lớp xếp liên tiếp nhau, vây quanh chủ hạm tạo thành một hình trụ, tầng tầng bao bọc lại chủ hạm, từ xa nhìn lại giống như khối trụ bằng sắt đang di động.

“Uầy!” Alvin không khỏi thán phục. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một trận hình giống như thùng phi bằng sắt như thế.

“Nhìn qua thì có vẻ như bọn họ muốn dùng toàn bộ binh lực tiến hành phòng ngự để kéo dài thời gian, họ không nghĩ đến chuyện tấn công sao?” Ý nghĩ xoay chuyển trong đầu Cố Khâm, hắn lập tức hiểu ra suy nghĩ của Tổng chỉ huy Roger bên đối phương, bên đó đang muốn ép họ lấy cứng đối cứng.

Bởi vì con tin ở trong tay đối phương, chỉ cần bọn họ không bị tan rã, tập trung toàn bộ sức mạnh để phòng ngự, như vậy Cố Khâm và Hình Chiến bên này sẽ không còn tác dụng, chỉ có thể lựa chọn mạnh mẽ công kích vào họ. Mà toàn bộ bảy người bên tổ chủ lực đều là năm trên đã có kinh nghiệm nhất định, Alvin và Phương Vi Hùng bên tổ tân sinh lại là người mới, trận đối chiến này lập tức hình thành cục diện bảy đấu hai, có thể phát huy sở trường, né tránh sở đoản đến mức cao nhất.

“Hiện tại chúng ta đánh như thế nào?” Alvin chờ mong mà nhìn Cố Khâm.

“Đánh như thế nào? Chỉ cần cho toàn quân ép sát, dùng hỏa lực cạy mở vỏ ngoài của họ ra là được.” Cố Khâm truyền đạt mệnh lệnh tiến hết tốc lực về phía trước, “Máy bay không người lái đi đầu, theo sau là chiến hạm cỡ lớn, tiếp đó là chiến hạm cỡ trung, các chiến hạm loại nhỏ thì bổ sung vào những vị trí còn trống. Chiến hạm đột kích và chiến đội cơ giáp đợi lệnh ở phía cuối đội ngũ. Alvin, cậu phụ trách không chế đội chiến hạm đột kích. Phương Vi Hùng, thực lực của cậu còn chưa đủ để có thể điều khiển toàn bộ đội đột kích, cứ hành động theo NPC là được. Chiến đội cơ giáp ẩn nấp vào trong đội đột kích. Chưa có lệnh của tôi, tất cả mọi người không ai được phép manh động.”

Lúc này trên chủ hạm chỉ có Alvin làm phụ tá là ở bên cạnh Cố Khâm, thấy chỉ có thể lựa chọn cách lấy cứng đối cứng, hắn có chút thất vọng khi không thể được quan sát các chiến thuật đặc sắc ở khoảng cách gần. Bỗng nhiên Alvin lại phát hiện một điểm kì lạ, tất cả đội chiến hạm đều đã xông lên, chỉ có chủ hạm bất động tại chỗ, “Nếu công kích toàn lực thì sao chủ hạm lại ở yên tại chỗ? Thêm vào hỏa lực của chủ hạm hẳn là sẽ có thể đánh vỡ hàng phòng ngự của quân địch, cứu con tin ra nhanh hơn chứ?”

“Nhiệm vụ của chúng ta là cứu con tin và đưa con tin trở lại điểm xuất phát trong ba tiếng. Sau khi cứu con tin ra, chỉ cần quay lên chiến hạm, mở ra thiết bị truyền tống giữa chủ hạm và chiến hạm, trực tiếp đưa con tin tới đây thì sẽ không phải lo lắng về nguy hiểm trên đường đi nữa, hơn nữa có thể tiết kiệm thời gian quay trở về. Đương nhiên điều quan trọng nhất chính là tôi chắc chắn mình không cần hỏa lực của chủ hạm vẫn có thể cạy ra vỏ ngoài của đối phương trong thời gian quy định.” Cố Khâm tự tin cong khóe môi.

“Tôi thấy bọn họ thật hèn hạ, làm thế này cậu cũng không thể phát huy trình độ chiến thuật của cậu được.” Alvin vẫn rất phiền muộn, “Nếu như chúng ta là bên giam giữ con tin thì tốt rồi, nhất định sẽ không làm con rùa rút đầu giống bọn họ.”

Cố Khâm buồn cười, “Trong chiến thuật không phân chia ra cái gọi là dễ tiện với không dễ tiện cả. Chỉ cần là phương án có thể hoàn thành nhiệm vụ thì chính là một phương án tốt. Trên thực tế, Roger bố trí như thế này là vững chắc nhất, sử dụng trận hình phòng ngự này cũng bảo vệ cho chủ hạm ở mức độ tốt nhất. Roger quả thực rất có thiên phú, cho anh ta thời gian nhất định anh ta sẽ trở thành một quan chỉ huy không tồi.”

“Quá bảo thủ, lại không đủ bạo dạn.” Hình Chiến nghe được Cố Khâm khen Roger qua bộ đàm, chỉ đánh giá như thế.

Hình Chiến nhớ lại về người tên Roger Brown này, trong tương lai hẳn quả thực trở thành một Tướng quân. Bởi vì hắn là con trai sĩ quan phụ tá của hiệu trưởng trường quân sự Đệ Nhất, Nguyên soái Hình Duệ từng coi trọng muốn bồi dưỡng hắn, nhưng tác phong của hắn lại quá cứng nhắc, không biết linh hoạt, cuối cùng chỉ đành sắp xếp cho hắn làm Tướng quân phòng thủ tại một tỉnh hệ. Mãi tới trước khi Hình Chiến sống lại, Roger Brown vẫn không có thành tựu gì lớn, chỉ dừng lại ở cấp bậc Thiếu tướng như lúc trước mà không tiến thêm một bước nào. Có điều lần này, bởi vì có biến số là Cố Khâm, Roger đúng là có chút thay đổi, còn sau này hắn có thể đi tới mức nào thì đành phải xem vận mệnh của hắn.

“Đối với một quân giáo sinh chưa trải qua chiến trường, cậu cũng không thể yêu cầu quá cao được.” Trước đây Cố Khâm chưa từng nghe nói tới Roger, vì thế nên hắn chỉ coi đối phương là một quân giáo sinh bình thường.

Hình Chiến hừ một tiếng không nói gì nữa.

“Cái kia, nếu ngài Hình Chiến là bên bắt giữ con tin thì sẽ làm thế nào?” Phương Vi Hùng không nhịn được tò mò mà hỏi.

Không biết Hình Chiến đang hờn dỗi cái gì mà không hề trả lời, cuối cùng Cố Khâm vẫn phải mở miệng, “Tôi nghĩ cậu ta sẽ đặt phòng ngự chủ yếu trên chủ hạm, làm đối phương tưởng rằng con tin ở bên trong đó, sau đó tự hắn mang theo con tin bên người, lái chiến hạm dẫn dắt một phần quân lính đi công kích chủ hạm của địch.” Cố Khâm đã sớm thấy rõ được Hình Chiến tin tưởng vào thực lực của bản thân hơn là những NPC được hệ thống phân phối kia, “Đương nhiên đây chỉ là một suy đoán, cái tên này luôn có kế hoạch không theo lẽ thường, phải dựa theo tình huống cụ thể mới phân tích được.”

Thảo luận xong thì bộ đội chủ lực cũng đến phạm vi công kích. Mọi người lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, ngoại trừ đội chiến hạm đột kích và chiến đội cơ giáp ở phía sau cùng, tất cả hạm đội đều do

Cố Khâm tự mình không chế.

Lên sàn đầu tiên chính là máy bay không người lái. Những điểm đen dày đặc tựa như đạn pháo ùn ùn kéo tới, đồng thời tiến công, nổ tung thành từng đóa từng đóa cầu lửa chói mắt phía ngoài chiến hạm cỡ lớn của quân địch. Trong nháy mắt, ánh lửa cùng những mảnh vụn che kín tầm nhìn, chỉ còn có thể phán đoán vị trí của hai bên thông qua hình ảnh trên máy dò cảm ứng.

Vào lúc này thao tác như thần của Cố Khâm nhanh chóng triển khai, hai tay của hắn lướt như bay trên màn hình giả lập, bố trí tất cả các đội chiến hạm mà hắn không chế trong tay, bày ra vô số trận hình tiến hành công kích liên tiếp không ngừng, phối hợp chặt chẽ tầng tầng lớp lớp, khiến cho chiến hạm địch rơi vào ảo giác bản thân đã lâm vào tình cảnh bốn bề đều là địch.

Các đội chiến hạm đan xen bay tới bắn ra laze, đạn pháo, mưa bom bão đạn tạo thành quỹ đạo chói mắt mà nguy hiểm, hình thành vô số tấm lưới lớn hoa lệ, từ từ thu nhỏ, tiến hành cắt nát trận hình phòng ngự vốn ngay ngắn có thứ tự của quân địch. Chỉ chốc lát sau, hàng phòng ngự nhìn như khối trụ sắt kia liền sụp đổ, bị cô lập thành từng mảng lớn nhỏ nhỏ, bất tri bất giác bị chia cắt với chủ hạm càng ngày càng xa! Mà Cố Khâm chỉ dùng vốn vẹn có mười phút để làm tất cả những điều này!

Alvin thấy toàn bộ quá trình ở khoảng cách gần, hai mắt đều đã sắp nứt ra mà rơi xuống. Hắn căn bản không rõ cố Khâm rốt cuộc là đã ra mệnh lệnh gì, chỉ nhìn thấy được chiến hạm quân địch như bị một đôi bàn tay lớn quét đi quét lại, bên này đẩy một lần, bên kia quét một lần, sau đó cả đám liền ngoan ngoãn bị dất mũi phân tách thành vài đám nhỏ, chậm rãi lặn xa khỏi chủ hạm. Hắn rốt cuộc đã hiểu được tại sao Cố Khâm lại nói căn bản không cần dùng tới hỏa lực của chủ hạm, chỉ dựa vào thao tác của Cố Khâm thôi đã không tốn thời gian mà quét sạch hạm đội của đối phương rồi.

Ở ngoài chiến trường, quan sát đối chiến tại góc độ người xem xong, Angus trầm mặc một lúc lâu rồi mới thở ra một hơi dài, “...Tôi rốt cuộc cũng hiểu chiến tích của Thương Lang là như thế nào, cậu ta không hổ là truyền kỳ khu chiến thuật. Đối thành là anh, anh có làm được không?”

“Không thể.” Tạ Hoan cũng rất giật mình khi thấy thực lực của Cố Khâm. Hắn đúng là có thể cùng lúc không chế chiến hạm giống như vậy, nhưng đến mức cùng lúc làm nhiều việc, vừa phân cách chiến hạm quân địch thành các khu vực khác nhau vừa chặt chẽ nhốt đối phương lại thì hắn tuyệt đối không làm được. Một quân giáo sinh chưa trải qua chiến trường lại có thể đạt tới trình độ này, chỉ có thể dùng cụm từ “không thể tưởng tượng nổi” để hình dung.

“Nếu không phải thể chất của Cố Khâm thật sự rất tệ thì tôi nhất định phải yêu cầu Viện nghiên cứu cố gắng nghiên cứu cấu tạo gen của cậu ta xem sao. Không đúng, còn có Hình Chiến nữa! Tôi đã nói với anh, nếu không phải vì thể chất của tôi cao hơn cậu ta một cấp thì tôi e là cũng đánh không lại cậu ta.” Angus khó khăn nói.

Tạ Hoan là người rõ ràng nhất trình độ đánh đối kháng của Angus. Một người có thể làm cho hắn thừa nhận tài nghệ không bằng thì chính là đại biểu đối phương thật sự rất mạnh. Nghĩ tới trình độ chiến thuật của Z không thua kém gì với Thương Lang, Tạ Hoan có thể nói là cuối cùng cũng cảm nhận được vì sao Angus lại cứ đi cảm khái về chuyện hai người kia rốt cuộc là lớn lên kiểu gì.

Lúc này bên phòng chỉ huy trên chủ hạm của Roger đã hỗn loạn thành một đoàn, “Trưởng quan! Đại đội số 3 đã bị bao vây rồi! Thỉnh cầu trợ giúp!”

“Đại đội số 5 cũng đã bị bao vây!”

“Đại đội số 6...”

Ba vị phụ tá của Roger bận rộn đến sứt đầu mẻ trán.

“Đệch! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Binh lực của đối phương ở đâu ra mà nhiều như thế?!”

“Ở đâu cũng có! Không xong rồi Roger, chúng tôi không có cách nào tới gần chủ hạm hơn nữa!”

Niên Lăng Húc tính tình nóng nảy cũng giục, “Roger, cậu còn chờ cái gì? Nhanh phái đội đột kích của tôi ra ngoài mau! Còn tiếp tục như vậy chúng ta còn quân để dùng sao?!”

Roger đang cố gắng duy trì phòng ngự sắt ở bên ngoài chủ hạm cũng mồ hôi đầy đầu giống họ, “Không được, đội đột kích của đối phương còn chưa xuất hiện, các cậu cũng không thể đi ra ngoài! Những người khác không cần để ý tới chủ hạm bên này, đi ngăn cản những chiến hạm đang vây quanh các cậu lại, có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài tới lúc ấy, không thể để cho họ có cơ hội công kích chủ hạm!”

Lúc này, các chiến hạm loại nhỏ tạo thành “vỏ sắt” để phòng ngự bên ngoài chủ hạm lại trở thành trói buộc, khiến cho chủ hạm không thể dùng hỏa lực để hỗ trợ những hạm đội khác. Thế nhưng một khi tấn lớp vỏ sắt này ra, chủ hạm sẽ phải đối mặt với nguy cơ bị công phá. Cân nhắc thiệt hơn, Roger vẫn quyết định theo kế hoạch ban đầu, câu giờ ba tiếng. Nhưng là... Hắn liếc nhìn thời gian, mới chỉ qua có không tới ba mươi phút, bọn họ thật sự có thể kiên trì tới thời khắc thắng lợi đó sao?

17. Chương 17: Con Tin Đặc Biệt

“Gần được rồi.” Cố Khâm hài lòng nhìn chủ hạm phía quân địch gần như đã chỉ còn lại có một mình, “Alvin, tìm nơi yếu nhất của tầng vỏ ngoài kia để đội chiến hạm đột kích tiến hành công kích. Tôi sẽ dùng binh lực còn lại yểm trợ cho cậu. Chiến đội cơ giáp tùy cơ hành động, đục thủng chủ hạm đối phương, đoạt con tin về cho tôi!”

“Rõ! Trưởng quan!” Alvin nhất thời cực kì phấn khích, huyết dịch toàn thân đều sôi trào. Cố Khâm đã có thể tạo ra điều kiện hoàn hảo như vậy, nếu như hắn không cựa ra được lớp mai rùa kia, tự hắn cũng sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

Alvin chỉ huy đội chiến hạm đột kích xuyên qua chiến trường đã bị chia năm xẻ bảy, nhưng khi hắn tới gần quan sát phần chiến hạm địch tạo thành “giáp sắt” đang di động ở bên ngoài thì lại không thấy chỗ nào dễ ra tay. Các chiến hạm nhỏ dày đặc chỉ chít bao quanh lấy chủ hạm, khiến cho người khác cảm thấy hoa mắt, nhìn chăm chú một lúc lâu còn có thể bị choáng đầu, rốt cuộc chỗ nào mới là chỗ yếu nhất? Hắn thật sự không thấy được!

Alvin kiên trì chỉ huy hạm đội tới gần chiến hạm địch hơn. Vào lúc này bọn hắc giống như đã đâm rớt một tổ ong vô vẽ, các chiến hạm cỡ nhỏ vốn đang bay vòng quay bỗng nhất trí di chuyển nòng súng, nhắm ngay vào hắc phát động công kích! Bất luận đội đột kích bay tới đâu, chỉ cần tiến tới đủ gần đều phải gánh lấy lượng hỏa lực hung mãnh này. Alvin đi vòng một vòng lớn quanh chiến hạm địch, thế nhưng lại không tìm được một chỗ để đục thủng. Không thể không nói, Roger lần này thực sự là quyết tuyệt, ngoại trừ xông vào thì bọn hắc không còn biện pháp khác.

“Cậu dự định ra tay vào chỗ nào?” Cố Khâm vừa khống chế các hạm đội ở mỗi khu vực, thu binh lực dư thừa về chuẩn bị cho trận ác chiến sắp tới, vừa rất kiên nhẫn hỏi. Thực ra hắc cũng không hi vọng giáng quan thứ sáu của Alvin phát huy ở chỗ này, có điều chung quy lại hắc vẫn phải để hai người mới bọn họ trải nghiệm qua cảm giác ở trong chiến trường cao cấp chứ không phải cứ mãi chơi trò trẻ con ở trong địa đồ ngoài quân khu. Alvin đi một vòng rồi gần như tay trắng trở về, thế nhưng Cố Khâm biết chiến đội cơ giáp của Hình Chiến đã bí mật lên đường rồi.

“Híc, tôi cảm thấy chỗ nào cũng giống nhau cả...” Thanh âm của Alvin mang theo chột dạ, hùng tâm tráng chí khi nãy đã không thấy tăm hơi từ bao giờ.

“Không sao, cậu cứ công kích theo ý cậu, bên này tôi giao lại cho cậu đấy.” Cố Khâm tiếp tục bao vây bộ phận chủ lực của quân địch lại, sau đó chia hạm đội còn lại thành hai tổ giao cho NPC phụ tá, di chuyển tới hai bên đội đột kích của Alvin, cùng đội đột kích chuyển hướng toàn bộ hỏa lực tiến hành công kích mạnh mẽ lớp “giáp sắt” nhìn qua cực kỳ kiên cố này.

Trong phút chốc, “giáp sắt” nhanh chóng lưu động, các chiến hạm cỡ nhỏ xung quanh nó dồn dập bay về phía ba mũi hỏa lực, một chiếc bị nổ tung thì lại có một chiếc khác tới thay thế. Tình cờ có hỏa lực xuyên qua khe hở bắn trúng tới chủ hạm thì cũng bị lớp năng lượng phòng ngự bên ngoài chủ hạm cản lại.

Đội có hỏa lực mạnh nhất tất nhiên là đội chiến hạm đột kích của Alvin, nhưng vào đúng lúc này, Roger cuối cùng cũng phải Niên Lăng Húc ra. Niên Lăng Húc bị đóng băng hồi lâu, đầy bụng tức giận, vừa ra tay đã đánh Alvin đến mức không kịp trở tay. Alvin làm sao còn có thể quan tâm tới việc công kích chiến hạm địch nữa, tránh trái tránh phải vô cùng chật vật, có thể tự vệ được đã là tốt lắm rồi!

“Trưởng quan! Cổng vào khu C bị xâm nhập!” Cấp dưới NPC của Roger báo cáo lên.

“Có chuyện gì?” Chỉ riêng việc chỉ huy chiến hạm cỡ nhỏ chống lại hỏa lực từ 3 điểm công kích kia đã đủ để khiến Roger luống cuống tay chân. Hắc vốn đang hi vọng Niên Lăng Húc có thể hỗ trợ chia sẻ một ít áp lực với mình, kết quả còn chưa kịp thở ra một tiếng thì chủ hạm vốn được bảo vệ nghiêm mật lại bị xâm nhập?! Chưa nói tới các chiến hạm cỡ nhỏ tạo thành lớp giáp sắt ở bên ngoài, dù cho bên ngoài không còn giáp sắt thì chủ hạm vẫn còn có lớp năng lượng phòng hộ! Đối phương làm thế nào mà có thể lặng yên không một tiếng động mà đi vào!?

Roger thông qua hình ảnh giám sát phát hiện đối phương là mấy chiếc cơ giáp, hơn nữa cái cổng vào này... Hắc cuối cùng cũng hiểu ra, đối phương chính là lợi dụng thời gian mười mấy giây lúc mình phóng đội chiến hạm đột kích ra mà đi vào! Thế nhưng trừ phi họ canh giữ ở đó ngay từ đầu, bằng không căn bản sẽ không kịp! Đối phương làm sao biết được mình sẽ mở cổng dịch chuyển nào? Tiếp đó làm sao mà tránh được con mắt của nhiều chiến hạm cỡ nhỏ như thế?

Cho dù Roger có nghĩ nữa cũng không thay đổi được sự thật là chủ hạm đã bị xâm nhập, hấn lập tức hạ lệnh cho Mạch Phiến và Mạch Phấn trông coi con tin, còn toàn bộ các cơ giáp khác đi ngăn những kẻ xâm nhập lại.

Hỏa lực bên ngoài chủ lực vẫn kịch liệt như trước. Chiến hạm chủ lực của Roger vẫn trước sau như một bị Cổ Khâm chặt chẽ giam lại ở các góc, thỉnh thoảng có chiến hạm bị bắn rơi, không thể quay về được nữa, nhưng Cổ Khâm lại vẫn tiếp tục không ngừng điều binh lực ra bổ sung vào chỗ trống tiến công chủ hạm. Ngoại trừ việc đội đột kích của Alvin bị Niên Lăng Húc đuổi giết đang chạy ở bên ngoài thì hiện nay, tình hình trận chiến rất bất lợi đối với Roger.

Cơ giáp xâm nhập chủ hạm rất dũng mãnh, người dẫn đầu không nghi ngờ gì chính là Hình Chiến. Roger từ tình hình đối chiến trong máy quay thấy rõ được sự lợi hại của Hình Chiến, NPC căn bản không ngăn được y, thậm chí còn có NPC bị y bắt lại hỏi ra được địa điểm con tin bị giam. Roger cảm thấy có lẽ không còn ngăn được đối phương mang con tin đi nữa, hấn chỉ có thể hi vọng đội chiến hạm đột kích của Niên Lăng Húc mau chóng giải quyết xong việc rồi quay về.

Chỉ là Roger không biết, Niên Lăng Húc hiện tại cũng đang vô cùng bức bối. Cô đúng là đuổi theo Alvin, nhưng nếu là giống như trong quá khứ, chiến hạm của đối phương đã sớm bị cô đuổi tận giết tuyệt rồi, nào có cái nào giống hiện tại vẫn cứ sinh long hoạt hổ nhảy nhót từng búng như cái này? Rốt cuộc là ai đang chỉ huy cái hạm đội này? Tên kia cầm tinh con khỉ sao!

Niên Lăng Húc tức giận đẩy nhanh tốc độ, muốn vây nhốt lại hạm đội này, bịt kín đường lui của họ. Nhưng mà đối phương lại giống như có thể đoán ra hành động tiếp theo của cô tại thời khắc mấu chốt, thoát khỏi sự truy bắt của cô trong gang tấc. Đuổi bắt nửa ngày như vậy cũng chỉ bắn rơi được vài chiếc chiến hạm bị tụt lại khỏi đội ngũ đang lẩn trốn rất nhanh kia, Niên Lăng Húc lại bắt đầu hoài nghi đối phương đang đùa giỡn cô, hoặc là có âm mưu muốn kéo dài thời gian.

Thương thay cho Alvin, hấn làm gì có âm mưu gì? Hấn quả đúng là bị Niên Lăng Húc đuổi mà phải chạy trốn, chỉ có điều bởi vì hấn có trực giác đặc thù nhận biết được nguy hiểm nên hấn mới có thể né tránh nhanh tới mức đó mà thôi!

Phía bên kia, Hình Chiến đổ bộ lên chủ hạm quân địch, không tốn bao nhiêu sức đã tìm tới phòng giam giữ con tin. Nhưng ở trước cửa lại có hai chiếc cơ giáp giống nhau như đúc chặn lại, nhìn dáng vẻ thì đúng là hai anh em sinh đôi kia. Trên chủ hạm không có đủ không gian để cho nhiều cơ giáp hỗn chiến, vì thế nên Hình Chiến đơn giản để đội cơ giáp y mang theo đợi lệnh ở ngoài, còn y tự đi giải quyết đối phương. Tất nhiên y làm như vậy cũng là vì y hiểu rõ thực lực của đồng đội tương lai.

Không thể không nói, đúng là không có gì có thể sánh bằng thần giao cách cảm giữa song sinh với nhau. Một bên công kích, một bên chặn lại đường lui của đối thủ, còn có đủ loại tổ hợp kỹ thuật, phối hợp nhuần nhuyễn không chê vào đâu được. Hơn nữa hai chiếc cơ giáp còn giống nhau như đúc, bên trái là nó, bên phải cũng là nó, phía trước là nó, xoay người lại vẫn là nó, hình ảnh này tạo thành một loại áp lực quỷ dị đối với những người không có ý chí kiên định, khí thế tất nhiên cũng sẽ yếu đi, càng kéo dài đối thủ càng dễ phạm sai lầm, chiến bại chỉ là chuyện sớm muộn. Vì thế nên chỉ cần Mạch Phấn và Mạch Phiến liên thủ với nhau thì họ chưa bao giờ bị đánh bại cả.

Chỉ tiếc là lúc này, đối thủ của bọn họ lại là Hình Chiến.

Hình Chiến kiên nhẫn đấu vài hiệp với bọn họ, sau khi có được thông tin bản thân muốn biết rồi y mới ra tay. Y cũng không cần phân rõ ai với ai, vào lúc bị hai người đánh gọng kìm từ hai phía, y điều khiển hai tay nắm lấy cánh tay của cơ giáp phía trước, kéo mạnh đối phương đồng thời lùi về phía sau. Cơ giáp phía sau không kịp phản ứng liền bị lưng cơ giáp của Hình Chiến va vào lồng ngực, bị đẩy mạnh lên mặt tường, thân cơ giáp nặng nề cộng thêm lực va chạm khiến cho một nửa chiếc cơ giáp bị khảm hẳn vào trong bức tường. Cùng lúc đó, cơ giáp bị Hình Chiến túm lấy cánh tay chỉ mới kịp cảm thấy choáng váng đầu óc đã bị Hình Chiến vung chông lên chiếc cơ giáp còn lại.

Trong nháy mắt, cánh tay trái của cơ giáp của Hình Chiến biến thành họng súng đen ngòm, bắn ngay vào ngực của chiếc cơ giáp bên trên một viên đạn quang năng, xuyên thẳng qua hai chiếc cơ giáp!

Thông báo nhân vật đã chết của hệ thống vang lên, Mạch Phấn và Mạch Phiến cùng xuất hiện tại khu vực hồi sinh, sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Họ đọc được trong mắt nhau cảm xúc sợ hãi, đối phương cư nhiên không do dự chút nào mà giết bọn họ...

Giải quyết xong cặp sinh đôi, Hình Chiến cho nổ cánh cửa căn phòng đang giam giữ con tin, để cho cơ giáp khác canh giữ ở cửa, còn chính y tự đi vào. Lúc này y mới phát hiện, con tin này hóa ra lại là một tướng quân quân hàm Thiếu tướng trẻ tuổi.

“Đi theo tôi.” Hình Chiến không suy nghĩ lâu, lập tức chuẩn bị mang theo con tin thoát khỏi chủ hạm.

“Anh tới đón tôi?” Thiếu tướng hơi cau mày, lại lùi về sau một bước, vẻ mặt lo lắng, “Tôi sẽ không rời khỏi nơi này, các anh nên đi đi. Xin hãy trực tiếp báo cáo lên bên trên là tôi đã chết trận.”

Đã lãng phí nhiều thời gian để tìm được con tin như thế, đối phương cư nhiên lại từ chối rời đi? Hệ thống đang giữ trò quỷ gì? Hình Chiến xác nhận thân phận con tin một lần nữa, không phải là tìm sai người. Nếu đổi thành trước đây, y sẽ trực tiếp đánh ngất rồi vác con tin đi, thế nhưng Cố Khâm vốn vẫn luôn chú ý bên Hình Chiến lại mở miệng nói y chờ một chút.

Hình Chiến mở bộ đàm, hình ảnh nửa người giả lập của Cố Khâm lập tức xuất hiện trước mặt hai người. Mắt hắn lúc này cũng không nhìn lên màn hình bởi hắn còn đang chỉ huy quân bên kia, “Xin chào, tôi là tổng chỉ huy của hành động lần này.” Cố Khâm liếc đối phương một chút, sau đó đem sự chú ý trở lại trên chiến trường, “Có thể nói cho tôi biết lý do anh không muốn rời đi không?”

“Người yêu của tôi ở trên chiến hạm này.” Thiếu tướng nhìn qua bình tĩnh mà kiên định, “Hắn từng là tổng chỉ huy của chủ hạm này, bởi vì là người yêu của tôi nên hiện tại cũng đã bị giam lỏng.”

“Vì thế nên anh chuẩn bị làm phản sao?” Cố Khâm có chút hứng thú, cuối cùng cũng nhìn thẳng đánh giá đối phương một lần.

“Tôi không làm phản!” Thiếu tướng lập tức kích động, nhưng hắn đã rất nhanh cưỡng chế bản thân mình bình tĩnh lại, “Tôi sẽ không tiết lộ bất cứ tình báo gì của quân ta, tôi chỉ là muốn ở cùng với hắn. Chết cũng muốn ở bên nhau.”

Cố Khâm không nhìn hấn nữa, hờ hững hỏi, “Anh biết lần này, vì cứu anh mà chúng ta đã tổn thất bao nhiêu binh lính ưu tú không?”

Trong mắt Thiếu tướng chợt lóe lên tia sáng, nhưng hấn vẫn lạnh lùng cứng rắn trả lời, “Tôi không hề yêu cầu các anh tới cứu tôi.”

“Được rồi, tôi đã hiểu.” Cố Khâm không nhanh không chậm nói, “Hình Chiến, thay đổi kế hoạch.”

Hình Chiến hơi nhượng mảy, “Cậu dự định mang người yêu của hấn đi cùng?” Cố Khâm không giống như một người dễ dàng bị đánh động đi làm những chuyện vớ vẩn vốn không có lợi như thế này.

“Không.” Khóe môi Cố Khâm cong lên, nghiêm túc nhìn thẳng vào y, ánh mắt giống như muốn chấn động cả hồn phách người đối diện, “Tôi chính là muốn quyền khống chế của toàn bộ chiến hạm này, muốn cả quân đoàn này phải triệt để quy hàng chúng ta!”

18. Chương 18: Thắng Lợi Cuối Cùng

Đồng tử Hình Chiến co rút lại, ngông cuồng trong lời nói của Cố Khâm lại khiến cho nhịp tim của hấn bỗng nhiên tăng nhanh, cũng không biết là bởi vì hưng phấn, hay là bởi vì... người tên Cố Khâm này.

“Được.” Hình Chiến đáp. Cậu muốn, tôi sẽ cho cậu.

Nghe được đối thoại giữa hai người, cả hai vị huấn luyện viên đều sửng sốt. Angus thốt lên, “Bọn họ điên rồi sao?!”

“Không, không điên.” Tạ Hoan bị lời nói của Cố Khâm làm cho rung động, không kìm được mà cũng sinh ra một loại tâm trạng phấn khích tương tự, “Từ lúc bắt đầu cho tới hiện tại vẫn chưa tới một tiếng, bọn họ có đủ thời gian, cũng có đủ năng lực để khống chế được cả chiếc chủ hạm, bức bách quân địch phải đầu hàng!”

Theo tình huống thông thường, gặp phải con tin như thế này, quan chỉ huy sẽ có hai lựa chọn. Lựa chọn thứ nhất là trực tiếp đánh một trận với Thiếu tướng, cuối cùng dùng vũ lực đưa hấn ta đi. Lựa chọn thứ hai là dò hỏi vị trí của người yêu hấn, cứu cả người yêu hấn ra ngoài. Với hai lựa chọn này, bất luận quan chỉ huy chọn cái nào cũng đều phải tốn không ít công sức, với lựa chọn đầu tiên là bởi vì con tin là Thiếu tướng, giá trị vũ lực rất cao mà lại không thể giết hấn, mà lựa chọn thứ hai thì là bởi vì nơi giam lỏng người yêu của Thiếu tướng có thể sẽ có rất nhiều người trông giữ.

Thế nhưng từ xưa tới nay chưa từng có ai nghĩ tới chuyện biến cả một quân đoàn bên địch thành quân đoàn của mình cả, một là không có thời gian, hai là không dám, ba là không có năng lực! Không sai, chỉ cần toàn bộ quân địch đầu hàng, vậy thì việc giải cứu con tin còn có vấn đề gì sao? Thiếu tướng có nguyện ý đi hay không thì có gì khác nhau đâu chứ?

Tạ Hoan hít một hơi thật sâu, Thương Lang Thương Lang, thực sự là mang đến cho mình một cái kinh hỉ quá lớn.

Một khi đã định ra mục tiêu, Cố Khâm cũng thu hồi vẻ mặt lơ đãng của mình, nói với Hình Chiến, “Cậu phụ trách cướp lấy quyền khống chế chủ hạm, tôi phụ trách phía ngoài, giải quyết hết bảy thành viên của tổ chủ lực trước.” Hắn giao hạm đội chủ lực dùng để bao vây quân địch cho NPC quản lý, sau đó chuyển hướng sang Alvin đang sút đầu mẻ trán, “Để tôi khống chế đội chiến hạm đột kích. Phải rồi, Phương Vi Hùng vẫn đang ở chứ?”

“Tôi đây!” Thanh âm của Phương Vi Hùng vang lên, hắn vẫn còn đang chặt chẽ bám sát theo đội ngũ.

Cố Khâm hơi kinh ngạc, phải biết là trình độ kỹ năng của NPC đội chiến hạm đột kích cao hơn so với NPC lái chiến hạm rất nhiều, Phương Vi Hùng lại có thể bám trụ một thời gian dài như thế mà không bị tụt lại, thật đúng là khiến cho Cố Khâm có thêm kỳ vọng đối với trình độ lái chiến hạm của hắn, “Cậu có nhận ra được chiếc chiến hạm dẫn đầu bên đối phương không?”

“Có.” Phương Vi Hùng đáp lại rất nhanh. Chiếc chiến hạm vẫn luôn một mực đuổi đánh bọn họ kia, cho dù nó có lẫn vào một đám chiến hạm giống nhau như đúc hắn vẫn sẽ nhận ra được nó.

“Tốt lắm, tiếp theo cậu phụ trách cuốn lấy nó. Alvin, nhìn cho rõ cách tôi chỉ huy. Đội chiến hạm đột kích là để công kích chứ không phải là để cậu kéo đối phương chạy câu giờ.” Cố Khâm nói như vậy đã xem như là nhẹ nhàng, dù sao thì Alvin cũng thua kém Niên Lăng Húc quá nhiều kinh nghiệm. Nhìn qua đối chiến giữa đối phương và Roger, Cố Khâm biết cô là một nhân tài có cách tấn công rất mạnh mẽ, Alvin có thể kiên trì không bị đánh bại tới bây giờ không thể không kể đến công dụng của giác quan thứ sáu của hắn.

Sau khi Cố Khâm tiếp nhận quyền khống chế đội đột kích, hắn lập tức thay đổi phương hướng của đội ngũ, xông thẳng tới trước mặt Niên Lăng Húc. Biến hóa đột ngột này khiến đối phương không kịp phản ứng, chỉ có thể phát động công kích theo bản năng. Nhưng chỉ một khắc sau, Cố Khâm đột nhiên điều khiển di chuyển xuống dưới, nhanh chóng chui xuống phía dưới đáy hạm đội địch, sau đó khiêu khích mà đứng thẳng thân chiến hạm lên, dồn hỏa lực kịch liệt tấn công vào phần đáy chiến hạm địch, sau đó không thèm để ý bao nhiêu chiếc bị bắn rơi, cứ thế vui vẻ xoay một vòng, phui mông một cái nghênh ngang mà rời đi.

“CMN!” Niên Lăng Húc bị khiêu khích đến phát cáu, nghiến răng nghiến lợi quay đầu truy đuổi, không nghĩ tới Cố Khâm lại giở trò cũ, một lần nữa đột nhiên đổi hướng vọt về phía cô. Lần này Niên Lăng Húc đã có chuẩn bị, trực tiếp đề thấp nòng súng hướng xuống phía dưới chuẩn bị tiến hành công kích, thế nhưng hạm đội của Cố Khâm tại lúc ngàn cân treo sợi tóc này lại chia làm ba tổ, một tổ bên trái một tổ bên phải một tổ bên trên, nhanh như điện xẹt bay vọt qua vòng qua cô.

Tiếp đó vô số lửa đạn bay tới trước mặt, Niên Lăng Húc đứng mũi chịu sào lập tức bị đánh cho rối loạn. Không phải bọn họ bay vòng qua sao! Công kích chạy từ đâu ra?! Cô hoảng sợ phát hiện, quái vật khổng lồ phía trước chính là chủ hạm của phe mình! Mà bên công kích mình khi nãy chính là đám chiến hạm cỡ nhỏ tạo thành giáp sắt phía ngoài của chủ hạm!

Mắt thấy đã chuẩn bị đâm vào nhau, Niên Lăng Húc dùng sức kéo cần điều khiển, đồng thời khởi động động cơ phản lực dưới đáy chiến hạm lên mới có thể tránh khỏi chủ hạm trong gang tấc. Có điều một chuỗi dài chiến hạm ở phía sau cô thì không may mắn như vậy, từng chiếc từng chiếc giống như thiêu thân lao đầu vào lửa liên tiếp đâm vào phần “giáp sắt” bao quanh chủ hạm. Trong phút chốc, ánh lửa bắn ra bốn phía, hỗn loạn vô cùng.

“Đáng chết!” Niên Lăng Húc đập mạnh vào bàn điều khiển. Cho dù chỉ còn lại một chiếc chiến hạm do cô không chế này thì cô cũng sẽ không tỏ ra yếu thế!

Niên Lăng Húc thay đổi mục tiêu, đang muốn đi tìm tung tích của đối phương thì đúng lúc này, một chiếc chiến hạm đột nhiên xuất hiện một thân một mình, song song bay ngang với cô, khoảng cách vô cùng gần. Cô thực hiện vài động tác khó muốn cắt đuôi đối phương, bởi vì nếu cô công kích ở khoảng cách gần như vậy, một khi đối phương nổ tung chính cô cũng không thoát được. Thế nhưng cho dù cô có tăng độ khó lên đến mức nào, đối phương vẫn phản ứng vô cùng nhanh, chặt chẽ dính lấy cô, quả thực không khác gì cao dán chó trong truyền thuyết, dính chặt gắt gao, muốn quăng đi cũng không quăng được!

Niên Lăng Húc tức giận, quyết định bí quá hóa liều. Cô nhanh chóng xoay tròn rồi đột nhiên mở ra động cơ phản lực, đồng thời phóng về phía đối phương đạn quang năng có uy lực mạnh nhất trên chiến hạm.

“Oanh ——”

Gần như là ngay lập tức, đạn quang năng bắn trúng mục tiêu, thế nhưng đối phương lại cũng đúng lúc khởi động động cơ phản lực, vào khắc cuối cùng lao về phía chiến hạm của Niên Lăng Húc, kết quả vẫn là đồng quy vu tận.

Trước mắt Niên Lăng Húc tối sầm lại, sau đó mang theo sắc mặt âm trầm xuất hiện trong khu hồi sinh, “Tức chết mất! Rốt cuộc là tên nào chơi đùa tôi? Chờ tới lúc đối chiến lần này kết thúc tôi nhất định phải bắt hắn tới đánh một trận!”

Không giống như khi đấu chiến thuật trên võ đài với Roger lúc trước, Roger thắng đến quy củ, mà Niên Lăng Húc cũng là thua tâm phục khẩu phục, hôm nay, từ lúc đối chiến bắt đầu, cô chưa từng thấy hài lòng với bất cứ chuyện gì, đầu tiên là đối thủ kéo mình chạy khắp địa đồ, làm thế nào cũng không đánh đuổi kịp, tiếp theo đó lại đột nhiên quay đầu công kích mình, trong lúc không cẩn thận đã để cho hơn phân nửa đội ngũ của mình va chạm cùng chủ hạm mà bị phá hủy. Cô thừa nhận mình đã nôn nóng nên mới phạm lỗi, thế nhưng đối phương đã có bản lĩnh này, tại sao khi mới bắt đầu lại chạy! Đây không phải là tình tiết đùa giỡn người xong chơi chán liền quăng hay sao! Còn cái chiếc hạm lúc cuối cứ dính chặt lấy chiến hạm của mình là làm sao! Có bản lĩnh mô phỏng theo động tác của tôi mà không có bản lĩnh bắn rơi tôi sao? Như vậy không phải là đang đùa giỡn tôi sao?!

Mạch Phấn và Mạch Phiến đều trừng mắt nhìn, “Lăng Húc cậu cũng tới rồi!”

Nghe được tiếng của bọn họ, Niên Lăng Húc mới phục hồi lại tinh thần, “Các cậu làm sao mà phải về đây?”

“Roger lệnh chúng tôi trông giữ con tin.”

“Một chiếc cơ giáp xông tới.”

“Diệt sạch bọn tôi!”

Hai người anh một lời em một lời, trông bộ dạng rất cao hứng, nếu không phải vì người bị chém chết là bọn họ, có khi người khác sẽ coi bọn họ là đang cười trên sự đau khổ của người khác.

“Cũng không biết Roger bên kia thế nào.” Hi vọng là không thua quá thảm... Niên Lăng Húc tập trung chú ý lên trên hình ảnh truyền tới.

Lúc này, mấy chiếc cơ giáp đã xông tới phòng chỉ huy, chiếc cơ giáp đi đầu dùng họng súng đen ngòm nhắm ngay vào Roger, lạnh lùng phun ra hai chữ, “Đầu hàng.”

Roger khẩn trương nhìn chăm chăm đối phương, thế nhưng tay lại lặng lẽ di chuyển tới nút đỏ trên bàn điều khiển. Hắn dự định khởi động trình tự tự hủy chủ hạm, so với đầu hàng, chí ít như vậy có thể coi là thua có thể diện hơn một chút. Thế nhưng không chờ hắn thực hiện được, chiếc cơ giáp kia đã nổ súng, trực tiếp bắn vào đầu hắn.

“Tôi sẽ không phạm lại cùng một lỗi lần thứ hai.” Cơ giáp xoay vòng súng, không chút lưu tình mà đưa từng người còn lại quay hết về điểm hồi sinh. Sau đó Hình Chiến ra khỏi chiếc cơ giáp, nhanh chóng chiếm lấy quyền điều khiển chủ hạm.

Luồng sáng trắng lóe lên, Roger cùng ba người còn lại lục tục xuất hiện tại khu hồi sinh, sắc mặt tái nhợt không nói gì với nhau. Tới lúc này, bảy thành viên của tổ chủ lực không thiếu một ai, toàn bộ đã chết trận.

Đối chiến cũng không bởi vì đội viên đội chủ lực chết trận mà kết thúc. Tổng chỉ huy đã không còn, chủ hạm bị khống chế, những hạm đội khác lại bị vây nhốt, NPC như rắn mất đầu cũng không còn lòng dạ nào mà ứng chiến, chỉ còn cách ngoan ngoãn giơ tay chịu trói. Chỉ là trận này vượt khỏi trình tự phán định thắng lợi được thiết định trong hệ thống, khiến cho hệ thống không biết quyết định thế nào, cuối cùng đành khẩn cấp báo cáo lên máy chủ. Cuối cùng máy chủ tự quyết định, cũng đem kết quả này nhập vào trong các điều kiện thắng lợi.

Tổ tân sinh giành chiến thắng chung cuộc.

Đối chiến đã kết thúc, tất cả học viên trở lại phòng học, bao gồm cả các học viên dự bị vẫn ở một khu vực khác quan sát đối chiến. Có điều bất kể là bên thắng, bên bại hay là bên quan sát thì đều rơi vào trầm mặc. Khoảng trống lập ban đầu đã trở thành ghế dựa, Tạ Hoan cùng Angus ngồi chờ bọn họ tại đó, “Đều ngồi đi.”

Tạ Hoan đợi mọi người ngồi xuống hết rồi mới phát lại video đối chiến khi này từ đầu đến cuối một lần. Đến lúc này mấy người Roger mới biết vị trí của bốn người tổ tân sinh trong lúc đối chiến, đồng thời cũng được thấy thao tác đáng sợ của Cố Khâm và nguyên nhân thắng lợi sau cùng của họ.

Roger không hề có vẻ ủ rũ khi thảm bại mà trái lại lại một lần nữa mở ra hình thức fan nảo nảo, sùng bái mà nhìn Cố Khâm. Không sai, chỉ có Thương Lang mới có thể hoàn thành thao tác hoàn mỹ đến như thế, có thể bức mình đến mức này (lại không nhìn Z một lần nữa)!

Mà Niên Lăng Húc vẫn đặt trọng điểm lên những người chỉ huy đội chiến hạm đột kích, cô lúc này mới biết

đổi thủ của mình hóa ra lại có ba người! Một là Alvin mà cô làm thế nào cũng không đuổi kịp, một là Cố Khâm thao tác như thần, còn một người còn lại chính là Phương Vi Hùng nhìn qua không có chút cảm giác tồn tại nào thế nhưng lại có thể bắt chước động tác của mình một cách vô cùng hoàn mỹ. Điều này cũng có thể giải thích vì sao lại có ba cái giai đoạn như muốn đùa giỡn người kia. Vì cái gì mà cô lại càng cảm thấy không sang khoái đây!

Còn Mạch Phần và Mạch Phiến, hai người này vẫn luôn thuộc đẳng vô tư, cả ngày hoạt bát vui vẻ, xưa nay tâm trạng không tốt vẫn luôn không kéo dài được một phút.

Những học viên dự bị vốn không lên sàn đấu nhưng cũng triệt để không cậy mình lớn tuổi hơn mà lên mặt hung hăng kiêu ngạo nữa. Không nói tới việc bọn họ đấu không lại Thương Lang và Z vốn có thực lực mạnh mẽ, chỉ đối đầu với Alvin và Phương Vi Hùng cũng đủ khiến bọn họ đều phải cẩn thận cân nhắc, bởi vì bọn họ hoàn toàn không dám hung hăng khoắc lác, bọn họ không thể không bại dưới sự tấn công kịch liệt khủng bố của Niên Lăng Húc trong thời gian dài như thế, càng không thể mô phỏng y hệt những động tác mang độ khó cao của cô được – tân sinh năm nhất năm nay rốt cuộc là đã học vào những cái gì vậy?!

19. Chương 19: Bọn Họ Là Người Yêu

“Tôi nghĩ, không cần tôi nói thêm gì nữa mọi người cũng có thể nhận ra được mình yếu ở chỗ nào.” Tầm mắt của Tạ Hoan chậm rãi đảo qua các thành viên chủ lực, hần hải lòng nhận ra trạng thái tinh thần của bọn họ đều rất tốt, không bởi vì thất bại mà bị đả kích. Sau đó hần hải lại chuyển sang bên mấy người Cố Khâm, “Còn bốn người các cậu, tôi đã hiểu đại khái về thực lực của các cậu rồi. Cố Khâm, không thể vì cậu có năng lực này mà vợ lấy tất cả mọi chuyện lên người mình được. Cậu nên học được cách buông tay sao cho phù hợp, vị trí của cậu là ở trong đoàn đội chứ không phải đối chiến một chọi một như mọi khi.”

“Vâng.” Cố Khâm sáng khoái trả lời. Ở trong quân đội, hần hải từ một Binh nhất từng bước leo lên tới vị trí Thiếu tướng, so với Hình Chiến thân là Thượng tướng có khi còn hiểu rõ hơn thế nào là hợp tác đoàn đội. Thế nhưng đây cũng không phải là hần hải không muốn buông tay, đó là vì trên tay hần hải không có ai có thể sử dụng được cả. Ngoại trừ Hình Chiến, hần hải từ đầu tới cuối vẫn luôn duy trì thái độ hoài nghi đối với năng lực của những người khác. Vì thế có thể nói, trên thực tế, thứ hần hải cần học chính là tín nhiệm, tin vào những quân giáo sinh này dù cho họ chưa trải qua chiến trường, chưa trải qua sinh tử, không có kinh nghiệm thực chiến phong phú.

Về điểm này Hình Chiến cũng giống như vậy. Trước khi sống lại đã ở vị trí Tướng quân, tầm mắt của họ nhất định đã bị nâng lên rất cao, mỗi một thuộc hạ có thể cùng họ tiếp xúc đều là tinh anh trong tinh anh. Lúc này đã trở lại quá khứ, phóng tầm mắt ra xung quanh đâu đâu cũng đều là người mới còn chưa trải qua chiến trường. Nói khó nghe một chút thì chính là, những chiến hữu họ vốn có thể tin tưởng giao lưng mình cho đã biến thành những đứa trẻ cần họ bảo vệ trong suốt hành trình, không chỉ không có bất kỳ tác dụng giúp đỡ gì mà còn là trở lực, chèn lệch trong lòng họ tất nhiên rất lớn. Loại chèn lệch này không phải cứ nói điều chỉnh là có thể điều chỉnh được.

“Alvin, cậu không thể chỉ dựa vào năng lực cảm ứng đặc thù của mình được. Nó chỉ có tác dụng phụ trợ, so với giác quan thứ sáu lúc có lúc không khó nắm bắt thì thực lực của bản thân còn quan trọng hơn. Phương Vi Hùng, năng lực bắt chước của cậu rất mạnh, nhưng cùng với bắt chước cậu nhất định phải thực sự lý giải được những thứ cậu mô phỏng theo, hoàn toàn biến chúng thành của mình.” Tạ Hoan nói qua về những vấn đề hần hải phát hiện ra từ lần đối chiến này, “Được rồi, tất cả các cậu còn có một tháng. Sau một tháng này tôi sẽ căn cứ vào biểu hiện của các cậu để chọn ra thành viên chủ lực cuối cùng và các thành viên dự bị.”

Vào thời gian mấy người Cổ Khâm nỗ lực chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng này, thân phận của Thương Lang đã nhanh như lửa bén mà truyền ra ngoài. Rất nhanh sau đó, Cổ Khâm vốn mang theo cái mác “bạn cùng phòng của Z”, “bạn cùng phòng vô học bên cạnh ngài Hình Chiến”, “cấp bậc thể chất là một bí ẩn”, “Nhìn qua cũng không dễ chọc” ở trong mắt mọi người xem như đã triệt để nổi tiếng. Đó là Thương Lang đấy! Đó là Thương Lang còn được ca ngợi vang dội hơn Z một bậc trong truyền thuyết ở khu chiến thuật! Thảo nào bọn họ thành bạn cùng phòng của nhau, hóa ra đây chính là ngư tầm ngư, mã tầm mã!

Cổ Khâm nổi tiếng, đương nhiên các loại người muốn lập quan hệ với hắn sẽ không thiếu. Thêm vào đó trông hắn dễ nói chuyện hơn là với Hình Chiến, cho nên lượng người theo đuổi hắn tựa hồ còn nhiều hơn cả Hình Chiến lúc trước. Chỉ có điều một tháng này Cổ Khâm hầu như đều ở trên mạng chiến đấu luyện tập, cả lớp cũng không lên, y như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, khiến cho những cái đầu đang không bình tĩnh kia nhanh chóng bị làm lạnh xuống.

Cũng không biết là ai làm lộ ra tin tức, toàn trường rất nhanh biết được trong đội ngũ tham gia Giải đấu liên trường năm nay có bốn tân sinh năm nhất được đặc cách tuyển vào, đều là người của lớp A bao gồm cả Cổ Khâm và Hình Chiến. Các học viên lớp A có chút ghen tị nho nhỏ, nhưng lại càng tự hào hơn. Z và Thương Lang đều là người cùng lớp với mình, bọn họ còn được tiếp xúc ở khoảng cách gần trong mấy tháng, thực sự quá là may mắn!

Vì không tìm được Cổ Khâm, mọi người bắt đầu tìm tới các học viên lớp A tìm hiểu các loại bát quái, từ chuyện Cổ Khâm là người có biểu hiện yếu nhất trong một tháng huấn luyện thân thể sau khai giảng, mỗi ngày đều cần Hình Chiến đỡ hắn đi về, cho tới chuyện Cổ Khâm chủ động yêu cầu tiếp tục huấn luyện thể chất tại lớp đối kháng, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng với Hình Chiến bởi vì năng lực quá mạnh mẽ, không tìm được đối thủ nên cũng đành phải chuyên biệt hóa huấn luyện cùng huấn luyện viên đối chiến.

Nếu không phải sau này Cổ Khâm nhận lời khiêu chiến lên võ đài, cũng thông dong vượt qua học trưởng thể chất C+, hắn trông thế nào cũng giống một tân sinh năm nhất định sẽ bị đào thải tại sát hạch của học kỳ thứ nhất, vậy mà người như vậy lại có thể là Thương Lang, thật khó mà tin nổi! Chẳng lẽ trước đây đối phương dùng toàn bộ thời gian luyện tập thể chất để nghiên cứu chiến thuật chỉ huy sao! ...Mà nghĩ như thế tựa hồ cũng có khả năng lắm.

Tất nhiên cũng có người rất nghi ngờ, tại sao Cổ Khâm lại muốn khoác lên cái bộ dạng của một tên quân nhệ đại vô học. Rõ ràng hắn có thực lực mạnh như vậy mà sao lại còn muốn chịu đựng ánh mắt trào phúng xem thường của người khác? Đối với việc này, Alvin suy đoán, đại khái là bởi vì danh nhân người ta bận rộn, cho nên làm thế để giảm thiểu phiền phức không cần thiết đi! Niên Lăng Húc lại nói, có thể là Cổ Tướng quân quá bận, Cổ Khâm vì muốn thu hút sự chú ý của cha mình nên mới trở nên phản nghịch như thế.

Đối với đủ loại đồn đại này, Cổ Khâm chỉ có thể để bọn họ tiếp tục suy đoán lung tung, trong lòng thì yêu lặng mà phỉ nhổ mọi người bỏ não quá nhiều. Hành vi không có chí tiến thủ của hắn trong quá khứ là bởi vì hắn thật sự quá căm ghét quân đội, mà hiện tại hắn có thực lực như thế lại chính là bởi vì hắn có thêm kinh nghiệm của hai mươi năm...

Bởi vì thân phận của Thương Lang đã bại lộ, lượng liên lạc của hiệu trưởng Shawn trường quân sự Đệ Nhất gần đây đã kịch liệt tăng nhanh, căn bản đều là đến từ mấy người trong ngành, muốn lôi kéo tình cảm, tìm hiểu tin tức, rồi bạn cũ muốn ôn chuyện, có điều mục đích cuối cùng của tất cả mọi người đều là – đào góc tường.

Trước đây khi Z xuất hiện cũng không hề gây nên sự quan tâm lớn đến thế này, chủ yếu là bởi vì Hình Chiến thân là con trai Nguyên soái Hình Duệ, bất kể là bối cảnh hay thành tích, việc y tiến vào trường học đứng đầu là chuyện đương nhiên, bọn họ muốn cướp người qua cũng không cướp được. Nhưng Cố Khâm thì lại không như thế. Mới đầu hắn nhập học trường quân sự Đệ Nhất chính là dựa vào quan hệ, căn cứ vào cấp bậc thể chất của hắn, có khả năng rất lớn hắn sẽ bị đào thải trong kì sát hạch năm nhất, điều này nói rõ hắn căn bản không thích hợp với trường quân sự Đệ Nhất mà! Vì thế mà hiệu trưởng các trường quân sự khác liền muốn tới đào khoét góc tường, dù sao thì Cố Khâm cũng không qua được cửa ải sát hạch kia, chẳng bằng đến trường của chúng tôi đi!

Giống như hiện tại, Shawn nhận được điện thoại của đối thủ cũ của mình, hiệu trưởng trường quân sự Liên minh chỉ huy. Đây chính là trường quân sự chuyên môn bồi dưỡng ra các nhân tài về phương diện chỉ huy, đã đào tạo ra vài vị Tướng quân nổi danh, hoàn toàn có thể sánh ngang với trường quân sự Đệ Nhất ở lĩnh vực chiến thuật chỉ huy. Chỉ có điều trường quân sự Đệ Nhất là trường học dạy tổng hợp, các chuyên ngành đều rất mạnh, vì thế mà trường nổi tiếng hơn so với trường quân sự Liên minh chỉ huy một chút.

Vị hiệu trưởng này để hai bên rìa mép, nhìn qua trông giống một ông thầy bói hơn là một hiệu trưởng đức cao vọng trọng của trường quân sự, “Tôi bảo này lão hồ ly, ông thật sự để tân sinh năm nhất tham gia giải đấu?”

“Chuyện này không liên gì gì tới tuổi tác cả, chúng tôi chỉ coi trọng thực lực.” Shawn đường đường chính chính giải thích một câu, sau đó hừ một tiếng, “Có gì thì nói mau, đừng phí lời với tôi, tôi đây rất bận!”

“Ai, ông xem thể chất của Cố Khâm kia kém như thế, tới lúc bên mấy ông sát hạch nhất định sẽ bị đào thải, ông mang thẳng sang bên tôi để chúng tôi dạy đi?” Râu dê dùng ngữ khí “xem tôi tốt chưa chuyên môn đi tuyển các học viên đào thải các ông” mà nói.

“Xin lỗi nhưng tôi đã đáp ứng người ta rồi, chỉ cần cậu ta đạt được một chức quán quân thì trường sẽ miễn sát hạch cho cậu ta.” Shawn vui vẻ khà khà cười, những người khác đã sớm dùng nát cái chiêu này rồi.

“Sát! Cái lão hồ ly nhà ông, có một Z rồi không nhường ra Thương Lang được sao! Trường chúng tôi so ra cũng chẳng kém với các ông, hơn nữa còn chuyên sâu hơn bên đó! Thương Lang đến bên chúng tôi mới có thể phát huy tài năng của cậu ta tốt hơn, không cần lãng phí thời gian trên mấy hạng mục chỉ dành cho mấy kẻ đầu óc ngu si tứ chi phát triển kia! Tôi bảo này ông đừng có chiếm hố xí mà không chịu thải phân!” Mắt thấy đàm phán không được, râu dê lập tức hiện ra nguyên hình.

Shawn cũng không cam lòng yếu thế mắng trở lại, “Cái lão già kia! Nói ai chiếm hố xí mà không chịu thải phân?! Đào góc tường nhà tôi mà còn dám mạnh miệng như thế, cút cho tôi! Tôi cho ông biết, cứ chờ tới Giải đấu liên trường năm nay đi, ông chạy không thoát được cái danh “vạn năm lão nhị” đâu!”

“Hiệu trưởng.” Đúng lúc này, Chris mở cửa đi vào.

Râu dê bị chọc giận đến nổi rìa mép dựng đứng, còn đang trừng mắt nhìn liền nghe thấy tiếng của hắn, râu dê bắt đầu nói, “Chris! Cậu đến đúng lúc lắm, đến phân xử cho tôi. Tôi muốn để cho Thương Lang chuyển tới bên chúng tôi là sai à! Trường chúng tôi là trường ưu tú nhất liên minh về chuyên ngành chỉ huy, sẽ không mai một tài năng của cậu ta! Cậu mau khuyên nhủ thủ trưởng của cậu, nói ông ta nhường

lại Thương Lang đi!”

“Hiệu trưởng Dương, ngài làm như thế là không đúng. Thương Lang là người yêu của Z, ông cưỡng chế tách bọn họ ra bọn họ sẽ không đáp ứng đâu!” Chris làm khó dễ mà nói.

“Cái gì? Bọn họ là một đôi?!” Râu dê tròn tròn mắt.

Shawn lập tức phản ứng lại, “Đúng đúng đúng! Hai người họ là một đôi! Vì thế nên họ mới ở chung một phòng ký túc xá! Ai quấy rối người khác yêu đương là sẽ bị lừa đá đó!”

“Sát! Thanh niên bây giờ sao đều yêu sớm như thế! Đã đi học rồi còn nói chuyện tình yêu cái gì! Đồi phong bại tục, đúng là đồi phong bại tục!” Râu dê hùng hùng hổ hổ cắt đứt trò chuyện.

Tâm trạng của Shawn khoan khoái, ông hài lòng vỗ vỗ vai Chris, “Chris, thằng nhóc cậu phản ứng nhanh thật đấy, lại còn có thể cách này để thoát khỏi lão già bám dính kia.”

“Chỉ là, hiệu trưởng...” Chris hơi chần chờ, “Bọn họ thực sự là một đôi...”

“Hả?” Lão hiệu trưởng há hốc mồm, “Làm sao cậu biết?”

“Roger nói thằng bé đã nhìn thấy.” Chris cũng không rõ lắm quan hệ giữa Cố Khâm và Hình Chiến, có điều hẳn biết con trai sẽ không nói dối mình, “Cái này, ngài xem có nên thông báo chuyện này cho Nguyên soái không?”

Shawn suy nghĩ một chút, “Không cần, thế này thì Nguyên soái cũng đã sớm biết rồi, cho nên mới sắp xếp bọn họ ở cùng một phòng ký túc xá.” Dù sao thì các học viên có thân phận như họ thường sẽ lựa chọn phòng ký túc xá một người, đừng nói tới người tính tình lạnh lùng, không thích giao tiếp với người khác như Hình Chiến. Nếu như không phải vì lý do đặc biệt thì sao y có thể đồng ý ở cùng người khác? Có điều đã phát triển tới mức ở chung như thế, phụ huynh hai bên cũng đồng ý, nói vậy hai người họ đã sớm hẹn hò rồi – không thể không nói đúng là có chút sớm... Quên đi, dù sao chuyện này cũng không ảnh hưởng tới thực lực của bọn họ.

Một vị phụ huynh mà Shawn cho rằng đã sớm biết mối quan hệ này – Nguyên soái Hình Duệ, lúc này mới biết được thông tin chi tiết về Thương Lang. Hình Duệ trước tiên cùng Cố Hoàng tiến hành trò chuyện, “Tôi bảo này ông bạn, anh giấu con trai nhà anh cũng thật là kỹ đấy!”

20. Chương 20: Chuẩn Bị Cơ Giáp

“Cái gì?” Cố Hoàng cau mày, “Nó gây họa gì?”

Từ khi Cố Khâm tới trường quân sự Đệ Nhất, Cố Hoàng cũng không còn nhận được phàn nàn của giáo viên nữa. Trước đây khi Cố Khâm còn học trung học, mỗi lần tổ chức sát hạch đều sẽ có huấn luyện viên liên lạc

với hắn, nói mình thực sự không biết dạy Cố Khâm như thế nào. Cố Khâm không tập trung học tập, vừa tiếp xúc với chương trình học quân sự thì không còn quan tâm đến việc học nữa, thành tích thê thảm vân vân..., để Cố Hoằng biết mà quản lý con nhiều hơn. Thế nhưng mấy tháng gần đây, tất cả tin tức tiêu cực đều biến mất lại khiến Cố Hoằng có chút không quen. Lần này Nguyên soái tự mình liên lạc tới cho hắn, phản ứng đầu tiên của Cố Hoằng chính là con trai mình đã gây ra họa lớn rồi.

Hình Duệ sững sờ, Cố Hoằng thật sự không biết thân phận của Cố Khâm? Xem ra quan hệ giữa cha con bọn họ quả đúng là tồi tệ như trong lời đồn. Nhưng nếu không có giáo dục của Cố Hoằng, làm sao Cố Khâm có thể trưởng thành tới mức này? Chẳng lẽ là...

“Anh biết Thương Lang không?”

“Có nghe qua.” Đối phương tốn chưa tới hai tháng đã từ một tân binh thăng lên tới quân hàm Tướng quân tại khu chiến thuật, có điều Cố Hoằng cũng chỉ là biết tới Thương Lang qua lời kể của người khác. Hắn rất bận rộn, làm sao còn thời gian để chú ý tới một Tướng quân không thuộc quân khu trên mạng chiến đấu? Cố Hoằng vẫn luôn cho rằng một khi chưa tòng quân chân chính trải qua chiến trường thì cho dù chiến thuật có lợi hại đến thế nào đi chăng nữa cũng đều chỉ là lý luận suông.

“Vậy anh hắn không biết Thương Lang chính là Cố Khâm, con trai anh, cũng nhất định là không biết mới cách đây không lâu cậu ấy lấy thể chất cấp D để dàng đánh thắng một học viên năm ba C+ trên võ đài, càng sẽ không biết cậu ấy hiện tại được đặc cách chọn vào đội đại diện cho trường quân sự Đệ Nhất tham gia Giải đấu liên trường năm nay, còn rất có thể trở thành tổng chỉ huy trong thi đấu đoàn đội?” Hình Duệ không nhịn được liệt kê từng chuyện từng chuyện ra một, rất muốn nhìn xem về mặt gì sẽ xuất hiện trên mặt đối phương, hai cha con họ tựa hồ không mấy khi nói chuyện với nhau.

Cố Hoằng không biểu hiện kinh ngạc, cũng không hề mừng rỡ, chỉ cau mày, “Tôi biết rồi.”

Hắn vội vã kết thúc trò chuyện với Hình Duệ. Những điều đối phương nói ra hắn cái gì cũng không biết. Cố Hoằng xoa xoa sống mũi, không phải là hắn không muốn quan tâm tới Cố Khâm mà là hắn không biết nên quan tâm như thế nào. Cố Khâm càng lớn lên, quan hệ cha con giữa hai người họ cũng càng lúc càng tệ và căng thẳng hơn. Tuy rằng Cố Khâm chỉ là đơn phương oán hận hắn, nhưng bản thân Cố Hoằng lại là một người không quen biểu đạt tình cảm của mình, ngoại trừ trầm mặc ra hắn cũng không biết nên dùng cách gì để rút ngắn khoảng cách giữa hai người họ, chỉ có thể trở mặt mà nhìn con trai càng ngày càng xa mình.

Cố Hoằng lật xem tư liệu liên quan tới Thương Lang mà Hình Duệ gửi đến, Thương Lang đúng là Cố Khâm sao? Con trai của hắn học được nhiều như vậy từ khi nào? Hay nên nói là, bởi vì con trai hắn hận hắn, cho nên vẫn chưa từng biểu hiện ra sao...

Bên kia, Hình Duệ tìm tới Hình Chiến để chứng thực suy đoán của mình, “Cố Khâm cũng giống con sao?”

“Cha không cần nhúng tay vào chuyện của cậu ấy.” Trong Hình Chiến bỗng sinh ra cảm giác cáu kỉnh. Hiện tại mọi người đều đã biết được thân phận của Thương Lang, đây là chuyện không thể tránh khỏi. Thế nhưng về việc sống lại, đây là bí mật chung của y và Cố Khâm, y không hi vọng có thêm người khác tham dự vào, cho dù người khác này có là cha của chính y đi nữa.

Nghe được câu trả lời có chút bực bội của Hình Chiến, Hình Duệ nhanh chóng xác nhận được Cố Khâm quả nhiên cũng có ký ức về tương lai trong tay, chỉ là phản ứng của con trai hần như thế này cũng thật không bình thường.

Từ nhỏ Hình Chiến đã tỏ ra vô cùng lạnh nhạt đối với những người khác. Bạn bè của con trai hần là các loại đồ chơi mô hình chiến hạm, cơ giáp, chỉ thích tự chơi một thân một mình, không thích ở chung với đám bạn cùng lứa tuổi. Sau khi đã có thể đăng nhập lên mạng chiến đấu, đừng nói gì tới việc kết bạn, ngay cả mấy món đồ chơi này y cũng không còn hứng thú nữa, cả ngày hoặc là nghiên cứu tác chiến hoặc là nâng cao tố chất thân thể của bản thân, đến nỗi tính cách của y càng ngày càng lạnh lùng. Rõ ràng tính cách của mình với ba nó đều không phải như thế này, rốt cuộc là đứa nhỏ này nhận di truyền từ ai?

Có lẽ là bởi vì chuyện hai người phải trải qua giống nhau, hơn nữa thực lực của Cố Khâm thực sự mạnh mẽ cho nên con trai mới để mắt tới. Đối với Cố Khâm có khả năng là người bạn duy nhất của Hình Chiến này, Hình Duệ có cảm giác mình phải làm chút gì đó cho đối phương, “Sau giải đấu lần này con cũng sẽ tiến vào quân đội thực tập, con có định làm riêng một bộ cơ giáp trước không?”

Cơ giáp thuộc về mình sao? Hình Chiến cân nhắc trong chốc lát, trong quá khứ đời trước y không tham gia giải đấu này, đến năm thứ ba y mới có cơ giáp chuyên thuộc của mình. Đã có cơ hội sớm gia nhập quân đội thì quả đúng là cần phải có một bộ cơ giáp. “Vâng. Cha sắp xếp đi.”

“Đại sư Russell từng đáp ứng sẽ thiết kế một bộ cơ giáp theo số liệu cơ thể của con cho con, ta sẽ hẹn thời gian trước với ông ấy, đến lúc đó hai người các con sẽ tự bàn bạc với nhau. Còn nữa, mang theo Cố Khâm đi luôn.”

Hình Chiến trừng mắt, “Cố Khâm là người của con, cha không được có ý đồ với cậu ấy.”

“Ta không có ý đồ với cậu ấy.” Hình Duệ dở khóc dở cười. Sao hần lại không phát hiện hóa ra con trai mình có dục vọng chiếm hữu mạnh như vậy chứ?

Sau khi ngắt liên lạc, Hình Duệ lại gửi một tin nhắn tới Cố Hoàng, “Tôi có ý định mời đại sư Russell làm cho Hình Chiến một bộ cơ giáp. Anh cũng nên lo liệu cho Cố Khâm một chút. Giải đấu lần này kết thúc, hai đứa nhất định sẽ gia nhập quân đội. Như vậy đi, tôi sẽ bảo Hình Chiến đưa Cố Khâm đi cùng. Còn việc có thể mời đại sư được hay không thì phải dựa vào chính thẳng bé.”

Thấy Hình Duệ quan tâm tới Cố Khâm như vậy, Cố Hoàng có chút thụ sủng nhược kinh. Hần nghĩ kỹ lại, có lẽ nên bồi dưỡng Cố Khâm thành cánh tay phải hoặc cánh tay trái của Hình Chiến trong tương lai đi. Như vậy cũng tốt, Cố Khâm hần là sẽ không có những suy nghĩ không thiết thực như trước nữa.

Cuối cùng, sau khi do dự hồi lâu Cố Hoàng rốt cuộc vẫn bấm số Cố Khâm. Cố Khâm có lẽ vừa mới tắm xong, vừa lau mái tóc ướt nhẹp vừa tiếp nhận cuộc gọi, “Cha, có chuyện gì không?”

“Con học những chiến thuật chỉ huy kia từ lúc nào?” Cố Hoàng hỏi chuyện mình muốn biết nhất.

“Học từ bút ký đối chiến cha để ở nhà.” Cố Khâm rất tự nhiên trả lời.

“Vậy sao...” Cố Hoàng trầm mặc trong chốc lát, “Ta không hy vọng con sẽ chỉ mô phỏng theo ta. Chiến thuật chỉ huy không thể đi đường tắt được, chỉ có khi trải qua chiến trường chân chính rồi con mới có thể tôi luyện ra phong cách chiến thuật phù hợp với mình nhất.”

Khóe môi Cố Khâm cong lên một độ cong trào phúng. Nhìn qua cha hắn căn bản không xem qua video đối chiến của hắn, bằng không nhất định sẽ không cho là hắn lại đi mô phỏng theo mình. Cố Khâm lạnh nhạt hỏi, “Cha tìm con còn có chuyện gì không?”

“Nguyên soái cho con cơ hội gặp mặt riêng với đại sư Russell.” Cố Hoàng nói.

Ryan Russell là bậc thầy chế tạo cơ giáp được Liên minh công nhận. Ông đã kết hợp thành công công nghệ không gian vào cơ giáp, tạo thành cơ giáp kiểu mới, giúp cho một bộ cơ giáp có thể tự do chuyển đổi hình dạng của mình, tức là có thể trở thành một chiếc cơ giáp cỡ lớn cao hơn mười tám mét, thích hợp tác chiến trong vũ trụ, cũng có thể chuyển đổi thành loại cơ giáp cỡ nhỏ khoảng bốn mét thích hợp tác chiến trong không gian nhỏ hẹp của khoang chiến hạm, còn có thể biến thành cơ giáp cỡ trung mười hai mét, thích hợp khi đổ bộ lên các hành tinh để tiến hành tác chiến.

Vốn dĩ mỗi một binh sĩ khi ra chiến trường đều cần mang theo ba cơ giáp loại hình khác nhau bên người, thay đổi thì không tiện, lại còn lãng phí tài nguyên. Thêm vào đó cơ giáp không chỉ phân chia về hình dạng mà còn phân chia về công năng, ví như cơ giáp bá vương mạnh về hỏa lực, cơ giáp liệt ưng chuyên về đánh lén, cơ giáp báo săn có độ linh hoạt cao, v.v... Có được kỹ thuật chế tạo cơ giáp kết hợp công nghệ không gian này, chỉ cần thiết kế phù hợp thì người sử dụng thậm chí có thể chuyển đổi thuộc tính cơ giáp ngay trong khi chiến đấu, khiến cho kỹ thuật này trở thành một trong những phát minh vĩ đại nhất trong giới cơ giáp.

Đại sư Russell đã hơn một trăm tuổi, bởi vậy cơ thể của ông đã không còn đủ khỏe mạnh để ông tự tay chế tạo thêm cơ giáp nữa, thế nhưng tài nghệ thiết kế cơ giáp của ông vẫn ở trạng thái đỉnh cao, mỗi một cơ giáp ông thiết kế ra đều là một chiếc kinh điển độc nhất vô nhị. Nhưng mỗi một vị đại sư ưu tú đều sẽ có tình tình hơi quái lạ, muốn mời đại sư Russell thiết kế một bộ cơ giáp là vô cùng khó khăn. Chỉ cần ông thấy ngứa mắt, cho dù có tiền có thế, cho dù đối phương có quỳ xuống để van xin thì cũng đừng nghĩ tới việc có thể mời được ông, có khi một năm ông cũng không nhận một lời mời nào. Một tiểu bối mới vừa nhập học tại trường quân sự như Cố Khâm, có thể gặp mặt đại sư một lần chính là vinh quang vô cùng.

Cố Khâm không ngờ được cha hắn sẽ mang tới một tin tốt như vậy. Cơ giáp chuyên thuộc Thương Lang trước đây của hắn là do cháu nội của đại sư Russell Mina Russell tự mình chế tạo. Khi ấy đại sư đã qua đời, mà Cố Khâm có thể mời được Mina Russell, người được khen là trò giỏi hơn thầy, có lẽ cũng chỉ là bởi vì hắn từng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà chỉ huy quân lính của mình đi ngang qua và cứu đối phương một mạng. Bởi vậy nên, Cố Khâm rất chờ mong đối với cơ hội tận mắt thấy được đại sư Russell này.

Chỉ là trước khi ngắt liên lạc, Cố Hoàng lại nói một câu khiến cho tâm tình vốn tốt đẹp của Cố Khâm tan thành mây khói – Cố Hoàng muốn hắn theo sát bước đi của Hình Chiến, làm tốt chức vụ của bản thân.

Cố Khâm lạnh lùng cười, cái gì là chức vụ của bản thân? Cha hắn là muốn để hắn đi cống hiến cho Hình Chiến? Đừng đùa, hắn có mục tiêu hắn muốn theo đuổi, lại có đủ năng lực, tại sao lại muốn cưỡng ép bản thân đi làm việc cho người khác? Cho dù hắn quả thật rất tán thưởng đối phương thì đó cũng không đủ để cho hắn cam tâm tình nguyện làm cấp dưới cho y.

Đúng lúc này, Cố Khâm nghe thấy tiếng gõ cửa. Người lúc này tìm đến hắn cũng chỉ có người ở cùng phòng ký túc xá, Hình Chiến mà thôi. Cố Khâm sắc mặt âm trầm mở cửa ra, ngữ khí không quá vui vẻ, “Có việc?” Hắn thừa nhận đúng là hắn đang giận cá chém thớt, giờ chỉ nhìn thấy mặt Hình Chiến thôi cũng đã thấy phiền lòng.

“Ngày nghỉ cuối tuần này cậu cùng tôi đi gặp đại sư Russell.” Nhìn thấy Cố Khâm lại để trần người trên, Hình Chiến hiện tại không còn kinh ngạc nữa. Chỉ cần hắn mặc tử tế trước mặt người ngoài thì hắn mặc thể nào trong ký túc xá cũng không sao cả, ngược lại y còn thấy đây chính là cảnh đẹp ý vui nữa.

Đường nét cơ bắp của Cố Khâm rất đẹp. Nước chưa lau khô trên người hắn anh ánh bóng lên dưới ánh đèn, thoang thoang làm nổi bật lên vẻ gợi cảm của hắn. Không giống đám đàn ông cao lớn toàn thân là cơ bắp cường tráng trong quân đội, Cố Khâm trông qua có chút gầy, có thể là do cấp bậc thể chất của hắn còn rất thấp... Nghĩ như vậy, kỳ thực hắn dừng lại ở cấp D cũng rất tốt.

Hình Chiến mặt không cảm xúc mà vứt thứ ý nghĩ quỷ dị này ra khỏi đại não.

“Ồ, đến khi đó cậu gọi tôi là được.” Cố Khâm đáp được một tiếng liền muốn đóng cửa luôn, thế nhưng lại bị Hình Chiến chặn cửa lại trước một bước. Cố Khâm nghi hoặc nhìn hắn, “Cậu còn có chuyện gì sao?”

Cũng không thể nói rằng mình còn muốn nhìn một lúc nữa nên mới theo bản năng mà chặn lại đi... Tầm mắt của Hình Chiến chuyển từ ngực Cố Khâm lên mặt hắn. Bề ngoài Cố Khâm không phải là loại hình đậm chất đàn ông có góc cạnh rõ ràng, nhưng cũng không giống với kiểu trung tính. Lần đầu tiên nhìn tới, hắn khiến người khác có cảm giác giống như hắn là con cháu quý tộc quen sống trong nhung lụa, tựa hồ như cách rất xa với thế giới quân đội. Nghĩ tới tương lai hắn cũng sẽ rèn luyện ra một thân cơ bắp cường tráng, khoe mặt Hình Chiến có chút run rẩy.

Có điều Hình Chiến y lo xa rồi. Hình thể của Cố Khâm thuộc loại làm thể nào cũng không cường tráng lên được, cũng vì thế mà đã từng che mắt được vô số người. Tới khi chân chính đánh với hắn mới biết được, sức mạnh ẩn chứa trong cơ bắp hắn không hề nhỏ hơn so với người khác một chút nào.

21. Chương 21: Bạn Trai Của Tôi

Thấy ánh mắt Hình Chiến có chút quái lạ, Cố Khâm không khỏi sờ sờ mặt mình, chưa rửa sạch sao?

Hình Chiến lấy lại tinh thần, đồng thời phát hiện Cố Khâm thường ngày vẫn mang vẻ mặt cười như không cười lúc này lại có sắc mặt tựa hồ không tốt lắm, “Tâm trạng của cậu không tốt?”

Cố Khâm sững sờ, rõ ràng đến thế sao? Kỳ thật qua một lúc hắn cũng đã bình tĩnh lại, cảm thấy mình không nên giận cá chém thớt với Hình Chiến, phải biết là hắn có được cơ hội gặp đại sư còn là nhờ phúc

của đối phương. Cố Khâm nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, khoe môi hơi cong lên, “Không sao, hiện tại tốt hơn rồi.”

“Ừ. Khi chuẩn bị xuất phát tôi sẽ nói cho cậu biết.” Hình Chiến không tìm được cớ ở lại tiếp nữa, đành phải quay lại phòng của mình.

Đến ngày hẹn, Hình Chiến gọi Cố Khâm tới cổng trường. Một chiếc xe huyền phù đã đợi sẵn bọn họ ở đó. Ngoại trừ tài xế, trên xe còn có một cô gái buộc tóc đuôi ngựa. Không chờ bọn họ lên trên xe, cô liền hưng phấn nhét một quyển vở vào tầm mắt bọn họ, “Các cậu có thể ký tên cho tôi không?”

Hình Chiến lùi về sau một bước, liếc nhìn biển số xe một lần nữa, xác định đúng là chiếc này rồi mới bình tĩnh ngồi lên ghế phía sau.

Cố Khâm thấy đối phương rất quen, trông giống như phiên bản trẻ tuổi của... “Cô là Mina?”

Hình Chiến nheo mắt. Nghe giọng điệu này, tựa hồ như trong quá khứ hắn rất quen thuộc với đối phương, hơn nữa quan hệ cũng phải rất tốt.

“Ồ? Thương Lang lại biết tôi!” Ánh mắt Mina sáng lên.

Lúc này Cố Khâm mới nhớ ra bọn họ hiện tại còn chưa quen nhau, hắn không khỏi có chút lúng túng, “A, tôi nghe nói đại sư Russell có một cháu gái...”

“Chính là tôi đây! Chào hai người, tôi tên Mina Russell, xin hãy chiều cố tôi nhiều nha! Hiện tại trước tiên ký cho tôi cái tên đi!” Mina đưa vở tới trước mặt Cố Khâm. Ở thời đại này vở viết bằng giấy và bút như vậy đều rất hiếm thấy, mọi người đều quen sử dụng quang não mang theo bên người.

Bất kể là xuất phát từ giao tình trong quá khứ hay là do thân phận của đối phương Cố Khâm đều không thể từ chối. Hắn đặt bút ký tên mình xuống. Mina lại nhắc nhở, “Viết ‘Thương Lang’ vào nữa nha!”

Nhìn Cố Khâm viết xong, Mina lại đưa vở cho Hình Chiến. Hình Chiến nhìn cô một cái, ký tên của mình ở bên dưới tên Cố Khâm.

“Ngao ngao! Tốt quá rồi! Ngày mai tới trường tôi nhất định phải khoe với bạn bè tôi được Z và Thương Lang ký tên cho mình!” Mina ôm vở vẻ mặt hớn hở, “Tiếc là trường quân sự Đệ Nhất không mở chuyên ngành chế tạo cơ giáp, nếu không thì chúng ta chính là bạn cùng trường rồi!”

Cố Khâm nhin không được thâm nghĩ trong lòng, người này đúng là mỹ nữ thông minh hiểu biết mà mình quen trong tương lai sao? Tại sao lúc còn trẻ tính cách lại như thế này? Hay là đúng theo câu cổ ngữ “Nữ đại mười tám biến*”? Cố Khâm bỗng nhiên rất muốn biết đối phương đã trải qua những chuyện gì mới thay đổi như thế.

*(*con gái sau 18 tuổi sẽ biến thành người khác)*

Xe huyền phù lái vào một khu phố cổ, dừng lại trước một ngôi nhà nhìn qua có vẻ đã lâu đời. Cổ Khâm nghi hoặc mà quan sát ngôi nhà ngoại trừ cổ ra thì không có điểm gì nổi bật này, một bậc thầy chế tạo cơ giáp lại sống cả đời ở một nơi thế này sao?

Đối với nghi ngờ của Cổ Khâm, Mina đã nhìn mãi thành quen. Những người tới thăm hỏi ông nội mấy năm gần đây đều sẽ lộ ra vẻ mặt mờ mịt giống như thế, “Sở dĩ ông nội chọn nơi như này là bởi vì ông bị đám người cả ngày tìm tới ông mời ông thiết kế đồ cho làm phiền muốn chết rồi. Ông gần như cứ cách vài tháng lại đổi nhà một lần. Chỗ này là nơi ông vừa chuyển tới không lâu, cho nên tôi mới đến đón các anh tới.” Cô mở cửa ra, “Mời vào.”

Hình Chiến và Cổ Khâm đi theo cô đi vào nhà. Thứ đầu tiên họ nhìn thấy chính là phòng khách trang trí vô cùng đơn sơ, trông cũng không giống nhà của một đại sư tính tình cổ quái. Mina đưa họ xuyên qua hành lang, gõ lên cánh cửa đóng chặt của căn phòng cuối hành lang, “Ông nội, con mang khách tới đây rồi!” Sau đó đẩy cửa bước vào.

Bên trong rất sáng sủa, cuối cùng cũng coi như có chút dáng vẻ giống như trong tưởng tượng của Cổ Khâm – Một nửa gian phòng chất đầy linh kiện cơ giáp linh tinh riêng lẻ mới cũ, một nửa còn lại thì rải đầy các trang giấy trắng vẽ đủ loại hình ảnh cùng thiết kế bên trên, có bức vẽ thiết kế của một chiếc cơ giáp rất đẹp, có bức thì là thiết kế của các linh kiện tinh vi, có bức lại bị tô thành một hình tròn đen đến mức không còn nhìn rõ hình vẽ ban đầu, thậm chí còn có một tấm vẽ một khuôn mặt lớn đang tươi cười.

Một lão nhân tóc hoa râm vóc người lom khom đang nằm nhoài lên bàn làm việc múa bút, mấy giây sau lại ném tờ giấy ấy ra đằng sau. Trang giấy nhẹ nhàng mà rơi xuống đất, Cổ Khâm định thần nhìn lại, bên trên có vẽ một con thỏ...

Lão nhân nhảy xuống khỏi chiếc ghế cao, cầm lấy chiếc gậy gần đó rồi xoay người lại. Gương mặt đầy nếp nhăn của ông cười tươi như một bông hoa cúc, lưng rất cồng, cao còn chưa tới 1m50. Khi ông nhìn thấy Cổ Khâm thì mắt sáng lên, chống gậy cạch cạch cạch bước như bay tới gần, giơ tay bóp bóp cánh tay Cổ Khâm, lại giơ gậy lên gõ gõ cẳng chân hắn, cười híp mắt nói, “Hình Chiến! Lần trước gặp cậu mới có năm tuổi, không nghĩ tới mấy năm trôi qua cậu đã lớn lên rắn chắc như thế này rồi! Tôi nhìn một cái là nhận ra cậu ngay! Cậu thực sự là càng lớn càng giống ba mình!”

Lão nhân dùng gậy chọc chọc eo Hình Chiến, đối phương vẫn không nhúc nhích, “Đây là bạn trai cậu đi! Nhìn qua có vẻ là rất tốt, nhưng mà cái mặt quan tài này trông như người khác thiếu nợ hắn rất nhiều tiền vậy, cả ngày cậu phải nhìn mặt hắn tâm trạng sẽ vẫn tốt sao? Hay là quăng hắn đi, đến làm cháu rể tôi đi?”

Cổ Khâm há miệng, nhất thời không biết hắn nên nói với ông hắn không phải là Hình Chiến trước hay là nói Hình Chiến không phải là bạn trai hắn hay là từ chối lời làm mối về làm cháu rể của đối phương...

“Ông nội! Ông đừng nói bừa! Ông nhận sai người rồi!” Mina đỡ khóc đỡ cười ngăn cản cánh tay của lão nhân, chỉ chỉ sang Hình Chiến, “Người này mới là Hình Chiến! Người bên cạnh kia là bạn... Ế? Anh là bạn trai anh ấy?”

“Không phải.” Cố Khâm bắt đầu dĩ trả lời, sau đó tự giới thiệu mình với lão nhân, “Đại sư Russell, chào ngài, tôi tên Cố Khâm, là bạn học của Hình Chiến.”

Hình Chiến lạnh nhạt nói, “Chào ngài.” Hình Chiến cũng không để tâm tới việc lão nhân nhận sai người, chỉ là tới khi đối phương muốn nhét cháu gái của mình cho Cố Khâm thì y lại lập tức thấy khó chịu. Sau đó khi Cố Khâm nhanh chóng trả lời hẳn là bạn học của y, y lại không biết tại sao thấy càng khó chịu hơn.

Nhiệt tình của lão nhân lập tức nguội xuống. Ông nhìn Cố Khâm rồi lại nhìn Hình Chiến, kéo khóe miệng xuống, vẻ mặt trở nên cứng nhắc mà nghiêm túc, thực sự là trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách. Ông kéo dài giọng, “Chỉ là bạn học?”

“Ừm, chúng tôi là bạn cùng phòng, tất nhiên là còn có thể xem như là đối thủ và... bạn bè.” Cố Khâm liếc nhìn Hình Chiến một chút, nhìn thấy sắc mặt đối phương tựa hồ còn tồi tệ hơn, lẽ nào đối phương vẫn không coi hẳn là bạn bè?

“Cậu cũng đến để mời tôi thiết kế cơ giáp cho cậu?” Lão nhân ung dung thông thả hỏi.

“Nếu như có thể...” Kỳ thực Cố Khâm đã có trước bản thiết kế trong tay. Năm đó, khi Thương Lang được chế tạo, hẳn thường làm trợ thủ cho Mina, cho nên hẳn biết rất rõ cấu tạo của Thương Lang. Chỉ có điều linh kiện ở hiện tại không tốt bằng tương lai. Hẳn đã lên mạng tra cứu một chút về các linh kiện có thể thay thế cao cấp nhất hiện nay, có điều không biết có được hay không.

“Không thể.”

Thái độ của lão nhân như chặt đinh chém sắt khiến Cố Khâm nhất thời không biết nói như thế nào. Vừa nãy nhìn ông giống như có ấn tượng rất tốt với hẳn, tại sao đảo mặt cái mà đã...

Mắt lão nhân đảo một vòng, “Cũng không phải là không thể. Nếu như cậu là bạn trai hẳn, tôi thật ra có thể ngoại lệ giúp cậu thiết kế một chiếc, nhưng rất hiển nhiên là cậu không phải. Hoặc là cậu làm cháu rể của tôi...”

“Ông nội!” Mina chỉ biết ngẩng lên trời kêu.

“Cậu ấy là.” Hình Chiến mặt không cảm xúc nhìn lão nhân, “Cậu ấy là bạn trai tôi.”

Cố Khâm nhất thời tròn tròn hai mắt, “Cậu không cần phải...” tự gây phiền phức cho bản thân như thế. Lời hẳn còn chưa nói ra hết, Hình Chiến đã nắm chặt tay của hẳn, nhưng chỉ một giây sau thì lại buông ra, tựa như là vì muốn ngăn cản hẳn nói tiếp. Cố Khâm mím chặt môi, hẳn không thể nào ngờ tới Hình Chiến đồng ý giả làm người yêu để giúp mình. Nếu như đại sư Russell thật sự chịu giúp hẳn thiết kế cơ giáp thì lần này hẳn đã nợ đối phương một ân tình lớn.

“Ai, nói sớm một chút thì làm sao?” Lão nhân lầm bầm một tiếng, “Thật là, quá đáng tiếc...” Đã sống gần

một trăm tuổi, ánh mắt lão nhân rất tinh chuẩn. Khác với Alvin dựa vào giác quan đặc thù thứ sáu, ông nhìn người chính là bằng kinh nghiệm của mình. Cố Khâm và Hình Chiến đều là hai người trẻ tuổi tốt vô cùng, thế nhưng so với Hình Chiến mặt quan tài thì ông lại càng thích người trẻ tuổi cởi mở hơn một chút. Rõ ràng hồi còn bé Hình Chiến béo phúng phính rất đáng yêu, tại sao khi lớn lên lại biến thành một tảng đá thối như này! Lão nhân lười biếng đi về bên cạnh bàn làm việc, ngồi trên ghế cao, dùng gậy chọc chọc mặt đất, “Nói đi, hai cậu muốn cơ giáp dạng gì?”

Hình Chiến lấy thẻ nhớ ra, cho lão nhân xem hình ảnh thiết kế cơ giáp của mình. Lão nhân nhìn cũng không thèm nhìn một cái trực tiếp chuyển hướng sang Cố Khâm, “Của cậu đâu?” Cố Khâm cũng nhanh chóng lấy của mình ra.

Hai người giơ màn hình lên, lão nhân xem bên này vài lần, lại xem bên kia vài lần, đôi mắt càng lúc càng sáng, khi thì cau mày suy nghĩ một lúc lâu, khi thì giống như bỗng nhiên hiểu ra, y như một đứa bé nhảy lên cười ha ha một phút, mãi tới khi bị sắc nước miếng thở không ra hơi, dọa sợ Mina khiến cô vội tiến lên đâm lưng cho ông.

“Khụ khụ khụ...” Lão nhân đẩy Mina ra, nhịp thở đều đặn lại, lại bỗng nhiên trừng mắt giơ gậy dùng sức đập xuống mặt đất, “Các cậu có ý gì? Đã có bản thiết kế rồi còn tìm tôi làm gì nữa?!” Lại không chờ Cố Khâm giải thích, lão nhân chỉ chỉ mặt bàn, “Quên đi, đồ để lại đây, ta đành cố hết sức giúp các cậu sửa chữa điểm thiếu sót. Có chuyện gì tôi sẽ thông báo cho các cậu, giờ thì mau rút cho tôi.”

Mina hiểu rõ tính ông nội mình liền lập tức đưa hai người ra ngoài. Sau khi tới phòng khách, cô áy náy nói, “Thật xin lỗi, ông nội tôi tính tình có chút xấu, có điều nếu ông đã nhận rồi thì các anh không cần lo lắng nữa. Cơ giáp chậm thì một tháng, nhiều thì nửa năm chắc chắn sẽ xong. Đúng rồi,” Cô tò mò chớp chớp mắt, “Hai anh đúng là một đôi?”

“Ày...” Cố Khâm nhất thời không biết trả lời thế nào. Nếu ăn ngay nói thật, nhờ đâu đại sư phát hiện bọn họ lừa ông, dựa theo tính khí quái lạ của đối phương thì không rõ lắm sẽ làm gì với bọn họ. Nhưng nếu ngầm thừa nhận lại cảm thấy bản thân chiếm tiện nghi của Hình Chiến.

Hắn theo bản năng nhìn về phía Hình Chiến, vừa vặn đối đầu với ánh mắt sâu thẳm của đối phương. Hai người nhìn nhau một lát không nói gì, ai cũng không mở miệng, cuối cùng đồng thời xoay đầu đi.

“Được rồi, tôi hiểu rồi!” Mina che miệng cười trộm.

Cô hiểu là hiểu cái gì hả!

22. Chương 22: Mẫu Người Lý Tưởng

Trên đường trở về trường hai người cũng không nói chuyện với nhau. Bầu không khí ngột ngạt bao phủ lấy họ. Với tính cách của Hình Chiến thì y không đời nào chủ động mở miệng, Cố Khâm suy xét nửa ngày cuối cùng mới đánh vỡ yên lặng, “Cái kia, vóc người của tôi rất giống vóc người của Nguyên soái phu nhân sao?” Đại sư Russell dường như cũng là vì thế mà mới nhận sai hắn thành Hình Chiến.

Ánh mắt của Hình Chiến từ trên mặt Cổ Khâm chậm rãi dời xuống chân hắn, sau đó lại quét một lượt nữa từ dưới lên trên. Tóc gáy của Cổ Khâm đã sắp dựng thẳng lên hết, có cảm giác như một con mồi bị thợ săn nhìn chăm chăm, không có một chỗ để trốn dưới tầm mắt đối phương.

“Không giống.” Hình Chiến sau một lúc lâu mới kết luận. Quả thực là không giống, chỉ là bởi vì khí thể lạnh lẽo của Hình Chiến quá khác biệt so với Nguyên soái phụ nhân cho nên đại sư Russell mới nhầm Cổ Khâm thành y.

“Thế à, ha ha...” Cổ Khâm cười gượng hai tiếng. Kỳ thực hắn càng muốn hỏi tại sao Hình Chiến lại đồng ý giả làm người yêu mình, tại sao lại đồng ý đi lừa gạt đại sư, không lo sau này đại sư biết được sự thật sẽ ghen cá chém thớt sang y không chịu thiết kế cơ giáp cho y sao?

Cổ Khâm suy nghĩ vài giây rồi thở dài, chôn hết thấy nghi vấn của mình xuống bụng, “...Hôm nay cảm ơn cậu.”

“Ừ.” Hình Chiến hơi rũ mắt xuống. Trực giác nói cho y biết câu y muốn nghe không phải là câu này, thế nhưng chính y cũng không biết bản thân mình đang muốn nghe cái gì nữa.

Bầu không khí lúng túng giữa hai người chỉ sau một đêm đã biến mất, hai người trở lại hình thức ở chung bình thường, bởi vì Cổ Khâm cảm thấy hắn cần bản không cần phải xoắn xuýt gì cả, không phải chỉ là giả làm người yêu thôi sao!

Những ngày tiếp theo, huấn luyện của Cổ Khâm vẫn như trước tập trung vào phối hợp đoàn đội, các buổi rèn luyện thể chất giảm xuống đến mức cấp bậc thể chất của hắn không tăng tiến thêm được chút nào. Nhưng cũng hết cách rồi, ai bảo hắn lại đi tham gia thi đấu đoàn đội? Tất cả đều phải ưu tiên cho đoàn đội cả.

Qua một tháng, Tạ Hoan vẫn không để Cổ Khâm và Hình Chiến làm đối thủ mà vẫn trước sau như một để bọn họ phối hợp với nhau, một người chỉ huy, người còn lại sẽ chọn vị trí khác. Đối với chuyện này, giải thích của Tạ Hoan là, hai người đã làm đối thủ đủ lâu rồi. Nếu hai người chắc chắn đều muốn tham gia, vậy thì phải dành thời gian tập luyện hợp tác với nhau. Vì thế mà ý nghĩ muốn mượn cơ hội này tranh tài với Hình Chiến của Cổ Khâm cũng không thể thực hiện được.

Một tháng sau, đội viên chủ lực đã được xác định, bao gồm Hình Chiến, Cổ Khâm, Roger, Niên Lăng Húc, Alvin cùng với Mạch Phiến và Mạch Phấn, Phương Vi Hùng là đội viên dự bị. Trong số những người này, Roger còn tham gia thêm hạng mục chiến thuật chỉ huy bên thi đấu cá nhân, Niên Lăng Húc thì đăng ký hạng mục chiến hạm đột kích. Cấp sinh đôi không tham gia đối kháng cơ giáp, bởi vì nếu chỉ có một người thì năng lực tác chiến của họ không quá nổi bật, chỉ có khi nào có hai người đồng thời phối hợp thì mới có thể phát huy trình độ tốt nhất.

Tạ Hoan giao vị trí đội trưởng đoàn đội cho Hình Chiến, dù sao thì chung quy lại thực lực của Hình Chiến vẫn là mạnh nhất. Cổ Khâm cũng không có dị nghị gì, thể chất của hắn quá yếu nên hắn không đánh lại được người ta là sự thật. Tuy vậy hắn vẫn có chút ghen tị với kinh nghiệm thực chiến phong phú không kém gì mình của Hình Chiến. Cái thứ thiên phú này thực sự là khiến cho người ta muốn tức chết.

Nhưng về vị trí tổng chỉ huy lại khiến cho mọi người đều phải khó xử, bởi vì mọi người hoàn toàn không xác định được giữa Thương Lang và Z ai mới mạnh hơn. Cuối cùng Tạ Hoan quyết định để cho hai người họ tự mình thương lượng với nhau, dù sao thì trước mỗi trận đối chiến đều có ba phút để đội ngũ hiểu rõ được mục tiêu nhiệm vụ và tài nguyên được phân phối, làm tốt sắp xếp ban đầu. Ba phút này nói thực cho cũng như không cho, có nhiều tổng chỉ huy căn bản không kịp chú ý hết toàn cục trong khoảng thời gian này, nhưng đối với Cố Khâm và Hình Chiến thì kỳ thực đã đủ rồi.

Cố Z và Thương Lang trong đội, vị trí Quán quân trong thi đấu đoàn đội lần này gần như có thể coi là đã nằm trong tay họ. Thêm vào đó, được Cố Khâm chỉ điểm cho, trình độ chỉ huy của Roger cũng đã nâng cao thêm một mức nhất định. Cho dù hắn hiện tại vẫn chưa lên chiến trường khiến cho tư duy còn bị hạn chế nhưng có thể nói, trình độ của hắn đã cao hơn một bậc so với quân giáo sinh khác. Hơn nữa Cố Khâm còn dạy hắn một ít thao tác kỹ xảo, hứng thú học tập của Roger vốn sùng bái Cố Khâm như thần vì thế mà cũng tăng vọt. Cho nên, Quán quân hạng mục chiến thuật chỉ huy bên thi đấu cá nhân về tay họ cũng đã là điều chắc chắn.

Thời gian một tháng đủ để mọi người hiểu rõ thêm về nhau, mà các thành viên chủ lực cũng đều là người rất dễ gần. Chỉ có một chuyện có chút ngoài dự đoán của Tạ Hoan là, Cố Khâm cũng là một học viên toàn năng giống Hình Chiến, hoàn toàn không nhìn ra được thể chất của hắn chỉ mới ở cấp D. Chỉ huy thì không cần nhiều lời, mà ngay cả trong hạng mục lái chiến hạm, đối kháng cơ giáp hắn cũng rất cường hãn, ngoại trừ Hình Chiến ra thì không còn ai có thể thắng hắn. Thậm chí, Hình Chiến có thể thắng hắn e rằng cũng chỉ là nhờ có cấp bậc thể chất cao hơn mà thôi.

Giác quan thứ sáu của Alvin cũng chậm rãi phát huy uy thế trong quá trình tập huấn. Nơi nào có mai phục hắn cũng đều có thể nhanh chóng phát hiện ra, có điều cứ như vậy lại khiến cho hắn ngày càng ý lại trực giác của bản thân. Tạ Hoan đã nhiều lần nhắc nhở hắn, thể nhưng muốn thay đổi là một chuyện, mà làm thế nào để thay đổi thì lại là một chuyện khác. Bản thân Alvin cũng rất khổ não với vấn đề này.

Phương Vi Hùng làm việc quy củ, bởi vì có năng lực mô phỏng rất mạnh nên mới trở thành đội viên dự bị. Niên Lăng Húc làm người ngay thẳng, sẽ không nhỏ mọn, cùng với đó cô lại phi thường tự tin với thực lực của bản thân, cho nên cô cũng không lo lắng Phương Vi Hùng sẽ vượt được mình, bởi thế mà để cho Phương Vi Hùng đi theo cô học hỏi, chưa từng giấu diếm cái gì, coi hắn như tiểu đệ mà dắt đi khắp nơi.

Đợi sau khi xác nhận xong toàn bộ đội viên chủ lực dự thi lần này thì giải đấu cũng chỉ còn cách không tới một tháng. Mỗi năm, trường tổ chức Giải đấu liên trường đều được rút thăm từ ba trường quân sự đứng đầu giải năm trước, mà năm nay thì chính là do Trường quân sự Liên minh chỉ huy tổ chức. Ngôi trường này cũng nằm ở tỉnh cầu thủ đô, vì thế nên mấy người Cố Khâm chỉ cần tới trước khi giải bắt đầu ba, bốn ngày để làm quen hoàn cảnh xung quanh là được, ngược lại những trường cách xa hơn một chút, thậm chí là còn ở một tỉnh hệ khác thì phải đến sớm trước một tháng mới có thể tới kịp ngày.

Cố Khâm cảm thấy rất kỳ quái, toàn bộ giải đấu đều được tiến hành bên trong mạng chiến đấu, vì sao lại còn phải chọn ra chủ nhà?

Angus trả lời, “Trọng điểm của Giải đấu liên trường không phải là thi đấu mà là giao lưu. Bây giờ mọi người đã quen sử dụng Internet, thêm vào đó lại ở cách xa nhau, cho nên giao lưu trên thực tế lại càng trở nên ít đi, vì thế mà mới cần có một vài cơ hội để giao lưu như thế này. Ba ngày trước khi giải đấu bắt đầu cùng với ba ngày sau khi tranh tài kết thúc đều sẽ có hoạt động giao lưu hữu nghị, mà điểm thú vị ở đây chính là hoạt động này cũng là để cho mọi người tới tìm bạn đời của bản thân mình. Thế nào, có chờ mong

không? Tôi nhớ là các cậu đều còn đang độc thân nhỉ?”

Ánh mắt Angus mang theo châm chọc mà đảo qua các học viên xung quanh, cuối cùng đưa mắt tới trên người Hình Chiến và Cố Khâm, “Đặc biệt là hai người các cậu. Z và Thương Lang đều là nhân vật nổi tiếng nhất của năm nay, không biết sẽ có bao nhiêu người đổ xô tới nha!”

Roger theo phản xạ mà nhìn về phía hai người. Về mặt hai người không thay đổi chút nào, tựa hồ như không chút nào để ý tới việc huấn luyện viên hiểu nhầm họ vẫn còn độc thân lại còn muốn tìm bạn đời cho bọn họ. Có điều lúc này Roger sai rồi. Từ cái mặt than kia của Hình Chiến quả thật không nhìn ra được gì, thế nhưng trong lòng y lúc này có lẽ đã không còn bình tĩnh nữa.

Ánh mắt Hình Chiến trầm xuống. Chỉ cần vừa nghĩ tới việc Cố Khâm sẽ bị một đám người theo đuổi vây quanh, y sẽ không hiểu tại sao lại có cảm giác nóng nảy tàn bạo trong lòng, muốn đánh ngã hết thấy những kẻ ở bên cạnh Cố Khâm, để xem lúc đó có ai còn dám mơ ước đối phương không.

Hình Chiến cuối cùng cũng nhận ra cảm giác của mình với Cố Khâm dường như có gì đó không đúng. Trước đây y chưa từng quan tâm tới một người như vậy, lại còn coi đối phương là của mình, chỉ muốn làm cho đối phương tuyệt đối chỉ thuộc về riêng mình. Cho nên, đối với hành vi muốn mai mối cháu gái cho Cố Khâm của đại sư Russell, y mới không chút do dự nào mà tuyên cáo quyền sở hữu Cố Khâm như thế.

Vì sao lại phát triển thành như vậy? Trừ việc bọn họ đều là đến từ tương lai và y quả thật rất thưởng thức năng lực của đối phương ra thì, đến cùng là còn có điểm nào khác đáng giá để y đối xử đặc biệt với hắn?

Hay là, chỉ hai điểm này thôi cũng đã đủ rồi...

Thấy Cố Khâm và Hình Chiến đều không phản ứng gì, Angus cảm thấy thật vô vị, nhưng hắn vẫn không buông tha mà truy hỏi, “Các cậu thích kiểu người như thế nào?”

Cố Khâm không phải là tên ngốc mặc cho người trêu chọc, hắn cau mày hỏi ngược lại, “Kiểu người lý tưởng của huấn luyện viên thì sao?”

Angus liếc sang Tạ Hoan, “Cái này sao, phải thận trọng, thành thực, trung thực, nghe lời, quan trọng nhất chính là có thể đánh thắng tôi.”

Cố Khâm tất nhiên không bỏ lỡ cái liếc mắt kia, hóa ra Angus thích kiểu đại thúc? Một tháng vừa rồi Angus rất ít khi xuất hiện, bởi vì hắn còn phải lo cho tân sinh năm nhất. Có điều nếu so với những huấn luyện viên khác trong trường, hắn có thể coi như là đến khá nhiều lần. Mới đầu Cố Khâm còn tưởng đối phương đến là vì xem xem bốn tân sinh bọn họ có làm mất mặt hắn hay không, sau đó mới phát hiện đối phương còn hứng thú với việc trêu chọc huấn luyện viên Tạ Hoan hơn việc quan sát bọn hắn nhiều, “Vậy huấn luyện viên Tạ hắn là rất hợp đi?”

Angus cười không đáp, ngược lại lại tiếp tục đề tài khi nãy, “Cậu còn chưa nói kiểu người cậu thích đâu.”

Nói thật ra, Cố Khâm cũng không có dự định kết hôn. Hơn nữa cuộc đời của hắn nhất định sẽ trải qua trên chiến trường, hắn không muốn lại đi vào vết xe đổ của cha mình, để vợ con của chính mình cả ngày phải lo lắng sợ hãi, khổ sở mà chờ đợi hắn. Chỉ bằng hắn độc thân là được rồi, không đi gây tại vạ cho người khác, hơn nữa hắn cũng không có sức đâu mà để đi hẹn hò yêu đương.

Nhưng nếu nhất định phải có, vậy thì... “Bạn đời của tôi phải cùng tôi ra chiến trường, tốt nhất là người ở trong cùng quân khu, có thể kề vai chiến đấu.”

“U, yêu cầu của cậu đúng là cao.” Có điều hắn cũng thích được như vậy, Angus nghĩ, “Vậy còn cậu? Hình Chiến.”

Hình Chiến trầm mặc một lúc, “Giống thế.”

“Nói vậy thì hai người các cậu cùng một chỗ là tốt rồi!” Alvin cao hứng vỗ tay.

Không hiểu sao Cố Khâm lại nghĩ tới lúc trước bọn họ đi gặp đại sư Russell, Hình Chiến đã nói hắn là bạn trai y, cho nên ở trong mắt đại sư, hai người họ chính là một đôi. Tưởng tượng như thế, kỳ thật Hình Chiến đúng là người có thể chọn là bạn đời tốt nhất. Hai người ở chung rất tốt, lại còn ăn ý, thực lực của Hình Chiến cũng ngang với hắn, mà sau này cũng có thể cùng lên chiến trường. Chỉ là trong tương lai, nếu như cả hai đều trở thành Tướng quân, vậy thì họ sẽ không ở cùng một quân khu, không thể kề vai mà chiến đấu.

Cố Khâm đột nhiên hồi thần lại. Không xong, hắn lại thật sự đi nghiêm túc cân nhắc khả năng thành đôi của hai người bọn hắn! Hắn lúng túng sờ mũi, sâu sắc tự kiểm điểm vì hành vi ý dâm bạn cùng phòng của bản thân. Mà với tính tình kia của Hình Chiến, muốn thích, thậm chí là yêu một ai đó hắn cũng là phi thường khó khăn.

Nghe Alvin nói, Roger nói thầm trong lòng, bọn họ đã sớm là một đôi được không. Cố Khâm có thể nói là nam thần trong lòng Roger, nếu là người khác ở bên Cố Khâm hắn sẽ cảm thấy đối phương không xứng với nam thần. Nhưng nếu như là Hình Chiến, ngoài trừ tính cách lạnh lùng ra, bất luận là thực lực hay xuất thân của y đều không thể xoi mói. Cái loại cảm giác nam thần đã bị gả đi này thật đúng là khiến cho người khác phiền muộn! Từ từ... Có chỗ nào đó sai sai, tại sao lại là gả mà không phải cưới!

23. Chương 23: Khi Tình Cảm Nảy Sinh

Ánh mắt của Roger di chuyển qua lại giữa Cố Khâm và Hình Chiến, a, nếu như nói tới thể chất thì, Cố Khâm thật sự là không theo kịp được Hình Chiến... Không chờ hắn suy nghĩ được bao lâu thì cả hai người trong cuộc đã cùng quay đầu về phía hắn. Roger gặp phải ánh mắt mang không rõ ý vị của Hình Chiến, sợ đến mức suýt chút nữa nhảy dựng lên. Hắn miễn cưỡng nở một nụ cười “Không có chuyện gì đâu các cậu không cần để ý”, sau đó liền rút về bên người Alvin.

Cố Khâm không nói gì mà quay đầu lại, vừa vặn đối đầu với mắt Hình Chiến, nhất thời giống như bị điện giật mà dời tầm mắt đi, trong lòng có chút chột dạ, tưởng chừng như chỉ cần nhìn lâu một lúc là đối phương sẽ nhận ra hắn vừa nghĩ tới chuyện gì vậy.

Trở lại ký túc xá, Hình Chiến nhốt bản thân lại trong phòng, sau khi do dự một chút mới ấn máy truyền tin. Rất nhanh, trước mặt y liền xuất hiện hình ảnh giả lập nửa người của một người. Người đàn ông trung niên trong hình có khí chất ôn hòa như ngọc, khiến cho người cảm thấy ấm áp như gió xuân, chậm rãi bình phục lại tâm tình xao động của Hình Chiến. Ánh mắt người đàn ông nhu hòa, “Chiến Chiến hiếm lắm mới chủ động liên lạc với ba, có gì thắc mắc sao?”

“Ba.” Hình Chiến có chút chần chừ, “Con muốn ba giúp con phân tích một chút, có liên quan tới một người.”

“Được, con nói đi.” Người đàn ông chính là ba của Hình Chiến, Nguyên soái phu nhân Chung Vân Tu.

Hình Duệ thân là Nguyên soái, so với Cố Hoằng còn bận rộn hơn nhiều, cho nên cũng rất ít khi có thời gian chăm sóc gia đình. Vì lẽ đó mà Hình Chiến chủ yếu là được ba mình Chung Vân Tu nuôi lớn. Chung Vân Tu vì nguyên nhân cơ thể nên không thể đi tòng quân, cuối cùng tập trung vào việc học phân tích tâm lý. Sau khi Hình Duệ từng lúc một bước tới địa vị cao, hấn vẫn trước sau yên lặng mà trợ giúp đối phương xử lý vài vấn đề về ngoại giao. Nhân sinh quan giá trị quan của Hình Chiến hầu như đều đến từ Chung Vân Tu, con trai ưu tú khiến cho Chung Vân Tu thấy kiêu ngạo, nhưng đồng thời hấn cũng thấy rất thất bại, bởi vì hấn không có cách nào thay đổi tính cách lạnh lùng của con trai mình.

Những thay đổi của Hình Chiến sau khi sống lại tất nhiên không chạy thoát được mắt của Chung Vân Tu. Vốn hai cha con họ cũng không tính nói cho hấn chuyện này, chỉ tiếc là tuy hai người kín miệng thế nhưng lại không có chút nào đề phòng với Chung Vân Tu, bị hấn dụ dỗ ba câu liền dễ như ăn kẹo mà câu ra sự thật. Hấn muốn biết cái gì, hai cha con này xưa nay không giấu nổi hấn, vì thế nên Chung Vân Tu cũng biết rõ về thân phận của Hình Chiến.

Hình Chiến miêu tả lại một lần độc chiếm nhục nhã liệt mà mình có đối với Cố Khâm. Y muốn biết trạng thái này có bình thường hay không, và nếu như không thì nên làm thế nào để thoát khỏi nó.

“Ba hiểu rồi, con nói chính là Cố Khâm phải không?” Chung Vân Tu nở nụ cười. Từ sau khi xem qua tư liệu của Thương Lang, hấn đã hi vọng lúc nào đó Hình Chiến sẽ vì Cố Khâm mà tìm tới mình, “Chiến Chiến, trong hai mươi năm sau con cũng không yêu đương gì sao?” So với Hình Duệ chỉ cho rằng con trai là vì chưa từng có bạn bè nên giờ mới cả ngày lo lắng bị cướp mất Cố Khâm, Chung Vân Tu lại không cho là con trai mình chỉ đơn thuần xem Cố Khâm như một người bạn.

“Không có.” Hình Chiến không phải đứa trẻ miệng còn hôi sữa cái gì cũng không hiểu, y lập tức nhận ra ẩn ý của Chung Vân Tu, có điều y vẫn thấy có chút khó mà tin nổi, “Ba nói là con yêu cậu ấy?”

Chung Vân Tu lắc đầu, “Con là bị cậu ấy hấp dẫn. Hai mươi năm qua, thậm chí còn tính cả hai mươi năm trong tương lai kia nữa, xung quanh con chưa từng xuất hiện ai có thực lực mạnh mẽ đủ để con ngưỡng mộ, cho nên việc con bị cậu ấy bắt tri bắt giác thu hút là rất bình thường. Hai con là người duy nhất giống với đối phương, tự nhiên sẽ thân cận hơn người khác, hơn nữa hai con gần như như hình với bóng, giống như ở trong thế giới chỉ có hai người, nên lúc này khi có người định đánh vỡ giới hạn này xông vào, con sẽ sinh ra cảm giác bài xích, mà loại cảm giác bài xích này cũng chính là ý nghĩ độc chiếm của con với cậu ấy.”

“Chỉ có mỗi độc chiếm thôi thì cũng không thể trở thành tình yêu thật sự được, nhưng biểu hiện ban đầu khi tình yêu sinh ra đa số chính là ý muốn độc chiếm. Vì thế con phải xác định cho rõ đến cùng thì cậu

ấy có phải là người con muốn nắm tay đến suốt một đời không. Về điểm này ba không giúp được con. Mỗi người lại có lý giải khác nhau về tình yêu, cho nên con cần phải tự mình đi cảm nhận lấy.” Chung Vân Tu trầm nghĩ trong lòng, xem ra phải tìm cơ hội tiếp xúc với Cố Khâm một chút.

“Ừm, con hiểu rồi.” Hình Chiến vội vã ngắt liên lạc. Y cần phải có không gian riêng để suy nghĩ một chút.

Trước khi sống lại y quả thật chưa từng yêu ai. Một là bởi vì y gần như đều ở trên chiến trường, không có thời gian để ý tới những thứ này. Hai là sự chú ý của y xưa nay sẽ không đặt trên những kẻ yếu, mà những cấp dưới, tùy tùng trung thành ở bên cạnh y thì cũng sẽ không sinh ra tâm tư như vậy với y.

Sau khi y thăng lên quân hàm Thiếu tướng, mỗi khi y về nhà vào mấy ngày nghỉ hiếm hoi mới có thì đón y chính là đủ loại xem mắt, nam nữ, cao thấp béo gầy, đẹp dễ thanh tú đáng yêu kiểu diễm, hạng người nào y cũng đã gặp. Không chỉ có Chung Vân Tu, cao tăng của Liên minh cũng hi vọng Hình Chiến tìm được bạn đời trong thời kì thanh niên trai tráng của mình, sinh ra vài đứa con, bởi vì với gien mạnh mẽ của Hình Chiến thì con trai của y vô cùng có khả năng cũng sẽ kế thừa thiên phú của y, giúp cho Liên minh có thêm một đời chiến tướng đặc lực nữa trong tương lai.

Vì muốn thoát khỏi cái loại xem mắt vĩnh viễn không có điểm dừng này, Hình Chiến từng chọn một đối tượng khá vừa mắt tới cố gắng hàn huyên một lúc. Đối phương quả thực nói không ít, nhưng đề tài tán gẫu đều là thứ Hình Chiến không có hứng thú. Trong đầu của y chỉ có mấy thứ như lên chiến trường thì nên đánh như thế nào, làm sao để giết chết kẻ địch, những nơi nào dễ dàng bị rơi vào công kích của địch v.v... Cho dù đối phương có nói tới đề tài về quân đội, với tính cách lạnh lùng không thích giao tiếp với người khác của y thì gương mặt than vãn không nói lời nào. Loại xử lý lạnh này rất nhanh đã làm cho đối phương biết khó mà phải lui.

Hình Chiến không rung động, những người khác tất nhiên không thể ép buộc nhét người cho y. Vì thế mà kéo kéo như vậy, đến bốn mươi tuổi y cũng chưa lần nào nói yêu đương.

Cả đời sao... Nghĩ lại, nếu như Cố Khâm là người sẽ cùng mình sống hết đời kia, Hình Chiến dĩ nhiên sẽ không có bất kỳ tâm lý bài xích nào. Thời điểm y ở cùng Cố Khâm rất thoải mái, thời điểm đối chiến cũng rất thoải mái, khi trò chuyện cũng rất dễ chịu (tuy rằng phần lớn thời gian là thảo luận chiến thuật). Cái cảm giác này ngoại trừ từ người nhà ra y chưa từng thấy ở những người khác. Trước đây y sẽ theo bản năng mà coi những người lọt mắt thành thuộc hạ của y (mà quả thực cũng đều là thuộc hạ), phân tích đối phương có thể phát huy khả năng lớn nhất tại vị trí nào trên chiến trường. Nhưng với Cố Khâm, vừa bắt đầu y đã đặt đối phương ở vị trí ngang bằng, cho nên mới có sự khác biệt.

Nói là tình yêu thì chưa tới, nói là bạn bè thì biểu hiện tựa hồ lại có chút vượt quá giới hạn, nhưng nói thế nào thì vẫn có hảo cảm. Nghĩ tới đây, Hình Chiến liền không xoắn xuýt nữa, quyết định thuận theo tự nhiên. Nếu như thật sự trở thành người yêu... Ngắm lại cũng không thấy ghét gì.

Những ngày tiếp theo, thái độ của Hình Chiến với Cố Khâm cũng không có gì thay đổi, nhưng từ sau hôm ấy, trong lúc lơ đãng y sẽ tập trung chú ý lên người đối phương, sau đó tại thời điểm Cố Khâm nhìn qua y sẽ lại dời tầm mắt đi như không có chuyện gì.

Người đầu tiên phát hiện ra thay đổi này chính là Alvin, bởi vì bầu không khí xung quanh Hình Chiến tựa

hồ khác với trước đây, đặc biệt là khi đối mặt với Cố Khâm. Hơn nữa hấn không chỉ một lần phát hiện ra Hình Chiến chăm chú nhìn Cố Khâm, lúc ấy độ ẩm trong đồng tử vốn lạnh nhạt kia lại tăng lên rất nhiều.

“Này, anh có cảm thấy là Hình Chiến đối với Cố Khâm...” Alvin chọc chọc Roger. Gần đây Phương Vi Hùng vẫn bị Niên Lăng Húc sai khiến đến mức xoay vòng, hấn không tìm được người nói chuyện cùng, mà thế giới hai người của cặp sinh đôi thì hấn không chui vào được, cho nên không thể làm gì khác mà phải tìm tới Roger cô đơn giống hấn.

“Có vấn đề gì sao?” Roger cảm thấy lúc này họ mới trông giống bộ dạng mà một đôi nên có. Trước đây Hình Chiến trông như thật sự có chút lạnh nhạt với Cố Khâm, căn bản không ai thấy được quan hệ giữa bọn họ, “Hai người họ vốn là một đôi mà.”

“A? Anh nghe ai nói bọn họ là một đôi? Sao tôi lại không biết?” Alvin không tin nổi mà trừng mắt với hấn. Minh là người biết hai người họ sớm nhất, cũng là người có quan hệ gần gũi với họ nhất mà lại không biết!

Roger kể lại cảnh tượng lần đầu tiên đi tìm Hình Chiến ở ký túc xá cùng với câu trả lời của Cố Khâm lúc hấn xin lỗi sau đó cho Alvin một lần. Alvin nghẹn lời, “Chỉ vậy mà anh liền kết luận họ là một đôi sao! Anh cảm thấy ngoài điểm đó ra thì họ còn chỗ nào giống một cặp yêu nhau hả? Bầu không khí giữa hai người họ không hề giống như đang hẹn hò!”

“Cái đó...” Không thể nào. Hấn còn nhắc tới chuyện này với cha mình, cuối cùng lại là hiểu lầm của chính bản thân sao... Roger xoắn xuýt, khoảng thời gian huấn luyện này đã khiến cho hấn tin tưởng không chút nào nghi ngờ đối với năng lực cảm ứng khí tràng của Alvin. Không được, hấn nhất định phải giải thích rõ ràng với cha hấn. Nhờ đâu chuyện này truyền ra thì chắc chắn sẽ gây thêm phiền phức cho hai người bọn họ. Có điều trước đó, hấn phải đi xin lỗi đã.

Roger thuộc về phái nói là làm, hấn lập tức chạy đến trước mặt hai người Hình Chiến, cúi gập người, “Xin lỗi!”

“Làm sao?” Cố Khâm thực sự không nhớ ra được đối phương đã làm chuyện gì mà phải nói xin lỗi bọn hấn. Hấn liếc mắt nhìn Hình Chiến. Gương mặt đối phương vẫn không hề có chút cảm xúc, thật giống như chuyện này không có chút nào liên quan tới y.

“Cái đó...” Roger cúi đầu chọc chọc hai đầu ngón tay vào nhau, giọng nhỏ như tiếng muỗi. Nếu không phải vì thính giác của mấy người Cố Khâm tốt thì căn bản sẽ không nghe thấy được gì, “Lúc trước tôi hiểu lầm các cậu là người yêu... Sau đó còn nói cho cha tôi biết... Tôi không biết khoảng thời gian này cha tôi có nói với người khác hay không, nhờ lại truyền ra sẽ khiến người khác hiểu lầm... Nói chung, xin lỗi! Tôi sẽ phụ trách!”

“A?” Qua một lúc lâu Cố Khâm mới hiểu được ý tứ hấn muốn biểu đạt, nhất thời không biết nên khóc hay cười. Gần đây người xung quanh tựa hồ như đều thích gán ghép hai người họ với nhau, “Tôi không sao, bởi vì tôi không có ý định kết hôn. Chỉ là Hình Chiến...”

“Tôi không ngại.” Hình Chiến rất nhanh tiếp lời. Y nhìn Cố Khâm, ánh mắt mang theo ý tứ không rõ, “Nếu

đó là cậu.” Cổ Khâm sững sờ, ý của y là, y không ngại người khác coi họ thành người yêu?

“Ai...” Roger nhìn xung quanh, cẩn thận từng li từng tí hỏi, “Các cậu thật sự không phải một đôi?”

Không chờ Cổ Khâm trả lời, Hình Chiến đã kéo hắn xoay người rời đi, độ dài mỗi bước đi đều rất dài. Cổ Khâm bị y kéo mà lảo đảo một cái, khó khăn mà đuổi theo. Đã cách Roger một khoảng, hắn cũng không thể hét lên với đối phương được, đành phải khoát tay một cái chào Roger.

Roger đứng ngốc tại chỗ nhìn bọn họ rời đi, thấp giọng nói thầm, “Nhìn thế nào cũng thấy giống một cặp mà...”

Bước nhanh về ký túc xá, Hình Chiến đóng sầm cửa lại, quay đầu khóa chặt ánh nhìn trên Cổ Khâm, “Tại sao không kết hôn? Cậu định độc thân cả đời?”

24. Chương 24: Đến Địa Điểm Tổ Chức

Ngữ khí của Hình Chiến có chút dọa người, khiến cho Cổ Khâm nhất thời không thích ứng được. Thời đại này, bất quá cũng có thể bất quá để trút giận như vậy sao...

Cổ Khâm dừng dừng như không mà trả lời, “Bởi vì sau này tôi muốn ra chiến trường, không có thời gian, tinh lực để chăm sóc cho bạn đời tương lai. Mẹ tôi trước khi chết vẫn không thể thấy mặt cha tôi bởi vì lúc ấy cha tôi vẫn còn đang ở chỗ tiền tuyến xa xôi. Tôi nghĩ, nếu như tôi không chịu nổi trách nhiệm kia, vậy chẳng bằng không bắt đầu. Nếu quyết định đem hết thủy tinh lực lên trên chiến trường, vậy thì còn kết hôn sinh con làm gì? Tôi không muốn trở thành một người chồng, người cha vô trách nhiệm.”

Hình Chiến trầm mặc, vì thế nên đây mới chính là nguyên nhân cho lời đồn đại Cổ Khâm phản nghịch và căm ghét quân đội? Có điều y cảm thấy ý nghĩ của Cổ Khâm có chút cực đoan. Cha của y là Nguyên soái, có thể còn bận rộn hơn cả Cổ Hoàng, thế nhưng y cùng ba mình Chung Vân Tu vẫn sống rất khá.

Trước đây khi Chung Vân Tu khuyên y tìm người yêu từng nói, “Có người yêu làm bạn có thể giúp con bình tĩnh lại, trạng thái căng thẳng kia không tốt cho tinh thần con. Hơn nữa có người yêu, con sẽ càng biết cách chăm sóc cho bản thân, bởi vì con không muốn để người yêu con lo lắng sợ hãi, cũng không muốn để đối phương ở lại một mình. Ta phát hiện con cứ luôn thích xông lên tuyến đầu, không để ý an toàn của mình, cho nên ta mới hi vọng con mau chóng tìm một người bạn đời.”

Hình Chiến cảm thấy mình phải nói gì đó, thế nhưng y không biết cách an ủi người khác. Nếu hiện tại ba y ở đây thì tốt rồi, ba luôn có năng lực khiến cho nội tâm người khác trở nên ấm áp, “Cậu có thể tìm một người cùng cậu ra chiến trường.”

Cổ Khâm cười cười, “Nói sau đi.”

...

Khi giải đấu đã tới gần, đội đại diện cho trường quân sự Đệ Nhất cũng chuẩn bị đi tới trường quân sự Liên minh chỉ huy. Trước khi lên đường, Tạ Hoan cuối cùng cũng cạo bộ râu quai nón lồi thò của hắn đi, khiến cho những tân sinh năm nhất chưa từng nhìn thấy bộ mặt thật của hắn kích động vô cùng. Sát! Hóa ra huấn luyện viên không phải là đại thúc mà là một đại soái ca!

“Uây! Huấn luyện viên, thầy đẹp trai vậy!” Alvin kinh ngạc thốt lên, “Lúc trước thầy nghĩ thế nào mà lại đi để cái bộ râu kia chứ! Thầy nhất định sẽ nổi tiếng tại buổi giao lưu của các huấn luyện viên cho mà xem!”

Angus liếc Alvin một chút, cười càn ôn hòa. Tạ Hoan cũng không trả lời, chỉ là sờ sờ cái cằm không còn râu tua tủa của mình. Lúc trước hắn đánh cược với Angus bị thua, phải nhận trừng phạt để bộ mặt râu ria như vậy ba tháng. Hiện tại vẫn chưa tới thời gian, thế nhưng vì hình tượng trường quân sự Đệ Nhất, hiệu trưởng đã tự mở miệng yêu cầu hắn. Vất vả lắm Angus mới chịu để hắn cạo đi, thế mà sau khi giải đấu kết thúc trở về còn phải bù đắp lại mấy ngày.

Huấn luyện viên mang đội lần này là Tạ Hoan, vốn chỉ cần có một người là hắn, nhưng nghe theo Alvin, không rõ Angus làm thế nào mà ra được cái vị trí trợ thủ này, đi cùng với bọn họ.

Giải đấu liên trường cũng không phải ai muốn tham gia cũng được. Tất cả học viên phải đạt được quân hàm Thiếu tá ở một trong hai khu trên mạng chiến đấu mới có tư cách dự thi, dù sao thì thực lực quá yếu mà tới tham dự thì cũng không có ý nghĩa. Điều kiện này đã loại bỏ một phần các trường quân sự cỡ nhỏ, còn khiến cho học viên có thể tham dự của một bộ phận trường quân sự khác không còn lại bao nhiêu, thậm chí có trường chỉ có thể phái một học viên tới. Vì lẽ đó mà trường có thể tham gia thử thách thực lực đặc biệt trong thi đấu đoàn đội về cơ bản đều là các trường cỡ trung bình trở lên.

Có điều, dù cho là vậy thì cũng đã có hơn một nghìn trường quân sự cử ra học viên ưu tú nhất của mình tới, số lượng này khiến cho trường quân sự Liên minh chỉ huy làm chủ nhà cho dù có diện tích rất lớn cũng không thể chứa thêm nổi mấy vạn người từ ngoài tới, trong lúc nhất thời người người tấp nập, vô cùng náo nhiệt, nơi nào cũng có thể thấy được các quân giáo sinh mang đồng phục không giống nhau.

Mấy người Cổ Khâm đã tới nơi này ba ngày trước khi giải đấu bắt đầu. Bởi vì bọn họ đến tương đối trễ nên lúc này, lượng người lưu thông tại cửa trường học rất lớn. Chiếc xe huyền phù mang dấu hiệu của trường quân sự Đệ nhất đi tới lập tức hấp dẫn sự chú ý của vô số người, mọi người nhanh chóng dừng bước.

Người xuống xe đầu tiên là hai vị huấn luyện viên, sau đó là các thành viên chủ lực và thành viên dự bị. Trên người bọn họ mặc đồng phục màu xám đậm, làm nổi bật lên thân hình cương nghị rắn rỏi, khí vũ hiên ngang. Cả đoàn người đứng chung một chỗ lại càng khiến cho loại khí thế lạnh lẽo sát phạt cơ hồ xông vào não người xung quanh, làm hô hấp của mỗi người đều cứng lại, không còn dám lớn tiếng náo động. Chỉ từ diện mạo tinh thần thôi đã có thể nhìn ra bọn họ thật sự khác biệt với những trường quân sự khác.

Ánh mắt của Tạ Hoan quét nhanh qua đám người. Họ vốn định đi về chỗ ít người, thế nhưng đám đông lại đã chủ động mở ra một con đường trước mặt họ. Tạ Hoan ra hiệu cho mọi người đi theo, cùng Angus sống vai đi trước. Các học viên phía sau cũng không đi thành đội ngũ, có chút tùy ý bước sau huấn luyện viên, thế nhưng bước chân vẫn chỉnh tề đồng đều như trước. Giày quân đội màu đen nện trên mặt đất, tiếng vang “cộp cộp” phảng phất như gõ vào trái tim đám đông, khiến bọn họ không tự chủ được mà thở mạnh, tim khẩn trương đập theo nhịp bước của mấy người kia, tầm mắt không tài nào dời đi được.

Mãi tới khi mấy người kia đã khuất khỏi tầm mắt, đám đông vốn yên tĩnh cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hồi phục ồn ào lúc trước.

“Ai, mọi người có thấy Z và Thương Lang không?”

“Thấy rồi thấy rồi! Ở ngay phía sau hai huấn luyện viên!”

“Giải quán quân thi đấu đoàn đội năm nay chắc chắn là vào tay trường quân sự Đệ Nhất rồi, có tận hai tầng bảo hiểm cơ mà!”

“Hai bọn họ còn chưa phân thắng bại đâu. Bọn họ vào hai trường quân sự khác nhau thì tốt rồi, như vậy thì mới có náo nhiệt để xem.”

“Nếu như bọn họ có tham gia thi đấu cá nhân hạng mục chiến thuật chỉ huy nhất định có thể đối đầu rồi.”...

Không để mọi người đi tới nơi tiếp đón thì một người quen đã xuất hiện.

“Thương Lang! Thương Lang!” Mina nhảy nhót chạy tới, phía sau còn có bốn năm bạn học đi theo. Các cô đều mặc đồng phục giống nhau, “Thật tình cờ! Các anh vừa tới sao?”

Tạ Hoan ra hiệu Cố Khâm tự mình giải quyết, sau đó dẫn các học viên còn lại đi trước. Hình Chiến hiển nhiên là ở lại cùng Cố Khâm, Alvin cũng vì hiếu kỳ mà không rời đi.

“Mina.” Cố Khâm lễ độ gật đầu.

Mina vô cùng cao hứng, giới thiệu với bạn mình, “Đây chính là Thương lang, người bên cạnh là Z, tôi đều đã kể với các cậu rồi. Ông nội tôi đang làm cơ giáp cho bọn họ đấy!”

Mấy cô gái còn lại đưa mắt quan sát bọn họ, ríu ra ríu rít chụm đầu ghé tai, thỉnh thoảng còn nở nụ cười khẽ dễ nghe.

Thính lực quá tốt cũng không phải chuyện hay, Cố Khâm có chút lúng túng, bởi vì hắn nghe được mấy cô gái này thảo luận với nhau hắn với Hình Chiến ai đẹp trai hơn ai thích hợp làm bạn trai hơn, thảo luận các cô thích ai hơn. Hắn quyết định nói chuyện vài câu rồi mau chóng rời khỏi, “Mina, các cô đều là học chế tạo cơ giáp sao?” Trước đó Cố Khâm vẫn luôn cho rằng trong ngành chế tạo cơ giáp này có nhiều nam hơn là nữ, lại không ngờ được hôm nay lại gặp nhiều như vậy.

“Đúng thế, chúng tôi đều học tại học viện chế tạo cơ giáp, trường của chúng tôi là trường đào tạo ngành chế tạo cơ giáp tốt nhất liên minh!” Mina kiêu ngạo mà trả lời, rồi giới thiệu cho Cố Khâm biết mấy người bạn bên cạnh, “Mấy người chúng tôi có học khoa thiết kế, khoa duy tu, khoa cải tạo, khoa tổng hợp, trên căn bản tạo thành một chuỗi dịch vụ hoàn chỉnh từ khâu thiết kế cơ giáp cho tới khâu bảo dưỡng duy tu hoàn

chính! Sau này có nhu cầu gì có thể tìm tới chúng tôi nha! Nào nào, để tôi giới thiệu một chút, đây là...”

“Không cần, chúng tôi rất bận.” Hình Chiến đánh gãy cô, kéo theo Cố Khâm xoay người rời đi. y không thích ánh mắt mơ ước Cố Khâm của đám con gái kia.

Cố Khâm cũng đang nóng lòng muốn thoát khỏi bọn họ, ồm ồm mặc y kéo mình đi, quay đầu phất tay, “Xin lỗi, chúng tôi còn phải đi theo đội ngũ, sau này có cơ hội sẽ nói chuyện sau!”

Hai người vừa đi xa, đám nữ sinh này nói chuyện lại càng không kiêng kị gì.

“Cậu xem, tôi đã nói Thương Lang so với Z được hơn, Z này quá lạnh lùng!”

“Tôi càng thích Z hơn, cậu không thấy cái kiểu lạnh lùng ấy rất đặc biệt sao!”

“Đúng thế đúng thế, Thương Lang không có cá tính gì cả!”

“Nhưng mà nếu sau này muốn sống chung thì kiểu như Thương Lang mới tốt. Z lạnh lùng như thế, nói không chừng lúc x cũng sẽ lạnh nhạt nha!”

“Chỗ nào! Mọi người đều nói là người càng lạnh lùng thì lúc lên trên giường lại càng nhiệt tình đấy!”...

Alvin ở một bên nghe được toát hết mồ hôi, mấy vị bạn học này, các cô đừng xem nhẹ tôi như vậy chứ! Sớm biết như vậy đáng nhẽ nên rời đi cùng bọn Cố Khâm rồi...

“Ai nha! Các cậu đừng ở chỗ này suy nghĩ lung tung, không có cơ hội đâu. Thương Lang và Z là một đôi đó!” Mina thẳng thắn mà nói với đám nữ sinh đang ngày càng hưng phấn này, “Lúc trước chính miệng Z đã nói với ông nội tôi, Thương Lang là bạn trai hẳn!”

Mina lập tức giới cho mọi người một chậu nước lạnh. Cả Alvin cũng giật nảy mình. Cái gì? Loại tính cách như Hình Chiến sẽ thẳng thắn thừa nhận quan hệ của hai người như vậy, lẽ nào họ đúng là một đôi?! Không được, hẳn nhất định phải tìm hiểu rõ chân tướng câu chuyện. A, tiệc rượu hữu nghị tối nay chính là một cơ hội tốt... Alvin tính toán nhanh, không tiếp tục nghe nữa mà cũng vội vã đuổi theo đội ngũ.

Sau khi đoàn đại biểu của trường quân sự Đệ Nhất đi đến nơi tiếp đón thì có nhân viên tới dẫn họ vào khu vực nghỉ ngơi riêng. Bởi vì có quá nhiều người tới tham gia giải đấu, phòng ở tốt nhất cũng chỉ có phòng hai người, đây là bởi vì địa vị đặc thù của trường quân sự Đệ Nhất mà giữ lại cho họ, nếu không, bọn họ đến muộn như thế này thì ngay cả phòng sáu người cũng đều không còn. Khi chia tổ cũng không tốn quá nhiều thời gian, Hình Chiến và Cố Khâm đương nhiên bị chia vào một phòng. Phòng ở cũng không giống như ở trường quân sự Đệ Nhất hai phòng riêng một gian chung, phòng hai người ở đây là một gian phòng gồm hai giường đơn đặt song song, thêm vào đó là có hai gian phòng tắm.

Cố Khâm nhanh chóng sắp xếp hành lý rồi đi tắm rửa sạch sẽ. Chờ tới lúc hần đi ra thì Hình Chiến đã tiến vào khoang giả lập. Cố Khâm cũng muốn vào luyện một chút, nhưng lại nhận được yêu cầu nói chuyện của Alvin, “Cố Khâm, bữa tiệc tối nay cậu có định đi không?” Ánh mắt của Alvin quét một vòng trên lồng ngực để trần của hần, vóc người thật đẹp, “Trước đây ở trong ký túc xá cậu cũng thường như thế?”

“Tôi vừa tắm xong, quen rồi.” Cố Khâm lau tóc, “Cậu nói tiệc là muốn nói tới hoạt động giao lưu hữu nghị trước khi giải đấu bắt đầu?”

“Đúng vậy, nghe nói bữa tiệc rượu này là để mọi người hỏi thăm tin tức lẫn nhau, dù sao thì không lâu nữa cũng sẽ thành đối thủ của nhau rồi. Sau đó không biết từ lúc nào mà mục đích của bữa tiệc này liên biến chất, gần như thành đại hội xem mắt. Thật ra tôi ngược lại có thể hiểu được, dù sao chỉ cần khiến đối phương trở thành người yêu thì còn tin tức tình báo gì không bắt được vào tay nữa! Thế nào, cậu có muốn tham gia không?” Alvin vô cùng phấn khích hỏi.

“Không đi.” Cố Khâm lập tức từ chối. Chính hần cũng không định đi tìm đối tượng, vậy đi cũng vô dụng.

25. Chương 25: Lên Võ Đài Vì Cậu

Con người Alvin đảo một vòng, không lẽ Cố Khâm và Hình Chiến đúng là một đôi? Hần thăm dò hỏi, “Tại sao? Hình Chiến cũng sẽ đi nha!”

“Cậu ấy? Làm sao cậu biết?” Lúc này Cố Khâm thực sự sửng sốt. Không thể nào? Loại người tình cách như Hình Chiến sẽ có hứng thú với hoạt động kiểu này sao? Hần quả thật không nghĩ tới Alvin sẽ nói dối, bởi vì hần vẫn tin rằng chưa có người nào lại dám đùa giỡn Hình Chiến cả.

“Thật mà, không tin chờ cậu ấy rời mạng chiến đấu thì cậu hỏi thử xem.” Ngữ khí của Alvin chắc chắn đến dị thường, “Vì thế nên cậu có đi cùng hay không thế? Mọi người đều đang chuẩn bị đi, thoát ly đội ngũ hành động một mình thì không tốt đâu.”

“Được rồi.” Cố Khâm thật sự rất muốn nhìn thử xem Hình Chiến sẽ bị loại người như thế nào hấp dẫn.

Bên kia, Phương Vi Hùng bị Alvin xui khiến lấy cớ học hỏi kỹ năng đối kháng đến tìm Hình Chiến trên mạng chiến đấu. Sau khi bị Hình Chiến ngược một vòng xong, Phương Vi Hùng mở miệng, “Hình Chiến, bữa tiệc tối nay cậu có tham gia không?”

“Không đi.” Hình Chiến biết rõ tính chất của bữa tiệc này nên trực tiếp từ chối.

“A? Nhưng mà cả Cố Khâm cũng dự định tham gia, mấy người chúng ta cùng nhau đi mà.” Phương Vi Hùng dựa theo lời Alvin dặn trước tiếp tục hỏi. Chỉ là trong lòng hần cũng bồn chồn, dù sao thì hần cũng không biết Cố Khâm có đáp ứng Alvin đi hay không, nhờ đâu không đáp ứng, Hình Chiến nhất định sẽ trừng trị hần!

“Cậu ấy?” Hình Chiến nhú mày lại, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, khiến Phương Vi Hùng sợ hãi tưởng

rằng lời nói dối của mình bị nhìn thấu. Cũng may là Hình Chiến chỉ đang cảm thấy rất khó chịu khi nhớ tới Angus từng nói Thương Lang sẽ hấp dẫn chú ý của rất nhiều người mà thôi. Lần nói chuyện lúc trước Cố Khâm rõ ràng rất bài xích hôn nhân, tại sao lại tham gia bữa tiệc kiểu này? Chẳng lẽ Cố Khâm căn bản không biết mục đích của tiệc rượu này là gì, chỉ là mù quáng đi theo mọi người thôi? Nói vậy cũng không phải không thể.

“Tôi sẽ đi.” Hình Chiến lưu lại ba chữ rồi trực tiếp thoát khỏi mạng chiến đấu.

Vừa ra khỏi khoang giả lập, y liền nhìn thấy Cố Khâm quay lưng về phía mình mặc quần áo. Phần lưng xích lô được áo sơ mi trắng vừa vặn bao lấy, mỗi lần khoát tay đều có thể nhìn thấy được đường nét duyên dáng của cơ bắp trên lưng, sau đó áo khoác đồng phục học sinh được là thẳng tắp mới khoác lên bên trên, thật giống như một lễ vật tinh mỹ được đóng gói kín kẽ, khiến Hình Chiến nhìn mà có chút miệng khô lưỡi khô.

Cảm giác được tầm mắt nóng rực phía sau, Cố Khâm quay đầu lại, “Cậu ra rồi?”

“Ừ. Đêm nay cậu định tham gia tiệc rượu?” Hình Chiến lần thứ hai xác nhận lại.

“Phải. Nếu mọi người phải đi thì tôi tách đội cũng không tốt lắm.” Cố Khâm cẩn thận tỉ mỉ mà cài nút áo, cài đến cả chiếc cúc cao nhất trên cổ áo, hầu như không hờ ra chút nào da thịt ra bên ngoài, cả người toát ra khí tức cấm dục đầy dụ hoặc. Hắn nghi hoặc mà nghiêng đầu, “Chẳng lẽ cậu không đi sao?”

Ánh mắt Hình Chiến tối sầm lại, “Tôi đi cùng cậu.” Hắn thật muốn xem xem, Cố Khâm sẽ bị hạng người gì hấp dẫn.

Tiệc tối được tổ chức lộ thiên trên quảng trường, dù sao thì cũng không có nơi nào đủ chỗ chứa nhiều người như thế được. Giữa quảng trường có hai võ đài, được chuẩn bị để dành cho mọi người giao lưu luận bàn, biểu diễn thực lực.

Bởi vì nếu tập trung đi với nhau thì sẽ tạo thành mục tiêu quá lớn, các học viên trường quân sự Đệ nhất đều phân tán ra mà tiến vào hội trường. Chủ ý của Cố Khâm là chỉ ở trong góc ăn một ít đồ, không nghĩ tới Hình Chiến cũng có tính toán y hệt như vậy (người ta chỉ là đi theo cậu mà thôi).

Quanh thân Hình Chiến luôn có một loại khí tràng khiến người khác không thể không chú ý tới. Cố Khâm nghĩ thôi cũng biết cứ thế này sẽ không thể điệu thấp nổi, rất nhanh sẽ có người nhận ra bọn họ. Angus quả thực đã đoán đúng, Z và Thương Lang xác thực là nhân vật nổi tiếng được người quan tâm nhất hiện tại, mà khi hai người đi cùng nhau thì chẳng khác gì một nguồn sáng lớn rọi sáng toàn khu vực, khiến tầm mắt mọi người không tự chủ được mà tập trung hết về nơi này.

Cố Khâm nhìn bàn ăn đầy thức ăn mỹ vị, đột nhiên không còn muốn ăn uống gì nữa. Dù là ai thì dưới nhiều ánh mắt như vậy cũng đều không nuốt trôi được! Cho dù hắn đã quen thuộc ánh nhìn chăm chú của các binh sĩ khi hắn cổ động trước cuộc chiến rồi, thế nhưng tốt xấu gì ánh mắt của bọn họ cũng đều đơn giản sạch sẽ, không giống mấy ánh nhìn tràn ngập bất quá và các loại tin tức phức tạp này.

Vội vàng ăn vài miếng lấp đầy bụng, Cố Khâm cũng không ăn nổi nữa. Hắn ần ần bụng mình, lông mày cau lại, hắn vẫn rất đói bụng, mà đã đói thì sẽ có cảm giác cả người trở nên rất nóng nẩy, hay là vẫn đi về thôi? Hắn liếc Hình Chiến ở bên cạnh một chút, nói đi nói lại, mục đích hắn tới đây còn không phải là vì muốn xem xem đối tượng có thể được Hình Chiến là loại người như thế nào hay sao?

Không đợi Cố Khâm quyết định được nên đi hay ở đã có người tìm tới. Đó là một thanh niên tóc vàng cao lớn, ngũ quan rõ ràng tướng mạo đẹp trai, nhìn qua phong độ nhẹ nhàng, chỉ có điều cảm lại hơi nặng, mang theo loại kiêu ngạo không có tình người. Thanh niên tóc vàng đi tới trước mặt bọn họ, chính xác hơn là đi tới trước mặt Cố Khâm, “Có phải là đồ ăn ở nơi này ăn không quen không? Tôi biết một nhà hàng không tôi ở gần đây, có thể mời cậu cùng ăn một bữa không?” Ngữ khí của đối phương thật giống như bọn họ đã quen nhau từ trước, hơn nữa quan hệ còn không tệ.

“Xin lỗi, chúng ta quen biết sao?” Cố Khâm còn tưởng rằng đối phương là đến gây rối, không nghĩ tới là đến bắt chuyện. Thực sự là làm người ta thất vọng.

Thanh niên tóc vàng áy náy nở nụ cười, thế nhưng vẫn mang theo vẻ kiêu ngạo như trước, “Đã quên tự giới thiệu, tôi tên Antonio Mendel. Cha tôi là Thượng tướng Mendel, ở cùng một quân khu với cha cậu Thượng tướng Cố Hoàng. Bọn họ là bạn bè.”

Bạn của cha? Cố Khâm cong môi cười lạnh, “A, chưa từng nghe nói.”

Thực ra, hắn rất quen thuộc cái tên Mendel này. Có người nói cha hắn chính là cùng với vị Thượng tướng Mendel đi thực hiện nhiệm vụ cuối cùng kia, vị Thượng tướng kia sống sót trở về, còn Cố Hoàng lại hi sinh. Cố Khâm đã điều tra, bọn họ căn bản không phải bằng hữu, thậm chí giữa hai người còn có hiềm khích. Tuy rằng không có chứng cứ nào cho thấy cái chết của Cố Hoàng có quan hệ với đối phương, nhưng như vậy cũng không đủ để làm giảm bớt đi cảm giận của Cố Khâm đối với người này. Chỉ bằng vào dòng họ của Antonio thôi đã đủ để hình thành lý do khiến Cố Khâm chú ý tới hắn.

Hình Chiến cũng biết vị Thượng tướng này. Lúc trước khi Hình Duệ lựa chọn người đáng tin nhiệm đều đã điều tra qua các vị Thượng tướng một lần. Cuộc sống riêng của vị Mendel này không có chút đứng đắn nào, Cố Hoàng ngay thẳng tất nhiên sẽ không ưa, đã từng chỉ trích thẳng vào mặt hắn. Từ đó về sau hắn thường thường nhằm vào việc vợ Cố Hoàng qua đời, ám chỉ sau lưng rằng đối phương ghen tỵ với bản thân, cười nhạo rằng Cố Hoàng là bị bắt mẫn đến mức tâm lý vặn vẹo. Hắn lại càng dính chặt không tha đối với biểu hiện phản nghịch của Cố Khâm, dùng sự ưu tú của con trai mình để sỉ nhục Cố Hoàng.

Về mặt Hình Chiến lại càng lạnh hơn, ông bố đã là loại tính cách này, e rằng con trai cũng không khá hơn là bao. Cho dù cuối cùng mình và Cố Khâm không có kết quả gì, y cũng không cho rằng cái người trước mắt này sẽ là một bạn đời phù hợp.

Về mặt Antonio cứng đờ, hắn không nghĩ tới Cố Khâm sẽ không nể mặt gì như vậy. Địa vị của cha hai bọn họ đều ngang nhau, không tồn tại khoảng cách giữa cấp trên và cấp dưới, chẳng lẽ lại không dễ tiếp cận hơn sao? “Không sao, chúng ta có thể tìm một chỗ thử tâm sự. Đây cũng là chuyện cha của chúng ta đều muốn thấy.”

“Nhưng tôi không thích.” Tâm tình Cố Khâm lại càng thêm cáu kỉnh, từ chối càng thẳng thừng.

Thái độ càng lúc càng kiên quyết của Cố Khâm khiến Antonio cảm thấy hứng thú với Cố Khâm. Từ tướng mạo khí chất đến bối cảnh xuất thân của Antonio đều rất nổi bật, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể chống cự hẳn mỗi khi hắn muốn lấy lòng, mà hiện tại Cố Khâm lại là người đầu tiên. Cố Khâm không rõ vì sao lại thể hiện ra cảm ghét đến mức này khiến Antonio rất muốn biết mình đã đắc tội với đối phương chỗ nào, “Hay là giữa chúng ta có hiểu lầm gì đó? Đợi chúng ta tán gẫu xong có khi hiểu lầm sẽ lập tức được giải quyết. Tôi tin rằng chúng ta có rất nhiều đề tài chung, nhất định có thể trở nên thân thiết.”

Cố Khâm quả thực bị da mặt dày của đối phương chọc cho tức đến bật cười, không lẽ hắn thể hiện còn chưa rõ ràng? Không đợi hắn đáp lại, Hình Chiến lại đã mở miệng trước, “Anh muốn hẹn với cậu ấy?”

“Vâng.” Antonio trả lời theo phản xạ, sau đó lập tức đó chút ảo não. Khi này, trong nháy mắt hắn đã tưởng rằng mình đang đối mặt với giáo huấn của cha mình, cho nên trực tiếp thốt ra, chỉ lo chậm một bước sẽ phải nhận nhiều trừng phạt hơn. Kết quả trả lời xong mới phát hiện ra người đối diện với mình chính là Hình Chiến – người hắn tạm thời không thể đắc tội.”

“Lên võ đài.” Hình Chiến chỉ chỉ võ đài cách đó không xa.

Antonio ngây người, “Cậu vì cậu ta mà khiêu chiến với tôi?”

Nói thẳng ra tác dụng lớn nhất của hai võ đài kia chính là để tìm bạn đời. Khi có hai người hoặc nhiều hơn đồng thời theo đuổi một người thì có thể lên võ đài đánh một trận đánh lui người cạnh tranh, hoặc là có thể lên đó để biểu diễn thực lực của bản thân trước đối tượng trong lòng. Hắn không cho là cảm tình của hắn đối với Cố Khâm hay Hình Chiến đối với Cố Khâm đều đạt tới trình độ đó, hắn cũng không muốn bị người vây xem nhưng xem khi ngoài vườn thú xem hắn cùng con trai Nguyên soái tranh cướp một người con trai. Chuyện như vậy, thua thì mất mặt, thắng thì đắc tội người ta, căn bản là vớ vẩn mà không thu được kết quả gì tốt.

“Lên võ đài.” Hình Chiến chăm chăm theo dõi hắn, không hề giống như đang nói đùa. Antonio phảng phất giống như một con mồi bị rắn độc tiếp cận, thần kinh cả người đều căng cứng, dĩ nhiên không có bất cứ dũng khí nào để phản kháng.

Mà lúc này, tổ hợp ba người bọn họ đã khiến cho người xung quanh nghị luận sôi nổi từ lâu, mà tới khi phát hiện Hình Chiến muốn lên võ đài cùng Antonio lại càng là sôi trào trong nháy mắt.

“Nhanh nhìn! Z muốn lên võ đài rồi!”

“Nghe nói là bởi vì Thương Lang. Người này muốn theo đuổi Thương Lang, Z không vui cho nên muốn lên võ đài với hắn.”

“Hắn là ai thế, quá không biết lượng sức, lại dám đi khiêu chiến Z!”

“Tôi biết hắn, hắn là con trai Tướng quân Mendel!” ...

“Đừng để tôi phải nói tới lần thứ ba.” Mặc kệ đối phương có từ chối hay không, Hình Chiến đi thẳng lên trên võ đài.

Mất thấy người xung quanh đang chỉ chỉ trỏ trỏ vào mình, Antonio vô cùng rõ ràng rằng chuyện này không xong rồi, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi theo sau. Rất nhanh, một truyền mười, mười truyền trăm, toàn bộ quảng trường đều biết được con trai Thượng tướng Mendel vì tranh cướp Thương Lang với Z mà sắp đánh nhau tới nơi rồi, sau đó lập tức hưng phấn từ bốn phương tám hướng kéo tới võ đài.

Cố Khâm thế nhưng không đi theo. Dù sao màn hình giả lập lớn như vậy hắn đứng ở đây cũng có thể nhìn thấy, hắn không cần phải đi bon chen với người khác. Chỉ là hắn không hiểu, tại sao Hình Chiến lại phải quản việc không đâu đi ôm đồm giải quyết tên Antonio này, vốn là hắn định tự mình lên võ đài đánh một trận với đối phương!

26. Chương 26: Người Khiêu Chiến Số 2

“So cái gì?” Hình Chiến lên võ đài rồi trực tiếp hỏi.

Trong lòng Antonio rất không cao hứng, rõ ràng đối phương mới là người khiêu chiến, nhưng tất cả mọi người dưới đài lại đều cho rằng chính hắn mới là người khiêu chiến đối phương. Trong mắt của quần chúng vây xem, nếu như là Hình Chiến khiêu chiến hắn thì có thể nói là lấy mạnh bắt nạt yếu, nhưng nếu là hắn khiêu chiến Hình Chiến thì tính chất liên thay đổi hoàn toàn, người khác sẽ cho rằng hắn chính là không biết tự lượng sức mình.

Thật ra, Antonio có chút không phục đối với Hình Chiến. Không phải chỉ là năng lực chiến thuật chỉ huy mạnh một chút thôi sao? Cũng chỉ là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa chưa trải qua chiến trường. Năm nay hắn sẽ tốt nghiệp, đến tới luyện hai năm trong quân đội nhất định sẽ có thể đem đối phương tàn nhẫn đạp dưới chân, mà khi đó Hình Chiến còn mới chỉ là năm tư! Huống chi chưa chắc rằng hắn đã yếu hơn đối phương ở những hạng mục khác. Antonio nghĩ, nếu Hình Chiến đã cho hắn cơ hội, vậy hắn liền không khách khí, cho nên hắn trả lời, “Đối kháng cơ giáp.”

Antonio đương nhiên sẽ không ngu đến mức đi so đấu chiến thuật chỉ huy với Hình Chiến. Mà lúc này thể chất của hắn cũng chỉ vừa tới B, xê xích không nhiều so với Hình Chiến B-. Nghe nói trên lớp đối kháng Hình Chiến có thể đánh ngang tay với huấn luyện viên, tuy rằng có thể chỉ là nói quá nhưng hắn cũng không muốn mạo hiểm. Vì thế nên chọn đối kháng cơ giáp hoặc đột kích chiến hạm là thích hợp nhất, bởi vì tân sinh năm nhất tiếp xúc hai hạng mục này không nhiều. Mà đối với cơ giáp, Antonio rất tự tin, dù sao hạng mục cá nhân hắn tham gia lần này chính là đối kháng cơ giáp.

Hình Chiến không thừa lời, lập tức đi vào khoang giả lập trên võ đài, Antonio đi sát phía sau. Để công bằng, cơ giáp được sử dụng vào lúc đối kháng cơ giáp trên võ đài đều được chế tạo y hệt nhau, có điều để mọi người phân biệt được rõ ràng thì lại có màu sắc khác nhau. Như lần này, cơ giáp Hình Chiến lái là cơ giáp màu đen, còn của Antonio là màu đỏ sẫm.

Đều đã đến nước này, muốn Antonio giả vờ thua đối phương là không thể. Nếu muốn chiến thắng, hắn làm bình sứ cũng không cần giữ gìn nữa, đơn giản tốc chiến tốc thắng, tốt nhất là giải quyết xong Hình Chiến trong vài hiệp đấu, như vậy hắn nhất định sẽ một lần thành danh. Chỉ cần hắn thể hiện ra thực lực đủ mạnh, ở trong cái xã hội tôn vinh kẻ mạnh này, Hình Chiến có là con trai Nguyên soái thì có làm sao?

Nghĩ là làm, Antonio đã từng học được mấy đòn sát thủ trong quân đội từ cha mình. Đó đều là chiêu thức đơn giản, thô bạo, một đòn giết chết. Ở các lần đối chiến trước đây, hắn đều thực hiện những chiêu thức này đến mức thông thuận, đặc biệt là khi triển khai dưới tình trạng đối thủ không hề phòng bị, hắn chưa bao giờ thất bại cả.

Trạng thái khi mới bắt đầu của cơ giáp đều là loại hình cơ giáp cỡ lớn cao hai mươi mét. Khi hệ thống đếm ngược kết thúc, lòng bàn chân cơ giáp đổ sầm đột nhiên phun ra ngọn lửa màu xanh lam, đẩy phần cơ thể nặng nề lên không trung, sau đó ngọn lửa lập tức biến mất, dưới tác dụng của trọng lực, cơ giáp kia như một viên đạn đánh thẳng về phía cơ giáp màu đen.

Hình Chiến không chút hoang mang mà đặt chéo hai tay che trước người, cánh tay cơ giáp lập tức mở rộng tạo thành một tấm khiên lớn, miễn cưỡng che hết toàn bộ chiếc cơ giáp ở phía sau. Antonio chờ chính là cơ hội này, hắn lập tức phóng ra hai viên đạn uy lực mạnh nhất về phía tấm khiên.

“Ầm! Ầm!” Tấm khiên chống cự hoàn hảo cả hai viên đạn, nhưng cơ giáp phía sau tấm khiên bởi vì sức nổ mãnh liệt đè ép khiến cho hai chân cơ giáp lún sâu vào mặt đất.

Lúc này, cơ giáp đổ sầm của Antonio theo góc vuông vừa vặn mà đáp xuống khiên, lực đạo nặng nề khiến cả nửa người dưới của cơ giáp màu đen bị ấn xuống dưới nền đất. Antonio lăn sang bên cạnh, kiếm laze bắn ra trong tay tàn nhẫn đâm vào vị trí vốn hắn là phần cổ yếu ớt nhất của cơ giáp phía dưới. Nhưng mà một chiêu hắn tính toán rất chu toàn này lại vô dụng, kiếm laze không đâm trúng bất cứ cái gì cả, thậm chí bởi vì dùng sức quá mạnh, hắn còn bị lão đảo ngã về phía trước một cái, gần như là nhào vào vòng tay của kẻ địch!

Sau đó một luồng lực đẩy rất mạnh truyền tới trên ngực cơ giáp của hắn, hắn lấy tốc độ nhanh hơn gấp rút bay trở ngược ra ngoài! Antonio nhanh chóng mở ra hệ thống đẩy ngăn cho mình tiếp tục lùi lại về sau, tiếp đó hắn liền thấy một cơ giáp màu đen mang theo một đôi cánh thép lớn cực nhanh phóng lớn trước mắt hắn. Ngay khi hắn cho rằng đối phương sẽ đâm vào mình, bóng đen trước mặt hắn lóe lên, đối phương lướt qua hắn, đồng thời mang đi cánh tay trái của hắn.

Những động tác này miêu tả rất dài, nhưng cũng chỉ xảy ra trong vòng vten vài lần hô hấp. Người trong cuộc Antonio thì mơ hồ, nhưng người xem ở bên ngoài lại có thể nhìn thấy rõ ràng toàn bộ quá trình sự việc. Sở dĩ kiếm laze của Antonio không chém tới Hình Chiến là bởi vì, trong nháy mắt ấy Hình Chiến đã chuyển đổi cơ giáp cỡ lớn hai mươi mét thành cơ giáp cỡ nhỏ ba mét!

Một cơ giáp phổ thông đã chế tạo hoàn chỉnh như thế này thường mất từ năm tới mười giây để thực hiện chuyển đổi loại hình, mà kiểu chuyển đổi loại hình thông thường thường bắt đầu biến đổi từ phần đầu cơ giáp. Hình Chiến dự đoán được hành động của đối thủ, trước một khắc truyền đạt mệnh lệnh chuyển đổi từ cơ giáp cỡ lớn thành cơ giáp cỡ nhỏ, nhưng chỉ cần thu nhỏ phần đầu vai lại, khi ấy kiếm laze của Antonio tất nhiên chém không tới vị trí hắn muốn. Vào lúc này quá trình chuyển đổi ngưng lại sẽ khiến hình thể cơ giáp khôi phục lại hình thể cơ giáp cỡ lớn ban đầu, như thế quá trình biến hóa vốn nhất định phải tiêu tốn mất mười giây mới hoàn thành được kia lại có thể được hoàn thành trong hai, ba giây, nhanh tới mức còn có thể bị người khác coi là hoa mắt.

Sau khi đã có kinh nghiệm thực chiến, rất nhiều binh lính dày dạn kinh nghiệm đều học được cách chuyển hóa các loại hình thái cơ giáp trong quá trình chiến đấu, không cần đợi tới khi cơ giáp hoàn toàn biến hình,

chỉ cần biến đổi một bộ phận đã có thể đạt tới mục đích của bản thân. Giống như Hình Chiến vừa mới thực hiện vậy, y dùng cơ giáp loại hình bá vương da dày thịt béo đánh bay đối thủ, đồng thời lập tức thay đổi thành cơ giáp liệt ưng để truy kích, cuối cùng chuyển thành cơ giáp báo săn, biến cánh thép thành trường đao chuẩn xác xuyên đứt vị trí then chốt, dễ dàng tách lấy cánh tay trái của đối thủ.

Cơ giáp màu đen biến hình trôi chảy khiến khán giả nhìn mà trợn mắt há mồm. Một loạt chuyển đổi nối liền làm một mạch hoàn toàn không ngừng nghỉ, tựa hồ như không phải là đang thay đổi loại hình cơ giáp mà là chiếc cơ giáp này vốn đã có công năng như thế. Lừa người khác chứ gì! Cơ giáp chế tạo phổ thông cũng có thể làm tới trình độ này?!

Vừa nãy Hình Chiến rõ ràng đã có cơ hội trực tiếp chém chết đối thủ, thế nhưng y chỉ lấy đi một cánh tay, đó là bởi vì y không muốn kết thúc đối chiến nhanh như vậy. Y là muốn đánh đổ từng chút từng chút ý chí của đối thủ!

Antonio đối diện trực tiếp với Hình Chiến là người cảm nhận rõ ràng nhất sự khủng bố trong đó. Cơ giáp màu đen chuyển đổi hình thái thất thường, công kích đến xuất quỷ nhập thần, khiến cho tư duy của hắn từng bừng hỗn loạn mà không cách nào suy nghĩ được, chỉ có thể phòng thủ theo bản năng, sau đó trơ mắt mà nhìn từng chiếc từng chiếc linh kiện trên cơ giáp của mình bị gỡ hời cơ thể.

Trong nội tâm Antonio dâng lên cảm giác vô lực sâu sắc. Hắn biết rõ bản thân đã thua, hơn nữa còn là thua thảm bại, nhưng hắn không muốn cứ thế mà đầu hàng. Đối thủ rõ ràng có thể chém chết hắn bất cứ lúc nào thế nhưng lại không chịu cho hắn chết thống khoái mà lại từ từ dần vặt hắn, tựa hồ như đang ép hắn thừa nhận sự yếu kém của chính bản thân. Nhưng tự tôn lại không để Antonio cúi đầu, hắn chịu đựng tất cả, sợ hãi trong lòng từ từ tăng lên, vùn vụt có vài phút, Hình Chiến đã trở thành cơn ác mộng mà hắn không tài nào thoát khỏi.

Trên võ đài, cơ giáp màu đen đơn phương ngược lên ngược xuống chiếc cơ giáp đồ sẫm. Dưới võ đài, Cố Khâm chỉ nhìn phần mở đầu của trận đối chiến không có bất cứ kịch tính nào, sau đó liền dời sự chú ý đi. Hắn nghiêng người dựa vào bàn ăn, nâng lên một ly rượu đỏ nhạt. Hắn nhẹ nhàng lắc lắc chén rượu, giờ lên trước mắt, hình ảnh của trận ác chiến trên màn hình giả lập xuyên qua chất lỏng màu đỏ trong suốt, nhiễm phải một vệt men say nhu hòa.

Tính ra, bọn họ cũng đã quen biết nhau một thời gian dài, thế nhưng lại mới chỉ luận bàn có chiến thuật. Đợi tới khi cơ giáp chuyên thuộc Thương Lang của hắn được chế tạo xong, hắn nhất định phải so đấu với Hình Chiến một hồi.

Mà kỳ quái, kinh nghiệm thực chiến không thua kém gì mình của Hình Chiến đến tột cùng là đến từ đâu? Chẳng lẽ Nguyên soái thậm chí còn mời người trong quân đội tự mình tới dạy y? Nhưng nếu không trải qua chiến trường mà chỉ dựa vào thiên phú thôi thật sự có thể đạt tới trình độ như thế này sao? Cố Khâm cứ luôn có cảm giác hắn đã quên mất chuyện gì đó...

Rất nhanh đã có người không ưa sự thông thả thoải mái của hắn, lời nói trào phúng tiến vào lỗ tai Cố Khâm, “Này, tôi nói, cậu không quan tâm tới hai người trên võ đài chút nào sao? Bọn họ là vì cậu mới quyết đấu, cậu làm như vậy thật đúng là vô tâm vô phẩy, nên để Z thấy đáng vẻ hiện tại của cậu mới đúng. Hắn vì sao lại coi trọng loại người như cậu?”

Cố Khâm giương mắt, phát hiện đối phương rất đẹp – hấn liếc nhìn hầu kết của đối phương – là một cậu con trai rất đẹp. “Cho nên cậu muốn khiêu chiến tôi?” Cố Khâm híp mắt lại, cuối cùng cũng có người tới gây sự. Hấn cũng mặc kệ lý do gây sự của đối phương, hấn chỉ biết đối phương có thể giúp mình phát tiết những tích tụ trong lòng.

Thái độ nhìn như khinh bỉ của Cố Khâm khiến đối phương vô cùng tức giận, không hề nghĩ ngợi liền thốt lên, “Đúng!”

“Rất tốt. Cậu muốn so cái gì?” Cố Khâm khởi động qua gân cốt.

“Tôi nghe nói thể chất của cậu rất yếu. Để mọi người không cho rằng tôi bắt nạt cậu, chúng ta vẫn là so đấu chiến thuật đi.” Cậu con trai xinh đẹp hất cái cằm kiêu ngạo lên.

“Cậu chắc chắn chứ?” Cố Khâm ngạc nhiên liếc sang đối phương. Ngay cả Antonio cũng không dám so chiến thuật với Hình Chiến, người này lại còn tự tin hơn cả Antonio sao? Chẳng lẽ hấn thật sự có chút bản lĩnh?

“Lẽ nào cậu sợ tôi?” Đối phương biết rõ mình đáng không thắng nổi Thương Lang, thế nhưng hấn vẫn không có ý định đánh với đối phương, hấn có ý tưởng khác.

Thấy hấn không muốn đổi ý, Cố Khâm nhún vai một cái, “Tùy cậu.”

Mãi tới khi hai người tới gần võ đài, đám người vốn vẫn tập trung trên trận quyết đấu giữa Hình Chiến và Antonio mới chú ý tới họ.

“Oa! Bên cạnh Thương Lang xuất hiện một đại mỹ nhân kia!”

“Chuyện gì thế? Không phải Z vừa mới lên võ đài thôi sao? Tại sao lại xuất hiện thêm một người nữa?”

“Mau nhìn! Bọn họ đi về hướng võ đài rồi!”

“Chờ chút! Mỹ nhân là muốn khiêu chiến Thương Lang à! Lẽ nào hấn là người theo đuổi Z?”

“Đệch! Vẫn là so đấu chiến thuật! Mỹ nhân nhất định là điên rồi!”...

Đi lên khoang giả lập, Cố Khâm thấy được tên đối thủ của mình trên mạng chiến đấu là X, quân hàm Thiếu tá. Cố Khâm nghĩ tới Z, hai chữ X và Z vừa vặn là chữ cái đầu trong tên Hình Chiến. Chắc, đối phương thật sự là người ái mộ Hình Chiến? Cố Khâm bĩu môi, cẩn thận nhớ lại bề ngoài đối thủ của hấn, không có một chút khí khái mà đàn ông con trai nên có, hơn nữa cái loại tính cách chanh chua này quả thật khiến người khác chán ghét. Hình Chiến nếu như coi trọng đối phương, vậy hấn sẽ...

(Tên của Hình Chiến phiên âm là Xing Zhan.)

Hắn sẽ làm gì? Hắn không phải là gì của Hình Chiến cả, làm gì có tư cách nói này nói nọ? Về mặt của Cố Khâm lập tức lạnh đi, trong nháy mắt cả phòng điều khiển bị áp suất thấp chiếm đầy. Cũng may bên cạnh hắn chỉ có NPC, những số liệu này không có bất kì phản ứng gì với hiện tượng ấy cả.

27. Chương 27: Chỉ Huy Biển Mất

[Đối chiến bắt đầu.]

Âm thanh của hệ thống khiến Cố Khâm định thần lại. Hắn lại đi lãng phí 3 phút chuẩn bị trước khi bắt đầu, có điều như vậy cũng không sao. Cố Khâm tùy ý quét mắt xem nhiệm vụ của hệ thống.

Đây là một tấm địa đồ tương đối đặc biệt, nhiệm vụ của hai bên là tranh cướp một mỏ quặng trên một tinh cầu nào đó. Điều kiện chiến thắng là một bên phải duy trì chiếm giữ mỏ quặng trong nửa tiếng đồng hồ.

Thảo nào mà lại tập trung vào giao tranh và đổ bộ lên tinh cầu là chủ yếu, như vậy chủ lực chính là chiến đội cơ giáp, các hạm đội có tác dụng khi chiến đấu trong vũ trụ thì lại hầu như không có đất dụng võ, ngay cả chiến hạm cỡ nhỏ cũng rất khó phát huy tác dụng, bởi vì nếu cách vùng mỏ quá gần, một khi nổ súng sẽ dễ dàng khiến quặng mỏ đổ sập, như vậy nhiệm vụ kia sẽ thất bại. Có điều nhiệm vụ này vẫn có phương pháp giải quyết khác. Đó là chọn vũ trụ làm chiến trường, hạm đội chủ lực hai bên trước tiên phân thắng bại tại đây. Chỉ cần giải quyết Tổng chỉ huy của đối phương xong thì quặng mỏ này, thậm chí là cả tinh cầu này hiển nhiên là sẽ thuộc về phe mình.

Đối thủ X của Cố Khâm tựa hồ thuộc phái bảo thủ, hắn không có ý định tấn công quân chủ lực của Cố Khâm mà trước tiên phái ra chiến đội cơ giáp đổ bộ xuống tinh cầu, tiến quân về hướng quặng mỏ, các chiến hạm cỡ nhỏ một đường hộ tống. Còn chủ hạm bên này nghiêm ngặt tử thủ, thời thời khắc khắc quan sát hướng đi của Cố Khâm.

Với trình độ thao tác của Cố Khâm, cho dù X có chiếm được quặng mỏ thì hắn cũng có thể hoàn toàn đánh bại đối phương trong vòng nửa giờ. Thế nhưng chỉ như vậy thì cũng quá vô vị. Khóe miệng Cố Khâm cong lên một nụ cười quái dị, hắn rất nhanh truyền đạt hết mệnh lệnh này tới mệnh lệnh khác, hai tay không rảnh rỗi một giây nào. Thế nhưng ngoại trừ phi thuyền do thám dò đường ra thì không có bất kỳ chiến đội nào khác được điều động, bao gồm cả chiến đội cơ giáp vốn phải là đội chủ lực cũng vậy, đều yên lặng tựa hồ như khoảng lặng trước cơn bão.

Quần chúng vây xem sôi nổi nghị luận.

“Ai, cậu thấy rõ mệnh lệnh Thương Lang đã hạ xuống không?”

“Không thấy, quá nhanh! Không hổ là Thương Lang! Trông giống như chẳng cần suy nghĩ tay hắn đã tự động di chuyển rồi vậy!”

“Thế nhưng hấn ra nhiều mệnh lệnh như thế, tại sao hạm đội của hấn đều không được điều động đi? Đừng nói đây chỉ là ra vẻ thôi nha...”

“Đừng đùa, mấy người cũng không phải chưa từng xem video đối chiến lúc trước của Thương Lang, với thực lực của hấn mà còn phải ra vẻ sao?”...

Cuối cùng, khi chiến đội cơ giáp của X chỉ còn cách quãng mỗ còn một nửa lộ trình, quân đội của Cố Khâm hành động. Xuất phát đầu tiên chính là mấy chiếc chiến hạm cỡ nhỏ cùng một chiếc chiến hạm cỡ lớn, chúng lấy tốc độ nhanh nhất mà bay về phía mỗ, sau đó chiến đội cơ giáp được thả xuống từ chiếc chiến hạm cỡ lớn, đơn giản như ăn kẹo mà chiếm lấy quãng mỗ. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chiếc chiến hạm cỡ lớn nhanh chóng quay về đơn vị, lưu lại mấy chiếc chiến hạm cỡ nhỏ phối hợp với chiến đội cơ giáp.

Chỉ với một lần xuất thủ này của Cố Khâm đã lập tức phân rõ cao thấp giữa hai bên. Rõ ràng trực tiếp dùng phi thuyền chiến hạm vận chuyển cơ giáp là có thể nhanh chóng tới nơi cần đến. X lại cứ nhất định phải quy củ đổ bộ xuống tinh cầu, sau đó phải lệnh cơ giáp đi không ngừng nghỉ. Đợi tới lúc hấn tới nơi, chưa đề cập tới kế Dĩ dật đãi lao của Cố Khâm, chỉ nói riêng việc hấn đi một đoạn đường dài như thế cũng đã khiến cho năng lượng của hấn tiêu hao hơn Cố Khâm rất nhiều, cho dù cuối cùng có liều mạng đánh thì người thua cũng chỉ có thể là hấn.

“Tôi đã bảo là vừa nãy có điểm không đúng mà! Hóa ra là thế!”

Khán giả dưới võ đài bắt đầu mở ra hình thức trào phúng.

“Ai u! Chỉ số thông minh của mỹ nhân này hình như không tỉ lệ thuận với bề ngoài của hấn thì phải!”

“Đúng thế đúng thế, lại ngây ngốc để cơ giáp chạy tới như vậy! Ha ha ha ha!”

“Chỉ có trình độ này mà còn dám khiêu chiến Thương Lang, thà theo tôi về làm ấm giường thì hơn ha ha!”

Mặc dù là nói như vậy, thế nhưng nếu như bọn họ ở vị trí của X, e rằng điều phần lớn mọi người nghĩ tới trước tiên cũng sẽ không phải là phương pháp dùng chiến hạm vận chuyển cơ giáp này. Trước khi đối chiến bắt đầu không có quá nhiều thời gian để họ suy nghĩ được đối sách, khi nhìn tới nhiệm vụ phản ứng đầu tiên sẽ chính là coi cơ giáp làm đội chủ lực, những đội khác không có nhiều tác dụng thì không phải lên, sau đó nhất định phải chiếm được quãng mỗ trước đối thủ, động tác càng nhanh càng tốt. Đây chính là tư duy theo quán tính của các quân giáo sinh chưa trải qua chiến trường, vì thế nên khi X truyền đạt mệnh lệnh như vậy thì không ai cảm thấy không thích hợp cả. Mãi tới tận khi thấy hành động của Cố Khâm thì họ mới tỉnh ngộ ra.

X vốn cho là Cố Khâm phái những chiến hạm kia ra là để tập kích chủ hạm của mình, vì thế hấn lập tức vào trạng thái cảnh giác như gặp đại địch mà bày ra trận địa sẵn sàng đón địch tới. Đợi tới khi hấn phát hiện cơ giáp của đối phương đã đổ bộ xuống tinh cầu rồi thì hấn mới kinh hãi phát giác bản thân đã bỏ lỡ cơ hội tốt. Hấn ảo não không thôi, hấn cư nhiên lại quên mất còn có phương án này! X lập tức hạ lệnh, để chiến hạm cỡ nhỏ vận chuyển cơ giáp. Tuy rằng lúc này đã muộn nhưng ít ra có thể bù đắp một ít thời gian. Phải biết nếu như hấn không làm ra động tác gì thêm thì nửa giờ sau chắc chắn nhiệm vụ sẽ thất bại.

Chiến đội cơ giáp của hai bên rất nhanh đã bắt đầu tiến vào ác chiến. Cùng lúc đó, hạm đội chủ lực của Cố Khâm cũng xuất phát hướng về phía chủ hạm của X. Nhưng vào đúng thời khắc mấu chốt này, Cố Khâm lại liên hệ với hệ thống, ủy thác quyền quản lý vị trí Tổng chỉ huy cho NPC hệ thống.

Thấy Cố Khâm đi ra từ trong khoang giả lập, đám đông vây xem xôn xao cả lên. Thương Lang đây là đang làm gì? Hắn chuẩn bị chịu thua sao?!

“Thương Lang đang làm gì vậy? Lẽ nào vì thấy người ta xinh đẹp nên muốn nhường cho mỹ nhân nhà người ta?”

“Mẹ kiếp! Đây là giả thua! Quá tệ! Quần cũng đã cởi rồi mà lại để ông phải xem cái này sao?!”

“Thương Lang! Thương Lang! Trở về đi! Trở về!”....

“Chờ một chút! Nhanh nhìn!”

Bởi vì sợ chiến hỏa lúc sau sẽ lan tới tinh cầu nên chủ hạm mới ở cách tinh cầu khá xa, thế nhưng khoảng cách bằng một tinh cầu này cũng không tính là lớn. Đối thủ của Cố Khâm cũng không biết hắn đã không còn ở vị trí Tổng chỉ huy nữa, hai bên rất nhanh chuẩn bị tiến vào giao chiến.

Sau khi Cố Khâm rời đi, NPC hệ thống được ủy thác ngồi không nhúc nhích ở vị trí Tổng chỉ huy. Tổng chỉ huy hạm đội đã không còn thế nhưng hạm đội vẫn không đình chỉ hành động, trái lại vẫn ngay ngắn tiến hành phân đội, tiến công, còn có thể căn cứ vào động tác của đối thủ để đưa ra phán đoán, giống như đã có một người vô hình thay thế Cố Khâm chỉ huy hạm đội.

Ở bên đối chiến cơ giáp thì lại không có đối sách khéo léo đáng học hỏi gì cả, bởi vì thực lực NPC tài nguyên đều giống nhau. Giết địch một ngàn tự tổn thương tám trăm, thương vong đều vô cùng thảm khốc. Tuy là thế nhưng trong vòng nửa canh giờ, sợ rằng cũng không có đảo ngược bất ngờ gì cả. Chỉ cần kiên trì nửa giờ, thắng lợi trong trận chiến này sẽ thuộc về Thương Lang.

Thế nhưng Cố Khâm rõ ràng đã ra khỏi khoang giả lập! Tại sao chiến đấu lại vẫn tiếp tục?!

Không để ý tới thảo luận của người khác, Cố Khâm đút hai tay trong túi quần, chậm rãi đi xuống. Hình Chiến cùng với mấy người Alvin đã đợi hắn ở cạnh võ đài.

“Thắng?”

Cố Khâm nhìn xung quanh, không thấy bóng Antonio đâu cả, nhất thời có chút thất vọng. Hắn còn tưởng nội tâm đối phương có lẽ cũng phải kiên cường tới mức nào đó, cho nên mới muốn đợi tới khi đối phương bị Hình Chiến chà đạp dày vò xong liền đến đánh một trận với đối phương.

“Ừ.” Ánh mắt Hình Chiến sắc bén nhìn chăm chú X trên màn ảnh lớn, “Hắn là ai?”

Cố Khâm nhún vai một cái, “Hắn là người ái mộ cậu.” Hắn thầm nói ở trong lòng, ai bảo cậu cướp đối thủ của tôi, dù thế nào cũng phải cho tôi giải trí chút, như vậy chúng ta hòa nhau rồi.

Người ái mộ? Cố Khâm lên võ đài là vì dọn dẹp người ái mộ của mình? Tâm tình vốn bởi vì Antonio mà tối tăm của Hình Chiến lập tức chuyển từ trời đầy mây thành trời quang mây tạnh, lòng mảy đang cau lại cuối cùng cũng giãn ra. Y âm thầm nhìn Cố Khâm, nếu là như vậy thì có lẽ cũng không phải là chỉ có mình đơn phương?

Cố Khâm đang định đi về nghỉ thì bỗng nhiên lại bị Alvin kéo lại, “Cố Khâm, cậu đã đi ra rồi mà sao đối chiến lại vẫn tiếp tục? Hiện tại là ai đang chỉ huy hạm đội thế?” Mắt hắn còn đang dính lấy trận đối chiến đang được trực tiếp trên màn hình lớn, hỏi ra vấn đề mọi người muốn biết nhất.

“Là thế này. Khi này tôi đã thiết lập sẵn mệnh lệnh, nói cho NPC biết ở tình huống nào thì nên làm gì, sau khi xác định có thể đạt được thắng lợi thì tôi đi ra.” Mạng chiến đấu quân khu vốn có công năng thoát ra trong quá trình đối chiến. NPC sẽ căn cứ mệnh lệnh Tổng chỉ huy đã truyền đạt trước đó mà tiếp tục hành động, thế nhưng lúc trước khi Cố Khâm chưa từng vào mạng quân khu nên cũng không biết đến nó, “Tôi hỏi hệ thống xem nếu tôi thoát ra, để NPC thay thế hình tượng giả lập của tôi, cái gì cũng không cần làm thì có được hay không. Nếu như lúc đó hệ thống không đồng ý, vậy thì tôi cũng không còn cách nào khác ngoài cách ngồi đó chờ thôi.”

“Vậy sao cậu dám khẳng định sau này đối phương sẽ truyền đạt những mệnh lệnh gì chứ? Nhỡ đâu cậu tính sai thì sao?” Roger tò mò hỏi.

“Đầu tiên anh phải dự đoán phương hướng hành động đại khái của đối thủ, sau đó tìm thêm một ít chi tiết nhỏ nữa là anh có thể dùng chính bố trí sắp xếp của mình mà dắt mũi đối phương rồi. Như hiện tại chẳng hạn.” Cố Khâm hếch hếch cằm về phía màn ảnh lớn. Lúc này quân đội của hắn đã phân tách hạm đội chủ lực của X ra thành mấy khu vực riêng biệt, sau đó tiêu diệt từng khu một.

Điều này làm cho Roger không tự chủ được nhớ tới thời điểm khi bốn người Cố Khâm vừa mới gia nhập đội ngũ dự thi. Khi ấy chỉ một mình Cố Khâm đã vây nhốt lại hạm đội của hắn trong vòng mười phút, loại cảm giác vô lực kia đến nay vẫn chưa từng phai nhạt đi trong trí nhớ hắn, vì thế nên hắn hoàn toàn có thể hiểu được cảm giác của X lúc này.

“Trước tiên nhập bố trí trận hình của đội ngũ vào hệ thống, sau khi một điều kiện nào đó xuất hiện thì lập tức để hạm đội dựa theo bố trí này mà tiến công.” Cố Khâm vừa dứt lời, chủ hạm của hắn cũng gia nhập chiến đấu. Chiến trận lần thứ hai leo thang, xu thế suy tàn của X có thể thấy rõ ràng. Cố Khâm nghiêng đầu nhìn mấy người Alvin, nụ cười cao thâm khó dò, “Hình Chiến thì tôi không dám nói, nhưng ít ra với mấy người các cậu, dù các cậu có ra mệnh lệnh gì đi nữa đều không thể thoát khỏi bố trí của tôi. Thế nào, có muốn thử khiêu chiến một lần không?”

“Làm thế nào?” Roger nóng lòng muốn thử.

“Đợi tới sau khi đối chiến kết thúc, mọi người yêu cầu hệ thống khởi động chế độ thiết lập lại cảnh tượng, dùng tất cả các phương pháp mọi người có thể nghĩ tới để phá vỡ bố trí lúc trước của tôi.” Sự tự tin mạnh mẽ của Cố Khâm khiến cho ý chí không chấp nhận thất bại của mọi người dâng lên, âm thầm tính toán lát nữa nên dùng chiến thuật gì để hoàn thành thách thức này. Bọn họ đánh không lại Thương Lang, thế nhưng mệnh lệnh Thương Lang đưa vào lúc trước đều là mệnh lệnh bắt buộc, không có cách nào thực hiện điều chỉnh dựa vào tình hình biến đổi cả, cả một đám người hợp lực lại cũng không thể nào không có ai đánh tan giới hạn kia được. Cho dù Roger có sùng bái Cố Khâm đi chăng nữa thì cũng không nghĩ rằng tính toán của đối phương không có bất kì một sai sót nào.

Bên kia, đúng như dự đoán, chưa đợi tới khi chiến đội cơ giáp của Cố Khâm chiếm lĩnh quảng mỗ đủ nửa giờ thì chủ hạm của X đã bị nổ tung, hệ thống trực tiếp tuyên bố Thương Lang chiến thắng.

X mang theo sắc mặt không đẹp dễ chút nào đi ra từ khoang giả lập, nhìn qua trông hẳn giống như sinh bệnh, trắng bệch mà suy yếu, khiến cho đám người vây xem vốn là muốn cười nhạo hẳn không biết tự lượng sức lại sinh ra cảm giác đau lòng, trong lúc nhất thời cũng không muốn chê cười gì hẳn. X vốn muốn đợi Cố Khâm đi ra từ khoang giả lập, thế nhưng hẳn nhìn theo tầm mắt những người khác mới phát hiện, Cố Khâm đã đứng cạnh vô đài cùng với Hình Chiến, thật giống như đối phương chưa từng lên vô đài mà người đối chiến cùng hẳn lại là một người khác vậy.

28. Chương 28: Mọi Người Đều Biết

X đi tới trước mặt họ, không hề để ý tới Cố Khâm mà thể hiện ra vẻ điềm đạm đáng yêu nhìn Hình Chiến, “Hình Chiến ca ca, anh không nhận ra em sao? Trước đây em thường đi cùng cha em tới thăm hỏi nhà anh, em tên là Hứa Thiệu Dương. Chung thúc thúc còn từng nói chú hy vọng em sẽ làm con dâu chú ấy...” Nói tới đây, trên gương mặt đẹp dễ của đối phương hiện lên một vết đỏ ửng ngượng ngùng.

Đó là chuyện từ bao lâu rồi? Cố Khâm tin tưởng với bộ dạng hiện tại của hẳn, Nguyên soái phu nhân sẽ không hi vọng hẳn trở thành bạn đời của Hình Chiến chút nào. Hơn nữa, tại sao bản thân mình lại càng thấy hẳn không vừa mắt, cái vẻ hùng hổ dọa người lúc trước chạy đi đâu mất rồi? Đến trước mặt Hình Chiến lại nhu nhược như vậy? Trong ngoài bất nhất giả vờ giả vịt! Cố Khâm liếc Hình Chiến một chút, vừa lúc gặp phải ánh mắt thâm thúy của đối phương, “Cậu biết hẳn?”

Hình Chiến từ đầu tới cuối chưa từng nhìn tới Hứa Thiệu Dương một lần, bởi vì sự chú ý của y trước sau như một vẫn luôn tập trung trên người Cố Khâm, nhìn chăm chú không chớp mắt, “Không biết.”

“Hình Chiến ca ca...” Hứa Thiệu Dương lập tức trở nên vô cùng buồn bã, nước mắt đảo quanh viền mắt. Bộ dạng hẳn trông như bị đả kích rất nặng, dưới chân mềm nhũn lập tức nghiêng người, ngã về hướng chính giữa hai người Hình Chiến và Cố Khâm. Kết quả Hình Chiến lại đưa tay ôm lấy eo Cố Khâm kéo đối phương vào trong ngực mình, đồng thời lùi về sau một bước, tài tình tránh được cú nhào của Hứa Thiệu Dương, khiến hẳn suýt chút nữa phanh không kịp mà ngã xuống đất.

“Phụt.” Alvin nhin không được bật cười, tới khi Hứa Thiệu Dương phẫn nộ đảo mắt qua hẳn thì đành ho khan hai tiếng, kéo Roger lên vô đài, “Đi nào, chúng ta đi thử xem Cố Khâm có thực sự thần thánh như vậy không!”

Roger nhìn hẳn dùng ánh mắt biểu đạt ý nghĩ của chính mình, “Tôi đã bảo bọn họ là một đôi rồi!”

Alvin le lưỡi một cái, “Được rồi anh thắng.”

Cố Khâm đẩy Hình Chiến ra, có chút ảo não không biết sao thân thể mình lại không theo phản xạ mà công kích đối phương. Lẽ nào là bởi vì hắn quá quen thuộc với khí tức của y?

Không thèm nhìn lại Hứa Thiếu Dương đang diễn trò cười nữa, Cố Khâm nói, “Chúng ta cũng lên đi.”

Các học viên trường quân sự Đệ Nhất lục tục đi lên võ đài, khi đi ngang qua Hứa Thiếu Dương thì ánh mắt đều tràn ngập khinh bỉ. Chỉ với cái bộ dạng này mà dám so với Cố Khâm sao, mau đi tắm rửa rồi đi ngủ đi! Mạch Phiến còn làm vài cái mặt quỷ với Hứa Thiếu Dương, cuối cùng bị Mạch Phần lôi đi.

Bởi vì trò hài này, Hứa Thiếu Dương phát hiện người xung quanh đều đang nhìn hắn, trong mắt có đồng tình, thế nhưng cười nhạo còn có nhiều hơn. Thậm chí có người đi tới trước mặt hắn, trong lời nói mang theo không biết là thiện ý hay là ác ý, “Cậu không đấu lại được Thương Lang đâu, nhanh từ bỏ Z thôi. Nếu cậu muốn tìm chỗ dựa, tôi tự nhận là ở những phương diện khác tôi không hề kém Z chút nào!”

Đối phương còn muốn đi kéo tay của hắn, Hứa Thiếu Dương tàn nhẫn mà phun ra một chữ, “Cút!”, sau đó không cam tâm mà rời quảng trường. Về sau sẽ lại có cơ hội...

Lúc này võ đài hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người, bởi vì tất cả những người trên đó đều là học viên trường quân sự Đệ Nhất, chiếm hết toàn bộ các khoang giả lập, trong đó còn có cả Z cùng Thương Lang đã làm náo động lớn khi nãy. Bọn họ đây là muốn làm gì? Chuẩn bị hỗn chiến? Mấy người đồng thời xuất hiện ở phòng chỉ huy chủ hạm lại càng khiến mọi người vây xem mơ hồ.

Sau khi yêu cầu tái hiện cảnh tượng, mọi người thương lượng quyết định xong. Hình Chiến cũng không lên tiếng, đứng cùng Cố Khâm ở phía sau nhìn họ. Mấy người Roger thế vào vị trí của X lúc trước, còn Thương Lang bên kia thì do hệ thống tái hiện lại.

Vừa bắt đầu, Roger liền lập tức dùng chiến hạm vận chuyển chiến đội cơ giáp tới quảng mỗ. Khi hắn đã chiếm được quảng mỗ, hạm đội của Cố Khâm lại không tiếp tục phá vỡ cơ giáp đi tới mỗ nữa mà trực tiếp hạ lệnh đại quân áp sát, triển khai công kích mạnh nhất về phía chủ hạm của Roger. Sau đó Roger liền luống cuống chân tay, cho dù hắn có truyền đạt mệnh lệnh gì thì kết quả cuối cùng đều là từng nhóm hạm đội chủ lực của hắn bị tiêu diệt. Hắn còn chưa chiếm lĩnh được mỗ đủ nửa giờ thì hệ thống liền nhắc nhở, nhiệm vụ thất bại.

Mọi người không tin tà, lại thử một lần nữa. Lúc này họ mặc kệ quảng mỗ, trực tiếp đấu võ. Roger đặc biệt sử dụng chiến thuật không giống như lần trước, kết quả đối thủ cũng thật sự thay đổi trận hình công kích và sách lược tác chiến căn cứ theo hành động của hắn. Cũng không được bao lâu, quân chủ lực lần thứ hai sụp đổ. Niên Lăng Húc thậm chí còn tự mình lái chiến hạm dẫn dắt đội chiến hạm đột kích. Thực lực của cô đương nhiên mạnh hơn so với NPC, nhưng cũng bị các nhóm chiến hạm cỡ nhỏ kéo tới quấy rầy giữ chân lại. Đợi tới khi cô vất vả lắm mới tiêu diệt được những chiến hạm này xong thì chủ hạm cũng không còn cứu vãn được nữa.

Một lần, hai lần, ba lần... Mọi người vất óc nghĩ trăm phương ngàn kế, nhưng làm thế nào cũng không phá

được bố trí của Cố Khâm, kế quả cuối cùng luôn là thất bại. Quân chúng xung quanh trợn mắt há mồm, bọn họ đến cùng là đang đối chiến với ai? ID phía đối thủ xác thực là thuộc về Thương Lang, nhưng mà Thương Lang rõ ràng đi cùng với bọn họ! Ngay cả tinh anh trường quân sự Đệ Nhất cũng không thể làm gì, đây đến tột cùng là thần thánh phương nào?!

Phần lớn quân giáo sinh đều không biết về sự tồn tại của chế độ tái hiện cảnh tượng. Các huấn luyện viên đúng là biết rõ ràng hơn, nhưng người biết thì hiển nhiên càng thêm chấn kinh. Mệnh lệnh Thương Lang hạ trong mấy phút ngắn ngủi lại có thể biến hóa nhiều như vậy? Bọn họ tự suy xét trong lòng, nếu như là truyền đạt mệnh lệnh sẵn rồi rời khỏi giữa quá trình mà vẫn thắng được học viên, bọn họ làm được, chỉ có điều đây cũng là phải ở dưới tình trạng biết rõ và nắm chắc tuyệt đối tình huống. Còn đến mức tính toán tất cả những biến chuyển có thể xảy ra, bất luận những người khác có làm gì cũng đều đoán trước được như Thương Lang, thì chỉ có những huấn luyện viên dạy lớp chiến thuật chỉ huy, đặc biệt quen thuộc với lối suy nghĩ của học viên, kinh nghiệm phong phú mới có thể làm được!

Cùng lúc đó, ở trong phòng tiếp đón khách quý của trường quân sự Liên minh chỉ huy cũng có một đám người địa vị cao chú ý tới phong ba tại tiệc rượu. Qua bức tường hướng về quảng trường của căn phòng chỉ có thể nhìn từ trong phòng ra ngoài, vì thế mà bọn họ có thể thấy rõ màn hình giả lập lớn bên trên quảng trường.

Sắc mặt Thương tướng Mendel không tốt lắm. Antonio thua thật quá mất mặt. Với địa vị hiện nay của hắn, những người khác dù muốn thắng Antonio cũng phải nể mặt hắn thủ hạ lưu tình, thế nhưng đối thủ lần này lại là Hình Chiến, bởi thế mà đối phương không hề e dè mà mạnh mẽ cho mình một cái tát vào mặt. Cũng may cuối cùng sự chú ý của mọi người đều bị Cố Khâm thu hút đi, nếu không thì thật không biết những người khác sẽ nói những gì nữa.

Hiệu trưởng Dương trường quân sự Liên minh chỉ huy vuốt cái râu dê của mình, “Cả hai đều vì nhau mà lên võ đài, xem ra đây là chuyện tốt sắp tới rồi! Khi nào cử hành hôn lễ, Nguyên soái phu nhân nhớ phát thiệp mời cho tôi nha! Người lệnh công tử thích cũng là một tinh anh, lúc trước tôi bảo lão... khụ khụ Shawn đưa hắn tới đây, Shawn lại sống chết không đồng ý, nói Thương Lang và Z là người yêu, bảo tôi đừng có mà chia rẽ bọn họ. Lúc đó tôi còn nửa tin nửa ngờ, ngày hôm nay xem như là đã thấy tận mắt rồi.”

Còn với việc người khi nãy khiêu chiến với Thương Lang cũng tựa hồ là một tân sinh năm nhất của trường thì hiệu trưởng Dương cũng không quá để tâm, mà ông cũng không để ý tới việc trường quân sự Liên minh chỉ huy bị Thương Lang làm mất mặt. Dù sao thì tại mỗi giải đấu, chỉ cần đối đầu với trường quân sự Đệ Nhất thì lần nào cũng bị đánh bại, tài nghệ không bằng người khác thì cũng không còn lời nào để nói cả.

Chung Vân Tu khẽ mỉm cười, “Chuyện của mấy đứa nhỏ nên để chính bọn nhỏ làm chủ. Dù sao trong tương lai, hai người cần phải chung sống với nhau là hai đứa chúng nó. Hình Chiến từ nhỏ đã không thích giao du với người khác, ngay cả bạn bè cũng không có. Tôi còn đang lo lắng sau này thằng bé sẽ không tìm được đối tượng đây. Cố Khâm rất ưu tú, nếu cậu ấy có thể coi trọng Hình Chiến nhà chúng tôi thì sau này tôi không cần phải lo lắng nữa. Không biết Cố Tướng quân nghĩ thế nào?”

Cố Hoàng vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc, hơi cúi đầu xuống, ngữ khí vẫn lạnh lẽo cứng rắn như trước, “Cố Khâm không xứng đáng được phu nhân quan tâm như thế. Thằng bé chỉ có chút khôn vặt lại vô học, không thể so với lệnh công tử được.”

“Lời này của Cố Tướng quân không đúng rồi. Nếu Cố Khâm thật sự vô học, học viên của tôi không một ai bằng hắn, vậy chẳng phải là cả trường đều là vô học sao?” Hiệu trưởng Dương cười híp mắt cuốn lấy phần râu vĩnh ra, “Hơn nữa thủ đoạn này của Cố Khâm không phải là điều một quân giáo sinh có thể làm được. Không có mấy năm kinh nghiệm thực chiến thì ngay cả các huấn luyện viên cũng không dám khoe khoang khoác lác đâu. Ngài đã dạy hắn thế nào vậy?”

Cố Hoàng lắc đầu một cái, “Chỉ là xem thêm mấy quyển bút ký đối chiến thôi, đây cũng chỉ là thủ đoạn để lấy lòng mọi người.”

Cố Hoàng nói không sai. Một người chưa từng ngồi vào vị trí Tổng chỉ huy khi nhìn thấy phương án của Cố Khâm quả thực sẽ bị kinh động như gặp người nhà trời, nhưng quan chỉ huy đã chân chính trải qua thử thách của ngọn lửa chiến tranh sẽ biết rõ ràng rằng phương pháp như vậy tuyệt đối không thể làm.

Lúc này, đám người Roger cuối cùng cũng từ bỏ mà thoát khỏi mạng chiến đấu. Bọn họ đã sớm không có hứng thú với tiệc rượu, từng người từng người quần quít lấy Cố Khâm muốn biết hắn rốt cuộc là đã làm như thế nào.

“Cố Khâm, cậu dạy chúng tôi mấy cái này đi! Đừng giấu làm của riêng mà!” Alvin vốn định kéo tay hắn làm nũng, nhưng vừa nghĩ tới khuôn mặt than của Hình Chiến lại lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

Cố Khâm cười cười, “Hình Chiến cũng biết, các cậu có thể tìm cậu ta.”

“Không cần thiết.” Hình Chiến lời ít ý nhiều mà trả lời. Khi đã xuống khỏi võ đài, y phát hiện những kẻ dùng loại ánh mắt nhìn Cố Khâm mà y không thích kia lại tăng lên rất nhiều, vì thế liền cất bước hướng ra ngoài quảng trường. Mọi người cũng nhắm mắt theo đuôi mà theo sát y.

Thấy Hình Chiến căn bản là không muốn tốn nhiều lời, Cố Khâm không còn cách nào khác đành giải thích cho bọn họ, “Nếu như cái này hữu dụng tôi nhất định sẽ không giấu làm của riêng, nhưng mà mọi người học thứ này cũng vô dụng, bởi vì hạn chế của nó rất lớn. Làm thế này chỉ có thể sử dụng trên bản đồ ngoài quân khu ở trên mạng chiến đấu mà thôi. Ví dụ như tấm bản đồ này, hạm đội hai bên xuất hiện cố định ở hai bên tinh cầu, khoảng cách tới quảng mỗ là bằng nhau. Nếu như ở quân khu, điều kiện chắc chắn sẽ hoàn toàn khác biệt. Đầu tiên địa điểm của hai bên đối chiến sẽ là ngẫu nhiên, vị trí quảng mỗ ngẫu nhiên, Tổng chỉ huy buộc phải tự mình thăm dò, như vậy càng giống với hiện thực hơn. Biến hóa của tình huống như thế quá lớn, tôi cũng không dám khẳng định mình có thể tính toán chính xác được.”

“Mà đến trên chiến trường chân chính, mọi người chỉ huy không phải là số liệu trên hệ thống mà là quân lính chân chính, chưa nói tới việc bọn họ có thể nhớ kỹ càng chính xác rất nhiều thể loại mệnh lệnh mọi người đã truyền đạt và có thể đúng hạn thực hiện hay không, vấn đề lớn nhất chính là đến lúc cần thiết, họ có thể thực hiện khớp với nhau được hay không. Huống chi lên chiến trường chân chính, cũng không có ai dám đảm bảo bản thân có thể phán đoán được tất cả hành động kế tiếp của quân địch cả, cho nên mọi người nhất định phải thời thời khắc khắc chú ý tới động tĩnh của kẻ địch. Phải nhớ kỹ là, những người coi quân lính dưới tay mình là tiền cược đánh bạc thì đều không phù hợp làm quan chỉ huy, hành vi này của người đó thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả hành vi chống đối quân lệnh. Vì thế nên tôi sẽ không dạy cho mọi người cái thứ không có ý nghĩ này.” Những câu cuối cùng, Cố Khâm nói vô cùng nặng nề.

29. Chương 29: Giả Làm Người Yêu Đi

“Hơn nữa,” Cố Khâm thả chậm lại tốc độ nói của mình, “Chờ tới tương lai khi mọi người lên chiến trường luyện thêm mấy năm thì sẽ vô sự tự thông ngay. Đến lúc ấy nhìn lại, mọi người sẽ phát hiện được, những địa đồ mọi người gặp phải lúc này là những nhiệm vụ đơn giản tới mức nào.”

Sở dĩ lần này Cố Khâm chọn phương thức giải quyết đối thủ rườm rà như thế là bởi vì tâm trạng của hắn không tốt, muốn hoạt động gân cốt một chút. Có điều chỉ một đối thủ nhỏ yếu thì không có chút khiêu chiến nào, cho nên hắn thuận tiện một mình đấu một đám người luôn.

Cố Khâm để cho mọi người tự suy nghĩ. Cuối cùng Alvin không nhịn được hỏi, “Cố Khâm, sao mà cậu biết nhiều thế!”

“Cha tôi dạy tôi.” Cố Khâm không chút khách khí đẩy tất cả những chuyện khác thường lên người Cố Hoàng, thuận tiện kéo Hình Chiến xuống nước, “Mấy thứ này Hình Chiến cũng biết, chỉ là cậu ấy không thích nói chuyện, những chuyện cậu ấy thấy không cần thiết phải nói cho cậu thì sẽ không nói.”

“Ha ha, cậu hiểu cậu ấy thật rõ.” Thông qua tiệc rượu lần này, Alvin cảm thấy, cho dù Hình Chiến và Cố Khâm không phải là một đôi thì cũng là sắp thành rồi. Hiệu quả của ngày hôm nay thành công ngoài ý muốn, bia đỡ đạn cũng phát huy mười phần tác dụng, khiến cho hai người đều tiếp nhận khiêu chiến lên võ đài vì đối phương. Lần này, cho dù người trong cuộc phủ nhận, nói bọn họ không phải là một đôi thì cũng sẽ không ai tin! Tuy rằng bầu không khí giữa hai người họ không giống như đang hẹn hò, thế nhưng cái thứ đồ vật tên tình yêu này, với mỗi một đối tượng thì sẽ lại chuyển biến khác nhau, sao mà biết được người ta như thế nào chứ!

Hình Chiến cùng Cố Khâm không muốn tiếp tục tham gia tiệc rượu nữa. Mà đám người Roger đã khám phá được bí ẩn lớn nhất trong lòng thì lại vẫn phấn khích như cũ, cho nên hai bên liền tách ra.

Hai người đi trở về phòng nghỉ ngơi. Mọi người đều rất coi trọng buổi giao lưu hữu nghị tối nay, cho nên khu tiếp tân hiện tại vô cùng vắng vẻ, trên hành lang một bóng người cũng không có. Bọn họ đi tới đoạn rẽ, nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang đứng trước cửa phòng.

“Ba.” Hình Chiến mở miệng trước.

Đây chính là ba của Hình Chiến? Cố Khâm không dám thất lễ, vội vàng cúi người nói, “Nguyên soái phu nhân.”

“Cháu là Cố Khâm phải không. Ta là ba Chiến Chiến Chung Vân Tu, không cần khách khí như vậy, gọi ta là thúc thúc là được rồi.” Chung Vân Tu tỉ mỉ quan sát hắn, cảm giác được khí tức tương tự Hình Chiến trên người hắn ở khoảng cách gần, khó trách hai người lại luôn đi về có nhau như thế, “Chiến Chiến vẫn thường nói với ta về cháu đấy.” Chung Vân Tu vẻ mặt ôn hòa nói.

Chiến Chiến? Cố Khâm liếc mắt sang nhìn Hình Chiến mặt không cảm xúc, phụt... Cái loại cảm giác tương phản mãnh liệt này khiến hắn suýt chút nữa bật cười thành tiếng. Hắn dùng sức mím môi lại. Trời ạ! Hình

Chiến lạnh lùng nghiêm nghị như vậy mà lại có nhũ danh đáng yêu như thế, thực sự là quá dễ thương!

Chung Vân bật cười trước tiên, “Không sao, cháu muốn cười thì cũng không cần kìm nén. Tên của Chiến Chiến là cha thằng bé đặt, ta không thích cái tên quá cứng rắn, cho nên đặt thêm một cái nhũ danh cho nó. Khi còn bé Chiến Chiến còn rất dễ thương, người toàn thịt mềm mềm đáng yêu vô cùng, không giống như hiện tại lớn lên toàn thân đều rắn chắc. Chỗ ta còn có ảnh chụp thằng bé từ cái hồi còn cưỡi trường nha! Cháu có muốn xem không?”

“Ba!” Hình Chiến rốt cuộc không nhịn được đành phải đánh gậy đề tài ngày càng trở nên quỷ dị của đối phương. Trước đây sao y lại không phát hiện ra ba y còn có một mặt xấu xa ẩn giấu như thế? Y lướt qua Cổ Khâm mở cửa phòng, “Ba vào không?”

Chung Vân Tu che miệng cười khê, “Được được, ta không bêu ra điểm xấu của con nữa. Ta vẫn còn chuyện khác phải xử lý nên không vào được. Hai con nhanh chóng nghỉ ngơi đi, hai ngày nữa là thi đấu bắt đầu rồi, phải cố lên nha! Còn nữa, Nếu như Khâm Khâm muốn xem ảnh của Chiến Chiến thì lúc nào liên lạc với ta cũng được, số của ta đã gửi tới cho thiết bị liên lạc của cháu rồi.”

Khâm... Khâm...? Cổ Khâm cả người cứng nhắc, mãi tới khi Chung Vân Tu rời đi rồi hắn cũng không rõ mình đã chào đối phương hay chưa. Hắn cuối cùng cũng coi như là hiểu được bất đắc dĩ của Hình Chiến rồi. Đây thật đúng là... Cười người hôm trước hôm sau người cười.

“Cậu không cần để ý.” Hình Chiến thấy hắn còn chưa lấy lại tinh thần, đơn giản kéo hắn vào phòng, “Ba tôi nếu yêu quý tiểu bối nào đều sẽ đặt nhũ danh cho người đó. Quen là tốt rồi.”

Có thể quen với cái tên này sao!... Được rồi, nhìn Hình Chiến có thể chắc rằng y sớm đã quen...

Một bên khác, sau khi thua Hình Chiến thảm bại tại tiệc rượu, Antonio mất mặt mà vội vã rời khỏi quảng trường. Hắn trở về phòng đăng nhập lên mạng chiến đấu phát tiết một trận, ở đó tới tận khi bị cha mình gọi ra.

Thượng tướng Mendel vừa xuất hiện liền chửi ầm lên, “Mày rốt cuộc là đang làm gì? Mày không biết Nguyên soái đang hoài nghi tao rồi sao? Hắn phái Cổ Hoằng tới để tìm kiếm nhược điểm của tao, tao cho mày đi tiếp cận Cổ Khâm tạo quan hệ với nó chính là vì để tìm hiểu xem Cổ Hoằng đã nắm giữ được bao nhiêu tình báo trong tay rồi! Tao còn đang hi vọng Cổ Khâm có thể thích mày, con mẹ nó mày lại đắc tội con trai Nguyên soái làm gì?! Tao cho mày biết, một khi sự tình bại lộ, tất cả những thứ mày có bây giờ sẽ biến mất toàn bộ! Mày tốt nhất cầu mong cho nó đánh mày xong thì tâm tình sẽ tốt mà không tính toán với mày đi, bằng không tao thà từ mày còn hơn! Địch, nuôi con trai mà còn không bằng nuôi con chó!” Thượng tướng Mendel hung hăng cắt đứt liên lạc.

Antonio siết chặt hàm răng, nắm tay siết chặt vì phần nộ mà run rẩy, lòng bàn tay tựa như sắp bị móng tay chọc thủng. Trong đáy mắt hắn chỉ có lạnh lẽo, không cam lòng cùng với thù hận. Thế nhưng dù cho hắn có hận cha mình đến mức nào đi nữa thì có một điều hắn không thể không thừa nhận, một khi cha xảy ra vấn đề, cho dù những bằng chứng kia có không liên quan gì tới hắn đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ mất đi mọi thứ mà địa vị của cha hắn mang lại cho hắn. Không chỉ thế, ánh mắt người khác nhìn hắn cũng sẽ thay đổi, chỉ riêng việc hắn là con của một tội phạm này thôi, dù biểu hiện của hắn có ưu tú đến mức nào

đi chẳng nữa cũng sẽ không được bất kỳ ai công nhận.

Antonio cũng không biết cha mình đã làm cái gì, nhưng chỉ nhìn bộ dạng sứt ruột đến giậm chân của cha hắn thôi cũng biết được mức độ nghiêm trọng của việc này. Đã đến mức không thể không đi nịnh hót lấy lòng con trai người hắn ghét rồi, cha lại còn không chịu nói sự thực với mình, đây càng nói rõ tội đối phương phạm vào chính là tội lớn ngập trời. Hắn đã từng nghe một tình nhân của cha hắn khuyên cha hắn đi tự thú, cha hắn không nói hai lời liền tát cô ta một cái, sau đó hắn cũng chưa từng thấy cô ta lần nào nữa...

“Ầm!” Nắm đấm của Antonio đấm mạnh lên vách tường. Cho dù là cái gì thì cũng đã không thể quay đầu nữa...

Tiệc tối giao lưu này đã thương tổn con tim của rất nhiều thiếu nam thiếu nữ, bởi vì tất cả mọi người đều biết được Thương Lang và Z là một đôi. Hai người đều vì nhau mà lên võ đài, nếu là bạn bè bình thường thì sao phải làm vậy? Đừng nói người ngoài, ngay cả học viên dự thi lần này cùng với huấn luyện viên của trường quân sự Đế nhất cũng đều ngầm thừa nhận quan hệ của họ, đến mức ngay cả Cố Khâm cũng bị lung lay cho rằng bọn họ thật sự là ở bên nhau luôn!

“Cậu thật sự không để ý chút nào?” Cố Khâm có chút lúng túng nhìn Hình Chiến. Với hắn thì không đáng gì, hắn vốn không định tìm đối tượng, có tai tiếng gì hay không cũng không có ảnh hưởng gì cả.

“Không. Tôi không có ý định yêu đương gì cả.” Khó chịu cùng bất an của Cố Khâm đều Hình Chiến thu hết vào trong mắt, “Như vậy cũng tốt, đỡ phiền. Nếu cậu cũng không muốn kết hôn thì không bằng duy trì tình trạng hiện tại này với tôi.”

“Ý của cậu là chúng ta làm bia đỡ đạn cho nhau?” Nhận được ánh mắt xác định của Hình Chiến, Cố Khâm bắt đầu nghiêm túc cân nhắc. Quả thật là nếu cứ như vậy thì vô hình chung sẽ giúp họ giảm đi rất nhiều phiền phức, “Vậy chúng ta không cần ra mặt làm rõ lời đồn, cứ để nó lan truyền theo tự nhiên, trước đây như thế nào thì hiện giờ tiếp tục như thế?”

“Lúc cần thiết.” Hình Chiến đưa tay vòng qua eo Cố Khâm, kéo lại khoảng cách để hai người tới gần nhau.

Sắc mặt Cố Khâm tối sầm, đẩy cái tay bên hông ra, trở tay ôm lại Hình Chiến, “Tại sao lại không phải thế này!”

Hình Chiến không phản kháng mà lại quay ra nhìn thẳng vào mắt hắn. Bọn họ cao gần bằng nhau, mặt hai người gần nhau trong gang tấc, gần đến mức có thể cảm nhận được hô hấp của nhau. Ngoại trừ gương mặt không cảm xúc ra thì bề ngoài của Hình Chiến quả thực không tệ... Cố Khâm không hiểu sao lại thấy tim đập nhanh hơn, chắc là ảo giác đi... Hắn yên lặng buông tay ra lùi một bước về phía sau, kéo dài khoảng cách giữa hai bọn họ.

“Vậy cứ như thế đi, tôi đi nghỉ đây.” Cố Khâm liếc nhìn hai chiếc giường song song, ặc, tại sao lại có cảm giác chúng nó ở gần nhau quá vậy... Hắn lắc đầu, quay lưng nằm vào một chiếc giường.

Một lát sau, Hình Chiến cũng lên giường nghỉ ngơi. Đèn trong phòng đều đã tắt hết, nhưng Cố Khâm còn có thể cảm nhận ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình của đối phương, khiến hắn có cảm giác như có gai đâm ở sau lưng. Hắn không nhịn được xoay người, Hình Chiến nhìn hắn không chớp mắt, đồng tử trong bóng tối vẫn sáng rực như trước, tựa như hai viên hắc diệu thạch thượng đẳng. Cố Khâm cảm giác mình đã bị đầu độc rồi, trong lòng bỗng nhiên có chút luống cuống, hung hăng ra lệnh, “Nhắm mắt!”

Người kia ngoa ngoãn mà nhắm hai mắt lại, cảm giác không yên kia liền biến mất. Cố Khâm thở phào nhẹ nhõm, không bao lâu sau liền chìm vào mộng đẹp.

Ngày thứ hai, Cố Khâm mơ mơ màng màng tỉnh lại. Tối hôm qua hắn hiếm thấy mà mơ một giấc mộng, chỉ là không nhớ rõ nội dung là gì. Hắn vén chăn lên mới phát hiện ra quần mình ẩm ướt một mảnh, nhất thời có chút choáng váng. Cái gì? Hóa ra mình mộng xuân à! Hắn sầm mặt vội vã đi tới mở cửa phòng tắm, nhưng lại thấy Hình Chiến cả người xích lô đang tắm dưới vòi sen. Không giống như mình vóc người mãi mãi không cơ bắp lên được, Hình Chiến một thân cơ bắp tinh trắng tràn ngập sức mạnh, nhìn qua đã thấy đầy sức bật và vô cùng có tính xâm lược, khiến cho người khác nhìn không được mà giật mình, rồi lại không thể dời mắt đi được.

Hình Chiến tắt vòi sen, quay đầu lại. Mái tóc đen bởi vì ướt đẫm mà có vẻ dài hơn nhiều, giọt nước từ trên gò má lăn xuống dưới cổ, tăng thêm vài phần hấp dẫn. Tầm mắt Cố Khâm không tự chủ được di động theo giọt nước đang chảy xuống... A, đáng người thật sự rất tốt...

Hình Chiến nghiêng người, ánh mắt nhắm thẳng vào nửa người dưới của Cố Khâm, “Cậu không xử lý?”

Cố Khâm theo phản xạ che lại, lập tức lại cảm thấy mình phản ứng quá mức. Dù sao đây cũng là hiện tượng sinh lý bình thường, hắn không cần lúng túng, “Khụ, sao cậu không khóa cửa?”

“Sao cậu không gõ cửa?” Hình Chiến hỏi người lại, dùng công năng làm khô người trong phòng tắm xong, cũng không chờ Cố Khâm trả lời mà đi ngang qua hắn, tiện tay đóng cửa lại, nhắc nhở, “Tốt nhất là cậu nhanh lên một chút, lễ khai mạc sắp bắt đầu rồi.”

Ra khỏi phòng tắm rồi Hình Chiến mới nhú mày lại. Vừa rồi bị ánh mắt trắng trợn của Cố Khâm nhìn chằm chằm vào, y cứ nhiên lại có cảm giác kích thích, trong đầu bất tri bất giác hiện ra tấm lưng trần của đối phương, kích động lại càng rõ ràng hơn.

Chờ Cố Khâm thu dọn xong, Hình Chiến vẫn còn chờ hắn ở trong phòng, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh – đúng là cái gì cũng không phát sinh! Hai người một đường trầm mặc đi tới lễ đường, đến khu chỗ ngồi của trường quân sự Đệ nhất. Sau đó Cố Khâm ngồi vào giữa Alvin và Phương Vi Hùng. Hình Chiến không nói gì, vỗ vỗ vai Phương Vi Hùng, đối phương lập tức bật dậy nhường lại vị trí.

Alvin nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, “Hai người các cậu đang giận nhau?”

“Không có.” Cố Khâm nhích gần sang Alvin. Không biết tại sao, hiện tại, hắn cứ ở gần Hình Chiến là sẽ lại thấy phiền muộn mất tập trung.

“Nhưng mà tôi cảm thấy bầu không khí giữa hai người có chút kỳ quặc.” Vừa nãy Cố Khâm rõ ràng là không muốn ngồi cạnh Hình Chiến.

“Lỗi giác của cậu thôi.” Cố Khâm yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác, đổi chủ đề, “Hai vị Tướng quân thực hiện trận mở màn năm nay là ai?” Hôm nay là lễ khai mạc Giải đấu liên trường, dựa theo thông lệ, sẽ có hai vị Tướng quân tiến hành một trận chiến mở màn, để các quân giáo sinh này được mở mang chút kiến thức về chiến thuật chỉ huy chân chính.

30. Chương 30: Tướng Quân Và Cha

“Cậu không biết sao?” Alvin ngạc nhiên nhìn hấn, “Là Thượng tướng Cố Hoàng và Thượng tướng Mendel! Cố tướng quân là cha của cậu mà!”

Nghe được người đến chính là cha mình, vẻ mặt của Cố Khâm lạnh xuống. Hấn quả thật không biết cha cũng tới, bởi vì đối phương vốn không liên lạc gì cho hấn cả. Mà thôi, dù sao thì hấn cũng không chờ mong gặp đối phương.

Giải đấu do Nguyên soái phu nhân Chung Vân Tu tuyên bố khai mạc. Chung Vân Tu cổ vũ mọi người vài câu, sau đó chuyển nhượng vị trí cho hai vị Thượng tướng chuẩn bị tiến hành trận chiến mở màn cho các quân giáo sinh. Bài nói của Thượng tướng Mendel được chuẩn bị dài đến vài trang giấy, ngôn từ bên trong rất có tính kích thích, khiến cho những quân giáo sinh chưa từng va chạm xã hội bên dưới sôi trào nhiệt huyết, hận không thể ngay lập tức chạy ra chiến trường.

Nói đến cuối cùng, hấn kích động vùng tay, “Chúng ta không thể để cho những người chúng ta yêu quý tiếp tục chịu đựng những ngày tháng lo lắng sợ hãi này! Các cậu phải tin tưởng, khó khăn của hiện tại, vất vả của hiện tại đều là đáng giá. Chỉ có trải qua sự tôi luyện thì mới có thể nắm giữ và sáng tạo ra sức mạnh huy hoàng; chỉ có quyết chí tiến lên mới có thể xây dựng tương lai thiên đường rực rỡ! Người trẻ tuổi, thời đại của các cậu đã tới! Một ngày nào đó, các cậu sẽ đứng trên vị trí của tôi, dùng quân đội của các cậu đuổi những kẻ xâm lược đáng thương vĩnh viễn ra khỏi nhà của chúng ta!”

Sau khi bài diễn thuyết của hấn kết thúc, Niên Lăng Húc thân là người cuồng chiến đấu liều mạng vỗ tay, “Thượng tướng Mendel nói thật hay!”

Alvin ngồi ở bên cạnh Cố Khâm, bị khí tràng của Cố Khâm ảnh hưởng nên không quá xúc động, ngược lại trong giọng nói có chút lạnh đi, “Hấn chính là cha của Antonio, người muốn cướp Cố Khâm từ Hình Chiến, kết quả lại bị Hình Chiến đánh tới bởi một trận vào tới hôm nọ đấy!”

“Ồ?” Niên Lăng Húc nhú mày, “Dù cho là thế thì ông ta nói cũng không tệ mà.”

So với Thượng tướng Mendel, phần diễn thuyết của Cố Hoàng lại ngắn gọn rõ ràng hơn rất nhiều. Cố Hoàng vừa lên đài, chỉ đứng ở nơi đó thôi thế nhưng dường như lại biến thành một lưỡi dao sắc bén bị sát khí và kinh nghiệm trên sa trường lâu năm bao phủ, tựa hồ dội một chậu nước lạnh thẳng vào nhiệt huyết kia, kinh sợ toàn trường, không khí phảng phất như đông cứng. Ánh mắt trầm ổn của Cố Hoàng lạnh lùng mà chậm rãi đảo qua hội trường, khiến mọi người không khỏi thẳng tắp lưng. Phía dưới đài một mảnh yên lặng.

Cố Hoàng lên tiếng, “Chiến tranh không phải trò đùa. Tác dụng lớn nhất của tri thức các cậu học tập hiện tại không phải là để cho các cậu nhanh chóng đạt công huân, trở thành tướng quân mà là để trợ giúp các cậu sống sót trở về từ chiến trường. Lần đầu tiên ra chiến trường, tỉ lệ sống sót của tân binh không đến 70%, nói cách khác, trong số các cậu, sẽ có 30% hi sinh ngay trong trận đầu của chiến dịch. Sau khi đã trải qua mười chiến dịch, một nửa số người các cậu sẽ vĩnh viễn ở lại trên chiến trường, không thể trở về được nữa.”

Ngữ điệu gần như không có chút cảm tình nào của hắn khiến cho nội tâm mọi người dâng lên cảm giác lạnh lẽo khó có thể diễn tả bằng lời, “Đừng vì các cậu được người khác coi là tinh anh mà đắc chí. Trong mắt tôi, người chưa trải qua máu và lửa của chiến trường thì còn lâu mới có thể được coi là binh sĩ. Ưu tú của các cậu, đối với tôi, đối với cuộc chiến của chúng ta hiện nay mà nói thì không có một chút tác dụng nào. Ấn tượng duy nhất của tôi với các cậu chính là – hiện tại vẫn còn sống. Mà kỳ vọng duy nhất của tôi đối với các cậu chính là – tiếp tục sống sót.”

Cố Hoàng nói xong mấy lời này liền đi xuống. Chỉ mấy câu ngắn gọn thôi lại khiến cho các học viên rơi vào trong cảm giác trầm trọng và bi tráng không nói nên lời, hòa tan hùng tâm tráng trí mù quáng đã bị Thượng tướng Mendel kích động lên lúc trước, khiến cho họ càng bình tĩnh hơn để suy nghĩ về vị trí cùng năng lực của bản thân mình.

Một lúc lâu sau, Roger thở ra một hơi dài, “Đây mới là điều chúng ta nên hiểu rõ. Cẩn thận nghĩ lại, những lời Thượng tướng Mendel nói lúc này phần lớn đều chỉ là lời nói suông cùng với miêu tả về tương lai không tưởng. Những điều Cố tướng quân nói đúng là thực tế hơn.” Sau đó hắn đầy mặt sùng bái mà nhìn Cố Khâm, “Không hổ là cha của Thương Lang!”

Cố Khâm chỉ rừ mắt xuống. Cha hắn, quả thật là một vị Tướng quân ưu tú, thế nhưng lại không phải một người cha hợp cách.

Sau đó, hiệu trưởng Dương của trường quân sự Liên minh chỉ huy đi lên tuyên bố luật lệ của giải đấu. Giải đấu liên trường năm nay kéo dài một tháng. Giai đoạn thứ nhất là vòng loại, hai bên đối chiến được phân phối ngẫu nhiên. Buổi sáng thi đấu cá nhân, buổi chiều thi đấu đoàn đội. Tại mỗi hạng mục của thi đấu cá nhân, mỗi trường quân sự chỉ có thể cử ra nhiều nhất hai học viên dự thi. Sau khi mỗi hạng mục đào thải chỉ còn mười người đứng đầu thì sẽ tiến vào đấu đoạt điểm, luân phiên đối chiến, tổng điểm của tất cả các trận sẽ được cộng lại, sau đó dựa vào số điểm mà định ra vị trí chung cuộc. Đối với thi đấu đoàn đội thì địa đồ, nhiệm vụ đều là ngẫu nhiên, ngoài ra thì nếu phá hủy được tài nguyên của đối thủ thì có thể được thêm điểm cộng, được tính về người có điểm cao nhất toàn đội. Điểm do hệ thống thống kê, không tồn tại bất kỳ yếu tố chủ quan nào.

Cuối cùng chính là trận chiến mở màn giữa Cố Hoàng và Mendel. Hai người sử dụng một tấm địa đồ của mạng chiến đấu quân khu, cũng không vì đây chỉ là biểu diễn cho quân giáo sinh xem mà thu bớt thực lực của mình. Hai người không hề giữ lại chút nào khả năng chỉ huy, năng lực thao tác cường hãn của bản thân, khiến cho các quân giáo sinh vốn coi Z và Thương Lang là đại biểu cho trình độ chiến thuật cao nhất phải trợn mắt há mồm – hóa ra đây mới thực sự là Tướng quân!

Tuy rằng sinh hoạt của Mendel không tốt, nhưng thực lực của người nắm giữ quân hàm Thượng tướng hiển nhiên sẽ không tầm thường. So với phong cách chỉ huy quang minh lẫm liệt của Cố Hoàng thì thủ đoạn của hắn lại có vẻ nham hiểm hơn. Có điều nếu như kẻ thù của hắn là kẻ xâm lược Satan thì đương nhiên sẽ không có ai bất mãn với cách làm của hắn.

Bất luận hần có thể đánh thắng được Cố Hoằng hay không, Mendel nhất định phải thua cuộc tranh tài này. Hần vẫn lo rằng Nguyên soái đã bắt đầu hoài nghi mình, mà Cố Hoằng chính là người mà Nguyên soái sắp xếp tới cạnh để giám thị hần. Xem ra, kế hoạch kia nhất định phải sớm triển khai. Tồn tại của Cố Hoằng khiến cho hần bị bó tay bó chân tại quân khu Đệ Tứ, hần phải mau chóng nghĩ biện pháp diệt trừ đối phương mới được.

Mendel lơ đãng một chút lập tức bị Cố Hoằng nắm lấy, đánh đề lên, thắng lợi cuối cùng tất nhiên thuộc về Cố Hoằng. Từ đầu tới cuối, trận đấu chiến này vẫn luôn vô cùng căng thẳng, khiến cho tâm trí người xem đều bị treo ở trên đó, mãi không dứt ra được, lại còn phải mất một thời gian mới có thể lấy lại tinh thần từ bầu không khí căng thẳng kia. Trong thoáng chốc tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy.

“Cố tướng quân thật mạnh!” Roger liếc mắt nhìn hần, “Tôi cảm thấy phong cách của Cố Khâm rất giống với ông ấy. Điều thích dùng thao tác mà quang minh chính đại ép sát đối thủ, cường ép đối thủ đi theo ý mình, sau đó xâm chiếm từng bước một, đánh tan đối thủ.”

Là như vậy sao? Cố Khâm theo bản năng nhìn về phía Hình Chiến, thấy đối phương gật gật đầu.

Cho dù có thể nào đi nữa, thời điểm Cố Khâm bắt đầu học chiến thuật chỉ huy, hần chính là dựa vào bút ký của cha mình mà học tập, vì thế nên tuy rằng cuối cùng trải qua thực chiến rèn luyện ra phong cách đối chiến của riêng mình, hần vẫn không thể xóa đi ảnh hưởng vô cùng sâu sắc của Cố Hoằng đối với hần.

Sau khi lễ khai mạc kết thúc, Hình Chiến nhận được tin của Chung Vân Tu, bảo y đưa theo Cố Khâm tới phòng tiếp khách quý một chuyến, Cố Hoằng đang chờ ở chỗ đó. Cố Khâm cảm thấy mình cùng cha vốn không có gì để nói chuyện cả, nhưng Nguyên soái phu nhân đã tự mình mời hần tới, hần cũng không thể từ chối được.

Mặc dù đang nghỉ ngơi, lưng Cố Hoằng vẫn luôn thẳng tắp. Hần không ngồi xuống mà đứng bên cửa sổ, quay lưng về phía cửa, tựa như một ngọn núi cao không thể vượt qua, một sự tồn tại khiến người khác ngưỡng mộ. Cố Hoằng xoay người, vẻ mặt vẫn nghiêm túc mà trầm ổn như trước, nhưng tới khi hần nhìn thấy bóng dáng Cố Khâm, đáy mắt dường như có một chút gợn sóng.

“Đừng đứng ở đây, mau vào đi.” Chung Vân Tu ôn hòa kéo Cố Khâm tới, “Nguyên soái biết hai người đã rất lâu không gặp nhau, cho nên lợi dụng cơ hội này phái Cố tướng quân tới đảm nhiệm vai trò khách quý cho trận chiến mở màn của Giải đấu liên trường lần này. Hai người nên nói chuyện nhiều một chút, làm cha con không nên xa cách nhau.”

Cố Khâm đi tới trước mặt Cố Hoằng, “Cha.”

Giọng nói của hần có chút run rẩy. Lúc trước vẫn là liên hệ thông qua máy truyền tin, hần đã rất lâu không gặp mặt trực tiếp cha mình rồi. Hai mươi, hay là ba mươi năm? Quân đội thậm chí còn không thể mang di thể của cha hần về.

Hần có chút chần chừ, nhưng mà cơ thể hần đã nhanh hơn suy nghĩ, tay hần nắm lấy góc áo Cố Hoằng. Trong nháy mắt đó, trong đầu hần xông lên cảm giác chua xót, hần cúi đầu, không tự chủ được mà siết chặt

nắm tay của mình. Vẫn còn sống, cha vẫn còn sống.

“Ừm.” Cố Hoảng đáp một tiếng, sau đó hai người đều trầm mặc, hoàn toàn không tìm được đề tài. Được một lát, Cố Khâm mới phục hồi lại tinh thần, có chút lúng túng mà buông ra góc áo đã bị hắt siết đến nhăn lại. Hắn đã không còn ở cái tuổi làm nũng với cha mẹ mình từ lâu rồi.

“Được rồi, vẫn chưa tìm được cơ hội, hôm nay tôi chính thức giới thiệu với Cố tướng quân một chút, đây là con trai tôi, Hình Chiến.” Chung Vân Tu vỗ vỗ vai Hình Chiến, Hình Chiến đứng mực chào đối phương một cái, “Đứa nhỏ này tuy rằng từ nhỏ tính cách lạnh lùng một chút nhưng vẫn là một đứa con ngoan. Tôi thấy rất xứng với Cố Khâm nhà anh đấy.”

Cố Hoảng sững sờ. Đây đã là lần thứ hai, nếu như nói lúc trước là bởi vì chuyện cười của hiệu trưởng Dương nên Chung Vân Tu mới thuận miệng nhận thì lần này, dù cho là có chút riêng tư, nhưng đối phương lại giới thiệu trịnh trọng đến thế này... “Phu nhân chê cười. Cố Khâm không có bản lĩnh gì, có thể trở thành người đi theo lệnh công tử cũng đã là vinh hạnh lớn lao...”

“Cho đến giờ cha vẫn cho rằng con phụ thuộc vào cậu ấy?” Cố Khâm lạnh lùng đánh gãy đối phương, phần nộ vì không được thừa nhận lấp kín lồng ngực hắn. Đến tốt cùng hắn là vì cái gì, là vì ai mà liều mạng thay đổi bản thân, nâng cao thực lực, từng bước một leo lên địa vị cao như thế? Cuối cùng thế nhưng lại chỉ nhận được một câu đánh giá như thế! Một khắc ấy, hắn có cảm giác hết thấy trả giá trước đây của mình đều không đáng, vừa bị ai lại vừa đáng cười!

Quanh thân Cố Khâm trong chớp mắt dâng lên uy áp dữ dội khiến cho người ở bên cạnh phải lui lại vài bước. Hình Chiến hơi cau mày che lại trước Chung Vân Tu. Y cũng không rõ quan hệ giữa hai người. Lúc trước y vẫn cho rằng tình cảm của Cố Khâm đối với cha mình dù không phải là hận thù thì cũng là không thích, thế nhưng chỉ vờn vờn một câu nói đầu tiên của Cố Hoảng lại khiến cho Cố Khâm phản ứng mạnh mẽ đến vậy, có vẻ như quan hệ của hai người không đơn giản như y nghĩ.

Cố Hoảng cũng không cho rằng mình đã nói sai điều gì. Từ sau khi vợ hắn mất, biểu hiện của Cố Khâm vẫn luôn khiến hắn cảm thấy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Cho dù mấy tháng nay Cố Khâm đã thay đổi nhưng cũng chỉ khiến hắn nửa tin nửa ngờ, vậy mà lúc này, hai mắt Cố Khâm đỏ bừng chăm chăm nhìn vào hắn khiến cho hắn có cảm giác như mình đang đối mặt với một con dã thú bị thương. Hơn nữa, hắn còn phát giác từ trên người đối phương loại uy thế chỉ có trải qua ngọn lửa chiến tranh cùng khói đạn trường kỳ gột rửa mới có thể lắng đọng lại, lạnh lẽo cứng rắn, tràn đầy sát khí. Đây là con trai của hắn? Từ lúc nào mà nó đã trưởng thành đến mức độ này?!

“Được rồi.” Hình Chiến là người phản ứng trước, y nắm lấy tay Cố Khâm, cố gắng làm cho đối phương tỉnh táo lại.

Động tác của y phảng phất như đã chặt đứt sợi dây căng chặt trong người Cố Khâm. Cố Khâm giờ nắm tay, đánh thẳng lên mặt y.

“Phanh!”

“Shhh...”

Bởi vì khoảng cách của hai bên quá gần, thêm vào đó lại không để phòng Cố Khâm, Hình Chiến nhất thời không tránh kịp, lập tức trúng phải cú đâm này. Nhưng y chỉ lùi lại một bước, vẫn không chịu buông cổ tay đối phương ra. Y giờ tay còn lại lên chạm vào khoe miệng đã rách ra của mình. Cảm giác đau nhói đã lâu không thấy khiến y hơi nheo mắt lại.

31. Chương 31: Làn Giao Chiến Thứ Hai

Bị Hình Chiến đè lại, Cố Khâm phi thường mất hứng, trực tiếp đưa tay bỏ xuống cánh tay Hình Chiến. Hình Chiến không né tránh, trái lại lại kéo cánh tay của hắn, kéo hắn vào trong lòng mình. Cố Khâm quyết định thật nhanh, không dùng chiêu khi này nữa, thuận thế nghiêng người lao vào trong ngực đối phương, khuỷu tay hướng về lồng ngực trái của y, đồng thời chân trái trối lại bấp chân đối phương, cơ thể hoàn toàn ngã tới. Nếu như Hình Chiến bị hắn gạt ngã, thêm vào tác dụng của trọng lực, chỗ tim nhất định sẽ bị dính đòn trí mạng nghiêm trọng!

Dưới chân Hình Chiến hơi động tránh khỏi chân Cố Khâm, ngực kề sát phần lưng hắn, tay kia đúng lúc chặn lại cùi chỏ của hắn, sau đó buông tay hắn ra, lại đột nhiên cong cánh tay lại, dùng cánh tay kẹp lại cổ hắn.

Cố Khâm dùng sức ngửa đầu ra sau, gáy va vào cằm của Hình Chiến, thừa dịp đối phương vì đau mà thả lỏng, hai tay nắm lấy cánh tay của y muốn vật thẳng y xuống. Có điều Hình Chiến đâu phải là người không, một cái xoay người xảo diệu đã triệt đi một nửa sức lực của Cố Khâm, tiếp theo đó đá một cước về phía hông hắn, khiến cho hắn không thể không cấp tốc buông y ra lùi về sau.

Một khi vật lộn đã bắt đầu thì sẽ không dừng được, trừ phi hai bên có một người bị thua triệt để. Bọn họ cậu tới tới đi mà triển khai quyền cước, động tác càng lúc càng nhanh, nhưng đa phần là Cố Khâm công kích, Hình Chiến né tránh hoặc phòng ngự. Ngoại trừ một cú đâm vào mặt Cố Khâm ra thì Hình Chiến tựa hồ chỉ đang bồi luyện Cố Khâm, giúp cho hắn phát tiết hết ức chế trong nội tâm mình. Nhưng loại đối kháng cường độ cao này cũng nhanh chóng mài mòn thể lực của Cố Khâm chỉ có thể坚持 ở cấp D. Hắn thậm chí còn sử dụng vài chiêu thức vượt cấp, khiến thân thể chịu gánh nặng quá mức, căn bản không thể kiên trì được lâu.

Nhìn ra động tác của Cố Khâm rõ ràng chậm lại, Hình Chiến cảm thấy hắn cũng sắp phát tiết đủ rồi, cho nên y tìm một sơ hở của Cố Khâm, trực tiếp đè hắn ngã xuống đất.

“Còn muốn chơi?” Hình Chiến trối chặt lại tay của Cố Khâm, đầu gối chặt chẽ đè lên bụng hắn. Y cúi đầu nhìn sâu vào mắt đối phương, chớp mũi gần sát, hơi thở của y quán quýt hòa vào với hô hấp dồn dập của đối phương, khoảng cách gần tới mức có thể nhìn rõ được lông mi của nhau.

Cấu giận trong đáy mắt của Cố Khâm từ từ rút đi, sau đó lại nhiễm phải chút nóng nảy, hai tay giãy giụa một hồi nhưng vẫn không động đậy được. Hắn ảo não trừng Hình Chiến đang đè ở trên người mình, “Buông tay!”

“Bình tĩnh?” Hình Chiến ung dung thong thả mà nhìn hắn thật kỹ, tựa hồ như đang câu giờ, rất muốn tiếp

tục duy trì tư thế này.

“Con mẹ nó cậu mau buông tay ra!” Cố Khâm nghiêng răng nghiêng lợi. Cái tên thể chất cấp B như cậu đi bắt nạt một người cấp D rồi còn dám tỏ vẻ không có chuyện gì như thế!

Trước khi Cố Khâm thẹn quá thành giận, Hình Chiến rút cuộc đứng dậy, thuận tiện đưa tay kéo hắn lên, sau đó chuyển hướng sang hai vị phụ huynh, “Xin lỗi.”

Cố Khâm lúc này mới nhớ ra hiện tại ở đây vẫn còn có hai người khác. Bản thân mới vừa rồi vì không được cha thừa nhận thực lực mà tức giận đến nổi lửa, vậy mà đảo mắt một cái đã bị Hình Chiến dè ngã, đây thật sự là... Dùng khoe mắt thoáng nhìn sang vết tích xuất hiện do bị mình đánh ở khóe miệng của Hình Chiến, tâm tình của hắn mới hơi hơi vui vẻ lên.

Cố Khâm lúng túng cười với Chung Vân Tu, kể quả lại động tới vết thương chỗ khóe miệng khiến hắn nhẹn không được mà hít vào một hơi. Vừa nãy đánh quá hăng, căn bản không chú ý tới mình đã bị thương, hiện tại hắn mới phát hiện thẳng nhóc Hình Chiến này lại đánh vào vị trí tương đồng với vị trí mình đánh y! Có cần phải nhỏ mọn như vậy không!

Chung Vân Tu lộ ra nụ cười ám muội, “Không sao, tình cảm của con trai chính là từ đánh nhau mà ra, ta hiểu được. Nếu không phải vì cơ thể ta không chịu được huấn luyện cường độ cao, ta cũng thật muốn đánh nhau với cha Hình Chiến một trận. Rất nhiều lúc ta hận không thể đánh cho cha nó một trận đấy.”

Đánh... Nguyên soái à... Cố Khâm yên lặng không nói gì, bởi vì hắn cảm giác thấy trong lời nói của đối phương có gì đó sai sai...

Phát hiện tay Cố Khâm đang vô thức run lên, Hình Chiến trước tiên nắm lấy tay hắn, “Cậu nên tới phòng y tế.”

“Tôi không sao.” Cố Khâm muốn đẩy y ra, nhưng lại phát hiện cơ thể mình bắt đầu không nghe lời. Hắn nghĩ tới việc vừa nãy bản thân mình đánh tới mức hưng phấn nên hoàn toàn không để ý tới cấp bậc thể chất mà sử dụng một vài chiêu thức tấn công phức tạp, lúc đánh nhau cũng không có cảm giác, nhưng hiện tại bình tĩnh lại, toàn thân cũng bắt đầu kêu gào. Quả nhiên thể chất cấp D vẫn là quá mức miễn cưỡng... Xem ra nhất định phải mau chóng nâng cao cấp bậc thể chất.

Cố Khâm cũng không cậy mạnh, chuyển hơn nửa thể trọng tới bên Hình Chiến. Dù sao đáng về chặt vật nào của mình đối phương cũng đều đã thấy hết, không có gì ghê gớm cả – được rồi, hắn thừa nhận kỳ thực hắn vẫn còn có chút không phục. Không phải chỉ là cấp bậc thể chất cao hơn hắn thôi sao... Vừa nghĩ tới đó, hắn lại càng dồn sức chuyển hết sức nặng trên người sang cho Hình Chiến, người giỏi thì phải làm nhiều mà*, hừm.

(Nguyên văn là Năng giả đa lao)

Cố Hoàng nhìn động tác đặc biệt thân mật giữa hai người, muốn nói lại thôi. Hôm nay Cố Khâm khiến cho

hắn chấn động quá mạnh mẽ. Nếu như nói chiến thuật chỉ huy là học từ bút ký đối chiến của mình, vậy thì tất cả mấy thứ vừa này Cổ Khâm học từ nơi nào? Tất cả đều là chiêu thức trong quân đội, hơn nữa xem ra đã rèn luyện trong một thời gian rất dài. Bản thân mình là cha nhưng lại cái gì cũng không biết... Lẽ nào là Hình Chiến dạy cho Cổ Khâm? Lẽ nào hai người thật sự...

“Cộc cộc.”

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa mang lên. Thượng tướng Mendel dáng người cường tráng mở cửa đi vào, mang theo con trai Antonio của hắn tới. Khi nhìn thấy Cổ Khâm và Hình Chiến cũng đều ở đây hắn lại không giật mình, giống như đã sớm biết trong phòng có những ai. Có điều khi Antonio phát hiện trên mặt hai người Cổ Khâm đều có vết bầm thì lại ngây người.

Thượng tướng Mendel nở một nụ cười, “Nguyên soái phu nhân, Cổ lão đệ, tôi nghe nói mọi người đều ở đây nên mang thằng nhóc nhà tôi tới.” Hắn kéo Antonio tới, “Con còn ngây người ở đó làm gì?”

“Nguyên soái phu nhân, Cổ tướng quân.” Antonio vâng lời mà gọi một tiếng.

“Xin chào, nghe nói Antonio là tinh anh của trường quân sự Thủ đô, sau năm nay sẽ tốt nghiệp rồi vào quân đội luôn đứng không, cố gắng lên nhé.” Chung Vân Tu vẫn ôn hòa như trước.

“Làm gì có làm gì có, không bằng với lệnh công tử được. Khụ khụ, kỳ thực hôm nay tôi đưa nó tới đây là để xin lỗi. Buổi tiệc tối hôm trước nó không biết tự lượng sức mình chọc giận Hình Chiến, khi về nhà tôi đã giáo huấn nó một trận, hi vọng ngài bỏ qua cho.” Khi Mendel quay sang Antonio, sắc mặt liền trầm xuống, “Còn không mau xin lỗi!”

“...Xin lỗi.” Antonio quay về hướng Hình Chiến khom lưng cúi xuống một cái, nhưng mắt hắn vẫn trước sau như một mà nhìn chăm chăm xuống đất.

Chung Vân Tu cười nói, “Không phải chuyện lớn gì cả, có luận bàn thì mới tiến bộ được. Chuyện của đám trẻ thì để tự chúng nó đi giải quyết, chúng ta là người lớn cũng không tiện tham gia.”

Nghe thấy Chung Vân Tu mở miệng, Mendel cũng lập tức phụ họa, “Đúng đúng! Tôi cũng là hi vọng Antonio có thể học tập Hình Chiến nhiều hơn một chút, không được tự cao tự đại. Hơn nữa ta và Cổ lão đệ cũng có nhiều năm giao tình, để cho bọn nhỏ tiếp xúc nhiều một chút cũng có lợi cho bọn nhỏ, cùng nhau phát triển!”

“Ba, con mang Cổ Khâm tới phòng y tế.” Hình Chiến một khắc cũng không muốn ở lâu thêm, cảm thấy nếu nghe tiếp, đối phương nhất định sẽ thuận thế đẩy Antonio sang cho bọn họ.

“Cái gì? Cổ Khâm bị thương sao?” Thượng tướng Mendel đẩy mặt kính ngạc, “Antonio, con còn ngẩn người tại đó làm gì? Còn không mau đi hỗ trợ!”

“Không cần thiết.” Ánh mắt lạnh lẽo của Hình Chiến đảo qua Antonio, thành công khiến đối phương cương cứng tại chỗ. Sau đó y đỡ Cổ Khâm đi thẳng ra khỏi phòng, ném lại hai người khách không mời mà đến này lại cho Chung Vân Tu giải quyết.

Sau khi đi tới phòng y tế xong, hai người lập tức trở về phòng nghỉ ngơi. Cổ Khâm lại bỗng nhiên nhìn thấy vết thương trên mặt Hình Chiến vẫn còn đó, lúc này mới nhớ ra vừa nãy chỉ có bản thân mình trị liệu. Có điều cho dù có bị thương như vậy cũng không tổn hại khí thế của Hình Chiến chút nào cả. A, dù sao thì cũng là do mình đánh...

Cổ Khâm tìm thuốc trị thương, một tay đè lên vai Hình Chiến, “Cậu đừng nhúc nhích.”

Ngón tay dính thuốc mỡ nhẹ nhàng bôi lên vết thương, có điều hắn không ngờ Hình Chiến lại lè lưỡi ra liếm một cái, suýt chút nữa cuốn luôn cả ngón tay hắn vào trong. “Này, cậu nghĩ mình là trẻ con sao? Cái này không phải là đồ ăn!” Cổ Khâm không thể không bôi thuốc thêm một lần nữa.

Hình Chiến mở miệng, “Cậu đối với cha cậu... Cậu có thể tự làm tốt việc của mình, không cần để ý tới lời ông ấy nói.”

Động tác Cổ Khâm hơi khựng lại, rồi sau đó như không có gì mà thu lại tuýp thuốc, “Không có gì cả, chỉ là tôi lỡ để tâm tới mấy chuyện vụn vặt mà thôi.”

Hắn đi vào trong phòng tắm rửa tay, rồi lại rửa mặt bằng nước lạnh. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn người thanh niên có đôi mắt mê man mờ mịt. Hắn là vì cái gì mà thay đổi? Vì cái gì mà nỗ lực? Hắn sống lại là vì cái gì?

Có lẽ chỉ là để... tiếp tục sống đi.

Cổ Khâm nhắm mắt lại, sau đó từ trong gương mà nhìn thấy Hình Chiến đứng dựa vào tường hai tay khoanh trước ngực đang nhìn mình chăm chú. Hắn tùy ý tìm một đề tài, “Chiều muộn hôm nay chúng ta có trận đối chiến đầu tiên đúng không? Đối thủ của chúng ta là ai?”

“Không đáng nhắc tới.”

Cái gọi là không đáng nhắc tới, kì thực đúng là không đáng nhắc tới. Khi huấn luyện viên mang đội Tạ Hoan động viên trước trận chiến, hắn ngay cả tên trường đối thủ cũng không nhớ được, “Đối thủ đầu tiên của chúng ta là...” Hắn liếc nhìn tư liệu thêm một lần nữa, “trường quân sự số bảy của tỉnh hệ Summerville Fei Laike. Đây là lần đầu tiên trường này tham gia thi đấu đoàn đội, vì thế nên tôi không thể cung cấp tin tức hữu dụng gì cả, tự các cậu tùy cơ ứng biến. Cho dù có thế nào đi chăng nữa thì cũng không được khinh địch.”

Angus ở một bên khác đề nghị, “Tôi xem mấy trận đấu vòng loại trước đó, Hình Chiến, Cổ Khâm, hai người các cậu chưa cần lên làm tổng chỉ huy vội, để cho đám Roger rèn luyện nhiều một chút. Ở vòng loại có đạt được bao nhiêu điểm cũng không ảnh hưởng tới thành tích thi đấu quá nhiều. Chỉ cần đừng thua là được.”

Hai người gạt đầu, tạm thời làm trợ thủ, có yêu cầu gì thì lại điều chỉnh vị trí.

Mặc dù đối thủ là một trường quân sự chưa từng nghe nói tới, nhưng các học viên khác vốn là lần đầu tiên tham gia giải đấu nên vẫn vừa hưng phấn vừa sốt sắng như trước, thậm chí còn có chút đứng ngồi không yên. Mà đối thủ của bọn họ thì còn lâm vào tình trạng bết bát hơn cả họ. Đường như biết được đối thủ của mình chính là trường quân sự Đệ Nhất xong thì ai cũng đều bối rối. Cho nên cho dù hệ thống tuyên bố là phá hủy xưởng chế tạo vũ khí trong đại bản doanh của đối phương, họ vẫn dồn hết binh lực vào việc phòng thủ. Chiến hạm từng chiếc từng chiếc kẻ sát nhau tạo thành trận hình trụ sắt, xem ra ngay cả một con ruồi cũng không bay lọt vào được.

Trận đối chiến đầu tiên này, Roger thân là tổng chỉ huy không dám bắt chần chút nào. Hắn lựa chọn chiến thuật tương đối bảo thủ, chặt chẽ. Đây cũng là chiến thuật được các huấn luyện viên đồng ý, trước hết nên để mọi người quen với không khí thi đấu, giành thắng lợi một cách vững vàng, giảm thiểu khả năng phạm sai lầm. Sau khi không còn căng thẳng nữa thì tự nhiên có thể phát huy trình độ tốt hơn.

Có điều không phải ai cũng đều cẩn thận đến mức ấy. Niên Lăng Húc giống như là hít phải thuốc lắc, dẫn theo đội chiến hạm đột kích của cô đấu đá lung tung ở ngoài trận hình của đối phương. Trận hình miễn cưỡng bị cô đánh thủng một lỗ, sau đó hạm đội chủ lực liền thông qua lỗ hổng này trực tiếp đánh thẳng vào quân địch bên trong. Sau đó không quá lâu, bọn họ đón nhận chiến thắng đầu tiên không chút gay cấn kích thích nào của mình.

32. Chương 32: Đấu Ấn Trên Khóe Miệng

Mỗi trận đấu trong Giải đấu liên trường đều được công khai, người trên toàn Liên minh đều có thể đăng nhập vào mạng chiến đấu, sau đó lựa chọn xem các trận đang trực tiếp hoặc là xem lại các trận đã được ghi lại. Trong số các trận đối chiến, được quan tâm nhiều nhất tất nhiên là các trận có trường quân sự Đệ Nhất.

Tới khi mọi người phát hiện ra tổng chỉ huy không phải Thương Lang cũng không phải là Z thì đều cảm thấy buồn bực, chẳng lẽ còn có người lợi hại hơn cả hai người bọn họ? Quân chúng bị hai thiên tài về chiến thuật này điều giáo đến mức ánh mắt ngày càng soi mói, bắt đầu quan sát xem Roger chỉ huy, đúng quy đúng củ, không có gì đặc biệt. Ngược lại, Niên Lăng Húc dũng mãnh lại khiến cho bọn họ ấn tượng sâu sắc hơn. Cuộc chiến này tựa hồ không thể hiện được trình độ vượt bậc của trường quân sự Đệ Nhất, đương nhiên cũng có khả năng là vì đối thủ của họ quá yếu nữa.

Không chỉ có khán giả thất vọng, ngay cả đám Alvin cũng rất chán nản. Chiến thắng quá dễ dàng này giống như một quyền đánh vào gối bông, khiến họ vô cùng phiền muộn, bọn họ chỉ mới vừa làm nóng người xong thôi! Còn không bằng mấy trận bọn họ luyện tập với huấn luyện viên thường ngày. Vì thế nên sau khi đấu xong, Tạ Hoan cũng không tổng kết gì theo thường lệ cả, trực tiếp phát tay cho giải tán.

Sau khi trận đấu đầu tiên kết thúc, Cố Khâm nhận được truyền tin của Cố Hoàng, “Ta phải quay lại tiền tuyến. Ta sẽ tiếp tục chú ý tới con. Con... hãy cố gắng lên, ta tin tưởng con có thể đạt được giải quán quân. Đến khi tiến vào quân đội, con có thể đến quân khu của ta.” Khi hắn nói những câu này thì ngữ khí có chút cứng nhắc và khô cằn, cũng không giống như phong cách nói chuyện bình thường của hắn, cũng không biết có bao nhiêu phần chân thành trong ấy. Có điều hắn có thể nói ra những lời này cũng coi như là có tiến bộ rồi.

Cố Khâm nghĩ một lúc lâu, cuối cùng chỉ trả lời một câu, “Con biết rồi, cha.”

“Mỗi lần Cố Khâm nhắc tới cha cậu ấy, cả người đều sẽ bị u ám bao vây, cũng không biết giữa hai người họ có hiểu lầm gì nữa.” Alvin nhìn Cố Khâm vẻ mặt trống rỗng nhìn chăm chú máy truyền tin trong tay, chọc chọc Hình Chiến, “Tôi nói này, cậu cũng nên khuyên nhủ cậu ấy một chút.” Lại nhìn gương mặt liệt của Hình Chiến, Alvin ý thức được bản thân mình đang phí lời rồi. Hình Chiến mà lại biết cách khuyên nhủ người khác hay sao? “Khụ, coi như tôi chưa nói gì đi.”

“Ừ.” Hình Chiến chỉ đáp lại hần bằng một từ đơn giản.

“Lại nói, sau khi lễ khai mạc kết thúc, Nguyên soái phu nhân mời hai người tới sao? Cố Tướng quân cũng ở đây sao? Các cậu đây là muốn gặp phụ huynh hai bên sao? Phản ứng thế nào?”

Mọi người đều phát hiện khóe môi của Hình Chiến bị thương. Lúc trước bởi vì quá hồi hộp nên không chú ý tới, hiện tại đã bình tĩnh lại rồi thì đều ngây người. Lễ khai mạc lúc sáng vẫn còn rất tốt, sao trong chớp mắt đã bị thương rồi? Lại còn bị thương ở trên mặt nữa? Lẽ nào là bị Cố Tướng quân đánh? Bởi vì muốn thử xem Hình Chiến có tư cách trở thành người yêu của Cố Khâm hay không?

Lửa bát quái của mọi người đều đã cháy hừng hực, cho nên lập tức phái ra Alvin thân cận với hai người nhất ra đi thám thính tin tức.

“Ừ.” Hình Chiến qua loa đáp một tiếng, hiển nhiên không muốn nói sâu hơn về đề tài này với hần.

“...” Alvin không biết nên nói gì nữa. Tính cách Hình Chiến quá lạnh lùng, hần căn bản không hỏi ra được điều hần muốn, mà Cố Khâm nói nhiều hơn thì lại vẫn chưa lấy lại tinh thần mà nhìn chăm chăm máy truyền tin. Hần rất không cam tâm tiếp tục lải nhải, “Lại nói, hai người các cậu đến cùng là ai trên ai dưới thế? Hay là cứ lần lượt thay nhau? Tuy rằng thực lực của Cố Khâm không tệ nhưng cũng không sánh được với cậu, vì thế nên tôi cảm thấy, cậu ấy hần là bên bị áp, đúng không?”

Hình Chiến rút cục cũng bố thí cho hần một cái liếc mắt, “...Ừ.”

Alvin nhận được câu trả lời khẳng định, hưng phấn nâng cao giọng, “Hắc hắc, tôi đã biết là cậu ta bị áp mà!”

“Ai bị áp?” Cố Khâm giật mình hồi thần lại, đến gần vài bước, có chút mờ mịt mà nhìn Alvin.

“Khụ khụ khụ...” Alvin bị sắc nước bọt, ho khù khụ. Cố Khâm tốt bụng vỗ vỗ lưng hần, hỏi lại một lần nữa.

“Tôi... Tôi tất nhiên là đang nói tới huấn luyện viên Tạ và huấn luyện viên Angus rồi!” Alvin nhanh trí đẩy hết vấn đề lên người Tạ Hoan, “Vào buổi giao lưu sáng ngày thứ hai ấy, tôi phát hiện dưới vành tai huấn luyện viên Tạ có một dấu hôn, nhất định là dấu hôn của Angus! Thật không nghĩ tới huấn luyện viên Tạ sẽ là người nằm dưới...”

“Có dấu hôn trên người không có nghĩa đối phương bên yếu thế hơn, cũng có thể là Angus không muốn người khác mơ tưởng Tạ Hoan nên mới tạo ra dấu hôn ấy. Đây quả thực giống với việc thầy ấy sẽ làm.” Cố Khâm rất tự nhiên trả lời.

“Ồ? Vậy sao?” Alvin quan sát Cố Khâm thật tỉ mỉ, nhưng vùng da lộ ra ngoài của đối phương thật sự quá ít, hắn căn bản không biết chắc được trên người Cố Khâm có dấu hôn hay không. Hắn lại quay qua nhìn Hình Chiến cũng một bộ kín kẽ y hệt, bỗng nhiên kích động, chẳng lẽ khóe miệng của Hình Chiến là bị Cố Khâm cắn?! Đây là dấu ấn của riêng bọn họ, vì thế nên không đến phòng y tế trị liệu, nếu không thì khẳng định sẽ không thể nhìn thấy được. Ngao ngao, nhất định là vậy rồi! Alvin có cảm giác mình đã phát hiện ra chân tướng!

“Cậu đang nghĩ gì thế? Nhìn vẻ mặt đột nhiên phấn khích hẳn lên của Alvin, Cố Khâm có cảm giác điều đối phương nghĩ tới khẳng định không phải chuyện tốt đẹp gì.

“Đang nghĩ xem liệu chúng ta có để lại dấu hôn trên người nhau không.” Hình Chiến vô cùng thẳng thắn giải thích.

“Phụt...” Cố Khâm choáng váng, “Đừng làm loạn, chúng tôi vốn không... Khụ!” Hắn chợt nhớ ra bọn họ hiện nay đang đóng giả làm người yêu, đúng lúc phanh lại.

“Chỗ này của Hình Chiến là bị cậu cắn hả?” Thấy Cố Khâm vẫn cãi bướng, Alvin chỉ chỉ lên khóe miệng của mình.

“Tôi cắn cậu ta làm cái gì! Cậu ta là bị tôi đánh!” Cố Khâm siết chặt nắm tay, thật muốn thuận tiện cho Alvin luôn một đấm.

“Thế cuối cùng ai thắng?” Alvin tò mò hỏi. Đánh? Lẽ nào là vì phân tranh vị trí trên dưới?

“...” Còn cần phải nói sao? Cấp bậc thể chất của Hình Chiến cao hơn hai bậc, không thắng mới là lạ. Cố Khâm mặc kệ Alvin, quay đầu đi khỏi. Hình Chiến thì không gần không xa theo sát hắn. Alvin không đuổi theo, hắn đã hiểu rõ chân tướng rồi (mới là lạ)! Hắn cười gian một tiếng, lập tức đi tới chỗ bạn bè đang trông ngóng hắn.

Có kinh nghiệm từ lần đối chiến đầu tiên, mọi người nhanh chóng điều chỉnh tốt trạng thái, không bó tay bó chân như trước nữa, mà bước chân dẫm đạp lên các đối thủ cũng ngày càng trở nên mạnh mẽ. Cho dù không có Thương Lang và Z làm tổng chỉ huy, trường quân sự Đệ Nhất vẫn thể hiện ra thực lực tuyệt đối không thể vượt qua nổi của mình.

Cố Khâm, Hình Chiến trước sau yên lặng chấp hành mệnh lệnh của Roger, khán giả cũng từ từ hiểu được hiện tại quả thực không phải thời điểm họ cần phải ra tay, cho nên mọi người bắt đầu quan tâm đến thể hiện của những người khác.

Roger tham gia hạng mục chiến thuật chỉ huy của thi đấu cá nhân. Thực lực mạnh mẽ của hắn chứng minh

cho tất cả mọi người thấy được trường quân sự Đệ Nhất không chỉ có hai vị thiên tài về chiến thuật kia, những học viên khác của trường cũng thật sự không được phép coi thường. Càng không cần nói tới Niên Lăng Húc. Bắt đầu từ trận đầu tiên, cô vẫn luôn anh dũng đánh đầu thắng đó không gì cản nổi. Sức phán đoán đối với nguy hiểm của Alvin chưa bao giờ phạm sai lầm, tựa như hần chỉ cần chỉ tới một chỗ thì quân địch nhất định phải tập hợp đến chỗ đó. Kỹ năng đánh lừa của cặp sinh đôi càng ngày càng mạnh, có một thời gian dài khán giả luôn nhầm họ thành một người, không biết vì sao lại có thể lúc lại xuất hiện ở đây, lúc lại xuất hiện ở kia.

Trường quân sự Đệ Nhất thể như chẻ tre đi thẳng tới trận đấu cuối cùng của vòng loại, sau khi đấu xong trận này sẽ lập tức đi vào vòng đoạt điểm để xếp hạng.

Trận đấu này là một trận đối chiến tranh cướp tinh cầu. Cả tám bản đồ chỉ có hai hành tinh, hai bên đối chiến phải vừa bảo vệ tinh cầu căn cứ của mình, đồng thời phải chiếm lĩnh được căn cứ của đối phương.

Dựa theo yêu cầu, Cố Khâm và Hình Chiến đều được xếp tới chiến đội cơ giáp. Chiến đội cơ giáp được cặp sinh đôi chỉ huy cuối cùng cũng dồn ép binh lực cuối cùng của quân địch tiến vào một khu rừng. Trên thực tế, với tình thế trước mắt, Roger đã có thể chiếm lĩnh căn cứ của đối phương, nhưng hần lại bất mãn vì mãi tới tận lúc này bọn họ vẫn chưa diệt được bất cứ thành viên chủ lực nào của đối phương cả. Tuy rằng điểm trong vòng đấu loại sẽ không được lưu lại, nhưng Roger vẫn muốn đánh một trận cuối cùng thật hoàn hảo, dù sao thì sau khi tiến vào vòng đoạt điểm hần sẽ không thể đảm nhiệm vị trí tổng chỉ huy nữa. Vì thế nên hần chậm chạp không vội đi chiếm lấy căn cứ, kết thúc nhiệm vụ mà là phái ra chiến đội cơ giáp đuổi tận giết tuyệt thành viên chủ lực của đối thủ.

Không gian trong rừng rậm rất nhỏ hẹp. Để tăng cao độ linh hoạt, cặp sinh đôi hạ lệnh tất cả mọi người đổi sang cơ giáp cỡ nhỏ tiếp tục truy kích.

“Thể lực của cậu còn có thể chống đỡ bao lâu?” Vào lúc những người khác đã chuyển đổi từ cơ giáp cỡ trung thành cơ giáp cỡ nhỏ và tiến vào rừng hết thì Hình Chiến lại dừng lại hỏi Cố Khâm. Nếu như y nhớ không nhầm, người thể chất cấp D lái cơ giáp không tới nửa tiếng đồng hồ sẽ thoát lực. Hiện tại đã qua hơn bốn mươi phút, thêm vào chặng đường vây đuổi cường độ cao lúc trước nữa, cho dù Cố Khâm có thể giảm đi lượng thể lực tiêu hao nhiều đến mức nào thì lúc này, hần cũng gần như thể suy sức yếu rồi.

Cố Khâm trầm mặc trong chốc lát, “... Năm phút.” Nói là năm phút, e rằng chỉ 2, 3 phút nữa sẽ tới cực hạn của hần, nhưng hần thật không muốn thừa nhận mình đã suy yếu tới mức ấy.

Hình Chiến nghe được cường độ hô hấp của hần, hiển nhiên là thể lực đã tiêu hao rất nhiều, nếu không với tính cách cật lực của Cố Khâm tuyệt đối sẽ không dễ dàng thể hiện ra như thế. Hình Chiến hướng về cặp sinh đôi xin thoát đội, sau đó chặn cơ giáp của Cố Khâm lại, ngữ khí không tốt chút nào, “Thu hồi cơ giáp của cậu.”

Cố Khâm suy nghĩ một chút. Bản thân hần quả thực đã chống đỡ tới cực hạn, hần đành bắt buộc dĩ thu hồi cơ giáp lại. Lúc này toàn thân hần đã bị mồ hôi thấm ướt, ngay cả môi cũng hơi trắng bệch, “Được rồi, tôi ở ngay đây chờ nhiệm vụ kết thúc. Cậu đi trước đi, dù sao thì phần của tôi cũng xong rồi.”

Hình Chiến không nói gì, trái lại lại chuyển cơ giáp cỡ trung thành cơ giáp cỡ lớn hai mươi mét. Cơ giáp quỳ

một chân xuống đất, mở ra phòng điều khiển ở trên đầu. Hình Chiến đi dọc theo vai cơ giáp, dịch chuyển xuống tay, vài bước đã nhảy xuống mặt đất, nhanh chóng đi tới trước mặt Cố Khâm, duỗi tay về phía hắn.

“Làm sao?” Cố Khâm theo bản năng nắm chặt lấy tay y, sau đó liền bị Hình Chiến kéo lên cơ giáp, hai người cùng đi vào trong phòng điều khiển.

Hình Chiến đang làm cái gì? Đưa hắn về căn cứ sao?

Cơ giáp phổ thông cho dù có là loại hình nào thì bên trong phòng điều khiển cũng chỉ được chế tạo đủ để chứa một cơ giáp sư, không có vị trí cho người thứ hai. Chiếc cơ giáp này của Hình Chiến tất nhiên cũng như vậy, chỉ có điều so với cơ giáp cỡ nhỏ thì cơ giáp cỡ lớn này cũng có thể miễn cưỡng chèn thêm cả một Cố Khâm vào. Tuy rằng không đến mức hai người kề sát nhau đến gắt gao, tay chân cũng vẫn còn có thể cử động được, nhưng đến lúc cần phải thực hiện các thao tác chiến đấu phức tạp thì tuyệt đối sẽ không triển khai nổi.

“Chúng ta cùng nhau.” Hình Chiến đơn giản giải thích một câu, sau đó y liền khống chế chiếc cơ giáp cao hai mươi mét nhắc chân đi về phía khu rừng.

“Rắc rắc rắc rắc rầm...” Từng mảng từng mảng cây cối bị đốn ngã xuống, lay động quá mạnh khiến cho Cố Khâm nhất thời không đứng vững được, trán va vào sau gáy Hình Chiến. Cố Khâm vốn đã ở trong trạng thái kiệt quệ lập tức thấy trời đất quay cuồng, mắt tối sầm lại. Tới lúc hắn lấy lại tinh thần, hắn lại phát hiện Hình Chiến đã đưa một tay ôm lấy eo hắn, để hắn dựa vào mình.

Cố Khâm muốn giãy ra, lại nghe thấy tiếng cảnh cáo trầm thấp bên tai, “Đừng nhúc nhích.”

Hình Chiến ôm sát eo hắn, chuyển sang khống chế cơ giáp bằng tay, tay còn lại ấn phím rất nhanh, cơ giáp lại tiếp tục đi về phía trước, phá hủy tất cả những trở ngại trên đường.

33. Chương 33: Cùng Nhau Chiến Đấu

“Cậu đang làm gì thế? Cái này không giống với kế hoạch vây quét của chỉ huy.” Cố Khâm cau mày.

“Tuy rằng tôi không muốn quấy nhiễu hai người,” Tiếng Roger bỗng nhiên vang lên. Thân là tổng chỉ huy, hắn tất nhiên là đã nhìn thấy hết chuyện vừa mới xảy ra, “Nhưng tôi vẫn phải nói – không sao hết, mời các cậu tự do phát huy!”

Dường như chỉ chờ Roger nói ra câu nói này, Hình Chiến không chút khách khí, “Mạch Phiến Mạch Phần, hai người bọc đánh từ phía sau chặn lại đường lui của họ. Các cơ giáp ở phía trước tách ra lui về hai bên, chú ý né tránh đạn lạc.” Hình Chiến không dựa vào hình thể to lớn của cơ giáp để mở đường nữa, y trực tiếp bắn ra kiếm laze bổ thẳng tới, thỉnh thoảng kết hợp thêm cả súng laze loại nhỏ trên vai, nhanh chân truy kích về phía trước. Khu rừng bị cơ giáp đánh phá cuối cùng cũng miễn cưỡng mở ra một con đường.

Cùng lúc đó, cặp sinh đôi dẫn dắt chiến đội cơ giáp thay đổi trận hình trông giống như một cái túi áo, siết

chặt lại vòng vây của mình. Chỉ trong chốc lát, sau khi chặt đứt đường lui của quân địch, bọn họ liền đối diện với đối thủ.

“Địch! Đây rốt cuộc là sao? Rõ ràng chúng ta đã từ bỏ căn cứ, tại sao hệ thống vẫn chưa phản đối chiến kết thúc?!” Lúc này, kênh truyền tin của phe địch đã loạn thành một đồng, “Cơ giáp cỡ lớn ở đằng sau kia lại là làm sao? Không phải nói là không kiêng dè phá hoại môi trường sinh thái trên tinh cầu sẽ bị trừ rất nhiều điểm hay sao?!”

Đội trưởng bắt đầu thở dài, “Hiển nhiên là họ không lo lắng rồi. Đừng quên rằng tiêu diệt đội viên chủ lực có thể thu được rất nhiều điểm. Huống hồ điểm đạt được ở vòng loại cũng không ảnh hưởng đến vòng đoạt điểm, chỉ cần họ có thể hoàn thành nhiệm vụ thì họ chính là người chiến thắng.”

“Vậy chúng ta sợ cái gì! Dù sao cũng thua, chuyển sang cơ giáp cỡ lớn liều mạng với bọn họ luôn đi!”

“Cơ giáp cỡ lớn của cậu còn có bao nhiêu đạn?” Đội trưởng đội lên một chậu nước lạnh khiến cho mọi người đều trở nên trầm mặc. Hần bình tĩnh phân tích, “Chẳng bằng chúng ta dùng cơ giáp loại nhỏ vây lấy một người, có khi có thể kéo thêm một người chết, dù sao thì có thể chém giết tinh anh của trường quân sự Đệ Nhất cũng là một vinh dự cho chúng ta. Chỉ cần chúng ta áp sát bọn họ, chiếc cơ giáp cỡ lớn kia chắc chắn sẽ không dám manh động, bởi vì uy lực mạnh mẽ của vũ khí sẽ dễ dàng gây ngộ thương đến đồng đội của mình. Nhớ kỹ, tuyệt đối không được cho bọn họ cơ hội chuyển thành cơ giáp cỡ lớn!”

Rất nhanh, cặp sinh đôi đã phát hiện ra đối thủ của bọn họ không tiếp tục chạy trốn nữa, trái lại còn triển đấu với bọn họ. Hình Chiến cũng không thể không ngừng lại ý định công kích của mình.

“Bắn tĩa đi.” Cố Khâm đã khôi phục được một chút thể lực, nhìn trận hỗn chiến nói.

Thực lực của NPC quá yếu, chống đỡ đại cục vẫn là cặp sinh đôi, khiến cho cục diện gần như biến thành tình trạng hai đấu bảy. Cũng may còn có kỹ năng kết hợp mạnh mẽ của cặp sinh đôi, nếu không thì hiện tại họ đã sớm trở lại điểm hồi sinh rồi, làm sao còn có thể hình thành tình thế giằng co hiện tại nữa. Có điều phe địch khẳng định không thể tiếp tục chống đỡ trong một thời gian dài được, cơ giáp NPC của bọn họ đã sớm bị diệt gần hết, bọn họ thua chỉ còn là vấn đề thời gian, dù sao thì dù thực lực của NPC có yếu thì bọn họ cũng không thể chống đỡ được kiểu đánh lấy thịt đè người được.

Điều cần lo lắng nhất chính là, nhờ khi thể lực của đối thủ còn chưa tiêu hao hết cặp sinh đôi lại bị họ liên hợp lại đưa về điểm hồi sinh, như vậy cái kế hoạch truy kích kia sẽ thành lợi bất cập hại, còn thành trò cười cho thiên hạ nhìn. Rõ ràng đã có thể hoàn thành nhiệm vụ trước thời gian rồi mà lại còn cứ nhất định phải đuổi tận giết tuyệt, đây chính là hậu quả của lòng tham không đáy.

Đối với đề nghị của Cố Khâm, Hình Chiến trầm mặc một lúc lâu. Nếu như y muốn duy trì trạng thái cơ giáp cỡ lớn này thì quả thực bắn tĩa chính là phương thức công kích thích hợp nhất hiện nay. Có điều... Hình Chiến nghiêng đầu, Cố Khâm đã có thể tự mình đứng thẳng, chỉ là y cũng không muốn buông ra cái tay đặt trên eo đối phương của mình, “Kết quả bắn tĩa của cậu thế nào?”

“Cũng không tệ lắm.” Cố Khâm trả lời. Sao thế này, lẽ nào đối phương muốn để tự hấn ra tay? Hấn vốn

đã chắc rằng thể chất sẽ hạn chế khả năng phát huy của mình nên chỉ có thể làm người đứng xem trận đối chiến này, nhưng... Cố Khâm lại bổ sung, “Thực tế thì rất tốt. Tôi chắc chắn bắn trúng được họ.”

“Vậy thì cậu không chế cơ giáp.” Hình Chiến cũng không phí lời nữa, trực tiếp ra lệnh với cơ giáp, “Chuyển đổi sang hình thái Liệp ưng.”

Cơ giáp bắt đầu nhanh chóng biến hình.

Cố Khâm không nghĩ tới Hình Chiến sẽ để mình ra tay, lẽ nào... “Cậu không nắm chắc?”

Hình Chiến gật đầu. Đây cũng không kỳ quái chút nào, không phải là kỹ thuật bắn tỉa của y không ra gì, mà là tại tình trạng không phân được địch ta như thế này, việc chuẩn xác bắn trúng địch đồng thời không tổn thương người của mình yêu cầu sự rèn luyện hàng ngày với cường độ phi thường cao. Chỉ có tay bắn tỉa chuyên nghiệp luyện tập xạ kích trong một thời gian dài rồi mới có thể làm tới mức này. Cho nên Cố Khâm vốn đã rất mạnh tại những phương diện khác rồi lại còn có thời gian nâng cao kỹ thuật đánh lén tới trình độ chuyên nghiệp như vậy, quả thực khiến cho người ta kinh ngạc.

Hóa ra Hình Chiến cũng có chỗ không bằng mình! Tâm tình của Cố Khâm thường bị đối phương vượt qua lúc này nhảy nhót vô cùng, thế nhưng nghĩ tới một Tướng quân như mình lại sinh ra ý nghĩ đi so sánh với một quân giáo sinh như vậy, quả thực rất đáng thương.

Kỹ năng bắn tỉa chuyên nghiệp tinh chuẩn như vậy tất nhiên không thể thao tác bằng tay, nhất định dùng thao tác mô phỏng mới được. Sau khi điều khiển cơ giáp bay tới điểm cao nhất để quan sát toàn trận chiến xong thì cơ giáp được điều hạ xuống mặt đất, hai người ở trong phòng điều khiển tất nhiên cũng phải nằm xuống theo cơ giáp.

Súng ngắm tới ngay chiến trường, Cố Khâm điều chỉnh góc độ bắn, thế nhưng cái tay của Hình Chiến vẫn thủy chung ôm lấy eo hắn, truyền tới nhiệt độ không cách nào coi thường được khiến cho hắn không thể tập trung tinh thần nổi. Cố Khâm không di chuyển đầu, nói, “Bỏ tay cậu ra khỏi eo tôi đi.”

Hình Chiến không nói gì, bàn tay ấm áp dây dưa dán vào eo Cố Khâm rồi lại chậm chậm di chuyển một đường xuống tới mông hắn, sau đó mới thu lại. Cố Khâm rõ ràng cảm nhận được đối phương nhéo một cái trên đó, lập tức xù hết lông lên, “Cậu...!”

Đối phương thế nhưng lại vẫn duy trì cái mặt liệt của mình, ánh mắt cũng không có bất cứ rung động nào, tựa như khi này chỉ là ảo giác của hắn.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ trong chốc lát, Hình Chiến lúc này mới mở miệng, “Bọn họ sắp thua.”

Ý của y tất nhiên là chỉ cặp sinh đôi. Cố Khâm đề tâm trạng quý dị của mình xuống, quay đầu, tạm thời vứt bỏ tạp niệm mà chăm chú vào nhiệm vụ trong tay.

Bảy đối thủ của họ lúc này đã chiếm thế thượng phong, tựa hồ chỉ cần mạnh tay thêm chút nữa liền có thể giải quyết xong cặp sinh đôi khó chơi này. Thế nhưng đội trưởng đội đối thủ lại có một loại linh cảm không yên trong lòng. Loại dự cảm này càng thêm mãnh liệt sau khi chiếc cơ giáp cỡ lớn kia biến mất, nó đi đâu rồi? Tại sao lại không có chút động tĩnh nào? Không phải là nó nên chuyển thành cơ giáp cỡ nhỏ gia nhập hỗn chiến hay sao?

“Ầm!” Bỗng nhiên, một đội hữu ở bên cạnh hấn lại ngã xuống mà không có bất kỳ dấu hiệu nào, trên ngực có một cái lỗ lớn do bị xuyên qua, đây là... Bắn tia?!

“Mọi người cẩn thận! Có xạ thủ bắn tia!” Đội trưởng lớn tiếng cảnh báo. Nhưng hấn còn chưa nói hết, “Ầm!”, lại một tiếng súng vang lên, một đồng đội khác cũng bị bắn trúng, vị trí không sai lệch chút nào so với chiếc vừa nãy, trúng vào phòng điều khiển của chiếc cơ giáp cỡ nhỏ, vào đúng vị trí trí mạng của cơ giáp sư, một đòn mất mạng!

“Ầm!”

“Ầm!”

Trong lúc mọi người còn đang khiếp sợ, tay bắn tia cũng vẫn không ngừng bắn, mỗi một phát súng vang lên liền cướp đi mạng của một người, chưa phát nào thất bại. Áp lực của cặp sinh đôi nhất thời giảm đi rất nhiều, nhân lúc tinh thần đối thủ còn đang chấn động, lòng rối như tơ vò thì nhanh chóng chế ngự từng kẻ địch một. Không tới một phút, tình thế hoàn toàn nghịch chuyển, đội ngũ bảy người chỉ còn có hai người! Đội trưởng quyết định thật nhanh, ôm lấy một người trong cặp sinh đôi, cùng lặn về phía khu rừng rậm rạp. Hấn không tin ở tình huống như vậy đối phương còn có thể nhắm trúng.

Mục tiêu kế tiếp của Cố Khâm vốn không phải là hấn mà là một người khác. Người này không đủ linh hoạt, trong lúc hoảng loạn đã không triển đấu cùng cặp sinh đôi nữa, định xoay người bỏ chạy. “Ầm!” Vì lẽ đó, Cố Khâm dễ như ăn kẹo mà bắn trúng đối phương.

Khi đội trưởng phát hiện không thể cứu vãn được nữa thì hấn cũng không thèm để ý gì nữa, một lần nữa biến thành cơ giáp cỡ lớn, trút về hướng tay bắn tia toàn bộ đạn được còn lại không có bao nhiêu của mình.

“Oanh ——” Đỉnh núi cách đó không xa liền bỗng nổ tung, mặt đất cũng vì thế mà rung động. Rất nhanh, một chiếc cơ giáp đã thừa dịp khói bao phủ mà phóng lên trời, bay nhanh về phía hấn. Da đầu đội trưởng tê dại, hấn từ bỏ vũ khí nóng, trực tiếp bắn ra một trường đao làm bằng một loại kim loại đặc biệt.

“Tắt cả lùi về sau.” Hình Chiến một lần nữa tiếp nhận quyền khống chế cơ giáp. Y lên tiếng nhắc nhở một câu, sau đó trong chớp mắt khi cơ giáp đáp xuống đất liền chuyển đổi thành cơ giáp Bá vương. Bởi vì Cố Khâm vẫn đang ở trong này, cho nên khi Hình Chiến đưa tay trái vốn vẫn không sử dụng được vòng ra từ đằng sau Cố Khâm, nhìn qua giống như ôm cả người đối phương vào trong lòng. Như vậy khi thực hiện động tác có phạm vi lớn thì sẽ không bó tay bó chân, thế nhưng dù nói vậy thì tay trái của y cũng chỉ có thể khống chế ẩn phím ở phía dưới.

Có điều, Hình Chiến đã nghĩ xong đối sách từ lâu.

Sau lưng của Cố Khâm kề sát lồng ngực của Hình Chiến, thậm chí có thể cảm giác được hơi thở của Hình Chiến ở bên tai mình. Lúc hắn còn đang mãi bất mãn thì giọng Hình Chiến lại vang lên, “Cố Khâm, phối hợp cùng tôi, cậu không chế khu vực phím phía trên bên trái, còn lại để tôi. Chú ý tới mã tôi nói.”

Cố Khâm biết rõ lúc này không phải thời điểm để đi so đo, cho nên hắn nhanh chóng tập trung lại tinh thần. Hắn không nghĩ tới Hình Chiến sẽ lại lớn mật đến mức ấy, muốn cùng mình đồng thời thao túng một chiếc cơ giáp, vạn nhất mình phối hợp không tốt sẽ hủy diệt đi tên tuổi lẫy lừng một đời của đối phương.

Nếu như thực sự không được thì chen ra để đối phương thao tác một mình vậy, chỗ đứng của hắn dù sao cũng gần khu không chế hơn.

Hình Chiến không sử dụng vũ khí nóng có tính sát thương cao mà lại rút một thanh trường đao giống đối phương như dúc. Đối thủ của hắn nhảy lên một cái, mượn tác dụng của trọng lực bổ về phía y.

“L755” Gần như cùng lúc với khi Hình Chiến ra lệnh, tay Cố Khâm liền theo phản xạ mà ấn phím, động tác của hai người gần như đồng bộ – Cơ giáp quỳ một chân trên đất, cánh tay trái biến thành khiên chặn trên đỉnh đầu, đồng thời trường đao trên tay phải hướng lên trên đâm thẳng vào lồng ngực đối phương.

Đối thủ của bọn họ cũng không phải đèn hết dầu, trường đao chặn lại trường đao, cả một chiếc cơ giáp nặng nề giẫm lên trên tấm khiên. Hình Chiến đột nhiên mở ra máy đẩy khí dưới lòng bàn chân, lực nâng của cơ giáp bên dưới lập tức cân bằng với sức nặng đè xuống của đối phương.

“34.” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cánh tay trái của cơ giáp giờ đẩy lên trên, phối hợp với lực đẩy dưới chân đẩy bay đối thủ ra ngoài.

“F75L14.” Tấm khiên bị thu hồi trong nháy mắt, tại cánh tay trái lập tức xuất hiện nòng pháo đen ngòm, “Ầm!” Một chiếc tên lửa bắn về phía đối thủ. Đối thủ nghiêng người chật vật lẩn tránh được tên lửa, tên lửa lại bay vòng lại hướng về phía hắn. Đối phương nhanh chân chạy về phía Hình Chiến, tựa hồ định dẫn tên lửa bay về phía bọn họ.

Hình Chiến đương nhiên sẽ không để cho đối phương thực hiện được, “L751.” Cơ giáp không lùi mà lại tiến lên, đột nhiên đâm về phía trước, tấm khiên lần thứ hai triển khai vững vàng chặn lại lưỡi đao sắc bén đang đâm tới, đồng thời lại thu lại trường đao trở tay nắm lấy cán trường đao. Trong lúc này đã không thể thoát ra ngoài, đối phương không còn có thể né tránh tên lửa đang bay tới từ phía sau nữa.

“Ầm!” Một tiếng vang thật lớn vang lên, tên lửa va chạm với lồng ngực mà nổ tung. Cơ giáp của Hình Chiến và Cố Khâm tuy rằng ở quá gần nên bị ảnh hưởng, thế nhưng tấm khiên đã chặn lại phần lớn sóng xung kích. Chiếc cơ giáp bị đẩy lùi về phía sau, hai chân lưu lại hai đường vệt dài vừa dài vừa sâu trên mặt đất.

34. Chương 34: Chúng Ta Giống Nhau

Mắt thấy đối thủ không có động tĩnh gì, Hình Chiến điều khiển cơ giáp tiến lên, chém xuống thêm một đao nữa, sau đó mới xác nhận đã giải quyết xong, “Roger.”

“OK!” Roger cấp tốc chiếm lĩnh căn cứ, hệ thống tuyên bố nhiệm vụ kết thúc.

Rời khỏi khoang giả lập, Cố Khâm còn có chút chóng mặt. Hắn cứ luôn có cảm giác mình đã chạm tới một bí mật động trời nào đó, chân tướng rõ ràng đang ở ngay trước mắt, thế nhưng hắn thủy chung không thể bắt được điểm mấu chốt kia. Đến tận cùng nó là cái gì...

Ở giai đoạn cuối cùng của trận đấu, Roger gần như không còn việc gì có thể làm được nên biết được rất rõ tình hình tiến triển lúc trước, “Trời ạ! Vừa nãy hai người thật sự cùng nhau lái cơ giáp sao? Hoàn toàn không nhìn ra là hai người!”

Alvin kinh ngạc thốt lên, “Tôi còn tưởng là Hình Chiến mang Cố Khâm vào là để tú ân tú ái với nhau! Không nghĩ tới còn có con bài chưa lật! Tôi chưa từng thấy ai lái cơ giáp như vậy bao giờ cả! Hai người phối hợp thật quá ăn ý, kể cả bọn Mạch Phiến cũng không làm được đâu!”

Cặp sinh đôi sùng bái nhìn hai người, gật đầu lia lịa. Bọn họ hẳn nhiên là người có quyền lên tiếng nhất, “Hơn nữa, phòng điều khiển của cơ giáp quá chật hẹp, không thể triển khai được.”

“Nếu như một bên không theo kịp động tác của bên còn lại thì các phần cơ thể của cơ giáp cũng sẽ không thể nào mà phối hợp được.”

“Ví dụ như trận đối chiến vừa nãy chẳng hạn, vạn nhất Cố Khâm không kịp xuất ra khiên phòng ngự thì chiếc cơ giáp sẽ phải chịu công kích.”

“Mã chỉ lệnh Hình Chiến truyền đạt khi nãy là ám hiệu đặc biệt của hai người sao?”

“Đó là mã chuyên dụng trong quân đội.” Trong đầu Cố Khâm bỗng lóe lên tia sáng, nhất thời khiến hắn có cảm giác mây tan ra rồi cuộc có thể nhìn thấy mặt trời. Không sai, vấn đề lớn nhất chính là loại mã kia!

Trong quá trình chỉ huy, bởi vì một số tổ hợp động tác quá phức tạp, khi dùng lời nói hoàn chỉnh ra lệnh sẽ tốn mất vài giây, chờ tới khi chỉ huy nói xong thì thời cơ cũng đã mất, vì thế quân bộ đã lập ra phương án giản lược, đánh số cho mỗi bộ phận cơ giáp và động tác cơ sở, tổ hợp thành một loại mã gồm một chuỗi các chữ số đơn giản.

Đây là chương trình đặc biệt của quân đội, để luyện tập cho cơ thể thi hành mệnh lệnh theo bản năng khi nghe thấy mã lệnh này cần một quãng thời gian rất dài. Tương tự, quan chỉ huy để có thể chuyển đổi tổ hợp động tác thành mã lệnh mà truyền xuống trong nháy mắt cũng cần thời gian sử dụng rất dài, mà đến mức nói ra theo bản năng như vậy chứng minh quan chỉ huy này chắc chắn đã có đến mấy năm kinh nghiệm chỉ huy trong quân đội.

Tại sao Hình Chiến lại có thể đạt tới trình độ này? Cho dù Nguyên soái có dạy y những thứ này thì y rất cuộc là đã đi đâu mà mới có thể tích lũy kinh nghiệm nhiều đến thế? Đây không thể giải thích đơn giản bằng việc được dạy hoặc thiên phú được! Huống chi đối phương mới chỉ khoảng hai mươi tuổi, chẳng lẽ lúc y ở tuổi thiếu niên đã theo Nguyên soái ra chiến trường, hơn nữa còn tham gia vào việc chỉ huy? Đây tuyệt đối là việc không thể!

Mảnh vải che mắt tựa như đã bị lật ra, hoài nghi hắc từng có đối với Hình Chiến lần thứ hai hiện ra trước mắt hắn. Phản xạ có điều kiện đối với chiêu thức quân đội giống với hắc của Hình Chiến, trình độ chiến thuật cường hãn của Hình Chiến, khí thế không kém gì mình của Hình Chiến... Cho tới nay, Cố Khâm vẫn luôn giải thích những sự kiện khó mà tin nổi này bằng lý do đối phương có cha là Nguyên soái, đối phương có thiên phú mạnh mẽ, lại còn vì mình là một Tướng quân mà lại không bằng được đối phương mà buồn bực – Nếu như đối phương cũng là sống lại, vậy tất cả những điều không hợp với lẽ thường này đều có thể được giải thích rõ ràng rồi!

Với thân phận của Hình Chiến tất nhiên có thể điều tra ra thời niên thiếu Cố Khâm có thái độ tiêu cực và căm ghét quân đội đến cỡ nào, mà Cố Khâm tiếp xúc với y hiện tại lại không hề giống như thế, thế mà y lại không biểu hiện ra chút nghi hoặc nào với thực lực của Cố Khâm, trái lại còn vui vẻ mà tiếp thu. Mà trong trận đối chiến ngày hôm nay, y lại còn hỏi cũng không thèm hỏi xem hắc có biết mã lệnh hay không mà trực tiếp ra trận, hiển nhiên là Hình Chiến đã sớm nhìn ra Cố Khâm cũng là một người trọng sinh.

Cố Khâm nghĩ tới đủ các loại sơ hở mình lộ ra lúc trước, lại so sánh với Hình Chiến chưa từng cố ý che giấu gì cả nhưng lại có thể âm thầm che mắt mình một thời gian dài như thế, Cố Khâm có cảm giác mình quả thực quá non nớt!

Vì thế nên, việc hắc luôn xoắn xuýt mình là một Tướng quân lại không bằng một quân giáo sinh, sau đó âm thầm phân tranh cao thấp với đối phương chẳng phải là một trò đùa hay sao! Trước khi đối phương sống lại, quân hàm đã là Thượng tướng cao hơn hắc, hắc không bằng đối phương cũng là chuyện bình thường... Không, không đúng, thế này thì xem ra vị Tướng quân được coi là thế hệ lãnh tụ tinh thần tiếp theo của Liên minh cũng không hề thần thánh như trong truyền thuyết! Ngoại trừ thể chất ra, Cố Khâm không cho rằng mình yếu hơn đối phương ở bất cứ mặt nào cả!

“Được rồi, loại kỹ xảo này cũng không thực dụng.” Tạ Hoan lời kéo lực chú ý của mọi người về phía mình, “Trừ phi cơ giáp của cậu không còn cách nào hoạt động nữa, hoặc là đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, cùng với đó còn phải đảm bảo chắc chắn sự ăn ý với đồng đội phối hợp cùng mình, nếu không thì việc hai người đồng thời khống chế cơ giáp không thể thực hiện được. Ví dụ như Hình Chiến và Cố Khâm, cho dù bọn họ phối hợp vô cùng ăn ý nhưng lại không hiệu quả như khi bọn họ tác chiến một mình, bọn họ hai người cùng nhau đối phó một kẻ địch thậm chí còn tiện nghi cho đối phương ấy.”

Mọi người trầm tư suy nghĩ một chút, nhớ lại biểu hiện của hai người Hình Chiến khi lái cơ giáp lúc bình thường, quả thực đúng như lời huấn luyện viên nói.

Chờ cho hưng phấn của mọi người qua đi, Tạ Hoan tổng kết sau trận đấu, cuối cùng còn nhấn mạnh một điểm, “Ngày kia chính là vòng đoạt điểm, các cậu phải tận lực tránh khỏi việc lãng phí điểm không cần thiết đi. Lúc đó, phá hoại môi trường nguyên sinh của tinh cầu sẽ bị trừ mười phần trăm số điểm đấy.”

Angus tiếp lời, “Ngày mai mọi người nghỉ ngơi cho tốt, đừng làm mấy chuyện lãng phí thể lực quá nhiều.”

Hắn đảo mắt nhìn qua Cố Khâm và Hình Chiến, trong lời nói mang theo thâm ý. Có điều hai vị trong cuộc thì không để ý tới, một người về mặt thần thờ không biết đang suy nghĩ gì, một vị thì về mặt vẫn vãn nằm bất biến như trước.

Sau khi huấn luyện viên tuyên bố giải tán, Alvin lo âu nhìn Cố Khâm, “Cố Khâm, cậu sao thế? Sắc mặt cậu không tốt lắm.” Chiến đấu trên mạng chiến đấu sẽ không ảnh hưởng tới cơ thể ngoài thực tại mà?

“Không có gì.” Cố Khâm dường như lúc này mới lấy lại tinh thần, thần sắc phức tạp nhìn Hình Chiến một cái, “Tôi thấy chúng ta cần nói chuyện.” Nói xong liền đi về hướng phòng nghỉ ngơi. Hình Chiến đứng yên tại chỗ vài giây, sau đó mới đi theo.

“Bọn họ làm sao đây? Trông qua có chút cứng ngắc thế.” Roger tiến đến cạnh Alvin, “Trong trận đấu rõ ràng còn bình thường, nhìn qua vô cùng thân mật, làm sao mà trong chớp mắt, toàn bộ bầu không khí đều khác đi rồi? Đây là tình tiết muốn chia tay sao?”

“Không thể nào? Cố Khâm nhìn qua không giống như đang tức giận. Có điều hình như ở trong cơ giáp đúng là đã xảy ra chuyện gì rồi. Khi Cố Khâm bảo Hình Chiến bỏ tay ra ấy, nhớ không? Lẽ nào Hình Chiến đã làm gì cậu ấy lúc đó? Đáng tiếc chúng ta không thể nhìn được hình ảnh bên trong cơ giáp.” Alvin nào bỏ ra vô số sự tình tà ác, cúi đầu có chút ngượng ngùng!

“Thật không nghĩ tới hóa ra tên kia muện tao như vậy.” Nghe thấy đối thoại giữa hai người họ, Angus cười như hồ ly, “Tôi vốn tưởng bọn họ giả làm người yêu nhau để tránh phiền phức, hóa ra thật sự có ý đó.”

“A? Thầy nói là bọn họ giả làm người yêu?” Alvin nâng cao giọng, “Lừa người, mắt công em chờ mong như thế!”

“Giả hay không giả thì sau này sẽ biết thôi.” Angus ám muội cong khóe môi, “Cho dù là giả, tôi nghĩ chẳng bao lâu nữa cũng sẽ đùa mà thành thật.” Hắn chuyển đề tài, “Phải rồi, tôi nghe nói cậu cảm thấy rất hứng thú với vấn đề tôi và huấn luyện viên Tạ của các cậu ai trên ai dưới hả?”

“A a a! Không phải đâu huấn luyện viên! Em không hề tò mò chút nào!” Alvin lập tức bày ra bộ mặt ngay thẳng cây ngay không sợ chết đứng.

Angus cười ha hả, “Mặc kệ cậu có tò mò thật hay không, chúng ta vẫn có thể từ từ thảo luận mà.” Nói xong hắn trực tiếp lôi Alvin đi, lưu lại một đám học viên còn đang xoắn xuýt không biết Hình Chiến và Cố Khâm đến cùng là người yêu thật hay là người yêu giả.

Trở lại phòng nghỉ ngơi, Cố Khâm lập tức khóa cửa lại, yên lặng quan sát Hình Chiến thật kỹ, cũng không phí lời dài dòng, “Cậu là từ thời điểm nào mà trở lại đây?”

Trước khi sống lại Cố Khâm cũng không nghe nói tới việc đối phương xảy ra chuyện. Thanh danh của Hình Chiến rất lớn, nếu như y hi sinh thì tin tức khẳng định sẽ không thể che giấu nổi. Như vậy cũng nói rõ thời điểm đối phương sống lại hoặc là cùng lúc hoặc là sau hắn. Biết đâu đấy, hắn còn có thể từ đối phương dò

hỏi được chân tướng việc mình gặp phải mai phục lúc ấy.

Câu hỏi không đầu không đuôi của Cố Khâm khiến Hình Chiến mất vài giây mới hiểu rõ được hắn đang muốn hỏi cái gì. Y vốn đang cho rằng Cố Khâm muốn hỏi tại sao lại làm những động tác ám muội khác người kia, thậm chí y còn đang định ngả bài với hắn. Ai ngờ thứ khiến Cố Khâm xoắn xuýt lại là thân phận của y, cuối cùng cũng phát hiện ra rồi sao...

Hình Chiến chưa từng giấu diếm Cố Khâm việc y cũng tới từ tương lai cả, y không lo lắng tới chuyện sẽ bị đối phương phát hiện, vì thế nên lần này y không hề nghĩ ngợi đã sử dụng luôn mã lệnh chuyên môn của quân đội. Có điều lúc trước y cũng thể hiện ra rất rõ ràng, chẳng biết vì sao Cố Khâm lại không hoài nghi.

Thấy Hình Chiến nhìn mình với ánh mắt mang theo ý tứ không rõ, Cố Khâm còn tưởng y định tiếp tục giả ngu, ngữ khí vì thế cũng trầm xuống, “Thượng tướng Hình Chiến, anh thật sự coi tôi là tên ngu sao?”

“Ngày 6 tháng 7 năm 34, cũng giống cậu là bị quân địch mai phục, sau đó đồng quy vu tận.”

Cố Khâm sững sốt một chút, cư nhiên lại cùng một ngày? “Cậu cũng bị mai phục?” Sự tích anh hùng của Hình Chiến đã được lưu truyền khắp Liên minh từ rất lâu trước đó. Y vẫn luôn được coi là thế hệ lãnh tụ tinh thần kế tiếp của quân bộ, gần như có thể nói là thần tượng của những người trẻ tuổi. Một người vừa mới lên quân hàm Thiếu tướng như chính hắn thì không tính là gì cả, nhưng nếu như ngay cả Hình Chiến cũng hi sinh, vậy thì Liên minh nhất định sẽ bị tổn thương nặng nề. Đến tột cùng là Satan đã làm thế nào để đánh bại người đàn ông trong truyền thuyết này thế?

“Tôi cũng là người, không phải bất tử, là quân bộ phóng đại về tôi thôi.” Hình Chiến nhàn nhạt trả lời, “Xét từ tình huống của hai người chúng ta, đây có thể nói là hành động mai phục có dự mưu từ trước, e là các quân đoàn nhận được nhiệm vụ hôm đó cũng đều gặp phải phục kích. Hơn nữa trong nội bộ cao tầng của quân đội rất có khả năng có người phản bộ liên minh, cấu kết cùng với bộ tộc Satan. Cha tôi đã bắt đầu điều tra việc này rồi.”

Cố Khâm trầm mặc một hồi, “Vậy từ lúc nào mà cậu biết tôi giống cậu...”

“Trên mạng chiến đấu, tôi xác định được Thương Lang nắm giữ ký ức trong tương lai. Mà khi ở cảng tin tôi xác định được cậu chính là Thương Lang. Alvin Hudson đã từng là thuộc hạ của tôi, tôi rất rõ về năng lực của hắn. Đương nhiên, đây cũng là vì cậu ẩn giấu chưa đủ tốt.” Hình Chiến rất thẳng thắn trả lời.

“Đó là bởi vì tôi căn bản không nghĩ tới sẽ có người sống lại giống như tôi!” Cố Khâm bỗng nhiên nghĩ tới, “Nói như vậy, ngoại trừ chúng ta còn có thể có một người sống lại khác sao?”

“Các tướng quân làm nhiệm vụ ngày đó ở quân khu Đệ Nhất tôi cơ bản đều nhớ rõ, đã điều tra một lần, hẳn là không phải. Còn ở quân khu khác, tôi cũng đã nhờ cha tôi điều tra, tạm thời không phát hiện. Cậu là ở quân khu nào? Có ấn tượng gì với tướng quân khác làm nhiệm vụ cùng hôm ấy không?” Người sống lại luôn luôn là một biến số, ít nhất phải nắm được trong tay thì mới có thể an tâm được.

“Quân khu Đệ Tứ. Đây là nhiệm vụ đầu tiên sau khi tôi trở thành Tướng quân. Với thân phận của tôi thì sao có thể biết hành động của những người khác được?” Cố Khâm lực bất tòng tâm.

“Cậu chỉ mới thăng lên quân hàm Thiếu tướng thôi?” Hình Chiến vẫn luôn cho rằng hắn cũng là một Thượng tướng. Thảo nào y chưa từng nghe tới tên của hắn, chỉ có điều với thực lực của Cố Khâm hắn là đã phải sớm lên cấp bậc rồi mới đúng.

Câu hỏi này tiến vào tai Cố Khâm nghe giống như đối phương đang ghét bỏ hắn có quân hàm quá thấp, ngứa ngáy chân tay thật muốn đánh cho đối phương một trận... Cố Khâm siết nắm tay, “Thời trẻ không cố gắng, thể chất của tôi vẫn luôn cản trở tôi.”

35. Chương 35: Cho Cậu Xoa Lại

Chờ tới khi giải đấu kết thúc xong, tôi sẽ giúp cậu nhanh chóng nâng cao cấp bậc thể chất. Chỉ cần có thể đạt tới cấp B, phần lớn động tác cơ giáp và đối kháng đều đã có thể thực hiện rồi. Tới lúc chúng ta tiến vào quân đội, điều tra cũng sẽ dễ dàng hơn.” Nói xong, Hình Chiến liền đứng dậy đi về phía phòng tắm.

“Này!” Cố Khâm đột nhiên mở miệng gọi đối phương. Hình Chiến dừng bước, quay đầu nhìn hắn. Cố Khâm gãi đầu, hắn có cảm giác mình còn có thắc mắc khác nữa, nhưng trong thời gian ngắn lại không nhớ ra được. Cố Khâm cau mày suy nghĩ hồi lâu, nếu không nhớ được thì hắn là không phải vấn đề gì quá lớn, hắn liền phát tay một cái, “Bỏ đi, không có gì đâu.”

“Ừ.” Hình Chiến không thay đổi sắc mặt đi vào phòng tắm. Cứ từ từ đã, nên chờ tới một thời cơ tốt hơn...

Hình ảnh hai người cùng lái một chiếc cơ giáp của Hình Chiến và Cố Khâm phảng phất như mở ra cánh cửa lớn dẫn tới một thời đại mới. Hóa ra cơ giáp còn thể chơi như thế! Đặc biệt là còn có một vài thanh niên thích lãng mạn lập tức kéo bạn đời của mình lên thử một chút, kết quả phát hiện cơ giáp đúng là có thể chuyển động được, nhưng muốn hoàn thành cơ sở động tác lại rất khó khăn chứ đừng nói tới chuyện đối chiến.

Sau đó một thời gian, có rất nhiều đôi yêu nhau cũng vì thế mà chia tay, nguyên nhân là vì ghét bỏ đối phương không đủ hiểu ý với mình, mà cũng bởi chuyện này mà cặp đôi Hình Chiến Cố Khâm được khen ngợi là cặp đôi đẹp nhất trong mắt người trẻ tuổi, hai người thân phận tương đương, thiên phú tương đương, thực lực tương đương, mà lại còn ăn ý đến vậy, quả thực chính là một đôi thần tiên quyền lực khiến cho người khác ghen tị muốn chết.

Trong ngày nghỉ ngơi duy nhất dành cho các học viên dự thi nghỉ ngơi, hai người cũng nhận được vô số lời thăm hỏi từ khắp nơi gửi tới.

Mina phấn khởi vô cùng, “Hai người các anh thật quá xuất sắc! Có biết không? Hai người hiện tại được khen là cặp đôi điển hình đó! A a tôi muốn tu dưỡng cơ giáp cho hai người cả đời!” Mina thẹn thùng che mặt, trong giọng mang theo ngữ khí giống như đang muốn tỏ tình, sau đó ngữ khí của cô biến đổi, “Nói chung là, sau này nếu cơ giáp của hai người cần duy tu bảo dưỡng nhất định phải tìm tôi đó! Tôi muốn để toàn Liên minh biết, cơ giáp của các anh đều bị tôi nhận thầu hết rồi!”

Cố Khâm không nói gì, hai người họ giả làm người yêu lại bị coi thành tốt nhất... Sau đó mọi người biết được chân tướng, lại sẽ có bao nhiêu trái tim pha lê bị vỡ nát.

Đại sư Russell cười xán lạn không khác gì hoa cúc, “Khá lắm, các cậu đã cho tôi linh cảm! Linh cảm đây có hiểu không! Đó là một thứ tốt lúc có lúc không, có người cả đời cũng không bắt được, lại có người giống như tôi lúc nào muốn bắt thì bắt! Ha ha ha ha! Tôi sắp sáng tạo một kỳ tích rồi! Cứ nhìn đi! Hai thằng nhóc các cậu sắp giàu to rồi! Sẽ rất kinh hỉ đấy!”

Một tràng không đầu không đuôi của đại sư Russell lại khiến cho Cố Khâm có linh cảm không lành. Thiết kế mà hắn và Hình Chiến đưa ra đều là bản vẽ cơ giáp chuyên thuộc tương lai của bản thân, trực tiếp bắt tay làm luôn sẽ không có vấn đề gì cả, nhưng đối phương lại đang chuẩn bị động tay chân với mấy chiếc cơ giáp ấy sao? Mí mắt Cố Khâm giật giật, Thương Lang của mình sẽ không bị sửa chữa tới mức biến đổi hoàn toàn chứ...

Cố Hoàng đã không thể không tin vào việc con trai mình cùng con trai Nguyên soái là người yêu, “Tình cảm giữa hai đứa là do hai đứa làm chủ, nhưng không được chỉ vì luyện mấy cái phương thức chỉ có mẽ ngoài ấy mà làm lỡ những huấn luyện khác, trên chiến trường việc hai người cùng lái một cơ giáp chính là đang đi tìm cái chết.”

Con cũng không phải là tự nguyện được chứ! Hừ, uống công cha là cha con, ngay cả việc chúng con giả làm người yêu cũng không nhận ra... Cố Khâm trào phúng bĩu môi, vốn hắn còn muốn giải thích, trong lúc tức giận lại không nói nổi lời nào.

Chung Vân Tu đầy mặt vui mừng, “Khâm Khâm à, Chiến Chiến nhà ta tuy rằng không hay biểu đạt tình cảm, có điều nó thuộc phái hành động, hi vọng cháu sẽ không ghét bỏ nó. E rằng Chiến Chiến cả đời này sẽ không tìm được ai phù hợp với nó như cháu nữa đâu.”

Đợi chút đã Nguyên soái phu nhân, loại ngữ khí muốn giao phó con trai này của ngài là muốn làm gì vậy! Tôi cùng con trai ngài thật sự không tồn tại bất kỳ yếu tố tình cảm nào vượt qua giới hạn hữu nghị cả! Chúng tôi chỉ đang giúp nhau mà thôi!

Cố Khâm cảm thấy hiện tại hắn thật sự phải giải thích, “Xin lỗi, Nguyên soái phu nhân, chúng tôi chỉ là vì muốn tránh phiền toái mà giả làm người yêu thôi, không phải thật sự ở bên nhau.” Hắn nhảy mắt ra dấu với Hình Chiến, cậu cũng vào nói một câu mau!

Hình Chiến duy trì vẻ mặt vạn năm không đổi của mình, chẳng ừ hử tiếng nào giống như không hề thấy hắn ra hiệu.

“Ồ?” Hóa ra con trai vẫn chưa ra tay? Động tác chậm như thế? Hay là con trai đã nhận ra tình cảm của mình với Cố Khâm cũng không phải là kiểu tình cảm đó?

Không, cũng không thể. Chung Vân Tu rất hiểu Hình Chiến. Hình Chiến là một người có trách nhiệm mạnh mẽ đến mức khắc sâu vào tận trong xương, nếu như y không có ý định bên nhau với Cố Khâm thì tuyệt đối sẽ không đưa ra phương pháp giả làm người yêu khiến cho người ta hiểu lầm này.

Vì thế nên là con trai chỉ là quá mức muộn tao không biết nên ra tay như thế nào sao? Còn nữa, Cố Khâm cũng là một đứa nhóc trì độn, lại đi ngây thơ cho rằng bọn họ đang nghiêm túc đàng hoàng mà giả làm người yêu hay sao.

Chung Vân Tu cười cười, chuyện tình cảm vẫn nên để cho bọn nhỏ thuận theo tự nhiên thôi. Hắn cũng không tin Hình Chiến lại sẽ để cho người mình coi trọng chạy mất, “Là ta đã hiểu lầm. Lúc trước ta nghe được cháu muốn Chiến Chiến bỏ tay ở trên eo cháu ra, là do nó động tay động chân với cháu sao?”

Cố Khâm sững sờ, đêch! Hắn nhớ ra mình quên hỏi cái gì rồi! Hình Chiến lại đi néo mông mình! Sắc mặt hắn trong nháy mắt đã xanh mét, nhất thời quên mất mình còn đang nói chuyện với Chung Vân Tu, quay đầu cầm gậy tròng Hình Chiến, “Lúc đó cậu làm gì mà lại đi xoa mông tôi?” Giọng điệu vô cùng giống như đang cáo trạng với phụ huynh đối phương.

Hình Chiến bình tĩnh nhìn lại vào mắt hắn, im lặng hồi lâu.

Chung Vân Tu cũng không có ý định giải vây giúp Hình Chiến, trái lại lại mở ra hình thức xem trò vui. Hắn nghĩ 80% con trai hắn sẽ không tìm được cớ để giải thích chuyện này, cho nên ý định mà y lựa chọn khiến cho hắn rất tò mò. Không lẽ hắn có thể chứng kiến cảnh tượng con trai mình tỏ tình lần đầu tiên trong đời?

Hình Chiến càng im lặng lâu, Chung Vân Tu lại càng mong đợi, mà cơn tức của Cố Khâm cũng chậm chậm giảm đi. Cuối cùng Hình Chiến hơi nghiêng đầu, ngữ khí có chút chần chờ, “Vậy tôi cho cậu xoa lại?”

“Phụt!” Không đợi Cố Khâm kịp phản ứng, Chung Vân Tu liền bật cười, “Ha ha ha ha...” Hắn lắc đầu, dựng thẳng ngón cái với con trai biểu thị sự tán dương của mình. Hắn cảm giác mình còn tiếp tục cười như vậy sẽ rất hủy hình tượng cho nên hắn liền trực tiếp kết thúc liên lạc.

Cố Khâm bị câu trả lời của Hình Chiến làm cho rối loạn đến mức không tức nổi được nữa, chỉ có cảm giác dở khóc dở cười. Lúc trước hắn cho rằng việc Hình Chiến chạm vào mông hắn là đang đang muốn gây hấn với hắn, không khác gì mấy trò đùa dai với người bản thân thấy ngứa mắt mà đám thiếu niên trong kì phản nghịch ưa thích như giật tóc đối phương từ phía sau hoặc là gờ chân chặn ngã đối phương cả. Nhưng giờ nghĩ lại thì lại thấy hành vi này không phù hợp với Hình Chiến chút nào cả. Hơn nữa hiện tại đối phương cũng là người sống lại, trước khi sống lại đã là Thượng tướng, làm sao còn có thể ngây thơ như vậy?

Thấy Cố Khâm sắc mặt âm tình bất định, Hình Chiến bước hai bước đến gần hắn, gần như áp sát tới lồng ngực Cố Khâm, sau đó kéo tay Cố Khâm thẳng tới trên mông mình, nhấn một cái. Cố Khâm theo bản năng mà xoa xoa, thật rắn chắc...

Sau đó hắn lập tức phản ứng lại, cấp tốc rút tay về, sắc mặt biến hồng, có chút chột dạ cao giọng, “Cậu làm gì!”

“Để cậu xoa lại.” Ngữ khí của Hình Chiến vô cùng nghiêm túc.

Cố Khâm cũng không tiện tiếp tục truy hỏi đối phương nữa, nghĩ lại lại thấy, dù sao cũng đều là đàn ông

con trai, bị xoa một cái cũng không thiếu miếng thịt nào cả.

Từ đầu đến cuối hắn chưa từng ý thức được Hình Chiến vốn là đang đùa giỡn làm trò lưu manh, bởi dù sao thì bất kể có là thân phận Thượng tướng của Hình Chiến, tính cách lạnh lùng, vẻ mặt liệt đều lừa người cả! Cho nên cuối cùng Cố Khâm cũng chỉ giờ giờ nắm đấm lên tượng trưng, “Lần sau còn như vậy thì sẽ đánh cậu!” Hắn quyết định đi ra ngoài giải sầu, lại nghĩ tới Hình Chiến không biết từ lúc nào đã thành như hình với bóng với mình, không quay đầu lại mà bổ sung một câu, “Không đi cùng nhau.”

Hình Chiến nhìn bóng lưng của Cố Khâm, ánh mắt quét qua cái mông được quần vừa vặn bao lấy của hắn. Cảm giác cũng không tệ lắm, rất có cơ giãn, nếu như không cần cách mấy lớp vải kia thì còn tốt hơn nữa.

Cố Khâm rời khỏi phòng nghỉ ngơi đi tới trường quân sự Liên minh chỉ huy. Mấy ngày nay hắn vẫn chưa đi thăm quan nơi này một lần nào, lần này đi loanh quanh xem một chút cảm giác cũng không tệ lắm, chỉ là không biết tại sao lại cứ thấy bên người thiếu thiếu thứ gì... Hắn chợt dừng lại, tại sao vừa mới tách ra không lâu đã nghĩ tới tên Hình Chiến kia? Cố Khâm hơi nhướn mày, cũng không trách những người khác lại luôn coi họ thành một đôi, ngay cả hắn cũng đã có ảo giác giống như thế rồi. Cái thứ gọi là thói quen này thật là...

Quần áo Cố Khâm mặc vạn năm cũng không đổi, chỉ có đồng phục học sinh. Vốn đồng phục trường quân sự Đệ Nhất đã khiến người khác chú ý tới, lại thêm vào cái mặt không ai không biết của hắn hiện tại, cho nên Cố Khâm một đường tản bộ cũng bị người ta một đường vây xem. Có vài người lớn mật thậm chí còn chạy tới tìm hắn kí tên, Cố Khâm bởi vì lo lắng một khi mình đồng ý sẽ lại kéo tới nhiều người hơn nên đành lịch sự từ chối. Như vậy, chữ kí trong tay Mina cứ thế mà trở thành phần chữ kí duy nhất.

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, Cố Khâm gặp phải Antonio. Vị quân nhị đại này cũng không biểu hiện quá mức ân cần, khách khí hơn nhiều so với khi bọn họ gặp mặt lần đầu tiên, khiến cho Cố Khâm có chút ấn tượng đối khác về hắn, “Xin chào, Cố Khâm, không nghĩ lại gặp phải cậu ở đây.”

Cố Khâm chỉ gật gật đầu không tiếp lời, tiếp tục đi tiếp. Antonio không để ý, đi ở cạnh hắn, nói, “Khi này đã có sắp xếp các trận đấu vòng đoạt điểm, ngày mai trường quân sự Đệ Nhất các cậu sẽ đối chiến với trường quân sự Thủ đô của chúng tôi. Tôi cũng là thành viên tham gia thi đấu đoàn đội, dẫn dắt chiến đội cơ giáp. Ngày mai cậu sẽ ở vị trí tổng chỉ huy sao?”

Ra là muốn hỏi thăm tin tức? Cố Khâm lạnh nhạt trả lời, “Không rõ.”

Antonio cho rằng đối phương trả lời cho qua chuyện với mình, hắn lại không biết rằng việc để Hình Chiến hay Cố Khâm chỉ huy đều chỉ được quyết định sau khi đã lên sàn đấu. Nhìn bộ dạng vẫn quá thờ ơ của Cố Khâm với mình, có lẽ ấn tượng đầu tiên đã gây ảnh hưởng quá mạnh mẽ. Nói thật hắn cũng không muốn cứ liên tiếp lấy mặt nóng đi dán mông lạnh như thế này, nhưng... Antonio cắn răng, “Dù thế nào đi nữa, cũng mong cậu hạ thủ lưu tình.” Nói xong hắn nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của Cố Khâm.

Cố Khâm hồ hững nhìn bóng dáng đối phương biến mất. Hình Chiến từng nói trong cao tầng quân bộ có người phản bội, vậy liệu Thượng tướng Mendel cùng tham gia cái nhiệm vụ kia với cha vào năm đó có thể có vấn đề không? Nếu như thông qua Antonio thì có thể tìm được manh mối gì không? Càng nghĩ lại càng thấy có khả năng, Cố Khâm quyết định quay về phòng nghỉ ngơi thương lượng với Hình Chiến. Hắn cho

rằng không cần thiết phải nói việc mình sống lại với cha mình, bởi vì nghe khẩu khí của Hình Chiến, Nguyên soái vốn đã biết chuyện đối phương sống lại, cũng đã bắt đầu điều tra manh mối làm phản, mà quyền lực của Nguyên soái chung quy sẽ mạnh hơn với cha vốn là một Thượng tướng rất nhiều. So với việc đi tìm người cha vốn có quan hệ lạnh nhạt với mình, không bằng đi tìm Nguyên soái thì hơn.

36. Chương 36: Manh Mối Làm Phản

“Người tên Mendel kia.” Nghe thấy câu đầu tiên Cố Khâm nói khi trở về lại là về Antonio kia, mặc dù biết là nói chính sự nhưng Hình Chiến cũng không cách nào cao hứng được, chỉ có điều y cũng không thể hiện ra, “Nguyên soái đã để cho Thượng tướng Cố Hoảng đi điều tra đối phương rồi, còn Antonio, Mendel sẽ không để cho hắn tiếp xúc với thứ gì có ích cả, không cần lãng phí thời gian với hắn.”

Nghe thấy cái tên Cố Hoảng, Cố Khâm theo bản năng mà cau mày, Hình Chiến lại nhấn mạnh, “Dù xét về độ trung thành hay năng lực thì Thượng tướng Cố Hoảng đều đáng tin cậy cả.”

“Tôi biết.” Cố Khâm giãn lông mày ra, “Có tra được cái gì không?”

Hình Chiến cũng chưa từng nghĩ tới việc giấu giếm hắn, “Mendel rất nhạy cảm, vừa phát hiện có vấn đề một cái hắn liền an phận hơn rất nhiều, gần nhất cũng không mấy khi tiếp xúc với nhân vật khả nghi nào cả, nhưng chúng tôi vẫn bắt được không ít về hoạt động lúc trước của hắn. Hắn cùng Satan cũng không tồn tại liên hệ gì, thế nhưng lại có qua lại với vài người trong chính phủ.”

“Chính phủ?” Cố Khâm kinh ngạc lặp lại cái từ này một lần, hắn đã suýt quên mất rằng Liên minh còn có một bộ phận này nữa.

Mấy trăm năm chiến tranh khiến cho chính phủ vốn chủ trương hòa bình ngày càng trở nên mệt mỏi. Lúc mới đầu, một ít vị lão thành trong chính phủ còn hi vọng có thể đàm phán thu được cơ hội hòa bình với bộ tộc Satan, nhưng kẻ xâm lược từ bên ngoài này làm sao có thể đồng ý vì một ít lợi ích nhỏ nhoi mà bỏ qua khối bánh gato Liên minh này? Bọn chúng thậm chí còn hoàn toàn không cho họ cơ hội đàm phán, vừa tới liền lập tức đánh.

Từ lúc đó, chiến tranh trở thành màn đêm mà Liên minh không thể thoát khỏi, địa vị của quân đội cũng trở nên ngày càng trọng yếu. Để đuổi đi kẻ xâm lược, giới chính trị tận lực cổ vũ dân chúng tổng quân, tiến hành chính sách giáo dục ái quốc không khác gì tẩy não, ra chiến trường bảo vệ quốc gia trở thành lựa chọn hàng đầu của người trẻ tuổi, đi lính dần dần thống lĩnh tất cả các ngành nghề khác, mà quân hàm cũng trở thành tiêu chuẩn để đánh giá địa vị của một người.

Đến cuối cùng, những chính khách không ra chiến trường, công huân tích lũy chậm chạp kia đã không còn trói buộc được con mãnh thú quân bộ này nữa. Mấy trăm năm qua chậm rãi hình thành cục diện nghiêng hẳn về quân bộ, vị trí của chính phủ cũng ngày càng trở nên nan kham, chỉ có thể quản lý sinh hoạt hàng ngày của dân chúng, thậm chí có lúc dân chúng còn xem thường, cho rằng không ra chiến trường chính là không có bản lĩnh, mỗi lần ban bố chính lệnh đều cần có quân bộ ủng hộ và phổ biến mới có thể thành công được. Thế nhưng nói thẳng tay xóa bỏ chính phủ đi thì lại không được, dù sao chung quy vẫn phải có người quản lý hậu cần, đảm quan quân trên chiến trường của quân bộ này ai lại thêm đồng ý hạ mình!

“Nếu như người trong chính phủ vì quá ngọt ngat nên cấu kết với bộ tộc Satan để cùng lật đổ sự thống trị của quân bộ thì cũng không có gì kỳ quái cả.” Cố Khâm suy tư nói, “Cũng không biết họ thỏa thuận cái gì với Satan.”

“Một đám ngu xuẩn.” Ánh mắt Hình Chiến lạnh lùng nghiêm khắc, “Tin tưởng hứa hẹn của kẻ xâm lược chính là tự đào hố chôn mình.”

“Vậy tốt nhất là chúng ta xâm nhập vào bên trong bọn họ, tương kế tựu kế lợi dụng họ tra xét hành động của Satan, nếu chúng có thể mai phục chúng ta, vậy chúng ta cũng có thể mai phục bọn chúng y như vậy.” Cố Khâm nheo mắt.

“Đây không phải chuyện một sớm một chiều là có thể làm được. Bộ phận kia cũng không phải là nơi chúng ta am hiểu, có lẽ nên giao cho người chuyên nghiệp đi xử lý thì hơn. Hiện tại trước hết chúng ta cần phải nâng cao thực lực, bằng không lên chiến trường sẽ không ai tin phục cả, lần so tài này vừa vặn có thể giúp chúng ta tiến vào quân đội trước thời gian. Sau khi giải đấu kết thúc thì cũng là lúc kết thúc học kỳ đầu tiên, đến lúc đó sẽ được nghỉ ngơi một tháng, trong thời gian quân bộ sắp xếp cho chúng ta vào quân đội thực tập này, thể chất của cậu nhất định phải đạt tới cấp B.”

“Cậu có biện pháp khiến tôi có thể vượt hai cấp trong thời gian hơn một tháng?” Cố Khâm kinh ngạc nhìn đối phương. Hắn vốn cho rằng việc mình tăng từ E+ lên tới D trong một tháng sau khai giảng kia đã là cực hạn rồi.

Phải biết trước khi sống lại, hắn phải mất năm năm mới có thể đưa thể chất đạt tới cấp B, mà giai đoạn từ B- lên tới A hắn tiêu tốn mất mười năm, càng về sau cấp bậc thể chất sẽ càng khó mà nâng cao lên được. Đương nhiên đây cũng có liên quan tới việc hắn bỏ qua thời kì rèn luyện thể chất tốt nhất nữa.

Yêu cầu thể chất thấp nhất đối với quân hàm Thiếu tướng là A, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất tại sao hắn lại mãi không thể nâng quân hàm của mình lên được. Trung tướng yêu cầu A+, Thượng tướng S-, nếu như hắn nhớ không nhầm, Hình Chiến khi ấy đã có cấp bậc thể chất S tương đương với Nguyên soái, đây cũng gần như là cực hạn của nhân loại, phải biết cấp S+ cũng chỉ là cấp bậc trong truyền thuyết mà thôi.

“Mức độ huấn luyện của Angus có thể khiến cho thể chất của cậu tăng lên từ E+ lên tới D trong vòng một tháng cho thấy thiên phú của cậu rất tốt. Đã như vậy, chỉ cần cậu có thể kiên trì, dùng phương pháp huấn luyện của tôi hoàn toàn có thể đạt tới hiệu quả tăng lên tới cấp B trong vòng hai tháng.” Hình Chiến tất nhiên không phải là kiểu người nói quá kia.

Nghe khẩu khí của Hình Chiến nói cái loại thao luyện khiến mình thừa sống thiếu chết kia vẫn chưa tính là cường độ cao... Cố Khâm quả thực có chút tò mò, đến tột cùng phương pháp huấn luyện của đối phương là cái gì. Hơn nữa, chỉ cần vừa nghĩ tới chính mình sẽ không bị thể chất gây trở ngại đến mức bị Hình Chiến đè ép một đầu nữa, Cố Khâm đã phấn khởi hẳn lên. Ưu điểm không bao giờ thiếu của hắn chính là có thể chịu được cực khổ, bất luận có là huấn luyện cường độ lớn đến mức nào cứ tung hết ra đi! “Vậy tôi mỗi mắt mong chờ.”

“Muốn đạt đến hiệu quả như vậy, kỳ nghỉ cậu nhất định phải theo tôi đi về.” Hình Chiến đưa ra điều kiện.

“Không thành vấn đề.” Cố Khâm không nghĩ ngợi gì lập tức đáp ứng. Dù sao thì về cái nhà trống không kia chi bằng đi cùng Hình Chiến thì hơn.

Cũng không biết có phải là quá mức chờ mong với tương lai hay không, tối hôm đó Cố Khâm liền mơ một giấc mơ. Trong giấc mơ hắn đem Hình Chiến hung hăng đánh cho một trận, hơn nữa còn là đánh về cái mặt tuấn tú kia, đánh xong thì hài lòng mà chậm rãi giúp đối phương bôi thuốc, rồi lại lần nữa thưởng thức kiệt tác của chính mình...

A, cái loại hành vi này thật là quá ngây thơ. Cố Khâm lắc đầu, lần thứ hai tinh thần sung mãn mà vùi đầu vào trong các cuộc đối chiến kịch liệt trong vòng tranh điểm.

Trong mấy ngày tới, mười đội tiến vào vòng đoạt điểm sẽ đối chiến lẫn nhau, thi đấu chín trận, đương nhiên cũng có thể lựa chọn bỏ cuộc một hoặc vài trận trong ấy, có điều điểm của cả chín trận đều sẽ được tính tổng lại rồi xếp hạng, vì thế nên thường sẽ không có ai chọn bỏ cuộc cả. Dù sao thì dù cho có thua trong lúc thi đấu thì chỉ cần không trái với quy tắc vẫn sẽ ít nhiều được vài điểm.

Giống như trong vòng loại, mỗi đội sẽ chỉ có một trận đấu trong một ngày. Mặc dù thể nhưng áp lực trong vòng đoạt điểm lớn hơn rất nhiều so với vòng loại. Cái loại trạng thái tinh thần căng thẳng cao độ liên tục lên cao xuống thấp này có thể sẽ khiến cho quân giáo sinh không chịu nổi, cho nên vào lúc này, các thành viên dự bị liền trở nên vô cùng trọng yếu.

Trước khi thi đấu, Tạ Hoan nói với bọn họ, “Thứ tự thi đấu cũng đã sắp xếp xong rồi, phần lớn trong mười vị trí đầu vẫn rơi vào tay các trường quân sự đứng đầu năm trước. Dựa theo thông lệ, tại năm trận đầu thì các quân sự phải phái ra toàn bộ thành viên chủ lực lên sân, các trận còn lại thì có thể phân bổ nghỉ ngơi thích hợp để thành viên dự bị lên thay. Có người muốn nghỉ sớm thì sớm tìm tôi thông báo, đừng có như ông võ tổ xin nghỉ là được. Đặc biệt là Hình Chiến và Cố Khâm, thời gian nghỉ của hai cậu nhất định phải cách ra.”

Hai người gật đầu, dù sao thì chín trận đấu đối với họ cũng không đáng kể chút nào. Bọn họ ngay cả chiến tranh cường độ cao cũng đã từng vượt qua, chứ nói gì tới loại thi đấu chỉ dừng ở mức độ trường quân sự như thế này.

Đối thủ đầu tiên của trường quân sự Đệ Nhất quả nhiên là trường quân sự Thủ đô. Đây là trường đạt huy chương đồng trong thi đấu đoàn đội của Giải đấu liên trường lần trước, có thể coi như là một đối thủ thực lực mạnh mẽ. Trên thực tế, thực lực của ba trường giữ vị trí đầu của giải đấu lần trước cũng không chênh lệch bao nhiêu, đặc biệt là trường quân sự Liên minh chỉ huy và trường quân sự Đệ Nhất thậm chí còn không phân cao thấp, mỗi lần trường quân sự Đệ Nhất đều thắng rất gian nan, thậm chí còn từng có lần bị thua đối phương, chỉ có điều tổng điểm lại cao hơn nên mới có thể liên tục làm quán quân. Nhưng năm nay có Z và Thương Lang khiến cho thế cục vốn là khó phân biệt trong nháy mắt trở nên rõ ràng. Nếu như trường quân sự Đệ Nhất mà còn để thua, vậy thì họ thực sự nên bị người nhạo báng.

Sau khi đối chiến bắt đầu sẽ có ba phút chuẩn bị. Nhiệm vụ lần này là chiếm lĩnh tinh cầu. Trong địa đồ tổng cộng có một trăm hành tinh, trong vòng ba tiếng đồng hồ, bên nào chiếm được nhiều hành tinh hơn sẽ chiến thắng. Tiêu chí chiếm lĩnh cũng rất đơn giản, chỉ cần cắm được hai lá cờ lên hai điểm đối xứng trên hành tinh coi như là chiếm được, thiếu một chiếc cờ hoặc hai điểm không đối xứng nhau thì đều không được tính.

Hai bên đối chiến xuất hiện ở hai bên địa đồ, trong quá trình đối chiến địa đồ sẽ không cho biết tình cầu nào đã bị chiếm tình cầu nào chưa, cần phải tự mình đi thăm dò. Nếu như trên một tình cầu cùng một lúc cấm cờ của hai bên thì tình cầu ấy cũng sẽ không được tính. Giai đoạn đầu, chỉ huy thông thường sẽ ra lệnh từ bên địa đồ bên này tiến về phía bên kia, cho nên tranh cướp tình cầu trên khu vực chính giữa địa đồ sẽ thường khá kịch liệt.

Cố Khâm liếc nhìn nhiệm vụ, vung tay với Hình Chiến, “Cậu tới.” Sau đó tự mình đi tới chiến đội cơ giáp. Với điều kiện tiên quyết là không phá hủy tình cầu, chiến đội cơ giáp sẽ là chủ lực chiếm lĩnh tình cầu, cho nên khả năng phải chia đội là rất lớn, chỉ có cặp sinh đôi dẫn đội có vẻ sẽ không đủ nhân lực.

Hình Chiến cũng không chút nào chần chừ, chờ tới khi mọi người đã vào chỗ của mình, đối chiến chính thức bắt đầu liền ra lệnh, “Toàn quân tiến hết tốc độ về phía trước.” Y không phân quân đi chiếm lĩnh các tình cầu gần nhất, ngược lại lại để cả hạm đội xuất phát về hướng còn lại của địa đồ, rất có tư thế dồn lực uy hiếp trực tiếp quyết một trận tử chiến.

Khán giả vốn còn đang đặc biệt kích động vì biết được Z cuối cùng cũng tới làm tổng chỉ huy tại trận đấu này liền có chút choáng váng, Z đây là chuẩn bị dùng vũ lực sao? Y có thể đảm bảo phá tan toàn bộ quân chủ lực của quân địch trong vòng ba tiếng sao? Nếu như quân chủ lực của quân địch ngăn cản họ sau đó nhân cơ hội chiếm lĩnh tình cầu, vậy thì sau ba tiếng nhất định sẽ thua! Mà ngược lại với bên này, trường quân sự Thủ đô đã bắt đầu phân ra vài tiểu đội tranh thủ thời gian đi chiếm tình cầu trước rồi.

Khi toàn bộ quân đã đi tới khu vực giữa địa đồ, Hình Chiến mới hạ lệnh dừng lại, “Hai chiếc chiến hạm loại nhỏ tách ra mang theo hai chiếc cơ giáp, lấy nơi này làm giới hạn, quay trở lại hướng chúng ta vừa tới đi cấm cờ. Tất cả máy bay không người lái lấy chủ hạm làm trung tâm, tản ra về bốn phía vuông góc, đi tới biên giới của địa đồ, tạo ra một mặt phẳng, sau đó chậm rãi tiến về phía trước. Đại đội số 1 ở lại quanh chủ hạm. Đại đội số 2 chia làm ba tổ, đưa theo tất cả cơ giáp. Ba người Mạch Phấn, Mạch Phiến, Cố Khâm dẫn đầu ba tổ cơ giáp. Các chiến hạm cỡ lớn, cỡ trung và cỡ nhỏ trong các đại đội khác chia làm mười tổ, chia đều tới sau các máy bay không người lái, cùng đi theo họ. Đội chiến hạm đột kích đợi lệnh.”

Trận hình của Hình Chiến mở ra, khán giả bây giờ mới hiểu được ý đồ cuộc là có ý định gì.

“Mẹ nó! Đây là chặn đường mà! Quá vô sỉ rồi!”

“Tạo ra một cái màn chắn che lại toàn bộ tình cầu phía sau lại, sau đó chậm rãi chiếm lĩnh, lại còn để quân chủ lực tiếp tục tiến lên phía trước, như vậy trực tiếp bảo đảm chiếm được một nửa số tình cầu rồi!”

“Trường quân sự Thủ đô bên kia chiếm bao nhiêu rồi?”

“Hình như họ tiến được một phần tư địa đồ rồi, thật lo cho bọn họ!”...

37. Chương 37: Cơ Giáp Va Chạm

Hình Chiến nhìn kỹ hình ảnh trên màn hình, “Alvin, cậu tới chỉ huy đại đội số 2. Ba tổ cơ giáp nghe chỉ thị của Alvin đi chiếm tình cầu. Roger, chú ý phá hủy hết tất cả máy bay do thám của quân địch, nếu có

vị trí nào bị công kích thì chỉ huy các chiến hạm xung quanh trợ giúp.”

Để thuận tiện cho việc chỉ huy, Alvin đánh số hết mấy tinh cầu trên bản đồ, “Cổ Khâm ở giữa, trước tiên đi chiếm tinh cầu số 1. Mạch Phần chiếm số 2, Mạch Phiến đi chiếm số 3.”

Tất cả bố trí đều nhanh chóng được tiến hành. Bởi vì đối thủ tạm thời vẫn chưa tiến tới đây nên xung quanh có vẻ như vô cùng yên ắng, có điều sự yên ắng này cũng sẽ không kéo dài quá lâu.

Khi hạm đội trưởng quân sự Thủ đô đã đi được một phần ba địa đồ thì tổng chỉ huy nhận được báo cáo của NPC phụ tá, “Trưởng quan, phía trước phát hiện địch tình!”

Một phụ tá trên chủ hạm sợ hết hồn, “Cái gì? Có chắc chắn không thể? Tốc độ của họ làm sao có thể nhanh như vậy?!”

“Đúng là họ, tuy rằng máy bay do thám đã bị phá hủy nhưng bên đó quả đúng là chiến hạm.” NPC truyền hình ảnh quay được tới, chính là hình ảnh một đội cơ giáp đi ra từ một chiếc chiến hạm cỡ lớn bay tới bề mặt tinh cầu.

Tổng chỉ huy nhìn đi nhìn lại nhiều lần đoạn video ngắn có vài giây này, “Trông qua thì có vẻ như bọn họ phân ra rất nhiều đội nên tốc độ mới có thể nhanh như thế. Có điều đây cũng có nghĩa là binh lực mỗi đội của họ đều rất ít, chúng ta có thể đánh tan từng đội một. Năm đội cơ giáp lúc trước sát nhập thành ba đội, tiếp tục đi chiếm các tinh cầu F3, F4 và E5, sau đó đi trốn ôm cây đợi thỏ, binh lực quân địch khẳng định sẽ ít hơn các cậu, phải dùng tốc độ nhanh nhất phá hủy toàn bộ cơ giáp đổ bộ xuống của quân địch! Đội chủ hạm rút lui, toàn bộ ẩn nấp.”

Đám người Cổ Khâm không biết phía trước có mai phục vẫn tiếp tục đi tới. Thanh âm của Cổ Khâm vang lên, “Chiếm lĩnh xong tinh cầu số 9.”

“Chờ một chút, phía trước chính là địa bàn của đối phương rồi.” Alvin ba tinh cầu ở sát nhau bên trên địa đồ, cau mày lại. Giác quan thứ sáu đặc thù của hắn nói cho hắn biết phía trước có nguy hiểm, nhưng phóng tầm mắt nhìn tới, bên trong không gian ngoại trừ mấy tinh cầu ra thì trống không như trước, không có bất cứ bóng dáng hạm đội nào của quân địch cả. Những tinh cầu này rốt cuộc đã bị chiếm lĩnh chưa? Nếu như đã là quân địch, tại sao lại không thấy chút động tĩnh nào? Nếu như không phải, tại sao giác quan thứ sáu đặc thù của mình lại phát ra cảnh báo?

Những tinh cầu khác đều cách khá xa, hai bên trái phải đã có Mạch Phiến và Mạch Phần phụ trách, mà ở giữa chỉ còn có ba tinh cầu này, cũng không thể bỏ qua chúng được. Alvin do dự nhìn về phía Hình Chiến, “Hình Chiến, cậu xem trước tiên nên bắt đầu từ tinh cầu nào thì tốt hơn? Phía trước có dấu hiệu mai phục, tôi cứ cảm thấy như sẽ có nguy hiểm...”

“Hỏi chính cậu.” Hình Chiến lạnh nhạt trả lời, “Hiện tại cậu là chỉ huy.”

Alvin chần chờ một chút, “Cái đó, vậy thì chọn tinh cầu số 10 đi.” Hắn là không khác gì nhau cả. Alvin

nhìn lên sắc mặt Hình Chiến một chút, đối phương vẫn không thể hiện ra cảm xúc gì, không biểu thị tán thành hay phản đối, hiển nhiên để cho chính hắn tự mình quyết định.

Cố Khâm nghe thấy chỉ lệnh của Alvin thì nhú mày, tựa hồ lựa chọn của Alvin không phù hợp với suy nghĩ trong lòng hắn, nhưng hắn cũng không lên tiếng, yên lặng mà chấp hành mệnh lệnh. Lúc trước hắn vẫn luôn phải cơ giáp thủ hạ đi cầm cờ, lần này hắn định tự mình lên sân khấu.

Vừa đổ bộ xuống bề mặt tinh cầu, Cố Khâm lập tức ra lệnh, “Tất cả cơ giáp lấy tôi làm trung tâm tản ra bốn phía, sau khi đi được 100m thì phóng tên lửa về phía trước, mục tiêu là vị trí xa các cậu nhất.”

Cơ giáp NPC có một ưu điểm chính là tỉ lệ đồng bộ rất cao, bởi vì tốc độ của động tác hay năng lượng đều giống nhau, vì thế nên sau khi tản ra liền lập tức hình thành một vòng tròn.

“Oanh oanh oanh!” Tên lửa gần như là đồng thời phóng ra, chỉ là bởi vì có chướng ngại vật nên thời điểm bắn trúng mục tiêu mới khác nhau.

Tên lửa vừa mới nổ tung không lâu đã có một đội cơ giáp chạy ra từ sau một ngọn núi lớn. Cố Khâm không nhanh không chậm truyền đạt mệnh lệnh, “Tất cả cơ giáp xếp thành trận hình chữ U, phân làm ba tầng, tầng thứ nhất là cơ giáp Bá vương phong tỏa mặt đất, tầng thứ hai là cơ giáp Liệp ưng phong tỏa trên cao, tầng thứ ba một nửa chuyển đổi thành cơ giáp báo săn phối hợp với tầng thứ nhất, một nửa chuyển thành cơ giáp Liệp ưng tiếp ứng tầng thứ hai. Trong quá trình công kích, hai bên cánh mở rộng về phía trước cắt đứt đường lui của quân địch, tận lực bao vây cơ giáp quân địch lại, sau đó thu nhỏ vòng vây.”

Mà trên chủ hạm của trường quân sự Thủ đô, tổng chỉ huy nổi giận lôi đình, “Đệch! Jeff, đang có chuyện gì thế?! Nhảy ra làm cái gì? Không nhìn ra đối phương là đang lừa các cậu sao!”

“Tôi... Tôi... Nhất thời căng thẳng nên...” Chỉ huy tiểu đội này khóc không ra nước mắt. Hết cách rồi, áp lực khi đối mặt với trường quân sự Đệ Nhất thật sự quá lớn, trong lòng hắn trường quân sự Đệ Nhất giống như một ngọn núi lớn, ép hắn tới mức hoàn toàn không sinh ra được ý nghĩ phản kháng, mà chẳng phải ngay cả huấn viên cũng biết rõ tuyệt đối không thắng được, thời điểm động viên trước trận đấu cũng không nói gì khác, chỉ bảo bọn họ tận lực cướp điểm thôi hay sao. Hơn nữa binh lực của đối thủ cũng nhiều hơn so với dự đoán của bọn họ, “Đội trưởng, binh lực của quân địch tương đương với chúng tôi, xin gửi cứu viện tới!”

“Hai chiến đội đổ bộ ở hai bên tinh cầu F4, mau di chuyển! Đừng có rụt rè gì! Khoảng cách gần như thể đối phương sẽ không dám sử dụng quá nhiều hỏa lực đâu, nếu không tinh cầu sẽ bị phá hủy. Jeff cậu chống đỡ cho tôi!” Phát hiện bên kia đã hỗn chiến thành một đoàn, tổng chỉ huy rống to, thế nhưng chỉ sau một khắc, điểm sáng đại biểu cho Jeff liền biến mất, hệ thống thông báo bên mình có một thành viên chết trận, “Đệch! Hắn đã làm cái gì thế?!”

Mấy chiếc máy bay do thám chạy tới tinh cầu F4, phát hiện ra chiến đội cơ giáp của bọn họ đã bị đối thủ có binh lực tương đương bao vây thành một vòng tròn, vòng vây đang không ngừng thu nhỏ lại. Bởi vì phân hai bên địch ta nên cơ giáp của trường quân sự Đệ Nhất là màu đỏ, của trường quân sự Thủ đô là màu xanh lam. Vì thế trên màn hình hiện lên hình ảnh một mảng màu xanh lam bị vây trong một vòng tròn màu đỏ. Rõ ràng lúc mới bắt đầu số lượng giáp máy hai bên không chênh lệch bao nhiêu, thế nhưng hiện tại màu xanh lại bị màu đỏ nhanh chóng xâm chiếm từng bước một.

Các cơ giáp ở bên trong cùng bị đồng đội ở bên ngoài ngăn trở nên không thể làm gì, bởi vậy mà khi thực sự đối mặt với vòng vây, số lượng cơ giáp vẫn luôn ít hơn so với đối phương. Ngay cả trên không trung cũng bị phong tỏa, giống như thiên la địa võng mà nhốt bọn họ ở bên trong. Có mấy chiếc cơ giáp vất vả lắm mới đột phá được vòng vây, thế nhưng cũng không thoát được sự công kích của những chiếc cơ giáp địch đang kiểm cá lọt lưới bên ngoài.

A? Đó là cái gì? Tổng chỉ huy phát hiện một chiếc cơ giáp đứng không nhúc nhích ở ngoài vòng tròn, nhìn bộ dạng thì chính là đội trưởng của đối phương. Chiếc cơ giáp kia ngẩng đầu lên phát hiện máy bay do thám, trực tiếp giơ tay lên nổ súng, máy bay do thám bị bắn thành mảnh vụn trong nháy mắt.

Tổng chỉ huy vỗ mạnh bàn điều khiển, “Antonio! Mau giết quan chỉ huy kia cho tôi!”

Trong chiến đội cơ giáp chỉ có Jeff và Antonio, Jeff đã chết trận, cơ giáp NPC lại không dựa vào được, hiện tại chỉ có thể hi vọng vào Antonio. Sớm biết thế này lúc bắt đầu an bài nên sắp xếp thêm hai thành viên nữa vào trong chiến đội cơ giáp mới đúng. Bởi vì thực sự sợ hãi năng lực chỉ huy của trường quân sự Đệ Nhất, cho nên lúc đó hãn điều phần lớn đội viên tới làm phụ tá chia sẻ áp lực cho mình. Nếu không phải vì nhiệm vụ của chiến đội cơ giáp quá trọng yếu, hãn chưa chắc đã phái người vào dẫn đội cho đội này.

Bên trường quân sự Đệ Nhất, khi nhìn thấy có điểm đen từ trên hai hành tinh khác tiến quân về hướng tinh cầu có Cổ Khâm thì Alvin bắt đầu sốt ruột, “Hóa ra cả ba hành tinh đều có mai phục! Cổ Khâm, tôi sẽ truyền sang cho cậu vị trí quân địch đổ bộ xuống, bọn họ hướng về hai bên của cậu bọc đánh tới đó! Xem qua thì hình như đã điều động toàn bộ cơ giáp rồi, hiện tại tôi sẽ phái Mạch Phiến Mạch Phấn tới trợ giúp cậu! Bọn họ cách cậu rất xa, để tới nơi có khả năng cần mười phút...”

“Không cần thiết.” Cổ Khâm đánh gãy hãn, “Để bọn họ tiếp tục đi chiếm tinh cầu, bên này tôi sẽ giải quyết.” Nói xong Cổ Khâm liền kết thúc trò chuyện. Hãn đang tranh thủ nghỉ ngơi sau khi giải quyết đội trưởng của chiến đội cơ giáp này, bởi vì từ lúc Alvin truyền đạt chỉ lệnh chiếm lĩnh tinh cầu này, hãn đã biết quân địch nhất định sẽ gửi tiếp viện tới, cho nên hãn cần tiết kiệm thể lực để đối phó với đối thủ chân chính.

Nhìn quân địch đã bị tiêu diệt hơn nửa trong vòng vây, Cổ Khâm lần thứ hai biến hóa trận hình, “Bảy chiếc cơ giáp tạo thành một tổ, bốn chiếc cơ giáp Bá vương quay lưng vào nhau tạo thành hình tứ giác phụ trách công kích trên mặt đất, hai chiếc cơ giáp Liệp ưng phụ trách vị trí trên không phía trên khu vực tứ giác, chiếc cơ giáp còn lại ở giữa dựa theo tình huống mà hỗ trợ.”

Hai nhánh quân tiếp viện của quân địch vừa vặn kéo tới, công kích tới từ cả hai bên trái phải muốn bao vây đối thủ lại, kết quả lại phát hiện tại đó lại hình thành từng chiếc từng chiếc ma trận tròn quỹ dị, những vòng tròn này tiến thẳng tới va chạm với chiến đội cơ giáp, quấy phá sắp xếp ban đầu của họ. Làm thế nào bây giờ? Họ không thể làm gì khác ngoài việc chia ra bao vây những hình tròn này lại.

Nhưng cứ thế, tổng chỉ huy lại phát hiện ưu thế áp đảo về số lượng của phe mình lại không thể phát huy được! Để bao vây một tổ gồm bốn chiếc cơ giáp cần tới tám chiếc cơ giáp, muốn phong tỏa trên không lại cần tiếp bốn chiếc cơ giáp phối hợp cùng, mà bất bất hơn chính là tám chiếc cơ giáp này không thể đồng thời công kích được, cơ giáp cỡ nhỏ lực công kích lại không đủ, cơ giáp cỡ lớn và vừa đều có kích thước rất lớn, sắp xếp ở quá gần nhau sẽ gây vướng víu tay chân, vì thế mà cuối cùng vẫn phải tạo thành cục diện một chọi một. Thêm vào đó lại còn có một chiếc cơ giáp xuất quỷ nhập thần bị vây ở giữa, không ai biết được nó sẽ cho mình một đòn vào lúc nào.

Vốn dĩ Cố Khâm dự định quan sát một chút xem dẫn đầu hai đội cơ giáp này là ai, ai ngờ đối phương lại nhào tới thẳng chỗ mình, quả đúng là giúp hắn tiết kiệm được không ít công phu. Chiếc cơ giáp màu xanh kia nhảy lên thật cao, giống như một con chim ưng đang đi săn hung ác bổ về phía mặt đất, đồng thời phóng một chiếc tên lửa về phía Cố Khâm – chiêu thức kia hình như hắn từng thấy ở nơi nào đó rồi.

Cố Khâm không nghĩ nhiều, cánh tay trái biến thành tấm khiên, trên vai phóng ra tên lửa. “Ầm!” “Ầm!” Hai chiếc tên lửa đụng vào nhau, tạo ra sóng xung kích mãnh liệt, khiến cho chiếc cơ giáp vốn dựa vào trọng lực mà đánh xuống Cố Khâm kia bị sóng xung kích hất bay ra ngoài!

Cố Khâm dùng tấm khiên chặn lại sóng xung kích, đồng thời mở ra máy phản lực dưới chân, phóng theo đối thủ, dùng tốc độ nhanh nhất va vào trong ngực đối thủ, đồng thời chuyển đổi cơ giáp cỡ trung thành cơ giáp cỡ lớn, khiến cho chiếc cơ giáp đang biến đổi sang cơ giáp Liệp ưng của đối thủ bị sức nặng nề bị ép xuống chôn sâu xuống dưới đất trong nháy mắt.

“Ầm!” Một tiếng vang thật lớn, chiếc cơ giáp Bá vương cỡ lớn màu đỏ ép chiếc cơ giáp Liệp ưng cỡ trung xuống mặt đất, hai bắt dùi trống kiện của cơ giáp gắt gao chặn trên vai đối thủ, hai bàn tay túm lấy đầu đối thủ dùng súng vắn một cái, “Rắc rắc”, tia lửa điện lóe lên, đầu của chiếc cơ giáp xanh lam cũng bị vắn gãy!

Cố Khâm không khách khí chút nào, cầm lấy đầu cơ giáp của đối thủ dùng sức rút lên trên, các loại mạch điện tinh vi cùng cột sống của cơ giáp cũng bị rút theo, theo quán tính dong đưa qua lại, điện quang vẫn lưu chuyển, mấy giây sau mới chậm rãi biến mất, mà chiếc cơ giáp bị Cố Khâm đạp dưới chân đã hoàn toàn không cử động được nữa.

Cố Khâm tiện tay ném đầu của chiếc cơ giáp màu xanh sang một bên, lại thêm một phát về phía lồng ngực của cơ giáp, sau đó đứng trên thân chiếc cơ giáp đã bị phá hủy hoàn toàn mà tiếp tục im lặng nhìn chăm chú hỗn chiến trên chiến trường, chỉ có khi nào có chiếc cơ giáp không có mắt nào đó tấn công về phía mình mới lại hoạt động cơ thể một chút.

38. Chương 38: Tổng Kết Sau Trận Đấu

Hành động của Cố Khâm sẽ không ảnh hưởng tới những NPC không có tình cảm kia, nhưng từng thành viên một của đội trường quân sự Thủ đô đều lạnh cả người, sờn cả tóc gáy. Bọn họ chưa từng gặp thủ đoạn tàn khốc như vậy cả! Họ bất tri bất giác tưởng tượng chiếc cơ giáp kia thành con người, nếu như đó là một con người... Nếu như đó là một con người... Các quân giáo sinh tâm còn chưa đủ mạnh mẽ kiên định này lập tức rơi vào trong sợ hãi vô tận.

Ngay cả đồng đội của Cố Khâm là Roger, Alvin, Niên Lăng Húc khi nhìn đến những hình ảnh này cũng không vì thắng lợi mà hò reo, ngược lại họ có một loại cảm giác không thờ nổi. Ấn tượng Cố Khâm cho họ chính là thực lực mạnh mẽ, tính cách ôn hòa, so với Hình Chiến lạnh lùng, họ càng thích ở cùng Cố Khâm hơn. Cố Khâm thường dùng kỹ xảo để đánh bại sức lực, tại đối chiến thường ngày cũng chỉ đánh bại đối thủ là xong, sẽ không đuổi tận giết tuyệt. Thế nhưng tình cảnh phát sinh ngày hôm nay khiến họ lần đầu tiên nhận ra một mặt đáng sợ khác của Cố Khâm, thật may hắn không phải kẻ địch chân chính của họ!

Hình Chiến quét mắt nhìn tình thế trước mắt, cơ giáp của quân địch phần lớn đều bị Cố Khâm kéo tới tình cầu kia, như vậy trận đối chiến này cũng nên kết thúc, “Mạch Phiến Mạch Phấn tiếp tục đi chiếm tình cầu.

Các đại đội thu lại trận hình, chuẩn bị tiến công toàn diện.”

Hình Chiến điều động tất cả hạm đội dưới trướng, đây mới là lúc chân chính tập trung toàn bộ lực lượng đi tiêu diệt đối phương, “Roger phụ trách đại đội số ba và số chín, tiến quân từ hai bên biên giới địa đồ. Alvin phụ trách đại đội số ba và số tám, phân ra tiến quân từ các điểm 60 và 300 trên trục hoành. Niên Lăng Húc, đội chiến hạm đột kích của cô tiến quân từ chính giữa địa đồ, gặp tiểu đội của quân địch trực tiếp tiêu diệt, gặp đại đội của quân địch thì tiến hành công kích quấy nhiễu, đừng ham chiến, chờ đợi chỉ thị.”

Rất nhanh, Niên Lăng Húc liền chạm trán với hạm đội của quân địch. Tổng chỉ huy của trường quân sự Thủ đô hét lên tăng can đảm cho mình, “Địch! Liều mạng! Tất cả hạm đội công kích toàn lực! Bắn rơi được càng nhiều chiến hạm địch sẽ càng có thêm nhiều điểm!”

Lửa nóng chiến tranh lan tràn tán loạn, đối chiến lập tức tiến vào thời kì căng thẳng tột độ. Dưới sự chỉ huy của Hình Chiến, hạm đội của trường quân sự Đệ Nhất hình thành một trận hình bao vây nửa hình tròn, cản lại đường tiến vào giữa địa đồ của quân địch, từng chút từng chút thu nhỏ trận hình lại. Ở ngoài vòng vây, cặp sinh đôi dẫn dắt chiến đội cơ giáp đi chiếm từng cái tinh cầu đã mất đi bảo vệ một. Lúc này cách thời gian quy định của hệ thống còn chưa tới hai tiếng đồng hồ.

Trường quân sự Thủ đô được ăn cả ngã về không, dồn toàn bộ hỏa lực tới trên chủ hạm của trường quân sự Đệ Nhất, sử dụng chiến thuật tự sát mà tấn công, muốn dùng chính chủ hạm của mình xông tới chủ hạm đối phương rồi tự bạo, nỗ lực hủy diệt chủ hạm nhằm tranh thủ điểm. Đội trưởng của bọn họ cho rằng, cho dù có là Z hay Thương Lang làm chỉ huy thì một khi đã để lộ ra chủ hạm, hai thiên tài kiêu căng tự mãn này chắc chắn sẽ không lui về sau nữa, nhất định sẽ ăn thua đủ với bọn hắn, mà hắn có thể lợi dụng điểm này của đối phương mà bắt lấy chủ hạm địch. Chỉ tiếc rằng người hắn đang đối mặt chính là một vị Tướng quân chứ không phải là một học viên tinh anh coi lòng tự ái cao hơn tất cả.

Đợi tới khi phòng ngự của chủ hạm giảm tới 30%, Hình Chiến lệnh cho chủ hạm lùi ra sau tránh khỏi tấn công của quân địch, chỉ huy hạm đội thủ hạ hình thành một tấm khiên bảo vệ. Không giống với Cố Khâm vốn yêu thích chiến thuật tách nhỏ, phá hủy từng hạm đội của quân địch một, Hình Chiến chính là thích khiến cho quân địch rơi vào hỗn loạn rồi sau đó tiến hành giết sạch.

Chỉ chốc lát sau, số quân lính ít ỏi còn lại của trường quân sự Thủ đô bị ép vào một chỗ cùng với chủ hạm của mình, bốn phía đều là những ánh mắt nhìn chăm chăm của hạm đội trường quân sự Đệ Nhất. Đội trưởng của họ nhìn tấm khiên phía trước, cắn răng dùng toàn bộ năng lượng còn lại của chủ hạm phóng ra pháo quang năng mang theo uy lực lớn nhất. Một cột sáng màu trắng chói mắt chọc thủng một lỗ lớn trên tấm khiên tạo bởi các chiến hạm kia, nhưng đằng sau nó chủ hạm của trường quân sự Đệ Nhất đã biến mất!

Các hạm đội tập trung từ bốn phương tám hướng tới trở ngại tầm mắt của quân địch, chính vào lúc này, Hình Chiến đưa chủ hạm vòng tới mặt bên của quân địch, dùng một phát pháo quang năng y hệt làm đáp lễ. Khi các hạm đội dưới sự chỉ huy của Hình Chiến tản ra để lộ nòng pháo thẳng tắp hướng vào họ, quân địch phát hiện thì đã không còn kịp tránh, chỉ có thể gắng gượng mà nhận lấy đòn đánh này. Quân địch không chỉ mất đi hơn một nửa số chiến hạm, mà vòng bảo vệ của chủ hạm quân địch cũng hoàn toàn mất đi tác dụng, bị phá thành một cái lỗ lớn.

Đội chiến hạm đột kích của Niên Lăng Húc nắm lấy cơ hội này tiến hành công kích vào lỗ thủng. Bình bại như núi đổ, chủ hạm mất đi vòng phòng hộ rất nhanh đã bị phá hủy. Các thành viên trong đội trường quân

sự Thủ đô đều ở trên chủ hạm, mà đám tàn binh bại tốt NPC còn lại cũng không thể đẩy lên được sóng gió gì nữa. Đợi tới khi cặp sinh đôi chiếm được tất cả tinh cầu, thời gian vẫn chưa tới hai tiếng đồng hồ, hệ thống tuyên bố đối chiến kết thúc.

Từ khoang giả lập đi ra, hai vị huấn luyện viên đã đang chờ bọn họ. Thời điểm làm tổng kết sau trận đấu, Tạ Hoan trực tiếp điểm danh, “Alvin, từ trận đấu này cậu đã nhìn ra bản thân thiếu cái gì chưa?”

“A?” Alvin còn có chút mơ hồ, “Em không rõ, huấn luyện viên thầy đang nói tới cái gì? Là lúc chọn ba hành tinh kia sao? Nhưng mà cả ba cái đều khiến cho em có cảm giác nguy hiểm, hơn nữa sau đó cũng đã xác thực chứng minh trên cả ba hành tinh đều có mai phục. Em định để đám Mạch Phấn tới trợ giúp, nhưng Cố Khâm nói không cần mà...”

“Vậy cậu nói cho tôi, cậu vì sao lại chọn hành tinh ở giữa kia?” Tạ Hoan chiếu lên hình ảnh ba hành tinh.

Alvin lúng túng sờ mũi, “Ừ, nếu đều giống nhau, vậy thì dựa vào trực giác...”

“Trực giác, vấn đề lớn nhất của cậu chính là cậu quá ỷ lại vào trực giác, cho nên lơ là việc nâng cao các kỹ năng khác, chỉ dựa vào trực giác mà không động não suy nghĩ, như vậy thì cậu khác gì những người đầu óc ngu si tứ chi phát triển?” Ngữ khí của Tạ Hoan rất nặng nề, đến mức khiến cho mấy người khác cũng có chút ngượng ngùng, bởi vì nếu như đổi thành bọn họ, có lẽ cũng sẽ tùy ý mà lựa chọn một hành tinh như Alvin, “Các cậu quan sát ba hành tinh này thật kỹ cho tôi, sau năm phút nữa nói cho tôi biết lựa chọn của các cậu và lý do tại sao lại chọn nó.”

Ngoại trừ Hình Chiến và Cố Khâm, mọi người đều đứng lên vây quanh hình ảnh ba chiều mà vòng tới vòng lui, cố gắng phát hiện một điểm khác biệt, yên lặng nghĩ xem nếu như là mình thì sẽ lựa chọn hành tinh nào. Số 10 là lựa chọn của Alvin, gần như song song với số 11, mà số 12 ở vị trí thấp hơn phía bên trái số 10, cách số 11 khá xa, số lượng quân mai phục trên cả ba hành tinh đều không chênh lệch quá nhiều.

Trước đây có cái gì không hiểu Roger đều sẽ đi hỏi Cố Khâm, hiện tại hắn theo bản năng mà nhìn về phía cách đó không xa, phát hiện Cố Khâm đang thấp giọng nói cái gì đó với Hình Chiến. Bọn họ nâng một chiếc quang não, trên màn ảnh là hình ảnh giả lập của trận đối chiến vừa rồi, cũng không có dấu hiệu gì cho thấy họ dự định tham gia vào thảo luận bên này của bọn hắn. Vẫn là không nên quấy rầy thế giới hai người của bọn họ đi... Nhớ tới khi này huấn luyện viên nói Alvin quá ỷ lại trực giác, vậy bản thân cũng không thể quá dựa dẫm vào Cố Khâm. Nếu như là Cố Khâm, hắn sẽ lựa chọn thế nào? Nhớ lại cẩn thận toàn bộ quá trình đối chiến, Cố Khâm đổ bộ xuống tinh cầu số 10, tiêu diệt hơn nửa số quân mai phục, sau đó gặp phải hai mặt giáp công từ hai tinh cầu khác... Chờ chút! Chính là chỗ này!

“Nghĩ ra chưa?” Tạ Hoan liếc nhìn thời gian, “Các cậu ai nói trước?”

Angus vòng tới phía sau Cố Khâm và Hình Chiến, hai tay trái phải đồng thời đề lên vai họ, “Hai người đừng chơi một mình, cho ít mặt mũi nào.”

Cố Khâm nể tình mà đáp, “Tinh cầu số 11.”

Hình Chiến gật gật đầu.

Nghe được lựa chọn của mình giống với bọn hắn, Roger kích động lên, cũng không chờ huấn luyện viên nói gì liền tiếp lời, “Bởi vì vị trí! Tinh cầu số 11 ở ngoài cùng bên phải, đây cũng có nghĩa là nếu như quân mai phục của hai tinh cầu kia muốn tới thì một cái ở xa một cái ở gần sẽ tạo thành chênh lệch thời gian, đồng thời tránh được giáp công hai mặt của bọn họ. Tuy là tinh cầu số 12 cũng không sai, nhưng nó lại ở gần địch hơn, vì thế nên tinh cầu số 11 mới là lựa chọn tốt hơn.”

Nghe được lời giải thích của hắn, mọi người lúc này mới hiểu ra, Tạ Hoan hài lòng gật đầu, “Đúng thế, đây là một lựa chọn rất đơn giản, đòi hỏi các cậu phải động não mà suy nghĩ một chút. Trực giác chỉ là một công cụ phụ trợ, Alvin cậu nếu có thể từ cảm nhận nguy hiểm tới từ ba hành tinh mà đoán ra được có phục binh, vậy thì tiếp đó cậu nhất định phải đặt mình vào vị trí của quân mai phục, suy nghĩ xem mình sẽ làm thế nào, tiếp đó từ bên trong chọn ra phương hướng có lợi cho mình nhất. Thế nhưng cậu lại không suy nghĩ gì mà trực tiếp quyết định phương án bất lợi nhất cho chúng ta, cũng may lần này người dẫn đội là Cố Khâm, nếu như đổi thành Mạch Phấn hoặc Mạch Phiến, cậu cho rằng họ có thể chống đỡ được bao lâu? Còn có hai người Hình Chiến và Cố Khâm, biết rõ lựa chọn của Alvin là sai, nhưng lại không lên tiếng nhắc nhở...”

Cố Khâm không nhắc nhở là vì Hình Chiến thân là tổng chỉ huy cũng không mở miệng, còn Hình Chiến thì lại có suy nghĩ của chính mình, “Lần này em nhắc nhở cậu ta, vậy lần sau cậu ta có thể sẽ lại tái phạm. Hôm nay chỉ là một cuộc tranh tài, sau này tới trên chiến trường chân chính, loại hành vi này của cậu ta chẳng khác nào dùng sinh mạng của binh lính của mình đi làm tiền đặt cược cả.”

Trước khi sống lại, sau khi Hình Chiến thăng lên hàm Thiếu tướng Alvin mới được cử tới làm thủ hạ của y, lại còn là xử phạt giáng chức, đó chính là bởi vì lúc ấy hắn quá ỷ lại vào cảm ứng đặc thù của bản thân, khiến cho rất nhiều binh sĩ hi sinh trong một chiến dịch. Từ đó về sau hắn mới rút ra kinh nghiệm xương máu, chậm rãi học được cách kết hợp trực giác, suy nghĩ và kinh nghiệm với nhau, rồi mới trở thành Quân giới pháp nhãn chân chính của Liên minh. Bởi lẽ đó mà so với chiến trường, một ít thất bại khi thi đấu như vậy cũng không đáng kể chút nào.

Hình Chiến nhìn chằm chằm vào Alvin, “Cho dù có bị tổn thất một chút trong lúc thi đấu thì cũng phải giáo huấn cậu ta, chỉ có khi cậu ta làm sai thì mới có thể chân chính khắc sâu vào trong đầu. Đáng tiếc là lần này lại có Cố Khâm giúp cậu ta thu dọn đồng hồ loạn, nếu như là cặp sinh đôi dẫn đội, sau đó toàn quân bị diệt thì sẽ mang tới hiệu quả tốt hơn.” Câu trả lời lạnh lùng của Hình Chiến khiến cặp sinh đôi ôm nhau run lập cập, anh anh anh, đội trưởng thật là đáng sợ!

“Nếu như cậu ta còn không nhớ kỹ được lần giáo huấn này thì vẫn còn tám trận đấu nữa, dù thế nào đi cũng sẽ tìm được một cơ hội thích hợp.”

“Tôi, tôi, tôi nhất định sẽ nhớ thật kỹ!” Alvin đứng thẳng người nghiêm túc trả lời.

“Vạn nhất không có Cố Khâm, chiến đội cơ giáp thật sự bị toàn diệt, cậu định làm thế nào?” Angus tò mò hỏi.

Hình Chiến không nói lời nào, chuyện không cần thiết phải giải thích y chưa từng tốn công mở miệng, vừa

rồi cũng là vì Alvin nên y mới nói nhiều như thế.

Cũng không thể để cho Angus mất mặt, Cố Khâm bắt đắc dĩ trả lời cho y, “Chiến đội cơ giáp của quân địch tập trung đến một tinh cầu, như vậy chỉ cần tập trung hỏa lực phá hủy toàn bộ cái tinh cầu ấy là được, dù ba hành tinh có gần nhau, đồng thời bị hủy thì cũng có sao? Dù sao thì điểm của một tinh cầu bằng với điểm của một thành viên trong đội, chúng ta tiêu diệt toàn bộ thành viên của đối phương, để lại hai chiếc cơ giáp chậm rãi đi cắm cờ là được.”

Kỳ thực Hình Chiến và Cố Khâm đều không để ý tới điểm, tiêu chí đảm bảo đầu tiên của họ khi chỉ huy chính là lấy số lượng hi sinh ít nhất để hoàn thành nhiệm vụ. Còn điểm là cái gì? Có thể ăn sao? Trong chiến tranh còn ai quản được chuyện có một hai hành tinh không quá quan trọng trong vũ trụ mệnh mệnh bị phá hủy cơ chứ?

39. Chương 39: Tôi Là Nghiêm Túc

Tổng kết của ngày hôm nay chủ yếu tập trung vào lựa chọn của Alvin. Sau khi chuyện này được giải quyết, Tạ Hoan cho phát video đối chiến của đối thủ tiếp theo, chỉ ra vài chỗ cần chú ý tới, sau đó tuyên bố giải tán để mọi người đi về nghỉ ngơi.

Các tuyển thủ đều nằm vào khoang giả lập trong phòng đã được trường tổ chức sắp xếp sẵn. Khi các học viên trường quân sự Đệ Nhất đi ra khỏi phòng liền gặp ngay đội trưởng quân sự Thủ đô ở ngay bên cạnh. Hai bên hiển nhiên đều sững sờ. So với trường quân sự Đệ Nhất, trạng thái tinh thần của trường quân sự Thủ đô nhìn qua đều căng thẳng hơn nhiều.

Huấn luyện viên hai bên hàn huyên vài câu với nhau. Bản lĩnh xã giao của Angus tương đối ổn, thêm vào việc bề ngoài của hắn rất có tính lừa dối, chỉ nói mấy câu thôi đã khiến cho vẻ mặt cứng ngắc vì thi đấu thất bại của huấn luyện viên dẫn đội của trường quân sự Thủ đô chuyển sang mặt mày hớn hờ, cuối cùng chủ động yêu cầu học viên của mình giao lưu thêm với học viên trường quân sự Đệ Nhất, tiếp đó lại mời đám Angus cùng đi, hoàn toàn không để ý tới lòng tự ái cần che chở của các học viên vốn đầu bại của mình.

Các huấn luyện viên đi ở phía trước trò chuyện vui vẻ, đội viên hai đội đi phía sau lại không nói lời nào, một đội đi bên trái một đội đi bên phải, phân biệt rõ ràng. Cuối cùng Antonio đánh vỡ trầm mặc, “Xin hỏi, quý giáo hôm nay là ai dẫn dắt chiến đội cơ giáp? Tôi rất bội phục kỹ thuật của đối phương, hy vọng có thể kết giao làm bạn.”

Bởi vì không muốn quá đả kích những học viên này làm ảnh hưởng tới trận đấu tiếp theo, huấn luyện viên của họ cũng không phát video đối chiến trong lúc tổng kết mà lại đặt trọng điểm ở trên đối thủ kế tiếp của họ, yêu cầu tạm thời đem thất bại trong trận này bỏ qua, tranh thủ kiếm thêm điểm ở trận đấu sau. Vì thế mà hiện tại Antonio cũng không biết đối thủ của bản thân mình lúc đó là ai, có điều xem ra cũng không phải Hình Chiến, mà Cố Khâm cấp bậc thể chất tương đối thấp, hắn cũng không phải là hắn. Antonio nhớ rằng trong mấy trận đấu lúc trước, chiến đội cơ giáp được một cặp sinh đôi dẫn đội, nhưng hắn đại khái hiểu rõ được phương thức tác chiến lợi hại nhất của họ là phối hợp, nếu tách riêng thì thực lực sẽ không mạnh như vậy, vậy cái người kia rốt cuộc là ai?

“Có ba người đây, anh tìm ai?” Alvin chớp mắt một cái, bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, “Khụ, lẽ nào anh chính là người bị Cố Khâm rút hết đầu...”

Antonio nhất thời cảm nhận được ánh mắt tràn ngập đồng tình của các học viên trường quân sự Đệ Nhất, “Không sai.” Hắn cũng không giấu diếm gì cả, chỉ kinh ngạc mà nhìn về phía Cố Khâm, “Hóa ra là cậu.” Lễ nào thể chất của Cố Khâm không chỉ ở cấp D như trong tình báo nói? “Không ngờ trình độ đối kháng cơ giáp và năng lực chỉ huy của cậu đều mạnh như thế. Sau này tôi có thể thường tìm cậu thảo luận không?”

Ánh mắt Hình Chiến lập tức trở nên lạnh lẽo, lập tức nắm chặt lấy tay Cố Khâm. Cố Khâm không hiểu gì mà liếc y một cái, giãy một chút nhưng không rút tay ra được, ngược lại còn bị siết chặt hơn. Cố Khâm không thể làm gì khác ngoài tạm thời không để ý tới y, trước hết trả lời lời mời của Antonio, “Xin lỗi, thực lực của anh yếu quá, chúng ta không cần thiết phải thảo luận với nhau.”

Lời từ chối thẳng thừng không chút nể mặt nào của Cố Khâm khiến tâm tình của Hình Chiến khoan khoái hơn không ít, lực đạo trên tay cũng buông lỏng ra, nhưng vẫn không buông ra, nắm như vậy cũng rất tốt. Mà ánh mắt đám người Alvin nhìn Antonio càng trở nên thêm đồng tình hơn. Antonio đã ngờ tới Cố Khâm sẽ không đồng ý, còn nghĩ ra một đồng lý thuyết phục chuẩn bị để thuyết phục đối phương, chỉ không nghĩ tới Cố Khâm sẽ dùng lý do gây tổn thương như vậy để từ chối khiến cho hắn nhất thời không biết nói gì hơn, hai bên lại một lần nữa rơi vào trầm mặc đầy xấu hổ.

Người của trường quân sự Thủ đô cũng không tiếp tục tự chuốc lấy nhục nhã nữa. Khi đi hết hành lang dài dằng dặc, hai đội cuối cùng cũng tách ra. Tạ Hoan rõ ràng mà thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên cũng rất không thích trò hàn huyên này. Hắn vung vung tay, “Các cậu đều quay về đi.”

Khác với bầu không khí nặng nề khi nãy, lúc này đoàn người vừa nói vừa cười đi về phòng nghỉ ngơi, nhưng đi không được bao lâu đã nghe thấy một âm thanh truyền tới từ phía sau, “Hình Chiến ca ca!”

Mọi người quay đầu lại, phát hiện mỹ nhân không biết là nam hay nữ đang kéo một thanh niên cao to anh tuấn đi về phía bọn họ.

A, hắn là —— Cố Khâm liếc nhìn hầu kết của đối phương —— nam, hình như đã từng gặp ở chỗ nào đó...

Cậu biết hắn? Cố Khâm dùng ánh mắt dò hỏi Hình Chiến.

Hình Chiến nhẹ nhàng xoa nắn tay hắn, Không biết.

Buông tay. Cố Khâm chuyển tầm mắt tới cái tay đang nắm lấy tay mình của đối phương, sau đó nhận lại được sự im lặng và cái siết tay càng thêm chặt của đối phương.

Thanh niên cao lớn vỗ vỗ tay mỹ nhân, nhìn chằm chằm vào Hình Chiến, “Cậu chính là đội trưởng đội trưởng quân sự Đệ Nhất Hình Chiến? Tôi là hôn phu của Hứa Thiếu Dương, đồng thời cũng là đội trưởng đội trưởng quân sự Liên minh chỉ huy, tên là Vương Tử Minh. Cha tôi là Vương Thao, hắn là cậu đã từng nghe thấy rồi.”

Thấy Hình Chiến vẫn là bộ dáng không biết mình, Hứa Thiếu Dương cắn môi dưới, dùng một loại ánh mắt ai oán mà nhìn Hình Chiến, giống như đang nói, “Sao anh không hỏi tại sao em lại đi cùng hắn? Anh sao

không tới cướp em? Anh chỉ cần nói một câu em sẽ là của anh, em lập tức bỏ hần đi theo anh!”

Alvin che mắt, hần cứ nhiên lại có thể đọc ra nhiều thứ chỉ từ một ánh mắt như vậy! Giác quan đặc thù của hần lại tiến hóa sao!

Vương Thao là ai? Cố Khâm buồn bực tiếp tục hỏi dò bằng mắt.

Lãnh đạo cao nhất hiện nay của bộ chính trị Liên minh. Hình Chiến đáp.

Nếu như đổi thành trước đây, cho dù có là lãnh đạo cao nhất, Cố Khâm cũng sẽ chỉ cho rằng đó là một nhân vật nhỏ nhoi không đáng chú ý, chẳng qua chỉ là có cái chức vụ nghe êm tai mà thôi, còn quân hàm có đặt tới cấp úy hay không thì thật sự không biết được. Nhưng kể từ khi biết bộ chính trị có khả năng có người cấu kết cùng Satan, hần cũng không còn có thể coi thường nữa.

Tại sao con trai của lãnh đạo bộ chính trị lại vào học trường quân sự, lại còn leo lên được vị trí cao như thế? Là học viên tinh anh trường quân sự Liên minh chỉ huy, đồng thời là đội trưởng của đội đại biểu cho trường tham gia Giải đấu liên trường lần này, đây đã nói rõ thực lực tổng hợp của y vô cùng mạnh mẽ, tương lai khi gia nhập quân đội khẳng định sẽ trực tiếp lên làm quan chỉ huy. Vương Thao này bồi dưỡng con trai của mình như thế, đây là vì muốn xếp vào trong bộ quân sự một quân cờ sao?

Thấy Hình Chiến chỉ lo đầu mày cuối mắt với người đứng bên cạnh, không thêm để ý tới mình, Vương Tử Minh tâm tư thâm trầm cũng không tức giận, trái lại còn vô cùng hào phóng mà đưa tay ra, “Làm đội trưởng của hai đội có thể coi là mạnh nhất, chúng ta hần là nên làm quen nhau một chút. Vốn tôi còn hi vọng năm nay có thể đánh bại trường các cậu, nhưng đáng tiếc năm nay có cậu và Thương Lang, chỉ sợ là tôi không có cơ hội lấy được giải quán quân rồi.”

Hình Chiến có một chút ấn tượng với Vương Tử Minh, bởi vì trước khi sống lại, tại Giải đấu liên trường lần này, lần đầu tiên giải quán quân hạng mục thi đấu đoàn đội bị cướp khỏi tay họ, mà đó chính là bởi vì sự chỉ huy của người trước mắt này. Giải quán quân của hạng mục chiến thuật chỉ huy trong thi đấu cá nhân cũng bị y bỏ vào túi, thế nhưng sau đó đối phương lại vào quân khu Đệ Tam, Hình Chiến cũng không chú ý tới y nữa. Hôm nay lại nhớ tới, nói không chừng đối phương lại là một nhân vật cực kỳ trọng yếu.

“Hình Chiến.” Hình Chiến giơ lên cái tay đang nắm tay Cố Khâm của mình, ý bảo mình hiện tại không rảnh bắt tay với y, lại lặp lại một lần tên của mình coi như nhận thức xong với y.

Cố Khâm không được tự nhiên rút tay ra, lại vẫn không rút ra được, nghĩ lại vẫn đang ở trước mặt người ngoài nên quyết định cho Hình Chiến một ít mặt mũi. Chỉ là hần cảm giác tay mình cũng đã sắp bị ánh mắt của cái người tên là Hứa Thiếu Dương đâm thủng rồi.

“Ha ha, nhìn qua chúng ta đều có một điểm giống nhau, người đẹp cao hơn tất cả mà.” Vương Tử Minh ám muội mà xoa xoa cánh tay đang kéo mình của Hứa Thiếu Dương. Đối phương hờn dỗi mà tựa đầu lên trên bả vai của y, còn không quên trợn mắt giận dữ nhìn Cố Khâm một cái.

So sánh mình với một người như thế? Khóe mắt Cố Khâm giật giật, lại bước về phía trước một bước, uy thế toàn bộ phóng ra ép về phía đối phương. Một khắc ấy, phía trước Vương Tử Minh phảng phất như xuất hiện một con dã thú hung mãnh, mở ra cái miệng lớn như chậu máu cắn y, máu toàn thân đông cứng lại, sợ hãi bao phủ lên trái tim của y, cơ thể không cách nào động đậy được. Mà Hứa Thiếu Dương ở gần hơn thì lại càng bị dọa đến mức suýt ngất đi.

Cũng may loại khí thể này đến cũng nhanh mà biến mất cũng nhanh, nhưng đối với hai người kia mà nói thì lại dài tựa như một thế kỷ. Chờ tới khi hai người lấy lại tinh thần đã như đi một vòng quanh địa ngục mà trở về địa ngục, xung quanh không có bất cứ thay đổi gì, tựa hồ tất cả khi nãy chỉ là ảo giác.

Vương Tử Minh chảy mồ hôi lạnh khắp người, hai chân không khống chế được mà run rẩy, gần như đứng không vững nổi, lại còn thêm trọng lượng của Hứa Thiếu Dương toàn bộ đều ép lên y, khiến cho đầu gối mềm nhũn của y suýt chút nữa gục xuống. Vương Tử Minh lão đảo một cái mới đứng vững được, cũng không còn cách nào duy trì phong độ thân sĩ khi nãy của mình nữa, miễn cưỡng cười một cái, “Chúng ta sau này còn gặp lại.” Sau đó tận lực tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra mà kéo Hứa Thiếu Dương rời khỏi tầm mắt của họ.

Vương Tử Minh đi hồi lâu mới lấy lại được sức lực, lạnh lùng đảo mắt qua nhìn Hứa Thiếu Dương, thành sự không đủ bại sự có thừa! Nhìn người ở bên cạnh Hình Chiến người ta xem! —— Có điều, một quân giáo sinh sao lại có khí thể như vậy? Lẽ nào thật sự chính là ảo giác của mình? Thế nhưng mồ hôi lạnh đầy người như này... Lẽ nào Cố Khâm kia đánh thuốc gì lên mình? Đúng, nhất định là như thế!

“Tử Minh ca~ Lúc thi đấu anh nhất định phải hung hăng đánh cho Thương Lang kia một trận!” Hứa Thiếu Dương nghiêng răng nghiêng lợi mà nói. Nếu không phải vì Thương Lang, Hình Chiến đã sớm là của mình rồi! Cho dù Vương Tử Minh có ưu tú thể nào đi chăng nữa, so sánh thân phận của hai người, Nguyên soái mới thực sự là người nắm thực quyền, còn chính phủ vốn chỉ là một cái thùng rỗng. Vì thế Hình Chiến mới là lựa chọn tốt hơn.

“Câm miệng.” Vương Tử Minh đẩy hắn ra, sửa lại cổ áo của mình, quay lại phòng nghỉ ngơi, đóng sầm cửa lại ngay trước mặt hắn.

Nhạc đệm nho nhỏ này cũng không ảnh hưởng gì tới tâm tình của mọi người, chỉ có điều suốt thời gian đi trên đường, Hình Chiến từ đầu tới cuối đều không buông tay Cố Khâm ra. Đám người Alvin, Roger đi đằng sau chụm đầu ghé tai mà cười trộm. Cố Khâm nghe rất rõ ràng bọn họ nói đủ thứ gì mà “Tú ân ái”, “Thế giới hai người” rồi “Chúng ta không nên quấy rầy” gì đó.

Thật vất vả mới tách ra khỏi mọi người, Cố Khâm “bóp” một cái đùi sức vỗ lên mu bàn tay của Hình Chiến, “Tôi bảo, cậu nên buông tay đi chứ?”

Hai người họ mặc dù đóng giả làm người yêu, thế nhưng hẳn luôn cảm thấy họ quá mức dính nhau, hiện tại hầu như mọi người đều đã cho rằng họ là một đôi rồi, làm cử động thân mật như vậy có lẽ không cần thiết nữa.

Hình Chiến không nói lời nào, kéo tay Cố Khâm đè lên ngực mình, “Tôi là nghiêm túc.”

Thành thịch, thành thịch... Cố Khâm cảm giác được nhịp tim mạnh mẽ của đối phương, khiến cho tim của bản thân cũng không tự chủ được mà cũng theo đối phương đập lên thành cùng một tần suất, không khí xung quanh cũng giống như càng ngày càng nóng. Cố Khâm không hiểu ý tứ mấy lời này của Hình Chiến, “Cậu nói cái gì?”

“Tôi là nghiêm túc.” Hình Chiến lặp lại một lần nữa, “Tôi không muốn đóng giả người yêu với cậu.”

40. Chương 40: Thử Bên Nhau

“...Tại sao?” Cố Khâm cảm giác trong lòng buồn bực đến phát hoảng. Lúc trước người nói giả làm người yêu chính là Hình Chiến, hiện tại toàn Liên minh đều biết rồi, y lại hối hận nói không làm, lẽ nào bọn họ sắp tới phải làm bộ chia tay nhau sao? Y đến cùng coi hắn là cái gì! Trong lòng Cố Khâm dâng lên một ngọn lửa giận dữ, nếu như Hình Chiến không đưa ra được một lý do hoàn hảo, hắn không đánh gãy răng cửa đối phương thì không hết giận được!

Cảm giác được Cố Khâm hình như đang hiểu lầm cái gì, Hình Chiến nói tiếp, “Không phải đóng giả người yêu nữa, tôi hi vọng chúng ta thật sự ở bên nhau.”

Cố Khâm vừa mới siết tay lại thành nắm đấm, kết quả câu nói này của Hình Chiến lập tức khiến cho hắn ngây ngẩn. Hắn mất mấy giây tiêu hóa, nhưng trong đầu vẫn loạn thành một đoàn như trước, hoặc là nói hắn hiểu được ý của đối phương, cho nên mới kinh ngạc đến mức không dám tin tưởng, “Tôi không rõ lắm, cậu nói ở bên nhau ý là...?”

“Chúng ta có thể thử ở bên nhau một đời xem sao.” Hình Chiến dùng một loại ngữ khí nghiêm túc như đang bàn bạc về nhiệm vụ mà nói, “Chúng ta từng trải qua những sự kiện giống nhau, có mục tiêu giống nhau, có thực lực tương đương có thể kề vai chiến đấu, như vậy cậu sẽ không phải lo lắng bản thân khiến cho vợ con lo lắng sợ hãi có vấn đề phát sinh, cho nên như vậy tôi hiển nhiên là người thích hợp với cậu nhất. Chúng ta phối hợp ăn ý, cậu cũng sẽ không oán giận tôi ít nói không ghét bỏ tôi lạnh lùng, giữa chúng ta xưa nay không thiếu đề tài, tôi cho rằng cậu cũng là người thích hợp nhất của tôi. Người thân của chúng ta đều đã thừa nhận chúng ta, thậm chí toàn Liên minh đều đã biết quan hệ của chúng ta, dưới tình huống như vậy chúng ta ở bên nhau thì có gì không tốt?”

Nghe ngữ khí không mang theo một chút nhiệt độ nào của Hình Chiến, Cố Khâm bình tĩnh lại. Hắn thuận lợi rút tay của mình về, lần này Hình Chiến cũng không dùng sức giữ lại nữa. Cố Khâm nhìn ánh mắt kiên định của đối phương, bỗng nhiên lắc đầu cười một cái, “Những điều cậu nói đều là điều kiện khách quan. Theo những điều kiện đó, chúng ta quả thực rất hợp nhau, có điều tuy rằng trước đây tôi chưa từng yêu ai cả nhưng tôi vẫn biết rõ nếu như muốn trở thành người yêu, cho dù điều kiện có thích hợp thế nào đi chăng nữa, không có cơ sở tình cảm căn bản không thể coi là tình yêu được. Cậu cảm thấy cậu đối với tôi đúng là tình yêu sao?”

Hình Chiến cũng không vì những lời này của Cố Khâm mà từ bỏ, “Tôi thấy người khác tiếp cận cậu, thể hiện có hảo cảm với cậu, tôi liền sẽ tức giận, lo lắng cậu bị những người khác cướp đi, thứ tình cảm này gọi là ghen không sai chứ? Tôi luôn vô ý thức muốn gần gũi với cậu, tôi còn có thể sinh ra kích động với cậu — trước đó không có bất kỳ ai có thể khiến cho tôi có cảm giác này cả. Nếu đây vẫn không phải là tình yêu thì tôi tin rằng cảm tình có thể chậm rãi bồi dưỡng, thân cận với nhau như vậy, dưới tình huống điều kiện cả hai bên thích hợp lẫn nhau, tại sao chúng ta lại không thử xem sao?”

Cố Khâm lập tức ghen hờn. Hắn cảm thấy tình cảm của Hình Chiến với mình vẫn còn chưa lên tới mức độ có thể trở thành người yêu ở bên nhau đến hết đời, thế nhưng hắn cũng không biết nên phản bác đối phương thế nào cả, cuối cùng chỉ có thể nói, “Tôi cũng không có ý định yêu đương kết hôn gì cả, vì thế nên tại sao lại muốn đi thử? Hơn nữa tôi cảm thấy cậu quá lý trí, không có cảm giác của một người rơi vào lưới tình...”

Ánh mắt của Hình Chiến sâu thẳm, “Vậy cậu hi vọng tôi thế nào? Mỗi ngày đưa cậu một bó hoa? Mỗi ngày hôn chào buổi sáng một cái, hôn chào buổi trưa một cái, hôn chúc ngủ ngon một cái? Mua nhẫn sau đó quỳ một chân cầu hôn cậu rồi tổ chức một hôn lễ vừa lãng mạn vừa long trọng? Những cái này tôi đều làm được, chỉ cần chúng là điều cậu muốn. Nhưng tôi không cho rằng người đã trở thành Tướng quân như cậu sẽ cần những thứ này.”

“Cậu cần chính là một người mà cậu có thể giao phía sau lưng cậu cho người đó ở trên chiến trường, một người mà tại thời điểm cậu mệt mỏi có thể yên lòng giao phó cho người đó xử lý để cậu có thể nghỉ ngơi, một người vào lúc cậu bị thương có thể dẫn cậu đi chữa trị giúp cậu bôi thuốc, một người có thể cùng cậu thảo luận chiến thuật thúc đẩy cậu không để cậu trì trệ đứng yên tại chỗ, một người vào lúc tâm tình cậu nóng nảy có thể cùng cậu bồi luyện giúp cậu phát tiết tâm tình, một người có thể vào lúc cậu ra chiến trường mong muốn cậu nhất định phải trở về.”

“Cố Khâm, cậu có thể nói cậu không muốn kết hôn, nhưng tôi tin rằng cậu sẽ không nói rằng cậu không muốn làm bạn với một người như vậy. Mà người này chính là tôi, cũng chỉ có thể là tôi. Vì thế, cho tôi một cơ hội, cũng là cho bản thân cậu một cơ hội, chúng ta ở bên nhau đi.”

Rõ ràng không phải là câu nói kích động hay gây cảm động lòng người, thế nhưng một khắc ấy, Cố Khâm lại cảm giác thấy mình đã bị thuyết phục. Không thể phủ nhận, chỉ có một vị Tướng quân mới có thể hiểu rõ một vị Tướng quân chân chính cần là thứ gì. Đây không thể nói là ái tình, chỉ có thể coi là làm bạn với nhau, nhưng cũng là một loại quan hệ khiến người ta thật trông mong. Cố Khâm do dự trong chốc lát, rốt cục gật gật đầu, “Được, chúng ta thử xem.”

Khóe môi Hình Chiến cong lên một độ cong vô cùng nhỏ, không phải cười lạnh hay trào phúng, mà là một nụ cười chân chính. Y lần thứ hai tiến lên nắm chặt lấy tay Cố Khâm, trầm ổn mà mạnh mẽ, mang theo tự tin tuyệt đối với tương lai, phẳng phất như y đã sớm dự liệu được Cố Khâm sẽ không từ chối y, mà một khi đã bắt đầu, y sẽ không để cho nó kết thúc.

“Cậu... Cậu cười?!” Cố Khâm không tin nổi mà xoa xoa mắt. Nụ cười của Hình Chiến tuy rằng rất nhạt, nhưng lại khiến cho đường nét khuôn mặt trở nên nhu hòa, giống như phù dung chấm nở, lóe lên một cái rồi lại biến mất, không phải cảm giác kinh diễm mà ngược lại lại mang theo một ít ngại ngùng, có thêm ngây ngô của tuổi hai mươi, hoàn toàn nhìn không ra đây là một vị Tướng quân kinh nghiệm lâu năm trên sa trường.

Hình Chiến sờ sờ gò má, quá lâu không cười, y cũng quên mất cách cười như thế nào. Thử cong khóe môi lên lần nữa, kết quả cơ mặt lại co quắp một trận.

“Phụt, cậu không muốn cười thì cũng đừng cười, cười như thế xấu lắm.” Cố Khâm đưa tay xoa bóp gò má y. Bộ dạng khi này của Hình Chiến vừa ngây thật sự có vẻ rất vui vẻ, hắn lại có chút bội phục bản thân cứ nhiên có thể khiến cho đại mặt đơ cười lên từ nội tâm mình.

Hình Chiến kéo tay Cổ Khâm xuống, bỗng nhiên bước một bước dài về phía trước. Hai người gần như dán chặt lại với nhau, Cổ Khâm rõ ràng cảm giác được môi của y lướt qua chóp mũi của mình, “Tôi hi vọng cậu sẽ không đổi ý.”

“...” Khoảng cách này có chút nguy hiểm nha... Cổ Khâm tránh khỏi tay đối phương, lùi một bước dài về phía sau kéo dài khoảng cách, đã nói chỉ là thử xem mà thôi, sao lại có một loại ảo giác như là mình đã bị trói buộc lại rồi? “Tôi nghĩ là mình cần phải nói rõ hơn một chút. Chúng ta cũng không tính là người yêu chính thức. Tôi đối với cậu vẫn không có loại cảm giác kia, vì thế nên một số việc mà chỉ có người yêu mới làm... Cậu biết đấy, chúng ta hiện tại không thể làm.”

Hình Chiến nhìn chằm chằm vào môi của hắn, bỗng nhiên cúi đầu hôn lên một cái. Con ngươi Cổ Khâm thu nhỏ lại, đột nhiên giờ lên nắm đấm “Bốp” một cái chuẩn xác đấm vào gò má Hình Chiến. Hình Chiến cũng không rút lui, lưng vẫn ưỡn thẳng tắp như trước, cơ thể nghiêng về phía trước, con mắt sáng lên dị thường, giống như mãnh thú nhìn chằm chằm vào con mồi, “Không thích?” Trong khoang miệng có lẽ bị rách một chỗ, khiến cho mùi máu khiến người hưng phấn lan tỏa.

Cổ Khâm lè lè lưỡi liếm liếm môi, “Không ghét.” Chỉ là có chút ngứa, lòng ngứa nên tay cũng ngứa luôn, “Phản xạ có điều kiện mà thôi, lần sau nhớ trước tiên phải hỏi ý kiến của tôi.” Hắn từ bên gối lấy ra một tuýp thuốc mỡ ném cho Hình Chiến, “Cậu tự mình giải quyết đi, tôi đi tắm.”

Cổ Khâm vội vã nhốt mình lại vào trong phòng tắm, nhìn chính mình trong gương mà cau mày, đưa tay lên đụng vào môi một cái. Vừa nãy trong nháy mắt kia, nhịp tim hắn đã tăng nhanh...

Nói là thử ở bên nhau, thế nhưng hình thức ở chung của hai người trước mặt người ngoài xem ra cũng không hề khác gì cả. Thêm vào đó mỗi ngày đều có thi đấu, bọn họ gần như cũng không có mấy thời gian để mà hẹn hò —— khụ, tăng tiến tình cảm. Hình Chiến là phái hành động không thích dùng lời nói, cho nên thái độ “nếu muốn thân thiết thì trước tiên phải nói với tôi một tiếng” của Cổ Khâm thật giống như đang làm khó y. Y không tiếp tục thử tiến thêm bước nào nữa, để cho trạng thái cảnh giác ban đầu của Cổ Khâm chậm rãi giảm xuống.

Có Hình Chiến và Cổ Khâm, trường quân sự Đệ Nhất thi đấu dị thường ung dung thuận lợi tại vòng đoạt điểm. Trong số mọi người chỉ có duy nhất Alvin là có áp lực, bởi vì lời nói lúc trước của Hình Chiến, nếu như hắn không tiến bộ thì trong tám trận đấu này kiểu gì cũng sẽ tìm cơ hội dạy dỗ hắn một trận. Vì thế nên đối với mỗi một mệnh lệnh của Hình Chiến, Alvin đều phải trầm tư suy nghĩ một phen, có lúc suy nghĩ quá lâu khiến cho họ bị lỡ mất thời cơ tốt nhất. Thế nhưng Hình Chiến cũng không vì thế mà trách cứ hắn, hắn có thể ý thức được chính mình nên phát triển về hướng nào là được, đợi tới khi hắn có nhiều kinh nghiệm hơn, tốc độ sẽ không còn là vấn đề.

Thế nhưng Alvin lại phát hiện được, bởi vì tâm tình gần đây của Hình Chiến tốt hơn, vậy nên rất nhiều khi khí tràng của y sẽ không đáng sợ như trước nữa. Mà Cổ Khâm thì ngược lại, mới đầu một hai ngày, khi ở cùng Hình Chiến hắn đều có vẻ như phòng bị đối phương, thế nhưng sau đó mấy ngày này, bọn họ lại trở về trạng thái bình thường.

Bởi thế nên hình thức nào động của Alvin được mở ra, nhất định là Hình Chiến muốn dè Cổ Khâm, nhưng lại bị Cổ Khâm phản kháng và từ chối, cho nên Cổ Khâm mới thời thời khắc khắc cảnh giác đến hành động của y, tới khi phát hiện được y đã bỏ ý nghĩ đó đi rồi lại thả lỏng cảnh giác —— Ó? Có chỗ nào đó không

đúng, vậy tại sao tâm tình của Hình Chiến lại rất tốt? Lẽ nào là bởi vì y tuy rằng không hề được người ta, nhưng vẫn ăn được rất nhiều đậu hủ? Ủ, nhất định là như vậy! Ai u, đừng nói là bọn họ chưa từng làm nha?

“Ánh mắt đó của cậu là sao?” Cố Khâm nghi hoặc không hiểu gì mà liếc sang Alvin.

“Không có không có!” Alvin cười ha ha, sau đó lôi kéo đám Roger ra bắt đầu thăm thì phát hiện mới của bản thân.

“Cậu biết bọn họ đang nói cái gì không?” Cố Khâm hỏi Hình Chiến đứng ở bên cạnh, “Ánh mắt của bọn họ giống như, a, giống như mèo ăn vụng thịt ấy.”

Hình Chiến liếc mắt nhìn về nơi đó, “Đang thảo luận đời sống về đêm của chúng ta.”

“...” Tuy rằng ngữ khí của y rất nghiêm túc, thế nhưng Cố Khâm lại cảm thấy y như đang ám chỉ cái gì đó, biết thế đã không hỏi...

Bởi vì trường quân sự Đệ Nhất đều luôn thắng áp đảo đối thủ đoạt được rất nhiều điểm, hơn nữa còn rất tham, mỗi đối thủ của họ luôn không cách nào tránh được vận mệnh toàn quân bị diệt cả. Cố Khâm cùng Hình Chiến lại như hai viên thuốc an thần, khiến cho mọi người có cảm giác, cho dù họ có làm không tốt, chỉ cần có bọn họ ở liền sẽ có thể biến thứ tầm thường thành thần kỳ, thắng mà không có chút áp lực nào. Ngoại trừ Niên Lăng Húc vì để cho Phương Vi Hùng có vài cơ hội ra sân mà nghỉ ba lần ra, các thành viên chủ lực khác đều không xin nghỉ.

Tám trận tranh tài đi qua, trường quân sự Đệ Nhất dẫn đầu. Trường quân sự Liên minh chỉ huy thực lực tương đương với bọn họ, Vương Tử Minh kia vẫn là có chút thực lực, điểm đuổi rất sát. Không biết có phải do trường chủ nhà cố ý sắp xếp hay không, đối thủ trận đoạt điểm cuối cùng của hai trường chính là nhau, đồng thời cũng là trận tranh giải quán quân cuối cùng.

“Có Z và Thương Lang, thực lực của trường quân sự Đệ Nhất thực sự là quá mạnh! Học viên Vương Tử Minh tuy rằng rất giỏi, nhưng tại cục diện một chọi hai thế này lại có vẻ thua kém họ.” Thương tướng Mendel cảm khái, “Không có chút gay cấn nào! Theo tôi trận cuối cùng này chúng ta thay đổi luật một chút, thêm vào chút nội dung thú vị, thế nào?”

“Ồ? Tướng quân Mendel có đề nghị gì sao?” Hiệu trưởng Dương vuốt râu dê, hứng thú mà hỏi.

41. Chương 41: Thay Đổi Luật

“Không bằng chúng ta làm như thế này, bối cảnh giả thiết của nhiệm vụ đặt trong quân đội, trường quan là một kẻ tham sống sợ chết, quân địch đã bao vây quân đoàn này, yêu cầu quân đoàn trong ba tiếng phải đầu hàng. Thân phận của hai bên đối chiến là binh lính bình thường nhất trong quân, trong ba tiếng họ nhất định phải cướp được quyền chỉ huy, sau ba tiếng, tiểu đội nắm quyền chỉ huy trong tay là đội chiến thắng.” Mendel nói ra.

“Phe thắng là tiểu đội nắm quyền chỉ huy, chứ không phải là bên ngăn cản trưởng quan đầu hàng hay đột phá vòng vây?” Hiệu trưởng Dương nhảy bèn chỉ ra điểm quan trọng.

“Chỉ cần nắm được quyền chỉ huy thì chẳng khác nào ngăn cản đầu hàng, rồi mới có thể phá vòng vây được, dù sao muốn đoạt quyền trong vòng ba tiếng là rất khó khăn. Tôi thừa nhận kết quả cuối cùng của nhiệm vụ này rất có thể sẽ là hai bên đều không đoạt được quyền chỉ huy, dưới tình huống ấy thì phải xem xem đội ngũ nào leo lên nhanh hơn thôi.” Mendel giải thích cặn kẽ.

Hiệu trưởng Dương cau mày, “Nhiệm vụ này đặt ra là để kiểm tra tố chất gì của học viên? Nếu như là vì để tăng tính chính xác cho kết quả và tăng mức độ hấp dẫn cho người xem thì tôi cho rằng hoàn toàn là không cần thiết.” Mặc dù ý kiến của đối phương quả thực có thể làm giảm đi ưu thế của Hình Chiến và Cố Khâm, nhưng dù sao Giải đấu liên trường vẫn luôn là giao lưu đứng đầu thi đấu thứ hai, nội dung đối chiến chính là muốn kiểm tra xem các học viên đã nắm được kiến thức vững tới mức nào, nếu như đảo ngược lại thì quả thực không có ý nghĩa gì nữa.

“Không thể nói như vậy. Nếu như bọn họ muốn đoạt quyền, đầu tiên phải tranh thủ ủng hộ của những binh lính khác — thể hiện ra thực lực của bản thân mình mới có thể được nhiều người biết tới hơn, có được sự giúp đỡ của những binh lính khác mới có thể lật đổ trưởng quan đang nắm quyền, đồng thời đoạt được quyền chỉ huy, không phải sao? Đây chính là để kiểm tra thực lực tổng hợp cùng năng lực đoàn kết tập thể của học viên dự thi.” Mendel nói đến rất mạch lạc rõ ràng.

Cho dù giải thích như vậy nghe vừa có chút đạo lý lại vừa có chút gượng ép, hiệu trưởng Dương cũng không phản bác được. Quân hàm của Mendel so với mình cao hơn một cấp, chỉ cần đề nghị không trái với nguyên tắc, hẳn nhất định phải coi trọng. Có điều hiệu trưởng Dương cảm thấy rất kỳ quái, đề nghị của Mendel đến tốt cùng là vì cái gì, tuy rằng con trai Antonio của hắn là một thành viên trưởng quân sự Thủ đô, cũng tham gia thi đấu đoàn đội, thế nhưng điểm của trưởng quân sự Thủ đô hiện tại khẳng định không đuổi kịp được hai trường này nữa, cũng không có ai trong học viên dự thi của trường quân sự Liên minh chỉ huy có quan hệ thân thích gì với đối phương cả. Lẽ nào chỉ là vì không muốn xem một trận đấu không có chút kịch tính nào hay sao?

Cuối cùng hiệu trưởng Dương chỉ có thể trả lời, “Muốn thay đổi luật thi đấu và nội dung thi đấu thì một mình tôi không làm chủ được, e rằng cần nhiều người đồng ý hơn.”

Mendel tán thành gật đầu, “Đây là tất nhiên, chúng ta có thể lập tức thương lượng cùng với những người khác.”

Đầu tiên hiệu trưởng Dương liên hệ với Nguyên soái phu nhân Chung Vân Tu. Chung Vân Tu nghe xong lời của Mendel, vẻ mặt không rõ ý vị trầm tư một lúc, sau đó cười nói, “Như vậy cũng được. Có điều để cho công bằng, tôi cho rằng muốn thay đổi thì nên đồng thời thay đổi, nhiệm vụ của các tổ thi đấu cùng nên đều đổi thành như thế hết. Dù sao thì đối chiến vẫn là đồng thời tiến hành, chúng ta vừa vặn có thể nhìn ra chênh lệch của mỗi đội.”

Mendel sững sờ, “Ngài nói đúng.” Kỳ thực hắn đưa ra đề nghị này cũng không hi vọng sẽ được đồng ý. Đây vốn là một chút khiêu khích nho nhỏ cùng nhắc nhở phía trên muốn hắn thực hiện để thăm dò phản ứng của Nguyên soái. Hắn cho rằng Nguyên soái nhất định sẽ từ chối, kết quả Chung Vân Tu này lại tự mình làm chủ, đây là đã quen với việc ra lệnh thay cho Nguyên soái rồi sao? Như vậy cũng được, hiệu quả càng

thêm rõ ràng, chính mình xem như đã vượt mức hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng nếu như Nguyên soái thực sự nhìn ra ý tứ trong đó, vậy bản thân mình liền biến thành con chim đi đầu, thế nhưng hẳn lại không thể chống đối mệnh lệnh của bên trên...

Hiện tại Mendel đã không còn cách nào quay đầu lại nữa. Vò mề chẳng sợ nứt, nhưng đáy lòng hẳn vẫn thấy rất sợ Hình Duệ, vì thế nên hẳn rất không có cảm giác an toàn, vừa càng lúc tách khỏi Liên minh càng xa, liên tục đi lấy lòng ông chủ hiện tại, tranh thủ nhiều lợi ích hơn nữa cho tương lai của mình; đồng thời cũng vừa nỗ lực che giấu tội ác của bản thân, muốn điều thấp một chút, không muốn bị Hình Duệ liệt vào trong danh sách đối tượng trọng điểm cần trừng phạt.

Chung Vân Tu đã đồng ý, vậy kế tiếp phải tìm tới người trong cuộc, chính là các vị hiệu trưởng của các trường tiến vào vòng đoạt điểm lần này. Những hiệu trưởng này đều đã thành tinh, không nói có đồng ý hay không, chỉ nói cho dù luật có định ra thế nào thì họ đều sẽ tuân theo, nếu mọi người đều giống nhau, vậy không còn gì để nói nữa. Nhưng bọn họ đều hiểu nguyên nhân của việc này là gì, còn không phải là bởi vì hai đội tranh cướp giải quán quân kia sao? Bọn họ nhiều nhất cũng chỉ là ăn theo mà thôi. Cho dù hiệu trưởng Dương đã giải thích đây là đề nghị của Thượng tướng Mendel, mọi người cũng đều coi thành vì quan hệ giữa hắn và Mendel tốt, cho nên chọn ra nhiệm vụ như vậy để làm suy yếu ưu thế của trường quân sự Đệ Nhất đi.

Mọi người đều biết khả năng xã giao của Vương Tử Minh rất cao. Người trong trường quân sự Liên minh chỉ huy đều tâm phục khẩu phục đối với y, hơn nữa y đối nhân xử thế khéo léo đưa đẩy, luôn biểu hiện ra bộ dạng thích hòa hợp cùng với mọi người, không chỉ khiến người khác tâm phục khẩu phục, còn khiến người ta rất thích thân cận với y.

Ngược lại, Hình Chiến tính cách lạnh lùng, dựa vào thực lực và thân phận để nói chuyện, mọi người phần lớn đều là kính nể y. Nếu như đặt trong hoàn cảnh nhiệm vụ như vậy, không có thân phận ai cũng thêm muốn mà chỉ dựa vào việc liều mạng, e rằng y không có cách nào để vươn lên từ tầng thấp nhất đi tới tầng cao nhất trong vòng ba tiếng cả. Còn Cố Khâm, hẳn nổi danh là dựa vào chiến thuật chỉ huy, thân phận binh sĩ cơ bản không cho hắn sân khấu để phát huy, thể chất quá yếu của hắn thậm chí còn khiến hắn không phát huy bằng được cả Hình Chiến.

Hiệu trưởng trường quân sự Đệ Nhất Shawn vui tươi hơn hở nói, “Không sao, không quan hệ, tôi tin vào thực lực của các học viên của tôi, dù cho có là nhiệm vụ gì thì họ đều có thể thắng.”

Shawn từ chỗ Tạ Hoan biết được Hình Chiến đã dạy bảo Alvin như thế nào, bởi thế nên ông vẫn rất tin tưởng vào thủ đoạn của Hình Chiến. Dù sao thì cha Hình Chiến cũng là Nguyên soái, mưa dầm thấm đất bao nhiêu mưu kế, mà Nguyên soái phụ nhân còn lợi hại hơn nữa. Thêm vào đó còn có một Cố Khâm kia, lực của Hình Chiến thêm vào trí của Cố Khâm, kết hợp lại vẫn có khả năng đánh bại Vương Tử Minh.

Shawn cũng không xem trọng kết quả trận đấu này như vậy. Trường quân sự Đệ Nhất đã có thể bảo vệ được cái vương miện của mình, người tinh tường đều có thể nhìn ra được bên nào mới là bên lợi hại hơn trong hai đội. Loại nhiệm vụ này vốn không đủ chính thống, cho dù thua cũng không có nghĩa là thực lực của đối phương mạnh hơn họ, mà chưa biết chừng trường quân sự Liên minh chỉ huy lại còn có thể bị bêu danh nữa.

Tạ Hoan nhận được thông báo không thể không lập tức triệu tập mọi người tới họp, “Các cậu cần chuẩn bị

tâm lý thật tốt, nội dung đối chiến lần này không giống với lúc trước.”

Trước đây, nhiệm vụ đối chiến đều được hệ thống quyết định ngẫu nhiên, lý do là vì kiểm tra năng lực phản ứng của học viên dự thi, chưa bao giờ lại công bố trực tiếp nhiệm vụ trước khi bắt đầu thi đấu cả, hơn nữa nhiệm vụ của tất cả các đội đều giống như nhau. Đây liền nói rõ nhiệm vụ nhất định rất đặc biệt, mọi người cũng không cảm thấy vui vẻ gì, trái lại còn có chút cao hứng.

Quả nhiên, đợi tới khi Tạ Hoan giới thiệu kỹ càng luật thi đấu và điều kiện phân thắng bại xong, lo lắng đã trở thành hiện thực. “Vương Tử Minh từ nhỏ đã lớn lên trong dòng họ chính khách, đối phương hiểu rất rõ cách để khiến cho người khác tin phục chính mình. Ở trường quân sự Liên minh chỉ huy, từ học viên sắp tốt nghiệp cho tới tân sinh vừa mới vào học đều có chút giao tình với hắn, hơn nữa danh tiếng rất tốt.” Tạ Hoan chỉ ra ưu thế của đối thủ.

“Thật quá đáng! Đây rõ ràng là đang bắt nạt chúng ta!” Niên Lăng Húc tức giận vỗ bàn đứng dậy.

“Nếu luật đấu đã định ra, chúng ta oán giận cũng vô dụng, không bằng nghĩ ra đối sách trước. Trước khi trận đấu bắt đầu còn chưa tới ba tiếng, mọi người nói xem nhiệm vụ này có thể ra tay bắt đầu từ đâu?”

Tạ Hoan vừa dứt lời, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Hình Chiến và Cố Khâm.

Sau khi Chung Vân Tu nhận được điện thoại cũng đã liên lạc với bọn hắn, vì thế nên hai người cũng không có vẻ mặt kinh ngạc bất ngờ gì cả, vẫn vô cùng bình tĩnh. Hình Chiến rũ mắt ngồi trên sô pha, không nhìn tới tầm mắt mọi người ném tới. Cố Khâm bắt đầu dĩ liếc y một cái, “Muốn giải quyết vấn đề này thì phải xem xem nhân số quân địch có bao nhiêu rồi quyết định nên kết hợp lại bao nhiêu hạm đội.”

“Các cậu muốn phá vòng vây trước rồi mới cân nhắc tới việc đoạt quyền chỉ huy? Vạn nhất đối phương đoạt được quyền chỉ huy trước một bước thì sao?” Tạ Hoan hỏi.

“Không phải phá vòng vây, là diệt địch.” Cố Khâm nhướn mày, “Ba tiếng đã rất dư dả rồi, đủ để tiêu diệt kẻ địch. Cho dù đối phương đã nắm quyền, tới lúc ấy đoạt lại là được rồi.”

“Cậu đúng là rất tự tin, cậu không lo rằng hệ thống cho nhân số quân địch nhiều hơn chúng ta đến mức không cách nào thắng được trong vòng ba tiếng sao?” Angus có chút ngạc nhiên.

“Vậy thì lại là một chuyện khác.” Cố Khâm hững hờ trả lời.

Trên thực tế, một quan chỉ huy có kinh nghiệm nhiều năm, bất luận tính cách có thế nào cũng đều sẽ có bản lĩnh diễn thuyết cổ động lòng người của riêng mình. Kể cả Hình Chiến nhìn qua lạnh lùng khó ở chung cũng như thế. Y chỉ không thích nhiều lời vào những lúc không cần thiết, nhưng bản lĩnh thuyết phục người khác cũng không nhỏ chút nào cả. Điểm này Cố Khâm đã lĩnh hội rất đầy đủ, hắn cũng vừa mới bị đối phương dao động đến “ở bên nhau” đây.

Hình Chiến nếu không có một ít thuật nhân tâm thì không thể trở thành Thượng tướng được. Chỉ dựa vào vũ lực tuyệt đối không thể nào khiến cho người khác tâm phục khẩu phục, cam tâm tình nguyện mà cống hiến. Cũng giống như hôm khai mạc vậy, Mendel và Cố Hoàng mang theo hai loại phong cách không giống nhau, nhưng cả hai đều có thể đánh động lòng người.

Vì thế nên nhiệm vụ này dù nhìn qua khiến cho ưu thế của trường quân sự Đệ Nhất giảm đi, nhưng kỳ thực lại không hề khác biệt gì với hai người Cố Khâm cả. Cho dù có là một chính khách miệng lưỡi lưu loát đến thế nào đi chăng nữa, Vương Tử Minh đến cùng vẫn không có đủ kinh nghiệm, muốn so với hai kẻ giả đờ quen thuộc tâm lý trạng thái của binh sĩ trong quân đội, y rõ ràng sẽ rơi xuống thế yếu.

Thấy hai người này căn bản không hề để ý tới thay đổi lần này chút nào, Angus lại cảm thấy hần đây chính là điển hình của hoàng đế không vội thái giám đã gấp, cho nên hần cũng thẳng thừng mặc kệ luôn, thắng thua là chuyện của chính bọn họ. Thái độ của bọn họ quả thực khiến cho những học viên khác cũng thả lỏng hơn.

Thời gian chớp mắt liền trôi qua. Khi đối chiến bắt đầu, hai đội ngũ trở thành binh lính quân hàm thấp nhất xuất hiện tại các hạm đội khác nhau, đây cũng là để cho hai bên tiến hành nhiệm vụ, không đến mức đối chiến vừa bắt đầu đã xảy ra xung đột với nhau. Hệ thống đưa ra thông báo cho nhiệm vụ, binh lực của địch tương đương với ta, nhưng bởi vì trưởng quan là hạng người ham sống sợ chết, không dám chiến đấu với địch, cho nên liền dễ dàng mà bị quân địch bao vây, cũng đang chuẩn bị đầu hàng trước kỳ hạn ba tiếng quân địch đưa ra.

“Cậu đối ngoại tôi đối nội?” Hình Chiến và Cố Khâm trao đổi với nhau một ánh mắt chỉ đối phương có thể hiểu.

“Cứ vậy đi. Những người khác tôi mang đi trước.” Cố Khâm triệu tập mọi người phân nhiệm vụ, “Hiện tại việc quan trọng nhất của chúng ta chính là cố gắng tranh thủ tìm kiếm nhiều đồng minh nhất, thời gian định ra là nửa giờ, sau đó sẽ bắt đầu tiến hành tập kích đối với quân địch...”

Trong lúc Cố Khâm truyền đạt nhiệm vụ, Hình Chiến đã lặng yên không một tiếng động rời khỏi đội ngũ. Roger nhìn xung quanh một chút, “Hình Chiến thì sao?”

“Thời điểm chúng ta tiêu diệt kẻ địch cậu ta sẽ đi tranh quyền chỉ huy.” Cố Khâm đơn giản giải thích.

“Một mình cậu ta?” Mọi người trợn mắt há mồm.

“Đúng, một mình cậu ta.”

42. Chương 42: Thắng Hay Thua

Khi hần không chút nghĩ ngợi gì mà thốt ra câu nói này, Cố Khâm mới phát hiện mình lại không chút do dự mà lựa chọn tin tưởng Hình Chiến. Hần thậm chí còn không biết đối phương định hành động như thế nào, loại tín nhiệm mù quáng này chưa từng xuất hiện dù cho là với cả những thuộc hạ đã đi theo hần mười năm. Cẩn thận nghĩ lại, những câu mà Hình Chiến nói thuyết phục hần ở bên y kia — Trên chiến trường

có thể giao phía sau lưng của mình cho đối phương, thời điểm mình bị thương sẽ đưa mình đi trị liệu, cùng mình thảo luận chiến thuật, giúp mình phát tiết tâm trạng nóng nảy... Tất cả những thứ này, tất cả, bọn họ đều đã trải qua.

Hóa ra trong lúc vô tình, quan hệ của họ sớm đã thân mật như thế... Có lẽ là như vậy cả đời cũng không tồi...

Cố Khâm lắc đầu, hiện tại cũng không phải là thời điểm nhi nữ tình trường.

Hắn nhanh chóng phát hiện ra AI (trí năng) của các NPC trong nhiệm vụ này đều rất cao, rất giống với con người hiện tại. Đương nhiên là cũng chỉ có như thế mới có thể mô phỏng ra cảnh tượng chân thật nhất, AI không cao thì sẽ không thể thể hiện được trạng thái tình cảm của các binh sĩ được.

Nhiệm vụ lúc này của Cố Khâm là tận lực tập hợp lại nhiều binh lính nhất để tiến hành đẩy lùi quân địch. Đây cũng không phải là chuyện dễ dàng, thượng cấp không ra lệnh, các binh sĩ sao có thể có khả năng tự ý hành động? Dù sao phục tùng mệnh lệnh cũng là thiên tính của quân nhân, từ khi vừa mới vào trong quân, tư tưởng phục tùng mệnh lệnh đã bị khắc vào trong đầu của mỗi binh sĩ. Cho dù bọn họ tích tụ oán giận với vị trưởng quan này đã lâu thì muốn khiến cho họ chống lại mệnh lệnh cũng là rất khó.

Vì thế nên giờ khắc này còn cần một bước ngoặt, một thời cơ mấu chốt có thể dẫn động tới điểm mấu chốt của các binh sĩ – giáo dục chủ nghĩa yêu nước. Nó còn khắc sâu triệt để hơn cả tư tưởng phục tùng mệnh lệnh, nếu như trưởng quan của bọn họ chuẩn bị phản quốc, thêm vào đó còn có một bụng oán trách tích đã lâu, các binh sĩ còn nguyện ý phục tùng mệnh lệnh của người như vậy sao?

Mặc dù đầu hàng cũng không có nghĩa là làm phản, nhưng chỉ cần thêm chút ám chỉ trong lời nói, mọi người tự nhiên sẽ nghĩ theo hướng đó. Đương nhiên, muốn những binh lính đã quen phục tùng mệnh lệnh này lập tức khởi nghĩa vũ trang lật đổ trưởng quan của mình vẫn là việc không thiết thực. Bọn họ có thể vì không thích vị trưởng quan này mà lười biếng, bằng mặt mà không bằng lòng, nhưng không có nghĩa là họ có đủ quyết tâm và đủ quyết đoán để lật đổ đối phương. Cho dù có người ra đầu tiên đứng ra, bọn họ cũng sẽ chỉ lấy cớ “Thực lực của tôi còn chưa đủ, tôi yên lặng ủng hộ ở phía sau là được” để nhìn người khác đi làm.

Nhưng nếu như điểm xuất phát là tấn công kẻ địch, họ sẽ có cảm giác bản thân đang đứng ở điểm đạo đức cao nhất, việc làm của mình là đúng, chỉ cần đánh thắng kẻ địch, liên minh sẽ không chỉ không thể trách mình mà còn phải khen ngợi mình. Sau đó truyền vào tư tưởng “Đầu hàng là một con đường chết, phản kháng mới có đường sống”, tiếp theo người lãnh đạo thích hợp thể hiện ra thực lực của mình, cho các binh sĩ lòng tin nhất định sẽ tiêu diệt được kẻ địch, đốt lên lòng nhiệt huyết của mọi người, như vậy giai đoạn đầu tiên đã hoàn thành.

Đám người Alvin nhìn Cố Khâm qua loa làm đã dao động xong từng nhóm từng nhóm binh sĩ một, còn khiến cho những binh lính khác tự động đi dao động giúp mình, đây cũng quá dễ dàng rồi! Thật không khác gì đang đi thôi miên người khác cả! Đã như thế, tại sao còn chọn phương pháp đi chém giết quân đội mất sức này làm gì? Trực tiếp đi đoạt quyền chỉ huy là được rồi!

Đối với vấn đề này, Cố Khâm trả lời rằng, càng là người ở tầng dưới thì sẽ càng thêm mù quáng, tâm tình của bọn họ cũng dễ dàng bị kích động, tư tưởng dễ dàng bị lay động hơn. Thế nhưng càng lên địa vị cao

hơn, người ta sẽ bối vì trải qua rất nhiều mà có ý nghĩ của bản thân, bất kể là quan hệ hay lợi ích với trưởng quan sẽ đều mật thiết hơn, muốn thuyết phục họ là rất khó. Đương nhiên cũng có thể dùng vũ lực để giải quyết, nhưng làm như thế dễ đánh rã động cở, còn có khả năng khiến cho những sĩ quan khác liên hợp phản kháng lại nữa.

Ngoài ra, điểm quan trọng nhất chính là phải phân rõ nặng nhẹ của sự việc. Vấn đề nội bộ có thể chậm rãi giải quyết, nhưng với kẻ xâm lược thì không thể nhân nhượng được.

Cách làm cùng lời nói của Cố Khâm cũng khiến cho khán giả đang quan sát trận đấu ở bên ngoài phải suy nghĩ. Mọi người không tự chủ được mà đem chính mình đặt vào trong đó, nghĩ nếu như đổi thành bản thân, đến tột cùng họ có thể không phục tùng mệnh lệnh theo trưởng quan đi theo địch hay không? Có một vài người nhiệt huyết không chút do dự mà lựa chọn tình nguyện hi sinh chứ không làm phản, một nhóm người khác lại rất lý trí, hi sinh chỉ một mình mình có thể giải quyết vấn đề sao? Hay là bọn họ có thể tụ tập người tới phản kháng như Cố Khâm đang làm? Còn có người lại suy nghĩ, sau này bản thân cũng thành quan quân, nên làm gì để tránh cho tình huống binh lính thủ hạ của mình không phục tùng mệnh lệnh phát sinh?

Mọi người từ sau khi bắt đầu tiếp xúc với chương trình học quân sự, bài học đầu tiên học được chính là phục tùng mệnh lệnh, bản năng tuân theo mệnh lệnh đã in sâu vào tận xương tủy, thế nhưng nhiệm vụ hôm nay lại đưa ra một tình huống khác cho bọn họ, khi mệnh lệnh chạm tới một điểm mấu chốt nào đó của họ, bọn họ nên làm như thế nào?

Thời điểm Cố Khâm đang đi kích động các binh sĩ ở tầng thấp nhất, đoàn đội trưởng Liên minh chỉ huy do Vương Tử Minh dẫn đội lại lựa chọn con đường ép thẳng tới chỗ các sĩ quan đoạt quyền chỉ huy, bởi vì y cho rằng, chỉ cần nắm giữ các quan quân, các binh lính tầng chót sẽ không còn là vấn đề nữa. Vì thế nên nửa tiếng sau, dù Cố Khâm đã tập kết được hơn phân nửa số binh lính thì hắn vẫn không có xung đột trực tiếp gì với đối phương cả.

Thành viên trưởng quân sự Liên minh chỉ huy phát hiện động tác của Cố Khâm liền lập tức nhắc nhở Vương Tử Minh. Vương Tử Minh lại hiểu lầm dụng ý của Cố Khâm, cho rằng đối phương đang chuẩn bị xúi giục binh sĩ, sau đó khiến các binh sĩ lật đổ cấp trên của họ. Tuân theo mệnh lệnh đã là thiên tính của quân nhân, cho dù bọn họ có bất mãn với trưởng quan của họ đến thế nào đi chăng nữa thì muốn bọn họ quyết định phản kháng căn bản không thể làm nổi trong chỉ có ba tiếng được! Bởi thế nên Vương Tử Minh rất coi thường đối với cách làm của trưởng quân sự Đệ Nhất.

Nửa tiếng sau, Cố Khâm đã có đủ binh lực trên tay, bởi vì không có quyền hạn của tổng chỉ huy nên hắn chỉ có thể truyền đạt mệnh lệnh bằng miệng để chỉ huy quân đội, đồng thời tự mình dẫn đầu ra chiến trường cùng với những người khác. Bởi vì đội chiến hạm đột kích là hạm đội tinh anh, do trưởng quan trực thuộc quản lý, Cố Khâm rất khó mà tiếp xúc được với bọn họ, mà trong kế hoạch của hắn cơ giáp không có tác dụng gì cả, vì thế nên hiện tại chỉ có thể dùng hạm đội phổ thông là chủ yếu. Tất cả hạm đội được chia làm sáu tổ, do sáu người nhóm Cố Khâm tự mình đảm nhiệm vị trí chỉ huy, phát động tập kích.

Trước tiên Cố Khâm phái ra phân đội của Niên Lăng Húc, dùng chiến thuật du kích nhằm quấy rầy quân địch. Dù nói là quấy rầy nhưng phong cách tác chiến của Niên Lăng Húc vẫn kịch liệt như trước, cho cả hạm đội xuyên thẳng vào bên trong quân địch, khi quân địch còn chưa kịp phản ứng liền đánh phủ đầu chọc thủng quân địch. Nếu như nhiệm vụ lần này là phá vòng vây, vây đồn đánh này của cô coi như là thành công.

Hiển nhiên là không ngờ tới đối thủ vốn sợ mình đến sắp đi ra quân lại dám phản kháng, đội hình của quân địch lập tức bị phá hỏng, nguyên bản vốn chúng không có ưu thế về binh lực, chỉ có khí thế hơn một chút, cho nên khi chúng phải đối mặt với đòn tấn công hung hăng này liền không thể tiếp tục duy trì tâm trạng trào phúng và ý nghĩ đánh thắng nhẹ nhàng xa vời kia nữa.

Hạm đội đột nhiên xuất hiện này cũng không cần biết kết quả chiến đấu, bên này bắn hai pháo bên kia đâm một lần, khiến hơn nửa hạm đội chủ lực được phái tới bao vây của quân địch bị phiền vô cùng, phái người đi truy kích thì lại gặp phải một hạm đội khác, bị hai mặt giáp công mà bị bắn rơi. Bọn họ tay nắm tay mà đi tới làm loạn trước mặt quân địch, bắn ra vài phát đạn điều vô dương oai, khiến cho tổng chỉ huy của quân địch hận đến nghiến răng, phái ra binh lực nhiều hơn gấp đôi để tiêu diệt toàn quân họ. Kết quả lại thêm ra hai hạm đội nữa, bốn phía giáp công, hạm đội truy kích này cũng lại toàn quân bị diệt. Sau đó số hạm đội quấy rầy bọn họ liền tăng lên tới bốn đội...

Tổng chỉ huy của quân địch tức đến giơ chân, “Địch! Rốt cuộc là ruồi ở đâu tới mà nhiều như thế?! Lại dám giở trò chơi tôi?! Giữ lại một đội theo dõi chủ hạm kia, toàn bộ những hạm đội khác đi đuổi theo cho tôi! Tôi không tin bọn họ còn có binh lực nữa! Tôi muốn diệt toàn quân bên đó áp chế nhuệ khí của bọn họ!”

Cố Khâm còn tưởng rằng quân địch sẽ giữ được bình tĩnh, không nghĩ tới bên mình còn hai hạm đội chưa phái ra thì đối phương đã gần như dốc toàn bộ lực lượng tới, xem ra tổng chỉ huy bên đó cũng không phải là người kiên nhẫn gì.

Đối với việc đột nhiên có hạm đội nhảy ra công kích quân địch, phản ứng của mọi người đều không giống nhau. Tên trưởng quan sợ chết nghen một búng máu trong họng, mẹ nó đây là tên ngu nào chưa nhận được lệnh mà đã động thủ?! Hắn vốn còn muốn kéo dài tranh thủ một ít ích lợi sau khi đầu hàng với đối phương, kết quả hiện tại không chỉ bỏ lỡ cơ hội mà ngay cả việc liệu đối phương có chịu thu nhận mình lời đầu hàng của mình không cũng không chắc chắn!

Vương Tử Minh thì lại hoàn toàn không ngờ tới mấy người Cố Khâm lại đi mặc kệ nhiệm vụ mà lựa chọn đi tập kích kẻ địch. Có điều y lại cho rằng đây quả là một cơ hội quá tốt, y hoàn toàn có thể lợi dụng khoảng thời gian này để đoạt lấy quyền chỉ huy!

Tuy rằng lúc trước đã tiêu diệt được mấy tiểu đội truy kích, nhưng binh lực của quân địch vẫn nhiều hơn một chút so với bên Cố Khâm. Chiến sự rơi vào giằng co, không có hệ thống phụ trợ chỉ huy, Cố Khâm chỉ ra lệnh bằng miệng rất dễ khiến cho họ bị chậm trễ thời cơ chiến đấu. Nếu như là những người từng là thuộc hạ của hắn, hắn có thể sử dụng mã chuyên dụng của quân đội để rút ngắn mệnh lệnh. Thế nhưng tuy rằng lúc trước Cố Khâm có tâm huyết dâng trào mà dạy cho đám người Cố Khâm một vài quy luật mã hóa, thế nhưng bọn họ không có luyện tập không có kinh nghiệm căn bản là không thể vận dụng tới thực chiến được. Vì thế cho nên hiện tại Cố Khâm nhất định phải dùng lời miêu tả tỉ mỉ mỗi mệnh lệnh của hắn, khiến cho hành động đều bị chậm một bước.

Thời gian dài hơn so với Cố Khâm dự tính không ít. Trải qua hơn một giờ chiến đấu với cường độ cao, binh lực còn lại của địch không thể tạo thành uy hiếp gì với bọn họ nữa, cuối cùng quyết định rút lui. Mà binh lực dưới tay Cố Khâm cũng không còn mấy nên không đuổi giặc cùng đường, có thể đạt tới thành quả như vậy cũng được rồi.

Khi binh lính chiến thắng trở về mà hoan hô nhảy nhót thì nghênh đón họ lại chính là nòng pháo của chủ hạm cùng các hạm đội của phe mình. Trong nháy mắt, không chỉ có NPC bối rối mà mấy người Alvin cũng bị loạn, chuyện gì thế này? Người của trường quân sự Liên minh chỉ huy đã chiếm được quyền chỉ huy??

Vương Tử Minh thông qua quyền hạn Tổng chỉ huy, xuất hiện với tư thái của người thắng cuộc trên màn ảnh. Y không thể ngừng được nụ cười đắc ý trên mặt mình, “Xin lỗi, tôi thắng. Đối thủ lần này của tôi là Thương Lang hay là Z vậy? A, cũng không đáng chú ý. Nhiệm vụ sẽ kết thúc trong chưa tới nửa tiếng nữa, các cậu chuẩn bị cùng tôi nghênh đón thắng lợi của tôi hay là muốn cố gắng chống đối đến cùng rồi để tôi đưa các cậu về điểm hồi sinh?”

Dừng lại vài giây, chỉ có trầm mặc tới nghẹt thở đáp lại, Vương Tử Minh lại dùng ngữ khí như đang bố thí mà nói tiếp, “Tôi kiến nghị mọi người lựa chọn phương án trước. Tôi không có có tính toán gì với điểm của các cậu cả, dù sao đây cũng là trận đấu cuối cùng rồi, thêm một điểm thiếu một điểm cũng không thay đổi được kết cục cuối cùng – Thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về trường quân sự Liên minh chỉ huy!”

Dù biết bọn họ là đối thủ, mọi người vẫn có một loại cảm giác đau lòng như trước. Khi bọn họ liều sống liều chết mà đối kháng quân địch, quân đồng minh vốn nên nhất trí một lòng với họ lại đi tính toán chính bọn họ, “Cố Khâm, chúng ta liều mạng!”

Ngay cả khán giả ở bên ngoài cũng đều thấy bất công cho bọn họ, rất nhiều người đều cảm phần sục sôi.

“Đúng! Thương Lang, liều mạng với bọn hắn!”

“Trường quân sự Liên minh chỉ huy quá đê tiện! Thay đổi nhiệm vụ rồi thì thôi, lại còn đâm một dao sau lưng bọn họ!”

“Không thể nói thế, dù sao đây cũng là nhiệm vụ, bọn họ vẫn là đối thủ mà!”

“Dù thế thì cũng không thể như vậy! Là quân nhân thì phải quang minh chính đại mà đối đầu nhau chứ!”...

“Không được phản kháng, làm theo lời hắn nói.” Về mặt Cố Khâm rất bình tĩnh, cũng không biết là hắn muốn giữ lại tôn nghiêm cuối cùng mà chịu thua hay là có suy nghĩ khác, “Chúng ta tới gặp hắn.”

43. Chương 43: Người Chiến Thắng Chân Chính

Dưới tình trạng bị một đám lính vũ trang đầy đủ bao vây, đám người Cố Khâm bị tước hết tất cả vũ khí trên người, sau đó bị đưa về phòng chỉ huy. Tuy rằng họ không bị hạn chế tự do hành động, nhưng xung quanh luôn có mấy khẩu súng laser châu chực nhắm vào bọn họ, chỉ cần xuất hiện khác thường, chờ đợi họ chỉ có con đường chết.

Khi đoàn người tới phòng chỉ huy, Cố Khâm thấy tất cả học viên của đội trường quân sự Liên minh chỉ huy đều ở đó. Ánh mắt mấy người đó nhìn bọn hắn khá là phức tạp, có hưng phấn, cũng có mang theo một chút xấu hổ. Ngoài ra còn có vài NPC quân hàm khá cao, đôi lúc khi tầm mắt đảo qua bọn hắn thì giữa

hai lông mày sẽ toát ra chút kính phục và thương thức. Còn vì trưởng quan rất sợ chết kia chẳng biết đã biến mất đi chỗ nào.

Vương Tử Minh, nhân vật chói sáng nhất ở đây lại thủy chung quay lưng đứng chấp tay về phía bọn họ, nhìn xa xăm về phía vũ trụ mênh mông ngoài chủ hạm. Sau khi trình diễn tư thế đủ, y mới giả mù sa mưa mà cảm thán, “Kỳ thực, tình trạng phát triển tới hiện giờ cũng không phải ý nguyên ban đầu của tôi, tôi cũng không muốn đối đãi với những người đáng ra phải được coi là anh hùng sau khi đánh đuổi quân địch đi như các cậu. Tôi thừa nhận thực lực của các cậu rất mạnh, chỉ dựa vào không quá nhiều binh lực đã có thể khuất phục quân địch, thực sự ghê gớm! Nhưng dù sao chúng ta cũng là đối thủ, mà điều kiện thắng bại cũng rất rõ ràng, vì thế mà tôi không thể không làm ra quyết định khó khăn này.”

Đồng đội của y cau mày đếm lại nhân số của đám Cổ Khâm, phát hiện thiếu một người, muốn mở miệng nhắc nhở Vương Tử Minh nhưng lại không thể đánh gãy y đang trong lúc thao thao bất tuyệt, không còn cách nào khác đành muốn nói lại thôi.

“Kỳ thực các cậu không cần khổ tâm như thế, chờ tới khi tôi đoạt được quyền chỉ huy, lại lệnh cho binh lính cấp dưới tấn công quân địch thì không phải là tốt hơn sao? Có điều tôi cũng có thể hiểu được, các cậu đại khái là cảm thấy không bằng tôi, cho nên chỉ có thể lựa chọn lối đi khác. Thực sự là quá đáng tiếc. Tôi thừa nhận thực lực của các cậu, nhưng không ủng hộ phương án giải quyết nhiệm vụ của các cậu.”

Vương Tử Minh cuối cùng cũng xoay người lại, muốn nhìn một chút vẻ mặt của những bại tướng dưới tay mình, hết thấy đều ở trong dự liệu của y, có cảm giận bất bình, có nổi giận dưng dưng, không cam tâm, cố gắng dùng ánh mắt mà giết chết y. Y chính là thích nhìn đối thủ của mình rối rắm, muốn phản kháng nhưng không phản kháng được, chỉ có thể cố gắng mà nhẫn nhịn như thế này, thật sự rất thỏa mãn lòng hư vinh của bản thân!

Chỉ có Cổ Khâm vẫn giữ dáng vẻ lơ đãng, sự chú ý hoàn toàn không ở trên người Vương Tử Minh, không phải là cái kiểu tự cao kiêu ngạo, mà là triệt để không nhìn tới. Điều này khiến cho Vương Tử Minh có chút khó chịu.

Đợi đã, hình như không đúng, sáu người, tại sao lại chỉ có sáu người? Còn Hình Chiến đã chạy đi đâu?! Cơ mặt Vương Tử Minh bỗng căng cứng, “Hình Chiến ở đâu?”

Nghe được câu chất vấn của y, mấy người Alvin lúc này mới nhớ tới đội trưởng Hình Chiến của họ. Cổ Khâm không phải đã nói rằng Hình Chiến một mình đi tranh đoạt quyền chỉ huy sao? Bây giờ quyền chỉ huy đã bị đối phương cướp lấy, vậy tức là Hình Chiến đã thất bại? Không thể nào! Ở trong lòng họ, Hình Chiến gần như chính là chiến thần vô địch, ngoại trừ Cổ Khâm còn có sức mà liều mạng với y, căn bản không có ai có thể chiến thắng được y. Hơn nữa nhìn phản ứng của đối thủ, tựa hồ cũng không biết Hình Chiến đi nơi nào, vậy rốt cuộc là...

Đối mặt với câu hỏi hùng hổ dọa người của Vương Tử Minh, Cổ Khâm cuối cùng cũng cho y một cái nhìn thẳng, dùng ánh mắt xem kỹ đánh giá y từ trên xuống dưới, sau đó cong môi thành một nụ cười cao thâm khó dò, “Anh đoán?”

Trong lòng Vương Tử Minh đột nhiên run rẩy, cảm thấy rằng có thứ gì đó đã thoát khỏi sự khống chế của

y, cảm giác sốt ruột xông tới, khiến y nhất thời kích động đoạt lấy súng laser trong tay một binh sĩ nhắm thẳng vào mi tâm của Cố Khâm, “Nói! Hắn ở đâu?!” Vương Tử Minh cười gằn, “Cho dù hắn có ở đâu, hắn cũng không thể lấy được quyền chỉ huy, cậu cho rằng một mình hắn có thể làm được gì? Toàn bộ sĩ quan cao cấp tại hạm đội này đều là người của tôi!”

Lời của y vừa dứt, cửa phòng chỉ huy đột nhiên bật mở, một tia sáng chói mắt đột ngột lóe lên. Vương Tử Minh chỉ cảm thấy tay cầm súng của y truyền tới một cơn đau, súng laser liền tuột khỏi tay. Y theo phản xạ có điều kiện dè lại miệng vết thương, vẻ mặt vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo, nước mắt sinh lý khiến hai mắt mờ hồ. Y nhìn thấy một bóng người cao lớn từng bước một đi tới về phía mình, mang theo một loại cảm giác áp bách mãnh liệt cùng với khí tức tử vong nồng nặc, sát ý như ngưng thành thực chất lắng trĩ thần kinh của y, khiến cho hai chân y run rẩy, đầu gối mềm nhũn.

“Hình Chiến!” Mọi người kích động, quả nhiên Hình Chiến là không thể bị đánh bại!

Tình thế tiếp theo hoàn toàn bị nghịch chuyển. Các NPC áp tải mấy người Cố Khâm cùng với các NPC quan quân kia cấp tốc chế ngự sáu người khác, toàn bộ họng súng đều chĩa về phía thành viên của đội trưởng quân sự Liên minh chỉ huy. Vương Tử Minh mặt cắt không còn một giọt máu, sao có thể có chuyện đó? Chính mình rõ ràng đã thuyết phục được bọn họ!

“Tại sao...”

“Vì sao mà cậu cho rằng chúng tôi sẽ nghe theo một tên chỉ huy chỉ biết núp ở phía sau nhìn người khác tắm máu mà giết địch, sau đó đợi những dũng sĩ này vinh quang trở về lại coi họ thành tù nhân mà bắt giữ, rồi lại muốn cướp đoạt công huân của bọn họ?” Vị quan quân đang chĩa họng súng laser vào bên thái dương y trào phúng mà hỏi ngược lại.

“Tôi cũng không phải vì công huân!” Vương Tử Minh yếu ớt mà giải thích, nhưng y làm sao có thể giải thích với những NPC này cái gì gọi là nhiệm vụ, cái gì gọi là thắng bại?

Hình Chiến đi tới trước mặt bọn họ, đá chiếc súng laser kia bay ra ngoài, cảm giác bức bách tỏa ra từ người y khiến cho Cố Khâm ở gần y nhất cũng cảm thấy có chút khó thở, cũng không cần thể hiện ra đến mức này với một quân giáo sinh đâu chứ? Cố Khâm đặt một tay lên vai Hình Chiến, “Cậu tới chậm.”

Hình Chiến quay đầu lẳng lặng nhìn vào mắt hắn, một lát sau đường nhìn của y di chuyển, cơ thể bỗng nhiên nghiêng về phía trước. Một khắc đó Cố Khâm cảm giác được hô hấp của đối phương phun lên chóp mũi mình. Hắn tưởng đối phương chuẩn bị hôn hắn, vội vàng ngửa đầu ra đằng sau. Động tác của Hình Chiến hơi dừng một chút, rồi lại như không có chuyện gì mà một lần nữa nghiêng tới, gờ tay không cầm súng lên, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng chạm vào mi tâm của hắn.

Một cảm giác tê dại lan tràn vào tận trong tim, Cố Khâm như bị điện giật mà lùi về sau một bước, túm lấy tay Hình Chiến kéo xuống, trừng đối phương một cái, Cậu cũng không nhìn xem hiện tại là lúc nào sao!

Hình Chiến trở tay nắm lấy tay Cố Khâm, rũ mắt nhìn tay hai người mà không nói lời nào, khí tràng quanh thân thể nhưng lại càng lúc càng trở nên ôn hòa. Để tránh cho đối phương làm ra hành động khác người

khác, Cổ Khâm cũng không giãy dụa, chỉ là có chút lúng túng, không thấy cả đám người gồm cả NPC đều dùng vẻ mặt ám muội mà xem trò hay hay sao!

“Khụ.” Cổ Khâm vội ho một tiếng gọi người máy y tế tới băng lại vết thương cho Vương Tử Minh, “Tôi cũng không quá hứng thú với điểm của các anh, vì thế nên anh trực tiếp giao quyền chỉ huy ra đây đi, sau đó chúng ta cùng nhau nghênh đón thắng lợi tới.”

Vương Tử Minh nhếch môi, vẻ mặt thà chết chứ không chịu khuất phục, tựa hồ như đang câu giờ.

Tâm trạng Hình Chiến rất tốt, cơ hội có thể nắm tay Cổ Khâm không nhiều, nhiều thêm một lúc chính là nhiều thêm một lúc. Cổ Khâm biết rõ trong lòng cũng không vội, còn đám Alvin thì đương nhiên là nghe lệnh của hắn. Vì thế mà họ cứ như vậy tùy ý Vương Tử Minh kéo dài năm phút đồng hồ.

Tuy rằng không muốn quấy rầy hành vi ngọt ngào tú ân tú ái (mới không phải) của hai người, nhưng thấy thời hạn ba tiếng sắp tới, mà quyền chỉ huy vẫn ở trong tay Vương Tử Minh, Roger không thể không lên tiếng nhắc nhở, “Chỉ còn lại có ba phút, chúng ta xử lý bọn họ thế nào đây?”

Tầm mắt của Hình Chiến còn dính ở trên người Cổ Khâm, cũng không thèm nhìn Vương Tử Minh một cái, trực tiếp giơ súng laser nhắm ngay vào đầu Vương Tử Minh.

“Chờ đã! Cậu không thể giết tôi!” Vương Tử Minh la lớn, thấy Hình Chiến vẫn thờ ơ như trước, y đành phải xuất ra con át chủ bài cuối cùng của mình, “Trước đó tôi đã hạ một mệnh lệnh, nếu như tôi chết chiếc chủ hạm này sẽ khởi động trình tự tự hủy! Tất cả mọi người trên này sẽ phải chôn cùng tôi!”

“Quá ồn.” Hình Chiến thờ ơ bóp cò súng.

“Oanh ——!!!”

Vương Tử Minh không hề lừa gạt bọn họ. Chủ hạm quả thực nổ tung, trước mắt mọi người đều tối sầm lại rồi thoát khỏi trận đấu. Mọi người rời khỏi khoang giả lập, hai mặt nhìn nhau, thắng bại trận này nên tính thế nào đây?

Lại là một kết cục ngoài thiết lập sẵn! Hệ thống không thể lần thứ hai xin chỉ thị từ quang não, cuối cùng quang não phán định, trường quân sự Đệ Nhất thắng trường quân sự Liên minh chỉ huy với khoảng cách sát sao!

Kết quả như thế được tất cả khán giả nhất trí tán đồng, bất kể là Cổ Khâm lấy ít thắng nhiều mà đánh tan quân địch hay là Hình Chiến không chút biến sắc tạo ra nghịch chuyển khiến người kinh hãi vào phút cuối, cho dù cân nhắc ở phương diện nào đi chăng nữa thì thực lực, thủ đoạn của trường quân sự Đệ Nhất đều mạnh hơn rất nhiều so với đối phương! So sánh như thế, Vương Tử Minh liền có vẻ khó mà được người chấp nhận nổi, dù sao thì hành động của y cũng thực sự quá không tử tế.

Ấn tượng của những người vốn rất có hảo cảm với Vương Tử Minh lập tức trượt dốc không phanh, thậm chí ngay cả các học viên của trường quân sự Liên minh chỉ huy cũng cảm thấy thất vọng. Điều này khiến cho công sức bồi dưỡng Vương Tử Minh thành một Tướng quân được binh sĩ kính yêu của Vương Thao trở thành dã tràng xe cát. Hắn còn đang hi vọng con trai mình có thể giúp đỡ giúp ít thời điểm bọn hắn chân chính làm phản, kết quả hình tượng mà hắn khổ tâm tạo ra lại bị phá hỏng chỉ sau một trận đối chiến.

Lúc này, trong lòng mọi người, Vương Tử Minh từ một học viên tinh anh không tự cao tự đại biến thành ngụy quân tử tâm tư thâm trầm, hai mặt, tính kế sau lưng, yêu thích đấu trí, trong ngoài bất nhất. Kỳ thực Vương Tử Minh rất oan uổng, phương thức lựa chọn để hoàn thành nhiệm vụ cũng không phải không thích hợp, không tốt chính là ở chỗ đám người Cố Khâm đã đánh tan quân địch, lưu lại hình tượng anh dũng cao lớn trong lòng mọi người. Vương Tử Minh lại một mực vì hoàn thành nhiệm vụ mà biến anh hùng thành tù nhân, cho dù đã biết theo luật đấu hai bên nhất định phải đổi đầu thì về mặt tình cảm, mọi người cũng không thể nào tiếp thu hành vi này được.

Sau đó, tại vòng đoạt điểm thi đấu cá nhân hạng mục chiến thuật chỉ huy, bởi vì bị ảnh hưởng từ trận thi đấu đoàn đội này mà Vương Tử Minh trở nên rất nóng nảy, lực công kích tăng mạnh, điên cuồng can quét điểm, đặc biệt khi đối mặt với Roger, y lại càng dồn lực đánh tới, phong cách chỉ huy đúng là giống Niên Lăng Húc tới mấy phần.

Roger đã quen với phong cách chỉ huy của Niên Lăng Húc, hơn nữa trước đây còn bị Cố Khâm dạy dỗ một phen nên không thiếu tự tin cùng sức mạnh, đương nhiên hắn sẽ không vì thế mà rối tay rối chân. Tuy rằng khi bắt đầu hắn rơi vào thế hạ phong, nhưng hắn vững vàng mà tử thủ địa bàn của mình, tìm kiếm sơ hở đối phương để lộ ra mới đánh tới. Mà không lâu sau khi Vương Tử Minh tiến hành công kích, tài nguyên của y cũng tiêu hao rất nhanh tới gần như không còn, cuối cùng còn bị Roger đột kích ngược lại mà bại trận, còn Roger lấy được giải quán quân thi đấu cá nhân hạng mục chiến thuật chỉ huy.

Vào ngày cuối cùng của Giải đấu liên trường, các quán quân tiếp nhận quân hàm Thượng sĩ Thượng tướng Mendel trao tặng, đồng thời nhận được cơ hội tiến vào quân đội ngoài tiền tuyến học tập, cảm thụ chiến trường chân chính.

Sau khi Giải đấu liên trường kết thúc, Hình Chiến và Cố Khâm lại càng nổi tiếng hơn, không chỉ bởi vì thực lực của bọn họ mà còn bởi vì tình yêu khiến người người ước ao của hai người. Người ngoài cuộc nhìn tới hai người thân mật khăng khít cùng tiến cùng ra, còn thường thường thấy được Hình Chiến đỡ Cố Khâm tới phòng y tế – chuyện này... “Tình hình trận chiến” cũng thật là kịch liệt! Hóa ra ngay cả phương diện nào đó của Hình Chiến cũng mạnh đến thế?! A, nhớ tới cấp bậc thể chất của Cố Khâm mọi người cũng dễ dàng hiểu ra.

—— Đây quả thực là một hiểu lầm khiến người ta vui vẻ!

44. Chương 44: Về Nhà Với Hình Chiến

Tuy rằng Giải đấu liên trường đã kết thúc, các đội viên chủ lực đều đã lần lượt mà trở về, thế nhưng việc giao lưu cũng sẽ không vì thế mà gián đoạn. Ngoại trừ những người bận rộn như Hình Chiến và Cố Khâm, mọi người vẫn thường thường tụ tập liên lạc bồi dưỡng tình cảm, trao đổi kinh nghiệm học tập, và tất nhiên trọng điểm là bàn luận bát quái! Đối với lời đồn đại về cặp tình nhân đỉnh cao của mọi người, mấy người Alvin chỉ cười không nói. Bọn họ biết chân tướng, thế nhưng họ lại càng muốn để cho mọi người có không gian mà nào bỏ.

Chân tướng chính là, trước kia hiệu trưởng từng hứa rằng Cố Khâm có thể không phải tham gia sát hạch của kỳ học đầu tiên, thêm vào đó cũng đã sắp đến kỳ nghỉ định kỳ, cho nên Cố Khâm đã xin phép tự mình sắp xếp chương trình học của bản thân trong mấy ngày này. Vì thế nên hắn lại không ngừng nghỉ mà vùi đầu vào thời kỳ huấn luyện thể chất mới, tranh thủ nâng cao thể chất của mình, mỗi ngày đều mệt gần chết, liều mạng vô cùng, thời gian có thể dùng để bồi dưỡng tình cảm với Hình Chiến lại càng ít.

Nỗ lực của hắn tất nhiên không uổng phí. Có lẽ là do có tích lũy từ mấy tháng trước, trước khi bắt đầu kỳ nghỉ cấp bậc thể chất của Cố Khâm cuối cùng cũng đột phá tới D+, cách mục tiêu gần hơn một bước.

Hôm đó, sau khi hắn luyện tập và tắm rửa xong, chuẩn bị đi nghỉ thì lại nghe thấy Hình Chiến gõ cửa. Cố Khâm nhắm mắt lại nằm ngửa trên giường, kéo chăn sang che khuất nửa người dưới của mình, sau đó mới uể oải dùng giọng nói mở cửa phòng, “Vào đi.” Máy móc trong phòng y tế có thể trị liệu mệt mỏi trên cơ thể, nhưng lại không thể trị liệu mệt mỏi về tinh thần được.

Hình Chiến vừa vào cửa, đập vào mắt là Cố Khâm người để trần chỉ dùng chăn che lại vị trí trọng điểm. Cái loại hình ảnh “lấy đàn tỳ bà che nửa mặt” này lại càng gây ra hiệu quả khiến cho người ta mơ màng, có thể nói rằng rất hoạt sắc sinh hương. Y hoàn toàn có thể tưởng tượng được Cố Khâm là một tới mức quần áo cũng lười mặc, trực tiếp bò lên trên giường. Nếu như không phải y tới gõ cửa đi vào thì e rằng ngay cả cái chăn dùng để che người đi kia cũng sẽ không có.

Cố Khâm vốn cho rằng mình đã mệt tới mức có thể ngủ thiếp đi chỉ trong vài giây, kết quả cảm giác tồn tại của tầm mắt Hình Chiến lại quá mạnh mẽ, mang theo nhiệt độ khó có thể diễn tả thành lời, khiến cho hắn nổi hết cả da gà, căn bản không thể không nhìn tới đối phương, “Có việc?”

Cố Khâm mở to mắt. Lúc này Hình Chiến đã đi tới bên giường, từ trên cao nhìn xuống.

Âm thanh của Cố Khâm mang theo lười biếng, nhưng lại mang theo một loại ý vị câu nhân, Hình Chiến nheo mắt, “Ngày mai theo tôi về nhà.”

Tâm tư trỉu độn của Cố Khâm quanh quẩn trên hai từ “về nhà” và “ngày mai” một hồi lâu, cuối cùng mới nhớ ra Hình Chiến từng nói có thể giúp hắn nâng cấp bậc thể chất lên tới cấp B trong hai tháng. Cố Khâm lần thứ hai nhắm mắt lại, “Ngày mai nghỉ?” Có điều bóng tối lại khiến cho những giác quan của hắn càng trở nên nhạy cảm. Cũng không biết có phải ảo giác của hắn hay không, hắn luôn cảm thấy ý tứ hàm nghĩa nào đó trong ánh mắt của Hình Chiến càng lúc càng rõ ràng.

“Hiển nhiên.”

Cố Khâm cảm giác bên cạnh lún xuống một chút, là Hình Chiến ngồi xuống bên cạnh.

“Xuất phát thì gọi tôi.” Cố Khâm giơ tay lên chuẩn xác túm được cái tay đang mò về phía mình của Hình Chiến, “Tôi buồn ngủ, không tiện.” Nói xong lại đẩy đối phương một cái, sau đó kéo chăn trên giường tới chặt chẽ quanh người, mà trong suốt quá trình mắt hắn đều không mở lần nào.

Hình Chiến cúi đầu, ghé vào bên tai hắn nói nhỏ một tiếng, “Ngủ ngon.” Tiếng nói khàn khàn mà từ tính, chọc vào tận trong lòng. Thấy lỗ tai Cố Khâm không tự chủ mà giật giật, y mới đứng dậy rời phòng.

Cố Khâm trở mình, gãi gãi lỗ tai ngứa ngứa của mình, một lát sau mới bình tĩnh lại hoàn toàn, cũng không chống đỡ được cảm giác buồn ngủ nặng nề nữa, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Kết quả, ngày thứ hai, người đầu tiên tìm tới lại là cuộc gọi của cha hắn Cố Hoằng, “Lúc nào về nhà?”

Buổi tối hôm Cố Khâm được trao giải quán quân, Cố Hoằng liền chúc mừng hắn, cũng không khan mà tán thưởng vài câu, cách dùng từ lại xa cách đến mức bọn họ giống như không phải cha con mà là người xa lạ mới quen đang nói chuyện với nhau. Có điều Cố Khâm cũng hiểu được tính cách của cha mình là như thế, có thể khiến đối phương chủ động khen ngợi mình đã là rất hiếm rồi.

Cố Khâm hỏi ngược lại, “Bao giờ cha về nhà?”

Không ngoài hắn dự đoán, đầu bên kia im lặng hồi lâu. Cố Khâm thờ ơ cười, “Quên đi, con biết cha bận rộn. Kỳ nghỉ này con cũng không trở về, con ở cùng Hình Chiến.”

“Bây giờ con đã muốn dọn tới? Hai đứa còn chưa kết hôn.” Lần này Cố Hoằng lại trả lời rất nhanh, hắn cư nhiên lại có cảm giác bất an con trai mình sẽ bị người khác chiếm tiện nghi.

“... Cha đang nghĩ gì thế, con tới nhà Hình Chiến là để nhanh chóng nâng cao cấp bậc thể chất.” Cố Khâm không ngờ tới người cha vốn luôn bảo thủ cứng nhắc của mình cũng sẽ có loại liên tưởng như vậy.

“... Dục tốc bất đạt, con không cần gấp như thế, con còn có thời gian hơn ba năm.” Rõ ràng hiểu được rằng con trai biết tiến tới là chuyện tốt, thế nhưng Cố Hoằng lại có chút mâu thuẫn. Đối phương càng ưu tú, hắn lại càng thấy hổ thẹn, những năm này hắn thật sự rất ít khi quan tâm đối phương, con trai mình từ lúc nào bắt đầu thay đổi hắn cũng không rõ ràng, thậm chí là phải từ lời miêu tả của người khác hắn mới biết được thực lực chân chính của đối phương.

Không, đã không còn có bao nhiêu thời gian. Cố Khâm bậm môi, không nói tiếng nào. Hình Chiến nói sự thật về việc sống lại cho cha mẹ biết, Cố Khâm thì lại không nói ra được, bởi vì hắn không cho rằng mình có thể trợ giúp gì cho cha mình bên đó. Mà hiện tại đã có Nguyên soái làm hậu thuẫn thì lại càng không cần thiết. Nói tới đây cũng thật trào phúng, bất luận khi nào gặp phải khó khăn hay nghi vấn gì, trước tiên hắn sẽ nghĩ tới Nguyên soái hoặc là Hình Chiến mà lại không phải là cha mình, đây nên nói là hắn quá lý trí hay là trong tiềm thức hắn không tín nhiệm đối phương đây.

Cố Hoằng suy nghĩ một chút rồi nói, “Cha sẽ để cho Trần Bá đi cùng con, dù sao thì không phải ở nhà mình, có chuyện gì con cứ nói với hắn, đừng gây thêm phiền phức cho người ta.”

“Vâng.” Cố Khâm không mặn không nhạt đáp một tiếng, sau đó hai người hoàn toàn không còn đề tài gì, cắt đứt trò chuyện.

Buổi sáng này cũng có quá nhiều việc bề bộn. Không lâu sau đó Cố Khâm lại nhận được liên lạc từ Mina, “Đại thần Thương Lang, ông nội bảo tôi báo cho các anh, qua một tháng nữa là có thể đến nhận cơ giáp chuyên thuộc của các anh rồi! Còn nữa, lần này tôi đạt được giải quán quân chế tạo cơ giáp toàn năng hạng mục thi đấu cá nhân, tôi sẽ cùng đi quân đội với các anh đấy! Nếu cơ giáp của các anh cần duy tu bảo dưỡng nhất định phải gọi tới nha!” Mina vỗ vỗ lồng ngực, “Tôi vẫn đi theo bên cạnh ông nội nên hiểu rất rõ về cơ giáp của các anh. Kinh nghiệm của tôi tuy rằng chưa nhiều, nhưng kỹ thuật có thể bảo đảm tuyệt đối!”

“Được, tôi tin cô.” Đây chính là lời hứa của đại sư cơ giáp tương lai, Cố Khâm sao có thể từ chối.

“Tu cơ giáp cả đời cho các anh nha!” Trước khi cắt liên lạc Mina trả cho hắn một nụ hôn gió.

Tiếp theo là Alvin tới, “Cố Khâm, ngày mai bắt đầu nghỉ, đừng nói là cậu sẽ còn tiếp tục huấn luyện nhé? Trong kỳ nghỉ cậu và Hình Chiến có tính toán gì hay không? Có muốn tới nhà tôi làm khách không? Bọn Roger cũng sẽ tới, định chơi mấy ngày rồi sẽ đổi sang chỗ khác, lượt một vòng tới hết nhà tất cả mọi người!”

“Không được, kỳ nghỉ này tôi sẽ ở chỗ Hình Chiến, nhanh chóng nâng cao cấp bậc thể chất.” Cố Khâm nghiêm túc cảnh cáo hắn, “Các cậu cũng đừng đắc ý vênh váo, việc đi tiền tuyến học kỳ sau cũng không phải là chuyện đùa đâu. Cố gắng hết sức tăng cường khả năng của bản thân, tăng thêm kinh nghiệm bảo mệnh, dù sao thì trên chiến trường thật sự, ai cũng không thể bảo đảm sẽ không có gì bất ngờ phát sinh cả.”

Đầu tiên, bởi vì nghe được Cố Khâm nói muốn về nhà cùng Hình Chiến mà trong Alvin dấy lên lửa bát quái hừng hực, sau đó đám lửa này lại bị dập tắt, hắn biết Cố Khâm không phải là người nói phóng đại, “Tôi hiểu, tôi cũng sẽ nhắc nhở những người khác, chúng ta cùng nhau cố gắng!”

“Đến lúc bị người cấp D là tôi vượt qua xem mặt mũi các cậu sẽ bay đi đâu.” Cố Khâm lại kích thích đối phương một lần nữa.

“Tuyệt đối sẽ không! Chờ xem, trong kỳ nghỉ này tôi nhất định sẽ tăng thể chất lên tới C!” Alvin tràn đầy ý chí chiến đấu bắt đầu lập ra kế hoạch huấn luyện.

Hình gia ở ngay trên tinh cầu thủ đô. Sau khi ăn cơm trưa, Hình Chiến cùng Cố Khâm đi lên tàu huyền phù về nhà. Hình gia rất lớn, bên ngoài giống như một trang viên thời cổ. Trước cánh cổng sắt lớn bên ngoài, có một người đứng ở đó đón bọn họ, là một bóng dáng Cố Khâm rất quen thuộc —— Người máy trí năng quản gia Trần Bá.

“Thiếu gia, tôi đã mang hành lý của cậu tới rồi.” Tiếp đó Trần Bá lại khom người với Hình Chiến tự giới thiệu, “Cô gia, tôi là người máy trí năng quản gia của thiếu gia, sau này có chuyện gì ngài có thể sai bảo tôi.”

“Anh gọi cậu ta là gì?” Cố Khâm đột nhiên quay đầu, suýt chút nữa bị sái cổ.

“Không phải cô gia? Đó là... thiếu phu nhân?” Trần Bá hơi chần chừ nhìn sắc mặt Cố Khâm, lại nhìn về

mặt không có chút biểu hiện gì của Hình Chiến. theo như tình báo của hần hần là gọi Hình Chiến là cô gia là không sai. A! Lẽ nào là thiếu gia đang xấu hổ sao? Cũng đúng, dù sao thì bọn họ cũng chưa phải là chính thức kết hôn, tạm thời vẫn đừng nên xưng hô như vậy. Trần Bá cung cung kính kính mà gọi lại Hình Chiến, “Hình thiếu gia.”

Cố Khâm hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Hình Chiến dẫn bọn họ đi thẳng tới một gian phòng cho khách. Căn phòng dùng màu nhạt làm chủ đạo, sạch sẽ sáng sủa, khiến cho người ta bất giác mà thanh tĩnh lại. Thấy vẻ mặt thỏa mãn của Cố Khâm, Hình Chiến nói, “Phòng của tôi ở sát vách với cậu, cậu nghỉ ngơi trước, tôi ra ngoài một lúc, lúc sau sẽ giới thiệu phương thức huấn luyện cho cậu.”

“Ừ, cậu đi đi.” Cố Khâm gật đầu.

Nhìn Hình Chiến không lưu luyến mà rời đi, Trần Bá thầm than vị cô gia này cũng không phải là một chủ nhân hiểu chuyện yêu đường gì. Người cũng đã lừa tới nhà rồi, lúc này không cùng thiếu gia đi nhìn xung quanh bồi dưỡng cảm tình, lại còn vừa mở miệng đã nói tới huấn luyện huấn luyện, thực sự là một điểm tình cảm cũng không có.

Cố Khâm cũng không cảm thấy không thích hợp. Hần đi tới ban công hóng mát một chút. Chỗ này là tầng ba, nhìn xuống có thể thấy được một hoa viên lớn, có đủ loại hoa cỏ đủ màu sắc tranh nhau khoe sắc, kéo tới không ít bướm bướm xinh đẹp. Xa hơn là một hồ nhỏ nước trong vắt, tình cờ có một con chim trắng không biết tên bay tới trên mặt hồ, nó đùa trong chốc lát rồi lại bay về bầu trời. Khung cảnh nơi này thanh tịnh đẹp đẽ, nơi nơi ôn hòa, Cố Khâm nghĩ ở thường xuyên có lẽ cũng không tồi.

Hít vài hơi không khí tươi mát, Cố Khâm lần nữa trở vào trong phòng. Trên giường đặt một bộ quần áo ngay ngắn, Trần Bá nói, “Hiện tại là kỳ nghỉ, thiếu gia không phải mặc đồng phục nữa, nên đổi bộ quần áo khác để thay đổi tâm trạng.” Trần Bá hiểu rõ sở thích của Cố Khâm, vì thế nên đồ hần mang tới đều là quần áo thường ngày kiểu dáng đơn giản, nhưng nếu nhìn kỹ lại có thể phát hiện tại cổ áo, ống tay áo, cúc áo có các hoa văn tinh xảo mà không quá nổi bật, cũng không có vẻ quá xa hoa, lại không mất đi một chút quý khí nào.

Cố Khâm nhìn lướt qua, “Không cần thay, lúc huấn luyện không tiện.”

Trần Bá âm thầm đấm ngực giậm chân, tính cách cô gia lạnh lùng thì thôi, sao đến cả thiếu gia cũng không hiểu phong tình như thế, chẳng phải là không phải người một nhà không tiến vào cùng một cửa hay sao! Thân là một vị quân gia, Trần bá đương nhiên không thể nói thẳng ra như thế, hần chỉ đành tận tình mà khuyên nhủ, “Thiếu gia, đây là lần đầu tiên cậu tới nhà người ta, không thể quá tùy tiện, chung quy cũng phải quy củ một chút, để cho chủ nhà có ấn tượng tốt với cậu.”

Phiền phức, Cố Khâm bĩu môi, cuối cùng vẫn đành nghe lời Trần Bá.

45. Chương 45: Có Tôi Cùng Cậu

Từ khi vào học trong trường quân sự Đệ Nhất, Cố Khâm cũng không mặc cái gì khác ngoài đồng phục nữa. Cho dù là trước khi hấn sống lại, hấn cũng chỉ luôn mặc quân trang trong rất nhiều năm. Mà thời gian vừa mới sống lại kia, bởi vì huấn luyện nên hấn không thể đổi sang loại quần áo bình thường không có tính thực dụng cao này. Thế nên hiện tại đột nhiên lại mặc vào cũng khiến hấn có chút không dễ chịu.

Khi Hình Chiến quay lại y có hơi kinh ngạc. Y chưa từng thấy Cố Khâm mặc đồ gì khác ngoài đồng phục học sinh cả. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu lên người Cố Khâm, dát lên một lớp vàng lên gò má hấn, mơ hồ nhuộm vào thêm chút quầng sáng, khiến hấn tựa hồ như đang phát sáng, vừa nhu hòa lại vừa chói mắt. Vốn Cố Khâm không cần làm gì cũng đã có đủ khí chất của một quý công tử, lúc này hấn đổi quần áo lại càng trông giống một vị đại thiếu gia ngạo khí mười phần, khiến người ta sinh ra dự cảm muốn chinh phục mãnh liệt, muốn nghiền nát kiêu ngạo của hấn, để hấn thần phục chính mình.

Cố Khâm nghiêng đầu, “Về rồi? Khi nào chúng ta bắt đầu huấn luyện?”

Nếu như có máu, Trần Bá nhất định sẽ phun ra một ngụm. Tại sao lại là huấn luyện! Mở miệng ngậm miệng đều là huấn luyện! Thiếu gia, giữa hai người ngoại trừ huấn luyện ra không còn đề tài nào khác sao! Muốn huấn luyện thì sao phải tới nhà người ta! Hai cái người này đều không hiểu phong tình như thế, làm sao mà yêu đương được đây!

“Đi theo tôi.” Hình Chiến dời tầm mắt đi, dẫn Cố Khâm ra cửa. Trần Bá cũng không cần thiết phải đi theo, chỉ có thể yên lặng mà vung vẩy khăn tay trong lòng, cô gia ngài cố gắng một chút nha!

Hai người sóng vai nhau đi, Cố Khâm thấy Hình Chiến vẫn còn mặc đồng phục học sinh, cảm thấy có chút ngại ngùng, “Cái kia, tôi có cần đổi quần áo không? Mặc cái này không tiện hoạt động.”

“Không.” Bước chân của Hình Chiến dừng lại, “Rất hợp với cậu.” Cho dù là mặc cái gì cũng vẫn đều muốn cởi ra cả.

Hình Chiến mở ra một gian phòng, trang trí bên trong rất kỳ quái. Bên trái là phòng tắm, ở giữa có một cánh cửa kính trong suốt, bên phải là hai cái khoang giả lập, hai khoang chữa bệnh, còn có một chiếc giường lớn. Đằng sau khoang giả lập có một cái bình thủy tinh lớn, bên trong đựng chất lỏng màu bạc, hai cái ống được dẫn nối từ nó tới trên khoang giả lập. Bên cạnh chiếc bình thủy tinh có một người máy quần gia trí năng, nhưng lúc này hấn tựa hồ như đang trong trạng thái ngủ, con mắt màu đen, cơ thể không nhúc nhích.

Hình Chiến giới thiệu, “Khác với khoang giả lập bình thường chúng ta sử dụng sẽ không ảnh hưởng gì tới cơ thể, hai khoang giả lập này đã được cải tiến, tăng thêm một công năng. Nó có thể khiến cho thể chất của cậu tăng lên thông qua mạng giả lập, chuyển đổi thành quả huấn luyện trên mạng chiến đấu của cậu lên trên cơ thể ngoài đời thực, hơn nữa sẽ không có việc bởi vì huấn luyện vượt quá khả năng chịu đựng của cơ thể mà phá hoại cơ năng của thân thể mãi mãi.”

“Then chốt của kỹ thuật này chính là ở trong chất lỏng màu bạc kia sao?” Cố Khâm đưa tay đặt lên mặt ngoài bình thủy tinh. Khác với xúc cảm lạnh lẽo khi tiếp xúc với thủy tinh thông thường, lúc này cảm giác truyền tới tay hấn chỉ có ấm áp.

“Ừ, loại chất lỏng này được dùng để cải thiện thể chất. Mạng chiến đấu sẽ không tạo thương tổn gì cho cơ thể, nhưng sẽ kích thích tới đại não. Khoang giả lập phổ thông chỉ cần kích thích đại não là có thể khiến cho ý thức của con người tiến vào mạng giả lập, nhưng hai chiếc khoang giả lập này sẽ không chỉ kích thích đại não mà còn có thể mô phỏng kích thích thân thể cậu gặp phải khi ở trên mạng chiến đấu, mặc dù kích thích như vậy sẽ tạo thành thương tổn cho cơ thể, nhưng tác dụng của dịch dinh dưỡng trị liệu chính là vừa chữa trị vết thương trên cơ thể vừa khiến cơ thể cậu hấp thụ được năng lượng trong đó để đạt được hiệu quả cải thiện thể chất. Đương nhiên là bởi vì kích thích như thế này vẫn có hạn chế cường độ nên cho dù cậu tử vong ở trên mạng chiến đấu thì hiệu quả của kích thích vẫn sẽ được hạn chế tại cường độ cao nhất mà thôi.”

“Nói cách khác, lượng huấn luyện trên mạng chiến đấu dù có lớn đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ không tạo ra gánh nặng cho cơ thể mà sẽ chỉ nâng cao thể chất thôi?” Ánh mắt Cố Khâm sáng lên, phát minh này nếu được công bố ra chắc chắn sẽ gây ra náo động cực kỳ lớn, nhưng tại sao trước khi sống lại hắn cũng chưa từng nghe về nó? Lẽ nào thí nghiệm cuối cùng không thành công? Nếu như không thành công, tại sao Hình Chiến còn dám sử dụng?

Hình Chiến nhìn ra nghi hoặc của hắn, “Thật ra trong tương lai, khoang giả lập này đã được đưa ra sử dụng, nhưng sau đó phát sinh chuyện ngoài ý muốn khiến cho rất nhiều binh sĩ ưu tú mất mạng. Đó không phải là vì máy móc có vấn đề mà là vì yếu tố con người. Có người khi đang trong quá trình sử dụng đã ngừng cung cấp dịch dinh dưỡng trị liệu, không có nó, cơ thể binh sĩ sẽ bị thương tổn trong thời gian dài, cuối cùng dẫn tới cái chết. Chuyện ngoài ý muốn của thiết bị này tạo thành đả kích rất mạnh, cha tôi quyết định không tiến hành mở rộng quy mô sử dụng trong quân nữa. Lỗ hổng của máy móc có thể bù vào, nhưng sẽ không phòng ngự được lòng người. Càng nhiều người sử dụng trong cùng một tập thể thì lại càng khó phòng bị. Lại nói, sự xuất hiện của nó cũng chỉ tính là thêm hoa trên gấm, không có nó thì binh sĩ vẫn sẽ huấn luyện như thế, chỉ có điều tiến triển chậm hơn chút mà thôi.”

“Nói cách khác, hiện tại tôi là vật thí nghiệm?” Cố Khâm đùa giỡn nói, “Có khả năng bị treo không thể?”

Hình Chiến lại đáp lời đến vô cùng nghiêm túc, “Không sao, có tôi cùng cậu.”

Cố Khâm hơi sững sờ. Hình Chiến quả thực là người lạnh lùng không thích nói chuyện, nhưng mỗi một câu nói ra đều chạm tới đáy lòng người. Cố Khâm không tiếng động mà thở dài, cứ tiếp tục thế này hắn sẽ không chống đỡ nổi nữa.

“Được, chúng ta cùng nhau.” Hắn vỗ vỗ khoang giả lập, “Làm thế nào đây? Trực tiếp nằm vào?”

“Cởi quần áo.” Hình Chiến nói, sau đó lập tức bắt đầu tháo cúc trên áo của mình, đồng thời đứng đắn mà giải thích, “Như vậy mới có thể khiến cho chất lỏng tiếp xúc với toàn bộ cơ thể, hấp thụ tốt hơn.”

“Ày...” Cố Khâm còn có chút do dự, nhưng chỉ trong chốc lát ấy Hình Chiến cũng đã cởi hết đồ chỉ còn dư lại một chiếc quần lót, lộ ra vóc người cường tráng. Khi ánh mắt trong sáng của đối phương chuyển tới Cố Khâm, Cố Khâm lại theo bản năng mà lùi một bước về sau.

“Tôi giúp cậu.” Hình Chiến mặt không biến sắc mà tiến tới, khiến Cố Khâm cảm giác được một loại cảm giác ngọt ngào quý dị khó hiểu, không phải là áp bức về chênh lệch năng lực. Cho dù thể chất của hắn yếu

hơn so với đối phương, nhưng nếu hai người nghiêm túc động tay chân thì Hình Chiến cũng không chiếm được tiện nghi gì. Có điều hiện tại... Ngay khi hắn còn đang ngây người, tay Hình Chiến đã đặt trên cúc áo trên cổ áo hắn.

“Để tôi tự làm đi.” Cổ Khâm lúng túng nắm chặt lấy cổ tay đối phương.

“Không, để tôi.” Không biết tại sao, Hình Chiến bỗng nhiên trở nên cố chấp khác thường, cũng mặc kệ lực đạo lôi kéo trên tay mà nghiêm túc cởi từng chiếc từng chiếc cúc áo một, tốc độ không nhanh cũng không chậm, thế nhưng so với khi y tự cởi quần áo của mình thì lại chậm hơn nhiều, vẻ mặt chăm chú kia giống như đang cởi bỏ một lễ vật được đóng gói đẹp đẽ vậy.

Cổ Khâm nhất thời không biết nên nhìn đi đâu, thấy gương mặt Hình Chiến gần trong gang tấc mà lúng ta lúng túng, cúi đầu thì lại bị cơ thể dễ trần xích lô của đối phương đập vào mắt khiến cho càng trở nên lúng túng hơn, nhìn chăm chú tới tay đối phương thì lại có một cảm giác xấu hổ khó hiểu, cuối cùng không thể làm gì khác ngoài việc giương mắt nhìn tóc đối phương mà chờ ra. — Lại nói, tại sao hắn lại không phản kháng? Đẩy thẳng tay đối phương ra từ chối thẳng thắn tự mình tự mình cởi là được rồi! Chỉ là cởi quần áo thôi mà lại còn phải xoắn xuýt như thế!

Giữa lúc Cổ Khâm cuối cùng cũng phản ứng thì tay Hình Chiến đã đưa tới thắt lưng của hắn. Cổ Khâm đột nhiên lùi về phía sau, Hình Chiến lại không buông tay, cho nên chiếc thắt lưng nhìn qua tinh xảo kỳ thực lại không chắc chắn gì lập tức bị kéo đứt.

Hình Chiến mờ mịt ngẩn ra, vô cùng vô tội mà nhìn hắn, “Xin lỗi.”

Cổ Khâm bất đắc dĩ che trán, cũng không nói gì nữa, dù sao cũng phải cởi ra... Bởi vì cúc áo đều đã được tháo hết nên tốc độ cởi đồ của hắn rất nhanh, ném quần áo lên trên giường, đi thẳng tới một chiếc khoang giả lập, “Chúng ta bắt đầu đi.”

Nhìn Cổ Khâm tiến vào khoang giả lập xong, Hình Chiến đưa máy hô hấp cho hắn, khi đóng khoang lại thì bổ sung một câu, “Lần đầu tiên có thể sẽ có chút ảnh hưởng, chúng ta tạm thời đặt thời gian ở trong một tiếng, sau khi đi ra cần phải dùng khoang chữa bệnh để trị liệu, sau khi làm vài lần cơ thể thích ứng rồi thì thời gian huấn luyện cũng có thể kéo dài hơn.”

“Bress.” Hình Chiến lúc này mới khởi động quần gia vẫn đứng yên một chỗ. Y không hy vọng có ai khác nhìn thấy được cơ thể của Cổ Khâm, cho dù đối phương chỉ là người máy cũng không được, “Sau khi tôi vào trong khoang thì bắt đầu bơm dịch vào, thời gian đặt là một tiếng đồng hồ.” Phân phó xong y cũng nằm vào trong một khoang giả lập khác.

Chỉ chốc lát sau, Cổ Khâm cảm giác được một chất lỏng ấm áp chảy vào bên trong khoang, rất nhanh đã bơm lên đến mặt hắn, tiếp sau đó, ý thức của hắn lập tức liền tiến vào mạng chiến đấu. Hình Chiến mở một phòng huấn luyện, mời Cổ Khâm vào, sau đó đưa cho hắn một bản kế hoạch huấn luyện, “Trước tiên cậu cứ làm theo trên này.”

Cổ Khâm liếc mắt nhìn, những nội dung huấn luyện này không khác gì với bình thường, cũng không vượt

quá mức chịu đựng của cơ thể, dù sao lúc này cũng chỉ là bắt đầu, hấn còn cần phải thích ứng.

Hình Chiến đứng ở ngay cạnh hấn, Cổ Khâm phát hiện nội dung huấn luyện của đối phương thật sự chỉ có thể dùng từ điên cuồng để hình dung. Hấn nhìn vào thật sự hoảng sợ thay cho y, không trách được cái tên này sẽ có cấp bậc thể chất cao như thế... Ngẫm lại bản thân mình cũng sẽ nhanh chóng đạt được đến trình độ như thế, hứng thú của Cổ Khâm tăng vọt, nhiệt tình mà vùi đầu vào huấn luyện.

Một tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh, trong chớp mắt Hình Chiến liền khiến cho Cổ Khâm thoát khỏi mạng chiến đấu. Sau khi chất lỏng ẩm áp chậm rãi rút ra, Cổ Khâm cuối cùng cũng biết được di chứng về sau mà Hình Chiến nói là chỉ cái gì. Hiện tại hấn chỉ cảm thấy cả người bủn rủn vô lực, thậm chí ngay cả động một ngón tay cũng rất khó khăn chứ đừng nói chi là đứng dậy được.

Cửa khoang mở ra, ánh sáng từ bên ngoài truyền vào khiến cho Cổ Khâm nheo mắt lại, sau đó hấn thấy Hình Chiến một thân ướt sũng nước đi tới bên cạnh khoang giả lập, cúi người xuống, ôm ngang hấn ra ngoài! Cơ bắp bị đối phương chạm vào khiến cho hấn đau nhức, không chịu được mà rên rỉ một tiếng, mà cái tư thế này cũng quá sỉ nhục hấn rồi!

“Thả tôi xuống.” Cổ Khâm muốn tự giãy ra, nhưng hấn hoàn toàn không có sức, “Hình Chiến!”

Hình Chiến không để ý tới kháng nghị của hấn, ôm thẳng hấn đi vào trong phòng tắm, cẩn thận vô cùng mà đỡ hấn đứng xuống đất, để hấn dựa vào mình, mở ra vòi hoa sen rửa sạch chất lỏng màu bạc dính trên người hai người. Nước đánh vào người đau nhói lên, phi thường khó chịu, Cổ Khâm cau mày, cũng không có sức để mà đi chất vấn đối phương nữa. Cũng may loại dẫn vật này biến mất rất nhanh, Hình Chiến lần thứ hai ôm lấy hấn đưa hấn vào khoang chữa bệnh. Sau đó Hình Chiến liên lạc với Trần Bá, bảo đối phương mang một bộ quần áo mới đến.

Trần Bá nhìn hình ảnh để trần nửa người của Hình Chiến, còn có thêm cái thắt lưng bị kéo đứt kia, ánh mắt trở nên đặc biệt ám muội. Trời ơi! Mình vừa mới oán giận họ không hiểu phong tình, không nghĩ tới động tác lại nhanh như vậy! Hơn nữa hình như có hơi nóng vội nha. Trần Bá nhanh chóng đưa một bộ quần áo mới tới, được Bress đứng ngoài cửa tiếp đón.

“Thiếu gia nhà tôi thế nào rồi?” Không thể nhìn thấy Cổ Khâm, Trần Bá chỉ có thể hỏi thăm đồng nghiệp của mình.

“Xin hãy yên tâm, Cổ thiếu không sao cả.” Bress mỉm cười đầy chuyên nghiệp, “Cổ thiếu huấn luyện mệt mỏi, cần nghỉ ngơi một lúc.”

Chỉ là huấn luyện mà thôi? Tuy rằng Trần Bá không quá tin tưởng, nhưng hấn biết cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi, vì thế cũng không tiếp tục đứng ở cửa nữa.

Khi Cổ Khâm đi ra từ trong khoang chữa bệnh, hấn không hề có chút uể oải nào giống như huấn luyện bình thường cả. Lúc này tinh thần hấn đặc biệt sáng khoái, hấn có cảm giác thể lực, tinh lực của mình đều đã tăng cao, đại khái là tác dụng tâm lý, dù sao hấn cũng chỉ mới luyện tập một tiếng mà thôi. Hấn chậm rãi xoay người, nhảy nhảy hoạt động chút gân cốt ngay tại chỗ. Đợi tới lúc hưng phấn của hấn qua đi, hấn rất

cuộc mới ý thức được trong phòng còn có người.

46. Chương 46: Mặc Sai Đồ

Hình Chiến ngồi trên mép giường nhìn Cố Khâm, vẫn duy trì trạng thái toàn thân xích lô như trước. Cố Khâm sức nhớ ra, hắn cũng đang không mặc gì! Hắn có chút lúng túng, nhưng lại phát hiện ra quần áo mình ném ở trên giường đã không thấy đâu, “Quần áo của tôi đâu?”

“Tôi bảo Trần Bá mang một bộ mới tới.” Hình Chiến liếc mắt lên chỗ đầu giường.

Cố Khâm thở phào, lập tức đi tới, không chút nghĩ ngợi mà cầm quần áo mặc vào người. Bộ Trần Bá chọn lần này là màu đen sao?

Động tác của hắn rất nhanh, để trần cả người không mặc quần áo ở trước mặt Hình Chiến khiến hắn không được tự nhiên, sau khi mặc xong đồ mới chú ý thấy bên dưới còn một bộ quần áo nữa. Cố Khâm tiện tay đưa quần áo cho Hình Chiến, “Đây là của cậu?”

Hình Chiến nhìn lướt qua nhưng không nói gì, cũng đứng lên bắt đầu mặc quần áo. Áo sơ mi trắng cùng quần xám, đặc biệt là áo sơ mi, có vẻ đặc biệt vừa người, không, phải nói là chặt quá mức, phác họa ra toàn bộ đường nét cơ bắp, mang theo hương vị hấp dẫn của giống đực... So ra thì bộ đồ đen này mình mặc lại rộng hơn không ít, cho dù cúc áo trên cùng đã cài lại nhưng vẫn bị rủ xuống một chút. Có điều Cố Khâm không quá quan tâm tới áo quần, vì thế nên hắn cũng không để ý, chỉ là hắn cứ luôn cảm thấy Hình Chiến có chỗ nào đó không đúng.

“Bộ quần áo này của cậu... Hình như quá chặt?”

Câu hỏi của hắn khiến cho tầm mắt sâu thẳm của Hình Chiến chuyển tới trên người hắn, Cố Khâm không được tự nhiên mà kéo kéo quần áo trên người, “Làm sao?”

Hình Chiến dời ánh mắt đi, “Sắp đến giờ ăn tối rồi, buổi tối ba tôi sẽ trở về cùng chúng ta ăn cơm.” Có lẽ do quần áo thực sự quá chặt, Hình Chiến điều chỉnh cả nửa ngày, thế nhưng y hình như lại rất nhiệt tình với chút phiền toái nhỏ này, không có chút dằn vặt thiếu kiên nhẫn nào, cũng không có ý định đi thay đổi quần áo. Cuối cùng y chỉ tháo hai chiếc cúc áo trên cùng ra, lập tức khiến cho khí chất kiêu ngạo bất tuân tăng thêm mấy phần, mà lúc này, bởi vì đang ở nhà nên bầu không khí quanh thân y ít đi vài phần lạnh lùng người sống chớ đến gần kia, khiến cho y trở nên hấp dẫn phi thường. Nếu như cứ như thế mà đi ra ngoài, nhất định y sẽ khiến cho không ít người hết chói tai.

Cố Khâm vẫn luôn cho rằng Hình Chiến là một người có yêu cầu nghiêm khắc đối với trang phục, dù sao thì trong giai đoạn họ mới quen kia, Hình Chiến từng nhiều lần thể hiện bất mãn đối với việc hắn thường tắm xong không mặc quần áo đã đi tới đi lui. Bây giờ nhìn lại thì có lẽ cũng không phải hoàn toàn như thế, hơn nữa thi thoảng thay đổi phong cách quả thực là khiến cho người khác phải sáng mắt ra.

Hai người đi ra khỏi phòng, ở ngoài cửa, quản gia Bress mắt nhìn mũi mũi nhìn ngực mà cung kính nói, “Thiếu gia. Cố thiếu, chào ngài, tôi là quản gia Bress.”

“Xin chào.” Cố Khâm lễ độ đáp lại, hẳn nhớ rằng đây chính là người máy trí năng đứng cạnh khoang giả lập trong trạng thái nghỉ ngơi lúc trước.

Khi Bress nâng mắt lên thấy quần áo Cố Khâm đang mặc trên người thì hẳn hoàn toàn bối rối, lại nhìn sang cái áo sơ mi căng chặt trên người Hình Chiến, chuyện này... Sao hai người lại mặc đồ của nhau! Lúc trước hẳn đặt quần áo thiếu gia ở phía trên là vì hẳn nghĩ phải thêm một lúc nữa Cố thiếu mới đi ra từ khoang chữa bệnh, thiếu gia hẳn là sẽ mặc đồ trước, tại sao lại còn mặc sai?! Cho dù sai thì thiếu gia mặc đồ chật như vậy cũng có thể nhận ra được, dù sao thì tuy là chiều cao của họ không hơn kém bao nhiêu nhưng vẫn có thể nhìn ra chênh lệch về cơ thể giữa hai người, Cố thiếu nhìn thế nào cũng gầy hơn thiếu gia rất nhiều.

“Thiếu gia...” Nhìn thấy tầm mắt nhìn tới của Hình Chiến, Bress lập tức nuốt câu hỏi vào trong, cơ trí mà nói sang chuyện khác, “Phu nhân đã đang chuẩn bị bữa tối trong phòng ăn.” Nói vậy không phải là mặc nhầm mà là cố ý... Không nghĩ tới chỉ học có một học kỳ ở trường quân sự thiếu gia đã dắt thiếu phu nhân tương lai về rồi. Nhớ khi trước mình cũng vì tính cách của thiếu gia mà có chút lo lắng tương lai thiếu gia không tìm được đối tượng. Xem ra tin đồn ở bên ngoài cũng không phải là đồn vớ vẩn, chẳng trách vị đồng nghiệp kia phản ứng lại kỳ quái như thế.

Bress lại dùng dư quang đánh giá Cố Khâm một chút. Trước khi Hình Chiến tới trường quân sự, hẳn từng nghe thấy Hình Duệ trong lúc nói chuyện với đối phương có nhắc tới vị Cố thiếu sẽ trở thành bạn cùng phòng của Hình Chiến này, khi đó dù cho Hình Duệ nói rất uyển chuyển, thế nhưng từ lời nói của hẳn vẫn có thể nhận ra được hình tượng của Cố Khâm quả thực khiến cho người ta không thích nổi. Bress vẫn luôn rất quan tâm tới động thái của Hình Chiến, cũng rất rõ ràng về một vài lời đồn ở bên ngoài, vì thế nên khi Cố Khâm từ một quân nhị đại vô học trở thành một thiên tài có thể sánh vai với Hình Chiến thì hẳn cũng có chút bất ngờ, không nghĩ tới tình báo của Nguyên soái cũng có lúc bị sai.

Tiếp đó, tin đồn của hai người càng lúc càng lan rộng, mới đầu Bress cũng không quá tin vào nó. Dù sao thì hẳn cũng đã nhìn Hình Chiến lớn lên, ngoại trừ Hình Duệ và Chung Vân Tu hẳn cũng là người hiểu rõ Hình Chiến nhất. Trên phương diện tình cảm, Hình Chiến là lạnh nhạt bẩm sinh, chuyện như kiểu mới quen nhau không lâu đã hẹn hò gần như không thể phát sinh trên người y. Mãi tới khi Chung Vân Tu tự mình thu xếp bố trí một gian phòng đọc sách khác của Hình Chiến thành phòng của khách cho Cố Khâm, Bress mới ý thức được họ đúng là đang hẹn hò, hơn nữa Nguyên soái phu nhân còn vô cùng hài lòng với Cố Khâm kia.

Thế nhưng sau khi Hình Chiến đưa Cố Khâm trở về, thái độ lại không quá rõ ràng. Có người sau khi đưa người yêu về nhà sẽ lôi kéo đối phương đi thẳng vào phòng huấn luyện sao? Tối thiểu cũng phải đưa người ta đi xem phòng mình chứ!

Giữa lúc Bress lại bắt đầu hoài nghi quan hệ của hai người, ai ngờ hiện tại họ lại cứ nhiên đi mặc quần áo của nhau! Cố Khâm thì thôi đi, nhưng Hình Chiến mặc rõ ràng là không hề vừa!

Trang phục của Hình Chiến từ trước tới giờ vẫn luôn rất nghiêm cẩn, có lẽ đây cũng có quan hệ với hai người cha của y. Hình Duệ là Nguyên soái, gần như mặc quân trang vạn năm bất biến, mà Chung Vân Tu bởi vì thường xuyên phải xuất hiện trước công chúng nên cũng vô cùng chú ý đối với trang phục. Dưới ảnh hưởng của họ, hình tượng của Hình Chiến cũng là cẩn thận tỉ mỉ, đáng vẻ phóng túng như ngày hôm nay hẳn chưa từng xuất hiện! Có điều giá trị mị lực quả đúng là tăng lên rất nhiều, có lẽ mình cũng nên chuẩn bị mấy bộ quần áo theo phong cách này cho y?

Bress nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn chỉ trầm mặc dẫn đường ở phía trước. Hai người đi phía sau cũng không trò chuyện, có điều tiếng bước chân lại nhất trí ngoài ý muốn, tựa hồ như chỉ do một người tạo ra, đặc biệt ăn ý.

Đi tới phòng ăn, Chung Vân Tu quả nhiên đã ngồi chờ bọn họ ở đó. Bàn ăn là bàn chữ nhật bốn người, bên trên có bày vài món ăn tinh xảo, nhìn qua rất mê người nhưng lại không có vẻ xa xỉ lãng phí. Cố Khâm không kén ăn, nhưng mấy món này phần lớn lại là món hắn thích, có thể thấy được chủ nhân vô cùng dụng tâm. Ánh mắt Chung Vân Tu đảo qua quần áo của hai người một cái, lộ ra một nụ cười hiểu rõ ở trong lòng.

“Nguyên soái phu nhân, xin lỗi vì để ngài đợi lâu.” Cố Khâm áy náy nói.

“Ở nhà không cần gò bó như vậy, gọi thức thức đi.” Chung Vân Tu cười khẽ, săn sóc bảo bọn họ ngồi xuống. Bress kéo ghế ra sau ra cho họ, “Khâm Khâm thấy sắp xếp trong phòng thế nào? Có hài lòng không? Phòng cháu là ta tự bố trí, đứa nhỏ Chiến Chiến này thích mấy màu tối, có đôi khi nhìn rất ngọt ngào, ta cảm thấy không quá hợp với cháu. Nào, ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Cảm ơn... thức thức. Nơi này rất đẹp, cháu rất thích.”

Trên bàn ăn, ba người vẫn luôn duy trì bầu không khí vui vẻ, phần lớn thời gian đều là Chung Vân Tu nói, Cố Khâm phụ họa, Hình Chiến gần như không nói tiếng nào, ngoại trừ khi Chung Vân Tu nói tới chuyện xấu hổ của y ngày xưa rồi cười quá mức khoa trương thì y mới bắt mồm mà gọi ba một tiếng, muốn đối phương có chừng mực. Chung Vân Tu lời nói khôì hài hài hước, Cố Khâm nghe say sưa, nếu không phải là đối phương liên tục gấp đồ cho Cố Khâm, Cố Khâm cũng sẽ quên mất họ đang ăn cơm. So với đó, Chung Vân Tu lại ăn rất ít.

Dùng xong bữa tối, Chung Vân Tu liền vội vàng rời đi, buổi tối hắn còn phải tham gia một bữa tiệc rượu. Theo yêu cầu của hắn, Hình Chiến cũng không đưa Cố Khâm đi huấn luyện nữa – Dù sao mục đích của y hôm nay cũng đã đạt được. Hình Chiến đưa Cố Khâm đi thăm quan vài nơi tiêu biểu trong Hình gia, cuối cùng mới đưa tới phòng của mình. Cho dù trong phòng đúng như Chung Vân Tu nói, đều sơn màu tối là chủ yếu, nhưng ánh đèn lại rất ấm áp, cũng không quá mức ngọt ngào.

Khi Trần Bá nhìn thấy quần áo của hai người thì có chút bất ngờ, nhưng dù thế cũng không nói gì. Theo như cái nhìn của hắn thì, người yêu mà, hành động thân mật này là rất bình thường. Vì thế nên ngày thứ hai Cố Khâm tiếp tục mặc bộ quần áo kia thì hắn vẫn không biết mình đã mặc sai đồ. Càng xui xẻo hơn là mọi người đều cho rằng hắn cố ý mặc nhầm đồ.

Bởi vì mỗi lần huấn luyện xong đều phải đi tắm nên thời gian thay quần áo của hai người đều được chuyển tới sau khi huấn luyện xong, hai vị quân gia cũng ngầm hiểu ý mà đưa quần áo mới tới. Càng gay go hơn là lần nào Hình Chiến cũng đều để quần áo của mình lên trên để Cố Khâm mặc trước. Cố Khâm ngu ngơ căn bản không phát hiện có cái gì đó không đúng, sau vài lần lại còn cho rằng bình thường Hình Chiến là thích mặc loại quần áo chật căng kia, cho nên hắn cũng không thấy kinh ngạc gì nữa.

Mà không nói tới quần áo, mục đích Cố Khâm tới Hình gia chủ yếu là để huấn luyện, những chuyện khác đẹp sang bên, yêu đương là cái gì? Xin lỗi, mãi đến tận hiện tại hắn vẫn còn chưa tiến vào cái gọi là trạng

thái yêu đương đâu! Mỗi ngày đều chìm trong tập luyện rồi huấn luyện, trừ lần đầu tiên bị thoát lực do di chứng ảnh hưởng ra thì sau lần đó, cơ thể hắn thích ứng với loại phương thức huấn luyện này rất nhanh. Thời điểm Hình Chiến định đưa tay ra ôm hắn lên, hắn còn cố nén một mối trực tiếp cho đối phương một quyền, nhưng đáng tiếc là lại bị đối phương tránh thoát.

Cùng với lượng huấn luyện tăng lên từng ngày từng giờ, cấp bậc thể chất cũng được nâng cao nhanh tới mức khiến Cố Khâm có chút lo lắng liệu có thể duy tốc mà bắt kịp không. Hắn vốn là cho rằng sẽ tồn cả học kỳ sau nữa, ai ngờ rằng trước khi kỳ nghỉ kết thúc thể chất của Cố Khâm đã tăng lên tới cấp B! Hình Chiến nói, tốc độ hấp thu dung dịch và hiệu quả chủ yếu phụ thuộc vào tiềm năng của thể chất, tục xưng là thiên phú. Như vậy có thể nói thiên phú của Cố Khâm rất cao, nhưng đáng tiếc lúc trước hắn đã lãng phí một quãng thời gian rất dài, bằng không e rằng cấp bậc hiện tại của hắn sẽ không thấp hơn Hình Chiến.

Đương nhiên, thời gian này Hình Chiến cũng không giậm chân tại chỗ. Cho dù cấp bậc càng cao thì tốc độ tăng lên càng chậm, nhưng hiện tại y cũng đã sắp đột phá đến cấp A. Chênh lệch giữa hai người đang chậm rãi thu nhỏ lại, Cố Khâm đã nhìn thấy được hi vọng đuổi kịp được đối phương.

Một tháng này có thể nói là Cố Khâm bế quan, đóng lại toàn bộ liên lạc với bên ngoài. Mãi tới khi hắn đạt tới B-, Hình Chiến mới nói cho hắn, mấy ngày trước đại sư Russell vì không liên lạc được với họ nên đã tìm tới Hình Duệ, nói rằng đã chế tạo xong cơ giáp của bọn họ. Lại là một tin tức mừng nữa! Cố Khâm không thể chờ đợi nổi đến lúc có thể cầm lại cơ giáp chuyên thuộc Thương Lang của hắn rồi!

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, hai người không huấn luyện nữa, quyết định đi gặp đại sư Russell nhận cơ giáp của mình. Loại phương thức huấn luyện cường độ cao này chung quy cũng không thể kéo dài quá lâu, liên tục sử dụng khoảng giả lập đã được cải tạo quá hai tháng sẽ tạo ra thương tổn cho cơ thể, cần phải nghỉ ngơi một thời gian để cơ thể từ trạng thái căng thẳng trở về trạng thái bình thường thì mới có thể tiếp tục được.

Đây là một cuộc gặp trang trọng, Hình Chiến tất nhiên không thể lại mặc tùy tiện như trước nữa. Khi hắn đổi về quần áo màu tối bình thường, mà Cố Khâm lần nữa mặc đồ màu sáng vào thì Cố Khâm cuối cùng mới phát hiện ra có chỗ nào sai sai — cái quái gì thế, hơn một tháng này bọn họ chính là mặc đồ của nhau sao?

47. Chương 47: Lần Giao Chiến Thứ Ba

“Có phải ngay từ đầu cậu đã biết chúng ta mặc nhầm đồ không? Sao cậu không nhắc tôi! Không cảm thấy như thế rất kỳ quái sao?” Cố Khâm vô cùng quẫn bách. Quần áo vừa vận thì không sao, vấn đề là căn bản không vừa người mà Hình Chiến cũng có thể như không có vấn đề gì mà mặc nó vào, lại còn liên tục mặc hơn một tháng! Khiến cho họ thật giống như đang cố ý túm áy vậy...

“Không.” Hình Chiến nhìn sâu vào mắt hắn, “Chỉ có như thế mới có thể cảm giác được cậu gần tôi hơn một chút.”

Câu trả lời của Hình Chiến khiến cho Cố Khâm có chút áy náy. Nói là thử ở bên nhau, thế nhưng mình lại không có tự giác như vậy, có lẽ mình nên tự xem xét lại mình một chút?

Mà nói gì đi chẳng nữa, vóc người hai bọn họ thật sự chênh lệch nhiều đến vậy...

Lần này vẫn là Mina đi tới đón bọn họ, bởi vì đại sư Russell lại đổi nhà ở. Xe huyền phù đi tới một nhà xưởng chế tạo cơ giáp. Mina nói thời điểm chế tạo hai chiếc cơ giáp này, đại sư Russell vẫn luôn ở đây giám sát toàn bộ quá trình.

“Chiến Thần và Thương Lang đều rất soái nha!” Đôi mắt Mina sáng lấp lánh, “Mà cơ giáp của hai người là thiết kế chung sao? Ngay cả bề ngoài cũng giống như một đôi vậy!”

Cơ giáp của Hình Chiến gọi là Chiến Thần, trước khi sống lại Cố Khâm từng xem qua video chiến đấu của Chiến Thần. Mà Thương Lang thì chính là do Mina trong tương lai dựa vào ngoại hình của Chiến Thần mà thiết kế ra. Cô từng nói, lúc trước ảnh hưởng lớn nhất tới cô chính là Chiến Thần, ông nội gần như tiêu tốn toàn bộ tinh lực còn lại để thiết kế ra nó, cẩn thận tỉ mỉ sửa chữa, cải tiến. Vốn vẹn một năm này cũng đồng thời tiêu hao đi sinh mệnh của vị tông sư chế tạo cơ giáp này, sau khi Chiến Thần ra đời không lâu thì đại sư Russell cũng qua đời.

Mina muốn làm ra một chiếc cơ giáp có thể sánh ngang với Chiến Thần. Tuy rằng mọi người đều nói cô có kỹ thuật và thiên phú hậu sinh khả úy, nhưng mỗi lần cô hoàn thành một chiếc cơ giáp, cho dù chủ nhân của nó đều rất hài lòng thì bản thân cô lại luôn cảm thấy như thiếu mất chút gì đó, có lẽ cũng là bởi vì tâm lý của bản thân ảnh hưởng tới, thậm chí còn khiến cho nó trở thành khúc mắc của cô sau này. Vì thế nên Mina quyết định phỏng theo Chiến Thần năm ấy chế tạo ra một bộ cơ giáp, sau đó từ trên cơ sở đó thêm vào và thay đổi dựa theo ý nghĩ của bản thân, tiếp đó thì Thương Lang ra đời.

Khi ấy Mina nguyện ý vì mình mà thiết kế chế tạo cơ giáp khiến cho Cố Khâm chỉ muốn tạ ơn trời đất, làm sao còn dám quơ tay múa chân? Hơn nữa Cố Khâm cũng không chú ý tới ngoại hình cơ giáp nhiều như vậy. Đối với hắn mà nói tính thực dụng quan trọng hơn. Dù sao thì sau này khi tiếng tăm của Chiến Thần ngày càng vang dội, cơ giáp có ngoại hình phỏng theo Chiến Thần cũng theo đó ngày càng nhiều hơn, đến sau này thì trở thành kiểu dáng thịnh hành, nhiều thêm một chiếc cơ giáp như vậy căn bản sẽ không có người chú ý tới.

Thời điểm đưa đại sư Russell xem thiết kế cũng là lần đầu tiên Hình Chiến thấy được Thương Lang, nhưng y cũng không nghĩ nhiều, quả đúng là bởi vì tạo hình như vậy trong tương lai thực sự quá phổ biến. Chỉ là đặt trong hiện tại khi tất cả mới chỉ vừa bắt đầu, hai chiếc cơ giáp cùng lúc xuất hiện liền khiến cho người khác đặc biệt chú ý.

Mina dẫn bọn họ vào bên trong nhà xưởng, hai chiếc cơ giáp đều đã ở trong đó. Chiến Thần và Thương Lang cao mười mấy mét đang đứng sừng sững, vỏ ngoài của Chiến Thần có màu xanh lam đậm, đường viền của các bộ phận được viền màu xám bạc, còn Thương Lang lại lấy màu xám bạc làm màu chủ đạo, phối hợp với đường viền màu xanh đậm. Hai chiếc cơ giáp giống nhau như đúc, màu sắc vừa vặn tương phản lại không khiến cho người ta nghĩ tới sinh đôi mà càng có cảm giác là cơ giáp tình nhân hơn.

Cố Khâm cứ nghĩ mình sẽ rất kích động, đúng là khi mới tới hắn quả thực rất kích động, nhưng đến khi hắn thật sự nhìn thấy Thương Lang xuất hiện trước mặt mình, những tình cảm quá mức nhiệt liệt kia đã lắng xuống, chỉ còn lại hoài niệm, nhớ nhung, phiền muộn... Hắn phảng phất như đã trở lại trên chiến trường, có người sống sót, có người mất mạng, những khuôn mặt bên cạnh liên tục thay đổi, duy nhất chỉ có Thương Lang là không đổi. Cố Khâm không kìm lòng được đưa tay chạm lên vỏ ngoài lạnh lẽo của Thương Lang,

hắn thậm chí còn có thể nhớ được số lượng những vết xước từng lưu lại trên này.

“Các cậu còn biết tới đây?” Đại sư Russell mặt mày hồng hào chống gậy đi vòng ra từ phía sau cơ giáp, “Tôi liên lạc với các cậu, kết quả cả hai người đều chơi trò mất tích! Nếu như các cậu còn không tới nhận cơ giáp, tôi lập tức mang chúng nó đi bán đấu giá lấy tiền mua linh kiện.” Ông dùng gậy gõ gõ Chiến Thần, “Bản thiết kế của các cậu đã rất hoàn thiện, vì thế tôi không sửa chữa gì cả, chỉ tăng thêm một ít công năng đặc thù thôi. Thế nào, có muốn thử không? Nếu chuyển thành cơ giáp loại nhỏ thì vẫn có thể hoạt động ở chỗ này được, chỉ là không được dùng vũ khí nóng thôi.”

Cố Khâm quay đầu nhìn vào mắt Hình Chiến, chiến ý nồng nặc, “So một trận?”

“Luôn sẵn sàng.” Hình Chiến trả lời.

Đại sư Russell đưa cho hai người thiết bị điều khiển cầm tay, có thể tùy ý cơ giãn, tùy theo thói quen của người sử dụng có thể đeo ở trên cổ tay, cánh tay, cổ hoặc eo. Bên trên còn có trang bị không gian, có thể thu cơ giáp vào trong đó, hơn nữa đại đa số cơ giáp chuyên thuộc và máy điều khiển đều có chức năng nhận dạng, chỉ có chủ nhân của cơ giáp mới có thể khởi động được nó. Cái Cố Khâm bắt được là màu xanh lam đậm, mà của Hình Chiến lại là màu xám bạc. Hai người không nghi ngờ ông, không hện mà cùng lúc đeo lên cổ tay, thiết bị điều khiển tự động nhận dạng, Chiến Thần và Thương Lang đồng thời được khởi động, đôi mắt hình thoi sáng lên.

Mina nhìn chăm chăm vào cổ tay Cố Khâm, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, “Ông nội, có phải là nhầm rồi không? Cháu nhớ của Thương Lang là màu sáng...”

“Ai da! Đúng đúng! Nhầm bộ điều khiển rồi!” Đại sư Russell chợt tỉnh ngộ, “Nhanh đổi lại! Màu tối là Chiến Thần, màu sáng là Thương Lang!”

“A? Nhưng mà...” Cố Khâm tròn mắt, cái này đã nhận dạng rồi sao?

“Không sao không sao, đổi lại nhận dạng là được.” Đại sư Russell cười híp mắt nói, “Đừng lo lắng, lần đầu tiên leo lên cơ giáp mới có thể chân chính buộc định, nhanh đổi lại đi. Đương nhiên là nếu như các cậu muốn cứ để vậy mà dùng cơ giáp của nhau luôn thì cũng không sao.”

Tất nhiên là không thể, cho dù bề ngoài hai chiếc cơ giáp có giống nhau đến mức nào thì tính năng cũng sẽ có chỗ khác biệt. Có điều nếu đại sư nói như vậy, hai người lập tức đổi lại thiết bị điều khiển, cơ giáp quả nhiên tiến hành lần nhận dạng thứ hai. Lần này bọn họ ấn ý mà nhìn về phía đại sư Russell, chỉ lo ông lại ra chủ ý xấu xa gì khác.

“Chần chừ cái gì, nhanh lên!” Đại sư Russell hưng phấn y như trẻ con. Mina đứng một bên khẽ lắc đầu, ra hiệu cho bọn họ ý bảo không sao.

Hình Chiến, Cố Khâm cuối cùng được toại nguyện mà leo lên cơ giáp chuyên thuộc của mình, cũng chuyển đổi thành cơ giáp cỡ nhỏ thực hiện một bộ động tác cơ sở làm nóng người.

Mỗi một linh kiện, mỗi một chức năng, mỗi một động tác của Thương Lang Cổ Khâm đều đã ghi lòng tạc dạ từ lâu, đó là ký ức chiến đấu bên nhau thuộc về bọn họ. Đúng, đây quả thực chính là người bạn cũ Thương Lang mà hắn quen thuộc, không bởi vì thời gian, không gian mà thay đổi, thật giống như Thương Lang và hắn cùng nhau sống lại vậy.

Lúc này, đại sư Russell kéo theo Mina đi vào phòng quan sát trên tầng, nơi đó chính là vị trí quan sát tốt nhất. Mina vẽ mặt hiểu rõ mà nhìn ông nội nhà mình, “Ông nội, vừa nãy ông cố tình đưa sai thiết bị điều khiển?”

Đại sư Russell cười khà khà vui vẻ nói, “Ông đây là vì muốn tốt cho bọn họ, cũng không biết khi nào họ mới phát hiện. Hai chiếc cơ giáp này thuộc về riêng hai người họ, họ cũng có thể sử dụng cơ giáp của đối phương. Có điều đây không tính là việc mới mẻ gì, ông vẫn thích chức năng kia hơn. Đây chính là kiệt tác kết hợp giữa kỹ thuật cơ giáp và không gian đặc ý nhất từ trước tới nay của ông đấy! Chỉ tiếc là chức năng này quá cao cấp, ông hy vọng hai người họ sẽ phát huy được nó!”

Mina phấn khích mà nhìn chằm chằm trận chiến sắp bắt đầu bên dưới. Nếu như bọn họ không nói, vậy khi nào hai vị người trong cuộc mới phát hiện ra chỗ đặc biệt của hai cơ giáp kia? Thực sự là chờ mong!

Sau một thời gian thích ứng, tìm được cảm giác ngày trước, Hình Chiến và Cổ Khâm ăn ý mà khống chế cơ giáp kéo dài khoảng cách giữa hai người ra. Ở trong nhà máy có thể dùng để chế tạo cơ giáp cỡ lớn này, nếu chỉ sử dụng cơ giáp cỡ nhỏ, không gian hoạt động vẫn rất thoải mái. Tiếp đó, Thương Lang rút vũ khí ra, là một cây thương dài màu bạc, chỉ về phía Chiến Thần, uy phong凛冽. Đối lập lại, vũ khí của Chiến Thần là một đại đao màu đen tuyền, sắc bén vô cùng, quanh thân đao có sát khí nồng đậm bao phủ.

Không ra hiệu cũng không hẹn trước, hai người động gần như cùng một lúc. Chân của Chiến Thần đột nhiên giẫm mạnh xuống đất, mượn lực đẩy của máy phản lực nhanh chóng lao về phía Thương Lang. Trong nháy mắt ấy, cả chiếc cơ giáp phẳng phất như biến thành một vũ khí sắc bén, ẩn ẩn mang theo khí thế khai thiên lập địa phóng tới, phá hủy tất cả cản trở dám to gan chắn ở phía trước. Phía sau lưng Thương Lang bỗng mọc ra một đôi cánh bằng thép, thoải mái nhảy lên giữa không trung, ngân thương trong tay vẽ ra vô số lưới cắt sắc bén, mỹ lệ mà trí mạng, đan dệt thành một tấm lưới lớn màu bạc bao phủ lấy Chiến Thần.

Chiến Thần nâng mũi đao, trực tiếp đối mặt cắt rời tấm võng màu bạc, đồng thời chém về phía Thương Lang. Cũng vào lúc này, hắc đao của y giống như biến thành nam châm, những sợi dây nhỏ màu bạc xung quanh dồn dập tập trung về phía nó, trong chớp mắt toàn bộ đều chồng lên trên sống đao.

“Keng ——” Âm thanh chói tai kéo dài, trên mặt đao truyền tới lực đẩy giống như sóng biển ào ào xông tới, mạnh mẽ đẩy hắc đao ra, chấn động khiến cho Chiến Thần suýt chút nữa để rơi đao khỏi tay. Chiến Thần không thể không lùi về sau tránh đi kinh lực này, lực chọn tạm thời tránh khỏi phong mang của ngân thương.

Không cho đối phương cơ hội điều chỉnh, đôi cánh phía sau Thương Lang vờ một cái, tạo thành lực đẩy trực tiếp đuổi theo Chiến Thần đang lùi về phía sau, khoảng cách giữa hai người không quá dài, thương bạc thừa thắng xông lên, hóa thành một con rồng màu bạc quấn lấy hắc đao, nhắm thẳng vào lồng ngực của Chiến Thần! Chiến Thần lại không tránh né, vẫn duy trì tư thế thoải mái, nhìn như chậm chạp, nhưng kì thực lại giống như núi thái sơn ép lưới đao xuống, trực tiếp va chạm vào phía trên phần thân của cây thương!

Lần này Thương Lang cũng thiếu chút nữa để tuột ngân thương, lập tức dùng hai tay ổn định lại trường thương. Trường thương run lên thoát khỏi hắc đao, lần thứ hai đâm về phía Chiến Thần. Nhưng không ngờ Chiến Thần lại duỗi tay ra chuẩn xác bắt lấy nơi nối liền giữa thân cây thương và mũi thương, đẩy trật ngân thương đi, hướng về phía dưới cánh tay mình dùng sức kéo một cái. Khoảng cách giữa hai chiếc cơ giáp trong thoáng chốc đã rút ngắn lại, hắc đao thuận thế chém về phía đầu Thương Lang.

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thương Lang quyết định thật nhanh buông tay phải ra, nghiêng người về phía sau, lợi dụng lực đạo mà Chiến Thần dùng để cầm lấy thân cây thương, tay trái cầm vào đuôi cây thương đột ngột ép vào cạnh người, thân cây thương nhất thời tạo thành một đường cong. Tới khi hắc đao chạm tới thân cây thương thì hấn lại buông lỏng tay trái, thân cây thương dựa vào lực đàn hồi mà bắn ra ngoài, đẩy ra hắc đao.

Chiến Thần lại không hề buông tay. Trường thương là vũ khí tấn công ở khoảng cách xa, khó phát huy nhất khi công kích ở khoảng cách gần, mà chỉ cần y nắm chặt vị trí đầu thương thì ngân thương này có thể nói là gần như vô dụng, còn khiến cho Thương Lang nhất định phải ở gần mà chiến đấu với mình.

Tuy rằng trước khi đối chiến không quy định ra không được sử dụng vũ khí nóng, hơn nữa chỉ cần tập trung hỏa lực một chỗ đương nhiên sẽ không phá hoại nhà máy, nhưng hai người vẫn ngầm hiểu ý nhau, cho rằng đây là một trận quyết đấu kỹ năng đối kháng, ai sử dụng vũ khí nóng trước chính là kẻ thấp kém, anh muốn dùng hai loại vũ khí tới đối phó với đối thủ chỉ dùng một loại, từ đây đã có thể phân ra được thắng bại rõ ràng rồi.

Hắc đao trong tay phải của Chiến Thần trong nháy mắt biến thành một con dao găm. Chiến Thần cầm ngược nó, không chút lưu tình nào đánh vào gáy Thương Lang.

48. Chương 48: Cơ Giáp Hợp Nhất

Cánh tay của Thương Lang hơi nhấc lên, trên cẳng tay đột nhiên xuất hiện một chiếc cán dao găm, đồng thời đôi cánh phía sau được thu lại, tay phải hấn hướng về thân cây thương vỡ một cái. Cây trường thương màu bạc chia thành từng đoạn trong chớp mắt, thân cây thương vốn vừa dài vừa thẳng mềm xuống trong nháy mắt, cứ nhiên lại biến thành một sợi xích bạc!

Biến hóa đột ngột này khiến cho động tác của Chiến Thần khựng lại một thoáng, Thương Lang nhân cơ hội cúi thấp người rút dao găm ra, tay phải kéo dây xích, dưới chân hơi động vọt tới phía sau Chiến Thần, nhanh chóng dùng dây xích quấn lấy cổ Chiến Thần, tay trái nắm chặt lấy một đầu khác dây xích bạc, hai tay dùng sức kéo về hai phía, mạnh đến mức giống như chỉ một khắc sau liền có thể lập tức bẻ gãy gãy cổ của Chiến Thần!

Chiến Thần xoay tròn chủ thủ ở trong tay, cũng không quay đầu lại đâm tới Thương Lang đang ở phía sau. Thương Lang nắm xích bạc tránh về một bên, đồng thời trên đầu gối lại xuất hiện lưỡi dao nhọn hoắt, quỳ gối hung hăng đâm vào khuỷu chân của Chiến Thần, lập tức ép Chiến Thần quỳ một chân xuống đất. Nhưng vào đúng lúc này, cùi chỏ tay trái của Chiến Thần cũng đánh vào bụng Thương Lang, bắn ra một lưỡi dao y hệt đâm vào đó, chỉ thiếu một chút nữa là đã xuyên thủng vỏ ngoài cơ giáp uy hiếp tới Cổ Khâm ở trong phòng điều khiển.

Thương Lang lập tức lựa chọn lui lại, buông tay trái ra, cơ thể đột nhiên lùi về sau, trước khi bị Chiến Thần

ép mạnh hơn kịp rút bỏ lưỡi dao trong cơ thể ra, nhưng một tay kia vẫn vững vàng như trước mà kéo đầu dây kích, tiếp tục thít chặt dây xích bạc. Chiến Thần nắm một đầu khác của dây xích cấp tốc tháo bỏ dây xích đang quấn trên cổ mình ra, sau đó lập tức đứng lên tiếp tục độ sức mạnh với Thương Lang.

Cơ giáp chuyên thuộc được chế tạo trên cơ sở gia tăng tính năng của cơ giáp. Mỗi một chiếc cơ giáp đều có đặc điểm chỉ thuộc về một mình nó, cũng không bị trói buộc vào ba kiểu hình công kích của cơ giáp, thông thường chúng sẽ căn cứ vào bản thiết kế mà có thể tiến hành biến hình theo các bộ phận, trở nên linh hoạt đa dạng hơn, rút ngắn thời gian biến hình hơn rất nhiều, khiến cho động tác của cơ giáp khi chiến đấu càng trở nên trôi chảy hơn. Tuy rằng mỗi một tính năng đều được gia tăng, thế nhưng cũng vẫn có những điểm được chú trọng hơn, ví như với thiết kế của Chiến Thần thì chú trọng về sức mạnh và lực công kích, còn Thương Lang thì lại là kỹ xảo và độ linh hoạt. Vì thế nên nếu chỉ tính riêng trên phương diện sức mạnh thì Thương Lang thắng không nổi Chiến Thần.

Chiến Thần vững vàng kéo lại dây xích bạc, bất động như núi, Thương Lang dù thế nào cũng không thể dựa vào sức mạnh mà đoạt lại vũ khí của mình, thậm chí còn mơ hồ có xu hướng bị kéo qua, tình hình trận đấu nhất thời rơi vào cục diện bế tắc.

Thương Lang sẽ không bỏ dây xích bạc của mình đi, bởi vì đây là vũ khí công kích duy nhất không nằm trong phạm trù vũ khí nóng của hắn. Đoạn khớp nối phần đầu thương có thể dùng để phụ trợ, có lẽ với người khác thì có thể dùng, nhưng đối diện với kinh địch Chiến Thần này hắn cũng không dám bắt cần, không thấy vừa nãy hắn đã suýt chút nữa bị kéo sang phía đối phương sao? Nhưng cứ tiếp tục thế này lại càng không có lợi với hắn, Thương Lang quyết định lùi một bước để tiến hai bước, sau một thời gian hai chiếc cơ giáp giằng co, Thương Lang đột nhiên buông tay ra, không có bất cứ một dấu hiệu báo trước nào.

Lực quán tính khiến cho Chiến Thần mất khống chế mà lao đảo ngã ra sau. Cùng lúc đó, Thương Lang đột nhiên khởi động máy phản lực sau lưng, bay thẳng tắp về phía Chiến Thần y như một quả tên lửa, ấn ngã Chiến Thần xuống đất. Chiến Thần cũng phản ứng rất nhanh, một tay đè lên cổ Thương Lang, tay kia nắm chặt cánh tay của hắn, eo hơi dùng sức, đè lại Thương Lang xuống dưới người mình. Thương Lang không cam lòng yếu thế, gập gối đá lên, lưỡi dao sắc bén đâm mạnh vào bụng Chiến Thần. Tay Chiến Thần ấn lên ngực Thương Lang một cái, khom lưng nhảy lên, trong gang tấc thoát khỏi lưỡi dao.

Thương Lang không buông tha, dựa vào lực đẩy của máy phản lực đuổi theo Chiến Thần, hai tay ôm lấy đối phương, đột nhiên mở ra đôi cánh thép, phóng lên trời, muốn trở mình giữa không trung, lợi dụng trọng lực kéo xuống sẽ khiến đối phương bị va đập xuống đất. Thế nhưng ngay khi Chiến Thần đang chuẩn bị mở cánh ra phản kháng, hai chiếc cơ giáp đột nhiên đều không tuân theo điều khiển của họ nữa!

Chuyện gì thế này?! Thần kinh của Hình Chiến và Cố Khâm nhất thời căng thẳng hẳn lên, trước đây nhiều năm như vậy bọn họ cũng chưa từng gặp phải tình huống nào như thế này!

Thế nhưng bọn họ cũng không thấy được, từ phần ngực kề sát của hai chiếc cơ giáp đang ôm nhau bắt đầu phát sinh một loạt biến hóa không thể tưởng tượng nổi. Vỏ ngoài của cơ giáp tách ra từng mảng từng mảng một, sau đó hai bên lại xen kẽ kết hợp lại với nhau! Từ ngực đến tay, chân, tới đầu, hai chiếc cơ giáp nhanh chóng hợp nhất thành một, hình thể lớn hơn lúc trước một vòng, phòng điều khiển cũng theo đó mà hợp lại làm một. Hai vị cơ giáp sư vừa mới thấy được mặt nhau, cơ giáp vừa mới hợp thể xong xuôi không có ai không chế lập tức rút từ trên không xuống.

“Ầm!” Từ trên cao rơi xuống, có trọng lực thêm vào trọng lượng của cơ giáp, mặt đất chịu lực va đập quá nặng vang âm một tiếng. Va chạm kịch liệt khiến cho Cổ Khâm va thẳng vào ngực Hình Chiến, hai người ngã thành một đoàn, Hình Chiến bị đè dưới người Cổ Khâm, “Bốp!” một tiếng, hai cái trán còn không cần thận mà va vào nhau.

“Shhh...” Cổ Khâm đau đến hít sâu một hơi. Cơ thể Hình Chiến cứng rắn, không giúp ích gì trong việc giảm đau cả, ngược lại còn giống như bị va vào đá. Cổ Khâm giãy dụa đẩy người lên muốn bò dậy, lại đột nhiên xuất hiện một cánh tay đặt ngang lên lưng hắn, dùng lực ấn xuống, khiến hắn nhất thời còn chưa kịp làm gì đã ngã trở lại. Tiếp theo đó, một cái tay khác lại chặn sau gáy hắn.

“Cậu làm gì... A...?!” Cổ Khâm trừng mắt nhìn gương mặt bỗng nhiên phóng lớn của Hình Chiến, môi chạm vào thứ gì đó mềm mại.

Hình Chiến đưa lưỡi liếm lên môi Cổ Khâm một cái thăm dò. Cảm giác ngứa ngáy trong lòng kia khiến cho Cổ Khâm cũng đưa lưỡi ra theo bản năng, kết quả đụng tới đối phương khiến cả hai cùng lúc dừng lại. Hai mắt Hình Chiến càng trở nên thâm thúy hơn, phảng phất như một đầm lầy sâu vô cùng, khiến cho người hăm sâu vào trong đó không cách nào thoát ra được.

Cổ Khâm không biết vì sao lại nghĩ ra một trò đùa dai. Hắn há mồm cắn một cái vào môi Hình Chiến, lực còn rất mạnh, trực tiếp cắn đến chảy máu. Hình Chiến theo phản xạ cau mày lại. Bởi vì vẫn còn đang ở trong trạng thái phấn khích bởi trận đối chiến khi nãy, thêm vào kích thích của máu tanh, đầu óc Cổ Khâm nóng lên, hoàn toàn làm theo bản năng bóp lấy khớp hàm của Hình Chiến, môi dán môi nói, “Không cho cắn tôi.” Sau đó liền chen đầu lưỡi của mình vào trong khoang miệng đối phương.

Cổ Khâm chưa từng hôn bao giờ, nhưng hắn đã từng thấy cảnh này rất nhiều lần. Ở trong quân đội áp lực lớn, có vài người sẽ tìm chiến hữu bên cạnh mình cùng nhau phát tiết, thường xuyên như thế thậm chí còn thúc đẩy cho rất nhiều đôi tình nhân ra đời. Mỗi lần nhìn thấy người khác bộ dạng say đắm ôm hôn nhau trên hành lang, Cổ Khâm thường có chút hiếu kỳ đó rốt cuộc là cảm giác gì. Đương nhiên chút hiếu kỳ ấy rất nhanh đã bị hắn ném ra sau đầu, mà đến hôm nay, hắn rốt cuộc có cơ hội thử nghiệm nó.

Khoang miệng cũng không lớn, thêm một đầu lưỡi khác đã gần như bị chiếm đầy. Đối với một người không có bất kỳ kinh nghiệm nào như Cổ Khâm mà nói, chuyện này thật sự khiến hắn rất khó hoạt động. Hắn muốn thăm dò hết đến tận mỗi một góc trong ấy, thế nhưng đầu lưỡi của Hình Chiến lại có vẻ hơi vướng víu chân tay, thỉnh thoảng lại còn quấn lấy cản trở hành động của hắn, hắn chỉ có thể liếm bên này một chút, liếm bên kia một cái, không tận hưởng chút nào.

Hành động này ngược lại lại khiến cho Hình Chiến trong lòng càng thêm ngứa ngáy khó nhịn, một loại nhiệt độ khó có thể diễn tả bằng lời cấp tốc lan ra toàn thân y, mặc kệ vị trí hoàn cảnh của bọn họ, tay y ôm chặt lấy eo Cổ Khâm, khiến cho nửa người dưới của hai người càng dính sát vào nhau hơn. Còn chưa đủ, hoàn toàn không đủ! Sâu trong nội tâm có tiếng nói đang kêu gào, bọn họ còn có thể làm chuyện thân mật hơn nữa. Nhưng vào đúng lúc này, Cổ Khâm lại bất mãn thu lưỡi lại, “Tôi bảo cậu có thể dừng nhúc nhích không?”

“Cậu có biết hôn hay không?” Đáy mắt Hình Chiến mang theo lửa nóng, dùng giọng khàn khàn mà hỏi lại.

Câu nói này nghe vào tai Cố Khâm chính là một loại khiêu khích, giống như đang chỉ trích hắn khi này làm còn chưa đủ tốt. Cố Khâm trợn tròn hai mắt, “Hừ! Lẽ nào cậu biết?” Rõ ràng cũng không hề có kinh nghiệm gì như mình, không biết còn giả vờ biết cái gì!

“Thử xem.” Hình Chiến đáp, lại ấn lên gáy Cố Khâm một lần nữa, đầu lưỡi thô bạo chen vào trong miệng Cố Khâm, hung hăng càn quét mỗi một tắc trong khoang miệng mềm mại, mang theo xâm lược giống hệt như mỗi lần công kích của y, chỉ liếm thôi cũng liếm đến mức khiến cho miệng Cố Khâm đau đớn, nhưng bên trong đau đớn lại xen lẫn tê dại cùng với khoái cảm khiến người ta không thể không run rẩy, huyết dịch toàn thân đều sôi sục lên.

Thật con mẹ nó... kích thích! Cố Khâm cấp tốc lấy lại tinh thần, bắt đầu chủ động dây dưa quẩn lầy kẻ xâm lấn, cản trở hành động của đối phương, đồng thời cố gắng chuyển chiến trường trở về khoang miệng đối phương. Thế nhưng nếu Hình Chiến đã chiếm thế thượng phong làm sao có thể chịu dễ dàng mà buông tha ưu thế của mình? Y tiếp tục điên cuồng quẩn quýt khiêu khích đầu lưỡi của Cố Khâm, tình cờ nhẹ nhàng đảo qua thành họng mẫn cảm, để cho Cố Khâm ném thử cảm giác ngứa ngáy khó nhịn của mình khi này. Cố Khâm cảm giác ngay cả lưỡi mình cũng bắt đầu đau xót, thế nhưng Hình Chiến vẫn không có bất kỳ dấu hiệu thả lỏng nào. Đáng chết! Lưỡi tên này là đồ giả đi!

Sau đó, không biết làm sao, trong không gian chật hẹp này bắt đầu tràn ngập bầu không khí không thể nói rõ được cũng không thể tả rõ ra, nhiệt độ càng ngày càng cao, cơ thể càng lúc càng nóng, hô hấp càng trầm trọng mà gấp gáp. Theo nhịp tim tăng nhanh của mình, Cố Khâm cảm giác mình có chút choáng váng, muốn đẩy Hình Chiến ra, lại phát hiện hai người họ không biết từ lúc nào đã dán chặt vào nhau. Hiện tại đã không phải là hắn đè lên đối phương nữa, mà là đối phương giữ cổ hắn không cho hắn tránh đi.

Có điểm nào đó sai sai... Không, là rất sai! Không chỉ có lồng ngực nóng, còn có... Cố Khâm hàm hàm hồ hồ nói, “Được rồi... Buông... ra...”

Không biết là Hình Chiến nghe không rõ hay là giả bộ hồ đồ, y hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu thả lỏng nào. Mãi tới khi Cố Khâm bắt cháp mà cắn lưỡi của y, ý rút cục mới chịu đi ra, “Làm sao?” Tay Hình Chiến vẫn giữ chặt lấy gáy Cố Khâm như trước, để cho trán hai người chạm vào nhau, khí tức nóng rực của nhau giao hòa, mỗi một lần hít thở đều chỉ thấy mùi vị của đối phương.

“... Kẻ tám lạng người nửa cân.” Cố Khâm nhất định không thừa nhận mình cũng không có kinh nghiệm gì giống như đối phương mà lại không sánh bằng y!

Trong cổ họng Hình Chiến tràn ra tiếng cười trầm thấp, mang theo một tia mê hoặc, “Vậy chúng ta làm chuyện khác?”

“...Cậu muốn làm gì?” Đầu óc hỗn loạn của Cố Khâm rốt cục cũng bắt đầu tỉnh táo lại. Khi hắn nhận ra được vị trí nào đó đang dán vào mình của đối phương biến hóa, lập tức ấn tay lên trên mặt Hình Chiến, giống như bị điện giật mà nhảy lên, “Đạch!” Lúc này thì hắn hoàn toàn tỉnh táo rồi!

Hình Chiến không ngờ phản ứng của hắn lại lớn như vậy. Mặt bị Cố Khâm mượn lực đè lên bị đau, lực đạo trên tay liền giảm bớt, khiến cho hắn hoàn toàn thoát ra khỏi trói buộc của y. Có điều Cố Khâm cũng không chạy đi đâu được, vì không gian nơi này quá chật! Hắn vừa mới lùi về sau hai bước đã va vào một

bức tường. Lúc này hẳn mới chú ý tới, bọn họ đã bị giam lại trong một không gian đóng kín.

Cố Khâm bối rối, cũng không còn tâm tư đi truy cứu hành động của Hình Chiến nữa, đầu óc mơ hồ nhìn quanh bốn phía. Chuyện gì đây? Khi này họ còn đang đánh nhau, làm sao mà trong nháy mắt đã ở trong cùng một chỗ? Không lẽ mình lại mất trí nhớ?

Đúng lúc này, bên tai truyền tới tiếng “phanh phanh”, giống như đang có người ở bên ngoài đánh lên bề mặt ngoài của không gian. Giọng nói của đại sư Russell vang lên, “Tôi bảo các cậu không sao chứ? Sao mà không có chút động tĩnh nào vậy? Lẽ nào ngắt rồi?”

Tiếp đó là tiếng của Mina, “Ông nội, làm sao bây giờ? Nếu như họ thật sự ngắt, vậy chúng ta làm thế nào để cứu bọn họ ra đây? Chiếc cơ giáp này chỉ có họ mới có thể mở ra thôi mà? Sớm biết thế này đã trực tiếp nói cho bọn biết là cơ giáp có thể hợp thể là được rồi!”

49. Chương 49: Chức Năng Vô Dụng

Tiếp đó là tiếng của Mina, “Ông nội, làm sao bây giờ? nếu như họ thật sự ngắt, vậy chúng ta làm thế nào để cứu bọn họ ra đây? Chiếc cơ giáp này chỉ có họ mới có thể mở ra thôi mà? Sớm biết thế này đã trực tiếp nói cho bọn biết là cơ giáp có thể hợp thể là được rồi!”

“Làm sao mà ông biết được...” Đại sư Russell lẩm bẩm một câu gì đó, sau đó lại cất cao giọng, “Ai nha! Người trẻ tuổi bây giờ tố chất thân thể sao lại kém đến vậy! Không phải chỉ là rơi từ trên cao hơn hai mươi mét xuống thôi hay sao? Có cơ giáp làm đệm mà còn có thể ngắt đi, thật vô dụng!”

Nghe âm thanh truyền tới từ ngoài vào, trong đầu Cố Khâm có chút hỗn loạn, bọn họ đây là ở bên trong một chiếc cơ giáp? Hợp thể là ý gì? Hai chiếc cơ giáp biến thành một? Sao có thể có chuyện đó!

Hình Chiến cũng đứng lên, “Chiến Thần?”

Cơ giáp bị tiếng nói của y khởi động. Thiết bị khống chế y và Cố Khâm đeo trên cổ tay cùng lúc sáng lên, tiếp theo đó, trong không gian hiện ra một màn ảnh lớn, thể nhưng màn hình lại tối om. Hình Chiến lại ra lệnh, “Mở ra góc quan sát bốn phía.”

Lần này xuất hiện thêm hình ảnh khác, còn có thể thấy được đại sư Russell và Mina, hóa ra là mặt trên của cơ giáp bị ngã sập trên nền đất.

“Vậy Thương Lang của tôi đâu?” Cố Khâm vẫn không thể nào tin được hai chiếc cơ giáp lại hợp nhất, nếu là vậy, nó cũng sẽ không tên là Chiến Thần, lại còn do Hình Chiến điều khiển nữa?

Trong không gian vang lên âm thanh máy móc hóa, “Mời phân phối quyền khống chế bộ phận.” Trước mặt hai người xuất hiện hình ảnh giả lập của cơ giáp, ngoại hình gần như không khác gì với Thương Lang và Chiến Thần cả, nhưng lại được phân cho vũ khí của cả hai. Chiến Thần là màu xanh lam, Thương Lang là màu đỏ, mà hình ảnh đại biểu cho cả chiếc cơ giáp lúc này lại là màu xám.

Cố Khâm đưa tay về cánh tay trái của cơ giáp, đường vẽ bên trên lập tức biến thành màu đỏ. Hắn thử không chế tay trái cơ giáp đè lên mặt đất đẩy người lên. Cơ giáp quả nhiên chuyển động. Hắn lại điểm hết lên toàn bộ cơ thể cơ giáp, sau đó không chế cơ giáp đứng dậy.

“Ông nội ông nhìn kia! Họ không ngắt, vừa này có lẽ là không phản ứng lại được đi!” Mina hưng phấn chỉ vào cơ giáp.

Chờ cơ giáp đã đứng vững, Hình Chiến mới mở miệng, “Mở ra phòng điều khiển.”

Vỏ ngoài tại lồng ngực cơ giáp được mở ra. Hai người liếc mắt nhìn nhau, trước sau nhảy khỏi cơ giáp. Quay đầu lại, phòng điều khiển lần thứ hai đóng lại, trước mặt họ là một chiếc cơ giáp sừng sững cao khoảng năm mét, vỏ ngoài thiết kế xen lẫn màu xanh lam đậm và màu xám bạc, hình thể lớn hơn so với Chiến Thần và Thương Lang.

“Đại sư Russell, ngài hẳn là nên giải thích một chút?” Bọn họ dùng ánh mắt sáng quắc nhìn lão nhân đang cười hì hì.

Đại sư Russell dùng gậy gõ gõ mặt đất, “Chính là như các cậu thấy hiện tại, hai chiếc cơ giáp đã hợp thể. Nó vừa là Chiến Thần lại vừa là Thương Lang, có được tất cả chức năng của hai cơ giáp, đồng thời cũng có hai chủ nhân. Các cậu có thể đặt tên cho nó một lần nữa, lấy từ mỗi tên một chữ, gọi là Lang Thần thấy thế nào?”

Hai vị người trong cuộc còn không phản ứng, Mina đã kêu trước, “Ông nội đừng nghịch CP của cháu, nó phải gọi là Chiến Lang!”

“Toàn nói lời thừa thôi!” Đại sư Russell cười mắng cô một câu, sau đó dùng vẻ mặt đứng đắn nói với mấy vị chủ nhân của cơ giáp, “Có điều tôi cũng thật không ngờ nhanh như thế mà các cậu đã phát hiện công năng ẩn giấu của hai chiếc cơ giáp này rồi. Dù sao thì chỉ có khi lồng ngực của chúng kề sát nhau thì mới tự động hợp thể, còn lại thì đều phải do hai người tự mình truyền đạt lệnh. Đương nhiên là cài đặt tự động hợp thể là tôi cố ý lưu lại, nếu như các cậu lo rằng sau này không cẩn thận lại hợp thể thì có thể lựa chọn cấm dùng.”

Hóa ra đây chính là kinh hỉ mà đại sư Russell từng nói là muốn cho họ biết sao? Hình như chỉ còn có kinh ngạc mà thôi... Cố Khâm bất đắc dĩ hỏi, “Cơ chế không chế của nó như thế nào?”

“Phương thức không chế của cơ giáp hợp thể cũng giống với cơ giáp phổ thông, chia làm hai loại, một là thao tác bằng tay, giống như lúc trước các cậu làm khi thi đấu vậy, không chế bằng cách ấn phím. Một loại khác là dùng động tác mô phỏng, tình huống này cần các cậu phân chia quyền không chế của các bộ phận cơ giáp. Trước mắt các cậu sẽ xuất hiện hình ảnh các đường thẳng tạo nên cơ giáp, màu xanh lam đại biểu là Hình Chiến đang không chế, màu đỏ là Cố Khâm. Vũ khí của Chiến Thần và Thương Lang thì sẽ do các cậu chính các cậu phân chia nhau thao tác, các vị trí khác thì các cậu phải chỉ định. Một người không chế chân một người không chế tay gì đó, vô cùng thử thách phối hợp ăn ý giữa các cậu.” Đại sư Russell khả khả cười như đang đùa dai hai người, phảng phất như nhìn thấy cảnh buồn cười lúc hai người bởi vì phối hợp không ăn ý tạo thành tình cảnh tay chân ngoắc nhau hoặc tự mình vấp ngã.

“Vô dụng trên chiến trường.” Hình Chiến phi thường không nể mặt mà trực tiếp chỉ ra. Ý cho rằng phát minh ra cái chức năng kì quặc này quả thực là làm điều thừa. Hai người lái một chiếc cơ giáp cho dù có phối hợp ăn ý thế nào đi chăng nữa cũng không thể phát huy tác dụng bằng khi hai người lái hai chiếc được, chớ nói chi là họ còn cần thời gian để luyện tập phối hợp. Hơn nữa trong quá trình chiến đấu lại đi hợp thể, đây căn bản chính là muốn chết, trì hoãn mấy giây để đi hợp thể như vậy, còn có thể sống sao?

“Vậy các cậu có thể không hợp thể!” Đại sư Russell ý như trẻ con ngoác miệng ra, “Tôi mặc kệ các cậu có dùng tới hay không, dù sao làm cũng đều đã làm rồi! Có điều tôi có thể nói cho các cậu biết, đến lúc một người bị trọng thương, một người khác muốn cứu hãn trở về, các cậu sẽ phải cảm tạ phát minh này của tôi!”

“Ai ai ai! Ông nội ông đừng miệng quạ như thế được không?” Mina vội vã kêu, cô từng lĩnh đủ miệng quạ của ông nội, thật sự là chỉ ứng chuyện xui xẻo, vì thế khi ông nội nói rằng hi vọng hai người Cố Khâm có thể phát dương quang đại kỹ thuật hợp thể cơ giáp này, Mina hoàn toàn coi là chuyện cười mà nghe, nhưng nói tới loại việc xui xẻo kia, cô lại có cảm giác lo lắng đề phòng. Cô còn muốn tu cơ giáp cả đời cho hai vị nam thần đấy! Có điều hai người họ người này so với người kia còn lợi hại hơn, hẳn là sẽ không gặp phải tình huống đó đi?

Tầm mắt Mina quét qua lại trên người hai người họ, chợt phát hiện ra, “À mà,” Cô trừng trừng nhìn chăm chăm môi Hình Chiến, “Hai người vừa nãy rơi xuống... là va miệng vào nhau sao?”

Cố Khâm theo bản năng che miệng lại, có chút xấu hổ, trong đầu lại chiếu lại một màn khiến người ta lúng túng vừa rồi. Nhưng hãn cũng không thể trách Hình Chiến được, vì dù sao thì cũng là hãn mở đầu... Tất nhiên, cho dù là vậy thì Hình Chiến cũng không nên ở tình huống đó mà...

Cố Khâm không tự chủ được liếc nhìn nửa người dưới của Hình Chiến, rất tốt, hiện tại đã bình thường, bằng không hãn một chút cũng sẽ không đi “giúp” đối phương đâu. Cố Khâm lại nâng mắt lên, vừa vặn đối mặt với ánh nhìn mang ý tứ sâu xa của Hình Chiến, môi y cử động không phát ra tiếng động nào, thế nhưng Cố Khâm lại cứ nhiên đọc hiểu ra ý của đối phương.

Hình Chiến nói, Trở về tiếp tục.

Cố Khâm hung hăng lườm một cái, Cậu cứ thử xem!

“Cộc cộc cộc!” Đại sư Russell dùng sức gõ gậy xuống đất, “Lấy được cơ giáp rồi thì cút cho tôi, đừng ở trước mặt người già mà đầu mày cuối mắt! Đòi phong bại tục!”

“Ông nội!” Mina bắt mắt lắm lắm, cô còn chưa nhìn đủ!

Cố Khâm quay đầu về cơ giáp hợp thể phát sầu, “...Cái này, thu hồi cơ giáp thế nào?”

“Hai người các cậu đồng thời ra lệnh chia cắt với thiết bị điều khiển.” Đại sư Russell lười biếng trả lời.

“Chia cắt.” Theo lệnh của hai người, cơ giáp bắt đầu chia ra làm hai từ bên sườn, khối màu xanh lam di động tới bên trái, màu xám bạc di chuyển tới bên phải, không tới năm giây liền tạo thành hai chiếc cơ giáp, đúng là Chiến Thần và Thương Lang quen thuộc với bọn họ.

Cấp tốc thu hồi cơ giáp của mình về, Cố Khâm đột nhiên cảm thấy an tâm hơn nhiều, nhưng vẫn là nhìn về phía đại sư Russell, “Xin hỏi ngài còn gì dặn dò không?” Hiện tại hắn đặc biệt lo lắng rằng ngoài hợp thể ra còn có một “kinh hỉ” khác đang chờ bọn họ. Một lần “kinh” là đủ rồi, vạn nhất khi chân chính lên chiến trường lại gây ra gì đó, lúc ấy hậu quả khó mà lường được.

“Các cậu còn muốn cái gì? Chỉ cái kỹ thuật hợp thể này thôi đã tiêu tốn rất nhiều tâm lực của tôi rồi, kết quả các cậu còn không cảm kích! Cút! Cút! Cút!” Đại sư Russell đắc ý rung đùi chống gậy quay lưng mà đi.

Mina vô cùng trách nhiệm dẫn bọn họ ra khỏi khu nhà xưởng, thỉnh thoảng còn liếc trộm môi hai người một chút. Nếu như nói là không cẩn thận va vào, vậy vết thương của hai người phải giống nhau, nhưng mà của Hình Chiến rõ ràng sưng hơn, giống như là bị cắn vậy. Nói như vậy, lúc trước bọn họ thấy cơ giáp không có động tĩnh gì, kỳ thực là hai người này đang ở bên trong bận rộn làm gì đó? Ách, không thể nào, ở tình huống đó mà cũng có thể...? Trước rõ ràng còn đang đánh nhau mà, họa phong không thể xoay chuyển nhanh như vậy được!

Bên này Mina còn đang xoắn xuýt chuyện về cái môi, bên kia hai người đã rời đi.

Hai người quay trở lại Hình gia, gặp được Nguyên soái Hình Duệ vẫn luôn thần long thấy đầu mà không thấy đuôi. Sau khi hỏi thăm về tiến triển thực lực của hai người hiện nay và nhìn xem cơ giáp của bọn họ xong, Hình Duệ mới chủ động đề cập đến chuyện học kỳ sau bọn họ đi vào quân đội học tập. Lần này, nhóm tinh anh của các trường quân sự được phân tới một đơn vị được quản lý bởi thủ hạ của Cố Hoảng trong quân khu Đệ Tứ.

Hình Duệ nói với bọn họ, “Ta sẽ tận lực cho hai đứa cơ hội thể hiện, tiếp tục ở lại trong trường quân sự không có trợ giúp gì cho hai đứa cả.”

Thực ra, quán quân mấy năm trước có gần một nửa đều sẽ chính thức gia nhập quân đội ở nửa học kỳ sau, chỉ là phần lớn trong bọn họ đều là quân giáo sinh đã sắp tốt nghiệp, học thiếu mấy ngày cũng không khác gì cả. Nhưng trong quá khứ chưa bao giờ xuất hiện những học viên mới năm nhất đã tham gia Giải đấu liên trường, lại còn đạt được giải quán quân như Hình Chiến với Cố Khâm cả. Có thể tưởng tượng được, nếu bọn họ muốn được quân bộ biết đến, vậy họ nhất định phải đạt nhiều thành tích hơn nữa.

“Nguyên soái đại nhân, ngài biết Tinh vực mã ZRM365 không?” Cố Khâm chần chờ một chút rồi hỏi.

“Cố Khâm, cháu có thể gọi ta là bá phụ.” Hình Duệ nhìn thẳng vào hắn, “Cái tinh vực cháu nói này là do quân khu Đệ Tứ phụ trách đúng không? Gần đây vừa vặn có một nhiệm vụ tiến vào thăm dò nó...”

“Cái gì? Nhiệm vụ này là ai tiếp?!” Cố Khâm lập tức sốt sắng. Năm đó Cố Hoảng chính là hi sinh tại nơi ấy. Vốn hắn chỉ là thuận miệng nhắc tới, bởi vì đó là chuyện bốn, năm năm sau mới xảy ra, không nghĩ tới

lại sớm xuất hiện như thế, chẳng lẽ việc mình sống lại lại thay đổi quỹ tích vận mệnh tương lai?

“Là Thượng tướng Mendel.” Hình Duệ dừng một chút, lại an ủi, “Ta biết cháu đang lo lắng cái gì, nhiệm vụ lần này không phải do cha cháu phụ trách.”

Cố Khâm suy tư mà cúi đầu, “Cháu đã biết, cảm ơn.” Hắn lấy cơ ngày mai khai giảng nên muốn đi nghỉ sớm mà cáo từ, trực tiếp nhốt mình lại vào trong phòng.

“Con không đi xem cậu ấy một chút sao?” Hình Duệ nhìn con trai đang chỉ yên lặng mà nhìn chăm chú bóng lưng Cố Khâm đang rời đi.

“Cậu ấy biết cậu ấy muốn cái gì.” Hình Chiến xưa nay đều rất rõ ràng, Cố Khâm là một vị Tướng quân có thể đứng sòng vai với y, chứ không phải là người theo đuổi y. Y không nên, cũng không thể dùng suy nghĩ của mình mà áp đặt lên đối phương. Cái người sẽ nói ra câu “Tôi chính là muốn quyền không chế của toàn bộ chiến hạm này, muốn cả quân đoàn này phải triệt để quy hàng chúng ta!” kia, đó mới thật sự là Cố Khâm đã hấp dẫn y.

50. Chương 50: Chuẩn Bị Ra Chiến Trường

Ngày thứ hai Hình Chiến nhìn thấy Cố Khâm thì hắn nhìn qua không khác gì so với trước đây cả, cũng không biết hắn đã quyết định như thế nào. Hình Chiến gọi hắn lại, “Bất luận cậu muốn làm gì thì cũng đừng đơn thương độc mã, cậu còn có tôi.”

Cố Khâm sững sờ, lập tức cười nói, “Cho tôi xin, tôi cũng không phải nhóc con vắt mũi chưa sạch, đã nhiều năm như vậy, lúc nào nên làm gì tôi đều rõ ràng. Với lại hiện tại cha tôi cũng không gặp nguy hiểm gì.” Tình cảm của Cố Khâm đối với cha mình rất phức tạp, không thể nói là yêu, chỉ có thể nói là ràng buộc trên huyết thống. Sở dĩ hắn để ý tới hi sinh của cha mình như thế, ngoại trừ lúc bắt đầu là do không dám tin muốn tìm được chân tướng ra thì đến sau này nó đã trở thành khúc mắc trong lòng hắn, không giải quyết thì hắn vĩnh viễn không an ổn được. Đây không quan hệ tới việc mình thất vọng với cha tới mức nào, có tình cảm sâu đậm tới mức nào, chỉ có thể coi là một loại chấp niệm mà thôi.

“Ừm.” Ánh mắt Hình Chiến nhìn hắn đặc biệt chăm chú, “Cậu không cần hành động một mình, tôi sẽ vẫn cùng với cậu.”

Cố Khâm khẽ cười một tiếng, “Vậy cậu đã nghĩ tới chưa? Tương lai nếu chúng ta đều trở thành Tướng quân là sẽ không thể cùng ở trong cùng một quân đoàn, đến lúc đó chúng ta ở bên nhau thế nào?”

Với thực lực của Hình Chiến, không trở thành Tướng quân quả thực đúng là phí của trời. Cố Khâm không tin đối phương sẽ vì mình mà từ bỏ trách nhiệm và nghĩa vụ mà y phải đảm đương. Đương nhiên, nếu như Hình Chiến thật sự chọn từ bỏ, vậy người đầu tiên phản đối nhất định sẽ là Cố Khâm. Hắn sẽ lôi đối phương ra đánh cho một trận, đánh tới khi nào đối phương triệt để hiểu rõ được đạo lý “Năng lực càng lớn trách nhiệm càng nhiều” thì mới thôi. Còn Cố Khâm, hắn đương nhiên cũng không thể để đối phương ngăn trở mình. Vì thế, dẫu họ phía trước chính là một vấn đề vô cùng thực tế, một khi địa vị họ lên càng cao, thì khả năng họ có thể kẻ vai chiến đấu sẽ càng nhỏ.

“Hiện tại vẫn chưa tới lúc ấy.” Hình Chiến lảng tránh vấn đề này. Muốn lên đến độ cao kia, cho dù tích lũy công huân có nhanh đến thế nào cũng phải mất ba, bốn năm.

“Vậy cũng tốt, trong thời gian này tôi cho phép cậu chờ ở bên cạnh tôi.” Cố Khâm cong khóe môi. Dù sao thì cảm giác cũng không tồi, chỉ là không biết trong tương lai khi hai người tách ra, mình còn có thể quen được nữa hay không — Chuyện sau này để sau này hẵng nói.

Hôm nay là ngày quay về trường báo danh. Alvin vừa gặp mặt thôi cũng đã cảm giác được bầu không khí giữa Hình Chiến và Cố Khâm hình như đã có chút biến hóa, nhưng hắn còn chưa kịp nghĩ kĩ đã phát hiện thiết bị điều khiển cơ giáp chuyên thuộc trên tay hai người, “Oa! Các cậu đều có cơ giáp của mình rồi! Lúc nào để cho tôi xem đi! Nhất định là rất đẹp!”

Nói tới cơ giáp lại nghĩ tới việc hợp thể, còn có chuyện xấu hổ lúc trước. Cố Khâm sờ mũi, mập mờ đáp một tiếng, không muốn tiếp tục đề tài này.

Cuối học kỳ đầu tiên đã đảo thải đi một phần ba tân sinh, lớp A đương nhiên cũng ít đi vài người. Nhưng đối với Cố Khâm vốn vì Giải đấu liên trường hai ba tháng trước mà không có quan hệ gì với bạn cùng lớp thì hắn đã sớm không còn nhớ rõ những gương mặt kia nữa.

Khai giảng tiết một, Angus để cho mọi người đăng nhập vào mạng chiến đấu tiến hành kiểm tra, muốn xem xem trong kỳ nghỉ này bọn họ có lười biếng hay không. Có thể tưởng tượng được, phần lớn mọi người đều đi chơi nên gần như là dậm chân tại chỗ, có người bởi vì hơn một tháng không vận động gân cốt mà cả người biếng nhác, trạng thái đặc biệt không xong, Angus đã bắt đầu làm nóng người chuẩn bị thật kỹ càng để giáo huấn bọn họ.

Có điều vẫn có vài người chăm chỉ, ví dụ như Alvin, Phương Vi Hùng, thể chất của họ đều tăng lên tới C. Tại trong Giải đấu liên trường, dưới sự dạy dỗ của Hình Chiến, trình độ chiến thuật của Alvin cũng tăng nhanh như gió, vào kỳ nghỉ hắn đăng nhập vào mạng chiến đấu vào khu chiến thuật để luyện tập thì phát hiện ra, sao đối thủ trên mạng chiến đấu lại đều yếu như thế? Bất tri bất giác, hắn cứ như thế mà đạt tới quân hàm Tướng quân.

Nhưng khiến cho Angus bất ngờ nhất chính là Cố Khâm và Hình Chiến, một người từ cấp D vọt lên tới B-, một người cũng đã đạt tới B+. Đặc biệt là Cố Khâm, rốt cuộc là ăn linh đan diệu dược gì mới có thể vượt mấy cấp trong thời gian ngắn ngủi như vậy! Chẳng lẽ thể chất yếu lúc trước đều là giả vờ sao?!

Khiếp sợ giống như Angus còn có cả Alvin. Khi thấy rõ cấp bậc của Cố Khâm thì con mắt của Alvin cũng sắp muốn rơi cả ra ngoài. Hắn còn nhớ trước khi nghỉ Cố Khâm từng nói muốn vượt qua bọn họ, hắn chỉ nghĩ nhiều nhất tăng lên tới C- là đã ghê gớm lắm rồi, đối phương lúc đó mới chỉ là D thôi! Làm thế nào mà trong chớp mắt đã tới B-! Cái này không khoa học!

“Đến cùng là cậu luyện thế nào vậy? Chia sẻ bí quyết một chút đi!” Alvin tiến tới bên cạnh Cố Khâm, gần như một nửa người trong lớp cũng đều dựng thẳng lỗ tai lên.

“Chín mươi chín phần trăm mồ hôi cộng với một phần trăm thiên phú.” Cố Khâm bộ dáng đường hoàng trả

lời. Khi Alvin biểu thị bọn họ cũng rất nỗ lực nhưng sao không đạt tới hiệu quả như vậy thì hắn lại nhún vai bổ sung một câu, “Thiên phú rất quan trọng.” Hình Chiến cũng từng nói khoang giả lập cải tạo có thể nâng cao thể chất của một người lên tới bao nhiêu cũng phải phụ thuộc vào thiên phú của người kia nữa.

Nghe được câu trả lời này mọi người đều cảm thấy Cố Khâm đang chỉ qua loa cho xong, nếu thiên phú của hắn tốt như vậy thì tại sao khi vào trường quân sự Đệ Nhất thể chất của hắn còn không tới cấp D? Cuối cùng mọi người yên lặng đưa ra kết luận, nhất định là hắn ẩn giấu thực lực!

Một tháng đầu này vẫn là môn thể năng như trước. Các học viên chơi cả một kỳ nghỉ bị Angus thao luyện đến chết đi sống lại, đến cả chút sức lực cũng bị mài đi không còn. Cố Khâm đương nhiên sẽ không bởi vì thể chất đã nâng cao mà thư giãn, mục tiêu của hắn là Hình Chiến, nên hắn cũng không muốn bị rơi xuống phía sau.

Chỉ là lúc trước hắn đều dùng khoang giả lập để thực hiện huấn luyện siêu nặng, hiện tại lại trở lại huấn luyện trong hiện thực khiến hắn luôn cảm thấy mỗi lần huấn luyện xong đều không thỏa mãn. Cho dù cơ thể đã rất mệt mỏi nhưng trên tinh thần lại vẫn cảm thấy có thể tăng cường độ lên thêm một chút, rồi lại thêm một chút nữa. Ngay cả Angus cũng phát hiện ra có vấn đề, vô cùng nghiêm túc hỏi hắn có phải thể chất của hắn tăng nhanh như vậy có phải là do hắn thực hiện huấn luyện siêu nặng không, cảnh cáo hắn nhất định không được mãi mê đuổi theo tốc độ mà tổn hại tới căn cơ của cơ thể.

Cũng may còn có Hình Chiến ở một bên nhìn hắn, chỉ cần thấy Cố Khâm không tự chủ muốn thực hiện lượng huấn luyện vượt qua cực hạn cơ thể thì Hình Chiến sẽ lập tức ngăn hắn lại. Bất cứ ai sử dụng khoang giả lập cải tạo lần đầu tiên đều sẽ mắc chứng hỗn loạn không nhận rõ được giữa hiện thực và giả lập như vậy trong một đoạn thời gian. Ngoại trừ bản thân người đó cần phải tăng cường khả năng tự kiểm chế thì còn cần có người nhìn hắn, không ngừng nhắc nhở hắn, nếu không sẽ rất dễ dàng quên mất hiện thực, bởi vì lượng huấn luyện quá nhiều mà thương tổn cơ thể của mình. Cũng may tình huống như vậy không kéo dài quá lâu, vài ngày sau Cố Khâm rốt cuộc đã điều chỉnh lại được.

Một tháng sau, thông báo chính thức của quân bộ cũng được đưa xuống, vài ngày nữa, các quán quân của Giải đấu liên trường năm nay sẽ chính thức đi ra tiền tuyến tiếp nhận thử thách của ngọn lửa chiến tranh. Để thuận tiện quản lý, tinh anh của hai mươi trường quân sự được phân đến trong cùng một đội ngũ, là một đơn vị có danh hiệu là “Chó điên”, người phụ trách là Thiếu tá Hứa Thiếu Phong.

Khi nghe đến cái tên này, Cố Khâm nhíu mày lại. Đây là một đơn vị có tiếng là côn đồ, ban đầu được thành lập là để cho một vài binh lính phạm sai lầm có cơ hội lập công chuộc tội, tập trung bọn họ lại, nếu không muốn ngồi tù hoặc bị trục xuất thì họ nhất định phải liều mạng mà kiếm công huân, lâu dần lại hình thành phong cách tác chiến dũng mãnh, bất kể là trưởng quan hay binh sĩ cấp dưới đều yêu thích tiên phong, giống như một đám chó điên gặp ai là cắn người đó, chỉ cần bị họ nhìn chăm chăm thì dù là cục xương khó gặm cũng có thể bị gặm sạch. Thế nhưng tỷ lệ sống sót của đơn vị này trên chiến trường lại là cao nhất.

Ngược lại, bởi vì thực lực mạnh, chiến công nhiều, thêm vào việc cả đám đều là một đám thích đâm đầu, binh lính trong Chó điên ai cũng mất cao hơn đầu, thấy ai không vừa mắt là lên sàn đánh nhau, còn đặc biệt yêu thích bắt nạt người yếu hơn mình, vĩnh viễn chọn quả hồng nhũn mà bóp, một khi động tay là vô cùng hung ác. Bởi vì mạng chiến đấu sẽ không làm tổn thương đến cơ thể trong hiện thực nên phương pháp họ thường dùng nhất chính là hành hạ đối thủ tới chết, để lại bóng ma trong lòng không biết bao nhiêu binh sĩ. Thực lực trung bình của họ cao hơn so với binh lính cùng cấp bậc, đều nói mềm sợ cứng, cứng sợ ngang, ngang lại sợ không muốn sống, bọn họ đánh một cái là đánh tới mức độ không muốn sống kia, cho

dù đối thủ có cao hơn cấp bậc của họ một bậc thì họ cũng có thể không rơi xuống thế yếu.

Đương nhiên bọn họ chưa bao giờ đi trêu chọc những người có thực lực có thể hoàn toàn áp chế họ, như thế những người kia tự nhiên cũng không muốn tự hạ mình mà ra tay giáo huấn bọn họ, bởi vì có thắng thì cũng sẽ bị nói là lấy lớn ép nhỏ. Người ở địa vị càng cao thì lại càng yêu quý danh dự của mình, không giống với đám lưu manh da mặt dày này, hoàn toàn không để ý mặt mũi, chỉ cần sáng khoái là được.

Bởi vì không có ai quản, cũng không bị ai giáo huấn, lâu dần đơn vị này càng ngày càng hoành hành bá đạo, kiêu ngạo hung hăng, khiêu chiến với quy củ, thích đâm chọc vào chỗ hổng của mấy giáo điều cứng nhắc của quân đội. Mặc dù có người cảm thấy lời nói của họ có vài lời rất không có đạo đức nhưng lại không có quy định pháp luật nào rõ ràng quy định rằng đây nhất định phải bị trừng phạt, họ lại đánh không lại, cho nên không thể làm gì khác hơn là đi trốn. Tuy rằng có hiềm nghi bên trong đơn vị này mang bầu không khí làm bại hoại quân đội, nhưng quân đội lại cần một đám người như thế, cho nên đối với cách làm của bọn họ, chỉ cần không trái với quy định thì đều là mở một mắt nhắm một mắt.

Có điều quân bộ cư nhiên lại chọn đơn vị này để đưa các tinh anh trường quân sự vào học tập? Đến tốt cùng là xuất phát từ ý định gì? Ra oai phủ đầu? Họ không lo lắng đám nhỏ này bị dạy hư sao?

“Càng là nơi hỗn loạn thì càng dễ sáng tạo cơ hội. Chúng ta cần chính là cơ hội như vậy.” Hình Chiến trả lời, “Hơn nữa tỉ lệ sống sót tại tiền tuyến của đơn vị này quả thực là cao nhất. Vị Thiếu tá kia dù có không coi ai ra gì đến thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ không trực tiếp yêu cầu quân giáo sinh ra ngoài chịu chết, đây chính là xúc phạm kỷ luật của quân đội. Muốn ăn gian qua lỗ hổng của quy định thì nhất định phải biết rõ quy định, nếu có thể ngồi vào vị trí này, đối phương hẳn rất rõ ràng cái gì nên làm cái gì không nên làm.”

Thông báo vừa đưa ra, ngày tập trung cũng nhoáng cái mà đến gần. Trong số tinh anh của hai mươi trường quân sự có bảy người là quán quân trong Thi đấu đoàn đội (học viên dự bị không tính), bảy quán quân trong Thi đấu cá nhân (Thi đấu cá nhân có tổng cộng chín người, nhưng Roger và Niên Lăng Húc mỗi người đạt được một giải quán quân), sáu người thuộc các ngành kỹ thuật (chế tạo cơ giáp, duy tu), trong số này, học viên trường quân sự Đệ Nhất chiếm một nửa, nhưng đây vẫn là vì trường quân sự Đệ Nhất không có chuyên ngành kỹ thuật.

Các thành viên chủ lực tham gia Thi đấu đoàn đội của Giải đấu liên trường lần này cuối cùng cũng tụ họp lần thứ hai. Một đám người vô cùng thần phục với tốc độ tăng trưởng thể chất của Cố Khâm, lú ra lú riu hàn huyên một lúc, lão hiệu trưởng mới đi tới tiền bọn họ, “Tôi chỉ muốn các trò nhớ kỹ ba điều. Một, đoàn kết. Hai, phục tùng mệnh lệnh. Ba, sống sót trở về.”

51. Chương 51: Không Được Phép Sợ Hãi

Hiệu trưởng Shawn nhìn theo nhóm tinh anh của trường quân sự rời đi, đứng bên cạnh là sĩ quan phụ tá Chris. Chris có chút lo lắng, dù sao con trai hắn cũng là một thành viên trong số đó, “Đơn vị bọn họ tiến vào lần này bị phê bình tác phong rất nhiều... Mấy năm trước cũng chưa từng chọn đơn vị này, cũng không biết Nguyễn soái đang nghĩ cái gì nữa.”

Shawn cũng không cho là có gì không thích hợp, “Đối với bọn họ mà nói, đây là cơ hội tốt để họ nhanh chóng trưởng thành. Cậu không cần quá lo lắng, có Hình Chiến và Cố Khâm, họ sẽ không bị bắt nạt.”

“Vâng.” Cho dù thực lực của hai vị thiên tài này rất mạnh, nhưng dù sao đều vẫn chỉ là quân giáo sinh, làm sao so được với mấy kẻ già đời ngoài tiền tuyến? Ở trong trường quân đội được phủng đến càng cao thì khi tiến vào quân đội sẽ rơi càng thảm, người có lòng tự trọng cao lại càng dễ dàng chịu thiệt thòi. Hai thiên tài này có khi sẽ còn chật vật hơn cả Roger, nhưng dù sao trong tất cả mọi người thực lực của họ cũng là mạnh nhất, mà từ lúc bắt đầu cho tới hiện tại, bọn họ còn chưa từng làm khiến cho ai phải thất vọng cả.

Trước khi chia tay Chris từng dặn dò Roger, đối với khiêu khích của các binh sĩ kia, có thể trốn thì trốn, không tránh được cũng phải lập tức chịu thua, đừng quá quan tâm đến vấn đề mặt mũi. Roger cũng không phải một người có tính cách quá kiên định, rất dễ dàng chịu ảnh hưởng bởi người xung quanh, cho nên lúc ban đầu, khi nhìn thấy video đối chiến của Thương Lang hấn mới hoàn toàn bị dắt mũi đi, cũng may là Cổ Khâm lại dạy dỗ lại hấn. Chris lo rằng lời nói, thậm chí là lời sỉ nhục của đơn vị lưu manh này sẽ khiến cho Roger có chứng ngại tâm lý, như vậy thì cái được không đủ bù cho cái mất.

Lúc này, các học viên trường quân sự Đệ Nhất đã tập hợp lại cùng với các thành viên khác, ở trong chiến hạm vận tải chứa đầy vật tư hậu cần bay tới tiền tuyến. Các tinh anh có thể đoạt giải quán quân trong Giải đấu liên trường ai ai cũng ngạo khí mười phần, có điều đối với Hình Chiến và Cổ Khâm lại là chân tâm bội phục, tuy không đến mức một mực cung kính nhưng cũng mơ hồ coi họ thành người dẫn đầu. Chỉ là ngoại trừ Mina ra, Cổ Khâm cũng không nhận ra ai trong số những người không học trường quân sự Đệ Nhất cả.

Sau khi bọn họ lên chiến hạm vận tải, từ sĩ quan tới binh sĩ không có một ai để ý tới họ cả, tựa hồ như coi họ thành người trong suốt, ngay cả khi bọn họ chủ động tới bắt chuyện cũng không để ý tới, thậm chí còn trực tiếp cảnh cáo bọn họ an phận không được chạy lung tung khắp nơi, trong mắt lại tràn đầy xem thường. Những tinh anh luôn được bao quanh bởi ánh mắt sùng bái, tiếng ca ngợi của những người khác trong trường quân sự nên càng ngày trở nên kiêu ngạo này nhất thời khó có thể quen được với cách đối xử này. Cuối cùng họ không thể làm gì khác ngoài việc vạ phần ủy khuất mà co vào trong góc yên lặng, trao đổi với nhau. Cảm giác đồng bệnh tương liên khiến cho mọi người bất tri bất giác đoàn kết hơn rất nhiều.

Thiếu tá Reynold phụ trách đưa họ tới đơn vị Chó điên đã sắp tới tuổi nghỉ hưu. Reynold đã tiếp xúc qua nhiều đội ngũ quán quân của Giải đấu liên trường nhiều năm, gần như mỗi năm đều sẽ có quân giáo sinh vốn bị danh vọng làm cho choáng váng đầu óc, lúc này bởi vì bị lạnh nhạt mà không biết tự lượng sức đi khiêu khích binh sĩ, sau đó bị giáo huấn một trận.

Cũng khó trách họ bị mất cân bằng trong lòng. Trong quân đội, quân hàm Thượng sĩ cũng coi như là một chức danh, phía dưới còn quân năm, sáu cấp bậc nữa, vì thế nên khi rất nhiều binh lính bình thường dù quân hàm thấp hơn bọn họ nhưng lại không có thái độ nên có khi gặp cấp trên sẽ khiến họ cho rằng mình bị thất lễ, tính tình nóng nảy một chút là sẽ xuất hiện xung đột trong lời nói. Mà trong lòng các binh sĩ lại không phục đối với đám quân giáo sinh chưa trải qua chiến trường này, đương nhiên sẽ không tôn trọng bọn họ, dựa vào cái gì đối phương ngay cả một kẻ địch cũng chưa từng giết lại có thể làm sĩ quan? Chẳng có gì đáng để tôn trọng cả!

Khi nhìn thấy các quân giáo sinh đến thực tập lần này người nào cũng đều an phận thủ thường, Thiếu tá Reynold quả đúng là có chút hảo cảm với bọn họ, có điều nên cảnh cáo thì vẫn phải cảnh cáo, “Tôi cảnh cáo trước, đơn vị các cậu tiến vào lần này rất đặc thù. Đừng quá kiêu ngạo, tự biết vị trí của mình cho tôi, tận lực hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân, càng hiếu thắng chết càng thảm! Người tâm lý yếu thì tốt nhất từ bỏ cơ hội lần này đi, bằng không đến lúc kêu cha gọi mẹ cũng không có ai đưa các cậu về nhà đâu!”

Các học viên nhin không được mà hai mặt nhìn nhau, tuy rằng bọn họ ít nhiều đã nghe qua về đơn vị này,

có điều đại đa số mọi người đều không ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, dù sao thì đây cũng chỉ là thực tập, cơ hội ra chiến trường không nhiều, quân bộ cũng sẽ vì bảo vệ những hạt giống tốt này mà đặc biệt chăm sóc cho họ.

Thế nhưng câu nói tiếp theo của Reynold lại khiến cho bọn họ thật sự thấp thỏm, “Khi này tôi nghe được người phụ trách đệ trình lên quân bộ xin danh ngạch tử vong.” Ánh mắt thương hại của Reynold đảo qua đám nhóc vắt mũi chưa sạch, “Ý tứ chính là trong số các cậu, nếu có ai chết ở trên chiến trường cũng sẽ bị coi thành hi sinh bình thường, đơn vị này không cần vì cái chết của các cậu mà gánh chịu bất cứ trách nhiệm gì, có thể hoàn toàn không để ý tới sống chết của các cậu. Cụ thể có bao nhiêu người tôi cũng không rõ, có điều tôi tin rằng các cậu ai cũng không muốn danh ngạch này bị dùng trên người mình, đúng không?”

Trong lúc nhất thời bầu không khí trở nên căng thẳng, tâm trạng sợ hãi lặng lẽ nảy sinh. Có người hít vào một hơi, đây là tình huống ngoài ý muốn không có trong dự liệu trước khi xuất phát của tất cả mọi người, ngay cả Hình Chiến và Cố Khâm cũng vậy. Bọn họ tưởng rằng vấn đề lớn nhất cần phải đối mặt hiện nay nhiều nhất cũng chỉ là loại khiêu khích bỉ ổi của đơn vị kia thôi, nhưng so với cái chết chân chính thì khiêu khích có thể nào đi chăng nữa cũng không đáng kể chút nào. Khó trách khi này hiệu trưởng lại đặc biệt nhấn mạnh rằng phải “Sống sót trở về”.

Reynold đẩy lương tâm phát hiện ra mình hình như đã dọa họ quá mức, lại an ủi mà nói, “Đương nhiên là cấp trên của các cậu cũng sẽ không để các cậu đi ra chịu chết, xin danh ngạch tử vong chỉ là để phòng trước mà thôi, dù sao nhiệm vụ thông thường của đơn vị này thường là mấy nhiệm vụ nguy hiểm nhất, lấy tiến công làm chủ, không thích phòng thủ, vì thế nên lên chiến trường khó tránh khỏi việc không thể chú ý tới các cậu...” Khụ, hình như lại gây ra hiệu quả trái ngược... Reynold vội vàng dừng lại, ho vội một tiếng, “Nhưng có thể khẳng định một điều, tỷ lệ sống sót của đơn vị này trên chiến trường là cao nhất, ha ha.” Tuy rằng tỷ lệ thương tật cũng là cao nhất, sau mỗi một lần chiến dịch gần như không tên nào là không bị thương cả... Nghĩ tới như thế, khóa quân giáo sinh năm nay thật sự rất xui xẻo.

Chờ Thượng tá Reynold đi rồi, Alvin vẽ mặt nghiêm túc nói, “Hắn không nói dối.” Khí tràng của người này nói cho hắn biết, đối phương là mang theo ba phần cười trên sự đau khổ của người khác cùng bảy phần đồng tình thương hại mà cảnh cáo bọn họ, “Chúng ta làm sao bây giờ?”

Trong lúc nhất thời mọi người đều tự cảm thấy nguy hiểm, chỉ lo tiền đồ tốt đẹp của bản thân cứ như thế mà dừng lại tại thời kỳ trong trường quân sự.

“Bằng không hay là chúng ta... Quên đi...” Mọi giọng nói nhỏ như muỗi kêu nói. Mà một khi có người bắt đầu, trong lòng mọi người cũng không khỏi bắt đầu muốn lui bước.”

“Thật lãng phí khi coi các cậu là tinh anh, bị dọa một lần là ngay cả chiến trường cũng không dám lên nữa rồi sao?” Cố Khâm cười lạnh một tiếng, “Với cái đáng sợ về sự chết này của các cậu mà còn muốn làm sĩ quan? Năng lực càng lớn trách nhiệm càng nhiều, Liên minh đề bạt các cậu không phải là để cho các cậu trốn ở sau đám binh lính mang quân hàm thấp hơn các cậu mà múa mép khua môi, dùng tính mạng của họ để đổi lấy sinh mạng của các cậu, mà là để cho các cậu có thể dùng số lượng hi sinh ít nhất mà thu được nhiều đầu kẻ xâm lược nhất!”

“Lẽ nào các cậu đã quên lần đầu tiên ra chiến trường sẽ có tới một phần ba lính mới không thể sống sót trở về? A, các cậu thật sự cho rằng là cấp bậc cao, không cần xông lên vị trí đầu, tỷ lệ một phần ba chắc chắn

sẽ không rơi xuống đầu mình sao? Nếu như đây chính là ý đồ mưu lợi của các cậu, vậy các cậu cách cái chết cũng không xa nữa đâu!” Tầm mắt khinh bỉ của Cố Khâm khiến cho mặt mọi người lúc đỏ lúc trắng, cực kỳ lúng túng, há mồm muốn phản bác nhưng lại phát hiện mình không có lời nào để nói, bởi vì khi tự hỏi trong lòng, quả thực trong đầu họ đã sinh ra loại ý nghĩ này.

Cố Khâm tức giận quát lớn, “Tôi có thể minh xác mà nói cho các cậu biết, cấp bậc của các cậu chưa cao đến mức có thể trực tiếp mà ngồi trong chủ hạm chỉ huy quân đội đâu! Các cậu buộc phải lên chiến trường, buộc phải tiếp nhận thử thách của lửa đạn, buộc phải trực diện đối đầu với kẻ địch, buộc phải đối mặt với tử vong!”

“Có biết vì sao mà tỷ lệ tử vong lại như thế không? Cũng là bởi vì những quân giáo sinh sau khi tòng quân trực tiếp lên làm sĩ quan như các cậu khi lên chiến trường lại sợ đầu sợ đuôi, giẫm chân tại chỗ, hành động chậm một bước! Kẻ địch không phải lũ ngu, họ cũng sẽ chọn quả hồng mềm mà bóp, một quan chỉ huy kinh nghiệm phong phú chỉ nhìn một cái là có thể nhận ra các cậu là đám bóp dễ nhất, cho dù có là phá vòng vây hay tấn công thì đều sẽ lấy các cậu làm chỗ đột phá, vì thế nên trên chiến trường, chết nhanh nhất chính là lính của các cậu, binh lính che ở phía trước các cậu hi sinh, tiếp theo sẽ đến lượt các cậu! Đừng có mơ tưởng hảo huyền, các cậu tuyệt đối không chống đỡ nổi tới khi kết thúc một chiến dịch đâu!”

“Đơn vị chúng ta chuẩn bị gia nhập chính là đơn vị gánh nhiệm vụ nặng nhất, nguy hiểm nhất, lại luôn là đơn vị xông ra trước nhất, thế nhưng tại sao tỷ lệ sống sót của họ trên chiến trường lại là cao nhất? Bởi vì bọn họ khiến cho kẻ địch cảm thấy sợ hãi! Kẻ địch sợ tinh thần và quyết tuyệt của bọn họ! Uy danh của bọn họ là vô địch! Kẻ địch gặp nhau bên nào cũng cảm hơn bên đó thắng, cho dù thực lực của đối thủ có như thế nào thì khí thế áp đảo sẽ chiếm được thế thượng phong, bản năng xu lợi tránh hại sẽ khiến cho kẻ địch đi đường vòng tránh khỏi bọn họ, cho dù có trực tiếp đối mặt, kẻ địch trong lòng mang theo khiếp đảm thì trạng thái tất nhiên sẽ không tốt. Vì thế nên tỷ lệ sống sót của họ là cao nhất!”

Mỗi câu mỗi câu Cố Khâm nói ra càng lúc càng nặng, “Nếu như các cậu còn ôm chặt loại thái độ này, cho dù lần thực tập này không chết, chờ tới khi các cậu chân chính gia nhập quân đội, lần đầu tiên đi ra chiến trường cũng sẽ chết! Nghe cho rõ, tôi nói chính là “Chết” chứ không phải là “Hi sinh”! Đây là loại hành vi không có chút ý nghĩa không có chút tác dụng nào! Thân là một tinh anh, các cậu lại để cho những nỗ lực cùng mồ hôi mình đã trả giá lụi tàn theo khói lửa chỉ để đạt tới kết quả như thế? Các cậu đây chính là làm hổ thẹn trường quân sự đã bồi dưỡng ra các cậu, làm hổ thẹn cha mẹ các cậu, thậm chí là làm hổ thẹn toàn thể Liên minh Nhân loại!”

“Xem đi, đây chính là cái gọi là tinh anh của trường quân sự! Các cậu như vậy có thể chống đỡ được bước chân của kẻ xâm lược sao? Bảo vệ được quê hương phía sau các cậu sao?! Đi chết thật quá dễ dàng! Rửa sạch cái cổ đem đầu của mình rồi đưa đến trước mặt kẻ xâm lược là được! Nói cho tôi biết, các cậu cam tâm chết như vậy sao?!”

Bị lời nói của Cố Khâm kích thích, trong lòng ngực mọi người đều trướng đầy cảm giác nóng nảy, “Không cam lòng!”

“Không cam lòng? Không cam lòng sao còn uể oải như thế?!” Cố Khâm lần thứ hai nâng giọng.

“Không cam lòng!!!” Lần này, bọn họ dùng hết khí lực để gào thét, âm vang gần như muốn lật cả nóc nhà.

“Rất tốt, nhớ kỹ lời của các cậu! Đến lúc đó con mẹ nó đừng có mà vô cớ làm con rùa rút đầu khiến cho người ta chê cười! Cái mặt này chúng ta ném không nổi!” Các học viên bị ánh mắt lạnh như băng của Cố Khâm đảo qua, theo phản xạ mà đứng lưng thẳng tắp, “Cách đích đến còn có nửa tháng, trên chiến hạm này có phòng huấn luyện, tôi nghĩ các cậu biết nên làm thế nào rồi.”

Mãi tới lúc này các tinh anh trường quân sự mới sắp xếp đội ngũ chỉnh tề mà dành thời gian đi huấn luyện. Mà trong phòng giám sát và điều khiển, Reynold thấy được toàn bộ quá trình, lúc này hắn mới lấy lại tinh thần, trực tiếp bùng nổ, “Tôi! Địch! A! Đây thật sự là lời một quân giáo sinh sẽ nói sao?!” Hắn luống cuống tay chân tìm kiếm tư liệu của Cố Khâm, “Đây không phải là Hình Chiến mà... Ồ? Là con trai của Thượng tướng Cố Hoằng?!”

52. Chương 52: Đôi Mắt Đẳng Sau Lưng

Cố Hoằng là Thượng tướng có uy vọng cao nhất tại quân khu Đệ Tứ, thậm chí ở trong lòng rất nhiều người còn có địa vị cao hơn cả Nguyên soái Hình Duệ. Nếu như hiện tại hắn đi tranh vị trí Nguyên soái Hình Duệ, e rằng số người ủng hộ hắn cũng sẽ có không ít.

Reynold lập tức liên lạc với Hứa Thiếu Phong. Chỉ trong chốc lát sau, trên màn hình đã xuất hiện một thanh niên cà lơ phất phơ ngồi gác hai chân trên bàn ở chính giữa màn hình, trên người dù mặc quân trang nhưng vẫn mang theo vẻ lưu manh, đang dùng một con dao găm sắc bén chậm chậm gọt vỏ táo, chiều rộng mỗi dây vỏ không tới nửa cm, ngăn nắp lại đẹp đẽ.

Reynold vỗ mạnh lên bàn, “Phong tử, cậu đừng chỉ lo mỗi Hình Chiến không! Còn có Cố Khâm con trai của Thượng tướng Cố Hoằng nữa đấy! Địch địch địch! Cậu không thấy được dáng vẻ dạy dỗ người của thằng nhóc đó đâu, rất giống Tướng quân năm đó!” Thấy được vị cấp trên mình tôn kính nhất có một người thừa kế ưu tú như vậy, hắn đặc biệt kích động. Nếu như để cho hắn biết được là kẻ nào phân tán lời đồn con trai Tướng quân là một tên công tử bột không có chí tiến thủ thì hắn nhất định phải lôi đối phương ra ngoài đánh cho một trận, đây rõ ràng là đang bốc phét mà!

“Cố Khâm? A, người yêu của Hình Chiến sao...” Hứa Thiếu Phong không nhìn màn hình, vẫn hết sức chăm chú như trước mà tập trung vào việc trên tay, lơ đãng hỏi, “Anh cảnh cáo bọn họ theo lời tôi chưa?”

“Đương nhiên là rồi! Đứa nào đứa nấy sợ đến sắc mặt trắng bệch ra! Kết quả bị Cố Khâm rắn dạy một trận, hiện tại đi tới phòng huấn luyện liều mạng luyện tập rồi!” Reynold hồi phục tâm tình, “Tôi nói này, cậu thật sự xin danh ngạch tử vong sao?”

“Ha, làm sao mà xin được? Mỗi lần đưa mấy tên tóc vắn để chỏm kia đi ra tiền tuyến thực tập, đơn vị nào chả xin danh ngạch tử vong? Mà có đơn vị nào được thông qua chứ? Cái tên bảo thủ trong quân bộ kia lại còn con mẹ nó chửi rủa tôi một trận thậm tệ, nói đơn vị có tỷ lệ sống sót cao nhất như đơn vị của tôi lại còn có mặt mũi đi xin thứ này! Địch! Cũng không nhìn xem xem nhiệm vụ chúng tôi nhận là nhiệm vụ gì!” Tay Hứa Thiếu Phong run lên, vỏ táo liền bị đứt mất. Hắn tiện tay vứt chỗ vỏ đã gọt ra phía sau, chuẩn xác ném vào thùng rác ở trong góc, sau đó lại lấy một quả táo còn nguyên vỏ ra gọt tiếp.

Reynold nghi ngờ hỏi, “Cậu xin mấy cái?”

“Năm!” Hứa Thiếu Phong đương nhiên mà trả lời.

Reynold lú lẫm, “... Cậu còn dám đứng ra mở miệng xin sao? Thảo nào mà Diệp lão lại tức giận. Mấy lần trước người ta đều chỉ xin có một hai cái biết không? Hai mươi quân giáo sinh cậu một hơi xin luôn năm cái danh ngạch tử vong, trong số này còn có sáu người ở bên kỹ thuật không lên chiến trường, nói cách khác trong mười bốn người sẽ rụng mất năm người, cậu không lo rằng mấy ông hiệu trưởng kia chạy tới bóp chết cậu sao?”

Hứa Thiếu Phong phỉ nhổ một tiếng, “Thế này đã tính là gì? Kinh nghiệm một tí cũng không có mà đã đòi ra tiền tuyến, tỷ lệ tử vong của lính mới lần đầu lên chiến trường còn có 30% đấy, năm người không phải là vừa đủ sao!” Một câu nói xong, vỏ táo lại bị đứt mất. Hắn trực tiếp bổ xuống một dao cắt quả táo thành hai nửa, trở tay “Phập” một cái cắm dao găm xuống mặt bàn, “Tôi không có hứng thú với những người khác, anh xem chừng cái tên Hình Chiến kia cho tôi là được. Tôi đây còn muốn cố gắng nhìn một cái xem kẻo khiến cho em trai bảo bối của tôi nhớ mãi không quên kia là tuýp đàn ông như thế nào.”

“Em trai Hứa Thiếu Dương của cậu? Tôi nói này, cậu chiều cậu ta như vậy sớm muộn gì cũng sẽ có ngày cậu ta ngã đau mà thôi.” Reynold cũng đã từng nghe nói qua về vị tiểu thiếu gia yếu ớt kia.

“Chắc, anh không biết cái gọi là ghét cho ngọt cho bùi sao?” Hứa Thiếu Phong cắn một miếng táo.

“Cậu thật sự ghét cậu ta?” Reynold hoài nghi.

Hứa Thiếu Phong không nói gì nhai nhai vài lần, nuốt miếng táo xuống mới lại ha ha vài tiếng, “Phí lời.” Hắn nện một quyền lên trên bộ đàm, trực tiếp ngắt liên lạc.

Lúc này Hình Chiến được hán quan tâm trọng điểm đang đứng cùng một chỗ với Cố Khâm nhìn các học viên huấn luyện đổ mồ hôi như mưa trên sân. Hình Chiến bất thành linh nói một câu, “Rất tốt.”

Cố Khâm lại cho rằng y đang muốn nói tới trạng thái của các học viên, “Cũng tạm được, chỉ ít còn biết nghe lời, biết nỗ lực. Có điều nỗi sợ với tử vong không phải có thể tiêu trừ chỉ bằng vài câu nói, chỉ hy vọng bọn họ có thể biến sợ hãi thành động lực mà thôi.”

“Ý tôi nói là cậu.” Hình Chiến quay đầu nhìn Cố Khâm chăm chú. Càng ở bên đối phương càng lâu, y càng không thể rời mắt khỏi hắn. Trong quá khứ y từng không tin vào cái thứ đồ vật không có ý nghĩ như mị lực này, nhưng tới hiện tại, thứ đặc biệt hấp dẫn y ở trên người Cố Khâm này hẳn chính là mị lực đi. Ánh mắt Hình Chiến đột ngột tối sầm lại, dùng sức nắm chặt tay Cố Khâm. May là, người này bây giờ đã là của hắn.

Cố Khâm trong lúc lơ đãng đã bị ánh mắt thâm thúy của Hình Chiến hút vào, ngơ ngác mà nhìn lại y, mãi tới khi thanh âm của Mina truyền tới hắn mới tỉnh lại, “Oa oa! Thương Lang thật đẹp trai!” Mina mang theo vẻ mặt mê trai đi tới, ngẩng đầu ưỡn ngực, “Khi này tôi đã thông báo với những người khác là cơ giáp của hai anh đã bị tôi nhận thầu rồi đó! Thương Lang, anh nói xem sáu người chúng tôi hiện tại nên làm gì đây?”

“Tự các cô xem xét rồi làm thôi.” Cổ Khâm quả thật không biết nên xử lý với bên kỹ thuật như thế nào, “Tôi cũng chuẩn bị đi huấn luyện đây.” Lúc này hắn mới giơ lên cái tay bị Hình Chiến nắm chặt, “Buông ra, cậu như vậy tôi hoạt động làm sao được?”

“Cùng nhau.” Hình Chiến sóng vai với hắn, cùng đi vào sân huấn luyện.

...

Lời Cổ Khâm nói ngày đó không chỉ có Reynold nghe thấy mà ngay cả một vài binh lính núp trong chỗ tối cười trộm chờ xem trò hay của đám quân giáo sinh lúc ấy cũng nghe được. Trong nháy mắt kia, bọn họ còn tưởng rằng là vị trưởng quan nào đang giáo huấn mấy học viên này, kết quả bình tĩnh nhìn lại, đối phương thế nhưng còn đang mặc đồng phục học sinh... Ấy, phải nói là tổ chức của học viên khóa này cũng không tệ lắm nhỉ.

Chuyện này rất nhanh đã được chuyển đi khắp chiếc chiến hạm vận tải. Thấy nhóm quân giáo sinh này thật sự liều mạng huấn luyện, các binh sĩ quả thực cũng có cảm giác ngọt ngào. Thân là binh lính trên chiến hạm vận tải, cơ hội chân chính đối địch của bọn họ khá ít, vì lẽ đó mà cũng sẽ lười nhác một chút. Hiện tại họ lại phát hiện các quân giáo sinh mình vốn coi là chỉ biết bám váy mẹ lại đều đang cố gắng, vậy nên nhất thời họ không còn dám thư giãn nữa, lo lắng sẽ bị những lính mới chưa từng lên chiến trường này hạ thấp, đến lúc đó thì mặt mũi còn biết để đâu nữa?

Sau đó lại nhìn thấy đối luyện của bọn họ, các binh sĩ cũng ngứa tay, chủ động yêu cầu luận bàn với bọn họ, so sánh mới phát hiện ra các tinh anh này không hổ là tinh anh, ngoài trừ thiếu hụt một ít cảm giác máu tanh và tàn nhẫn ra thì thực lực của họ vẫn là danh bất hư truyền, vì thế mà ấn tượng đối với bọn họ cũng dần dần thay đổi. Đương nhiên, khiến cho các binh sĩ được mở rộng tầm mắt nhất chính là Hình Chiến và Cổ Khâm, chiêu thức hai người sử dụng đều là những chiêu thức được sử dụng trong quân đội, hơn nữa còn thuần thực tàn nhẫn hơn cả những binh lính lâu năm, đầu hết một vòng mà cũng không có ai có thể thắng bọn họ cả! Bọn họ thật sự không phải là vị trưởng quan nào giả làm quân giáo sinh sao!

Mãi tới khi biết tới thân phận của hai người, một người cha là Nguyên soái, người còn lại thì cha là Thượng tướng Cổ Hoảng, tất cả mới thoải mái trở lại. Thật đúng là hổ phụ vô khuyển tử! Đặc biệt là tại quân khu Đệ Tứ nơi tên của Cổ Hoảng còn nổi bật hơn cả Hình Duệ thì bọn họ thật sự đối xử với Cổ Khâm không khác gì cấp trên, không chỉ bởi vì hắn có cha là một vị Thượng tướng, mà còn bởi vì những lời giáo huấn các học viên hắn nói lúc mới tới kia đã đâm trúng vào tim họ, hơn nữa thực lực của hắn mạnh mẽ mà lại không phải kiểu người không coi ai ra gì, mọi người đối với hắn tâm phục khẩu phục. Trái lại với đó, Hình Chiến mạnh hơn hắn lại không nổi tiếng bằng.

Mỗi ngày Reynold đều sẽ liên lạc với Hứa Thiếu Phong một lần, mở miệng ngậm miệng đều là con trai Thượng tướng Cổ Hoảng làm gì như thế nào, Cổ Khâm làm gì như thế nào, so với việc con trai mình được người kính trọng còn kích động hơn. Hứa Thiếu Phong cúi tiết ngồi ngay tại chỗ phi thẳng con dao găm bay vèo qua màn hình giả lập, “Tôi con mẹ nó bảo anh nhìn kỹ Hình Chiến chứ không phải Cổ Khâm!”

Reynold mắt cũng không chớp một lần, bình chân như vại mà hỏi ngược lại, “Cậu có nghe rõ ràng mấy ngày nay tôi khen Cổ Khâm như thế nào không? Không rõ để tôi lặp lại lần nữa.”

“Nghe rõ đã nghe rõ rồi! Con mẹ nó anh không thể đổi đề tài khác sao?!” Hứa Thiếu Phong đau đầu mà ần ần huyết thái dương. Tuy rằng hắn dẫn dắt đơn vị mũi nhọn này khiến cho những người khác không ai dám đắc tội, thế nhưng trong “những người khác” kia lại không có Reynold. Trong quân đội, ngoại trừ cấp trên trực tiếp là không thể đắc tội ra thì tiếp theo chính là sĩ quan hậu cần, nhờ đầu tiếp tế thiếu mất một hai cân thì muốn khóc cũng không biết đi đâu mà khóc. Vì thế nên trước mặt sĩ quan hậu cần, dù đơn vị có ngang ngược tới cỡ nào cũng không dám ngang ngược với họ! Nếu không phải là biết tính tình của mình hợp khẩu vị của Reynold, Hứa Thiếu Phong cũng tuyệt không dám trắng trợn không kiêng dè như thế. Bình thường gây chuyện không lớn không nhỏ thì cũng không vấn đề gì, nhưng nếu đó là điểm mấu chốt và nguyên tắc của Reynold thì hắn nhất định sẽ phải thoái nhượng.

Reynold nhếch miệng cười, “Nghe rõ tôi khen Cố Khâm thế nào là được.” Tiếp đó thần sắc của hắn lại trở nên nghiêm túc, “Như vậy tiếp theo tôi nói cho cậu biết, Hình Chiến mạnh hơn so với Cố Khâm.”

Lời vừa nói ra, Hứa Thiếu Phong đột nhiên nheo mắt lại.

“Ha ha, lúc này cậu có thể phải cẩn thận một chút, biết đâu đấy sẽ ngã tại trên người thằng nhóc đó đây!” Lần này Reynold lại là người cắt đứt liên lạc trước.

Hơn mười ngày trôi qua, chiến hạm vận tải cuối cùng cũng đi tới cứ điểm Sainasi tại tiền tuyến. Đây là một hành tinh thể tích không lớn, mặt trên xây kín các công trình quân sự của Liên minh Nhân loại, hơn nữa từ đây còn có thể thấy được ánh lửa chiến tranh sáng lên từ nơi xa xôi trong vũ trụ. Thời khắc này, nhóm tinh anh của trường quân sự mới chính thức cảm giác được bọn họ cách chiến tranh gần tới mức nào.

Chiến hạm vận tải đáp xuống đất. Các tinh anh của trường quân đội mang theo vẻ mặt cứng ngắc mà đi ra bên ngoài, không nghĩ tới đơn vị nghe đồn là lưu manh này lại đã xếp thành hàng chờ bọn họ, mấy ngàn người đứng chen chúc trong sân tập không quá rộng, đen kịt một mảnh.

Đám quân giáo sinh khi ở trên chiến hạm vận tải đã tự mình biết mình, đương nhiên là hiểu được rằng trong mắt những binh sĩ này họ phi thường không được hoan nghênh, thế nhưng hiện tại đối phương lại bày ra trận thế lớn như thế này, người không biết còn tưởng là họ đang hoan nghênh vị trưởng quan nào đó tới đây giám sát. Thế nhưng từng ánh mắt của bọn họ đều tràn ngập ác ý, giống như đàn sói đối lúc nào cũng sẵn sàng chuẩn bị nhào lên, rõ ràng đây là muốn lập uy với bọn họ, khiến bọn họ nhất thời thần kinh căng thẳng, dựng cả tóc gáy.

Vị sĩ quan cầm đầu mang quân hàm Thiếu tá, khoe miệng cong thành một đường cong ngả ngớn, “Hoan nghênh các cậu, tinh anh của các trường quân sự.” Trong ngữ khí mang theo trào phúng nói không rõ thành lời, hắn giơ tay lên, siết nắm tay lại.

” Ô ——!” Binh lính đứng sau cùng một lúc hét lớn, chấn động đến mức mặt đất dưới chân cũng phải rung động, lỗ tai ong ong, theo đó còn có sát khí dày đặc mùi máu tanh như muốn che kín cả trời, ép xuống khiến những quân giáo sinh này đều cảm thấy khó thở, run rẩy truyền ra từ tận trong tâm, hai chân cũng không tự chủ được mà run lên, cư nhiên không thể cử động được! Thậm chí nếu lùi về sau một bước là sẽ bởi vì chân mềm nhũn mà ngồi phịch xuống đất, phản ứng bản năng của cơ thể hoàn toàn không cách nào khống chế nổi.

Cố Khâm và Hình Chiến đồng thời tiến về phía trước bước một bước, đứng chắn trước mặt tất cả mọi người — nơi đây là chiến trường, là chiến trường mà bọn họ quen thuộc! Máu trong cơ thể đều đang sôi trào, trong nháy mắt phảng phất như đã đánh thức mãnh thú đã ngủ say rất lâu trong cơ thể, uy thế phát động toàn bộ không chút nào kiềm giữ, phá tan không khí vốn bị ngưng tụ, thậm chí mơ hồ vượt qua cả khí trảng tạo thành bởi mấy ngàn binh lính!

Các học viên phía sau họ chỉ thấy áp lực trên người được giảm bớt, lại có thể hoạt động như bình thường, chỉ là mồ hôi lạnh đã thấm ướt quần áo họ mặc trên người.

Đồng tử Hứa Thiệu Phong co rút lại. Lúc này trong mắt hắn, hai người này còn chỗ nào giống quân giáo sinh nữa, phải là hai vị sĩ quan có kinh nghiệm lâu năm trên sa trường, mới có thể nắm giữ uy thế mạnh mẽ đến như vậy!

53. Chương 53: Ra Oai Phủ Đầu Với Ai

“Thiếu tá Hứa Thiệu Phong.” Hình Chiến mở miệng, âm thanh trầm ổn mà nghiêm túc.

“Có!” Đợi tới sau khi Hứa Thiệu Phong theo bản năng đứng nghiêm thực hiện chào theo nghi thức quân đội xong, hắn mới nhớ ra người đứng trước mặt hắn không phải Cố Tướng quân cũng không phải là Nguyên soái, ảo não tới mức suýt chút nữa tự tát mình một cái. Cũng may Hình Chiến cũng thực hiện quân lễ chào lại hắn một cái, chỉ ít hai người nhìn qua là bình đẳng.

Nhưng một lần đối mặt này cũng cho thấy rõ ràng hắn đã rơi xuống thế yếu, bởi vì người đối diện hắn này chỉ là một quân giáo sinh, lại còn là một quân giáo sinh năm nhất, một quân giáo sinh chưa lên chiến trường chưa từng giết địch! — Mẹ, sao có thể có chuyện đó?! Một quân giáo sinh có thể bức mình tới mức này? Cho dù thiên phú có cao đến đâu thì như vậy cũng không khoa học chút nào cả!

Về mặt Hứa Thiệu Phong đã không còn ung dung như trước. Hắn chằm chằm nhìn vào Hình Chiến, “Chúng ta luyện tay nghề một chút đi? Ở ngay tại đây.” Hắn trực tiếp cởi áo khoác quân trang xuống ném cho binh lính đứng gần đó.

Hình Chiến cùng Cố Khâm liếc nhìn nhau. Cố Khâm nhún vai một cái, mang theo một đám học viên lui sang một bên. Hứa Thiệu Phong ngoắc ngoắc ngón tay với Hình Chiến, thể chất của hắn đã đạt tới A+, hắn có vốn để tự kiêu, chuyện mất mặt khi này khiến cho hắn cần phải nhanh chóng chứng minh chính mình. Trong tình báo có nói thể chất của Hình Chiến chỉ mới ở tại B+, chênh lệch hắn một cấp so với hắn, vì thế nên lúc trước hắn mới nghĩ rằng việc ra oai phủ đầu với Hình Chiến là phi thường dễ dàng. Thế nhưng uy thế vừa mới toát ra từ người đối phương khiến cho hắn hoàn toàn không dám coi khinh y nữa.

Nếu như là tỷ thí hạng mục khác, Hình Chiến sẽ không thua Hứa Thiệu Phong, thế nhưng hiện tại bọn họ đấu lại chính là đối kháng, hạng mục mà cấp bậc thể chất có ảnh hưởng lớn nhất. Nhìn qua như vậy Hình Chiến gần như không có chút phần thắng nào, bởi vì giữa cấp B và cấp A là một ranh giới, bất luận là tốc độ, sức mạnh, sức bền, mức độ tấn công mà cơ thể có thể chịu được đều sẽ tăng vọt.

Kinh nghiệm chiến trường của Hứa Thiệu Phong phong phú hơn Angus, Hình Chiến chỉ dựa vào kinh nghiệm đã không thể thắng nổi Angus với thể chất A chứ đừng nói là thắng Hứa Thiệu Phong thể chất A+. Nếu

như y có A- thì có lẽ còn có sức để liều mạng với Hứa Thiếu Phong, thế nhưng đúng lúc này cấp bậc của y lại kẹt lại tại vị trí bất tiện B+ như vậy, chỉ thiếu chút nữa là có thể thăng cấp, thế nhưng chính là một chút này y vẫn chưa vượt qua được.

Đối kháng vừa bắt đầu Hứa Thiếu Phong hoàn toàn không có chút nương tay, chiêu thức sử dụng vô cùng xảo quyết, nham hiểm, hiển nhiên không thể thoát khỏi quan hệ với phong cách của đơn vị này. Ban đầu Hình Chiến dựa vào kinh nghiệm để né tránh và phản kích, lại còn phải thêm vào một ít kỹ xảo mới có thể tạo thành uy hiếp cho Hứa Thiếu Phong cấp A, bởi thế mà thể lực của y giảm xuống nhanh chóng, đến cuối cùng hoàn toàn biến thành cục diện bị động chịu đòn. Hình Chiến cố tình dùng cơ thể chống đỡ công kích của đối phương, mỗi một quyền một cước đều đánh mạnh vào trên người y, tiếng va chạm nặng nề không dứt bên tai, khiến người vây xem đều mơ hồ thấy đau lòng.

Đám Alvin không nhịn được quay đi không dám nhìn nữa. Hơn mười ngày ở chung này, họ đã nhìn quen Hình Chiến nhanh chóng gọn ghẽ đánh bại từng người từng người khiêu chiến, thậm chí ngay cả Cố Khâm cũng không thắng nổi y. Trong lòng các học viên y giống như một ngọn núi cao không thể vượt qua, khiến cho bọn họ quên mất rằng y cũng là một quân giáo sinh chưa tốt nghiệp giống bọn họ. Mà hôm nay bọn họ cuối cùng cũng hiểu rõ được, Hình Chiến cũng không phải là vô địch.

Khi thế cuộc đối chiến từ từ rõ ràng, thắng lợi dần nghiêng về Hứa Thiếu Phong, những binh sĩ thích gây sự và hiếu chiến nhất dưới trướng của hắn kia dồn dập vây lại hai người, nghiêm túc khi này đã sớm không thấy tầm hơi, lập tức lộ ra nguyên hình, không khác gì một đám lưu manh ngoài chợ hưng phấn cao giọng hò hét trợ uy.

“Lão đại uy vũ! Lão đại tất thắng!”

“Đánh chết hắn! Đánh chết hắn! Đánh chết hắn! ”

“Đánh cho thằng quỷ một cái lông cũng không mọc nổi nữa đi! Đánh mông của hắn! Oa ha ha ha!”...

Những câu nói kia ngày càng khó nghe, khiến cho đám quân giáo sinh không mấy hiểu biết đều ngây như phỗng, có cảm giác tam quan bị hủy diệt. Trước đây bọn họ vẫn luôn lấy việc gia nhập quân đội làm mục tiêu, cho rằng quân đội là nơi trang nghiêm mà nhiệt huyết, thế nhưng tình cảnh xuất hiện trước mắt hôm nay lại hoàn toàn lật đổ hình tượng trong lòng họ. Quân đội sao có thể có dáng vẻ này! Còn có cả những người miệng đầy ô ngôn uế ngữ kia sao có thể lại là quân nhân?!

Cố Khâm cau mày lại. Trước khi sống lại hắn cũng là từ tầng dưới cùng đi lên từng bước một, lời khó nghe thế nào hắn cũng từng nghe qua. Nếu như là nói hắn, hắn sẽ cười cho qua chuyện, nhưng khi những lời này lại là nhằm vào Hình Chiến thì phần nộ lại thiêu đốt lý trí của hắn. Cố Khâm dùng sức đẩy đám người ra, một tay nắm lấy vai của binh sĩ chữ khó nghe nhất.

“Làm gì?!” Đối phương không nhịn được quay đầu.

“Đánh người.” Cố Khâm vung tay, đâm một cú đâm móc thẳng vào cằm đối phương. “Bốp!” Lực đánh mãnh liệt khiến cho hai chân đối phương rời khỏi mặt đất, cả người bay vào người phía sau, nhất thời khiến

cả hai ngã thành một đoàn.

“Địch! Chuyện gì thế này?!” Binh sĩ bị va ngã hùng hống hổ hổ đứng dậy, mới phát hiện ra người kia đã ngất đi.

Cố Khâm mặt không cảm xúc thả lỏng cổ một chút, đưa tay túm lấy cổ áo tên còn lại. Người kia theo bản năng nắm lấy cánh tay Cố Khâm. Cố Khâm nhấc chân đá vào hạ thể của hắn.

“Bốp!”

“A!” Người kia đau đến mức dùng hai tay che thân dưới theo phản xạ, Cố Khâm lại không buông tay, ngược lại còn đè hắn ngã xuống đất, tay nắm hàm dưới của hắn bẻ sang một bên, cằm hắn liền bị tháo ra. Sau đó Cố Khâm nhặt lên cái mũ quân đội rơi một bên của đối phương nhét vào trong cái miệng không cách nào khép lại được, ngăn lại tiếng hét thảm giống như lợn bị chọc tiết.

Cố Khâm đứng lên, ánh mắt sắc bén lướt qua từng gương mặt các binh sĩ, “Còn có ai vừa mới nói lời không sạch sẽ nữa?”

Đối với đơn vị tự xưng là Chó điên này, binh sĩ đều khát máu mà hiếu chiến, kết cục của hai người phía trước không khiến cho họ sợ sệt, trái lại càng khiến cho họ càng thêm phấn khích. Đánh nhau? Bọn họ thích nhất chính là đánh nhau! Nơi này chính là không bao giờ thiếu đối thủ! Đám binh sĩ vô lại này bao vây lấy Cố Khâm, mắt theo dõi hắn chăm chăm, giống như chó đói phát hiện ra khúc xương có thịt.

Một tráng hán cơ bắp đứng trước mặt Cố Khâm, “Ha ha ha, thằng nhóc thôi! Cậu nói ai nói chuyện không sạch sẽ cơ? Miệng tôi đây rất thơm, cậu có muốn tới ngửi thử xem không? Ha ha ha ha...”

“Bốp!” Cố Khâm nhảy lên đá một cước vào gò má đối phương, tiếng cười ngưng bật. Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, định thần nhìn lại, tên to con đã bị Cố Khâm đạp dưới chân, giày quân đội của hắn đè lên gò má đối phương, nhấn mạnh xuống, có lẽ xương nữa bên mặt kia đã nát hết. Cố Khâm lạnh lùng phun ra vài chữ, “Phí lời quá nhiều.”

Có người bị thái độ khinh thường của hắn khiến cho tức giận, gào lên một tiếng mà nhào tới, Cố Khâm cũng không chút do dự mà tiến lên nghênh chiến. Cho dù các binh sĩ lưu manh này có rất nhiều chiêu thức, thủ đoạn cũng không khác gì du côn lưu manh, nhưng vẫn sẽ tuân theo một quy tắc, đó là khi quyết đấu thì nhất định phải một chọi một, đương nhiên là điểm này sẽ không áp dụng trong chiến tranh. Tài năng không bằng người là việc bình thường, nhưng tài năng không bằng người mà còn muốn dùng phương thức lấy ý đông hiếp yếu thì nhất định sẽ bị người khinh bỉ xem thường. Cố Khâm không phải kiểu người bị kích động là sẽ liều mạng, hắn chính là hiểu rõ điểm này nên mới dám một mình đứng ra cả đám người như thế. Lập tức, một vòng đánh luân phiên hỗn loạn cứ thế mà mở màn.

Hứa Thiệu Phong đang đánh tới cao hứng cũng không chú ý tới hỗn loạn bên kia. Hắn đang một lòng một dạ đánh lên mặt Hình Chiến, cũng chỉ có vào lúc này, hắn mới có thể ý thức được Hình Chiến quả thực chỉ là một quân giáo sinh hai mươi tuổi, xóa bớt đi lúng túng bị yếu thế trước uy thế của đối phương khi trước.

“Àm!” Cuối cùng sau không biết bao nhiêu đòn, Hình Chiến ngã xuống đất không nhúc nhích nữa, tựa hồ như đã mất ý thức. Binh lính vây xem lớn tiếng hoan hô. Hứa Thiếu Phong đi tới bên cạnh Hình Chiến, cúi đầu nhìn xuống đối phương, nhưng vào đúng lúc này, Hình Chiến bỗng dưng mở mắt, xương cốt đột nhiên sinh ra tiếng vang rầm rầm, cơ bắp toàn thân không ngừng co giật, đôi mắt y càng lúc càng sáng. Y đột nhiên nhảy lên một cái, đánh một quyền về phía Hứa Thiếu Phong.

Hứa Thiếu Phong cấp tốc lùi về phía sau, thế nhưng tốc độ của Hình Chiến lại đột ngột tăng lên rất nhiều. Hắn không né tránh nữa, miễn cưỡng kịp thời nghiêng người, dùng vai nhận lấy cú đấm này. Lực đánh mãnh liệt khiến cho hắn có cảm giác đau nhức như thể xương muốn gãy vỡ, hắn hít vào một hơi, khiếp sợ trừng mắt nhìn Hình Chiến không còn dáng vẻ chật vật nào. Sao có thể có chuyện đó?! Đối phương cứ nhiên đột phá lên tới cấp A giữa lúc đánh nhau sao?!

Hình Chiến đột nhiên bạo phát khiến cho Hứa Thiếu Phong có chút luống cuống tay chân, hoàn toàn bị đối phương áp chế. Thế cuộc lập tức nghịch chuyển, hắn từ chủ động công kích biến thành phòng ngự bị động, từng bước lùi về sau. Đáng chết! Cho dù đối phương có đột phá cũng chỉ tới A-, mình một tên A+ chẳng lẽ còn có thể thua?!

Hứa Thiếu Phong tức giận gầm lên một tiếng. Vì đánh vỡ cục diện bất lợi này, hắn không lùi nữa mà xông lên, dùng cứng đối cứng đối diện với nắm đấm của Hình Chiến. “Bốp!” Đau đớn truyền từ nắm tay va chạm nhau của hai người lan ra cả cánh tay, chỉ vền vền lần này mà toàn bộ đã tê rần. Hình Chiến hiển nhiên cũng không dễ chịu, buông xuống cánh tay đã run lên, từ bỏ nắm đấm, nhảy lên đá một cước vào Hứa Thiếu Phong. Hứa Thiếu Phong cũng nhấc chân lên chặn lại, hai người không ai nhường ai. “Bốp!” Lại là một đòn cứng đối cứng, —— đau đớn truyền tới, sau đó là mất cảm giác!

Khoảng cách của hai người rút ngắn trong nháy mắt, một tay một chân còn có thể sử dụng ngăn chặn lẫn nhau, trong lúc nhất thời người này cũng không thể làm gì được người kia.

“Đệch! Cậu đến cùng là yêu nghiệt từ đâu tới?!” Hứa Thiếu Phong nghiêng rằng nghiêng lợi. Đột phá trong lúc đánh nhau cũng không có gì, nhưng có thể dùng thể chất chỉ vừa mới tăng tới A- cường ngạnh đánh lại mình thể chất A+ đã cứng cổ thì vốn là khó mà tin nổi! Đợi tới khi y đạt tới cấp bậc ngang với mình thì chẳng phải là một chút phần thắng cũng không có sao?

Hình Chiến không mở miệng, vẫn không thể hiện ra thái độ gì. Hứa Thiếu Phong lúc này mới phát hiện, công kích hắn đánh vào trên mặt đối phương không trúng một lần nào. Rõ ràng lúc đó đối phương vẫn phải chịu đòn, thế nhưng lúc này lại chẳng thể hiện ra một chút mệt mỏi nào cả. Không lẽ đối phương cố ý? Cố ý dẫn dắt công kích của mình giúp y rèn luyện thân thể, từ đó đánh vỡ ranh giới giữa cấp B và cấp A, thực hiện đột phá cuối cùng?! Nghĩ như vậy Hứa Thiếu Phong không khỏi hoảng sợ, đây là kẻ đáng sợ tới mức nào, ở dưới tình trạng hoàn toàn bị áp chế lại còn có thể tỉnh táo mà tính kế đối thủ, từ đó đạt được mục đích của bản thân?!

Hứa Thiếu Phong hít một hơi thật sâu, nói theo một phương diện nào đó, trận đối chiến này hắn thua, nhưng hắn không phải loại người không thể chịu nổi việc thua cuộc. “Đệch! Không đánh nữa! Đánh nữa cũng vô vị!” Hứa Thiếu Phong thu tay lại trước một bước, “Tôi con mẹ nó phục cậu rồi, xem ra ánh mắt em trai tôi cũng không tệ lắm.”

“Ai?” Hình Chiến từ từ thu hồi tư thế.

“Em trai tôi là Hứa Thiệu Dương.” Hứa Thiệu Phong hơi kinh ngạc. Hắn tưởng rằng Hình Chiến chắc chắn đã điều tra mình rồi, dù sao thì cha đối phương cũng là Nguyên soái, nếu lựa chọn đơn vị này làm nơi để họ thực tập thì hiển nhiên sẽ tìm hiểu trước đó.

“Ồ.” Hứa Thiệu Phong cũng không biết được, Hình Chiến căn bản không để ý gì tới đơn vị này. Trước đây y từng chỉ huy binh lực của hơn nửa quân khu, đối với y mà nói, đơn vị của họ cũng giống như rất nhiều các đơn vị khác, y chỉ để tâm xem lúc nào nên đặt họ tại vị trí nào, giao cho họ nhiệm vụ gì mà thôi. Còn Hứa Thiệu Dương, y thậm chí còn không nhớ nổi bề ngoài của đối phương, ấn tượng duy nhất chính là hình như đây là tên của vị hôn phu của con trai người đứng đầu bộ chính trị Vương Thao.

54. Chương 54: Không Còn Dám Hung Hăng

Hình Chiến nhìn về nơi các quân giáo sinh đang đứng nhưng lại không phát hiện thấy bóng dáng Cố Khâm đâu. Có điều y rất nhanh có cảm giác mà tập trung sự chú ý đến một đám người cách đó không xa. Nơi đó không có tiếng reo hò ầm ĩ, bầu không khí có vẻ đặc biệt ngọt ngào, đôi khi có thể nghe thấy tiếng gầm gừ dữ hoặ c rên rỉ, mà nhiều nhất chính là âm thanh va chạm cơ thể nặng nề.

“Mấy người đang làm gì?” Hứa Thiệu Phong lúc này mới chú ý tới bên kia, bước nhanh tới. Các binh sĩ tránh đường cho hắn đi, hắn vừa vận nhìn thấy Cố Khâm đang túm lấy tóc một người lính, tàn nhẫn mà đập đầu đối phương xuống đất. “Bốp! Bốp! Bốp!” Ba lần liên tục, lực đạo rất lớn, khiến cho ngay cả đất đá vụn trên mặt đất cũng rung lên, người kia lập tức không còn phát ra nổi tiếng gì nữa.

Cố Khâm đứng dậy. Lúc này xung quanh hắn đã có vài người lính nằm ngang dọc tứ tung, không nhúc nhích giống như đã chết. Hứa Thiệu Phong cả kinh trong lòng, chỉ trong thời gian ngắn như thế, đối phương chỉ bằng một người đã đánh bại nhiều người như vậy? Mấy người này rõ ràng đều đang hấp hối cả rồi! Tựa hồ như được ánh mắt của Hứa Thiệu Phong, Cố Khâm quay đầu gắt gao nhìn hắn, hai mắt tràn ngập sát khí, phảng phất như một mãnh thú đang sẵn sàng sát khí, hùng hổ dọa người, khiến cho Hứa Thiệu Phong theo bản năng có chút sợ hãi.

Thấy bóng dáng của Hình Chiến, không cụt tay thiếu chân, cũng không có ngoại thương rõ ràng, nóng nảy trong Cố Khâm cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Mà lúc này, các binh sĩ vây xem đều không dám lên tiếng. Nhìn một đám người từng tên từng tên một bị Cố Khâm chà đạp này, bọn họ cuối cùng cũng nhận rõ thực lực của Cố Khâm, bản năng tránh khỏi nguy hiểm khiến cho họ không muốn gia nhập trận đối chiến chắc chắn sẽ bại trận này, kích động hận không thể xông lên đánh nhau một trận khi nãy sớm đã biến mất. Đối phương ra tay còn độc ác hơn cả họ, hơn nữa từng đòn đánh ra còn có tính toán cẩn thận, nhìn qua thật giống như là lỡ tay giết chết rất nhiều người, nhìn kĩ mới phát hiện họ đều còn treo một hơi cuối cùng, e rằng mỗi người đều phải nằm cả ngày trong khoang chữa bệnh mới có thể khôi phục như cũ được.

Một trận đánh luân phiên kết thúc, Cố Khâm không bị thương, bởi vì đối thủ của hắn không mạnh, chỉ là thể lực của hắn bị tiêu hao khá nhiều mà thôi. Người có thể đạt tới thể chất cấp A mà còn ở lại đơn vị này rất ít, phần lớn đều kẹt tại B+, mà thân là cường giả, tâm mắt cũng sẽ cao, tất nhiên sẽ không muốn đối chiến cùng một quân giáo sinh.

Nếu không phải vì Hứa Thiệu Dương, thêm vào uy thế mà Hình Chiến phát ra khiến cho Hứa Thiệu Phong

cảm giác mình bị mất mặt, Hứa Thiếu Phong sẽ không tự mình ra tay. Dù sao cũng chỉ là ra oai phủ đầu đám quân giáo sinh một phen thôi, cấp dưới của hắn có thể đảm nhiệm được. Có điều cũng may là hắn tự mình ra trận, nếu không thì còn có ai có thể áp trụ hành vi rõ ràng khiến họ mất mặt của Hình Chiến này?

“Đưa họ đi phòng y tế, tiếp tục chậm trễ sẽ tất tử.” Ngữ khí của Cố Khâm lạnh nhạt, đồng thời mang theo ý vị ra lệnh.

Hứa Thiếu Phong theo bản năng mà nghe lệnh của hắn, gọi người máy tới mang những binh sĩ này đi. Đợi tới khi Hứa Thiếu Phong phản ứng lại hắn liền thấy lạnh sống lưng, cái gì thế này?! Một Hình Chiến cũng đã đủ khiến cho cả cục diện trở nên rất bị động, sao bên này còn có một người nữa?! Đúng rồi, Cố Khâm là con trai Thượng tướng Cố Hoàng... Mẹ nó, thật không hổ là người yêu! Nhìn vào độ tàn nhẫn kia, nếu Hứa Thiếu Dương còn dám quyến luyến không quên với Hình Chiến, xui xẻo một ngày nào đó rơi vào tay Cố Khâm thì muốn khóc cũng không được!

“Nghị thức đón người mới kết thúc tại đây! Một đội đi chuyển vật tư trên chiến hạm xuống, những người khác giải tán!” Sau khi Hứa Thiếu Phong ra lệnh, các binh sĩ lập tức giải tán. Bọn họ vốn định dạy dỗ đám người mới chưa từng lên chiến trường này một phen, ra oai phủ đầu với bọn họ, kết quả lại xuất hiện hai biến số trong đám này, một tên có thể đánh không phân cao thấp với lão đại, một tên có thể trực tiếp đánh ngã cả một đám bọn họ. Vốn là không dám động thủ, thế nhưng sao lại có một thằng nhóc đi ra đánh ngã bọn họ? Là bởi vì hướng về phía bạn bè của hắn chửi bậy chửi bạ chửi đến khó nghe, cho nên mới ra tay giáo huấn bọn họ! — thôi thì chọn lúc hai người này không ở lại đi tới bắt nạt thôi!

Đối với cường giả, thái độ của Hứa Thiếu Phong rất sáng khoái. Hình Chiến nhỏ hơn hắn mười tuổi, nhưng lại có thể đột phát ngay trong lúc đối chiến đồng thời đánh ngang tay với hắn, bất luận xuất thân của đối phương là như thế nào, chỉ với thiên phú như vậy thì tương lai đối phương phát triển khẳng định vượt xa mình. Hứa Thiếu Phong vô cùng rõ ràng rằng với tính tình của hắn là rất khó mà leo lên vị trí cao được, có thể dẫn dắt đơn vị này hắn đã rất thỏa mãn. Dù sao thì địa vị của đơn vị hắn đặc thù, gần như có thể nghiền ngang đi lại ở hầu khắp quân khu Đệ Tứ, thích làm gì thì làm, tình cờ lách luật một chút cũng không ảnh hưởng toàn cục. Vì thế nên với Hình Chiến tương lai rất có thể trở thành lãnh đạo trực tiếp của hắn, tuy rằng không đến nỗi phải lấy lòng đối phương ngay lúc này, nhưng ít nhất cũng không thể lưu lại ấn tượng quá kém trong lòng đối phương đi?

Hứa Thiếu Phong khoác tay lên vai Hình Chiến, “Đi, tôi tự mình đưa các cậu tới ký túc xá.”

Vai Hình Chiến nghiêng xuống, để tay đối phương rơi khỏi, sau đó đi tới cạnh Cố Khâm. Cố Khâm nhạy bén phát hiện được động tác của y có chút trì trệ. Bề ngoài của Hình Chiến rất có tính lừa dối, cho dù là đang cau mày, người khác nhìn vào đều sẽ cho là tâm tình của y không tốt, đang tức giận chứ sẽ không nghĩ là cơ thể của y có chỗ không thoải mái. Hiển nhiên là trạng thái hiện tại của Hình Chiến thật sự không tốt, bằng không tay Hứa Thiếu Phong căn bản sẽ không đụng được tới y.

Cố Khâm nhìn qua như đang thân thiết mà kéo tay Hình Chiến, trên thực tế là đang chia sẻ một phần thể trọng giúp y, sau đó lại liếc nhìn Hứa Thiếu Phong, “Dẫn đường.” Rồi lại phát tay ra hiệu cho những người khác đuổi theo.

Lúc này, Reynold đứng trong chiến hạm vận tải nhìn theo đoàn người đang dần đi xa, tâm tình không tệ, “Quả nhiên không để mình thất vọng, hiếm khi thấy được đáng về thằng nhóc kia ăn phải quả đắng, ha ha.”

Hứa Thiếu Phong đưa họ đi tới khu ký túc xá. Phòng trong này đều là phòng hai người, nhưng nhỏ hơn so với ký túc xá trường quân đội rất nhiều. Hai chiếc giường, hai chiếc khoang giả lập, thêm một phòng vệ sinh lớn không đến một mét vuông, ngoài ra thì không còn gì khác, ngay cả khoảng cách giữa hai chiếc giường cũng chỉ đủ để hai người song song đi qua.

“Trên giường có đặt quân trang của các cậu. Bắt đầu từ ngày mai các cậu sẽ cùng huấn luyện chung với các binh sĩ khác. Ngoài ra, một khi còi báo động của căn cứ vang lên, bất luận là thời gian nào, các cậu đang làm gì, đều phải lập tức ra tập trung!” Vừa nghiêm túc nói xong còn không quên cảnh cáo, Hứa Thiếu Phong lại lộ nguyên hình, “Cho dù có đang đi tiểu một nửa cũng phải nhịn mà đi ra cho tôi! Đang làm tình sắp tới cao trào cũng phải con mẹ nó mềm xuống cho tôi! Tôi mặc kệ các cậu có bị tiết sớm hay là bị bất lực! Chờ các cậu làm xong pháo này, địch cũng đã đánh tới trước mặt các cậu rồi! Cậu lại còn lưu lại trym chào hỏi bọn hắn, để xem xem bọn hắn chém đầu cậu trước hay chém trym cậu trước!”

Đợi tới khi Hứa Thiếu Phong đi, các quân giáo sinh này càng thêm thấp thỏm. Việc đơn vị này ra oai phủ đầu với bọn họ lúc trước đã khiến cho họ kinh hồn bạt vía, cho dù sau đó đã có Hình Chiến và Cố Khâm ra mặt giúp bọn họ không biểu hiện ra quá chật vật, thế nhưng trong lòng họ vẫn thấy không chắc chắn, bất an mà nhìn về hai vị trung tâm của đội ngũ, hi vọng bọn họ có thể mang tới một chút an ủi tâm lý cho mình.

Lúc này Hình Chiến ngồi ở trên giường, hai tay chống đầu gối, mặt không cảm xúc nhìn mặt đất chằm chằm, căn bản không thèm cho những người khác một ánh mắt. Cũng may là còn có Cố Khâm, người tiếp xúc với bọn họ càng lâu thì càng rõ ràng, tuy Hình Chiến có thực lực mạnh nhất, nhưng trong đại đa số trường hợp người có thể mang cho họ nhiều cảm giác an toàn, khiến cho họ học được nhiều thứ hơn lại là Cố Khâm, bởi vì Cố Khâm đồng ý giao lưu với bọn họ, đồng ý dùng lời nói mà biểu đạt, mà Hình Chiến thì tính cách quá lạnh, thường không nói một lời.

Quả nhiên, lần này vẫn là Cố Khâm mở miệng, “Đều trở lại nghỉ ngơi thật tốt đi, từ ngày mai trở đi các cậu sẽ phải đối mặt với rất nhiều thử thách. Đặc biệt là với khiêu khích của các binh sĩ kia, các cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề, tôi và Hình Chiến sẽ không ra tay giúp các cậu, nếu không thì sẽ không đạt được tới mục đích rèn luyện được. Chỉ có một điều tôi hi vọng các cậu nhớ kỹ, đơn vị này không đại diện cho toàn bộ quân đội, nhất định phải bảo vệ chủ tâm của các cậu. Có một số chuyện đã qua rồi thì nên quên đi, các cậu đều là người trưởng thành, có khả năng phán đoán của bản thân, đừng dễ dàng bị người khác dao động tâm tính của mình. Các cậu phải biết cái gì mới là điều các cậu cần học, cái gì là không nên học.”

Sau khi tất cả mọi người đã đi, Cố Khâm đóng cửa lại, vừa quay đầu nhìn, Hình Chiến đã ngửa mặt nằm trên giường, cơ thể căng cứng cuối cùng cũng hoàn toàn thả lỏng. Cố Khâm rõ ràng nhìn thấy ngón tay y còn hơi hơi co giật. Cố Khâm không một tiếng động thở dài, vốn là nên đưa y tới phòng y tế, nhưng nghĩ cũng biết với tình trạng như vậy Hình Chiến tuyệt đối không muốn đi.

Cố Khâm nhận mệnh mà đi tới giúp đôi phương cởi giày và quần áo. Cơ thể tinh tráng của Hình Chiến giờ này che kín vô số vết máu ứ đọng, đặc biệt là trên cánh tay và phần thân trên bị thương nặng nhất, nhìn qua phi thường đáng sợ. Hắn nhìn không được dùng sức vỗ vỗ lồng ngực Hình Chiến, Hình Chiến bỗng dưng mở mắt ra, cau mày nhìn hắn. Cố Khâm hừ lạnh nói, “Hiện tại biết đau rồi? Chịu đựng đi! Chịu không được thì tôi đưa cậu đi phòng y tế, để xem cậu còn dám cậy mạnh không!”

Hình Chiến một lần nữa vô lực nhắm mắt lại. Cố Khâm lấy nước thuốc ra bôi lên người y, dùng sức xoa

bóp cho y, cảm giác được thân thể dưới tay mình lại căng cứng lên vì đau đớn, “Tôi nói cậu quả thật là gan lớn! Lại dám ngay trong lúc quyết đấu dẫn dắt đối thủ giúp cậu vượt cấp? Vạn nhất cường độ công kích, vị trí công kích của đối phương chênh lệch với dự đoán của cậu, cậu không sợ xảy ra vấn đề sao? Đến lúc đó chết thì cũng đáng đời cậu!”

Cố Khâm càng nghĩ càng giận, lực đạo xoa bóp lại càng lớn, khiến cho Hình Chiến trầm thấp rên một tiếng, “Cố Khâm...”

Động tác của Cố Khâm khựng lại, trong lồng ngực dâng lên cảm giác nóng bừng, xông thẳng lên đại não, không hiểu sao mà tai liền đỏ bừng. Hình Chiến vì không thích nói chuyện nên phần lớn thời gian đều là Cố Khâm bắt chuyện với y. Cho dù có thỉnh thoảng chủ động nhưng đều là lúc bàn bạc công việc, rất ít khi đi gọi tên của hắn. Hiện tại y lại dùng ngữ khí mang theo chút lười biếng cùng bất đắc dĩ như thế, nghe vào tai lại càng ngoài ý muốn câu người. Cố Khâm không nói gì, có điều lực trên tay lại nhẹ đi rất nhiều, thế nhưng nhiệt độ trên tai lại không giảm chút nào, cũng may Hình Chiến nhắm hai mắt nên mới không nhìn thấy được biến hóa của hắn.

Những vị trí bị bầm tím trên người đều được hai tay Cố Khâm xoa bóp một lần, cơ bắp vốn căng cứng của Hình Chiến chậm rãi trở nên mềm xuống, thuốc tác dụng rất nhanh, toàn thân ấm áp, xương cốt cũng như mềm ra, cả người trở nên lười nhác, không muốn nhúc nhích một chút nào. Đổi thành trước đây, trong tình trạng cách chiến trường gần như vậy y căn bản không thể thả lỏng. Cho dù có về đến nhà, bởi vì luôn nhớ tới tình hình trên chiến trường, y cũng không làm cách nào thả lỏng hoàn toàn được. Thế nhưng ở bên Cố Khâm, y có thể giao hết tất cả cho đối phương, không cần suy nghĩ, cho đại não nghỉ ngơi, bởi vì y tin rằng bất luận có gì phát sinh thì Cố Khâm đều có đủ năng lực để xử lý tốt.

Giữa lúc Hình Chiến đang thiu thiu muốn ngủ, Cố Khâm lại cúi người chọc chọc mặt y, “Muốn đi tắm không?”

“Đi thôi.” Hình Chiến giơ tay ôm lấy vai Cố Khâm. Cố Khâm lại tưởng rằng y bị thương không nhẹ, cơ thể không còn sức, lập tức đưa một tay đỡ lấy eo y dìu y đứng lên.

55. Chương 55: Mở Đầu Hải Lòng

Hơn nửa thể trọng của Hình Chiến đều dồn lên Cố Khâm, tư thế của hai người đặc biệt thân mật, hô hấp ấm áp nhẹ lướt qua gò má, khiến cho bên tai của Cố Khâm trở nên mẫn cảm dị thường, cảm giác tê ngứa khiến cho cả nửa người của hắn đều có chút mềm nhũn.

“Lỗ tai cậu thật nóng.” Giọng nói trầm thấp ám ảnh của Hình Chiến vang lên, Cố Khâm thậm chí có còn có ảo giác môi đối phương đang dán sát vào tai hắn mà nói chuyện.

Máu nóng lần thứ hai dồn lên trên đầu, lúc này cả mặt cũng đã đỏ. Cố Khâm cắn răng nhả ra hai chữ, “Câm miệng.” Kỳ thực hắn đáng nhẽ phải bảo đối phương dịch đầu sang một bên, thế nhưng không biết tại sao lại cứ không nói ra — Hắn mới không thừa nhận là mình không thấy ghét cảm giác này. Nhất định là bởi vì phòng tắm ở rất gần, đi vài bước là tới, không cần nói mà thôi!

Hai người đi vào trong căn phòng tắm nhỏ hẹp. Hình Chiến đột nhiên đẩy Cố Khâm một cái, nghiêng người

tới gần, trực tiếp vây hãm vào giữa mình và tường, tiếp theo ngón tay với lấy mở vòi hoa sen, nước chảy từ trên xuống cũng đồng thời xối ướt luôn cả Cổ Khâm.

“Cậu làm gì? Tôi không định cùng cậu tắm đâu!” Cổ Khâm theo phản xạ muốn đẩy đối phương ra, kết quả vừa nhìn thấy mảng bầm tím lớn trên người đối phương, tay vừa mới chạm lên lại không nỡ dùng sức.

Hình Chiến được đăng chân lên đăng đầu mà chen một chân vào giữa hai chân Cổ Khâm, khiến cho cơ thể hai người dán đến càng sát hơn, một tay nâng cằm Cổ Khâm lên, hôn môi hắn, lưỡi thô bạo mà xông vào khoang miệng của hắn.

Lần hôn môi thứ hai này Hình Chiến rõ ràng đã thông thạo hơn so với lần đầu tiên rất nhiều. Nguyên bản y chỉ biết dựa theo dự cảm mà lung tung chiếm đoạt, lần này đã học được triền miên, động tác không kịch liệt như trước, quán lấy đầu lưỡi Cổ Khâm, cẩn thận liếm qua mỗi một nơi mẫn cảm trong khoang miệng, khiến Cổ Khâm không nhịn được mà đáp lại, theo bản năng mà quán lấy nhau.

Dần dần, hai người cũng không thỏa mãn với kiểu dây dưa yếu ớt này nữa, động tác càng lúc càng mạnh, càng ngày càng kịch liệt. Chiến trường chuyển từ trong miệng Cổ Khâm sang phía bên Hình Chiến, không bao lâu lại bị đẩy về nơi ban đầu, tiếng hôn môi giao hòa với tiếng nước chảy, đan dệt thành một giai điệu ám muội.

Tựa như muốn phân thắng bại rõ ràng, hai bên không ai nhường ai, muốn khiến cho đối phương hoàn toàn nhiễm hơi thở của mình, lưu lại mùi vị chỉ thuộc về mình. Nước bọt tràn ra từ khóe miệng, chảy xuống dọc theo cằm cổ, lại bị dòng nước cuốn đi. Hơi thở gấp gáp giao hòa vào nhau, không khí trở nên ít ỏi, mãi tới cuối cùng sắp nghẹt thở đến nơi, hai người mới không còn cách nào khác mà tách ra.

Cũng không biết là do hơi nước hay do không gian quá nhỏ, Cổ Khâm cảm thấy rất nóng, quần áo ẩm ướt dính chặt lên người lại càng không thoải mái. Hắn vừa thở hổn hển vừa cởi ra cúc áo trên đồng phục, từng chút từng chút, mãi tới khi lồng ngực trần lộ ra ngoài thoát khỏi trói buộc, thoát ly khỏi trạng thái thiếu khí, đại não hỗn loạn của hắn mới tỉnh táo hơn chút, đột nhiên lại có giác ngộ bị Hình Chiến trêu chọc. Với cái tư thế đại chiến ba trăm hiệp khi này, cái tên này làm gì còn giống một người bị thương nặng nữa!

“Cổ Khâm...” Hình Chiến thấp giọng gọi hắn, vẫn dùng âm thanh khiến cho người khác mơ màng kia, cơ thể nghiêng về phía trước, trán hai người chạm vào nhau, “Tôi rất khó chịu...”

Ngữ khí mang theo oan ức khiến cho Cổ Khâm bắt đầu hoài nghi phán đoán của bản thân, dù sao một thân thương tích của đối phương kia quả đúng là thực. “Chỗ nào...” Cổ Khâm mở miệng, mới phát hiện giọng mình trở nên đặc biệt khàn, gần như không còn giống giọng mình. Hắn hắng giọng một cái, “Chỗ nào khó chịu?”

Hình Chiến gogi cầm lên vai hắn, nắm tay hắn đè lên nửa người dưới chỉ còn sót lại mỗi chiếc quần lót của mình. Một tầng vải mỏng bị nước thấm ướt cơ bản không che nổi dự cảm đang sắp bùng nổ kia. Cổ Khâm cứng người, thứ dưới tay cực nóng, tựa hồ còn có thể cảm giác được mạch đập đang phấn khởi mà nhảy lên ở mặt trên, mà sau khi hắn theo bản năng nắm ngón tay lại thì lại càng thêm kích động mà to lên thêm một chút.

Hình Chiến liếm liếm vành tai đỏ chót của Cố Khâm, không ngoài dự đoán thấy được cơ thể đối phương theo bản năng mà run rẩy, giọng nói của y từ tính mà mê người, “...Giúp tôi.”

Cố Khâm hít một hơi thật sâu, hai mắt bị hơi nước bao phủ lại đặc biệt sáng rực, chỉ tiếc rằng Hình Chiến đang chôn đầu tại cần cổ hắn cũng không nhìn thấy được. Cố Khâm nheo mắt, “Được, tôi giúp cậu.” Hắn trước tiên nắm lấy nơi đó nhẹ nhàng di chuyển lên xuống hai lần, cảm giác hô hấp của Hình Chiến lần thứ hai trở nên dồn dập, lại đột nhiên dùng sức siết chặt năm ngón tay.

“Shh...” Hình Chiến đau tới mức phải lùi lại hai bước.

“Mềm rồi?” Cố Khâm lạnh nhạt mà liếc nửa người dưới của đối phương, tiện tay đóng vòi hoa sen lại, dùng máy làm khô hơi khô nước trên người, đi thẳng ra khỏi phòng tắm, cũng tốt bụng đóng cửa lại, “Còn lại cậu tự mình giải quyết đi.”

Có điều hắn cũng không có bình tĩnh như bề ngoài hắn thể hiện. Cố Khâm quay lưng về phía phòng tắm ngồi trên mép giường, cúi đầu nhìn chăm chăm giữa hai chân mình. Đến khi kích động quá thực là không có cách nào để khống chế, đặc biệt khi đối tượng lại là người có thể khiến cho mình động lòng.

—— động lòng sao? Cố Khâm suy tư, hồi tưởng lại nụ hôn nóng rực kia, còn có cơ thể của Hình Chiến, giọng nói hấp dẫn, dục vọng vốn đã áp xuống lại lần thứ hai xông tới. Chết tiệt! Hắn đưa tay mò mẫm về nơi đó, nhưng thủy chung lại không hạ nổi quyết tâm làm việc vừa nãy mới làm với Hình Chiến để cho mình mềm xuống, không thể làm gì khác ngoài việc thở dài, cởi quần cởi áo chui vào chăn, dùng chăn bọc cả người lại...

Tắm nước lạnh xong, Hình Chiến mang theo một thân cảm giác mát mẻ đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy cái kén lớn bằng chăn ở trên giường kia, phía trên lộ ra mái tóc màu đen, người bên trong không có động tĩnh, tựa hồ đã ngủ rồi. Ánh mắt của Hình Chiến tối sầm nhìn chăm chăm cái kén, có kích động muốn kéo đối phương ra, dùng vị trí nào đó suýt chút nữa đã bị thương mà tàn nhẫn dạy dỗ đối phương một trận.

—— Còn chưa phải lúc, cũng không phải nơi thích hợp. Hình Chiến rũ mắt xuống.

Ngày thứ hai, kỳ thực tập tại tiền tuyến của các tinh anh trường quân sự chính thức bắt đầu.

Các nhân viên kỹ thuật lấy Mina dẫn đầu vừa mới bắt đầu đã bị ném vào ban duy tu cơ giáp, cuộc sống của họ cũng không vì không cần huấn luyện không phải lên chiến trường mà dễ dàng hơn bao nhiêu. Bị phong cách của đơn vị này ảnh hưởng, ngay cả ban kỹ thuật ở đây cũng không dễ ở chung, ném hết mọi việc cho những quân giáo sinh này, bản thân thì lại bắt chéo hai chân ngồi một chỗ bới móc đủ thứ, miệng tiện hùng hùng hổ hổ, làm sai chỗ nào liền lập tức mắng chửi một trận.

Mina là nữ giới duy nhất, tất nhiên phải chịu quan tâm trọng điểm, ai cũng đều muốn sàm sỡ cô. Chỉ có điều kỹ thuật của cô thật sự vững chắc, làm thế nào cũng không tìm ra lỗi, khiến cho những người kia lại càng thấy ngứa ngáy trong lòng. Mina không để ý mình bị chiếm tiện nghi ngoài miệng, nhưng động tay động chân tất nhiên khiến cho cô không vui vẻ gì. Thân là một nhân viên kỹ thuật, tìm cứu viện từ bên ngoài hoàn toàn không bị coi là mất mặt gì, cho nên cô lập tức gọi hai tôn đại thần trong mắt cô tới –

Thương Lang và Z.

Sau khi được Mina chỉ ra và xác nhận, Hình Chiến và Cổ Khâm cũng không có chút áp lực nào mà đánh hai, ba tên dám động thủ với cô vào nằm trong khoang chữa trị một ngày. Đám người đã sớm hiểu được sự lợi hại của hai người này nhất thời im lặng, thậm chí cũng không dám phân nhiệm vụ cho Mina nữa, cuối cùng, Mina bởi vì không có việc gì làm đành tự mình tìm việc. Còn những người khác, tuy rằng không có đãi ngộ này, nhưng đa phần cũng đều học theo Mina, buồn thì buồn, nhưng có thể tích lũy kinh nghiệm học được kiến thức cũng không tồi.

Ở một bên khác, vào lúc không cần phải lên chiến trường, lịch trình của các quan quân tương lai của quân bộ cả ngày đều là huấn luyện khô khan. Hứa Thiệu Phong đối xử bình đẳng giữa binh sĩ và bọn họ, nhưng tại nơi này, đối xử bình đẳng với họ lại trở thành tai họa.

Khiêu chiến đầu tiên họ gặp phải chính là cường độ huấn luyện. Khác với đội hộ vệ thường trú trên chiến hạm vận tải, bởi vì thường thường giã dựa tại ranh giới sinh tử mà thể chất của các binh sĩ tại đơn vị này thường tăng rất nhanh, phổ biến đều tập trung tại cấp B, ngay cả B- cũng khá ít. Mà quân giáo sinh lại phần lớn dừng lại tại B-, còn có vài người dừng tại cấp C, vì thế nên huấn luyện cường độ siêu nặng khiến cho họ rất vất vả. Có điều các tinh anh có thể bộc lộ tài năng tại Giải đấu liên trường ngoại trừ có thiên phú cao ra cũng không thể không nói tới huấn luyện liều mạng, vì thế nên bọn họ còn có thể cắn răng kiên trì. Nhưng đối với huấn luyện chiêu thức cơ sở, họ chỉ có thể bắt đầu từ con số không.

Bởi vì trong trận đối chiến lần trước, chiêu thức Hình Chiến dùng đều là chiêu thức trong quân đội, Hứa Thiệu Phong lười biếng liền trực tiếp ném họ cho Hình Chiến. Trước khi sống lại, vì xuất thân của mình nên Hình Chiến vẫn luôn được người khác kính ngưỡng, không có ai lại đi giao nhiệm vụ dạy lính mới chiêu thức cơ sở cho y cả, bởi thế mà y vẫn chưa từng làm loại việc này bao giờ. Hơn nữa với tính cách đánh nửa ngày không kêu một tiếng kia, nhiều nhất cũng chỉ là diễn luyện tất cả chiêu thức một lần để lính mới tự nhìn học mà thôi. Cũng may còn có một Cổ Khâm. Cổ Khâm là từ tầng dưới cùng leo lên, gần như cái gì cũng từng làm, dạy các quân giáo sinh này tất nhiên là thông thạo, mọi người cũng đồng ý theo hắn học.

Ngoài ra còn có một nhiệm vụ học tập trọng yếu khác, chính là mã chuyên dụng của quân bộ. Cái này đơn giản hơn, Hứa Thiệu Phong ném thẳng cho bọn họ một ít sổ tay mã chuyên dụng để bọn họ đi học. Các học viên kêu khổ thấu trời, mỗi ngày huấn luyện đều mệt mỏi muốn co giật, trở về lại còn phải học thuộc mã, những ngày tháng này đúng là không có cách nào mà qua!

Nhưng rất nhanh, mọi người phát hiện, so với khiêu khích từ các binh sĩ, mấy thứ này căn bản không tính là gì cả.

Mới đầu, đám binh sĩ còn đồ này cũng không dám hướng bàn tay về phía mấy quả hồng mềm được hai cây đại thụ che chở để khôn lớn trưởng thành này. Nhưng theo thời gian, quả hồng mềm lại càng tươi ngon mọng nước, các binh sĩ lưu manh này không kìm nén được bản tính của mình, bắt đầu thăm dò phản ứng của đại thụ, thỉnh thoảng gây xích mích với một quả hồng mềm xem thế nào. Kết quả hai cây đại thụ hoàn toàn không nhìn tới hành vi của họ, lá gan của họ cũng càng lúc càng lớn, lời nói cũng ngày càng càn quấy hơn.

Các quân giáo sinh đang tuổi ngựa non háu đá, lòng tự ái rất nặng, ai mà chống được khiêu khích cùng kích tướng mỗi giờ mỗi khắc kia, học viên đạt giải quán quân hạng mục đối kháng cơ sở trong thi đấu cá nhân

liên chủ động đề xuất khiêu chiến với các binh sĩ. Bởi vì quân giáo sinh vẫn chưa chính thức gia nhập quân đội, số ID của họ không thể nào dùng để tiến vào mạng chiến đấu quân khu được, cho nên chỉ có thể lựa chọn đối kháng. Kết quả có thể nghĩ ra, mấy chiêu khoa chân múa tay của quân giáo sinh căn bản không bằng được mấy sát chiêu đơn giản mà hữu hiệu kia của quân đội, vị học viên này bị hung hăng ngược một trận, nằm trong khoang chữa bệnh cả nửa ngày.

Đã có người thứ nhất, những binh lính khác cũng từng người từng người rục rà rục rịch làm nóng người. Sinh hoạt trong quân khá khô khan, việc các tinh anh trường quân sự gia nhập lại giống như tiêm thuốc kích thích vào bọn họ, khiến cho bọn họ trở nên sôi sục hẳn lên. Không có việc gì làm thì lại đi ngược đóa hoa của liên minh, trụ cột của quân bộ, quan quân trong tương lai một trận! Cảm giác thành tựu đến vô cùng! Mà các vị trụ cột này thì không thoải mái gì, ở trước mặt họ chỉ có hai lựa chọn, hoặc nuốt giận vào bụng, hoặc là bị đánh một trận.

Đúng như Cổ Khâm nói, hấn và Hình Chiến sẽ không nhúng tay vào mấy trận quyết đấu này. Thế nhưng trời vừa tối, hấn sẽ tập trung mọi người lại, phân tích mỗi một động tác của đối thủ một cho bọn họ, dạy bọn họ ứng phó thế nào cho chính xác nhất.

Đối thủ mạnh mẽ, tự thể nghiệm thực tiễn, thêm vào huấn luyện viên ưu tú cùng với thiên phú của bản thân, ý thức tác chiến của nhóm tinh anh trường quân sự nâng cao nhanh vô cùng. Cho dù có nhiều lúc thân thể không theo kịp tốc độ suy nghĩ của đại não, nhưng đó chỉ là vì thời gian huấn luyện chưa nhiều nên vẫn chưa hình thành bản năng được mà thôi. Tất cả đều đang cùng phát triển về hướng tốt đẹp.

56. Chương 56: Chuyển Dời Tới Chiến Tuyến

Bị ngược đơn phương sẽ khiến cho người ta sinh ra sợ hãi, thậm chí còn khiến tinh thần tan vỡ, thế nhưng nó cũng có thể là phương thức học tập thúc đẩy bản thân trưởng thành, đồng thời cũng khiến cho tính cách của các học viên trở nên càng kiên định. Để nghiệm chứng kiến thức mình học được, khi đối mặt với khiêu chiến, họ cũng không vì sợ thảm bại mà rút lui, ngược lại còn tiến lên đối mặt với khó khăn.

Mới đầu, phản kháng của các tinh anh này không lưu loát lại còn yếu ớt, nhưng khi bọn họ đã quen thuộc với chiêu thức võ thuật của đối thủ, học được phương pháp ứng đối, tất cả đều trở nên đơn giản, cứ dựa theo phương hướng này mà nỗ lực như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày cho đối thủ ném chút lợi hại của họ! Dưới sự ảnh hưởng của đối thủ, từng chiêu từng thức của các học viên cũng bị nhiễm thêm một chút ác liệt, thời gian đối chiến của hai bên càng ngày càng dài, càng đánh càng xuất sắc. Dĩ nhiên, trong một khoảng thời gian bọn họ vẫn không thể đánh thắng nổi những binh sĩ lưu manh đã lãng lộn nhiều năm trên chiến trường kia được.

Bởi vì phải giúp cho mọi người nhanh chóng nâng cao khả năng, Cổ Khâm chỉ cần rảnh rỗi liền nhớ lại quá trình đối chiến của họ cùng các binh lính, hóa giải từng động tác một sau đó giảng giải cho họ nghe, thời gian vì thế mà cũng xếp đến chật kín. Bởi vậy Cổ Khâm cũng không để trong lòng chuyện lúng túng gặp phải sau khi chữa thương cho Hình Chiến ngày đó, mà trái lại, tiếp xúc tay chân giữa hai người cũng trở nên thường xuyên hơn rất nhiều. Hơn nữa Hình Chiến tựa hồ rất thích cảm giác hôn môi, cũng không biết hành động nào của Cổ Khâm chọc trúng dây thần kinh kia của đối phương, khiến cho y thường xuyên không có bất kì dấu hiệu nào mà xoay đầu hấn sang hôn hấn.

Bình thường không có ai thì cũng không sao, có một lần khi Cổ Khâm đang giảng bài cho người khác, Hình Chiến lại đột nhiên kéo lấy cổ áo của hấn hôn hấn ngay trước mặt mọi người, khiến cho mọi người ồn ào rói

rít cả lên, phá hỏng toàn bộ bầu không khí học tập tốt đẹp, khiến Cố Khâm giận đến mức cho Hình Chiến một quyền ngay tại chỗ.

Sau đó khi trở về phòng, Cố Khâm nghiêng răng nghiêng lợi mà cảnh cáo đối phương, “Cậu là một vị Tướng quân, không phải thằng nhóc mới yêu miệng còn hơi sữa! Hành động ngây thơ như vậy mà cậu cũng làm được, cậu không biết nhìn hoàn cảnh hay sao! Lần sau cậu mà còn làm trò này với tôi, nắm đấm của tôi sẽ dờn xuống vài tấc nữa, đến lúc đó cậu có tin là cậu sẽ không đứng nổi nữa hay không?!”

Hình Chiến từ chối cho ý kiến. Lúc ấy ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung ở trên người Cố Khâm, chuyên chú đến mức giống như bọn họ đều có ý nghĩ không an phận với hắn, mặc dù biết đó chẳng qua là ảo giác của mình, y cũng không muốn nhần nại, lần nữa tuyên cáo với tất cả mọi người rằng Cố Khâm đã có chủ — A, lúc nào đó cũng phải làm một lần như vậy trước đám binh sĩ kia. Có điều... Hình Chiến xoa xoa bụng, Cố Khâm ra tay cũng thật ác độc.

Nơi nhỏ như ký túc xá tất nhiên không đủ chỗ để cho hơn mười người tiến hành luyện tập đối chiến, vì thế nên họ đều tập trung đến sân huấn luyện. Cố Khâm cũng không để tâm bị người khác thấy, những thứ hắn dạy đều là một ít kiến thức cơ sở, không có gì phải giấu diếm. Có điều những binh lính kia thấy được ngược lại càng thêm không dám trêu chọc hắn, thậm chí còn có người làm bộ tới huấn luyện, trên thực tế chính là tới nghe Cố Khâm giảng bài.

Tại căn cứ Sainasi, trừ trong phòng ở cá nhân ra khắp nơi đều bị giám sát, Hứa Thiệu Phong đương nhiên cũng thấy được Cố Khâm dạy dỗ đám quân giáo sinh này như thế nào. Hắn thật sự không nghĩ tới Cố Khâm lại có bản lĩnh đến vậy, trực tiếp lợi dụng những nhân tố không có lợi cho mình kia đến phục vụ cho mình, nhẹ như không mà giải quyết vấn đề khó khăn nhất. Bộ dáng xử lý khó khăn một cách nhẹ nhàng kia làm gì có nơi nào giống với một quân giáo sinh? Rõ ràng là giống một sĩ quan từng quản lý rất nhiều binh, có kinh nghiệm phong phú mà!

Thời điểm mình lớn bằng bọn họ cũng vẫn giống đám quân giáo sinh kia cái gì cũng không hiểu! Họ rốt cuộc là phải trải qua chuyện gì mới có thể bồi dưỡng thành thực lực như thế? Hứa Thiệu Phong ngược lại lại có chút mong đợi biểu hiện của hai người khi ra chiến trường. Xem ra phải nhanh chóng sắp xếp bọn họ đi sẵn hơn một chút.

Đơn vị Chó điên là quân đội đóng thường trú tại căn cứ Sainasi, nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ căn cứ này. Chỉ có tại thời điểm phía trên giao xuống nhiệm vụ độ nguy hiểm cao thì mới xuất động toàn bộ quân đội, còn khi bình thường thì mỗi ngày chỉ phái ra một hạm đội đi ra tiếp viện cho chiến trường ngoài chiến tuyến, sau đó ngày tiếp theo lại phái một hạm đội khác để thay đổi, cứ luân phiên qua lại như thế. Bọn họ gọi đó là “Đi sẵn”, sẵn giết hết toàn tộc Satan. Chỉ với cái tên kia thôi cũng có thể thấy rõ được thực lực và tự tin của đơn vị này.

Các quân giáo sinh tới thực tập cũng không chú ý thấy mỗi ngày đều có hạm đội ra vào tại căn cứ, còn hết sức buồn bực, nơi này không phải là tiền tuyến sao? Tại sao thường xuyên thấy được ánh lửa chiến tranh ở phía xa, nhưng lại chưa từng thấy đơn vị này ra chiến trường? Bọn họ từ lúc mới bắt đầu bởi vì sợ chết mà nảy sinh ý nghĩ rút lui, đến sau khi Cố Khâm mở miệng dạy dỗ một trận lại dấy lên ý chí chiến đấu thêm lần nữa, ngày nay trải qua điều giáo vô nhân đạo của đám binh lính côn đồ kia, bọn họ nghĩ rằng tình trạng có thảm hại hơn họ cũng đã có thể thần nhiên đối mặt rồi, bây giờ ngược lại lại bắt đầu hướng tới chiến trường, nóng lòng muốn chứng minh mình không hề yếu hơn so với những binh lính kia chút nào.

Hứa Thiếu Phong chậm chạp không sắp xếp cho họ ra tiền tuyến, một là bởi vì thực lực của họ quả thực là chưa đủ, lo rằng bọn họ không thể chính xác nhanh chóng hoàn thành mệnh lệnh bên trên đưa xuống như những binh lính khác. Hắn không trông cậy vào họ có thể giết địch, nhưng ít nhất lên chiến trường cũng phải có thể tự vệ đúng không? Thứ hai là binh lính dưới trướng hắn đều là phần tử hiếu chiến, khi chiến đấu quá nhập tâm nhất định sẽ quên mất sống chết của đám quân giáo sinh này, đây quả thực là chuyện gây nhức đầu.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không được, không thể để cho họ ở đây mà lãng phí thời gian, mấy ông già bên quân bộ kia vẫn còn đang đợi kết quả kiểm tra đấy. Cuối cùng Hứa Thiếu Phong quyết định chia mười bốn người này thành bảy tổ, phân nhóm đi ra tiền tuyến, như vậy cho dù dù có một, hai người bị “treo” thì cũng tốt hơn nhiều so với việc tất cả cùng đi đời. Hứa Thiếu Phong vô tâm vô phế mà nghĩ.

Với nhóm đầu tiên ra chiến trường, nhất định sẽ là Hình Chiến và Cố Khâm, đưa hai tên tương đối tinh táo ra làm thí nghiệm, tiếp theo có kinh nghiệm rồi thì đưa đám còn lại kia đi hẳn sẽ dễ dàng hơn. Hứa Thiếu Phong dù có lười biếng không câu nệ tiểu tiết như thế nào đi chăng nữa thì đối với nhiệm vụ, hắn vẫn rất có chừng mực, chỉ cần có quân giáo sinh trong đội ngũ, hắn vẫn sẽ đích thân dẫn đội.

Sau khi nhận được thông báo của Hứa Thiếu Phong, Hình Chiến và Cố Khâm lập tức chỉnh trang chờ phân phó, đi theo hạm đội lên đường. Bọn họ đi tới vùng giao chiến kịch liệt nhất, chiến tuyến ở nơi này thường xuyên dao động không ngừng nghỉ.

Dù sao Satan cũng không phải là đang chiến đấu trên sân nhà, khoảng cách để cứu viện rất dài, quân Liên minh thường xuyên đi tập kích con đường tiếp viện của đối phương. Có lúc bên đó cứu viện không tới kịp, Liên minh Nhân loại lập tức có thể đẩy trận tuyến về phía trước thêm một khoảng, đợi tới khi cứu viện đến nơi, Satan sẽ lại điên cuồng phản công, quân Liên minh để tránh khỏi mũi nhọn này sẽ tạm thời rút lui. Chiến tranh kéo dài tới bây giờ đã tiến vào giai đoạn giằng co, nếu như không có vũ khí đặc biệt gì xuất hiện, bên này cũng không thể làm gì được bên kia, chiến tranh hiện tại chính là chiến tranh tiêu hao, để xem ai là người không thể chống đỡ nổi trước. Mà vì để tránh cho có quá nhiều hy sinh, chiến lược rút lui là một lựa chọn tương đối sáng suốt. Cho nên tại khu vực này, mỗi một hành tinh cũng thường xuyên đổi chủ, lúc thì thuộc về Satan, lúc lại thuộc về Liên minh Nhân loại.

Thế nhưng Liên minh Nhân loại vẫn có ranh giới mà mình phải cố thủ cho tới cuối, ví dụ như tại khu vực này chính là căn cứ Sainasi. Cố Khâm nhớ rằng, cục diện bế tắc như vậy bị đánh vỡ chính là tại bốn, năm năm sau, cũng chính là sau khi Cố Hoàng đã hy sinh. Lúc ấy, vì hoàn thành nhiệm vụ kia, quân đội của Cố Hoàng từ nơi này xuất phát đi cứu viện cho hạm đội của Thượng tướng Mendel, đi sâu vào tới tận bên trong của quân địch, đây cũng là lần mà quân Liên minh đánh vào xa nhất. Hiện tại nghĩ lại một chút, đây sợ rằng cũng là một cái bẫy của quân địch, dụ quân Liên minh tới một trận địa cách xa rồi một lưới bắt hết.

Ngày đó, trong hạm đội Cố Hoàng mang đi đương nhiên là có cả đơn vị của Hứa Thiếu Phong này, sau đó đã đồng thời hy sinh trên chiến trường. Cho nên năm ấy khi Cố Khâm gia nhập quân khu Đệ Tứ, đơn vị nổi danh là lưu manh này đã biến mất, hắn cũng không tiếp xúc với bọn họ lần nào. Nghĩ tới đó, ấn tượng của Cố Khâm với Hứa Thiếu Phong liền trở nên có chút phức tạp.

Hy sinh của Cố Hoàng khiến cho trận tuyến của quân khu Đệ Tứ liên tiếp bị đẩy lui, dù cho Thượng tướng Mendel có trở lại cũng không thể cứu khỏi xu thế suy sụp, mà lúc ấy hắn ta là cố ý hay thật sự ra sức thì đã không còn cách nào biết được, đó cũng là lần bộ tộc Satan xâm nhập vào nghiêm trọng nhất, trực tiếp uy hiếp tới tinh cầu thủ đô.

Cuối cùng Nguyên soái phải đích thân ra tay, mưa rền gió cuốn mà đánh lui kẻ xâm lược về, cũng một lần nữa lập lại trận tuyến vững vàng tại căn cứ Sainasi. Từ lúc mất đi Sainasi cho tới khi một lần nữa đoạt lại nó tốn tới năm năm, cho đến sau cuộc chiến bảo vệ căn cứ Sainasi nổi danh năm nào, trận tuyến lúc ấy mới trở nên chân chính vững chắc.

“Nhiệm vụ hôm nay là tranh đoạt hành tinh mã E65W5, chúng ta chịu trách nhiệm đập xuống hành tinh này cướp lấy công trình phòng ngự của địch. Chiến trường ngoài tinh cầu sẽ có những hạm đội khác phụ trách.” Hứa Thiếu Phong giới thiệu sơ qua tình huống, “Hiện tại, tất cả lên cơ giáp!”

Hứa Thiếu Phong chợt nhớ ra hai người Hình Chiến, “Hai người các cậu có mang cơ giáp không? Nếu như không thì chỗ này chắc sẽ có cơ giáp dự bị đấy.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, không nói hai lời trực tiếp gọi Thương Lang và Chiến Thần ra. Hứa Thiếu Phong ngược nhìn hai chiếc cơ giáp chuyên thuộc gần như giống nhau như đúc, bề ngoài lóa mắt, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

“Cái! Địch! Hai quân giáo sinh năm nhất thôi, lại còn đã có đồ tốt như vậy để dùng rồi!” Nhưng hắn cũng chỉ là đầy hăm mộ lần ghen tị mà cảm khái một câu, sau đó lại lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Dưới sự che chở của hỏa lực của chiến hạm quân Liên minh, Hứa Thiếu Phong lãnh đạo chiến đội cơ giáp tới gần tinh cầu. Trên đó có bốn công trình phòng ngự lớn và vài công sự phòng ngự nhỏ, Hứa Thiếu Phong rất nhanh đã phân phối nhiệm vụ xuống. Hình Chiến và Cố Khâm làm thành một tổ phụ trách phá hủy một công trình phòng ngự cỡ nhỏ.

Thật ra, với thực lực của họ thì nên phụ trách tấn công công trình phòng ngự cỡ lớn. Có điều xem xét tới việc đây là lần đầu tiên hai người ra chiến trường, Hứa Thiếu Phong cũng cần phải xem biểu hiện của bọn họ, cho nên hắn sắp xếp cho bọn họ nhiệm vụ tương đối dễ hoàn thành, hơn nữa còn phái ra hai chiếc cơ giáp khác trợ giúp bọn họ, đúng ra thì chính là đi bảo vệ họ. Xuất thân của hai người họ đều cho thấy rõ ràng họ là bảo vật của quốc gia, nói khó nghe thì chính là, những quân giáo sinh kia ai chết cũng được, nhưng bọn họ thì tuyệt đối không thể!

Bề ngoài của bộ tộc Satan giống như con người kết hợp với bạch tuộc, nửa người trên giống loài người, có đầu và một đôi mắt chiếm một phần ba khuôn mặt, tổng thể khuôn mặt lại rất nhỏ, không có mũi và tai; nửa người dưới là xúc tu bạch tuộc, đứng thẳng lên cao đến ba mét. Bọn họ cũng có cơ giáp của bản thân, gồm hai hình thái, một tương tự với cơ giáp loài người, gọi cơ giáp nhân loại, còn lại chính là loại giống với bề ngoài của họ, nửa phần dưới là xúc tu, gọi là cơ giáp bản thể.

Bộ tộc Satan quen sử dụng cơ giáp bản thể để tiến hành công kích, tương đối khó nhằn, nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng, mỗi một cái xúc tu đều không quá chắc chắn. Nếu như cũng gia cố thêm mấy lớp bảo vệ bên trong bản thể giống như cơ giáp nhân loại thì xúc tu sẽ mất đi sự linh hoạt. Vì thế khả năng phòng ngự của mấy chiếc xúc tu này không hề tốt, vũ khí của cơ giáp nhân loại chém hai lần là có thể chém đứt chúng, đồng thời cũng chặt đứt luôn xúc tu của tên điều khiển bên trong.

Bởi vì nhược điểm rõ ràng, cho nên bộ tộc Satan mới nghiên cứu ra cơ giáp nhân loại. Mà quân giáo sinh

học tới năm ba mới có thể bắt đầu tiếp cận huấn luyện đánh cận chiến với cơ giáp của Satan.

57. Chương 57: Chiến Đấu Với Cơ Giáp Satan

Bởi vì động tĩnh quá lớn, quân địch đã sớm chuẩn bị đề phòng, đám Hình Chiến còn chưa tới gần đã gặp phải công kích hỏa lực tầm xa. Cho dù chỉ là công trình phòng thủ cỡ nhỏ, thế nhưng đối với mấy chiếc cơ giáp mà nói hỏa lực của chúng cũng không thể coi là yếu được, nhưng may là không gian né tránh của nơi này lớn, bọn họ trực tiếp chuyển đổi sang hình thái linh hoạt nhất nhanh chóng tiến công về phía trước.

“Yểm hộ tôi.” Hình Chiến vừa mới dứt lời, liền thấy sau lưng Thương Lang trong phút chốc đã giang ra một đôi cánh thép lớn, nháy mắt bay vọt lên trời cao, trên vai, trước ngực xuất hiện vài hòng súng, tấn công mãnh liệt về phía công trình phòng thủ.

Mục tiêu rõ ràng này lập tức hấp dẫn hơn nửa hỏa lực của quân địch, chiếc cơ giáp màu xám bạc không biết sống chết này giống như chỉ sau một khắc nữa thôi sẽ bị bắn thành tổ ong vò vẽ! Nhất thời hai binh lính trong hai chiếc cơ giáp Hứa Thiếu Phong phải tới làm hộ vệ đỡ đỡ mồ hôi lạnh — Cứu mạng lão đại! Thằng nhóc này muốn tự sát chúng tôi không ngăn lại được!

Một màn thảm thiết trong tưởng tượng cũng không xuất hiện, Thương Lang không biết từ lúc nào đã nắm trong tay chiếc cán của một trường thương màu bạc, múa ra trước người một bức tường gió thổi không lọt, ngăn lại toàn bộ công kích ở bên ngoài bức tường bạc. Đạn pháo nhỏ trực tiếp bị văng ra, mà những đầu đạn không bị văng ra thì cũng nhẹ nhàng bị đẩy một cái mà lệch khỏi hướng đi ban đầu, không có một con cá lọt lưới nào có thể vượt qua lời trì một bước!

Có Thương Lang hấp dẫn hỏa lực ở trên trời, áp lực dưới mặt đất lập tức giảm đi rất nhiều. Khi hai chiếc cơ giáp tự xưng là vệ sĩ kia lấy lại tinh thần mới phát hiện ra Chiến Thần trước mắt đã bỏ xa họ một đoạn, vọt tới chỗ công trình phòng thủ. Ánh sáng màu xanh dưới lòng bàn chân Chiến Thần chợt lóe, mấy phần lực nâng y lên giữa không trung. Khi y đã chuẩn bị vượt qua đầu bức tường, trên mu bàn tay đột nhiên mọc ra lưỡi dao sắc bén, nắm đấm dùng sức cắm một cái vào trên bức tường bằng kim loại, tạm ngừng mấy phần lực đang nâng mình lên, cơ thể nghiêng qua, cả chiếc cơ giáp nhanh nhẹn nhảy xuống bên trong bức tường, hắc đao trong tay bắt đầu điên cuồng phá hủy các loại vũ khí có tính công kích ở bên trên.

Đột nhiên, trước mắt y xuất hiện vài bóng đen dài như xúc tu tấn công tới, xúc tu quấn lấy cánh tay Chiến Thần, mấy cái xúc tu còn lại thì đánh tới các vị trí trên cơ thể y. Hắc đao trong tay Chiến Thần bị xúc tu kéo đi, trên lưỡi dao đột nhiên bắn ra laze màu xanh đậm, khi chạm tới xúc tu bằng máy thì phát ra tiếng ầm mồn khiến người ta phải đau răng. Cùng lúc đó, vũ khí nóng trên người Chiến Thần cũng đồng loạt lên sào, công kích toàn bộ xung quanh. Sau một khắc giao chiến ngắn ngủi này xúc tu mấy nhanh chóng rút trở về, ngay sau đó, một chiếc cơ giáp bản thể Satan khổng lồ chui ra từ trong chỗ nấp, xúc tu còn thô to hơn cả mấy chiếc quét về phía Chiến Thần khi này!

Hắc đao dựng lên, lưỡi dao hướng ra ngoài chặn xúc tu lại, xúc tu vừa chạm vào đã một lần nữa bị laze đả thương mà lập tức phải tách ra, nhưng lực lượng kia vẫn không thể khinh thường, lực đẩy truyền tới thân đao khiến cho Chiến Thần phải lùi lại liên tục vài bước, thiếu chút nữa đã ngã xuống bên ngoài tường. Xúc tu kiên kỵ laze trên lưỡi dao, không dám dùng cứng đối cứng, vài chiếc xúc tu cứ nhấp nhô dây dưa trước mặt Chiến Thần, giống như quần ma loạn vũ, tìm kiếm nơi sơ hở của vòng phòng ngự.

Nhưng vào lúc này, một đường ánh sáng bạc nhanh như chớp đánh tới phía cơ giáp này của Satan. Satan không tránh kịp bị đánh bay, có điều không bị đẩy ngã ra quá xa, thế nhưng lại bị một sợi dây ánh sáng màu bạc chặn lại. Một khắc sau, một bóng dáng màu xám bạc nhanh chóng cầm theo sợi dây bạc kia nhanh chóng chuyển động quanh cơ giáp Satan, đến khi bóng dáng kia dừng lại, xúc tu của cơ giáp Satan đã bị buộc lại vào với nhau không thể động đậy được nữa! Bóng dáng màu xám bạc kia — Thương Lang, nắm một đầu của dây xích bạc mà kéo một cái, Satan mất đi thăng bằng ngã nhào xuống đất.

Ngay sau đó Chiến Thần nhảy lên thật cao, hỏa lực hung mãnh không chút lưu tình tập trung công kích về phòng điều khiển trí mạng của cơ giáp Satan, đánh cho vỏ ngoài của nó trầy da sứt thịt, cuối cùng hắc đao mang theo bá đạo mà cắm thẳng xuống vỏ ngoài đã bị đánh tan nát, chuẩn xác mà xuyên qua bản thể của Satan bên trong!

Cổ tay chuyển một cái, hắc đao vặn một vòng trong cơ thể Satan, bảo đảm đối phương đã chết hẳn, Chiến Thần không ham chiến gì nữa mà rút ra. Hắc đao rút ra khiến cho máu màu xanh bắn ra từ miệng vết thương, khi bay tới gần chỗ hắc đao đã lập tức bốc hơi mất. Cánh tay của Thương Lang run lên một cái, xích bạc được rút ra, một lần nữa trở về làm thương bạc.

Tất cả những thứ này nói thì chậm nhưng thật ra xảy ra cũng chỉ mất có vài lần hô hấp, lúc này hai chiếc cơ giáp còn lại mới tới bên ngoài tường của công trình phòng thủ. Thế nhưng đây chỉ mới là mở đầu, trong công trình phòng ngự loại nhỏ có ít nhất ba tên Satan canh giữ, hiện giờ mới giải quyết một tên, mấy tên khác hẳn còn núp dưới sự che chở vững chắc của pháo đài.

Vào lúc Chiến Thần và Thương Lang chuẩn bị tiến vào công trình phòng thủ, dưới chân không có bất cứ dấu hiệu nào bắt đầu kịch liệt rung động. Một cái đầu cơ giáp lớn bỗng mọc lên, một lực hút vô hình hút chiếc cơ giáp đã bị phá hoại kia tới đầu chiếc cơ giáp lớn kia, sau đó nhanh chóng hóa giải thành vài bộ phận rồi hợp vào làm một, hoàn toàn không còn nhìn thấy một chút dấu vết nào của nó nữa.

“Lùi về phía sau!” Cổ Khâm hét lớn một tiếng nhắc nhở hai chiếc cơ giáp đang muốn leo lên tường ở bên ngoài. Chiến Thần và Thương Lang cùng lúc mở ra cánh kim loại, mấy phản lực dưới chân bật mạnh hết cỡ, lao lên trời cao. Ngay trong nháy mắt bọn họ rời khỏi, mấy chiếc xúc tu thô to từ trong công trình phòng thủ tuôn ra ngoài, tường ngoài bị phá nát trong thoáng chốc, hai chiếc cơ giáp không kịp tránh ở bên ngoài bị đánh bay đi. Con quái vật bằng kim loại này rốt cuộc cũng lộ ra bộ mặt thực của nó, đó là một cơ giáp bản thể sa tan cao tới hơn năm mươi mét!

Cơ giáp cỡ lớn của con người khi đứng ở cạnh con quái vật kim loại này căn bản chỉ là một con kiến, cộng thêm mấy chiếc xúc tu không ngừng lay động kia, nhìn qua càng khiến nó lớn thêm một vòng so với kích thước vốn có của nó, phảng phất như ma quỷ tới từ địa ngục, khiến người ta nhìn thấy mà sợ hãi.

Đúng thế, trong khi đại sư Russell vắt hết óc nghiên cứu làm thế nào để cho hai chiếc cơ giáp hợp thể thì, tộc Satan cũng đã có được kỹ thuật hợp thể cơ giáp của chính chúng. Con quái vật kim loại trước mặt này chính là một cơ giáp khổng lồ được hợp lại bởi từ năm tới mười chiếc cơ giáp Satan. Cơ giáp hợp thể càng nhiều thì dáng người lại càng lớn, thậm chí có thể cao hơn một trăm mét!

Cơ giáp khổng lồ như vậy khi mới xuất hiện quả thực đã gây ra thiệt hại nhất định cho Liên minh Nhân loại, mặc dù cơ giáp khổng lồ không đủ linh hoạt, thế nhưng lực phòng ngự cũng không phải là thứ mà cơ giáp Satan thông thường có thể so được, hơn nữa số lượng xúc tu lớn, hoàn toàn không cần nhắm, tùy ý

vung một cái là đã có thể khiến cho cơ giáp đến gần nó không còn chỗ để tránh, cho dù là cơ giáp cỡ nhỏ ở trước mặt nó cũng rất khó mà né được.

Mới đầu, chỉ có khi Liên minh Nhân loại phái ra chiến hạm cỡ nhỏ, dựa vào hỏa lực mãnh liệt mới có thể chọc thủng lớp giáp ngoài của đối phương, thế nhưng một khi lớp giáp này đã bị phá, cơ giáp khổng lồ này lại sẽ lập tức tan rã thành bộ dáng trước khi hợp thể, hướng bốn phương tám hướng mà chạy trốn, đối với tộc Satan mà nói chẳng khác nào tạo nên một phương thức bảo vệ tính mạng khác cho chúng.

Muốn phá hủy một cơ giáp khổng lồ phải dùng rất nhiều tài nguyên, không chỉ cần hỏa lực của chiến hạm cỡ nhỏ, mà còn cần một đội cơ giáp vây quanh nó phòng ngừa việc sau khi tan rã địch sẽ chạy trốn, lúc bao vây công kích lại không thể tiến tới quá gần, nếu không sẽ bị xúc tức tấn công. Cứ thế, cơ giáp khổng lồ quả thực khiến cho Liên minh Nhân loại phải nhúc nhích đầu một thời gian — Cho tới sau này phát hiện được nhược điểm của nó, họ mới thay đổi được cục diện bị động này.

Tính toán thời gian, cơ giáp khổng lồ chính là xuất hiện vào một năm này.

“Thao! Đây là thứ quỷ gì?!” Trong kênh đội ngũ vang lên tiếng chửi rủa của hai binh sĩ khác, “Rút lui! Rút lui!”

Đánh giặc nhiều năm như thế, bọn họ còn chưa từng thấy cơ giáp như vậy. Mới khi nãy thôi, lực đạo truyền tới khi xúc tu vô tình đẩy họ ra đã thực sự làm cho họ kinh hồn bạt vía, sau đó họ lại thử thăm dò tập trung hỏa lực công kích một chút, kết quả đối với cơ giáp khổng lồ mà nói thì lại chẳng đau cũng chẳng nhột, cho dù là công kích vào vị trí phòng ngự yếu nhất của xúc tu cũng không thấy được bất cứ dấu vết tổn thương gì. Bọn họ không biết chút gì về tình huống của địch thủ cả, công kích cũng không có hiệu quả, lựa chọn liều mạng tiếp vào lúc này hiển nhiên là hạ hạ sách.

Bọn họ lập tức liên lạc với Hứa Thiếu Phong, “Mẹ nó! Lão đại! Ở chỗ này xuất hiện một con quái vật! cơ giáp Satan vô cùng vô cùng lớn!” Lời còn chưa nói hết, một chiếc xúc tu đã nện xuống mặt đất chỗ bên cạnh họ, “Ầm!” một tiếng, mặt đất rung động cùng luồng khí mãnh liệt trực tiếp khiến cho hai chiếc cơ giáp bị hất tung.

Hứa Thiếu Phong thông qua camera của họ nhìn thấy được bộ dạng của quái vật, quyết định thật nhanh, “Rút lui! Dẫn nó tới đây!” Hắn gửi sang một tọa độ, “Hình Chiến, Cố Khâm, có nghe thấy không? Nhanh rút lui!” Nhưng mà Hứa Thiếu Phong đợi hồi lâu cũng không thấy người trả lời, bởi vì trước trận chiến hắn cũng không biết hai người có cơ giáp riêng, Chiến Thần và Thương Lang còn chưa kịp nhập vào hệ thống, nên lúc này hắn cũng không thể cưỡng chế dùng chung hình ảnh từ góc nhìn của họ, chỉ có thể nhìn thấy điểm đại diện cho bọn họ vẫn còn ở nguyên chỗ đó. Lại gọi hai tiếng cũng không được ai trả lời, Hứa Thiếu Phong gào lên với hai vệ sĩ kia, “Các cậu mau nhìn xem người đi đâu rồi?!”

“Không... Không biết!” Hai người lặn một vòng né tránh công kích của xúc tu, rõ ràng chỉ là va đụng đơn thuần nhất, không có bất kỳ hỏa lực nào, lại khiến cho bọn họ trốn tránh chật vật như vậy, bởi vì bọn họ cảm giác được sức lực của xúc tu đủ để đánh bọn họ thành một cái bánh vỏ sắt nhân thịt người!

“Không biết con mẹ các cậu! Tôi bảo các cậu trông coi bọn họ cho tốt mà các cậu không mang theo đầu ra ngoài sao?! Trở về! CMN bò trở lại cho tôi! Không tìm được người sống thì nhớ đừng lặn tới gặp ông nữa!”

Hứa Thiếu Phong giận đến mức không ngừng giậm chân, cũng chuẩn bị tự mình đi tìm bọn Cổ Khâm về, kết quả lại nhận được báo cáo có mấy tiểu tổ cũng đồng thời gặp phải cơ giáp Satan khổng lồ. Nhiều quái vật cùng lúc xuất hiện như thế, hẳn tất nhiên không thể nào dẫn chúng tới một chỗ, chỉ có thể yêu cầu các tiểu tổ kéo dài thời gian, vừa liên lạc với cấp trên yêu cầu cứu viện.

Ngay lúc hắn đang bận sức đầu mẻ trán, hắn lại nhận được tin Hình Chiến truyền tới, “Nhược điểm của cơ giáp khổng lồ nằm tại khung đáy của nó, là điểm liên kết của tất cả các xúc tu kia.” Không để cho hắn có thời gian đáp lại, Hình Chiến nói tiếp, “Nhìn kĩ.” Trước mắt hắn lập tức xuất hiện góc nhìn của hai chiếc cơ giáp, là của Chiến Thần và Thương Lang.

Chiến Thần dùng hắc đao chém bên trái một cái chém bên phải một cái về phía xúc tu của cơ giáp khổng lồ, linh hoạt di chuyển trong rừng xúc tu, lập tức hấp dẫn ba bốn chiếc xúc tu tới. Xúc tu bị khiêu khích nhanh chóng xông tới phía y, Chiến Thần bỗng bay lên trời, còn không quên quay người dùng vũ khí nóng quấy rầy đối phương. Xúc tu không ngừng bám sát y, trong lúc bắt tri bắt giác càng lúc càng lên cao. Mà Thương Lang đã biến trở thành cơ giáp cỡ nhỏ bắt lấy cơ hội này chui vào bên trong rừng xúc tu.

Trong nơi này bóng tối và ánh sáng lay động xen lẫn, một khi làm không tốt, xúc tu ngo ngoài kia rất dễ dàng đập nát cơ giáp thành đồng thiet. Nhiều lần Hứa Thiếu Phong thông qua góc nhìn truyền tới cũng có thể thấy được xúc tu suýt chút nữa đã cùng Thương Lang tiếp xúc thân mật, lại bị Thương Lang trong lúc ngàn cân treo sợi tóc tránh qua. Hắn thay Thương Lang chảy một đầu mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn không chớp vào hình ảnh. Tốc độ của Thương Lang rất nhanh, như xe chạy đường quen, tựa hồ đã luyện tập qua vô số lần, không mất mấy giây đã vọt tới ngay phía dưới cơ giáp khổng lồ. Tại đó giống như một cái mắt bão của cơn bão lớn, cũng chính là nơi an toàn nhất.

Thương Lang ngẩng đầu lên, hệ thống nhìn trong đêm rõ ràng nhìn ra vị trí kết nối của những xúc tu kia ở trên đỉnh đầu. Thương bực trong tay hắn bắt đầu xoay tròn với tốc độ rất nhanh, cả cơ thể cũng xoay tròn theo nó, trong nháy mắt tạo thành một viên đạn lớn màu bạc, ánh sáng xanh lóe ra từ vị trí đầu đạn, không có chút nào trì hoãn, sau đó một khắc viên đạn liền xuyên qua vị trí yếu nhất của khung đáy, xuyên thẳng qua phòng điều khiển của cơ giáp khổng lồ! Ba tên Satan trong ấy bị viên đạn bạc khuấy thành mảnh vụn. Viên đạn còn chưa xuyên hết, cơ giáp khổng lồ liền không thể nào duy trì tiếp nữa, các loại bộ phận thất linh bát lạc rơi tán loạn đầy đất, chỉ có một chiếc cơ giáp Satan có thể thành hình, vừa mới thành hình xong liền liền chết mà chạy.

Thế nhưng không đợi nó chạy bao xa, hắc đao của Chiến Thần đã ngăn cản đường đi của nó, ánh đao loang loáng vài cái, xúc tu liền bị hắc đao cắt sạch, sau đó một đao toi mạng.

58. Chương 58: Lịch Sử Lặp Lại

“Mẹ nó...!” Đây là mất mười phút hay năm phút? Hứa Thiếu Phong đầu đầy mồ hôi lạnh mà liếc thời gian, không, ngay cả ba phút cũng chưa tới! Con quái vật mới vừa rồi còn khiến cho người ta không có cách nào để giải quyết, e sợ tránh còn không kịp mà lại cứ dễ dàng bị đánh bại như thế này?!

— Dễ như trở bàn tay? Đương nhiên không dễ như trở bàn tay, có điều chỉ là do biểu hiện thành thạo của hai tên yêu nghiệt này khiến cho hắn có loại ảo giác này thôi! Vô luận là Chiến Thần hấp dẫn chú ý của xúc tu hay là Thương Lang tiến sâu vào dưới đáy chiếc cơ giáp khổng lồ tìm nhược điểm của nó, nếu chưa từng thực hiện việc này thì căn bản là không làm được! Mà chưa nói tới các bước chuyển động như thần khiến hắn không thể nào dời mắt khỏi nỗi của Thương Lang khi này, chỉ riêng việc Chiến Thần có thể nhẹ

nhàng mà kéo tới cừu hận của ba, bốn chiếc xúc tu thể nhưng cũng không bị đả thương kia thôi, năng lực như thế đã vượt qua rất xa so với những binh sĩ khác, những người khác ngay cả né tránh một chiếc xúc tu cũng đã chật vật không chịu nổi rồi, chứ đừng nói tới việc đi đùa giỡn mấy chiếc xúc tu ấy.

“Báo tọa độ.” Thanh âm trầm ổn của Hình Chiến một chút cũng không giống như vừa mới trải qua một trận đại chiến.

“Tọa độ gì?” Hứa Thiếu Dương nhất thời không kịp phản ứng.

Trả lời hần lần này lại là Cố Khâm, “Tọa độ Satan khổng lồ xuất hiện, tiểu tổ nào có năng lực phòng thủ tương đối yếu thì báo cho chúng tôi, những nơi khác thì anh dựa vào phương pháp vừa rồi tìm đường giải quyết. Cho vài chiếc cơ giáp đi thu hút sự chú ý của xúc tu, xúc tu bị cuốn lấy càng nhiều thì càng có lợi cho cơ giáp tiến vào bên trong công kích nhược điểm của nó, mà cơ giáp phụ trách thực hiện đòn công kích cuối cùng thì phải chọn cơ giáp nào có thân thủ linh hoạt nhất. Nhớ là, cố gắng không chệch Satan khổng lồ ở tại chỗ, thời điểm nó di chuyển, cơ giáp ở bên trong bộ phận xúc tu sẽ rất nguy hiểm. Các anh không có kinh nghiệm, nhất định phải thật cẩn thận, thà chậm một chút chứ đừng có nóng vội hấp tấp.”

Đừng có mà nói như thể các cậu có kinh nghiệm như vậy được không! Các cậu rõ ràng là lần đầu tiên ra chiến trường có biết không! Mà cho dù cha các cậu đã từng đề cập với các cậu nhược điểm của loại quái vật này, các cậu cũng hần là lần đầu tiên tiếp xúc với chúng nó giống chúng tôi có biết không! Đợi đã, chẳng lẽ các cậu căn bản không phải là lần đầu tiên lên chiến trường? Chẳng lẽ tài liệu của các cậu đều là giả?! Hứa Thiếu Phong gầm thét ở trong lòng.

Không nghe thấy hần đáp lại, thanh âm của Cố Khâm trầm xuống, “Đừng có lè mề!”

Hứa Thiếu Phong giật mình một cái, theo phản xạ tra cứu tọa độ mà các tiểu đội báo lên, cũng phát tất cả đến chỗ hai người họ. Đợi tới khi hai người họ cất liên lạc, hần mới nhận ra mình một lần nữa bị hù dọa, rõ ràng hần mới là cấp trên của họ! Tại sao lại ngược lại có cảm giác mình mới là cấp dưới! Nhưng Hứa Thiếu Phong cũng không còn thời gian để tiếp tục rối rít nữa, binh lính dưới tay hần vẫn còn đang loạn thành một đoàn kia kia!

Không chỉ có bọn họ gặp vấn đề, chiến trường ngoài tinh cầu cũng xuất hiện tình trạng đột phát, các hạm đội bị giữ chân, không có biện pháp tiếp viện cho họ, thậm chí còn cần Hứa Thiếu Phong tạm thời phái quân phòng thủ ở cứ điểm Sainasi ra. Nếu không phải có Hình Chiến và Cố Khâm biết được nhược điểm của Satan khổng lồ, tổn thất lần này sẽ khó mà tính hết được.

Hai người có kinh nghiệm duy nhất tách ra hành động, địch trên hành tinh này nhiều hơn hần so với dự đoán. Theo sắp xếp lúc trước là bốn năm chiếc cơ giáp tạo thành một tổ phụ trách phá hủy một công trình công sự cỡ nhỏ, thể nhưng đối với lần đầu tiên tiếp xúc với loại binh lính này của địch này thì, bốn, năm chiếc cơ giáp căn bản không làm gì Satan khổng lồ được, cho nên tọa độ Hứa Thiếu Phong gửi sang cho họ gần như là tất cả tọa độ của các tiểu đội.

Dưới tình huống không biết thực lực của binh lính, bọn Cố Khâm không dám giao ra nhiệm vụ tiến sâu vào dưới Satan khổng lồ công kích nhược điểm của chúng, chỉ để cho họ phụ trách hấp dẫn sự chú ý của xúc tu. Nhưng mặc dù là thế, đối với các binh lính chưa đủ kinh nghiệm mà nói, dù biết nên làm thế nào, nhưng họ

vẫn tỏ ra luống cuống tay chân, chậm hơn nhiều so với tốc độ hai người họ phối hợp với nhau, mức độ nguy hiểm khi tiến vào bên trong cũng càng lớn. May là bọn họ thực lực mạnh mẽ, cũng không dám buông lỏng trong chốc lát, cho dù không thể thoát được cái bóng của tử vong trên chiến trường nhưng nếu muốn chết cũng không nên chọn kiểu chết bị xúc tu xiết thành thịt như thế này! May là giải quyết càng nhiều Satan khổng lồ thì binh lực họ có thể tập trung lại càng lớn, thêm sự trợ giúp của một tiểu đội cũng có thể giảm bớt được một lượng áp lực tương ứng.

Bên kia, công trình phòng thủ lớn do Hứa Thiểu Phong phụ trách, mặc dù binh lực nhiều, nhưng tại mỗi điểm đều sẽ xuất hiện ba chiếc Satan khổng lồ, hơn nữa mỗi cái đều cao đến trăm mét.

Hứa Thiểu Phong tự mình ra trận phụ trách công kích nhược điểm của Satan. Khi hắn tiến vào trong vùng xúc tu thì hắn mới càng biết rõ hơn khó khăn của nhiệm vụ này. Nhược điểm của địch rất rõ ràng, nhưng muốn công kích nhược điểm ấy cũng không phải là dễ. Hứa Thiểu Phong mấy lần thoát chết trong gang tấc, quá nhiều xúc tu ngọ nguậy trước mắt khiến cho hắn suýt chút nữa mất phương hướng trong không gian không quá lớn này. Cuối cùng, khi hắn đánh xuyên được nhược điểm khiến cho chiếc cơ giáp Satan khổng lồ này tan rã, cái loại cảm giác một lần nữa lại thấy được mặt trời thật là khiến cho người ta lệ nóng doanh tròng. Đích thân trải qua nguy hiểm này, cũng khiến cho hắn càng thêm hiểu được, thao tác của Cổ Khâm đáng sợ đến mức nào.

Bởi vì không có kinh nghiệm đối chiến, khi thật vất vả giải quyết xong những con quái vật tại bốn công trình phòng thủ lớn này xong thì hai người Cổ Khâm cũng vừa lúc tiêu diệt hết các Satan xuất hiện ở mọi xó xỉnh trên hành tinh. Khi các đội tập trung lại một chỗ, chạy tới tiếp viện thì cũng đã muộn.

Các binh lính chiến đấu đến mệt mỏi cuối cùng cũng có thể lên chiến hạm nghỉ dưỡng sức. Khi Cổ Khâm thể chất vừa mới lên tới B- thu hồi Thương Lang lại, mồ hôi đã ướt đầm quần phục của hắn, thao tác cơ giáp với cường độ siêu lớn liên tục khiến cho hắn có chút mất sức, thể nhưng trên tinh thần lại sung mãn tràn trề. Từ khi sống lại tới nay đây là lần đầu tiên hắn ra chiến trường, khát vọng cùng cảm xúc thô bạo bị kiềm chế quá lâu cuối cùng cũng được phát tiết hoàn toàn. Cho nên mặc dù mệt mỏi, thể nhưng tinh thần của hắn vẫn phấn khởi. Hình Chiến tiến tới đỡ lấy hắn, Cổ Khâm lại cự tuyệt đối phương, “Tôi không sao, quen là được. Không thể chiều chuộng cơ thể được, không thì sẽ làm gia tăng tính chậm chạp mất.”

Hứa Thiểu Phong cũng mới vừa đi ra từ cơ giáp, thấy bọn họ lập tức đi tới, “Tôi nói các cậu đừng có mà giả vờ, các cậu căn bản không phải là quân giáo sinh gì đúng không! Vô luận là hành động cử chỉ hay là thực lực, chỗ nào các cậu có dáng vẻ của quân giáo sinh?” Hứa Thiểu Phong như thần kinh mà đến gần, hạ giọng nói, “Chẳng lẽ các cậu đang tiến hành nhiệm vụ cơ mật gì?” Trừ chuyện này ra, Hứa Thiểu Phong quả thực không tìm ra lời giải thích gì hợp lý hơn nữa.

Cổ Khâm liếc hắn một cái, “Tùy anh nghĩ gì thì nghĩ.”

“Tránh ra tránh ra!” Ngay vào lúc này, một nhóm người vội vàng vàng tách đám người ra, trong số bọn họ có người bị thương, thêm vào đó lại còn có sĩ quan, ai cũng mang theo biểu tình nghiêm túc khẩn trương. Người bị vây quanh lại là một khuôn mặt quen thuộc vốn không nên xuất hiện tại nơi này — Antonio Mendel với vẻ mặt mệt mỏi, chập vạt không chịu nổi. Thấy cảnh này, Hứa Thiểu Phong cũng không còn tâm tình tiếp tục truy hỏi nữa, đuổi sát theo họ, phải sau còn bám theo hai cái đuôi.

Người bị thương được đưa tới phòng y tế, những người còn lại trực tiếp tiến vào phòng điều khiển chính của

chiến hạm bắt đầu hội đàm. Tình huống trước mắt hiển nhiên rất nghiêm trọng, cho nên họ trực tiếp liên lạc tới Nguyên soái Hình Duệ cùng với Thượng tướng Cố Hoàng phụ trách tỉnh vực này. Theo lý mà nói, dưới tình huống chưa được cho phép, Hình Chiến và Cố Khâm vẫn chưa có đủ tư cách để tiến vào phòng điều khiển chính, thế nhưng Hình Duệ vì giúp cho bọn có thể ứng đối tình trạng đột phát này tốt hơn, đã âm thầm tăng thêm một vài quyền hạn vô hại, giúp cho họ thuận tiện hơn, giống như hiện tại chẳng hạn.

Nhân vật chính của lần hội đàm này là Antonio. Sau khi nghe rõ đối phương nói xong, Hứa Thiếu Phong mới biết tình trạng đột phát khi nãy kia là vì gì. Hóa ra, khi Thượng tướng Mendel đang thực hiện nhiệm vụ thăm dò một tỉnh vực thì gặp phải mai phục của quân địch, tổn thất thảm trọng, hạm đội bị chia năm xẻ bảy, một hạm đội trong đó liều chết chạy thoát khỏi vòng vây, cửa đột phá lại vừa vặn ở nơi này, có một phần nhỏ quân địch đuổi theo bọn họ tới, vì vậy mà tạo ra hỗn loạn.

Sở dĩ Antonio sẽ ở đây, là bởi vì hắn là một quân giáo sinh sắp tốt nghiệp đang trong kì thực tập tại quân đội. Bình thường mà nói, nếu như quân giáo sinh năm tư đã hoàn thành chương trình học là có thể tiến vào quân đội, thế nhưng lúc ban đầu, tất cả đều tham gia huấn luyện trong bộ đội ở hậu phương, hoàn thành công tác chuyển đổi thân phận giữa trường quân sự và quân bộ xong, sau đó ít nhất còn phải trải qua một năm huấn luyện tân binh nữa mới có thể ra tiền tuyến, cho nên cơ hội ra tiền tuyến thực tập dành cho quán quân trong Giải đấu liên trường mới có thể được coi trọng như thế.

Nhưng đôi khi cũng sẽ có ngoại lệ. Nếu như lấy được cho phép của Thượng tướng tiến vào quân đoàn trực thuộc của người đó thì cũng có thể ra tiền tuyến trước thời hạn. Cho nên Antonio xuất hiện ở trong quân đội của Mendel lúc này cũng không có gì lạ cả.

“Ngài Nguyên soái, xin nhất định phải nhanh cứu lấy cha tôi!” Antonio khổ sở cầu xin, “Hãy lập tức lên đường đi! Cha tôi không chống đỡ được bao lâu nữa!”

Cố Khâm cẩn thận quan sát thần sắc của hắn, dáng vẻ lo âu kia không hề giống như đang giả vờ. Thế nhưng hắn biết đây có thể là một âm mưu. Giống như trong tương lai đã từng xảy ra vậy, hy sinh chính là Cố Hoàng cùng với hơn nửa binh sĩ cấp dưới của hắn. Cố Khâm có một loại dự cảm không lành. Hắn nhìn đắm đắm vào Hình Duệ đang suy tư, dưới tình huống đối phương đã biết được phương hướng phát triển của tương lai, hắn là sẽ không lại phái Cố Hoàng đi cứu viện Mendel nữa đúng không?

Thế nhưng Cố Hoàng lại chủ động xin đi, “Nguyên soái, nếu nơi đó ở gần tỉnh vực tôi quản lý, vậy cho phép tôi dẫn đội đi cứu viện cho Thượng tướng Mendel.” Cố Khâm nghe vào thật muốn chặn lại mồm hắn, không có cha sẽ có chuyện gì xảy ra sao? Cha ngại mạng mình dài sao?!

Không nghĩ tới sau khi Hình Duệ cân nhắc một lát lại sẽ đồng ý, sau đó bọn họ liền tiến hành thảo luận nên điều động quân đội như thế nào. Không chú trọng tới số lượng mà chú trọng tới chất lượng, Cố Hoàng lần này chỉ lựa chọn vài đơn vị tương đối mạnh để đi cứu viện, trong đó có cả đơn vị Chó điên này của Hứa Thiếu Phong. Đồng thời cũng cho tăng thêm binh lực canh phòng cứ điểm Sainasi, củng cố phòng tuyến.

Đối với sắp xếp như vậy Antonio cũng không hài lòng. Hắn lo rằng chỉ chút binh lực này căn bản không thể nào đối phó được với địch quân đang vây khốn cha hắn. Nếu không phải vì số lượng phục binh của quân địch khổng lồ, lại giết họ đến mức không kịp trở tay thì họ cũng không đến nỗi bị bao vây. Thế nhưng lúc này hắn căn bản không có tư cách đưa ra ý kiến.

Sắc mặt của Cố Khâm giống như đang muốn liều mạng với Antonio, loại cảm giác mãnh liệt này khiến cho mí mắt Cố Khâm không ngừng nhảy lên. Sự tình đi vòng một vòng rồi lại quay trở lại, lịch sử lặp lại, hơn nữa còn sớm hơn đến bốn năm! Toàn thân từ trên xuống dưới đều có cảm giác vô lực, cho dù hắn sống lại một lần thì sao? Chẳng lẽ cuối cùng bọn họ cũng không thể thoát khỏi vận mệnh trong tương lai?!

Cố Khâm hoảng hốt đi theo đại đội trở lại cứ điểm, không để ý tới thái độ háo hức cầu chia sẻ của đám tinh anh, hắn trực tiếp nhốt mình lại vào trong phòng.

Nói thực ra, khi nghe được Hình Duệ chấp nhận đề nghị của Cố Hoàng, trong nội tâm hắn nháy mắt đã tức giận, tức giận vì cái gì đối phương biết rõ tương lai sẽ xảy ra chuyện gì mà lại vẫn giao nhiệm vụ này ra cho Cố Hoàng. Ai lĩnh đội đều được, duy chỉ có cha, người hy sinh ở nhiệm vụ này trong tương lai không thể là cha được!

Nhưng lý trí lại nói cho hắn, Hình Duệ không sai. Dưới tình huống không biết Mendel có phản bội hay không, Hình Duệ không thể từ bỏ đối phương được. Mà việc khẩn cấp như vậy, quân đoàn của Cố Hoàng lại ở gần địa điểm xảy ra, hiển nhiên là người tốt nhất để chọn đi cứu viện. Nếu như phái hạm đội của những Thượng tướng khác đi thì ít nhất cũng sẽ trễ tới vài ngày. Mendel còn chưa rõ sống chết kia là Thượng tướng, trong lần cứu viện này không có một vị Thượng tướng chỉ huy thì sẽ khó mà ổn định lòng quân. Hơn nữa, Cố Hoàng chủ động xin đi, Hình Duệ đồng ý là việc có thể dự đoán được.

59. Chương 59: Cách Khuyên Nhủ Khác Biệt

Làm thế nào mới có thể thuyết phục cha buông tha nhiệm vụ lần này? Cố Khâm nghĩ tới rất nhiều lý do, thế nhưng cuối cùng ngay cả bản thân cũng không thể nào thuyết phục được chứ đừng nói tới Cố Hoàng nhất định phải gánh lấy trách nhiệm kia. Cố Khâm thậm chí còn nghĩ tới việc ngửa bài với cha, thẳng thắn về thân phận tới từ tương lai của mình, nói cho cha biết trong tương lai cha chính là hy sinh tại đó. Nhưng như vậy thì cha sẽ nghe hắn sao? Không, không thể nào. Cho dù biết rõ phía trước có mai phục, biết rõ sẽ có nguy hiểm tới tính mạng, với tính tình của Cố Hoàng thì vẫn tuyệt đối không chọn lùi bước.

Cố Khâm cảm giác đầu mình đã sắp nổ tung. Cái chết của Cố Hoàng quả thực chính là tâm ma của hắn, rõ ràng trong ngày thường, khi đối mặt với cha tâm tình của hắn cũng không có biến đổi gì nhiều, chỉ là thân cận hơn một chút so với người lạ mà thôi, chỉ khi nào liên quan tới chuyện sống chết, toàn bộ tâm trạng của hắn mới thay đổi hoàn toàn, rơi vào trạng thái hết sức lo âu, không cách nào bình tĩnh suy nghĩ được. Hắn rõ ràng biết rằng không nên như thế, thế nhưng hắn lại không cách nào dừng những suy nghĩ linh tinh ấy lại được.

Lúc này, các quân giáo sinh bị nhốt ngoài cửa đang mắt lớn trừng mắt nhỏ. Lần đầu tiên Cố Khâm không chút nào giấu diếm mà thể hiện ra phiền muộn của mình rõ ràng ra như vậy, thậm chí ngay cả Hình Chiến cũng bị nhốt ở ngoài cửa. “Đây là... có chuyện gì vậy?” Alvin cẩn thận quan sát khí tràng cùng biểu tình của Hình Chiến. Đối phương cũng không có bất mãn gì đối với hành động của Cố Khâm cả.

“Không có gì.” Hình Chiến nhìn chằm chằm vào cánh cửa, “Giải tán.” Sau đó y đưa tay mở cửa phòng, nghiêng người đi vào rồi rất nhanh lại trở tay khóa cửa lại, ngăn cách tất cả ánh mắt tò mò ở ngoài cửa.

Nghe thấy tiếng động, Cố Khâm đang ngồi tại mép giường nghiêng đầu, ánh mắt nhìn Hình Chiến có chút mê mang luống cuống. Hình Chiến ngồi xuống phía đối diện hắn, “Muốn nói cái gì? Tôi nghe.” Y không

biết cách an ủi người khác, càng không biết khuyên bảo người khác thế nào. Trừ lắng nghe ra, y không có biện pháp khác, nhưng dù sao cũng vẫn tốt hơn giấu ở trong lòng rồi chui vào bế tắc hơn nhiều.

Ánh mắt của Cố Khâm từ đầu tới cuối vẫn dừng ở trên gương mặt Hình Chiến, nghe được giọng nói của đối phương, giống như lúc này mới hồi phục tinh thần, ánh mắt dần dần khôi phục tiêu cự. Yên lặng hồi lâu, hắn đứng lên mở miệng, thế nhưng nội dung câu nói lại là ngoài ý muốn của Hình Chiến.

Hắn nói, “Tôi muốn đánh cậu.”

Không sai, mặc dù trên phương diện lý trí đã đồng ý với cách làm của Hình Duệ, thế nhưng Cố Khâm vẫn không cách nào xóa bỏ bất mãn của mình đối với Hình Duệ được. Hắn thật sự rất muốn vì chuyện này mà đánh cho vị thống soái tối cao của Liên minh này một trận, có điều, loại hành động tranh cãi vô lý này khẳng định chỉ là mộng tưởng hão huyền. Mặc dù là vậy, trước mặt mình còn có một tên Hình Chiến nữa, cái gọi là đời cha ăn mặn đời con khát nước chính là vậy, đánh không được ông bố thì đánh con trai cũng được!

Hình Chiến sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào ánh mắt Cố Khâm. Khi y phát hiện đáy mắt đối phương đậm đặc chiến ý, chắc chắn là nghiêm túc xong, y cũng đứng lên, “Sẵn sàng.”

Hai người đứng đối diện nhau, trong lúc nhất thời gương cung bạt kiếm.

Không biết là ai ra tay trước, bọn họ trực tiếp ra tay tại nơi chật hẹp này. Hai chân trước tiên dấy dưng tại một chỗ, khóa lại khả năng di chuyển của đối phương, ai cũng không làm gì được người còn lại. Vì thế chiến trường lại chuyển tới trên tay. Nắm đấm của Cố Khâm từ đầu tới cuối luôn nhắm thẳng vào mặt Hình Chiến. Hình Chiến ngửa đầu tránh né hoặc giơ tay ngăn cản, thỉnh thoảng còn phản kích lại.

Ban đầu họ còn chỉ dùng một tay, sau đó càng đánh càng hăng, hai tay đồng thời gia nhập chiến cuộc, trong không gian chật hẹp phát ra tiếng xé gió cùng âm thanh cơ thể va chạm, giống như đang biểu diễn cho người khác xem mà không phải là đánh cận chiến. Lúc này nếu như có người vây xem, nhất định là sẽ hoa hết mắt mà hô to thật đã.

“Cậu không thể ngoan ngoãn đứng một chỗ không động, để cho tôi đánh một quyền thật thoải mái sao?” Cố Khâm khó chịu mỗi một cái. Không gian chỗ này quá hẹp, không thi triển được, cho nên chỉ có thể dùng động tác tay thôi khiến hắn còn dư rất nhiều tinh lực.

“...” Hình Chiến không trả lời. Dù cho thể chất của y cao hơn một cấp lớn so với Cố Khâm, nhưng so trên phương diện đầu tay không thì y cũng không hơn Cố Khâm là bao, bởi vì y quen sử dụng những chiêu thức phóng khoáng mạnh mẽ mà nghiền ép đối thủ, mà những chiêu đòi hỏi kỹ xảo như thế này lại phù hợp với Cố Khâm hơn.

Hình Chiến không trả lời, ngoại trừ vì y cho rằng không cần phải trả lời ra, thì còn có một phần là vì y không hề thoải mái giống như Cố Khâm, mà ngược lại còn có chút quá sức khi phải đối phó với đối phương. Cho tới lúc này y phần lớn là né tránh, rất ít phản kích, cũng không phải là y cố ý nhường Cố Khâm, mà là Cố Khâm thực sự đang chiếm thượng phong. Chỉ là nếu y chỉ tránh né thì cũng không vất vả như vậy,

Cố Khâm muốn đánh y cũng không dễ dàng như thế. Hình Chiến cho rằng muốn phá tình trạng bế tắc, chỉ có thể dựa vào ưu thế về thể lực của mình. Cố Khâm đã tiêu hao nhiều sức lực như thế, hẳn là sẽ không chống đỡ được quá lâu.

Hiển nhiên Cố Khâm cũng biết điểm này. Hắn bắt đầu không nhin được, “Chúng ta trao đổi điều kiện thì sao? Cậu để tôi đánh một quyền, tôi có thể đáp ứng cậu một chuyện.”

Đây có thể coi là một câu nói đùa, hắn căn bản không nghĩ tới Hình Chiến sẽ đồng ý. Cho nên khi Hình Chiến ngừng lại không tránh né nữa, chữ “Được” còn chưa nói hết, nắm đấm của Cố Khâm đã hôn lên khóe miệng đối phương, thậm chí còn không kịp giảm bớt lực đánh tới. “Bốp!” Âm thanh va chạm thể hiện rõ ra hắn xuống tay nặng tới mức nào, nắm đấm đụng vào hàm răng cứng rắn ngược lại lại khiến xương ngón tay cũng đau nhức không kém gì.

“Shh...” Cơ thể dây dưa của hai người cuối cùng cũng tách ra. Cố Khâm buông tay hít sâu, cảm giác xương ngón tay của mình cũng đã sắp gãy tới nơi. Hình Chiến quả đúng là một chút lợi ích cũng khó mà lấy, đặc biệt lựa chọn vị trí này, hiển nhiên là vì để cho hắn cũng cảm nhận được cảm giác đau giống thế. Vốn tưởng rằng đánh đối phương một quyền là mình sẽ thống khoái, ai nghĩ tới ngược lại lại càng bức bối!

Hình Chiến khẽ vuốt khóe miệng bị thương, ánh mắt nhìn Cố Khâm lại sáng ngời đến khác thường, tới mức khiến cho Cố Khâm ngứa răng mà xông tới định cho y một quyền nữa. Lần này Hình Chiến chuẩn xác nắm lấy cổ tay hắn, chân phải cuốn lấy bắp chân trái của hắn, lập tức kéo người ngã xuống giường.

Một tay khác của Hình Chiến thuận thế siết tay Cố Khâm đan xen mười ngón lại với nhau, cúi đầu tới gần hơn, nhưng thủy chung lại cách một đoạn khoảng cách ngắn không đáng kể. Cố Khâm như bị quỷ xui khiến mà thè lưỡi liếm liếm khóe miệng bị thương của đối phương, nếm được một ít vị sắt trong máu, hắn lại theo bản năng liếm một chút, ngay sau đó miệng hắn liền bị Hình Chiến chặn lại.

Hai người đã sớm quen thuộc với chuyện hôn môi. Bọn họ biết rõ mỗi một góc trong miệng đối phương, trong lúc hôn môi còn có vài động tác nhỏ theo bản năng, rất nhanh đã đắm chìm trong nụ hôn nóng bỏng.

Đầu lưỡi Cố Khâm vào lúc lơ đãng sẽ đụng phải vết thương tại khóe miệng. Bình thường, với loại đau đớn mức độ này, Hình Chiến ngay cả chân mày cũng không nhíu một cái, chỉ là lúc này ngược lại lại càng khiến độ nhạy cảm tại khoang miệng tăng lên, khiến cho khoái cảm càng rõ ràng hơn, toàn thân nóng bừng không thể khống chế, động tác giữa môi lưỡi ngày càng lộn xộn bừa bãi, hô hấp không cách nào tiếp tục vững vàng, trở nên dồn dập, không khí cũng ngày càng nóng lên.

Hồi lâu sau, bọn họ mới kết thúc nụ hôn rất dài này. Hai người ôm nhau hưởng thụ dư âm một lúc, cho tới khi hô hấp đều đặn trở lại. Hình Chiến khàn giọng hỏi bên tai Cố Khâm, “Khá hơn rồi?”

Lỗ tai nhạy cảm của Cố Khâm giật giật, nhẹ nhàng đẩy đối phương ra, “Ừ, tốt hơn nhiều.”

Thoải mái mà phát tiết xong, Cố Khâm thở ra một hơi thật dài. Hắn tự nhìn lại hành động có chút bế tắc của mình. Tại sao hắn luôn suy nghĩ làm thế nào để thuyết phục cha buông tha nhiệm vụ, mà không phải là dựa vào chính năng lực của mình để thay đổi tương lai? Sống lại một lần, hẳn liều mạng nâng cao thực

lực của mình còn không phải là vì một khắc ấy sao? Đến lúc chân chính đối mặt hắc sao lại chỉ muốn trốn tránh? Cái này căn bản không phù hợp với tính cách của mình! Mai phục là cái gì? Satan là cái gì? Đến đây hết đi! Hắc cũng không tin lần này có biến số là mình tồn tại, Satan còn có thể chiếm được lợi ích!

Thấy Cố Khâm một lần nữa khôi phục tinh thần phấn chấn, Hình Chiến bỗng nhiên nói một câu, “Cậu vừa mới nói, tôi để cậu đánh một quyền, cậu đáp ứng tôi một chuyện, còn giữ lời không?”

Cố Khâm nheo mắt, cảm thấy đáp ứng không phải chuyện gì tốt, cho nên cuối cùng quyết định chơi xấu, “Tôi có nói những lời này sao?”

Hình Chiến ý vị thâm trường mà nhìn hắc một cái, “Tôi nhớ.” Sau đó xoay người đi về phía phòng tắm. Cố Khâm vừa mới thở phào nhẹ nhõm xong, Hình Chiến đã đi tới cửa lại quay đầu lại, “Cùng nhau?”

Câu nói mang theo ám chỉ giống như một lời mời này khiến cho vành tai Cố Khâm đỏ lên, hắc nghiêm túc cự tuyệt, “Cậu trước đi.”

Trên thực tế, từ lúc sáng sớm lên đường đi ra chiến trường thực hiện nhiệm vụ, cho tới lúc Antonio xuất hiện, rồi quyết định kế hoạch cứu viện, trở lại cứ điểm Sainasi cũng chỉ mới qua có một buổi sáng.

Lúc ăn trưa Hình Chiến và Cố Khâm cùng ra khỏi phòng, gặp đám Alvin tại phòng ăn.

“Ai nha, Hình Chiến, miệng cậu sao lại...” Alvin đằng hắng một tiếng, “Giờ lại vẫn bị đánh?” Nhìn bộ dáng tâm tình không tệ của Cố Khâm, chẳng lẽ Hình Chiến chính là dùng loại phương thức này để khuyên bảo đối phương? Chắc, thật đúng là khác biệt...

“Tôi đánh.” Cố Khâm rất đứng đắn trả lời, ngay sau đó rất nhanh đã chuyển đề tài tới trận chiến vừa mới xảy ra không lâu. Hắc miêu tả đặc điểm của Satan khổng lồ một lần nữa, hơn nữa còn nói cặn kẽ phương pháp giải quyết. Cố Khâm kể lại một cách khách quan, không thêm mắm thêm muối gì vào, thế nhưng lại khiến cho mọi người có cảm giác kỳ lạ, kinh hoàng đến mức tay chân lạnh như băng. Mặc dù vậy, bọn họ vẫn rất nghiêm túc ghi nhớ mỗi một câu nói của Cố Khâm, dù sao thì sớm muộn họ cũng sẽ phải đối mặt với chúng.

Cuối cùng, Mina xắn tay áo lên, “Trải qua cuộc chiến cường độ cao như thế, cơ giáp của hai anh cũng cần sửa chữa bảo dưỡng rồi! Để tôi kiểm tra cơ giáp của các anh một chút đi!” Cuối cùng mình cũng có đất dụng võ!

Nhưng không đợi Mina thử tay nghề, sau khi ăn cơm trưa, Hứa Thiệu Phong liền tập trung tất cả quân giáo sinh lại, tuyên bố chuyện đơn vị Chó điên dưới tay hắc sẽ theo Thượng tướng Cố Hoảng đi cứu viện cho Thượng tướng Mendel.

“Nghe cho kỹ đây, lính mới! Nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, tôi nhận được chỉ thị của cấp trên, nhiệm vụ lần này chọn lựa trên tinh thần tự nguyện, nếu các cậu không muốn tham gia, phía trên sẽ điều các cậu tới những đơn vị khác để tiếp tục tiến hành thực tập tại tiền tuyến. Nếu như các cậu quyết định tham gia, vậy

thì, từ giờ khắc này trở đi, các cậu sẽ chính thức gia nhập quân đội, trở thành quân nhân chân chính! Các cậu sẽ không được hưởng thụ chiếu cố đặc thù của quân giáo sinh nữa, các cậu giống như tất cả binh lính khác đều phải thời khắc đối mặt với uy hiếp của tử vong!” Ánh mắt lạnh lùng của Hứa Thiếu Phong quét qua tất cả mọi người, “Cẩn thận nghĩ cho kỹ, một khi đã lựa chọn, các cậu sẽ không còn đường lui! Tại đây, tôi thật sự đề nghị các cậu lui khỏi đội ngũ của tôi, bởi vì tôi không cần mấy tên lính mới kéo chân binh lính của tôi!”

Hứa Thiếu Phong hoàn toàn chọc giận đám tinh anh này. Đây là sao? Chẳng lẽ qua biểu hiện thời gian lúc trước, đối phương còn không nhìn ra cố gắng cùng thay đổi của họ sao?! Bọn họ không yếu hơn những binh lính kia một chút nào, bọn họ không phải kẻ yếu, bọn họ chẳng qua là kém hơn về kinh nghiệm mà thôi!

“Báo cáo! Tôi lựa chọn ở lại!” Niên Lăng Húc là người đầu tiên bước ra khỏi hàng, ngay sau đó, trừ Hình Chiến và Cố Khâm không tỏ thái độ gì, những người khác đều không cam lòng yếu thế, nhao nhao bày tỏ quyết tâm kiên trì của mình.

Thần sắc trên mặt Hứa Thiếu Phong không thể hiện ra hắn có hài lòng với kết quả này hay không, sắc bén trong lời nói không chút thay đổi, “Lính mới! Đây thực sự chính là chiến dịch đầu tiên trong đời các cậu, các cậu phải luôn nhớ cây đao thời thời khắc khắc treo trên đầu các cậu — tỷ lệ tử vong 30% của lính mới khi lần đầu tiên ra chiến trường kia! Trên chiến trường, địch không chết chính là các cậu chết! Trước mặt các cậu chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là xông về phía trước! Nếu các cậu dám lùi bước, chưa cần tôi dạy dỗ các cậu, bọn xâm lược sẽ không để cho các cậu hối hận, chúng vĩnh viễn sẽ không để cho các cậu có cơ hội đào binh đâu!”

60. Chương 60: Gió Bão Nổi Lên

Cố Khâm cũng đã từng cảnh cáo qua những lời giống như lời nói của Hứa Thiếu Phong khi ở trên chiến hạm vận tải, cho nên các quân giáo sinh vẫn hiểu được rất rõ ý của hắn.

Bởi vì chuyện khẩn cấp, mọi người chỉ có một buổi chiều để chuẩn bị, sau đó đơn vị Chó điên liền đi theo Thượng tướng Cố Hoàng lên đường. Hứa Thiếu Phong không hề nuốt lời, thật sự làm thủ tục gia nhập quân đội cho họ. Bắt đầu từ hôm nay, bọn họ không còn là một quân giáo sinh nữa, mà đã là quân lính chân chính. Học tịch chuyển thành quân tịch, ID của họ cũng nhập vào mạng chiến đấu quân khu, hết thảy lại bắt đầu từ số không. Mặc dù cấp bậc của mọi người không thay đổi, nhưng bởi vì chiến công của các binh lính trong đơn vị này rất cao, cấp bậc Thượng sĩ còn không được coi là cấp bậc sĩ quan gì, chỉ có thể coi là mức độ của lính quen. Có điều cho dù cấp bậc có cao hơn thì Hứa Thiếu Phong cũng sẽ không dám phân thủ hạ tới cho bọn họ!

So với các học viên năm trên, nội tâm Alvin lại hết sức thấp thỏm. Hắn trở thành quân giáo sinh còn chưa tới một năm đã trực tiếp thành quân nhân, việc này chưa từng có tiền lệ trong lịch sử của Liên minh Nhân loại. Mặc dù vì tham gia Giải đấu liên trường mà hắn đã học được rất nhiều thứ, thế nhưng vẫn là kém hơn những người khác. Nhưng vào thời điểm này dù hắn có muốn tiếp tục học tập thì thời gian cũng không cho phép.

Khi biết được họ sắp lên chiến trường, các hiệu trưởng của mấy trường quân giáo cũng tiến hành một lần nói chuyện với các học sinh của mình. Trong đó, Shawn đặc biệt nói muốn Alvin nghĩ kỹ thêm, dù sao trụ cột của hắn cũng chưa đủ vững chắc, nếu không phải vì hắn có giác quan thứ sáu đặc thù, đừng nói là gia nhập quân đội, cho dù là cơ hội ra tiền tuyến thực tập cũng không thể cho hắn. Hắn chỉ mới là năm nhất,

sẽ không có ai vì hấn rút lui mà cười hấn, thậm chí còn coi việc hấn rút lui mới là chuyện bình thường. Cái gì? Hình Chiến, Cố Khâm cũng là học sinh năm nhất? Hai tên yêu nghiệt đó, lo ai cũng không có khả năng lo cho họ!

Alvin trải qua cân nhắc cẩn thận, vẫn quyết định ở lại. Mặc dù hấn không bằng các học viên tinh anh khác, thế nhưng lúc này trừ thể chất hơi yếu ra, thực lực của hấn cũng không kém gì so với học viên năm trên phổ thông, hơn nữa có cảm ứng với nguy hiểm, nói không chừng khả năng sinh tồn của hấn còn có thể cao hơn cả người khác.

Vào lúc làm giấy tờ liên quan để vào quân đội, Cố Khâm ngạc nhiên phát hiện ra cấp bậc của hấn và Hình Chiến chẳng biết từ lúc nào đã tăng lên tới Thiếu úy. Đối với nghi ngờ của hai người, Hứa Thiếu Phong lúc này mới vỗ trán mình một cái, ném cho họ hai chiếc quân hàm đeo trên vai cấp bậc Thiếu úy cho họ, “Thiếu chút nữa đã quên. Nhìn qua thu hình đối chiến lúc sáng của các cậu, Nguyên soái trực tiếp tăng cấp bậc của các cậu lên.” Hứa Thiếu Phong sắc mặt cổ quái mà nhìn họ, “Lý do là loại Satan khổng lồ này mới xuất hiện tại một khu vực khác hai ngày trước, tạo thành tổn thất không nhỏ cho Liên minh. Khi quân đội vì tìm nhược điểm của chúng mà sút đầu mẻ trán, là các cậu cung cấp phương pháp giải quyết.

Hứa Thiếu Phong vẫn cho rằng hai người sở dĩ sẽ hiểu Satan khổng lồ như vậy, là vì Nguyên soái đã từng đề cập tới nhược điểm của loại quái vật này. Nhưng bây giờ xem ra, người thật sự phát hiện ra nhược điểm lại là họ? Điều này sao có thể? Thời gian họ đối mặt với Satan khổng lồ là bao lâu? Năm phút? Mười phút? Ngay cả dò xét cũng không làm đã trực tiếp lên sàn? Chẳng lẽ họ có hỏa nhãn kim tinh, chỉ cần nhìn một cái là có thể đoán được nhược điểm của đối phương? Nhìn bộ dáng bình tĩnh khi ấy của họ, hiển nhiên đã chắc chắn rằng mình sẽ không sai, chuyện này thật không khoa học! Nếu không phải hai người này đều là con cháu cán bộ, là quân nhĩ đại thì Hứa Thiếu Phong cũng muốn hoài nghi rằng bọn họ có quan hệ không thể cho người biết với tộc Satan.

Hai người làm như không thấy tầm mắt tìm tòi nghiên cứu lẫn theo nghi ngờ của Hứa Thiếu Phong, chỉ nhận lấy quân hàm đeo lên vai. Việc này lại càng cho nghi ngờ trong lòng Hứa Thiếu Phong càng tăng thêm. Nếu như nói là cấp bậc Hạ sĩ quan còn là ở giữa binh lính và sĩ quan, vậy Thiếu úy chính là một sĩ quan thật sự, ở trên chiến trường hoàn toàn có thể độc lập lãnh đạo một tiểu đội. Đối với một người trẻ tuổi mới qua hai mươi, có vinh dự như thế cũng phải lộ ra một chút kích động chứ! Ổn trọng như thế, thật giống như căn bản không coi cấp bậc ra cái gì... Hai người này thật sự từ đầu tới chân đều không giống một quân giáo sinh vừa mới vào năm nhất!

Chẳng qua, Hứa Thiếu Phong có hoài nghi đến thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ tuyệt đối không nghĩ ra rằng bọn họ đến từ tương lai.

Tuy nói rằng một khi gia nhập quân đội, đám tinh anh học viện này sẽ không khác gì với binh lính bình thường. Nhưng đây chính là một đám lính mới không có chút kinh nghiệm nào, Hứa Thiếu Phong tất nhiên không thể nào thật sự đối đãi họ giống như binh lính cấp dưới. Chưa nói tới việc làm thế coi như là để cho họ đi chịu chết, hấn cố kỵ nhất chính là hành động không chuyên nghiệp của đám lính mới này sẽ liên lụy tới các binh lính khác.

Hứa Thiếu Phong dứt khoát giao tiểu đội này cho hai người Hình Chiến, Cố Khâm phụ trách, để cho tự bọn họ giải quyết, chỉ cần không trái với mục tiêu chính của toàn đội, làm trở ngại mình chỉ huy là được. Núp ở sau nhìn, hay là ra chiến trường giết địch, hoàn toàn để họ tự làm chủ. Hứa Thiếu Phong cũng không lo lắng họ lười biếng, hấn nhìn ra được lòng tự trọng của đám tinh anh trường quân sự này rất mạnh, e là

không để họ ra chiến trường họ còn sẽ chủ động yêu cầu ấy. Mà dù sao đi nữa có hai vị kia ở, bọn họ muốn trộm lười cũng không dễ dàng như thế.

Các tinh anh nhập ngũ biến thành lính mới trong quân đội, chênh lệch này thật sự không lớn như thế, có điều trong khoảng thời gian này mọi người đều đã bị đả kích quá nhiều, cho nên cũng không có phản ứng kịch liệt gì. Antonio tất nhiên là bị phân tới tiểu đội lính mới này. Nếu đổi lại là trước kia, đám quân đi ra từ Giải đấu liên trường này có thể sẽ có cảm giác cao ngang hàng với đối phương, cho rằng hẳn ở cùng một bậc với họ. Nhưng chuyển đi trong quân đội này đã sớm mài nhẵn kiêu ngạo của bọn họ tới tận khung xương, mọi người đều tằm lạng nửa cân, còn có chút cảm giác đồng bệnh tương liên, tò mò hỏi hẳn xem ở những nơi khác có phải cũng thế lắm giống như mình không.

Antonio vẫn luôn đi theo cha mình, Thượng tướng Mendel, tất nhiên sẽ không bị thảm như những học viên này, cho dù Thượng tướng Mendel đã nói, bảo mọi người không nên để ý tới thân phận của Antonio, nên đánh thế nào thì cứ đánh thế ấy, nên dạy ra sao thì cứ dạy như vậy, giảm đi một chút nhuệ khí của hắn. Nói là vậy, nhưng Antonio đang ở ngay dưới mí mắt Thượng tướng, không nịnh bợ lấy lòng thì thôi, ai dám thật sự động vào con trai bảo bối của sếp mình! Cấp trên cũng không ít lần tán dương con trai trước mặt họ, còn thường xuyên so sánh với đứa con trai dốt nát kém cỏi của Thượng tướng Cố Hoàng, có thể thấy hẳn hài lòng với Antonio đến mức nào.

Có điều gần đây lại rất ít khi thấy hắn khen Antonio, nghe nói là bởi vì con trai Thượng tướng Cố Hoàng thay đổi. Antonio bị đối phương cùng con trai Nguyên soái hung hăng quất vào mặt tại Giải đấu liên trường, cho nên lần này Antonio không thể chiếm một suất trong đội tinh anh, chỉ có thể vào thực tập trong quân đội dưới tay Thượng tướng Mendel. Vừa nghe nói tới chuyện này, trong lòng tất cả mọi người đều có cảm giác cười trên sự đau khổ của người khác, cũng có chút xem thường Antonio.

Có điều cho dù những sĩ quan này có nghĩ trong lòng thế nào thì vẫn sẽ tranh nhau dạy Antonio đủ loại kiến thức, thái độ vô cùng kiên nhẫn. Dưới sự dạy dỗ ân cần này, Antonio cũng học được rất nhiều thứ. So với tình trạng của các tinh anh trường quân sự thì một bên hoàn toàn chính là giáo dục của quý tộc, một bên là thể nghiệm giáo dục ở tầng chót, và Antonio rõ ràng cao cấp hơn nhiều.

Loại so sánh rõ ràng này khiến cho mọi người có chút hâm mộ cùng ghen tị, có điều, ở trên chiến trường, những thứ học được tại đơn vị Chó điên lại thực dụng hơn. Dù sao các sĩ quan có thể tiếp xúc với Antonio phần lớn đều có địa vị rất cao, không cần tự mình ra tiền tuyến, đa số đều là kiểu chỉ ngồi ra lệnh, dạy cho hắn đa số cũng là kỹ thuật chỉ huy. Hiện tại muốn cho Antonio ra chiến trường cơ bản cũng chỉ là không trâu bắt chó đi cày, hắn còn phải học thêm mấy tinh anh nữa ấy.

Buổi tối, càng ngày có càng nhiều hạm đội tập trung tới xung quanh cứ điểm Sainasi, bầu không khí càng trở nên ngưng trọng. Chủ hạm của Cố Hoàng vừa tới nơi này liền lập tức hạ lệnh lên đường, mà hạm đội của đơn vị Chó điên ở ngay trong quân tiên phong.

Đối mặt với đại quân Liên minh khí thế hùng mãnh, tộc Satan chẳng qua chỉ làm một ít hành động tượng trưng trì hoãn bước tiến của đại quân một chút, cũng không tiến hành quá nhiều phản kháng, vừa đánh vừa rút lui. Cố Khâm cùng Hình Chiến biết trong thời gian này tính công kích của Satan là yếu nhất, cũng là cơ hội rèn luyện đám lính mới tốt nhất, vậy nên bọn họ mỗi ngày đều kéo đội ngũ ra tiền tuyến, nơi nào có chiến đấu liền đi tới đó, còn tích cực hơn cả các binh lính, cuối cùng tích lũy được chút ít kinh nghiệm thực chiến, dù sao cũng có thể coi là từng giết địch.

Lần đầu tiên ra chiến trường, mọi người ai cũng vô cùng bồn chồn. Khi trước vô luận là ai, Thượng tướng Cố Hoàng cũng thế, Cố Khâm cũng thế, Hứa Thiệu Phong cũng thế, những binh lính kia cũng thế, đều đã cảnh cáo bọn họ, với thực lực của họ bây giờ mà ra chiến trường căn bản là tự tìm chết, trong bọn họ cứ ba người sẽ có một người vĩnh viễn không về được vãn vãn... Hình tượng của chiến trường đã bị bôi đen đến khủng khiếp, chỉ cần có một điểm nhỏ không may, chờ đợi mình chính là cái chết không cách nào trở lại.

Song khi họ chính thức tiếp xúc với quân địch, chân chính bắt đầu chiến đấu mới phát hiện, đối thủ hoàn toàn không mạnh như trong tưởng tượng của họ, sao mà lại có thể thắng đến dễ dàng như thế? Có hai vị đại thần chỉ huy, luôn là tấn công nơi quân địch yếu nhất, từ lúc mới đầu là tụ ba tụ năm bao vây tấn công một tên địch, về sau là hai chọi một, rồi một đối một, cũng đều thắng không chút áp lực nào, có mấy người mất trí còn thậm chí còn cân một lúc hai tên, giống như Alvin thì thích kéo theo một đoàn chiến hạm của Satan dạo quanh vũ trụ chơi thả diều một vòng, để cho mọi người từng chút từng chút một tấn công từ phía cuối của chiếc diều vậy.

Qua vài lần, sợ hãi trong lòng họ biến mất không còn thấy tăm hơi, lòng tự tin lại phình to chưa từng có. Satan cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng mà, cái tỷ lệ 30% kia có phải đã phóng đại quá rồi không?

Bọn họ cũng không biết rằng, đây là bởi vì họ nắm bắt được thời cơ tốt. Hiện tại họ chẳng qua là mới gặp một ít kẻ địch không lòng dạ ham chiến, những tên này thực ra chính là những tên bị đẩy ra tiền tuyến làm quân cờ thí nghiệm, cũng không thể đại biểu cho tài năng tác chiến của toàn thể tộc Satan. Cộng thêm việc ở dưới sự chỉ huy của hai người Cố Khâm, từ ban đầu bắt đầu tăng dần độ khó cho họ lên từng bước một, để cho bọn họ làm quen. Nếu như vậy rồi mà họ còn ngổm thì thật sự quá uổng phí cho cái danh tinh anh của họ.

Tâm trạng trong lần đầu tiên ra chiến trường rất quan trọng, số lượng quân địch là bao nhiêu cũng là một yếu tố mấu chốt. Chiến trường càng lớn, áp lực tạo thành với tân binh cũng tăng theo, dễ dàng ảnh hưởng tới sự phát huy của họ; chiến trường càng lớn, thời gian chiến đấu càng dài, trạng thái tân binh lại càng tệ đi, dễ dàng làm tăng thêm sai lầm, cho nên lúc mới bắt đầu, số lượng địch dĩ nhiên là càng ít càng tốt.

Mà lính mới phổ thông lần đầu tiên ra chiến trường cũng không có khả năng được hai tướng quân kinh nghiệm phong phú như Cố Khâm và Hình Chiến tự mình dẫn đội, lại còn có thể căn cứ đặc điểm của họ mà thiết kế phương án hành động cho họ, để họ nhanh chóng quen thuộc với chiến trường. Chỉ có thể nói rằng đám lính mới này quả thật quá may mắn! Lại còn có tâm tư đi hoài nghi tỷ lệ tử vong, đây thật là thân ở trong phúc mà không biết gì!

61. Chương 61: Khốn Cảnh Của Cố Khâm

Vì không để cho học viên quá mức lệ thuộc vào mình, mệnh lệnh mà Hình Chiến và Cố Khâm đưa ra ngày càng ngắn gọn, cho đến cuối cùng trở thành chỉ hạ lệnh cho họ một mục đích chính, để họ tự nghĩ cách đối phó quân địch. Cục diện ung dung chế địch lúc trước vào lúc này mới bị phá vỡ, nguy hiểm bắt đầu trùng trùng tăng dần. Cũng may là còn có hai vị đại thần trấn giữ, vào thời khắc mấu chốt đi ra kéo lên một cái là có thể lập tức thay đổi cục diện. Việc này cũng khiến cho mọi người một lần nữa hiểu rõ được hai người này cường hãn đến mức nào, ngay cả Antonio cũng không thể không phục.

Vào sáng mấy ngày trước, quân tiên phong đã đi tới chiến trường nơi Mendel bị mai phục ban đầu, chẳng qua là tại nơi này trừ rác rưởi lưu lại trong vũ trụ sau trận ác chiến ra thì vô luận là quân liên minh hay là Satan đều không thấy bóng dáng, tìm vài lần cũng không phát hiện thấy xác tàu chủ hạm của Thượng

tướng Mendel. Điều này nói rõ rằng chiến trường đã dời đi, hoặc là quân liên minh đã bị bắt làm tù binh. Tin tức này ít nhất cũng tốt hơn so với tin toàn quân bị diệt nhiều.

Tình cảm của Antonio với cha mình cũng không phải là quá sâu, nhưng không thể phủ nhận rằng, người cha là Thượng tướng này là người duy nhất hắn có thể dựa dẫm vào. Hôm nay cha sống chết không rõ, tâm tình của hắn lại càng nóng nảy, chỉ có thể phát tiết trên chiến trường. Có lúc hắn thậm chí còn sẽ nghĩ, tại sao người nhận nhiệm vụ này lại là cha mà không phải là Cố Hoàng, chẳng lẽ Nguyên soái biết rõ nhiệm vụ nguy hiểm, cho nên mới giao cho người có xích mích với Cố Hoàng là cha đi làm? Mà lần cứu viện này lại do Cố Hoàng phụ trách khiến cho Antonio mâu thuẫn rất nhiều, hắn vừa hy vọng có thể nhanh chóng cứu cha ra, vừa hy vọng Satan mạnh thêm một chút, để cho Cố Hoàng thua thật nặng.

Nếu như nói rằng căm thù đối với Cố Hoàng xuất phát từ người cha Mendel, như vậy thì với Cố Khâm, tâm tư của Antonio lại phức tạp hơn nhiều. Hắn nhìn quân hàm cấp bậc Thiếu úy trên vai Cố Khâm, suy nghĩ ghen tị trong lòng dần tăng lên. Xuất thân, nỗ lực của mình có chỗ nào không bằng với đối phương? Thật giống như tên công tử bột phản nghịch trong tài liệu kia chỉ trong một đêm lại biến thành thiên tài người người tán dương chỉ trong một đêm vậy.

Cha trước kia còn đặc biệt thích so sánh mình cùng đối phương, kết quả Giải đấu liên trường vừa bắt đầu, thực lực của Cố Khâm liên hưng hăng tạt một cái vào mặt hắn, cũng không biết đã có bao nhiêu người ở sau lưng chỉ trở lên cười nhạo hắn! Đây là còn bởi vì có cha là Thượng tướng nên họ mới không có châm chọc hắn ngay trước mặt. Antonio thật vất vả dựa vào quan hệ của cha mới đạt được quân hàm Hạ sĩ, vốn cách Thượng sĩ cũng không còn xa, không ngờ chỉ mới ngắn ngủi hơn một tháng, đối phương đã lại trở thành Thiếu úy!

Nhất định là bởi vì Hình Chiến mà Nguyên soái mới thăng cấp bậc của Cố Khâm lên như vậy. Antonio dùng ánh mắt mật mờ nhìn chằm chằm bóng lưng luôn sóng đôi của hai người kia. Nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, quan hệ của bọn họ còn không thân mật như thế, bây giờ, Cố Khâm đã leo lên giường của Hình Chiến rồi? Còn có Hình Chiến này, cũng chỉ là ý vào việc có một người cha là Nguyên soái, liền tự cho là mình hơn người? Nếu như cha mình là Nguyên soái, cái giường mà Cố Khâm leo lên kia nhất định là của mình! Antonio tưởng tượng tới dáng vẻ Cố Khâm bị mình đè ở dưới người mà giãy vò, hô hấp dần trở nên nặng nề.

Biến hóa của Antonio chạy không thoát được nhạy bén của Alvin, phân vân giữa việc không đi tới phá vỡ thể giới hai người của phu phu Hình Cố và nhắc nhở họ chú ý tới ác ý của người khác một hồi lâu, Alvin cuối cùng quyết định chọn phương án thứ hai. Hắn chần chờ đi tới bên cạnh Cố Khâm thấp giọng nói, “Cố Khâm, ánh mắt Antonio kia nhìn cậu rất kỳ quái...”

Nghe thế Cố Khâm liền quay đầu, nhưng lúc này tầm mắt của Antonio đã dời đi. Hình Chiến đang đùa nghịch với ngón tay của Cố Khâm, lơ đãng đáp một tiếng, “A?”

Alvin châm chọc dùng từ, “Chính là xen lẫn ghen tị, ai oán, hình như còn có một chút dục vọng chiếm hữu...”

Một từ cuối hiển nhiên chọc trúng xương sườn mềm của Hình Chiến. Y bỗng quay đầu mà nguy hiểm nheo mắt lại, thật giống như một con báo nổi điên đi săn mồi, chỉ một khắc sau sẽ lập tức nhào lên cắn đứt cổ họng đối phương. Cố Khâm nắm lấy vai y, cường ép dẫn y đi hướng ngược lại, “Cậu đừng phản ứng quá độ,

thằng nhóc kia nhiều nhất cũng chỉ là cho rằng tôi trải qua tốt hơn hẳn, trong lòng không thăng bằng mà thôi.”

“Vậy thì đánh đến khi nào hẳn thăng bằng thì thôi.” Hình Chiến đã được vuốt lông lạnh lùng đáp lời, nhưng lại cũng không phản kháng Cố Khâm, ốm ờ mà bị đối phương dắt đi.

“Được được được, có cơ hội để cho cậu đánh.” Cố Khâm cảm thấy có lúc Hình Chiến thật giống như một đứa bé, hẳn quay đầu nói với Alvin, “Nghỉ ngơi xong rồi, cậu đi tập hợp mọi người, chúng ta lại đi một vòng lên chiến trường.”

Nghe được câu này, trong lòng Alvin đột nhiên kinh sợ, là một loại dự báo nguy hiểm. Hẳn cau mày nghĩ một chút xem có nên nói cho họ không, nhưng nghĩ lại lại thấy mình là hiểu biết quá ít nên dễ bị kinh động thôi. Có lẽ là vì càng ngày càng tới gần đại đội của Satan, mấy ngày gần đây cảm ứng tiên tri của Alvin vẫn luôn hỗn loạn, trạng thái căng thẳng, nhất là vào lúc đối địch.

Ban đầu hẳn còn lo lắng, nhưng sau đó dưới sự giúp đỡ của Cố Khâm và Hình Chiến lại càng đánh càng thuận, khiến cho hẳn càng ý thức được cảm ứng đặc thù có thể làm phụ trợ trong đối chiến, nhưng cũng không phải toàn bộ năng lực của mình. Hơn nữa hẳn quá tin tưởng vào thực lực của hai người này, luôn cảm thấy chỉ cần hai người họ ở, nguy hiểm lớn hơn nữa cũng có thể chuyển nguy thành an. Cho nên đối mặt với lằn rung động này, Alvin cũng chỉ sửng sốt một chút chứ không quá coi trọng.

Đoàn người chia làm hai tổ tự tìm mục tiêu đi săn như thường ngày, do hai người Hình Chiến, Cố Khâm dẫn đội. Vốn là Hình Chiến phân Antonio tới đội ngũ của mình, nhưng đối phương lại bảo hôm nay trạng thái không tốt không muốn đi ra ngoài. Xem xét tới việc Antonio quả thực không có nghỉ ngơi đã nhiều ngày, chuyện Thượng tướng Mendel không rõ tung tích lại là một đả kích không nhỏ với hẳn, Hình Chiến cũng không cưỡng ép nữa.

Đối với việc đi săn mọi người đã quen thuộc, hai người Hình Chiến và Cố Khâm chỉ cần ở một bên nhìn, khi cần thiết thì chỉ điểm một chút, dạy cho mọi người năng lực tác chiến độc lập. Lần này cũng không khác, Cố Khâm lái chiến hạm cỡ nhỏ ở một bên chiến đấu với quân địch, một bên lại chú ý tới những học viên khác. Bỗng nhiên, trên màn hình thăm dò bỗng xuất hiện một điểm sáng khác, cái điểm này chính là Antonio.

Cố Khâm lập tức gọi đối phương, “Antonio, không phải anh cần phải nghỉ ngơi sao?”

Antonio không trả lời, chỉ tự ý lái chiếc chiến hạm cỡ nhỏ bay về phía trước, tốc độ rất nhanh, lại không biết trời cao đất rộng gì mà vọt vào khu vực nguy hiểm của Satan.

“Antonio!”

Cố Khâm không phải thánh mẫu. Trong dĩ vãng nếu có binh lính xuất hiện loại hành động tìm chết rõ ràng này, hẳn cũng không thể nào vì cứu đối phương mà bỏ mặc cả hạm đội, cuối cùng còn phải ném mạng mình. Hẳn vốn không muốn quản, nhưng lúc này hẳn lại thấy kỳ quái tại sao đối phương lại làm ra lựa chọn này? Suy sụp tinh thần? Không giống. Mendel còn chưa bị xác nhận là đã chết, Antonio cũng không đến nỗi

suỵ sụp tinh thần. Như vậy chỉ có thể là bởi vì hắn có lý do không thể không đi. Hành động của Antonio khiến cho hoài nghi đối với việc Mendel phản bội càng tăng lên. Không vào hang hổ sao bắt được hổ con, Cố Khâm quyết định đi theo điều tra.

“Tất cả mọi người dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi đối thủ, lập tức rút lui!” Cố Khâm vừa đuổi theo Antonio vừa hạ lệnh, cũng liên lạc với Hứa Thiếu Phong, “Antonio tự tiện thoát đội đi sâu vào trận địa của địch. Tôi hoài nghi có việc này có liên quan tới Thượng tướng Mendel, tôi đi theo thăm dò tình huống, anh lập tức đi xin phép Thượng tướng Cố Hoàng.”

Bên kia, Hình Chiến cũng cho đội rút lui, bản thân thì quay lại đuổi theo Cố Khâm. Nhưng lúc trước vì để cho hai đội có nhiều không gian hoạt động hơn, vị trí của họ cơ hồ tách ra hai phía nam bắc. Nếu Hình Chiến muốn chạy tới đó thì cần có khoảng thời gian nhất định, y nói với Cố Khâm hai chữ, “Chờ tôi.” Sau đó không nói thêm gì nữa.

Mục tiêu của Antonio vô cùng rõ ràng, không có bất kỳ do dự hay chần chờ nào, khiến Cố Khâm từ đầu tới cuối đều không cách nào kéo gần khoảng cách được, cách một đoạn xa xa. Dọc đường đi yên lặng đến khác thường, rõ ràng đã đi sâu vào khu vực của địch, gặp phải ngày càng nhiều chiến hạm canh gác của Satan, quân địch lại không phát động tấn công với bọn họ. Điều này lại càng làm Cố Khâm càng thêm khẳng định hoài nghi của mình. Loại thời điểm này có thể khiến cho Antonio thoát đội chỉ có Thượng tướng Mendel, điểm khác biệt duy nhất chính là hiện tại Mendel là bị bắt làm tù nhân hay là làm khách quý mà thôi.

Cố Khâm biết tình huống lúc này của mình vô cùng nguy hiểm. Một khi bị quân địch bao vây, dù cho hắn có tài giỏi đến thế nào cũng sẽ trốn không nổi. Nhưng từ việc quân địch không công kích hắn có thể thấy, trước mắt hắn vẫn còn an toàn. Hơn nữa hắn tự tin cho dù hắn trốn không thoát thì vẫn có thể chống đỡ cho tới khi Hình Chiến và đại đội tới tiếp viện.

Nhưng chính lúc này, phía trước lại xuất hiện quân địch dày đặc, không khách khí mà phát động tấn công mãnh liệt với bọn họ. Cố Khâm kịp thời chuyển hướng chiến hạm mà tránh ra, Antonio ở gần hơn thì lại không may mắn như thế. Chiến hạm của hắn giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, cơ hồ lập tức bị hỏa lực hung mãnh đánh gãy hai cánh. Cũng không lâu lắm, điểm sáng đại biểu Antonio hoàn toàn biến mất trên màn hình theo dõi.

Cố Khâm điều khiển chiến hạm linh hoạt tìm hy vọng chạy trốn, thậm chí còn phá hủy vài chiếc chiến hạm của quân địch. Nhưng vô luận hắn chạy về hướng nào, chờ đợi hắn luôn là phòng tuyến dày đặc của quân địch, bốn phương tám hướng đều là chiến hạm địch, hắn thật sự bị bao vây! Họng súng đen ngòm hướng về hắn xả hỏa lực, hoàn toàn không quan tâm tới sống chết của hắn. Chẳng lẽ hắn đã hiểu lầm Thượng tướng Mendel? Đối phương căn bản không phản bội, mà là bị nhốt hoặc là giết hại.

Cuối cùng, khi quân địch thu nhỏ vòng vây lại, Cố Khâm đã không còn chỗ để trốn tránh. Hắn vốn muốn tiến vào trong hạm đội của quân địch để phá hoại trận hình của đối phương, lại không ngờ được sĩ quan chỉ huy của đối phương có kinh nghiệm phong phú, dùng trận tuyến co dãn, Cố Khâm tiến về phía trước, trận tuyến phòng ngự liền lùi về sau, sau đó cho các trận tuyến phương hướng khác đuổi theo, từ từ vây Cố Khâm lại.

Ban đầu Cố Khâm còn có thể dựa vào linh hoạt của chiến hạm cỡ nhỏ để tìm đường trốn thoát, nhưng sau đó hỏa lực quả thực quá dày đặc, cơ hồ đan thành một tấm lưới. Chiến hạm của Cố Khâm khổ sở giãy giụa

trong lưới, vết thương chồng chất. “Oanh!” Một bên cánh chiến hạm không chịu nổi sức ép cuối cùng bị nổ, không còn linh hoạt như trước nữa, tạo ra phản ứng nổ dây chuyền khiến chiến hạm rất nhanh nổ tung.

“Thương Lang!” Một khắc cuối cùng Cố Khâm đổi lại cơ giáp, vọt ra từ trong đám lửa, trực tiếp đáp xuống chiến hạm quân địch ở gần đó. Khi quân địch đổi lại phương hướng của hòng súng, chân Thương Lang đạp xuống, nhảy tới trên một chiếc chiến hạm khác. Đưa mắt nhìn khắp nơi đều là Satan, trên màn hình theo dõi phủ đầy điểm sáng đỏ đại biểu quân địch, trong lòng Cố Khâm trầm xuống, dứt khoát tắt màn hình, sau đó liên lạc với Hình Chiến, “Còn cần bao lâu?”

“Mười phút.” Hình Chiến bên kia cũng không được hưởng thụ đãi ngộ như khi Cố Khâm tiến vào sâu trong khu vực của quân địch. Từ mới bắt đầu y đã bị quân địch ngăn cản bước chân, chỉ dựa vào mình y căn bản không thể nào đột phá phòng tuyến, cho tới khi Hứa Thiếu Phong chỉ huy đội tới tiếp viện, tình huống mới tốt hơn một chút. Nhưng mà trong thời gian ngắn cũng không có khả năng đột phá phòng tuyến dày đặc cứu lấy Cố Khâm. Chỉ có thể hy vọng dựa vào hỏa lực để hấp dẫn nhiều quân địch hơn, giảm bớt áp lực của Cố Khâm, để hắn giữ vững lâu hơn một chút.

Chẳng qua là, binh lực của Satan nhiều hơn so với dự đoán của bọn họ rất nhiều. Hỏa lực ở ngoài vòng của họ căn bản không ảnh hưởng tới quân địch đang vây khốn Cố Khâm.

Mười phút? Cố Khâm căn bản không kiên trì được nổi mười phút.

62. Chương 62: Chiến Bại Đã Định Trước

Còn có thể làm thế nào? Bây giờ chỉ còn có một cách “kéo”, có thể kéo bao lâu thì kéo bấy lâu.

Cố Khâm điều khiển Thương Lang như quỷ mị mà nhanh chóng di chuyển trên chiến hạm, nhảy từ một chiếc chiến hạm địch này sang chiến hạm địch khác, mỗi khi hòng đại bác của địch còn chưa kịp đổi hướng, hắn đã xuất hiện tại một phương khác. Nhưng rất nhanh, sĩ quan chỉ huy của Satan đã thay đổi chiến lược, để cho tất cả chiến hạm phân tán ra, cách nhau càng xa, Thương Lang muốn rời vị trí lại càng phải tốn càng nhiều thời gian, sĩ quan chỉ huy liền có thể phán đoán trước vị trí mà Thương Lang sẽ tới mà tập trung hỏa lực vào đó, hoặc là giúp cho chiến hạm tránh khỏi Thương Lang. Vì đánh rơi hắn, bọn chúng không tiếc khai hỏa đối với chiến hạm phe mình.

Trước khi các chiến hạm địch kéo tới khoảng cách nguy hiểm, Thương Lang liền hướng về kính chắn buồng lái của một chiếc chiến hạm cỡ nhỏ của địch ở phía xa mà tấn công mãnh liệt, tên lửa chuẩn xác đánh cùng vào một vị trí, khiến cho thủy tinh xuất hiện vết nứt. Cùng lúc đó, trong tay Thương Lang xuất hiện một chiếc thương bạc, đầu thương xoay tròn với tốc độ cao, như sấm vang chớp giật mà đánh về phía chiến hạm địch, giống như một mũi khoan, trong nháy mắt xuyên vào buồng lái này, xuyên qua cả Satan ở bên trong.

Loài người không có xúc tu thì không thể lái chiến hạm của Satan được. Thương Lang nhanh chóng bay ra khỏi buồng phi cơ, cổ tay run một cái, thương bạc biến thành xích bạc rít gào đánh tới, quấn chặt một vòng quanh thân phi cơ. Hai tay Thương Lang nắm chặt một đầu khác của xích bạc, chân dùng sức đạp một cái lên thân phi cơ, bộ phận phản lực mở hết tốc lực bay về phía bên ngoài, dây xích dài bỗng chốc căng thành một đường thẳng, chiếc chiến hạm địch lại bị hắn mạnh mẽ tách ra khỏi một khoảng cách.

Lúc này quân địch cuối cùng cũng đổi lại hướng đại bác, bắt đầu điên cuồng trút hỏa lực về phía Thương Lang. Tay Thương Lang kéo xích bạc, lấy bản thân làm tâm, giống như quăng một quả tạ sắt, kéo chiếc chiến hạm cỡ nhỏ này xoay tròn xung quanh, tốc độ càng lúc càng nhanh, tạo thành một tàn ảnh hình tròn hoàn mỹ xung quanh hắn, tạm thời chặn lại hỏa lực hung mãnh của quân địch.

Nhưng chiến hạm cỡ nhỏ bị buộc ở một đầu kia cũng không thể kiên trì bao lâu, rất nhanh đã bị công kích của địch bắn tan thành một quả cầu lửa. Thương Lang quyết định thật nhanh, đột ngột rút xích bạc về, dưới tác dụng của lực ly tâm, quả cầu lửa nhanh chóng lặn về một hướng, Thương Lang theo sát phía sau, mượn che chở của quả cầu lửa phóng vào trong chiến hạm địch, triển khai tập kích một lần nữa.

Nhưng sĩ quan chỉ huy của Satan cũng không phát động tấn công, mà lại dùng tốc độ nhanh nhất hạ lệnh tắt cả chiến hạm phân tán ra, ngay sau đó, mấy chiếc cơ giáp Satan hình người liền tấn công tới phía Thương Lang từ bốn phương tám hướng.

Cố Khâm sửng sốt một chút, đối phương lại buông tha ưu thế lớn nhất để cùng mình đánh cận chiến? Như vậy có lẽ kiên trì mười phút nữa cũng không phải vấn đề quá lớn. Nhưng quân địch cũng không nóng nảy dồn hắn vào chỗ chết, vậy không phải nói rõ rằng đối phương không hề sợ hãi? Trong lòng Cố Khâm trầm xuống, vậy cũng có nghĩa, trong mười phút Hình Chiến không thể chạy tới đây được!

Đúng như Cố Khâm đoán, hạm đội Liên minh Nhân loại bị chiến hạm của Satan giống như một bức tường thành gió thổi không lọt mà gắt gao bám trụ tại tiền tuyến, tiến một bước về phía trước đều vô cùng khó khăn. Hình Chiến có sốt ruột hơn nữa cũng không có ích gì, bởi vì dù cho người lãnh binh lúc này là y thì y cũng không thể nào đột phá bức tường hỏa lực của Satan trong vòng mười phút.

Cố Khâm cũng không biết chuyện tệ hại tới mức nào, nhưng dù thế nào thì hắn cũng sẽ không đơn giản mà buông tha.

Thương Lang giữ xích bạc trong tay, chỉ vừa đối mặt liền đánh văng một chiếc cơ giáp Satan vừa nhào lên, xô vào cơ giáp phía sau ngã thành một cục. Thương Lang nhân cơ hội xông vào đám địch, xích bạc đổi thành thương bạc, vì tiết kiệm năng lượng, hắn sử dụng vũ khí nóng rất ít, thay vào đó là dùng thương bạc trái đánh phải quét như ở chỗ không người, hắn không cần phá hủy đối thủ, chỉ cần đánh loạn trận hình, tạo nhiều hơn cơ hội né tránh nhằm kéo dài thời gian.

Góc độ công kích của thương bạc rất xảo diệu, cho dù lực sát thương không lớn nhưng đặc biệt khiến người ta chán ghét, thật giống như một con ruồi làm người phát cáu, vào lúc chúng ra tay nó cũng đã rời đi, luôn chậm hơn đối phương một bước, cơ giáp Satan căn bản không chạm tới được thân ảnh của Thương Lang.

Chỉ giằng co mấy phút như thế, mắt thấy cục diện rơi vào bị động, cơ giáp Satan bắt đầu kết hợp lại với nhau, rất nhanh liền hình thành một chiếc cơ giáp Satan khổng lồ. Xúc tu thô to ngọ nguậy vung vẩy, chen lấn đến mức khiến cho không gian chung quanh Thương Lang không có một ngọn gió nào thổi lọt vào được, trước sau trái phải toàn bộ đều là thứ xúc tu đáng sợ này. Cố Khâm tăng thao tác lên tới cực hạn, nhưng số lượng quân địch quá nhiều, cho dù hắn chui ra từ khe hở nào, ở trước mặt hắn vẫn có tường thành do xúc tu tạo ra ngăn lại.

Xúc tu của Satan khổng lồ bọc quanh Thương Lang lại thành một quả bóng, không ngừng thu nhỏ lại. Nếu

không làm gì khác, kết quả của hắn chỉ có một — bị xúc tu bóp nát! Thương Lang không thể không sử dụng hỏa lực trên người tấn công bốn phía, vì bản thân mà cố gắng tranh thủ không gian để hoạt động. Hắn cố gắng tập trung công kích vào một điểm, cũng đánh gãy vô số chiếc xúc tu, nhưng bên ngoài xúc tu này còn có xúc tu khác, vô cùng vô tận, căn bản giống như muối bỏ biển, không có cách nào giúp hắn thoát khỏi khốn cảnh.

[Cảnh báo! Năng lượng còn lại 1%]

Từ lúc năng lượng chỉ còn 10% hệ thống đã không ngừng đưa ra cảnh báo. Nếu như không dùng vũ khí nóng của cơ giáp, Thương Lang còn có thể duy trì rất lâu, nhưng nếu như không muốn bị bóp nát, Thương Lang chỉ có thể dùng hỏa lực mãnh liệt ngăn trở vòng vây đang thu nhỏ của xúc tu, mà trên người, cơ hồ mỗi một loại vũ khí nóng đều cần bổ sung năng lượng, vì thế mà năng lượng tiêu hao vô cùng nhanh.

Trước kia, nếu như rơi vào tuyệt cảnh, Cố Khâm sẽ lợi dụng 1% năng lượng còn sót lại để tự bạo cơ giáp, dù sao cũng đều là chết, dùng phương thức tự bạo mà chết dù sao cũng có thể kéo thêm vài tên chịu tội cùng. Nhưng vào lúc này bóng dáng người kia lại lóe lên trong đầu, khiến cho hắn do dự. Hắn mở máy truyền tin, cũng không biết mình nên nói cái gì. Cuối cùng hắn chỉ than một tiếng, “Hình Chiến...”

“Chờ tôi!” Giọng Hình Chiến khàn khàn, y đã lấy được quyền chỉ huy từ Hứa Thiệu Phong, lúc này cả đơn vị tiên phong gần như đều do y chỉ huy. Y nghe được từ giọng nói của Cố Khâm ý muốn ly biệt, thời gian sớm đã quá mười phút, y hoàn toàn có thể tưởng tượng được Cố Khâm bốn bề thọ địch có thể kiên trì đến bây giờ hiển nhiên là đã tới cực hạn, nhưng y còn cách đối phương còn có một nửa đoạn đường, nửa đoạn đường này lại xa không với tới như thế. Y cắn răng, trong mắt phủ đầy tia máu, gân xanh trên cánh tay nổi lên, cường ngạnh nâng cao hỏa lực đã lên đến gần cực điểm thêm một chút nữa.

“... Được, tôi chờ cậu.” Biết rõ đối phương không thể nào chạy tới kịp, Cố Khâm vẫn không chọn tự bạo cơ giáp, hắn dùng toàn bộ năng lượng còn lại dùng để công kích đám xúc tu — đây là lần đầu tiên hắn lựa chọn tuân theo cảm tình ở trên chiến trường, mà không phải là lý trí, đây cũng có thể là một lần cuối cùng của hắn.

[Cảnh báo! Sau mười giây sẽ cạn sạch năng lượng! Bắt đầu đếm ngược, mười, chín...] Cố Khâm trút xuống toàn bộ hỏa lực cuối cùng. Lần nữa đối mặt với cái chết, nội tâm của hắn lại bình tĩnh dị thường, âm thanh của hệ thống cũng không cách nào khiến cho trong lòng hắn sinh ra một gợn sóng.

[Sáu, năm...] Dù sao cũng là người đã chết một lần, hắn sống lại một năm như vậy, có thể cùng Hình Chiến gặp được nhau hiểu lẫn nhau, quả đúng là trời cao đã chiếu cố. Mặc dù còn rất nhiều chuyện không thể hoàn thành khiến cho hắn có chút không cam lòng, thế nhưng hắn cũng nên thỏa mãn.

[...Ba, hai, một.]

Sau đó, mọi âm thanh bên tai đều ngưng bật...

Hỏa lực của Thương Lang dừng lại trong nháy mắt, xúc tu xung quanh điên cuồng lao về phía hắn, lực đạo nghiền ép khổng lồ khiến cho vỏ ngoài của Thương Lang không chịu nổi gánh nặng mà vận vẹo biến hình,

Cổ Khâm ở trong phòng điều khiển chính bị cơ giáp biến hình ép đến cả người đều đau nhức, trước mắt tối sầm lại mà mất đi ý thức...

“Hình Chiến! Tín hiệu của Cổ Khâm biến mất!” Hứa Thiếu Phong lớn tiếng hét lên với Hình Chiến đang giết đến đỏ mắt. Ban đầu khi Hình Chiến đòi quyền chỉ huy với hắn, uy thế đối phương triển lộ ra khiến cho hắn hoàn toàn không cách nào nổi lên được bất kỳ ý niệm phản kháng nào, không tự chủ mà phục tùng đối phương, chứ đừng nói tới đám binh lính dưới tay hắn kia.

Giọng nói của Hình Chiến từ đầu tới cuối đều thấm đẫm cảm giác ra lệnh, y là một người lãnh đạo bẩm sinh, khi các binh lính thi hành mệnh lệnh của y đều không có cảm giác khác lạ, cũng quên suy nghĩ tới việc tại sao người ra lệnh lại là y mà không phải là cấp trên Hứa Thiếu Phong của họ. Sau đó, Hứa Thiếu Phong phát hiện phương thức chỉ huy cùng chiến thuật của Hình Chiến quả nhiên phù hợp với uy thế y thể hiện ra, dưới sự công kích của hỏa lực quân địch, nếu đổi lại là bản thân hắn giữ vững không bị đánh lùi đã rất không dễ dàng, y lại có thể cạy ra phòng tuyến của quân địch đẩy tới một khoảng cách dài như thế.

Nhưng cho dù là vậy thì cũng vô ích. Trước khi bọn họ chạy tới, Cổ Khâm cũng đã...

“Cổ Khâm cậu ta...” Hứa Thiếu Phong không dám nói ra từ “chết”, hắn sợ Hình Chiến sẽ sụp đổ. Nếu như đối phương trực tiếp vọt vào trong quân địch phát tiết thì thôi, nhờ đâu đối phương lại chẳng phân biệt được địch ta mà tấn công, đến lúc đó muốn trả giá đến mức nào mới có thể chế ngự được đối phương! Thấy bộ dáng tàn bạo của Hình Chiến khi đối đầu với quân địch Satan, Hứa Thiếu Phong tâm sinh khiếp đảm, nếu giờ phút này lại để cho hắn đánh nhau một trận với Hình Chiến như lần đầu tiên gặp mặt, hắn làm sao còn dám kiêu căng phách lối như lúc đó nữa!

“Cổ Khâm không chết.” Âm thanh lãnh khốc của Hình Chiến mang theo kiên định. Trực giác nói cho y biết Cổ Khâm không thể nào cứ thế mà chết, hắn nhất định là đã tiến vào một địa phương đặc thù nào đó khiến cho tín hiệu đều bị che chắn, bởi vì trước khi mất liên lạc một thời gian, tín hiệu của Cổ Khâm cứ luôn lúc nổi lúc ngắt, rơi vào trạng thái đặc biệt không ổn định.

Hứa Thiếu Phong giữ yên lặng, chỉ lặng lẽ thi hành mệnh lệnh của Hình Chiến. Trong suy nghĩ của hắn, Cổ Khâm rơi vào bao vây của quân địch không thể nào còn sống, trừ phi Satan muốn bắt sống hắn, mà trong hơn một trăm năm trước đó, Satan chưa từng giữ lại người sống bao giờ, chỉ có chết, không có tù binh! Đây cũng là nguyên nhân vì sao quân của Liên minh Nhân loại đặc biệt liều mạng, một khi chiến bại, đợi chờ mình chính là một con đường chết, không có lựa chọn thứ hai.

Nhưng lần này Hứa Thiếu Phong lầm rồi. Satan không phải không có tù binh, quân Liên minh cũng không phải chưa từng xuất hiện quân đoàn đầu hàng. Sự thật chính là Liên minh vì kích thích tính hiếu chiến thiết huyết của quân nhân mà đã phong tỏa những tin tức này, đưa toàn bộ quân đội bị bắt làm tù binh vào trong danh sách hy sinh trên chiến trường. Dĩ nhiên, đó cũng là bởi vì binh lính bị bắt làm tù binh chưa từng có một chút tin tức nào mới có thể khiến cho cao tầng của quân đội từ đầu đến cuối lừa gạt được cả trong lẫn ngoài đến mức kín kẽ như thế.

Đúng thế, Cổ Khâm dĩ nhiên không có chết, thời điểm cơ giáp bị hư hại tới 99%, Thương Lang đã tự động trở về trong thiết bị điều khiển. Khi chạm tới Cổ Khâm, xúc tu của cơ giáp không lộ không giết hắn, mà lại theo mệnh lệnh của sĩ quan chỉ huy đưa Cổ Khâm trở về chủ hạm.

Cố Khâm đang hấp hối trước tiên được đưa vào trong khoang chữa trị — Nơi này khắp nơi đều là Satan nửa người dưới là xúc tu, tại sao lại sẽ xuất hiện khoang chữa trị của Liên minh Nhân loại? Nếu như lúc này Cố Khâm tỉnh, nhất định sẽ khẳng định lại suy đoán lúc trước của mình, Mendel quả đúng là đã phản bội mà đầu hàng địch!

Lúc này, một Satan khí tràng mười phần đi vào, ước chừng lớn hơn một vòng so với Satan phổ thông. Bất kể là trang phục hay là uy thế của gã, hay là xúc tu nhìn rắn chắc hữu lực kia, đều đủ để nói lên thân phận của gã không hề tầm thường. Sau lưng gã còn có Mendel đi theo cùng với Antonio sắc mặt tái nhợt. Thân là sĩ quan cao cấp của quân Liên minh, nếu như biểu tình ngoan ngoãn của Mendel bị những sĩ quan khác cùng làm việc với hắn nhìn thấy, không biết họ sẽ kinh ngạc tới mức nào. Phải biết rằng cho dù đối mặt với Nguyên soái, Mendel cũng chưa từng biểu hiện cung kính tới như vậy!

63. Chương 63: Vật Thí Nghiệm Số 2

Thấy bọn họ tới gần, tất cả Satan lập tức cố định chặt xúc tu trên mặt sàn, nằm rạp xuống, trong miệng phát ra âm thanh cổ quái.

Satan vương đi tới bên cạnh khoang chữa trị, một thuộc hạ nói vài tiếng với gã, đôi mắt đáng sợ của gã liền chăm chú nhìn vào Mendel, ngôn ngữ nói ra khỏi miệng lại là ngôn ngữ của con người, chỉ có điều khẩu âm hết sức kì quái, “Tuổi xương gần hai mốt tuổi, thể chất chỉ có B-, hắn không phải vật thí nghiệm thể chất cấp A mà ông đã nói. Tôi cần lời giải thích của ông.”

“A, thưa Satan vương vĩ đại, trên thực tế tôi lại cho rằng vật thí nghiệm này còn có giá trị nghiên cứu nhiều hơn!” Mendel hơi cong khóe môi, muốn nặn ra một nụ cười, kết quả cũng không làm được. Dưới ánh nhìn lạnh như băng của đối phương, tóc gáy toàn thân hắn đều dựng cả lên, cơ bắp trên người trở nên cứng ngắc. Khi hắn tiếp xúc với tộc Satan luôn cảm giác rất không thoải mái, cái loại cảm giác chán ghét phát ra từ nội tâm này dường như không bởi vì thời gian trôi qua mà giảm bớt đi chút nào.

Cũng may Satan vương đã đáp ứng bọn họ, chỉ cần Liên minh Nhân loại đầu hàng, Satan sẽ coi Liên minh Nhân loại như một thuộc địa tự trị, đến lúc đó những vị chính khách kia có thể thoát khỏi tình cảnh ngột thở như hiện tại, thực sự trở thành người nắm quyền của loài người, mà Mendel cũng sẽ trở thành Thống soái tối cao của quân đội, đến lúc đó ngay cả Hình Duệ cũng phải nhìn sắc mặt của hắn. Một khi hắn nắm giữ quân quyền, cho hắn thêm một thời gian phát triển nhất định, sớm muộn gì hắn cũng có thể khiến cho chính giới mất đi thực quyền. Cho dù những chính khách kia có kiêng kỵ hắn như thế nào đi chăng nữa thì họ cũng không có kinh nghiệm mang binh đánh giặc, không thể nào khiến cho quân đội quy phục, vì thế cũng không thể nào đoạt được quân quyền trong tay hắn.

Những chính khách kia dường như cũng có suy nghĩ tới việc đào tạo một vị tướng quân, cũng chính là con trai Vương Thao – Vương Tử Minh. Chỉ tiếc trong Giải đấu liên trường lần này danh tiếng của đối phương đã hoàn toàn bị bôi đen. Các chính khách kia ban đầu nói rằng muốn thông qua việc thay đổi nội dung thi đấu trong trận cuối cùng để thăm dò Hình Duệ, nhưng cuối cùng quá thông minh lại thành bị thông minh hại. Nhìn vào cảnh ngộ của Vương Tử Minh, Mendel âm thầm cười trên sự đau khổ của người khác.

Dĩ tâm của Mendel rất lớn. Hắn không chỉ muốn thống lĩnh quân đội mà còn muốn trở thành người thống trị cao nhất. Hắn sẽ không ngu ngốc như Hình Duệ, mất thấy chính quyền bị quân đội chèn ép lâu như vậy mà cũng không biết đi xưng vương xưng đế, khiến cho những tên chính khách kia luôn ảo tưởng mình có một ngày sẽ đoạt lại quyền lực thuộc về mình, bởi thế mà lựa chọn hợp tác với kẻ xâm lăng để chống lại đối

phương. Nếu như hấn lên làm Nguyên soái, Mendel tuyệt sẽ không đi vào vết xe đổ của Hình Duệ, hấn sẽ kiểm soát chặt chẽ mọi thứ trong tay, để cho những người phía dưới hoàn toàn không thể có bất cứ ý nghĩ phản kháng nào.

Chỉ cần nghĩ tới tương lai Liên minh Nhân loại sẽ trở thành thiên hạ của mình, tâm của Mendel liền sục sôi. Chỉ tiếc thiên phú của người thừa kế của hấn, Antonio, cũng không phải là tốt nhất. Nếu như con trai hấn là Hình Chiến thì thật hoàn mỹ.

Dưới sự ra hiệu của Satan vương, Mendel tiếp tục giải thích, “Thể chất của vật thí nghiệm này chỉ mới tới cấp E mấy tháng trước, hôm nay đã là cấp B, đủ để chứng minh hấn có thiên phú khác với người thường, trong lịch sử của Liên minh chưa từng xuất hiện ai có thể tăng cấp bậc lên nhanh như thế! Huống chi ngài cũng vừa mới thấy rồi, thực lực và kinh nghiệm hấn thể hiện ra hoàn toàn không giống với trình độ mà một quân giáo sinh hai mươi tuổi nên có, điểm này giống với Hình Chiến, cũng chính là vật thí nghiệm thể chất cấp A mà ngài muốn. Tôi hoài nghi cao tầng của quân bộ trong Liên minh đang tiến hành một loại thí nghiệm bí mật, có thể đưa tin tức vào não con người, khiến cho binh lính bình thường có được kinh nghiệm của một vị tướng quân.”

“Nếu như tôi nhớ không nhầm, ông cũng là một người trong đám cao tầng của quân đội.” Satan vương kéo dài giọng, trong giọng nói tràn đầy giễu cợt.

“Nguyên soái đã bắt đầu hoài nghi tôi, hấn sẽ không tiết lộ cho tôi biết về việc cơ mật như thế.” Hành động vạch trần khuyết điểm của đối phương khiến cho Mendel rất không thoải mái trong lòng, nhưng hấn cũng không thể biểu hiện ra được, chỉ đành nói sang chuyện khác, “Chỉ cần có Cổ Khâm, cũng có thể coi là vật thí nghiệm số hai này ở trong tay chúng ta, ngài cũng không cần suy nghĩ về việc làm thế nào để vật thí nghiệm số một mắc câu, bởi vì tình cảm giữa hai người họ vô cùng sâu sắc, đối phương nhất định sẽ tới cứu hấn.”

“Tình cảm?” Satan vương cười lạnh một tiếng, hiển nhiên vô cùng coi thường với hai từ này.

Bộ tộc Satan không có tình cảm, nếu có thì cũng chỉ là quan hệ giữa thần phục kẻ khác và bị thần phục do cấp bậc huyết mạch bẩm sinh. Sinh sản cũng chỉ là bởi dục vọng giao phối điều khiển, không tồn tại bất kỳ yếu tố tình cảm nào.

Có thể nói tình cảm chính là ưu ái lớn nhất đối với con người của Thượng Đế, đồng thời cũng là nhược điểm dễ bị lợi dụng nhất. Nhưng Mendel từ đầu tới cuối luôn cho rằng con người sẽ trở thành chúa tể của vũ trụ, thất bại hiện tại chỉ là tạm thời, Satan đến cuối vẫn sẽ bị loài người loại bỏ.

“Trừ hai vật thí nghiệm này ra, còn có một vật thí nghiệm số ba cũng đáng chú ý khác. Hấn có năng lực dự báo nguy hiểm có thể vận dụng trên chiến hạm hoặc cơ giáp, đề cao tỷ lệ sống sót trên chiến trường. Cho dù là binh lính không có kinh nghiệm, hấn cũng có thể tự động mà tránh khỏi nguy hiểm.” Nếu Mendel ngồi tại vị trí của Hình Duệ, hấn đã sớm đưa Alvin Hudson vào viện nghiên cứu, làm sao có thể lãng phí thiên phú của đối phương như thế? Hy sinh một mạng để đổi lấy vô số sinh mạng của các binh lính khác không phải là có lợi nhất hay sao? Mendel cảm thấy, Hình Duệ có lúc thật không khác gì đàn bà!

“Chỉ cần nuốt quân đoàn này vào, muốn vật thí nghiệm dạng gì còn có khó khăn sao?” Satan vương hừ một

tiếng, “Còn nữa, Thượng tướng Mendel, nếu ông không thể nào quản lý cấp dưới của mình, ông hoàn toàn có thể giao cho tôi xử lý.” Satan vương rất coi thường Mendel, mỗi một binh lính dưới tay của hắn đều không nghe theo chỉ huy của hắn, biểu hiện ra chống đối mạnh mẽ đối với việc hắn đầu hàng gã, cuối cùng còn náo loạn trong nội bộ. Có điều vở kịch này vẫn khiến cho gã xem đến vui vẻ.

Mendel cắn răng trả lời, “Tôi biết.” Đơn vị này thuộc về quân đoàn của hắn, tương lai chính là bộ đội nòng cốt của hắn. Trước đây hắn một mực chú trọng mua chuộc những sĩ quan kia, để cho bọn họ cống hiến bản thân, mà họ cũng đã biết trước được việc hắn sẽ phản bội. Lần này hắn cũng nhân cơ hội dọn dẹp một nhóm sĩ quan chỉ một mực trung thành với Nguyên soái, lòng yêu nước quá mạnh mẽ, bao gồm cả binh lính dưới tay họ hắn cũng không bỏ qua. Mà những binh lính dư lại thì vẫn chưa biết sự thật hắn đã phản bội, chỉ cho rằng hắn là bị tình thế cưỡng bức mà phải đầu hàng.

Đổi lại là trước kia, cho dù trong lòng binh lính có bất mãn thế nào thì từ thiên tính phục tùng mệnh lệnh họ vẫn sẽ không phản kháng lại cấp trên. Nhưng không biết lúc trước là ai chiếu lại video thu hình trận đấu đoàn đội cuối cùng trong Giải đấu liên trường vào đúng thời gian dùng cơm cao điểm tại phòng ăn của quân đội, các binh lính nhiệt liệt thảo luận về trận tranh đoạt vị trí quán quân này, cách làm của đội đại diện Trường quân sự Đệ Nhất khiến cho nhiệt huyết của họ sôi trào, hận không thể đánh nhau một trận thoải mái hả hê như thế. Mà khốn cảnh họ gặp phải hôm nay lại giống với lần đối chiến đó đến kì lạ, khiến cho không ít người rục rịch. Quân giáo sinh có thể làm được, những binh lính từng trải qua chiến trường từng giết địch như họ sao lại không thể? Rất nhiều người muốn làm theo lần đối chiến ấy tụ hợp binh lực để phá vòng vây, vì thế mà mới xuất hiện hỗn loạn.

Mendel hoài nghi rằng ban đầu chính là Hình Duệ cố ý lan truyền video thu hình, nhưng hắn có thể nói gì? Chỉ là một đám binh lính dưới tầng chót, chờ tới khi hắn chân chính phản bội không biết họ sẽ còn bày ra trò thiêu thân gì, dứt khoát thanh trừ toàn bộ, cũng tránh khỏi lưu lại mối họa về sau. Mendel lạnh lùng mà nghĩ.

Satan vương nghe cấp dưới báo cáo xong lại hỏi Mendel, “Hỏa lực của quân liên minh rất mạnh, nhất là quân tiên phong, chúng thế nhưng lại có thể phá vỡ phòng tuyến của chúng ta, ông cho là dưới tình huống này quân ta nên làm thế nào?”

Mendel biết đối phương đang thử thăm dò mình, hắn đơn giản mà thô bạo trả lời, “Rút lui, dụ địch đi sâu vào, sau đó cắt đứt đường lui của họ, rồi diệt sạch.”

Từ rất lâu trước kia Mendel đã sớm nghĩ tới việc làm thế nào để diệt trừ Cố Hoảng – uy hiếp lớn nhất của hắn. Ban đầu, ý tưởng của hắn là giả vờ bị bao vây trong một lần đi thực hiện nhiệm vụ, sau đó Cố Hoảng ở gần đó cũng sẽ bị Nguyên soái phái tới cứu viện cho hắn. Chờ đối phương xâm nhập vào đủ sâu, hắn sẽ dẫn tàn binh bất ngờ hội hợp với Cố Hoảng. Đối phương chắc chắn sẽ không có quá nhiều phòng bị với hắn, hắn lập tức có thể giết chết đối phương, mà những tướng lĩnh cao cấp kia thì sẽ bất ngờ giết chết toàn bộ những sĩ quan có thực lực, đến lúc đó quân đoàn của Cố Hoảng nhất định sẽ loạn, dễ dàng mà diệt sạch toàn quân.

Sau đó hắn sẽ giả vờ Cố Hoảng hy sinh trong lúc cứu viện mình, một lần nữa trở lại trong quân Liên minh tiếp tục nằm vùng. Quân khu Đệ Tứ thiếu mất Cố Hoảng, rất nhanh sẽ trở thành thiên hạ của riêng hắn. Đáng tiếc Hình Duệ lại hoài nghi thân phận của hắn quá sớm, Cố Hoảng nhất định sẽ có sự đề phòng, biện pháp này sợ rằng không thể thực hiện được. Hôm nay chỉ có lợi dụng Cố Khâm, bất luận là dụ Hình Chiến hay Cố Hoảng hắn đều sẽ có hiệu quả không tệ. Chỉ là nếu sự thành, có lẽ sẽ không thể nào giấu Hình Duệ

chuyện hấn phản bội nữa. Đã tới nước này, Mendel cũng không còn cơ hội để quay đầu.

“Tốt lắm, tôi tạm thời giao quyền chỉ huy quân đội cho ông, hy vọng ông không để tôi thất vọng.” Satan vương giống như có thâm ý mà để lại những lời này, sau đó quay người rời đi.

Quân đội của Satan bắt đầu rút lui. Hình Chiến không ngừng theo sát. Khi đuổi tới vị trí nơi tín hiệu của Cổ Khâm biến mất, y chỉ còn tìm được xác của hai chiếc chiến hạm. Hình Chiến còn muốn tiếp tục đuổi theo, nhưng lại nhận được mệnh lệnh của Cổ Hoàng, “Tất cả dừng việc truy kích, đợi lệnh tại chỗ.”

Hình Chiến rất không cam lòng, nói không chừng y đã cách Cổ Khâm rất gần. Có lẽ chỉ cần y cố gắng một chút, cố gắng thêm một chút nữa là có thể tìm được Cổ Khâm. Thế nhưng lúc này y lại không phải là Tướng quân, y chẳng qua chỉ là một Thiếu úy nho nhỏ. Nếu không phải có quyền chỉ huy của Hứa Thiếu Phong, y còn có thể mang theo bao nhiêu binh? Hơn nữa một mình y căn bản không thể nào làm rung chuyển phòng tuyến của Satan được — Đã rất lâu y không cảm thấy cảm giác vô lực như thế này, hóa ra thực lực của y cũng chỉ nhỏ nhoi đến như vậy.

Thấy Hình Chiến vẫn không dừng công kích lại, một đám binh lính đã giết tới đỏ mắt cũng tiếp tục đi theo, tưởng rằng Cổ Hoàng lại giao cho y nhiệm vụ khác. Cổ Hoàng cau mày, “Hình Chiến, tôi ra lệnh cho cậu trở lại! Đi vào sâu hơn nữa rất có thể quân ta sẽ bị quân địch chặn mất đường lui! Cậu muốn kéo theo tất cả mọi người chôn cùng hay sao? Bây giờ cậu trở về, chúng ta cân nhắc lại phương án giải cứu! Hứa Thiếu Phong, mang theo lính của cậu ngăn lại cậu ta cho tôi!”

Thượng tướng Cổ Hoàng đã trực tiếp điểm danh, thần kinh Hứa Thiếu Phong lập tức căng thẳng, dẫn theo một hạm đội chặn lại bên cạnh chiến hạm của Hình Chiến. Hình Chiến nôn nóng vô cùng. Cổ Hoàng nói đúng, nhưng Cổ Khâm không rõ sống chết, y không biết đối phương có thể đợi được bao lâu. Trong lúc bọn họ chậm chạp tìm phương án giải quyết, Cổ Khâm có lẽ lại đang phải chịu đựng thống khổ mà y không cách nào tưởng tượng nổi...

“Chết tiệt!” Nắm đấm của Hình Chiến đập mạnh xuống bàn điều khiển, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào nơi quân Satan biến mất trong vũ trụ sâu thẳm...

Hình Chiến leo lên chủ hạm theo chỉ thị của Cổ Hoàng. Cả người y tản ra khí tràng người thường không ai dám tới gần, khiến cho binh lính vội tránh xa không dám lại gần. Y muốn làm cho mình tỉnh táo lại, nhưng lại không ngăn được suy nghĩ hung bạo trong nội tâm. Y căm thù bất kỳ ai xuất hiện trong tầm mắt mình, ai cũng có thể, là ai mất tích cũng được, tại sao lại là Cổ Khâm? Thực lực của Cổ Khâm cường đại như thế, một người có thể đối địch với trăm người bọn họ, tại sao bọn họ có thể sống trở về, lại chỉ có duy nhất Cổ Khâm là không rõ tung tích?!

64. Chương 64: Hy Vọng Và Tuyệt Cảnh

Tại phòng điều khiển chính không chỉ có Cổ Hoàng đợi Hình Chiến, còn có cả Hình Duệ đang tiến hành nói chuyện với Cổ Hoàng qua màn hình giả lập. Màn ảnh giả lập có chút không ổn định, có lẽ do tín hiệu không quá tốt. Thấy y đi vào, Hình Duệ liếc y một cái, “Cha nghe nói các con tìm được xác chiến hạm của Cổ Khâm...”

Hình Chiến ngắt lời đối phương, “Cố Khâm còn có Thương Lang, nếu không dùng vũ khí nóng Thương Lang có thể chống đỡ rất lâu.”

Hình Duệ lại thẳng thừng hỏi lại, “Như vậy nếu đối lại là con điều khiển Chiến Thần dưới sự bao vây của quân địch, không sử dụng vũ khí nóng thì có thể chống đỡ bao lâu?”

Hình Chiến trầm mặc, mười phút, hay là hai mươi phút? Bản thân không kiên trì được quá lâu, chứ đừng nói gì tới Cố Khâm thực lực yếu hơn y một bậc. Y siết chặt nắm tay, móng tay như muốn đâm sâu vào lòng bàn tay. Thật ra trong lòng y cũng biết Cố Khâm dữ nhiều lành ít, nhưng về mặt tình cảm y lại không muốn tin tưởng. Lúc này y đã không còn có thể tỉnh táo để suy nghĩ đối sách nữa, trong đầu đều là bóng dáng Cố Khâm, suy nghĩ duy nhất chính là lập tức đi tìm Cố Khâm về.

Xung quanh lâm vào bầu không khí đầy áp lực, tử khí âm trầm bao phủ Hình Chiến. Hình Duệ hy vọng y có thể tự mình bình tĩnh lại, với trạng thái hiện tại của y đừng nói tới việc tìm Cố Khâm, chỉ riêng việc vọt vào giữa quân địch trong tình trạng nóng nảy thế này cũng đã đủ nộp mạng. Cuối cùng là Cố Hoàng mở miệng trước, “Nếu như Mendel đã phản bội, như vậy Cố Khâm hẳn là chỉ bị Satan bắt lại.”

Hình Chiến chợt ngừng đầu gắt gao nhìn chăm chú vào hắc, khiến cho Cố Hoàng chợt cảm thấy căng thẳng, không thể không nói, Hình Chiến còn trẻ tuổi như vậy nhưng đã có khí thế của Nguyên soái, tiền đồ tương lai thật không thể lường hết được. Ánh mắt của Cố Hoàng lóe lên, hắc tiếp tục nói, “Mendel vẫn cho rằng lý do khiến cho một năm nay thực lực của Cố Khâm tăng lên nhanh như vậy là vì quân đội tiến hành thí nghiệm nào đó trên con người, vì thế hắc đã từng dò xét tôi vài lần. Để tìm ra chân tướng, rất có thể hắc sẽ mượn tay Satan bắt Cố Khâm tới làm vật thí nghiệm để nghiên cứu.”

“Không sai, bản thân bộ tộc Satan cũng đang thực hiện loại thí nghiệm nào đó trên con người. Những binh lính trước kia bị bắt làm tù binh sống không thấy người chết không thấy xác, Satan lại chưa bao giờ dùng những binh lính này để làm lung lay lòng quân của chúng ta, hẳn là chúng đang có âm mưu lớn hơn nào đó.” Hình Duệ nhìn con trai mình một cái thật sâu, “Cố Khâm hoặc là đã chết, hoặc là đang bị Satan tạm thời bắt giữ không bị nguy hiểm tới tính mạng. Con cho là khả năng nào lớn hơn?”

“Cậu ấy sẽ không chết.” Hình Chiến chắc như đinh đóng cột mà trả lời. Cho dù khả năng còn lại cũng có thể xảy ra, nhưng y cũng không muốn nghĩ nó, Cố Khâm ít nhất có thể còn sống, còn sống thì vẫn còn có hi vọng, “Con sẽ tìm được cậu ấy.”

“Cậu định làm gì?” Cố Hoàng hơi cau mày. Hành động của Hình Chiến lúc này giống như một thằng nhóc bị xúc động, lỗ mãng, tuổi trẻ khí thịnh nóng lòng muốn chứng minh bản thân, không thiếu năng lực, nhưng hành động lại không cân nhắc tới hậu quả.

“Quân đoàn của ông tiếp tục hấp dẫn hỏa lực của Satan, còn tôi lên vào trong quân địch tìm Cố Khâm.” Hình Chiến vẫn chỉ là một Thiếu úy nhỏ nhoi, nhưng khi đối mặt với Thượng tướng, trong giọng nói lại không có một chút cung kính nào, cũng không phải là giọng thương lượng mà là trực tiếp ra quyết định, giống như địa vị của y ngang hàng với Cố Hoàng, vậy mà lại cũng không có chút nào không phù hợp cả.

“Làm sao cậu biết Cố Khâm ở đâu? Như thế không khác nào mò kim dưới đáy biển cả.” Cố Hoàng không đồng ý.

“Tôi sẽ có biện pháp, ông chỉ cần yểm trợ cho tôi là được. Cứ vậy đi, trước khi lên đường tôi sẽ thông báo cho ông.” Hình Chiến không muốn lãng phí thời gian nữa, xoay người đi về phía cửa. Hiện tại y phải lập tức quay về đơn vị của Hứa Thiếu Phong để chuẩn bị sẵn sàng.

“Hình Chiến!” Thái độ độc đoán chuyên quyền của y khiến cho Cố Hoàng trong lòng rất không thoải mái, “Tôi là cha của Cố Khâm.”

Bước chân Hình Chiến dừng lại một chút, y cũng không quay đầu lại, khóe môi cong lên một độ cong giễu cợt, “Ông không giống.” Hình Chiến gần từng từ nói ra ba chữ này rồi rời khỏi phòng điều khiển chính.

Cố Hoàng biểu tình trống rỗng, giống như bị lời của Hình Chiến làm cho ngây người. Hình Duệ không tiếng động thở dài. Chưa nói tới trước kia, chỉ riêng lần mất tích này của Cố Khâm thôi, biểu hiện của đối phương cũng có chút quá mức lý trí. Thế nhưng nếu như đổi thành Hình Chiến không rõ sống chết, sợ rằng bản thân hắn cũng sẽ khắc chế mà bình tĩnh giống như Cố Hoàng, chỉ có điều hắn là vì tin tưởng vào thực lực của Hình Chiến, mà Cố Hoàng, thì lại là do không hiểu gì về Cố Khâm.

Yên lặng hồi lâu, đôi mắt của Cố Hoàng mới hơi chuyển động, “Anh không cần cậu ấy?”

Hình Duệ biết đối phương là chỉ hành động chuẩn bị một mình lên vào trong quân dịch của Hình Chiến, hắn lắc đầu một cái, “Tôi tin tưởng Hình Chiến có thể xử lý tốt. Nhưng anh có vẻ như cũng không tin vào thực lực của Cố Khâm, bọn họ đã không còn là trẻ con nữa. Tới khi Cố Khâm trở lại, tôi nghĩ anh nên cùng cậu ấy nói chuyện đi.” Hắn cho rằng Cố Hoàng cần phải biết thân phận của Cố Khâm và Hình Chiến, nhưng chuyện này không nên do hắn đến nói.

Tin tưởng sao? Nếu như nói thực lực của Hình Chiến có thể quy về công dạy dỗ của Nguyên soái, vậy Cố Khâm thì sao? Cố Hoàng biết rõ, mấy năm trước hắn gần như đã hoàn toàn thất vọng đối với thái độ không chịu cầu tiến của con trai mình. Đừng nói tới việc dạy cho con trai mình cái gì, hắn hoàn toàn để mặc cho Cố Khâm tự do làm gì thì làm. Việc lợi dụng quyền lợi của mình để cho Cố Khâm tiến vào trường quân sự Đệ Nhất lần này cũng là lần cố gắng cuối cùng của hắn.

Thế nhưng biểu hiện của Cố Khâm sau đó lại khiến cho hắn kinh ngạc. Ban đầu hắn cho rằng người ngoài sẽ coi Cố Khâm và Hình Chiến giống nhau là bởi có ảnh hưởng của Hình Chiến và thân phận của mình, nhưng sau lần hai người họ trực tiếp động thủ trước mặt hắn kia, từng chiêu từng thức đều từ quân đội mà ra, hơn nữa nếu như không trải qua nhiều năm thực chiến thì tuyệt đối không thể nào biểu hiện đến thành thạo như vậy. Từ đó trở đi, Cố Hoàng liền bắt đầu chú ý tới mỗi một trận đối chiến của Cố Khâm, nhất là trong Giải đấu liên trường, hắn mới biết con trai mình đã trưởng thành tới mức hắn không cách nào tưởng tượng nổi. Nhưng dựa vào việc tự học thôi lại có thể đạt tới trình độ thực lực như vậy sao?

Sĩ quan phụ tá của Cố Hoàng từng nói với hắn, trên chiến hạm vận tải, Cố Khâm chỉ dựa vào vài câu nói đã có thể khiến cho sĩ quan hậu cần Reynold nhìn hắn với cặp mắt khác xưa. Reynold ở dưới trướng Cố Hoàng nhiều năm, nên hắn biết đối phương không phải loại người ưa a dua nịnh nọt, cũng sẽ không khen người tùy tiện. Cố Hoàng xem thu hình lúc đó, bộ dáng dạy dỗ đám quân giáo sinh kia của Cố Khâm quả thực rất giống như một vị sĩ quan kinh nghiệm lão luyện. Nếu không phải Cố Hoàng biết rõ rằng quân bộ căn bản không có thí nghiệm trên cơ thể con người, hắn nhất định cũng sẽ nghĩ rằng đầu Cố Khâm quả thực đã bị cấy trí nhớ của một vị tướng quân vào giống như Mendel đã nghĩ.

Nguyên nhân Cố Khâm thăng lên tới quân hàm Thiếu úy cũng thật kì quái. Cố Hoằng đã xem qua thu hình từ cơ giáp của Hình Chiến và Cố Khâm, Satan không lồ là loại quái vật chỉ mới xuất hiện hai ngày nay, quả thực đã khiến cho quân đội luống cuống tay chân một phen. Nhưng hai người này lại giống như đã sớm tiếp xúc với chúng vô số lần vậy, ngay cả dò xét cũng không cần liên lập tức tấn công thẳng vào nhược điểm của chúng.

Nếu là thế, vậy thực lực của Hình Chiến cũng không đơn thuần chỉ dùng thiên phú và đào tạo của Nguyên soái là có thể giải thích được. Vô luận là đánh cận chiến, chiến thuật hay là hiểu biết đối với Satan, họ đến tột cùng là lấy kinh nghiệm từ đâu ra? Hắn có phải đã bỏ quên cái gì hay không, khi mà ngay cả Nguyên soái cũng hiểu Cố Khâm hơn cả hắn. Cố Hoằng không hỏi, bởi vì hắn biết câu hỏi này hắn phải do Cố Khâm giải đáp cho mình, mà không phải là do người ngoài. Có lẽ bọn họ thật sự nên nói chuyện nghiêm túc với nhau một lần.

...

Antonio không nghĩ tới cha mình sẽ chọn phản bội Liên minh, liên thủ cùng kẻ xâm lăng Satan như thế. Không, có lẽ lúc trước hắn cũng đã ý thức được, chỉ là không dám tin tưởng mà thôi. Không thể phủ nhận rằng, trong nội tâm hắn quả thực sợ hãi, sợ khi người khác biết cha phản bội sẽ làm thế nào với mình. Đồng thời hắn cũng vô cùng hận cha mình, hận đối phương tước đoạt hết thấy của hắn — từ lúc hắn bước lên chiếc chiến hạm địch này, hắn cũng không còn cách nào trở về cuộc sống vốn có nữa. Bạn bè của hắn, danh dự của hắn, hình tượng của hắn, hết thảy những điều hắn cố gắng giành lấy kia toàn bộ hóa thành bọt nước. Thậm chí là những người ghen tị với hắn, ghét hắn kia, giờ phút này nhớ tới họ thậm chí còn thấy đáng yêu hơn so với đám Satan nhiều!

Ở trên chiếc chiến hạm của Satan này, nơi nào cũng là tộc Satan có xúc tu, con người chỉ có Mendel, sĩ quan phụ tá, Antonio cùng với Cố Khâm đang nằm trong khoang chữa bệnh. Mendel để cho Antonio và sĩ quan phụ tá ở cùng một chỗ không được chạy loạn, bản thân thì đi sắp xếp kế hoạch chuẩn bị cho Cố Hoằng hắn vốn không vừa mắt một đòn nhử đời.

Antonio không bị hạn chế tự do hành động, như vô luận hắn đi tới đâu cũng đều có binh lính Satan dùng ánh mắt tràn đầy ác ý khiến hắn rợn cả tóc gáy mà nhìn hắn chằm chằm, tựa như có thể xông lên dùng xúc tu của chúng chặt hắn thành nhiều khối bất cứ lúc nào vậy. Thật may bên cạnh hắn còn có sĩ quan phụ tá của cha hắn, nếu không có lẽ hắn sẽ phát điên mất!

Đi một vòng, Antonio trở về phòng thí nghiệm kia, ngăn người nhìn Cố Khâm trong khoang chữa bệnh. Hắn chờ một lúc, thấp giọng hỏi sĩ quan phụ tá, “Bọn họ chuẩn bị làm thí nghiệm gì vậy?”

“Đây không phải việc cậu nên hỏi.” Sĩ quan phụ tá cảnh cáo hắn, “Ở chỗ này cậu nên nhìn ít nói ít đi, biết càng ít càng tốt.” Mỗi một câu họ nói ở đây đều bị tộc Satan giám sát chặt chẽ. Thời điểm con người còn mơ hồ về ngôn ngữ của tộc Satan, một phần nhờ Satan đã có thể dùng ngôn ngữ con người thuần thục, đây đối với con người mà nói là vô cùng bất lợi.

Antonio không nói gì nữa, nhưng cũng không muốn rời đi. Mặc dù trong phòng thí nghiệm này nơi nào cũng có bóng sáng Satan đang bận rộn, nhưng trên cả chiếc chiến hạm này, trừ ở bên cạnh cha ra, cũng chỉ có nơi này có thể khiến cho hắn cảm giác được một ít nhân khí.

Không biết qua bao lâu, vài tên Satan đi tới chỗ khoang chữa bệnh, lăm bà lăm bầm trao đổi một hồi, rồi mở khoang chữa bệnh, lộ ra Cố Khâm cả người không mảnh vải tựa hồ còn đang hôn mê trong ấy. Hai binh lính Satan trong nháy mắt dùng xúc tu quấn lấy tay chân và cổ của Cố Khâm, mang hắn từ trong khoang chữa bệnh đặt thẳng đứng kia ra ngoài.

Vết thương bên ngoài của Cố Khâm đã được chữa lành toàn bộ, cả người trên dưới không có một chút thịt thừa. Khác với những người bình thường càng luyện tập vóc người càng cường tráng, vóc dáng của Cố Khâm có chút gầy hơn, căn bản nhìn không ra thể chất của hắn đã đạt tới cấp B. Cơ bắp trên người hắn hoàn toàn có thể dùng từ đẹp đẽ để hình dung, cộng thêm hiệu quả của khoang chữa bệnh, nhìn vào phá lệ co giãn, khiến cho Antonio bỗng có xung động muốn đi tới sờ lên.

Vào lúc Antonio nhìn hắn tới ngây người, Cố Khâm bỗng mở mắt. Bởi vì hạn chế hoạt động, hắn thậm chí còn không thể nào nghiêng đầu được, chỉ có thể dùng mắt chậm rãi quét qua những nơi hắn có thể nhìn tới, cuối cùng chạm tới ánh mắt của Antonio. Khiến cho Antonio không ngờ nổi là, trong mắt Cố Khâm không có bất kì sợ hãi, kinh hoàng, tức giận hay cảm xúc tiêu cực nào, ngay cả nghi ngờ cũng không có, lãnh tĩnh đến đáng sợ, giống như người ở sâu trong lòng địch không phải là bản thân hắn, người bị bắt làm tù binh cũng không phải hắn, người có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào cũng không phải hắn, hắn chỉ là một người qua đường không có chút liên quan nào vậy.

Bỗng nhiên, xúc tu đang cuốn lấy cổ Cố Khâm lại xiết chặt lại. Cố Khâm hơi cau mày, bởi vì nghẹt thở, cả khuôn mặt rất nhanh liền trở nên tím ngắt. Một lát sau, xúc tu rút cuộc buông lỏng ra, Cố Khâm gục đầu kịch liệt ho khan, hít từng ngụm từng ngụm khí mới. Satan đang kiểm chế tay chân hắn kéo hắn tới trên một chiếc bàn mổ.

65. Chương 65: Cầu Sinh Trong Tuyệt Cảnh

Tay, chân và cả đầu của Cố Khâm đều bị máy móc cố định chặt chẽ, một dụng cụ đầu vòng sắc bén cắt đứt thiết bị khống chế của Thương Lang trên cổ tay Cố Khâm. Thiết bị khống chế bị tháo xuống, mấy tên Satan lại cầm lấy nó lăm bầm thảo luận một hồi. Sau khi chắc chắn không có gì khác biệt với những thứ đã nghiên cứu trước kia xong, chúng ném nó vào góc giống như một thứ đồ bỏ đi vô giá trị, chuẩn bị xử lý nó cùng với đồng rác rưởi của chúng.

Antonio thần xui quỷ khiến mà đi qua nhật thiết bị khống chế lên. Thấy động tác của hắn, sĩ quan phụ tá vội vàng kéo hắn lại thấp giọng kêu, “Cậu làm gì thế? Mau trả lại!”

Antonio bướng bỉnh không muốn thả thiết bị khống chế ra, hắn cúi đầu nhìn chằm chằm vào chân mình, cố gắng trấn định lại, nhưng cứ như vậy một hồi, lòng bàn tay hắn đã ướt đầm mồ hôi. Mấy tên Satan hung ác nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng cũng không có động tác gì, chỉ dời tầm mắt đi.

Antonio thở phào nhẹ nhõm, yên lặng cắt thiết bị khống chế đi. Hắn cũng không biết tại sao mình phải làm vậy, chưa nói tới nếu thiết bị khống chế bị cắt sẽ biến thành vô dụng, cho dù hoàn hảo không bị hao tổn thì nó cũng là thiết bị khống chế cho cơ giáp chuyên thuộc, ngoại trừ Cố Khâm ra căn bản không còn ai có thể gọi Thương Lang ra. Huống chi Cố Khâm bị thương nặng như thế, Thương Lang khẳng định đã cận kề trạng thái hỏng hoàn toàn, gọi ra còn có ích gì?

Antonio một lần nữa đặt sự chú ý lên trên bàn mổ, hắn muốn nhìn một chút xem Satan sẽ làm gì Cố Khâm.

Không biết từ lúc nào, trên người Cố Khâm đã bị nổi với mấy cái ống chuyền. Rất nhanh, trong ống bắt đầu truyền đi một loại chất lỏng màu đỏ quý dị, từ bốn phương tám hướng rót vào cơ thể Cố Khâm.

Hai nắm tay Cố Khâm chợt siết chặt lại, cơ bắp gồng lên, cơ thể co giật, nhưng bởi vì bị trói lại mà bị cố định trở lại. Trong cổ họng Cố Khâm truyền ra tiếng rên rỉ bị đè nén, tựa hồ như đang phải chịu thống khổ vô cùng, mạch máu toàn thân biến đen với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chẳng chịt lan tràn toàn thân giống như dây leo, cứ tiếp tục khuếch trương, biến lớn, giống như đang có thứ gì đó nhúc nhích ở bên trong nó khiến cho thành mạch phập phồng, nhìn vào thật khiến người ta có cảm giác muốn nôn mửa vô cùng.

Antonio quay đầu không dám nhìn thẳng, ngay sau đó một giọng nói âm u nói bằng tiếng nhân loại với khẩu âm cổ quái vang lên, “Tổ chất cơ thể của vật thí nghiệm số 2 quá thấp, không thể tiến hành thí nghiệm kế tiếp được, cho nên chúng ta phải cưỡng ép thể chất của hân tăng lên đến cấp A, quá trình này cực kì thống khổ. Có điều nếu như hân không chịu được, vậy hân cũng không xứng trở thành vật thí nghiệm của chúng ta. Tiếp tục gia tăng lượng dung dịch!” Đối phương lại dùng tiếng Satan ra lệnh.

Sau đó Antonio nghe thấy tiếng gào thảm thiết của Cố Khâm. Đó là tiếng thét không cách nào đè nén nổi, khiến cho cơ thể Antonio không thể kiềm chế được mà phát run, tóc gáy toàn thân đều dựng lên. “Chúng ta đi ra ngoài!” Hân kéo sĩ quan phụ tá, đi nhanh ra khỏi phòng thí nghiệm.

Cánh cửa ngăn lại tất cả âm thanh. Tay Antonio còn gắt gao nắm thiết bị khống chế cơ giáp của Cố Khâm. Hân vịn tường nôn ọe, sắc mặt trắng bệch, dạ dày cuộn lên, nhưng không nôn cái gì ra nổi. Hình ảnh vừa rồi cũng không phải hình ảnh tàn khốc nhất hân từng thấy, chẳng qua là lần này cảm giác chán ghét còn gây ảnh hưởng tới nhiều hơn cả thị giác. Đồng loại của hân bị Satan coi thành vật thí nghiệm mà lăng ngược một cách tàn nhẫn, còn cha của hân thì lại coi mấy con quái vật này là đồng minh của mình.

Từ nhỏ tới lớn, những gì hân học những gì hân biết, tư tưởng mà người xung quanh truyền thụ cho hân chính là đuổi đi kẻ xâm lăng, bảo vệ quốc gia của mình. Nhưng hiện tại, cha hân lại phản bội loài người, gia nhập đội ngũ của kẻ xâm lược.

Một khắc trước, Antonio còn là một binh lính của Liên minh, cùng đồng bạn đi săn Satan, một khắc sau hân thể nhưng lại đẩy người đã từng sống vai tác chiến với mình vào bẫy rập của kẻ địch. Khi bấy quái vật kia cười gằn tàn sát đồng loại của hân ngay trước mặt hân kia, tín ngưỡng của hân hoàn toàn sụp đổ, áy náy, hối hận, tức giận, tuyệt vọng... Các loại cảm xúc lăng trì thần kinh của hân, khiến cho hân lún sâu vào địa ngục, không cách nào thoát ra được...

...

Hình Chiến vừa về tới chiến hạm của đơn vị Chó điên liền tìm tới Mina. Lúc này cô đang ở cùng đám Roger chờ đợi tin của Cố Khâm. Hình Chiến không cộ kị người khác, dứt khoát hỏi, “Chiến Thần và Thương Lang ngoại trừ có thể hợp thể ra thì có còn liên hệ đặc thù nào không? Tôi phát hiện Chiến Thần có thể xác định vị trí của Thương Lang, nhưng lần này lại không có phản ứng gì, đây là vì tín hiệu bị che đi?”

Thấy Hình Chiến mặt âm trầm, Mina cũng biết tình hình không chuyển biến tốt. Cô cũng không đông dài, vô cùng dứt khoát giải thích, “Định vị và phương thức truyền tin mà cơ giáp các anh dùng giống với của

quân đội, ở trong một hoàn cảnh nhất định tín hiệu sẽ bị che đi. Nhưng trừ nó ra, còn có một hệ thống định vị đặc thù mà ông nội đang nghiên cứu, lực xuyên thấu của tín hiệu rất mạnh, đến nay chưa có bất kỳ chất gì hay phương pháp gì có thể ngăn lại loại tín hiệu này.”

“Nhưng loại tín hiệu này cũng có nhược điểm rất lớn. Nó chỉ có thể truyền một đối một, không thể truyền đa tuyến, hơn nữa, khoảng cách có thể truyền đi quá ngắn, truyền thẳng cũng chỉ dài gần gấp đôi chiều dài đoạn đường khi đi vòng quanh tinh cầu thủ đô một vòng. Nếu như hai chiếc cơ giáp cùng ở trên một hành tinh thì được, nhưng ở trong vũ trụ thì hoàn toàn không đủ. Ưu điểm duy nhất chính là một khi đã ở trong phạm vi truyền tin thì máy định vị nhất định sẽ có tín hiệu.”

“Nói cách khác, hiện tại Cổ Khâm bị Satan bắt, muốn cứu được cậu ấy ra thì cũng chỉ có cách đi sâu vào trong lòng địch?” Alvin lập tức phản ứng, chân mày hấn cau lại sắp chạm hấn vào nhau. Trước khi xuất phát, giác quan đặc thù của hắn đã báo động cho hắn, nhưng hắn lại không để ý tới. Hiện tại Cổ Khâm rơi vào tình cảnh nguy hiểm như thế, hắn luôn cảm thấy đó là trách nhiệm của mình, “Tôi đi cùng cậu! Cậu biết năng lực của tôi rồi, tôi có thể dự báo nguy hiểm!” Alvin vừa lên tiếng, những người khác cũng nhao nhao bày tỏ nguyện vọng muốn cùng đi tìm Cổ Khâm của mình.

“Các cậu sẽ chỉ kéo chân sau của tôi.” Hình Chiến nói một câu trực tiếp dội một gáo nước lạnh thấu tim vào bọn họ. Hiện tại y không có tâm tư đi chiếu cố trái tim thủy tinh của đám linh mới này, quay đầu tiếp tục hỏi Mina, “Cái hệ thống định vị này ở trong chiếc cơ giáp hay ở trên thiết bị khống chế? Một khi cơ giáp bị hư hại nghiêm trọng sẽ có hậu quả gì? Có ảnh hưởng tới việc hợp thể của cơ giáp không?”

“Ở trong cơ giáp và thiết bị khống chế đều có, đây cũng là vì để phòng ngừa vạn nhất. Cơ giáp hư hại đến mức gây ra tổn thương cho người điều khiển sẽ tự động thu hồi về trong thiết bị khống chế. Cơ giáp hợp thể được hợp thể từ những bộ phận hoàn hảo nhất của hai chiếc cơ giáp, vì thế tại trạng thái tốt nhất, sau khi cơ giáp hợp thể, kích thước của nó sẽ to hơn gấp đôi so với ban đầu, nhưng nếu như một trong hai chiếc bị hư hại, cơ giáp hợp thể sẽ chọn sử dụng bộ phận không bị hư hại khác. Thế nhưng kích thước nhỏ nhất của cơ giáp hợp thể cũng chỉ tương đương với bản thể ban đầu. Nếu như hai chiếc cơ giáp bị hư hại nghiêm trọng, vậy thì cơ giáp sau khi hợp thể tất nhiên cũng bị hư hại.”

Nói đến ý tưởng thiết kế, Mina liền thao thao bất tuyệt, “Muốn khiến cho hai chiếc cơ giáp hợp thể rất dễ, nhưng muốn làm cho cơ giáp tại thời điểm hợp thể thực hiện được động tác như trước khi hợp thể lại rất khó khăn. Kỹ thuật trụ cột của cơ giáp hợp thể là ở chỗ tại các tình huống khác nhau dùng các bộ phận khác nhau để hợp thể thành một hình dáng nào đó. Hơn nữa vấn đề không chỉ nằm ở việc kết hợp giữa các bộ phận với nhau mà còn phải xem xét tới hiệu quả cân đối sau khi hợp thể toàn bộ cơ giáp, nếu như một cánh tay to một cánh tay nhỏ thì còn ra làm sao nữa!”

“Nhưng nếu như thiết bị khống chế không ở trên người Cổ Khâm thì sao? Chẳng lẽ Satan lại không tháo nó xuống rồi mang đi xử lý sao?” Roger lo lắng hỏi.

“Ông nội là người theo đuổi sự hoàn mỹ, trong quá trình chế tạo, Thương Lang đều được dùng kỹ thuật tân tiến nhất và tài liệu tốt nhất. Thiết bị khống chế của nó sẽ khác với kiểu thiết bị khống chế truyền thống chỉ cần bị xuất hiện vết nứt sâu là sẽ phá hỏng không gian bên trong thiết bị, khiến cho người dùng không thể gọi cơ giáp ra. Loại thiết bị khống chế kiểu mới này có nhiều cửa không gian, cho dù gây thành năm sáu bảy tám phần, chỉ cần có một cửa không gian còn nguyên thì cơ giáp sẽ có thể thuận lợi ra vào.” Mina vô cùng tự tin với điểm này, “Trừ phi Satan lập tức ném thiết bị khống chế vào vũ trụ, bằng không thì Cổ Khâm chắc hẳn sẽ ở ngay gần nó.”

“Ừ.” Hình Chiến trong lòng đã có ý tưởng, “Trước khi tôi và Cố Khâm trở về, các cậu hãy nghe lệnh của Hứa Thiếu Phong.”

“Cậu không nghỉ ngơi một chút sao?” Chịu đựng tới bây giờ mọi người đều có chút mệt mỏi chứ đừng nói tới Hình Chiến vẫn luôn chỉ huy ngoài tiền tuyến lúc trước. Áp lực của y lớn hơn so với bọn họ rất nhiều, bây giờ thể nhưng một chút mệt mỏi cũng không có, giờ lại còn đang chuẩn bị tiếp tục một mình lên đường chiến đấu.

“Không cần.” Hình Chiến không có nhiều thời gian. Mặc dù Cố Khâm tạm thời không bị nguy hiểm tới tính mạng, nhưng ai biết Satan sẽ làm loại thí nghiệm đáng sợ gì với đối phương? Trước khi thấy được Cố Khâm y hoàn toàn không dám thả lỏng. Huống chi trong quá khứ, thời điểm chiến tranh kịch liệt nhất, y đã từng liên tục chiến đấu cường độ cao trong bảy ngày cơ hồ không chớp mắt, hiện tại vẫn còn chưa là gì cả.

Hình Chiến liên lạc với Cố Hoảng một lần nữa, “Tôi lập tức lên đường, ông dùng hỏa lực yểm trợ cho tôi.”

“Cậu có thể đi, nhưng phải mang theo hai người đi, Hứa Thiếu Phong và Alvin Hudson.” Cố Hoảng mặt không thay đổi bổ sung, “Mang theo Hudson là lệnh của Nguyên soái. Cậu không cần phân tâm bảo vệ cậu ta, việc này cậu có thể giao cho Hứa Thiếu Phong. Cậu hẳn là biết, bây giờ không phải là thời điểm cậy mạnh đâu.”

Hình Chiến trầm mặc ba giây, cuối cùng thỏa hiệp, “Tôi biết.”

Bên kia, thấy quân đội của Cố Hoảng chậm chạp không đuổi theo, Mendel có chút sốt ruột. Hiện tại Cố Hoảng vẫn còn ở quá gần địa phận của Liên minh, muốn che chắn liên lạc giữa quân đội với bên ngoài còn có chút khó khăn. Không thể chặn lại liên lạc giữa Cố Hoảng với liên minh, cũng tức là hẳn không cách nào khiến cho Cố Hoảng rơi vào trạng thái tứ cổ vô thân. Không thể một lưới bắt hết, đồng nghĩa với việc Cố Hoảng rất có thể sẽ chạy thoát, sau này sợ rằng sẽ không tìm được cơ hội hoàn mỹ như vậy nữa. Mendel thực không muốn buông tha.

Việc Cố Khâm mất tích dường như không thể khiến cho Cố Hoảng xung động hơn chút nào, ngược lại còn khuyên được Hình Chiến đang nổi điên trở về, vì vậy kế hoạch hoàn hảo của Mendel cũng thành vô dụng. Rõ ràng đã bố trí thỏa đáng hết thảy, con mồi thể nhưng lại cách hố bẫy chỉ có một bước quanh quẩn không tiến lên. Không lẽ Cố Hoảng thật sự lạnh lùng với con trai mình như thế? Mendel quyết định đổ thêm dầu vào lửa. Hẳn để cho quân đội của Satan một lần nữa quay lại tiền tuyến, phát động tấn công mãnh liệt về hướng Cố Hoảng, cũng truyền hình ảnh Cố Khâm bị Satan bắt sang cho Cố Hoảng, hy vọng dựa vào nó có thể chọc giận vị tướng quân tỉnh táo mà khắc chế này.

Đoạn thu hình này dường như đã có tác dụng. Quân Satan nghênh đón phản kích mãnh liệt của quân Liên minh. Vốn là chỉ định giả bộ không địch được vừa đánh vừa lui, nhưng không ngờ quân Liên minh lại giống như ăn phải thuốc nổ vậy, một cái liên bạo phát, đột nhiên hung mãnh đến dị thường, đánh cho Satan vốn đang lơ đãng phải tỉnh mộng. Trong lúc nhất thời làm sao còn có thể vừa đánh vừa lui nữa, căn bản chính là bị đuổi ôm đầu trốn chui trốn lủi như chuột!

Mendel cũng không tiếc rẻ tổn thất binh lực của Satan, dù sao chỉ cần đạt tới hiệu quả bản thân muốn là được. Lần này Satan vương phái binh lực ra nhiều như vậy, dư sức bao vây cả quân đoàn của Cố Hoảng.

Cổ Hoàng bám càng chặt càng có lợi kế hoạch của hắn. Chẳng qua là hắn cũng không biết, có ba chiếc cơ giáp đã lợi dụng sự đánh lạc hướng của hỏa lực mà lén vào trong quân Satan.

66. Chương 66: Tiến Hành Giải Cứu

Cơ giáp cỡ nhỏ so với chiến hạm thì thật sự là quá nhỏ, trong lúc kịch chiến rất khó có người chú ý tới bọn họ, càng sẽ không có ai nghĩ tới bọn họ có thể xuyên qua hỏa lực dày đặc như vậy mà vẫn còn có thể nguyên vẹn.

Đây có thể nói là công của cảm ứng đặc thù của Alvin. Ngay từ đầu, trực giác né tránh nguy hiểm của Alvin đã khiến cho người khác phải thất phục. Tại lần so đấu giữa học viên năm nhất và học viên năm trên trước Giải đấu Liên trường kia, Alvin có thể nói chính là bị bất đắc dĩ phải làm việc quá khả năng, nhưng hắn lại có thể khống chế hạm đội chạy thoát khỏi công kích mãnh liệt của Niên Lăng Húc, lại còn chống đỡ được lâu mà chỉ tổn thất lẻ tẻ mấy chiếc chiến hạm, giống như chỉ là đang đùa giỡn với đối phương thôi vậy.

Nhưng tình huống bây giờ lại rất nguy hiểm, đi nhằm một bước chính là vạn kiếp bất phục. Áp lực của Alvin lớn hơn, nhưng càng nguy hiểm, năng lực của hắn lại càng trở nên xuất sắc. Phán đoán của hắn chưa từng sai lầm, trong lúc vô tình đã giảm bớt rất nhiều gánh nặng cho Hình Chiến. Nếu không có Alvin, chỉ dựa vào một mình Hình Chiến thì đoạn đường này sẽ rất khó khăn. Còn Hứa Thiệu Phong cũng rất tận tâm với công việc mà bảo vệ Alvin, nghe theo mệnh lệnh của Hình Chiến.

Thực ra thì họ cũng không có một mục tiêu cụ thể, chẳng qua chỉ là không ngừng đi sâu vào trong lòng quân địch mà thôi. Càng đi sâu vào, phòng thủ của Satan lại càng lỏng lẻo, đại khái là bởi vì cho rằng với tình hình trận chiến phía trước thì phải mất một thời gian nữa mới đánh được tới chỗ này.

Trên đường đi, họ phát hiện binh lực của Satan phải nhiều hơn so với bọn họ dự đoán rất nhiều, bốn phương tám hướng nhìn không hết, đừng nói là một chiếc cơ giáp, cho dù là cả một đơn vị rơi vào chỉ sợ cũng rất khó an toàn rút lui. Việc này làm cho Alvin và Hứa Thiệu Phong càng thêm lo lắng về tình cảnh của Cổ Khâm hơn. Họ có thể cứu Cổ Khâm ra sao? Vạn nhất họ kinh động quân địch, họ nên làm thế nào để xông ra khỏi vòng vây đông nghìn nghịt này?

Sau khi vượt qua ranh giới tiền tuyến bọn họ liền cắt đứt liên lạc với quân đoàn, từ lúc này họ chỉ có thể dựa vào bản thân. Hình Chiến hiện tại không có tâm tư lo lắng về sau này, bây giờ nhiệm vụ duy nhất của y chỉ có tìm được Cổ Khâm. Y thời thời khắc khắc chú ý đến màn hình theo dõi của Chiến Thần xem có thể hiện vị trí của Thương Lang không, nhưng kết quả lại thường làm cho y thất vọng. Y bắt đầu hoài nghi, không rõ phương hướng của họ có đúng hay không, trận tuyến của quân Satan kéo dài như vậy, vượt xa phạm vi của tín hiệu, có lẽ vị trí của Cổ Khâm nghiêng về phía bên phải nhiều hơn chẳng? Hoặc là bên trái?

Hình Chiến không thích đánh cược, nhưng lần này y lại không thể không cược một lần vào vận khí hư vô mờ mịt này. Y tình nguyện tin tưởng là mình may mắn, Cổ Khâm cũng vậy, bởi vì việc bọn họ sống lại chính là may mắn lớn nhất trong đời.

Sau khi khẩn trương căng thẳng trốn tránh cả một ngày, thể lực của Alvin tụt xuống rất nhanh. Mặc dù trước khi lên đường đã mang theo thuốc nâng cao tinh thần tốt nhất, thế nhưng thứ này lại không thể dùng nhiều, sẽ gây tổn hại tới cơ thể. Nói cách khác nếu qua mấy tiếng nữa mà còn chưa tìm được Cổ Khâm, vậy

thì Alvin phải tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Nếu không cách nào tập trung chú ý, loại giác quan thứ sáu đặc thù này làm sao còn có thể có hiệu quả? Đến lúc đó Hình Chiến dĩ nhiên sẽ không thể nào chờ đối phương khôi phục thể lực, y sẽ để Hứa Thiếu Phong đưa Alvin trở về, bản thân thì sẽ tiếp tục tiến vào sâu hơn, Alvin đã góp sức quá nhiều rồi.

Có lẽ là trời cao không đành lòng, tại thời điểm Alvin vẫn còn có thể chịu đựng, Chiến Thần nhận được tín hiệu của Thương Lang. Tinh thần mọi người chấn động một cái, cuối cùng cũng có mục tiêu xác định!

Nhưng khi họ càng đến gần điểm kia, canh phòng Satan lại càng nghiêm ngặt, không còn lỏng lẻo như trước nữa. Bọn họ phát hiện ra nơi tín hiệu Thương Lang truyền ra là ở trên một chiếc chiến hạm khổng lồ, bề ngoài dữ tợn. Đó là... chủ hạm của địch?!

Alvin trợn tròn mắt, “Chúng ta đi vào thế nào đây?” Cho dù hắn có cảm ứng đặc thù thì cũng không phá nổi phòng ngự dày đặc như thế! Đây chính là chủ hạm của quân địch, không phải là chiến hạm nào khác! Nghĩ tới đây, Alvin lại càng thấy không tự tin.

Hình Chiến không trả lời, chỉ cố gắng kìm chế lại tâm trạng nóng nảy muốn lập tức vọt vào tìm Cố Khâm, bình tĩnh mà quan sát chiếc chiến hạm địch này. Y để hai người Alvin tìm một chỗ tương đối an toàn đợi, còn bản thân thì bay vòng quanh chủ hạm vài vòng, tốn nửa ngày để thăm dò quy luật hoạt động của lính canh Satan. Sau khi trở lại, Hình Chiến nói thẳng, “Nhiệm vụ của hai người hiện tại đã kết thúc, hai người có thể trở về. Chuyện tiếp theo giao cho tôi xử lý.”

“Đã tới đây rồi mà cậu còn đuổi chúng tôi đi?!” Alvin không dám tin trợn mắt nhìn y.

“Cậu sẽ kéo chân sau.” Một khi lên chiếc chiến hạm kia, cho dù lúc đầu không bị địch phát hiện đi chăng nữa thì đến cuối, khi dẫn Cố Khâm đi cũng sẽ nhất định phải va chạm với Satan. Ngay cả Hình Chiến cũng không dám đảm bảo mình sẽ an toàn trốn thoát chứ đừng nói tới Alvin, “Hai người mau rời khỏi chỗ này.” Hình Chiến lưu lại những lời này, sau đó lặng yên không một tiếng bay về hướng chiến hạm địch.

“Cái gì vậy, cậu ấy cho rằng chỉ như vậy là có thể bỏ mặc tôi?” Alvin nhỏ giọng thì thầm, chăm chú nhìn bóng dáng của Hình Chiến, cũng bám theo.

Hứa Thiếu Phong lái cơ giáp bay cách hắn nửa bước, “Này tiểu quý, cậu tốt nhất nên phục tùng mệnh lệnh.” Nghe vào giống như cảnh cáo, nhưng giọng điệu lại thật lười biếng, tựa như bản thân hắn không phải là đang ở trong lòng địch mà là đang nghỉ ngơi ở một quầy rượu vậy.

“Vậy anh theo tôi làm gì?” Alvin liếc mắt, có điều đối phương không thấy được.

Hứa Thiếu Phong chắc chắc hai tiếng, “Tướng quân ra lệnh tôi bảo vệ cho cậu.” Bản thân từng nghe qua năng lực của Alvin, nhưng hôm nay tận mắt thấy được tác dụng khủng bố của loại giác quan thứ sáu quỷ dị này, cũng khó trách Tướng quân lại đi coi trọng cậu ta đến như vậy. Không biết có mang lại may mắn gì không, nhưng mà kỹ năng tránh xui thì lại tôi luyện đến vô cùng thuần thục rồi. Chỉ cần bản thân đi theo cậu ta, muốn chết đúng là thật không dễ dàng.

Hình Chiến cũng không biết phía sau mình đã mọc ra hai cái đuôi, vì để cho bản thân không bị ảnh hưởng, y đã chặn lại liên lạc với những người khác. Theo như y quan sát, cứ cách bốn mươi phút chiến hạm tuần tra của Satan sẽ thay ca một lần, đến lúc đó cửa vận chuyển sẽ mở ra. Y bám vào đáy một chiếc chiến hạm đang thay ca, đi theo chiến hạm vào đến chiến hạm địch. Chiếc cơ giáp cỡ nhỏ cao ba mét ở trong vũ trụ thì không là gì cả, nhưng khi lên đến chiến hạm địch rồi thì có thể coi như vật khổng lồ. Hình Chiến lập tức thu hồi Chiến Thần, tận lực giảm xuống cảm giác tồn tại của mình xuống. Trước khi tìm được Cố Khâm, có thể trốn bao lâu thì trốn bấy lâu.

Cũng may vận khí của Hình Chiến tốt. Trước kia, trên chiến hạm này cứ cách một thời gian sẽ lại kiểm tra xem trên chiến hạm có xuất hiện sinh vật ngoại lai hay không, nhưng vì có đám Mendel ở trên này, nên việc kiểm tra này tạm thời bị dừng lại, bởi thế mà Hình Chiến cũng không bị phát hiện.

Thế nhưng nơi này khắp nơi đều có camera theo dõi, chỗ nào cũng có Satan canh gác, một người muốn không bị nhìn thấy thật sự khó khăn, đi nửa bước cũng rất vất vả. Cũng may Hình Chiến mang theo một dụng cụ tàng hình, có thể thông qua khúc xạ ánh sáng xung quanh khiến cho người sử dụng tàng hình đi. Khi đứng bất động thì hoàn hảo, nhưng khi di chuyển sẽ gây ra một ít chấn động, biên độ di chuyển càng lớn thì sơ hở càng nhiều, cho nên kỹ thuật này luôn bị coi là vô dụng, tạm thời không được sử dụng vào phương diện chiến đấu. Thế nhưng vào hôm nay, cái dụng cụ phụ trợ vô dụng này lại phát huy tác dụng mấu chốt.

Dưới sự che chắn của thiết bị tàng hình, Hình Chiến chậm chạp xê dịch về phía mục tiêu, cuối cùng chỉ còn cách Thương Lang có một bước. Tín hiệu được truyền tới từ một căn phòng cửa đóng chặt, cách đó không xa còn có Satan đang đứng canh. Y đang suy nghĩ nên làm thế nào để đi vào thì cửa lại mở ra, đi ra thế nhưng lại là con người!

Hình Chiến quyết định thật nhanh, đánh một quyền vào giữa bụng đối phương. Người nọ không chút phòng bị mà lão đảo lùi về sau, ngay sau đó liền bị Hình Chiến che miệng, một tay kia của y giam cầm nửa người trên đối phương, lắc mình vào, cửa vừa mới mở ra lại tự động đóng lại. Động tác của Hình Chiến rất nhanh, Satan kia cũng vì góc độ mà không chú ý tới chuyện vừa xảy ra.

Cố Khâm không ở trong phòng, nhưng Hình Chiến thấy Antonio, cùng với thiết bị khống chế của Thương Lang ở trong tay đối phương. Hình Chiến khống chế người dè ngã hẳn xuống đất, hai tay cầm đầu đối phương không chút do dự vặn một cái, rắc một tiếng giòn giã, cổ người này lập tức bị y bẻ gãy! Ngay sau đó y tấn công về phía Antonio, dùng thủ pháp tương tự chế ngự đối phương.

“Cố Khâm ở đâu?” Hình Chiến lạnh lùng hỏi.

“Ừm, ừm...” Antonio bị che miệng không nói ra được một từ hoàn chỉnh. Hắn biết Hình Chiến sẽ tới cứu Cố Khâm, lại không ngờ rằng đối phương sẽ đến nhanh như thế! Mặc dù Hình Chiến vừa gấp đã giết sĩ quan phụ tá kia, Antonio lại không cảm thấy sợ, ngược lại còn sinh ra cảm giác sung sướng không cách nào nói rõ. Có lẽ đối phương có thể giúp mình thoát khỏi khổ cảnh bây giờ.

“Đừng giở trò với tôi, nếu không kết cục của anh cũng sẽ giống như người khi nãy.” Hình Chiến cảnh cáo xong, từ từ buông tay đang che miệng Antonio ra.

“Mang tôi đi cùng đi!” Thốt ra lời này xong, Antonio liền hối hận. Dù cho hắn có trở lại Liên minh Nhân loại thì chẳng lẽ còn có thể xóa đi tội mà bản thân đã phạm vào trước đó sao? Huống chi hắn còn có một người cha phạm tội phản bội! Ai sẽ tin tưởng hắn vô tội? Antonio cười khổ, “Được rồi, coi như tôi chưa nói. Tôi biết Cổ Khâm ở đâu, tôi đưa cậu tới.”

“Mendel đã phản bội, tôi dựa vào cái gì mà tin anh?” Ánh mắt Hình Chiến sắc bén mà nhìn chằm chằm hắn.

“Cậu chỉ có thể tin tôi. Tôi không biết cậu vào bằng cách nào, nhưng cậu cũng thấy rồi, canh gác bên ngoài nghiêm ngặt như thế, còn có giám thị, cậu làm sao trốn nổi?” Antonio nằm mơ cũng muốn ở cùng một quân với Hình Chiến, nhưng không ngờ sẽ lại là dưới tình huống này, “Mà tôi thì lại có thể làm được!”

Hình Chiến vẫn vô cùng hoài nghi, “Anh muốn cái gì?”

“...Tôi không biết.” Antonio cười khổ, “Có lẽ chỉ là vì lương tâm bất an đi? Cổ Khâm là vì tôi nên mới bị Satan bắt.” Những lời này khiến cho sát khí không chút che giấu nào của Hình Chiến lại nồng đậm lên. Antonio chống lại ánh mắt y, “Bất kể cậu có tin hay không, trước khi tôi lên trên chiếc chiến hạm này, tôi cũng không biết cha mình đã phản bội. Nhưng mà bây giờ, dù tôi không muốn, cũng không thể trở về được quá khứ.”

Hình Chiến không phát hiện vấn đề gì trong mắt Antonio, đối phương nói không sai, y chỉ có thể lựa chọn tin vào hắn. Y cảm thiết bị khống chế Thương Lang lên cất vào trong ngực, “Đưa tôi đi tìm Cổ Khâm.”

“Được.” Antonio nói ra biện pháp của mình, “Người mà cậu vừa giết kia là sĩ quan phụ tá cha tôi phái tới bảo vệ tôi. Thân hình hắn không khác nhiều so với cậu, cậu chỉ cần thay quần áo của hắn là được, Satan sẽ không phân biệt được, cũng giống như chúng ta nhìn vào chúng thì sẽ thấy tên nào cũng giống nhau như đúc vậy. Cậu cùng tôi đi ra ngoài, họ sẽ không để ý tới cậu. Thế nhưng, trừ căn phòng này, bên ngoài chỗ nào cũng có giám thị, bọn họ có Satan phiên dịch ngôn ngữ nhân loại đặc biệt đi theo giám sát chúng ta. Sau khi chúng ta đi ra cậu phải theo sát tôi, đừng nói gì.”

Cửa phòng lần nữa mở ra. Hình Chiến và Antonio cách nhau nửa bước lần lượt ra khỏi phòng. Với khoảng cách như vậy, chỉ cần đối phương có hành động khác thường gì, Hình Chiến liền có thể dùng tốc độ nhanh nhất để hạ gục đối phương.

Đúng như Antonio nói, Satan căn bản không phân biệt được Hình Chiến và sĩ quan phụ tá. Satan cách đó không xa kia chỉ nhìn bọn họ một cái, cũng không có phản ứng gì khác.

67. Chương 67: Cổ Khâm Phát Cuồng

Antonio cùng Hình Chiến đi một đường thông suốt không gặp trở ngại gì tới trước cửa phòng thí nghiệm. Từ sau ngày đó Antonio cũng chưa thấy qua Cổ Khâm. Hắn không biết giờ Cổ Khâm đã bị tra tấn thành bộ dạng gì, đối mặt với cánh cửa kia, bước chân của hắn chần chờ, trong lòng sinh ra cảm giác khiếp đảm. Ngay tại thời điểm hắn còn đang do dự, cửa lại tự động mở ra. Một tên Satan bước ra, con mắt quá cỡ chuyển từ mặt Antonio tới mặt Hình Chiến, dừng lại một lúc, từ đầu tới cuối chặn ở cửa không nhúc nhích.

Hình Chiến còn tưởng rằng đối phương đã nhận ra mình không phải là sĩ quan phụ tá kia, y hơi căng người lên, tùy thời chuẩn bị công kích. Thế nhưng tên Satan kia cuối cùng chỉ dùng giọng điệu hung ác mà quang quác với bọn họ một hồi, có lẽ là đang mắng mỗ hoặc là cảnh cáo cái gì đó, sau đó mới chen vào giữa hai người họ mà đi ra. Antonio tựa hồ đang sững sờ, đứng ở đó một lúc lâu mà không đi vào, tới khi Hình Chiến không dấu vết đẩy hắn một cái hắn mới đi vào trong phòng thí nghiệm.

Bên trong có bốn Satan đang canh gác, hai Satan là nhân viên nghiên cứu. Sau đó Hình Chiến thấy được Cổ Khâm nằm trên bàn mổ — Cổ Khâm nhắm hai mắt, chân mày cau chặt, trên người bị nổi mấy cái ống truyền, ngoài ra thì tựa hồ không có gì khác biệt so với trước kia. Nhưng Hình Chiến lại biết e rằng chuyện cũng không tốt đẹp gì như bề ngoài. Tâm y càng lúc càng căng thẳng, hận không thể lập tức xông lên kiểm tra thân thể đối phương từ trên xuống dưới một lần, nhìn xem đám Satan đã làm gì với hắn. Antonio thì chú ý thấy da Cổ Khâm đã khôi phục bình thường, không nổi lên mạch máu màu đen nữa, tựa như chuyện hắn thấy ngày đó chẳng qua chỉ là ảo giác.

Bọn họ vừa đi tới, ánh mắt của tất cả Satan trong phòng đều tập trung lên trên người họ. Một nhân viên nghiên cứu Satan vô cùng đắc ý đi tới đi lui bên bàn mổ, phát ra tiếng cười khó nghe, “Hai người tới đúng lắm! Tôi đang muốn tiến hành lần tiêm cuối cùng, vật thí nghiệm số hai lập tức có thể hoàn thành biến đổi!”

Nắm tay Hình Chiến đã siết chặt thành quyền, y không khống chế được mà bước về phía trước mấy bước. Satan canh gác lập tức ngăn lại bước đi của y, mắt lom lom nhìn y.

“Ngăn cái gì? Tôi chính là muốn họ đến chứng cái thời khắc vĩ đại này!” Satan kia trách cứ vài tiếng, tên canh gác lại tránh ra, để mặc Hình Chiến tới gần.

Antonio lại đứng im tại chỗ. Hắn không biết Hình Chiến định làm gì, nhưng cách xa một chút bao giờ cũng tốt hơn. Hiện tại hắn có chút hối hận, nhờ Hình Chiến thật sự cứu được Cổ Khâm, chẳng lẽ hắn còn có thể chạy theo bọn họ sao? Nhưng nếu không chạy, sau này nếu Satan thông qua giám sát thấy mình chính là người đưa y tới, hắn phải giải thích như thế nào? Tiếp tục đi theo cha chịu đựng tra tấn tinh thần đáng sợ ở giữa đám xâm lược, hay là cùng Hình Chiến quay trở về Liên minh Nhân loại, chịu chỉ trích và lửa giận vì sự phản bội của cha mình?

Không, có lẽ là hắn suy nghĩ nhiều quá. Hình Chiến có thể chạy khỏi nơi này hay không vẫn còn chưa biết, lực lượng canh phòng trên chiến hạm này có thể so với cả một đơn vị, một người hay hai người làm sao có thể đối mặt chống lại cả một đơn vị quân đội? Chớ nói chi là nơi này là chủ hạm của địch, cho dù có chạy được, bên ngoài cũng sẽ có vô số chiến hạm phòng thủ, Cổ Khâm không phải vì thế mà mới bị Satan bắt được hay sao? Hắn không tin có thêm một Hình Chiến là có thể phá được vòng vây này. Chẳng qua là Hình Chiến làm thế nào dưới tình huống thần không biết quỷ không hay mà leo lên chiến hạm, điểm này Antonio từ đầu tới cuối vẫn nghĩ không ra, có lẽ đối phương có phương pháp đặc thù gì đó.

“Tiêm thuốc!” Tên Satan kia cao giọng ra lệnh. Chỉ thấy trong ống truyền tới chất lỏng màu đỏ, khi chất lỏng truyền vào cơ thể, mạch máu của Cổ Khâm lại một lần nữa biến thành màu đen. Hắn chợt mở mắt ra, đầy mắt phủ đầy tia máu. Đau đớn hai ngày này luôn như muốn xé rách thần kinh của hắn, hắn căn bản không nghĩ ngơi phút nào, muốn hôn mê cũng không được. Giọng vì gào thét mà khàn đi, hắn đã sớm chết lặng với đau đớn, cơ thể chẳng qua là theo bản năng co giật.

Tay phải Hình Chiến không biết từ lúc nào đã xuất hiện một chiếc dao găm. Y giống như dã thú nổi điên mà nhào tới, dùng dao găm đâm vào mắt Satan! Cổ tay y hung hăng xoay một cái, dịch não hòa lẫn máu màu xanh phun ra. Cùng lúc đó, tay trái y giơ lên một khẩu súng laze, nhắm chính xác vào mấy tên Satan khác vì chuyện xảy ra đột ngột mà chưa kịp phản ứng. Tiếng báo động chói tai lập tức vang khắp cả chiếc chiến hạm.

Hình Chiến rút dao găm ra liên tiếp cắt đứt tất cả ống dẫn trên người Cổ Khâm. Chất lỏng màu đỏ máu phọt ra đầy dất, tiếng mặt đất bị ăn mòn xèo xèo vang lên, quả thực không cách nào tưởng tượng được thứ này vào trong cơ thể con người lại không ăn mòn da thịt, mà Cổ Khâm kết quả đã phải chịu bao nhiêu thống khổ?

Chất lỏng đã không bị truyền thêm vào nữa, nhưng đau đớn trong cơ thể nhất thời vẫn còn đang hành hạ Cổ Khâm. Mạch máu màu đen cũng không biến mất, nổi bật đến nhức mắt vô cùng. Hình Chiến đổ cả mắt tháo dụng cụ trời Cổ Khâm ra, ôm Cổ Khâm vào ngực, một phát súng phá xuyên thiết bị khổng lồ cạnh cửa, khiến cho cánh cửa điện tử mới mở một nửa bị dừng nửa đường, chỉ hở ra một lối đi hẹp.

Rất nhanh, Satan canh gác võ trang đầy đủ đã xông về phòng thí nghiệm, nhưng bởi vì lối đi quá nhỏ nên một lần chỉ có thể đủ cho một Satan tiến vào. Hình Chiến một tay ôm Cổ Khâm, vừa bắn về phía cửa. Y biết nhược điểm của Satan, nhưng lại cố ý tránh khỏi những vị trí trí mạng kia, khiến cho một hai tên Satan từ đầu tới cuối đều bị kẹt ở cửa không cách nào tiến hay lùi được.

Hình Chiến nhìn về phía Antonio đang trốn ở góc phòng, “Đến!” Antonio theo phản xạ nghe lệnh của y, chỉ thấy Hình Chiến ném cho hắn một bộ quần áo, “Mặc vào cho cậu ấy. Đừng để tôi thấy anh có động tác dư thừa, nếu không tôi lập tức móc mắt anh ra!”

Âm thanh đối chiến kịch liệt vang không dứt bên tai, còn có Satan đang cố phá cửa, nhưng bởi vì phòng thí nghiệm cũng được xây với độ an toàn rất cao, cửa cực kỳ chắc chắn, sợ rằng phải tốn rất nhiều công sức. Antonio khẩn trương bắt an, một khi cửa bị phá, Satan canh gác sẽ đồng loạt xông vào, giữa lúc kịch chiến chúng còn có thể để ý tới thân phận của mình mà chỉ công kích mỗi Hình Chiến thôi sao? Thực lực của Hình Chiến rất mạnh, Cổ Khâm lại có Hình Chiến bảo vệ, sợ rằng người bị bắn thành mảnh vụn trước tiên chính là hắn đi?

Bước chân tử vong dần ép tới, Antonio run rẩy đi đến gần Hình Chiến, hy vọng Hình Chiến trong lúc bảo vệ Cổ Khâm có thể cùng lúc thuận tiện giúp mình. Hắn mặc quần cho Cổ Khâm trước, mạch máu đen trên người đối phương vẫn có thể thấy được rõ ràng. Vào lúc hắn chuẩn bị tiếp tục mặc áo vào cho đối phương, bụng hắn đột nhiên bị người dùng lực đánh thật mạnh vào, cả người bị đánh bay ra ngoài, lưng va mạnh vào vách tường, đau nhức lúc này mới bắt đầu kéo tới. Hắn ôm bụng ngồi chồm hổm dưới đất, đau đến toát mồ hôi lạnh. Hắn thấy Cổ Khâm đứng lên, đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập sát khí quét qua mình, cuối cùng rơi lên người mấy tên Satan.

“Cổ Khâm?” Hình Chiến không biết Satan tiêm cái gì vào người Cổ Khâm, nhưng lúc này hắn tựa hồ đã lâm vào trạng thái cuồng bạo, chỉ cần đến gần Hình Chiến có thể cảm nhận được sức mạnh của Cổ Khâm tăng vọt lên, A-, A, A+, cuối cùng thể nhưng còn đột phát tới cấp S! Mạch máu đen ngày càng nổi rõ, lộ hẳn lên, giống như vô số dây leo chết khô chẳng chịu dây dưa, tựa như ác ma tới từ địa ngục, âm u mà khủng bố.

“Cổ Khâm!” Hình Chiến tóm lấy cánh tay Cổ Khâm, thế nhưng lại bị hấn gạt ra.

Cổ Khâm tay không nhấc hẳn chiếc bàn đầy máy móc lên, mấy thứ máy móc tinh vi kia rơi ầm ầm xuống đất, hấn nâng bàn vọt về phía cửa, phang mạnh bàn vào cơ thể Satan đang chen vào, trực tiếp đánh cả đám Satan bay ra ngoài.

Hình Chiến hơi sững sờ, theo sát phía sau lao ra khỏi phòng thì nghiệm. Lúc này, Cổ Khâm đang tóm lấy xúc tu của một tên Satan mà quăng tròn, đánh đám Satan đang xúm lại ngã trái ngã phải. Tiếp đó lại thấy hai tay hấn giang rộng, mỗi bên nắm một chiếc xúc tu, dùng sức kéo ra ngoài. Satan phát ra tiếng kêu thảm thiết sợ hãi, lại cứ thế mà bị Cổ Khâm xé thành hai nửa! Nội tạng bên trong rơi đầy đất, cả đám Satan canh gác đều bị cảnh tượng thảm khốc này khiến cho ngây ngẩn cả người.

Cổ Khâm tùy ý chọn một hướng vọt vào trong đám Satan. Hấn dùng thi thể Satan khi nãy làm tấm chắn, trong tay không có vũ khí, nhưng mỗi quyền mỗi cước của hấn cũng đã hàm chứa lực lượng khó mà tưởng tượng nổi. Nắm đám của hấn trực tiếp đánh xuyên mũ sắt của Satan, trực tiếp chọc qua mắt Satan đánh nát não chúng, một cước của hấn có thể đá bay một tên Satan, cơ hồ mỗi một chiêu đánh ra sẽ khiến cho một tên Satan mất mạng.

Có điều dưới tình huống bị tấn công liên tục như vậy Cổ Khâm cũng rất khó mà không bị thương, nhưng hấn lại giống như hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, động tác cũng không ngừng nghỉ chút nào, vết thương có sâu hơn cũng không thấy máu chảy ra, cơ thể hấn tựa như biến thành tường đồng vách sắt rồi vậy.

Năng lực như vậy hiển nhiên đã không phải mức độ của cấp S thông thường, Satan rốt cuộc đã tìm cái gì cho Cổ Khâm?! Hình Chiến vô cùng đau lòng, thật sự rất muốn trực tiếp đánh ngất đối phương, nhưng y lại lo rằng không để cho Cổ Khâm phát tiết hết ra sẽ tạo thành tổn thương gì đó với cơ thể hấn. Vô luận có thể nào, bọn họ cũng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này! Cũng may phương hướng Cổ Khâm lựa chọn chính là hướng đi tới cửa vận chuyển mà y đi qua trước đó. Hình Chiến theo sát sau lưng Cổ Khâm, Satan phía trước để Cổ Khâm giải quyết, y phụ trách truy binh ở phía sau.

Satan căn bản không làm gì được Cổ Khâm, cuối cùng đành phải dùng tới cơ giáp. Cơ giáp cao năm mét khiến cho cả đường đi đều bị chặn, có điều những chiếc xúc tu đang vung loạn của cơ giáp bản thể kia lại ngăn trở sự công kích của những Satan khác, ngược lại lại giảm đi tỷ lệ bị thương của Cổ Khâm. Đối mặt với cơ giáp cao lớn, Cổ Khâm không hề tỏ ý muốn tránh khỏi tấn công của chúng, hấn trực tiếp ôm lấy một cái xúc tu của cơ giáp, vọt vào trong đám xúc tu di chuyển thật nhanh trong ấy, cuối cùng buộc hết tất cả đám xúc tu này vào một chỗ.

Thấy Satan gọi cơ giáp ra, Hình Chiến lập tức gọi Chiến Thần ra. Hiện tại Cổ Khâm không có vũ khí, cho nên y lấy ra dao găm của Chiến Thần cắm xuống đất. Mặc dù là chiếc dao găm nhỏ nhất, nhưng với Cổ Khâm mà nói thì vẫn phải dùng cả hai tay mới có thể cầm cán dao được. Suy nghĩ của Cổ Khâm khi chiến đấu vẫn rất rõ ràng, hấn trực tiếp rút dao găm ra, mà Satan phát hiện tình huống không ổn lại tự mình bò ra từ trong phòng điều khiển của cơ giáp, ngược lại lại cho Cổ Khâm một cơ hội hoàn hảo. Hấn vác dao găm lên dùng sức đâm về phía đối phương, trực tiếp đâm xuyên tim tên Satan này!

Khi Hứa Thiếu Phong và Alvin lái cơ giáp nhảy ra khỏi khúc quanh thì vừa lúc thấy được màn này — Cổ Khâm mặt không đổi sắc đứng trên cơ giáp Satan, cơ thể tên Satan bị một chiếc dao găm khổng lồ xuyên qua, máu màu xanh phun mạnh ra ngoài. Chiến Thần giống như vệ sĩ khổng lồ đứng sau hấn trút hỏa lực

xuống. Alvin nhảy bén phát hiện, trạng thái của Cố Khâm khác với khi bình thường, trở nên vô cùng có tính xâm lược, khiến cho người không khỏi sợ hãi. Cũng may hắn còn có thể phân biệt địch ta, không đi công kích bọn họ.

“Hình Chiến! Phòng giam trên chiếc chiến hạm này đã bị chúng tôi phá hết, chúng ta chỉ cần tìm cơ hội trốn là có thể thừa lúc hỗn loạn rời khỏi đây!” Hứa Thiếu Phong vừa ngăn cản tập kích của truy binh vừa hô về phía Hình Chiến.

Hình Chiến trầm mặc một hồi, “Hai người đi trước.” Hiện tại sợ rằng Cố Khâm một câu cũng không chịu nghe vào đầu, chỉ biết không ngừng tấn công. Y phải chờ đối phương tỉnh lại từ trạng thái này.

68. Chương 68: Cục Diện Có Lợi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Muốn đi thì cùng đi!” Alvin khí phách mà trả lời. Hứa Thiếu Phong tán thành, hẳn tất nhiên không thể nào để mặc hai người Hình Chiến và Cố Khâm một mình ở trên chiến hạm địch được.

“Hai người bọc hậu.” Hình Chiến cũng không nói nhảm, lúc này Cố Khâm đã vượt qua hai chiếc cơ giáp loài người này, hung hăng mà tiến về phía trước, Hình Chiến vội vàng đuổi theo đối phương. Mạch máu màu đen trên người Cố Khâm đã không còn dữ tợn như trước, cũng có nghĩa là việc phát tiết đã có hiệu quả. Chẳng qua là phương hướng của Cố Khâm cũng không có mục tiêu cố định, nơi nào nhiều Satan hắn liền công kích nơi đó, quả thực đúng là liều mạng.

Có hai người Hứa Thiếu Phong gia nhập, Hình Chiến không để ý tới đám Satan sau lưng nữa mà chỉ một lòng một dạ tận lực giảm bớt số lượng quân địch ở trước Cố Khâm, để cho đối phương có thể thoải mái hơn một chút. Hai người Alvin cuối cùng cũng nhận ra Cố Khâm lúc này khác thường, nhất thời sợ hết hồn hết vía, Cố Khâm thật sự biến thành một vũ khí hình người! Hắn thể nhưng lại có thể dùng cơ thể con người trực tiếp chiến đấu với cơ giáp Satan, càng không thể tưởng nổi hắn còn thắng được chúng! Chẳng lẽ Satan đã cải tạo khiến hắn thay đổi rồi sao... Nghĩ tới đây hai người đồng loạt run cầm cập.

Lúc này, Mendel đang ở trong phòng điều khiển trung tâm để chỉ huy chiến đấu, ban đầu hắn bị còi báo động đột nhiên vang lên dọa cho sợ hết hồn. Thuộc hạ Satan vội vàng báo cáo, phòng thí nghiệm bị người xâm nhập! Mendel điều tra máy giám sát, lúc này mới phát hiện Hình Chiến không biết từ lúc nào đã lên vào cứu Cố Khâm! Hắn không kinh sợ mà còn thấy mừng rỡ, đây chính là con mồi tự đưa tới cửa!

“Ha ha ha, hắn chính là con trai của Nguyên soái Hình Duệ! Chính là vật thí nghiệm số một mà các người muốn! Mau! Phái người tới bắt hắn lại!” Sự chú ý của Mendel tập trung toàn bộ lên trên Hình Chiến, cho nên không hề chú ý tới Antonio. Nhưng không để cho hắn cao hứng được bao lâu, hình ảnh theo dõi lại đột nhiên biến mất, phòng giám thị bị tấn công! Trừ Hình Chiến ra còn có người khác nữa? Cũng may hắn còn có thể thông qua thiết bị theo dõi trên mũ giáp và hình ảnh từ cơ giáp của Satan để thấy được tình huống chiến đấu lúc này.

Sức mạnh mà Cố Khâm thể hiện ra khiến cho Mendel khiếp sợ, ngay cả cơ giáp Satan mà cũng không ngăn được đối phương! Hơn nữa có thêm sự trợ giúp về hỏa lực của Hình Chiến, Cố Khâm giống như hổ thêm cánh, điên cuồng càn quét không khác gì đang cắt cải trắng. Mấy tên Satan kia đừng nói tới việc bắt bọn họ lại, chúng có thể ngăn họ được bao lâu cũng rất khó nói.

“Không phải các người nói rằng chỉ tăng thể chất của hắn lên cấp A thôi hay sao? Bây giờ là thế nào? Cho dù là cấp S cũng không có cái năng lực kia!” Mendel chất vấn tên phiên dịch đứng cạnh mình. Nói Satan đây là gây ông đập lưng ông cũng không quá đáng, nhưng dù sao hiện tại họ cũng đã lên cùng một thuyền, giờ cũng không phải là thời điểm cười trên sự đau khổ của người khác. Nhìn bộ dáng gập thằn lằn của Cố Khâm kia, kể cả tàn sát hết cả đám Satan trên chiến hạm cũng không phải là chuyện không thể.

Mặc dù có thể dùng vũ khí có lực sát thương lớn trực tiếp bắn họ thành mảnh vụn thể nhưng hai người này nếu sống sẽ có giá trị hơn rất nhiều so với khi chết. Hơn nữa khó mà đảm bảo rằng, khi Hình Chiến chết, Hình Duệ sẽ không nóng đầu mà liều mạng cá chết lưới rách với mình. Nhưng tiếp tục như vậy cũng không được, cũng không thể thật sự để cho Cổ Khâm giết hết Satan được.

Vào lúc Mendel đang nghĩ đối sách, hần đột nhiên phát hiện phương hướng Cổ Khâm đang đi tới lại là phòng điều khiển trung tâm nơi mình đang ở. Hần cả kinh trong lòng, vội vàng phái thêm binh lính Satan ra ngăn cản Cổ Khâm. Phòng điều khiển trung tâm này chính là bộ phận chủ chốt của cả chiếc chiến hạm, một khi bị hủy, cả chiếc chiến hạm cũng sẽ đi đời. Chẳng qua hần cũng không biết hành động này của hần ngược lại lại càng hấp dẫn Cổ Khâm hơn. Nơi nào Satan nhiều Cổ Khâm sẽ đi tới nơi đó, tình cờ lại khiến cho Mendel bị dọa tưởng rằng Cổ Khâm sớm đã biết vị trí của phòng điều khiển trung tâm.

Phòng thí nghiệm vốn cách phòng điều khiển trung tâm không xa. Trong chốc lát đám người Cổ Khâm đã tới gần phòng điều khiển trung tâm chính. Mắt thấy không còn Satan nào có thể ngăn cản được bước chân của mấy người Cổ Khâm, Mendel cũng không để tâm tới việc chỉ huy quân đội nữa, hần quyết định đích thân ra tay. Việc Hình Chiến có thể lặng yên không tiếng động mà lên vào lần này, nếu như Satan vương biết được chắc sẽ cười nhạo hần, muốn lấy lại mặt mũi cũng chỉ đành tự mình đi giải quyết phiền toái này, đồng thời bắt lấy Hình Chiến – vật thí nghiệm Satan vương muốn có nhất.

Mendel vô cùng tự tin đối với thực lực của mình, bất luận đối thủ là Cổ Khâm đang phát cuồng hay là cơ giáp của Hình Chiến, hần cũng không cho là mình sẽ thua đám tiểu bối này. Hần leo lên cơ giáp chuyên thuộc, chuẩn bị cho đám tiểu quỷ gan to bằng trời này một trận. Mendel vừa ra khỏi phòng điều khiển trung tâm lập tức đối mặt với đám Cổ Khâm.

Thấy chiếc cơ giáp này, Hình Chiến lập tức mở miệng cảnh báo mọi người, “Là Mendel.”

Họng súng của Chiến Thần nhắm thẳng vào Mendel, đồng thời chú ý thấy nơi hần đi ra là từ trong phòng điều khiển trung tâm. Mặc dù hai bên không hiểu ngôn ngữ của nhau, nhưng Hình Chiến leo lên chủ hạm của địch không chỉ có một lần, y sẽ không nhìn nhầm phòng điều khiển trung tâm của chiến hạm. Không nghĩ tới, họ đánh bậy đánh bạ lại đánh được tới nơi này?

Hình Chiến neho mắt, y cũng không phải loại người không biết lượng sức mình. Vốn y chỉ dự định cứu Cổ Khâm ra an toàn và trở lại quân Liên minh, căn bản chưa từng nghĩ đến việc sẽ làm gì với chiếc chiến hạm này. Có điều bây giờ cơ hội tốt như thế này đã bày ngay trước mắt, nếu y không tận dụng cho tốt thì thật sự có lỗi với vận may của mình.

“Thượng tướng Mendel?!” Mặc dù đã biết là Mendel phản bội Liên minh Nhân loại, nhưng Hứa Thiếu Phong và Alvin hoàn toàn không nghĩ tới sẽ phải đối đầu với hần nhanh như thế. Thân phận Mendel từng có khiến cho Hứa Thiếu Phong vẫn còn coi hần là cấp trên của mình theo bản năng, không thể nào khơi dậy ý nghĩ phản kháng nổi. Alvin thì lại tự mình biết mình, lần đầu tiên nhìn tới đối phương, cảm ứng nguy hiểm đặc thù lập tức cảnh báo âm ỉ cho hần biết phải tránh đối phương xa một chút.

Cổ Khâm giải quyết xong một tên Satan nữa liền thấy cơ giáp loài người chắn trước mặt mình. Hần dừng lại, tựa hồ đang phán đoán thân phận của đối phương, lại không ngờ chiếc cơ giáp này lập tức vung tay lên chop về phía mình. Cổ Khâm cúi người theo phản xạ, bàn tay kia trực tiếp vung qua đỉnh đầu hần.

Hình Chiến lo lắng Cổ Khâm sẽ bị thương, cầm theo hắc đao chém về phía Mendel. Mendel giơ khiên ngăn chặn, không cam yếu thể dùng cây lang nha bổng tấn công về phía Hình Chiến. Nhưng vào lúc này, một chân của cơ giáp lại bị Cổ Khâm ôm lấy, sau đó Mendel lập tức được tự thân thể nghiệm lực lượng của kinh khủng của Cổ Khâm, đối phương thể nhưng lại có thể vật hần ngã xuống đất.

– Lang nha bổng –

Hắc đao của Hình Chiến chém từ trên cao xuống, hai tay Mendel cầm lang nha bổng, khó khăn lắm mới có thể ngăn trở lại hắc đao, đồng thời máy phản lực dưới chân mở ra, năng lượng khổng lồ trực tiếp đánh bay Cổ Khâm đang định kéo đứt chân cơ giáp ra ngoài, khiến hần va mạnh vào cơ giáp của Hứa Thiếu Phong. Lăn va chạm này rất mạnh, Cổ Khâm mềm nhũn trượt ngã xuống đất, đầu rũ xuống, tựa hồ đã ngất xỉu, trên ngực là vết bóng đáng sợ vô cùng. Nếu là người bình thường, bị năng lượng của máy phản lực tiếp xúc

trực tiếp như vậy, nội tạng nhất định đã dập nát! Hứa Thiếu Phong và Alvin lập tức dùng cơ thể che chắn cho Cổ Khâm, đề phòng binh lính Satan công kích đến hắn.

Sự chú ý của Hình Chiến bị Cổ Khâm hấp dẫn đi, Mendel tận dụng thời cơ đập Hình Chiến một cước, khiến Hình Chiến lao đảo lùi lại mấy bước. Mendel không cho y cơ hội thở dốc, tay vung lang nha bổng lên một lần nữa đập tới ngực y. Hình Chiến dùng đao ngăn cản lại, hắc đao càng múa càng nhanh, múa thành một màn tàn ảnh! Mendel không ngờ công kích của Hình Chiến sẽ kịch liệt như vậy, nhất thời có vài chiêu không chặn nổi, đành phải bị động mà phòng ngự.

Càng đánh Mendel càng kinh hãi. Hắn vốn nghĩ rằng Hình Chiến chỉ là một quân giáo sinh năm nhất, dù cho được Nguyên soái dạy dỗ, thiên phú có cao thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ không thể nào địch lại người là Thượng tướng, lại còn đã chiến đấu trên chiến trường mấy chục năm như mình. Thế nhưng Hình Chiến lúc này vừa chiếm thượng phong liền ép hắn đến mức không ngóc đầu lên nổi, hoàn toàn không tìm được cơ hội lật ngược lại thế cờ, khiến cho hắn cảm thấy bất lực vô cùng, mà loại cảm giác này lại cực kỳ giống với cảm giác hắn cảm thấy khi đối chiến so tài với Nguyên soái. Điều này lại càng làm cho hắn tin tưởng vào suy đoán lúc trước của mình. Hình Chiến, Cổ Khâm nhất định là đã thực hiện loại thí nghiệm cải tạo nào đó của Liên minh thì mới có thể đạt tới trình độ như bây giờ!

Có lẽ là bị bộ dạng của Cổ Khâm kích thích làm cho trở nên điên cuồng hơn, Hình Chiến càng thêm bá mết, hùng hổ dọa người. Mendel dùng vô số biện pháp nhưng đều không thể thoát khỏi khốn cảnh trước mắt, đường đường là một Thượng tướng nhưng lại bị một quân giáo sinh năm nhất vừa mới ra chiến trường ép đến mức độ này, dù có là ai thì cũng không thể chịu đựng nổi!

Mendel cũng không để tâm tới việc khoảng cách của hai bên lúc này quá gần nhau, bắn thẳng một tên lửa về phía ngực Hình Chiến. Hình Chiến né tránh không kịp, sóng trùng kích kịch liệt cưỡng ép tách hai người ra. Hình Chiến bị đẩy ra ngoài, lưng va mạnh vào vách tường; Mendel cũng không khá hơn, bắn thẳng về phía cửa phòng điều khiển trung tâm. Cửa không bị khóa kín, thiết bị cảm ứng nhận ra Mendel có quyền tiến vào, cửa lập tức mở ra! Mendel bị va vào cửa vốn đã ổn định cơ thể, không ngờ cửa lại mở ra, trọng tâm không vững, Mendel lập tức ngã vào trong phòng điều khiển trung tâm, khiến cho những tên Satan đang chỉ huy quân đội ngoài tiền tuyến sợ hết hồn.

Bị chấn động như vậy cũng khiến cho Hình Chiến nhanh chóng tỉnh táo lại, y quyết định thật nhanh, “Alvin mang theo Cổ Khâm, tất cả mọi người sau khi đi vào lập tức dùng hỏa lực mạnh nhất phá hủy phòng điều khiển trung tâm!”

Giữa việc giết Mendel và phá hủy phòng điều khiển trung tâm, Hình Chiến không chút do dự lựa chọn về sau. Y và Hứa Thiếu Phong một trước một sau che chở cho Alvin vọt vào bên trong phòng điều khiển trung tâm trung tâm, không chút tiếc rẻ mà trút đạn pháo xuống. Những tên Satan kia cũng không để ý tới việc chỉ huy quân đội nữa, gào khóc chạy loạn, bị đánh mà ôm đầu trốn chui trốn lủi như chuột, thật vất vả mới nhân cơ hội leo lên được cơ giáp, không phân biệt địch ta mà lập tức phản kích, kết quả lại càng khiến cho xung quanh càng thêm hỗn loạn.

“Tách ra!” Hình Chiến tiếp tục hạ lệnh. Hứa Thiếu Phong rất thông minh, hắn di chuyển về phía máy móc trọng yếu, khiến cho hơn nửa hỏa lực của Satan đều rơi vào đồng máy móc này. Mà Alvin thì ôm Cổ Khâm, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào trực giác của mình mà linh hoạt tránh khỏi công kích của Satan, vì hắn biết nhiệm vụ quan trọng nhất của mình hiện tại chính là bảo vệ Cổ Khâm thật tốt.

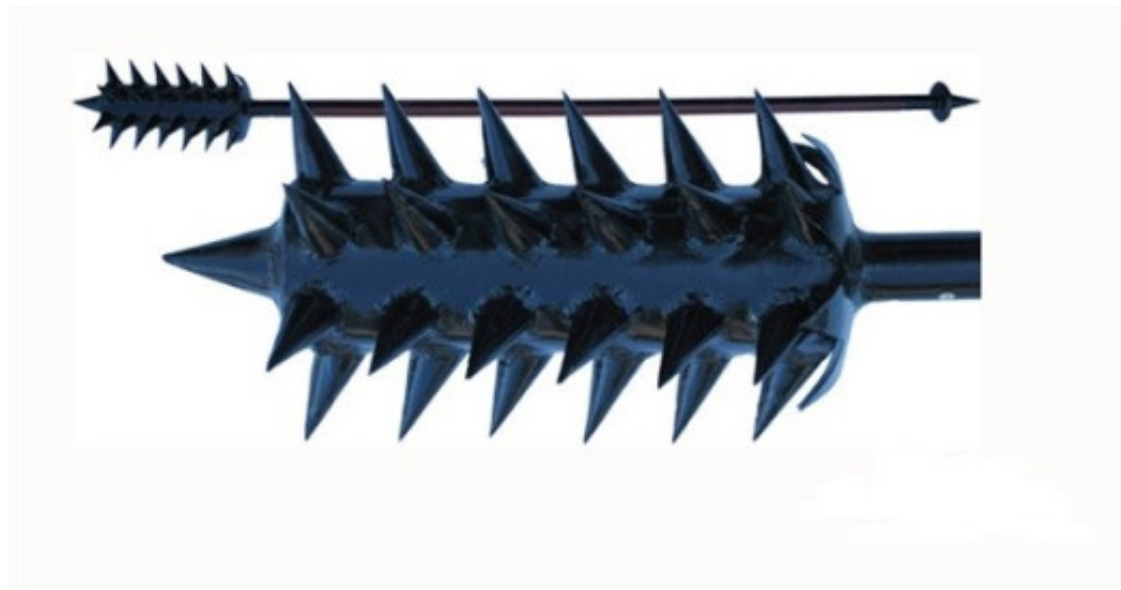
Dưới tình trạng hỗn loạn như vậy phòng điều khiển trung tâm trung tâm rất nhanh đã bị hỏa lực của hai bên hủy hoàn toàn. Mendel gào thét, “Mau dừng lại! Đám ngu si các người muốn phá hủy chủ hạm sao?!” Tiếc là lúc này không có phiên dịch, mà Satan thì có thể nghe hiểu hắn thì có bao nhiêu? Huống chi hỏa lực của mấy người Hình Chiến quá mạnh, bọn họ không phản kích chẳng lẽ lại chịu bị đánh? Không phản kích thì làm sao để ngăn cản đối phương phá hủy phòng điều khiển trung tâm?

Nơi này có ba chiếc cơ giáp, Mendel chỉ có thể chọn tấn công một người. Hắn buông tha Hình Chiến quay lại công kích người yếu nhất trong ba người, cũng chính là Alvin đang nhảy lên nhảy xuống né tránh công kích, nhìn qua đang ở trong tình cảnh nguy hiểm nhất kia, bởi vì Cổ Khâm đang ở trong tay Alvin! Hắn tin tưởng chỉ cần bắt Cổ Khâm tới tay, Hình Chiến dù muốn cũng không dám động!

Nhưng hắn lại quên mất thuộc tính đặc thù của Alvin, thăng nhót này còn trơn hơn cả lươn, cho dù thực

lực của Mendel quả thực cao hơn Alvin một khoảng lớn, nhưng ở trong không gian hỗn loạn này, ở trong thời gian ngắn hần đùng hòng bắt được đối phương!

Phán đoán sai lầm của Mendel khiến cho phòng điều khiển trung tâm bị phá hủy không còn cách nào cứu vãn, chỉ trong chốc lát máy móc nơi này đã hoàn toàn bị bắn nát, nhanh chóng mất liên lạc với toàn bộ chiến hạm thủ hạ, hạm đội đang tác chiến ngoài tiền tuyến đợi hồi lâu lại không nhận được chỉ huy của cấp trên, trong lúc nhất thời chỉ biết tự mình chiến đấu, trận hình hỗn loạn hoàn toàn.

69. Chương 69: Trở Về Quân Liên Minh

Mất thấy việc đã hoàn thành, Hình Chiến lần nữa hạ lệnh, “Hứa Thiếu Phong, ngăn hần lại.” Hứa Thiếu Phong lập tức thoát khỏi Satan đang bám lấy hần, không chút nghĩ ngợi ngăn ở trước mặt Mendel, mặc dù biết với thực lực của mình căn bản không kiên trì được bao lâu.

Hình Chiến nhận Cổ Khâm từ tay Alvin, mở cơ giáp ra ôm Cổ Khâm vào, lại lấy thiết bị khống chế Thương Lang ra đeo lên cổ tay Cổ Khâm, “Chiến Thần, Thương Lang, hợp thể!” Ánh sáng chợt lóe trên thiết bị khống chế, vô số mảnh kim loại bay ra, trực tiếp sáp nhập vào với Chiến Thần. Khoang điều khiển chính được mở rộng ra, nhưng vì Thương Lang bị hư hại quá nghiêm trọng, cho nên phần lớn chức năng của cơ giáp sau khi hợp thể vẫn là của Chiến Thần.

Hình Chiến lựa chọn thao tác bằng tay, đặt Cổ Khâm ở trên một chiếc ghế ngồi trong khoang, sau đó dùng hỏa lực uy lực mạnh nhất công kích vách tường của phòng điều khiển trung tâm. Chỉ cần phá xuyên chỗ này, bên ngoài chính là vũ trụ. Không cần y phân phó, Alvin cũng bắt đầu công kích vào cùng một vị trí. Phòng điều khiển trung tâm vốn đã bị phá hỏng nghiêm trọng muốn sụp đổ, Mendel vừa giận vừa vội, trong nháy mắt đánh lui Hứa Thiếu Phong đang một mực dây dưa, nhào tới phía Hình Chiến.

Hiện tại Cổ Khâm ở ngay tại bên cạnh, Hình Chiến không cần phân tâm nữa. Y đổi vị trí với Hứa Thiếu Phong, nhưng cũng chỉ là câu giờ với Mendel chứ không đặt tâm tư lên việc chiến đấu, một bên đồng thời nắm chặt thời gian tiếp tục công kích điểm kia. Nếu tấn công từ bên ngoài, trừ phi hao hết năng lượng của vòng phòng hộ chiến hạm thì không còn cách nào khác để có thể tấn công tới chiến hạm. Nhưng vòng bảo vệ chỉ phòng ngự tấn công từ bên ngoài chứ không phải từ bên trong, hơn nữa một điểm cố định bị công

kích liên tiếp, phòng điều khiển trung tâm lại bị phá hủy nghiêm trọng từ trận hỗn loạn lúc trước, vì thế bức tường này sụp đổ rất nhanh, đồ vật bên trong phòng điều khiển trung tâm lập tức bị hút vào vũ trụ. “Đi!” Ba người không ham chiến, lập tức bỏ chạy vào trong vũ trụ.

Phòng điều khiển trung tâm nổ tung, ngay sau đó vụ nổ lấy nó làm trung tâm mà lan ra bốn phía, cả chiếc chiến hạm nhanh chóng bị hủy hoàn toàn. Biến cố bất thành linh khiến cho hạm đội bảo vệ xung quanh chủ hạm Satan cũng bối rối. Đây là chuyện gì xảy ra? Rõ ràng là không có người công kích, tại sao chủ hạm lại tự phát nổ?!

Tộc Satan gấp đến độ xoay quanh, lại không thu được chỉ thị của cấp trên, chỉ biết vội vàng bay quanh chủ hạm mà luống cuống tay chân, không hiểu vào lúc này mình nên làm gì mới có thể cứu vãn cục diện trước mắt. Ba người Hình Chiến thừa dịp hỗn loạn chui lên chiến hạm địch bỏ trốn. Khi Mendel lấy lại tinh thần, bọn họ sớm đã không thấy tung tích.

Satan vương tất nhiên sẽ không giao toàn bộ quân đội cho Mendel chỉ huy. Trừ Mendel, gã còn phái một tâm phúc khác của mình tới để giám thị từng cử động của đối phương, cũng giao cho tâm phúc đó quyền chỉ huy thật sự. Hơn nữa phía sau còn có một chiếc chủ hạm thật, cho nên vào lúc quân Satan lâm vào hỗn loạn, sĩ quan chỉ huy chân chính của quân Satan này lập tức giành lại quyền chỉ huy, quân Satan cũng không hoảng loạn quá lâu, rất nhanh đã chỉnh đốn lại, thành lập lại thế cục cân bằng đối đầu với quân Liên minh. Chỉ có điều muốn đi bắt bọn Hình Chiến đã là chuyện không thể nào.

Ở xa phía sau, Satan vương vô cùng tức giận. Gã cho rằng Mendel dù sao cũng là một Thượng tướng, cho dù đánh không thắng Cố Hoảng, nhưng trình độ thực lực cũng không thể coi là kém được! Thế nhưng hiện tại, chỉ mới qua mấy ngày chủ hạm đã bị phá hủy, lại còn là chuyện tốt do chỉ có hai, ba tên con người làm ra. Không ít Satan bối vì không kịp lên cơ giáp mà chết trong lần này, cũng may mà gã bởi hoài nghi Mendel mà đã giữ lại một lối thoát, nếu không kế hoạch chuẩn bị lâu như vậy cũng chỉ có thể kết thúc thảm bại như thế.

Có điều về vấn đề loài người đến tột cùng là làm thế nào có thể lên được trên chiến hạm, lại làm thế nào để có thể cứu ra Cố Khâm dưới tình huống không ai hay biết, bởi vì phòng giám thị đã bị phá hỏng, cho nên tất cả đều trở thành một ẩn số, mà Antonio cũng vì vậy mà tránh được một kiếp. Đến cả sĩ quan phụ tá kia cũng bị Mendel coi thành hy sinh trong vụ nổ lần này, Mendel trong lòng hết sức phiền muộn, đồng thời còn hận Hình Chiến vô cùng. Dù sao sĩ quan phụ tá cũng theo hắn lâu như thế, có thể coi là cánh tay phải đắc lực của hắn, muốn tìm lại một người trung thành như vậy cũng sẽ không dễ dàng.

Mendel bị Satan vương mắng thê mắng thảm một trận, dù tức nhưng cũng chỉ có thể nuốt vào bụng. Sau lần thoát chết trong gang tấc này, Antonio nói với cha mình muốn vào trong quân đội của cha, Mendel cũng không phản đối, ngược lại còn muốn hắn lôi kéo những người này, như vậy ít nhất trong tương lai khi việc phản bội bị đưa ra ngoài ánh sáng sẽ có nhiều người ủng hộ Mendel hơn. Đối với việc này, Antonio từ chối cho ý kiến.

Ba người Hình Chiến mỗi một mà trở lại quân Liên minh. Hình Chiến vọt thẳng vào phòng y tế, khoang chữa bệnh đã không thể chữa trị vết thương trên người Cố Khâm nữa, bắt buộc phải mời quân y tới. Trận phát tiết lúc trước đã khiến cho mạch máu màu đen trên người Cố Khâm hoàn toàn biến mất, thể chất cũng giảm từ S xuống thẳng tới A-. Khi về đến nơi bộ dáng dữ tợn của hắn đã biến mất, thể nhưng cơ thể lại bắt đầu co giật dữ dội, vết thương trên người cũng bắt đầu chảy máu ra, khiến Hình Chiến đau lòng muốn hỏng. Sau khi y gửi tư liệu đã thu được từ thiết bị thu hình và từ cơ giáp sang cho Cố Hoảng và Hình Duệ

xong, y cũng không để ý tới cơ thể đã kiệt sức của bản thân, một mực ở cạnh chăm sóc Cố Khâm.

Nếu họ đã trở lại, Cố Hoàng cũng không bám đuổi quân đội Satan nữa, lập tức lui lại một khoảng lớn về phía sau mà đóng quân. Vợ và xử lý xong công việc trong quân đội, Cố Hoàng tới phòng y tế hỏi thăm sức khỏe của Cố Khâm. “Có tra ra được gì không?” Biết con trai mình bị tiêm vào người một loại thuốc không rõ nguồn gốc nào đó, hơn nữa thực lực có một đoạn thời gian đã vượt ra khỏi cực hạn của cơ thể con người, Cố Hoàng vô cùng lo lắng sẽ tạo thành thương tổn không thể cứu chữa nào đó cho cơ thể Cố Khâm.

“Thật sự kỳ quái, kiểm tra cho thấy trong máu của Cố Thiếu úy không có bất kỳ thành phần không rõ nào. Cơ thể của cậu ấy chẳng qua là quá kiệt sức, trừ cái này ra thì không có gì khác biệt với người bình thường. Hơn nữa tốc độ khôi phục rất nhanh, cấp bậc thể chất của cậu ấy hiện tại đã ổn định tại A-.” Những vết thương bên ngoài đã được khoang chữa trị chữa khỏi, nhưng lão quân y cũng không kiểm tra ra vấn đề gì khác. Nếu không phải vì đã ông cũng đã xem đoạn ghi hình chiến đấu của Cố Khâm kia, ông thế nào cũng không tin rằng Cố Khâm đã bị tiêm thuốc vào người, “Về vấn đề di chứng sau này thì còn cần quan sát mới có thể đưa ra kết luận được.”

“Nói cách khác ông cũng không tra ra được thứ Satan đã tiêm vào người Cố Khâm là cái gì? Vậy sau này cậu ấy có còn xuất hiện trạng thái điên cuồng như trước không?” Hình Chiến truy hỏi.

Lão quân y thần nhiên thừa nhận, “Đúng vậy, tạm thời không biết. Nếu như hai người muốn kết luận kỹ càng hơn, tôi đề nghị đưa cậu ấy tới Sở nghiên cứu...”

“Không cần! Cố Khâm không cần đi Sở nghiên cứu!” Hình Chiến trực tiếp cắt ngang ông. Vào Sở nghiên cứu để tiếp tục làm vật thí nghiệm sao? Nếu thế tiền đồ của Cố Khâm có thể sẽ bị hủy, sau khi đi vào rồi cũng sẽ không dễ dàng để đi ra. Đám cuồng nghiên cứu kia nếu chưa nghiên cứu Cố Khâm kỹ càng một lần tuyệt đối sẽ không để cho Cố Khâm ra ngoài. Nghĩ tới đây, ánh mắt của Hình Chiến lia thẳng tới bên Cố Hoàng, “Cố tướng quân ý ngài thế nào?” Nếu đối phương dám đưa Cố Khâm đi Sở nghiên cứu, y sẽ lập tức kéo đối phương xuống khỏi vị trí hiện tại xuống thay thế cho Cố Khâm.

Cố Hoàng tất nhiên sẽ không hồ đồ đến mức đưa con trai mình tới Sở nghiên cứu, “Không cần. Lúc nào nó tỉnh lại?”

“Tới khi nào cơ thể cậu ấy khôi phục lại từ trạng thái kiệt sức thì sẽ tỉnh lại. Về những vấn đề khác, hiện tại tôi không thể nào trả lời rõ ràng được. Còn nữa, vị Thiếu úy này, tinh thần cậu cũng không tốt, cần nhanh chóng nghỉ ngơi, nếu cơ thể vì kiệt sức mà suy sụp thì mất nhiều hơn được đấy.” Cuối cùng lão quân y bổ sung thêm một câu, “Cậu yên tâm, cậu ấy tạm thời không bị nguy hiểm tới tính mạng.”

Hình Chiến cũng không nói nhiều, đi thẳng tới khoang chữa trị bên cạnh, không tới mười phút đã lại đi ra, một lần nữa ngồi bên cạnh Cố Khâm, nắm tay hần chờ hần tỉnh lại. Cố Hoàng đã ở đây một lúc lâu, trong quân đội còn có rất nhiều việc cần hần xử lý. Hần nhìn Cố Khâm mặt tái nhợt đang nằm trên giường bệnh, lại liếc sang Hình Chiến đang nhìn Cố Khâm chăm chú không chớp mắt, đột nhiên cảm thấy người cha là hần này lại có chút dư thừa. Ngay từ đầu hần đúng là vô cùng coi trọng tiền đồ của Hình Chiến, nhưng vào lúc này cảm nhận của hần về Hình Chiến đã có chút thay đổi, bởi vì người trước mắt này hiển nhiên là đang chuẩn bị cướp mất con trai của hần! Cố Hoàng vốn đã định rời đi lại không đi, nếu có chuyện gì thì vẫn có thể giải quyết ở đây được.

Thấy hần chuẩn bị coi phòng y tế thành phòng làm việc, lão quân y lập tức không chút khách khí nào mà đuổi người, “Bệnh nhân cần nghỉ ngơi, nếu Tướng quân không thể giữ yên lặng thì mời trở về.”

Cố Hoàng im lặng thở dài, lại đứng đó một lúc lâu, cuối cùng lưu lại một câu, “Sau khi người tỉnh lại thì thông báo cho tôi.” Quả đúng là không thể không đi.

Có lẽ là thật sự không có gì đáng ngại, Cố Khâm không để cho Hình Chiến chờ quá lâu liền tỉnh lại. Mắt hần nhìn chăm chăm lên trần nhà, không có tiêu cự, khiến cho Hình Chiến vốn mừng như điên lại có chút lo lắng bất an, ngón tay đan xen siết chặt lấy tay Cố Khâm, cẩn thận lên tiếng, “Cố Khâm?”

Lúc này Cố Khâm mới giống như phục hồi tinh thần lại — đúng là vào lúc này hần mới phục hồi tinh thần. Hần quay đầu nhìn Hình Chiến, chậm rãi nở một nụ cười nhàn nhạt, “Ừ, tôi còn sống.”

“Muốn nói chuyện thì đợi chút nữa đi, đừng có mà ân ân ái ái ngay trước mặt tôi.” Lão quân y cắt ngang bọn họ, kiểm tra cơ thể cho Cố Khâm một lần nữa, kết luận đưa ra vẫn giống như trước, “Cậu nhớ tất cả mọi chuyện xảy ra khi trước sao? Satan rốt cuộc là tìm thứ gì cho cậu? Lúc ấy cậu thấy thế nào? Khi tiến vào trạng thái phát cuồng cậu có tỉnh táo không?”

“Nhớ. Không biết. Cảm giác lúc đó sao...” Cố Khâm nghiêng đầu nhớ lại, “Chính là đau, rất đau.” Hình Chiến lại siết tay hần thật chặt một lần nữa. Hần nhẹ nhàng nắm trở lại an ủi đối phương, “Khi rơi vào trạng thái phát cuồng tôi rất tỉnh táo, chẳng qua là cơ thể có quá nhiều năng lượng nên rất khó chịu, nếu không phát tiết ra sẽ khiến cho tôi có ảo giác rằng mạch máu của tôi sẽ vỡ tung.” Cố Khâm nâng tay còn lại lên siết nắm tay lại cảm nhận một chút, ánh mắt lóe lên, “Thể chất của tôi ổn định tại cấp A?”

“Không sai, nhưng trước mắt còn chưa rõ cường ép tăng thể chất lên như vậy sẽ tạo thành thương tổn gì cho cơ thể hay không.” Lão quân y lắc đầu một cái, làm thế này không khác gì dục tốc bất đạt, nhưng ông kiểm tra hết lần này tới lần khác đều không thấy có vấn đề gì, “Bây giờ còn đau không?” Lão quân y chọc chọc ngực Cố Khâm, Cố Khâm lắc đầu một cái ý nói không còn, cơ thể hần hiện tại ngoại trừ có chút buồn ngủ và mất sức ra thì đều bình thường, đau đớn vẫn luôn hành hạ mấy ngày trước cũng biến mất không thấy đâu nữa, khiến cả người thả lỏng hơn nhiều.

Nhưng tiếp theo, lão quân lại cơ hồ bóp hết toàn bộ các vị trí trên cơ thể Cố Khâm một lần, thế nào cũng phải chắc chắn xem có đau không mới ngừng, khiến cho lửa giận của Hình Chiến cũng bùng lên, tới khi đối phương muốn bóp mặt Cố Khâm liền đẩy tay đối phương ra. Ông lão giận dữ đánh một cái lên đầu Hình Chiến, “Cậu cho là ai cũng có ý nghĩ xấu xa với cậu ta như cậu?! Mau rút ra ngoài cho tôi!”

Hình Chiến rũ mắt không nói lời nào, cũng không di chuyển, ngón tay chuyên chú mà vuốt ve mu bàn tay Cố Khâm, hành động giống như tán tỉnh này khiến cho mu bàn tay Cố Khâm có cảm giác tê ngứa, cũng khiến cho hần rất không được tự nhiên, đừng có mà quá trốn trước mặt người ngoài chứ! Hần muốn rút tay về nhưng lại không được, cuối cùng không thể làm gì khác ngoài việc dùng một tay khác ấn ấn đối phương, vừa nói xin lỗi với lão quân y, “Bác sĩ, thật xin lỗi, người trẻ tuổi trước khi làm việc vẫn luôn không suy nghĩ kỹ, ngài đừng để trong lòng. Cơ thể tôi hiện tại rất ổn, chỉ là cả người không có sức lực gì thôi.”

70. Chương 70: Yên Tĩnh Ngắn Ngủ

“Hừ! Tạm thời cứ như vậy đi, bắt đầu từ hôm nay mỗi ngày cậu đều phải tới chỗ tôi để khám lại.” Lão quân y hung hăng trừng mắt nhìn Hình Chiến một cái, thẳng nhóc thối này không để cho ông bóp, ông lại càng muốn bóp, hơn nữa còn muốn mỗi ngày bóp một lần cho đối phương nhìn!

“Được, cảm ơn bác sĩ.” Cố Khâm nói cảm ơn xong liền bị Hình Chiến đỡ đứng lên bước nhanh về phía cửa.

Lúc này lão quân y lại mở miệng, “Còn nữa, lượng huấn luyện trong mấy ngày tiếp theo nên từng bước gia tăng, đến khi đột phá cực hạn cơ thể, nhìn xem có thể đưa tới phản ứng phát cuồng giống lúc trước hay không. Nếu như không có thì làm một chút, làm triệt để một chút, tôi muốn chắc chắn xem có lây hay không.”

“Làm? Làm gì?” Cố Khâm nghe không hiểu.

“Làm tình! Chẳng lẽ còn muốn tôi dạy cho cậu?!” Lão quân y liếc hắt một cái, “Đừng giả ngu với tôi, cho là tôi không nhìn ra quan hệ của hai cậu sao?”

Thấy mặt Cố Khâm lập tức đỏ lên, ông có chút tò mò, “Đều là người lớn còn xấu hổ cái gì? Đừng nói là các cậu chưa làm qua.” Vị này nhìn một cái cũng biết là phía dưới. Ông chuyển mắt tới trên mặt Hình Chiến, đối phương mặt không cảm xúc mà nhìn Cố Khâm, vẫn không nói một lời, chẳng lẽ... “Các cậu thật sự chưa làm?”

“Khụ khụ.” Cố Khâm ho khan hai tiếng, hít sâu bình ổn nhiệt độ nóng rực trên mặt. Không phải là làm tình sao? Loại vận động thường có của các đôi người yêu này không có gì phải mắc cỡ cả. Dù sao quan hệ của hai người bọn hắn rõ ràng trong sáng, cũng không cần phải che che giấu giấu gì cả. “Cái đó, ngày mai tôi sẽ lại đến khám, chúng tôi đi trước.”

Nói xong hắn cũng không dám ở lại nữa, chỉ sợ lão quân y lại nói ra lời dọa người nào đó, vội vã mở cửa rời đi, giống như đang chạy trốn chết. Không nghĩ tới vừa rời khỏi phòng y tế lại bị đám người chặn ở cửa dọa cho hết hồn, “Các cậu đây là...”

“Cố Khâm cậu không sao chứ?”

“Cậu cảm giác thế nào? Alvin nói cậu phát cuồng!”

“Cậu yên tâm, dù cho Satan có làm gì với cậu, sau này chúng tôi sẽ khiến cho họ trả giá gấp bội!”...

Mọi người xông tới ồn ào nhốn nháo tranh nhau mỗi người một câu, Hình Chiến rất ung dung thản nhiên mà tiến lên một bước ngăn trở cho Cố Khâm.

Cố Khâm vội vàng trấn an tâm tình của mọi người, “Cơ thể tôi không có gì đáng ngại, chỉ có chút mệt mỏi

thôi.” Lời kia vừa nói ra, mọi người lập tức nhường đường đi cho hắn đi nghỉ ngơi. Cố Khâm quét mắt qua tất cả mọi người, “Alvin cùng Hứa Thiếu Phong đâu?” Lần này cũng may có hai người họ, Hình Chiến mới có thể thuận lợi cứu hắn ra thuận lợi như vậy, hắn thật sự nợ bọn họ một lời cảm ơn.

“Alvin vốn muốn chờ tới khi cậu tỉnh lại, nhưng cậu ấy quá kiệt sức, mí mắt đánh nhau mãi, Hứa thiếu giáo mang cậu ấy đi về phòng ngủ rồi.” Roger một chút cũng không chú ý thấy lời nói của mình có bao nhiêu mập mờ. Cũng may Cố Khâm không hề nhạy cảm với phương diện này chút nào, không hề nghĩ linh tinh.

Chờ mọi người tản đi, Cố Khâm cùng Hình Chiến trở lại phòng nghỉ của mình, tai cũng được yên tĩnh hơn nhiều. Nhưng rất nhanh Cố Khâm phát hiện ra mình vẫn còn nắm tay Hình Chiến, nói đúng hơn là Hình Chiến nắm tay hắn, nhiệt độ truyền tới trên tay khiến cho gò má hắn lại lần nữa nóng bừng, theo phản xạ muốn rút tay về, lại bị đối phương siết chặt hơn.

“Cậu...” Cố Khâm nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Hình Chiến, dưới đáy mắt phẳng phất như đang có một ngọn lửa nhảy nhót. Hắn giật mình, bởi vì bị đám Roger quấy rầy nên hắn đã quên mất chuyện lúng túng khi nãy tại phòng y tế, vào lúc này hắn thể nhưng lại nhớ ra, vị quân y kia lại muốn bọn họ... Khụ! Sau cái lần dùng tay để giải tỏa dục vọng cho nhau kia, bọn họ cũng không làm gì giống như thế nữa, cũng không có tiến thêm một bước nào thân mật hơn cả, dù sao tình hình hiện nay căng thẳng như vậy, bọn họ cũng không có tinh lực để làm mấy thứ đó.

Thành thật mà nói, cho tới bây giờ Cố Khâm cũng chưa từng nghĩ tới việc hắn sẽ cùng Hình Chiến làm tình, mặc dù hắn đã thầm chấp nhận địa vị của Hình Chiến ở trong lòng mình. Dĩ nhiên cũng không phải là hắn bài xích loại chuyện này mà chỉ là không có tâm tứ đó mà thôi. Hắn cho là phải chờ chiến tranh kết thúc, hoặc là vào kỳ nghỉ thì thích hợp hơn. Tại nơi nguy cơ tứ phía, quân địch có thể xông tới bất cứ lúc nào này quả thực không thể để cho tinh trùng ăn mất não được.

Cho nên trước khi lão quân y nhắc tới, suy nghĩ của Cố Khâm sạch sẽ chẳng kém gì một tiểu nam sinh thuần khiết, bây giờ lại nghe đối phương như thế, hắn cũng không tự chủ được bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh mình cùng Hình Chiến làm tình. Nhớ tới ánh mắt tràn đầy dục vọng cùng tính xâm lược của đối phương ngày đó, còn có cả bộ dáng thất thần vô hại khi lên tới cao trào, cùng với khoái cảm khiến người ta đã hưởng qua một lần chỉ muốn hưởng thêm lần nữa kia, Cố Khâm cảm giác cả người mình đều nóng lên. Tưởng tượng Thượng tướng Hình Chiến, vương giả ngày trước, vị tướng quân được ca ngợi là trẻ tuổi nhất, cao cao tại thượng kia trần trọc rên rỉ trước mắt mình, bởi vì đau đớn hoặc dục vọng mà lộ ra biểu tình ỉn nhắn, trong lòng hắn liền dâng dục vọng chinh phục mãnh liệt, hận không thể lập tức đè đối phương xuống dưới người mình...

Cố Khâm khó khăn dời tầm mắt mình rời khỏi đôi mắt sâu không thấy đáy kia của Hình Chiến, dùng sức lắc đầu, vứt hết những hình ảnh lung tung lộn xộn kia, thế nhưng lại tình cờ chuyển mắt tới chiếc giường bắt mắt dễ thấy nhất trong căn phòng nhỏ hẹp này, cũng chính là thứ khiến người ta suy nghĩ xa xôi kia.

“Buông tay! Tôi mệt.” Cố Khâm chỉ sợ đối phương sẽ nhìn ra ý nghĩ xấu xa của mình, vội vàng muốn thoát khỏi đối phương.

“Đi tắm rồi ngủ tiếp.” Hình Chiến thuận thế buông lỏng tay.

Lời nói của Hình Chiến nhắc nhở Cố Khâm, trong thời gian này hẳn hoặc là bị giam ở trong khoang chữa trị hoặc là bị trói trên bàn mổ để tiêm thuốc, còn có cả cơ thể từng bị xúc tu của Satan đụng vào nữa, cả người Cố Khâm bỗng nổi hết cả da gà da vịt, toàn bộ ý nghĩ kiểu diêm khi này đều bị chán ghét xóa sạch, hận không thể cọ rửa toàn thân vô số lần.

Cố Khâm nhanh chóng vọt vào phòng tắm, cọ rửa hết lần này tới lần khác, cuối cùng cũng cảm thấy sạch sẽ trong lòng, lúc này mới tùy ý quần một chiếc khăn tắm quanh nửa người dưới, nhẹ tay nhẹ chân ra khỏi phòng tắm, ngã người nằm ngửa trên giường, mệt mỏi kéo tới, mắt vừa mới nhắm lại, chỉ mấy giây sau đã ngủ say.

Hình Chiến ngồi ở mép giường, đưa tay nhẹ nhàng lướt dọc theo ngực Cố Khâm xuống tới bụng. Mỗi một khối cơ bắp đều vừa vặn mà xinh đẹp, nhưng chỉ mấy tiếng đồng hồ trước thôi, trên cơ thể xinh đẹp này còn nổi đầy mạch máu màu đen dữ tợn. Ngón tay Hình Chiến không mang theo bất cứ tình sắc gì mà vuốt ve cơ thể Cố Khâm, dưới mắt đều là ưu tư đau lòng. Y cúi người hôn lên môi Cố Khâm, chợt nhớ tới lời của lão quân y, trong mắt lóe lên ánh sáng không rõ ý nghĩa. Làm tình sao...

Lại ngồi một lúc, Hình Chiến luôn có cảm giác mình đã quên mất cái gì đó. A, phải rồi, trước khi đi Cố Hoàng có nói khi Cố Khâm tỉnh lại thì phải báo cho hắn. Hình Chiến liền lặc tới Cố Hoàng, đưa màn hình chuyển tới Cố Khâm đang nằm trên giường, “Tỉnh, lại ngủ.”

“Ừ, quân y vừa mới báo cáo với tôi xong.” Nhìn gương mặt ngủ say an tĩnh của con trai, lại nhìn Hình Chiến đang ở ngay gần sát hắn, trong lòng Cố Hoàng có chút chua xót, “Chăm sóc nó cho tốt.”

“Tôi sẽ.” Hình Chiến một lần nữa nắm lấy tay Cố Khâm.

Ngày thứ hai, khi Cố Khâm tỉnh lại, mệt mỏi đã hoàn toàn bị quét sạch, cả người có tinh thần hơn rất nhiều. Hơn nữa thực lực tăng tới cấp A, hắn cảm thấy vô cùng thoải mái và tỉnh táo, trực tiếp kéo Hình Chiến tới sân huấn luyện thống khoái mà đánh một trận, khiến cho đám người vây xem nhìn hoa cả mắt, ngỡ người như phỗng. Mẹ ơi! Hai tôn đại thần này chui từ đâu ra thế?

Cả người ra đầy mồ hôi, cơ thể Cố Khâm cũng không xuất hiện tình trạng không mong muốn, tất cả mọi người đều tạm thời thở phào nhẹ nhõm. Sau đó hắn bị Cố Hoàng gọi sang gặp, một mình.

Hai người im lặng ngồi đối diện trong chốc lát, Cố Khâm ung dung mà chờ đối phương mở miệng, cuối cùng Cố Hoàng hỏi, “Cơ thể cảm giác thế nào?”

“Không có gì đáng ngại.” Cố Khâm lãnh đạm trả lời.

Cố Hoàng quyết định dứt khoát nói thẳng, không vòng vo nữa, “Cố Khâm, có thể nói cho cha biết chiến thuật chỉ huy, kỹ xảo cận chiến của con là học từ ai không? Cha là cha con, nếu như con muốn học, vậy cha có thể dạy con.”

“Cha còn biết mình là cha con?” Cố Khâm giấu cột cong cong khóe môi, ngay từ câu nói đầu tiên đã khiến

Cố Hoàng ghen lại, “Con đến từ tương lai, có trí nhớ của hai mươi năm tương lai, chiến thuật chỉ huy của con là học từ sổ ghi chép tác chiến của cha sau khi cha mất, mấy kỹ xảo cận chiến kia là do con lăn lộn trong quân đội hơn mười năm, tích lũy từng chút kinh nghiệm lại mà học được, không có quan hệ gì với cha cả.”

“Con...” Cố Hoàng nhướn mày một cái, Cố Khâm dùng loại giọng điệu đùa giỡn để nói chuyện hoang đường như thế khiến cho lý trí của hắn không thể nào tin nổi, nghĩ rằng Cố Khâm là bởi vì mình xem nhẹ đối phương trong một thời gian dài mà lại tiếp tục phản nghịch, “Cố Khâm, con hẳn là biết cha đang nói chuyện rất nghiêm túc với con.”

“Con cũng rất nghiêm túc.” Trên gương mặt Cố Khâm đã không còn thấy nụ cười khi nãy, “A a, cha quả nhiên không tin con, vậy thì quên chuyện con vừa nói đi, chúng ta không còn gì để nói nữa.” Hắn đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Đợi đã!” Cố Hoàng đứng bật dậy. Hắn đột nhiên có cảm giác, nếu cứ để cho Cố Khâm rời đi như thế, vậy quan hệ giữa bọn họ có lẽ sẽ vĩnh viễn không thể nào cứu vãn được nữa. Hắn buột miệng nói ra, “Cha tin con!” Trong nháy mắt ấy, suy nghĩ xoay chuyển trong đầu hắn, Cố Khâm đột nhiên thay đổi, cùng với thực lực vượt xa người thường của Hình Chiến, còn có cả câu nói không rõ ý nghĩa kia của Nguyên soái... Có lẽ lần này hắn nên vứt bỏ lý trí cố chấp của mình đi, chọn tin tưởng một lần, “Hình Chiến, cũng giống con?”

“Đúng thế.”

...

Sau khi Cố Khâm trở lại, Hình Chiến phát hiện tâm trạng của đối phương dường như rất tốt, không đợi y hỏi, Cố Khâm đã tự mình mở miệng, “Tôi nói cho cha tôi biết về thân phận của tôi.”

“Không tồi.” Hình Chiến cũng không kinh ngạc, y cũng cho rằng nói ra sẽ ổn thỏa hơn, chỉ là... “Cha cậu tin cậu?”

“Ông ấy nói tin.” Cố Khâm mỉm cười. Bất luận trong lòng đối phương có tin hay không, như vậy cũng đã đủ rồi.

Thông qua thu hình đối chiến của nhóm Hình Chiến, việc Mendel phản bội đã được xác định là sự thật. Nguyên soái Hình Duệ thông báo việc này ra toàn Liên minh, khiến cho mọi người vô cùng kích động, chửi rủa Mendel vô sỉ. Trong lúc nhất thời, mọi người cũng bắt đầu hoài nghi, liệu trong quân đội có còn sĩ quan nào phản bội Liên minh Nhân loại nữa không.

Những đồng sự vốn có quan hệ tương đối tốt với Mendel lập tức phải sạch quan hệ của mình với hắn, sắc mặt của những chính khách kia thì có chút khó coi, bọn họ vốn định mượn tay Mendel để đào tạo ra một nhóm sĩ quan, xâm nhập vào trong từng bộ phận của quân đội, đến khi xé rách mặt với nhau thì có thể phát huy được tác dụng khó lường. Ai ngờ Mendel bại lộ trước thời gian, lại còn gây ra thêm tin đồn ảnh hưởng xấu. Các chính khách chưa đủ thực lực không thể không thu tay, tạm thời không làm ra động tác gì.

Bởi vì lần này chủ hạm Satan bị tổn hại nặng nề, quân Liên minh và quân Satan một lần nữa rơi vào tình thế bế tắc. Quân Liên minh hiển nhiên đã nhận ra phía trước chính là cạm bẫy, Satan thì lại không ngừng phái ra hạm đội quấy rầy, ý đồ dẫn bọn họ đi sâu vào trong, thế nhưng những hạm đội đi gây rối này thường chỉ có đi mà không có về, chưa nói tới việc dụ dỗ, chúng còn chưa kịp làm gì đã bị bắn thành cái rở. Quân Liên minh từ đầu tới cuối không có chút nóng nảy nào, cứ đóng quân tại đó, hạm đội ở hậu phương không ngừng tiến đến gia nhập, đội ngũ càng ngày càng lớn mạnh.

71. Chương 71: Chúng Ta Làm Đi

Bởi vì khiến cho âm mưu của Mendel bị tiết lộ, đồng thời còn gây tổn hại cho Satan, quân hàm của bốn người tham dự hành động lần này đều được đề cao. Hình Chiến và Cố Khâm thăng lên tới Trung úy, Hứa Thiếu Phong được Trung tá, còn Alvin thì thành Giáo quan. Chiến sự tiếp theo không quá căng thẳng, Cố Hoảng liền vung tay cho Cố Khâm vài ngày nghỉ để điều dưỡng cơ thể.

Lần này, Mina cuối cùng cũng được sửa chữa Chiến Thần và Thương Lang như mong muốn. Nhất là Thương Lang, hư hỏng đến thảm thiết, hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được Cố Khâm đã làm thế nào để vượt qua trận kịch chiến này mà vẫn còn sống như thế! Quá trình sửa chữa Thương Lang rất phiền toái, không khác gì phải phục chế toàn bộ, một mình Mina không biết làm tới năm tháng nào mới có thể xong được? Cuối cùng cô không thể không xin phép Cố Hoảng, mời đội duy tu cơ giáp tốt nhất trong quân đội tới cùng mình sửa chữa Thương Lang.

Ban đầu, mấy người này chẳng qua chỉ là vì nể mặt Nguyên soái và Tướng quân mà mới tới sửa chữa cơ giáp cho hai quân nhị đại này, song tới khi họ biết được hai chiếc cơ giáp này được tạo bởi đại sư Russell thì nhất thời không còn dám khinh thường, đề cao tinh thần mười hai phần, cho dù phải nghe theo sự chỉ huy của bé gái tên Mina này họ cũng không oán hận một câu.

Thiết kế cùng kỹ thuật của Chiến Thần, Thương Lang chính là đại diện cho tài nghệ đỉnh cao của giới cơ giáp, chuyển đi này quả thực mang lại không ít lợi ích cho họ, ai cũng tranh nhau muốn trở thành người duy tu chuyên thuộc cho hai chiếc cơ giáp. Đối mặt với đám tiền bối này Mina cũng không mất bình tĩnh, lớn tiếng tuyên bố công việc sửa chữa và bảo dưỡng của hai chiếc cơ giáp đã do mình thầu toàn bộ, ai cũng không được làm!

Biết cô là cháu gái của đại sư Russell, mọi người cũng không dám có xung đột gì với cô, vì thế chỉ đành trực tiếp tìm tới chỗ hai người Cố Khâm tự đề cử mình. Cố Khâm cười nói, “Chúng tôi không phải người nói không giữ lời, nếu đã đáp ứng Mina rồi thì mời mọi người tự tới cùng cô ấy thương lượng.”

Vì thế mọi người chỉ đành ỉu rù mà thất bại trở về.

Mấy ngày này, phần lớn thời gian Hình Chiến và Cố Khâm đều dùng để so tài, huấn luyện. Mặc dù cấp bậc thể chất của Cố Khâm hiện tại đã đuổi kịp Hình Chiến, khi đánh nghiêm túc cũng sẽ đánh ngang tay, thế nhưng Cố Khâm lại vẫn luôn cảm thấy đối phương luôn đè ép mình không góc đầu lên được, đây cũng có nghĩa kỹ xảo cận chiến của Hình Chiến kì thực còn cao hơn cả hắn. Dù sao thì ai cũng có lĩnh vực của riêng bản thân mình, Cố Khâm cũng không quá coi trọng việc thắng thua, chỉ là đến sau này khi lần giương, hắn có lẽ sẽ trở nên tương đối bị động, việc này cũng không tốt cho lắm.

Cố Khâm liên tục tới phòng y tế khám lại vài ngày cũng không kiểm tra ra điểm nào không thích hợp, lão

quân y cuối cùng cũng tạm thời buông tha cho hắn, đặt ra thời gian tái khám thành một tuần một lần, đồng thời nhắc nhở họ đừng quên việc ông đã đề cập lúc trước. Kỳ thực, chuyện kiểm tra cơ thể thông qua làm tình mà lão quân y nói cũng không phải là việc bắt buộc. Lúc đầu ông chỉ cho rằng nếu hai người họ đã là một đôi, thuận tiện thử nghiệm một chút cũng không sao cả, ai ngờ được hai thằng chả lại ngậy thơ đến mức này! Hiện tại ông nhấn mạnh thêm lần nữa cũng không còn đơn thuần là vì muốn thử nghiệm mà còn là vì tâm lý muốn trêu chọc, muốn nhìn dáng vẻ ngượng ngùng xấu hổ của họ, ai bảo tên nhóc mặt giống như bị liệt kia cứ luôn dùng ánh mắt sắc như dao nhìn ông, không có chút kính già yêu trẻ nào cả!

Sự tình vốn đã bị vứt ra sau đầu giờ lại bị đề cập tới một lần nữa, Cố Khâm hết sức khó xử, nói vài câu qua loa có lẽ rồi lập tức chạy khỏi phòng y tế, sợ Hình Chiến sẽ nghĩ lung tung còn đặc biệt nói, “Thế cục trước mắt căng thẳng như thế, làm sao có tâm tư nghĩ đến mấy cái này...”

Hình Chiến vốn không có ý định tiến hành giao lưu ở mức độ sâu sắc hơn với Cố Khâm dưới tình huống này, nhưng lần mất tích này của Cố Khâm khiến cho Hình Chiến cảm thấy khủng hoảng vô cùng. Y bỗng nhiên có chút không đợi nổi, y muốn Cố Khâm, muốn Cố Khâm hoàn toàn triệt để thuộc về mình!

Thấy Hình Chiến không lộ ra thái độ gì, Cố Khâm cho rằng y coi lời nói của lão quân y thành gió thoảng bên tai, không để vào trong lòng, cho nên hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong mơ hồ lại có chút mất mát khó nói. Khụ khụ, mất mát cái gì? Vì không thể làm Hình Chiến sao? Ánh mắt Cố Khâm chợt lóe lên.

Thế nhưng, khi bọn họ về đến phòng, Hình Chiến lại dùng ngữ điệu như đang nói “Chúng ta đi ăn đi” mà nói với Cố Khâm, “Chúng ta làm đi.”

Cố Khâm còn cho là mình nghe nhầm, có lẽ ý của đối phương không phải là như hắn nghĩ. Hắn không chắc chắn hỏi lại, “Làm cái gì?”

“Làm tình.” Hình Chiến trả lời.

“Phụt... Sao đột nhiên cậu lại...” Cố Khâm tí thì văng nước miếng ra ngoài, hắn không nghĩ tới Hình Chiến sẽ nói lời mời vào thời điểm như thế này.

“Quân y nói.” Đây là một lý do vô cùng đáng hoàng. Mắt thấy Cố Khâm vẫn treo trên mặt biểu tình hoài nghi, Hình Chiến bước một bước dài tới trước mặt hắn, trong căn phòng nhỏ hẹp, hai người vốn cách nhau không xa, vì thế lồng ngực của cả hai lập tức dán chặt vào với nhau. Cố Khâm theo bản năng lùi lại một bước, kết quả vấp phải thành giường, trọng tâm không vững mà ngã xuống giường. Hắn đang muốn đứng dậy, ai ngờ Hình Chiến đã đè lên, cúi đầu nhìn thẳng hắn, ánh lửa trong mắt sáng rực mà rõ ràng, “Đương nhiên, quan trọng nhất chính là – Tôi muốn làm em.”

Cố Khâm híp hai mắt, giơ tay lên vòng lấy cổ Hình Chiến, khuỷu tay còn lại nâng người lên, môi tiến sát tới bên tai đối phương thổi nhẹ ra một hơi, cảm giác được cơ bắp Hình Chiến có chút căng cứng, hắn cười khê hỏi lại, “Anh nói, anh làm ai cơ?” Chân hắn nhanh như chớp quăn lấy bắp chân Hình Chiến, eo dùng lực, xoay người đẩy đối phương xuống dưới người mình. Để phòng Hình Chiến sẽ lại xoay người, một tay hắn chế trụ mạch máu trên tay phải đối phương, tay còn lại mò vào trong quần y, di chuyển thẳng tới mục tiêu, lập tức khiến hô hấp của Hình Chiến hỗn loạn hơn rất nhiều.

Cố Khâm biết nếu như đánh nhau thật sự, thực lực của hắn sẽ luôn yếu hơn Hình Chiến một quãng. Nếu muốn chiếm ưu thế khi ở trên giường, vậy hắn nhất định phải ra tay trước, làm cho đối phương ý loạn tình mê thì mới có thể có cơ hội chiếm được lợi thế. Nghĩ tới đây, hắn lại càng thêm tận tâm đối đãi với bộ phận trong tay mình, cảm giác được cơ thể căng cứng của Hình Chiến đã trầm tĩnh lại, dường như thực sự bỏ qua việc kháng cự, bắt đầu hưởng thụ sự hầu hạ của hắn.

Nhưng cũng không lâu lắm, Hình Chiến lại khàn khàn mở miệng, “Cởi quần áo.”

Động tác của Cố Khâm khựng lại một chút, có chút cảnh giác nhìn chằm chằm đối phương, lại chỉ thấy được dục vọng cháy hừng hực trong cặp mắt kia giống như đang muốn thiêu cháy cả bản thân mình... Tới khi Cố Khâm nhận không được mà đỏ mặt dời mắt đi, Hình Chiến mới ung dung chậm rãi nói tiếp, “Không cởi thì định làm thế nào?”

Cố Khâm chần chờ trong một giây, cuối cùng đưa tay đặt lên trên quần trang của Hình Chiến, bắt đầu cởi cúc áo. Vì phòng ngừa đêm dài lắm mộng, động tác của hắn rất nhanh, chỉ trong chớp lát đã cởi sạch sẽ đồ của Hình Chiến, mà trong toàn bộ quá trình đối phương chỉ chăm chú mà nhìn hắn, không có bất kì phản kháng gì.

“Quần áo của em.” Dường như muốn thể hiện ra thái độ định để cho hắn làm tới cùng, Hình Chiến chỉ nhắc nhở một câu, lại không làm gì cả, làm cho Cố Khâm dần dần buông lỏng cảnh giác, đáng tiếc là hắn cũng không ý thức được rằng, Hình Chiến vẫn luôn dẫn dắt hắn từ đầu tới cuối.

Tới khi hai người đã cởi hết đồ, Cố Khâm lại bắt đầu muốn lui bước. Hắn không phải không biết tiếp theo nên làm thế nào, nhưng... Bọn họ thật sự sẽ tiếp tục làm đến cùng sao? Cố Khâm chần chừ nhìn Hình Chiến, lại bị nhiệt độ đè nén dưới đáy mắt của đối phương làm cho giật mình, trong lòng run lên một cái, “Hay là... Chúng ta dừng tay...”

“Dừng tay?” Hình Chiến ý vị không rõ mà nhướn mày, tiếng cười trầm thấp vang dội trong lồng ngực.

Mắt Cố Khâm như bị cố định lại, ngơ ngác mà nhìn chằm chằm nụ cười của Hình Chiến. Trong lúc hắn còn đang ngẩn người, trời đất bỗng nhiên quay cuồng, vị trí của hai người lại chuyển biến thêm một lần nữa. Hình Chiến nhìn từ trên cao xuống, ý cười nơi khóe môi ngả ngớn mang theo ép buộc, “Chậm rồi.”

...

Cố Khâm mơ mơ màng màng mà tỉnh lại, cảm giác cả người vừa nặng nề lại vừa khó chịu. Hắn thật vất vả mở mắt ra mới phát hiện Hình Chiến còn đang đè lên người mình, hơi thở ấm áp mơn trớn lỗ tai hắn, khiến cho người hắn lại càng trở nên mất cảm.

Lúc đầu Cố Khâm cũng không quá tỉnh táo, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Hắn giật giật cơ thể, sau đó giác quan toàn thân mới bắt đầu thức tỉnh, chua xót, đau đớn, vô lực, nhất là nửa người dưới, vị trí kia quả đúng là ngũ vị tạp trần.

“Đạch...” Cố Khâm nghiêng răng nghiêng lợi, hần cuối cùng cũng nhớ ra hần cùng Hình Chiến đã làm cái gì! Họ cứ nhiên thực sự làm tới cuối! Rõ ràng lúc đầu hần vẫn còn chiếm thượng phong, tại sao trong chớp mắt lại trở thành người phía dưới?!

“CMN anh đứng lên cho tôi!” Giọng Cố Khâm khàn khàn mà biếng nhác, rõ ràng là câu mệnh lệnh tức giận đùng đùng, thế nhưng lại thiếu đi vài phần hung tợn, thêm vào mấy phần ý tứ cầu dẫn.

Hình Chiến ôm Cố Khâm, vùi đầu hít một hơi thật sâu tại hõm vai của hần, cho tới khi nhả nạt của hần lên đến cực hạn mới chịu rời khỏi cơ thể hần. Gương mặt tê liệt của Hình Chiến kia nhìn qua đứng đắn đến khác thường, chỉ là ánh mắt lại vẫn dừng ở trên người Cố Khâm. Trên ấy lưu đầy dấu vết xanh xanh tím tím do mình làm ra, khiến cho Hình Chiến cảm thấy vô cùng sung sướng mà thỏa mãn.

72. Chương 72: Cơ Hội Và Cạm Bẫy

Cố Khâm đỡ thắt lưng ngồi dậy, nhìn chỗ nào đó vẫn còn có xu thế ngẩng đầu của Hình Chiến mà lại càng thấy giận hơn. Khi đối phương tiến lên đỡ lấy hần, hần cười lạnh một tiếng, siết chặt nắm tay không chút khách khí đánh một quyền vào giữa bụng đối phương. “Bốp!” một tiếng, Hình Chiến lão đảo lùi lại, ngã ngồi trên một cái giường khác, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Cố Khâm hừ lạnh, “Tĩnh chưa!?”

“Cố Khâm...” Hình Chiến ôm bụng, biểu tình đau đớn, giọng nói nghe qua vô cùng yếu ớt.

“Tôi bị anh làm, hiện giờ cho anh một quyền coi như là tiện nghi cho anh!” Cố Khâm hung tợn không để ý tới đối phương. Cơ thể hần khó chịu, trong lòng lại càng phiền muộn, hoặc nên nói là thẹn quá thành giận. Tuy rằng hần cũng thoải mái, nhưng cái loại cảm giác xấu hổ khi cơ thể bị tiến vào này khiến cho hần nhất thời không thể nào nguôi giận nổi. Đáng giận nhất là, Hình Chiến làm một lần còn chưa đủ, lại còn phải làm tới lần thứ hai! Đạch, đánh một quyền sao đủ? Hần còn muốn đánh y 10 lần, 100 lần nữa!

Cố Khâm không vui vẻ gì mà liếc Hình Chiến, lại thấy đối phương vẫn cúi đầu duy trì bộ dạng đau đớn không nhúc nhích như trước. Hần nhướng mày, không lẽ bị mình đánh hỏng rồi? Một quyền kia của hần quả thực không giữ lại chút lực nào, hoàn toàn là đánh toàn lực. Trước đây, thể chất của hần vẫn luôn yếu hơn vài bậc so với Hình Chiến, cho nên công kích của hần sẽ không tạo thành thương tổn quá lớn cho Hình Chiến, nhưng giờ cấp bậc của họ đã ngang nhau, Hình Chiến ngay cả tránh cũng chưa tránh, nếu đối thành người khác, có lẽ đã nôn ra máu mà ngất xỉu rồi – không lẽ thật sự bị mình đánh hỏng?

“Hình Chiến?” Cố Khâm không hiểu sao lại thấy hoảng hốt, tim đập giống như bị người siết lại. Hần gọi thêm vài lần, đối phương vẫn không trả lời. Cố Khâm cố chịu đựng cảm giác khó chịu mà xuống giường, mới đi được tới trước mặt Hình Chiến đã lại đột nhiên bị đối phương ôm lấy thắt lưng, sau đó mặt Hình Chiến lập tức chôn ở trên bụng của hần. Mả, khi này là giả vờ?!

Không đợi cơn tức của Cố Khâm một lần nữa bùng lên, Hình Chiến đã giành nói xin lỗi trước, “Xin lỗi.” Tay y nhẹ nhàng xoa bóp eo Cố Khâm, “Sau này sẽ không.” Bởi vì ghen quá lâu cho nên y quả thực có chút không kìm lại được, quên mất rằng đây là lần đầu của Cố Khâm.

Cố Khâm lại cho rằng ý Hình Chiến là sau này sẽ để cho mình ở phía trên. Hắn suy nghĩ một chút, dù sao cũng đã làm rồi, cùng lắm thì lần sau làm lại, hiện tại xoắn xuýt cũng chỉ thể hiện rằng mình già mồm. Lăn qua lăn lại như thế, hắn cũng đã bớt giận hơn nửa, Cố Khâm vỗ vỗ đầu Hình Chiến, “Buông ra, em muốn đi tắm.”

“Anh giúp em.” Hình Chiến muốn đứng dậy, lại bị Cố Khâm ấn trở về.

“Không cần.” Cố Khâm vốn đã rất bất mãn việc mình bị người dè, hiện tại sao có thể tiếp tục tỏ ra yếu kém được?

Cố Khâm khó nhọc đi vào phòng tắm tắm rửa, nhìn thấy dấu hôn đầy người nhìn mà thấy phát hoảng trong gương kia, suýt chút nữa đã lại xông ra cho Hình Chiến một cú nữa. Đạch! Tên chết tiệt này! Một quyền thực sự là quá lợi cho y, lần sau hắn nhất định phải làm cho y khóc lên mới thôi!

Cố Khâm cả người buồn rầu đi ra khỏi phòng tắm, thấy Hình Chiến trên người vẫn không mặc gì ngồi ở mép giường, dấu vết trên người cũng không ít hơn so với hắn, còn có rất nhiều vết cào vết cấu. Cố Khâm dờ mắt đi, tức giận đuổi người, “Còn không nhanh đi tắm?”

Hình Chiến ngoan ngoãn nghe lời.

Cố Khâm thay sang bộ quần trang sạch sẽ khác, lại gọi người máy đến xử lý giường, tới khi mấy việc này làm xong thì Hình Chiến cũng đi ra. Hắn thấy một mảng tím bầm lớn ở trên bụng đối phương, cắn cắn môi, mặt không đổi sắc cầm thuốc trị thương ra, “Đến nằm xuống.” Sau đó bắt đầu xoa thuốc cho Hình Chiến, lực đạo trên tay khiến cho chân mày Hình Chiến không buông lỏng nổi từ đầu tới cuối.

Một lát sau, bực bội trong lòng Cố Khâm mới bớt đi chút ít, hắn vỗ vỗ bụng Hình Chiến, “Được rồi, đi mặc quần áo, thật khó nhìn.”

Hình Chiến đã ăn uống no đủ, đối với bất cứ mệnh lệnh nào của Cố Khâm cũng đều là nói gì nghe nấy, đành hoang mang quần áo vào, không khác gì một con cún nghe lời – nhưng Cố Khâm đã dùng cơ thể mình kiểm chứng qua, đây đâu phải là cún, rõ ràng là một con sói đói!

Khi hai người một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người, Alvin lại rõ ràng cảm nhận được bầu không khí giữa hai người đã thay đổi. Tâm tình của Hình Chiến hiển nhiên là rất tốt, ngay cả biểu tình cũng mềm mại hơn không ít. Mà xung quanh Cố Khâm lại chỉ có gió lạnh âm âm, không chút vui vẻ gì. Hình Chiến đây là chọc tới chỗ nào của Cố Khâm rồi? Nghĩ tới nghĩ lui Alvin cảm thấy cũng chỉ có chuyện giường chiếu mới có thể khiến họ xảy ra thay đổi như vậy, nên hắn lập tức quay đầu đi bất quái với mọi người, bắt đầu suy đoán chân tướng.

Hơn nửa chân tướng này rất nhanh đã được xác nhận — Bọn họ gặp lão quân y ngay tại hành lang. Ông chỉ dùng mắt quan sát Cố Khâm một chút, lập tức đã nhìn ra là có chuyện gì. Ông híp mắt cười nhéo eo Cố Khâm một cái, khiến cho eo hắn chịu không nổi sức ép, đau đến suýt chút nữa nhảy cẫng lên, ngay cả lễ phép căn bản nhất cũng không duy trì được, “Ông làm cái gì?!”

Hình Chiến cũng mang theo ý tứ độc chiếm mà bước lên một bước, tay ôm lấy eo Cố Khâm, giúp hắn xoa bóp phần eo.

Lão quân y cũng không thêm để ý đến thái độ tồi tệ của Cố Khâm, hơn hử hỏi, “Làm rồi? Máy lần? Làm đến cuối chứ? Cảm giác thế nào? Lúc làm cơ thể có vấn đề gì không? Bây giờ thế nào rồi?”

Một lượng tin tức lớn tràn vào đầu khiến cho mọi người trong lúc nhất thời cũng không kịp phản ứng, ngay ngắn lúc thì nhìn bên này, lúc thì nhìn bên kia. Cố Khâm vừa lúng túng vừa xấu hổ, hắn đẩy tay Hình Chiến ra, gần ra ba chữ từ trong kẽ răng, “Tôi rất tốt.”

“Nào nào, cùng tới phòng y tế, để tôi kiểm tra cơ thể cho các cậu một chút, cũng không biết là có lây hay không.” Lão quân y đặc ý rung đùi đi về phía trước, Cố Khâm mặt không chút cảm xúc mà đi theo sau ông, gương mặt trông còn lạnh lùng hơn cả mặt Hình Chiến. Nếu còn đi tới phòng y tế, tại sao vừa rồi không đưa họ đi thẳng đi, lại còn phải hỏi cặn kẽ ngay trước mặt mọi người như thế? Hiện tại với tình trạng này, mọi người nhất định đều sẽ biết hắn đã bị Hình Chiến đè! Cũng vì thế mà mong muốn làm Hình Chiến trong đầu Cố Khâm lại càng mạnh mẽ hơn.

Lão quân y cũng không kiểm tra ra vấn đề gì, thấy dấu vết lộ ra ngoài trên người hai người còn chớp chớp mắt, cảm thấy người tuổi trẻ quả thực là nhiệt tình. Cố Khâm vò mép chẳng sợ nứt, coi thường lời trêu đùa của ông, hỏi thẳng, “Bác sĩ, lúc nào tôi có thể lên chiến trường?”

“Vừa mới tiến triển thêm một chút, sao không vui vẻ quần quýt nhau thêm một thời gian nữa đi, cứ vội vàng muốn lên chiến trường như vậy?” Theo lý thuyết, người tuổi trẻ đã nếm qua trái cấm hẳn là rất khó mà hạn chế được, chẳng lẽ là kỹ thuật của thằng nhóc mặt liệt kia lại không ra gì? Lão quân y hoài nghi quét mắt nhìn Hình Chiến, thôi đến lúc về thì gửi cho y một ít kỹ thuật và kỹ xảo thực dụng, các loại tranh ảnh tài liệu vậy. Sao? Hỏi tại sao ông lại phải xen vào việc của người khác? Người ta chính là nhìn hai người trẻ tuổi này thuận mắt đây!

“Khi nào chiến tranh kết thúc thì sẽ có thời gian.” Cố Khâm chẳng qua là hy vọng đối phương có thể dời sự chú ý ra khỏi cuộc sống riêng tư của hai người họ mà thôi.

“Được rồi, tôi sẽ nói một tiếng với Tướng quân.” Thấy hắn khẳng khái như vậy, lão quân y phát tay đồng ý, dù sao thì với tình trạng cơ thể trước mắt của hai người họ cũng rất khó để nghiên cứu ra cái gì nữa.

Thật ra Cố Khâm cũng muốn lợi dụng đoạn thời gian tương đối yên bình này để đòi lại lần đầu tiên thất bại của mình, nhưng không lâu sau khi hắn trở lại chiến trường, chiến tranh giữa quân đội Satan và Liên minh Nhân loại lại một lần nữa bước vào giai đoạn kịch liệt.

Bộ tộc Satan cấu kết cùng với Mendel, bởi vì âm mưu đã thất bại từ trong trứng nước, cho nên hiện tại bọn chúng chỉ tiến hành giao chiến không có chút thay đổi nào, chỉ so xem hỏa lực của bên nào mạnh hơn, binh lính bên nào mạnh hơn, cho nên cả hai bên đều có tổn hại. Binh lực của Satan rất khó để dự đoán chính xác, quân Liên minh vì không bị chặn đường, quân tiếp viện tới không ít, bởi thế nên hai bên lại lần nữa rơi vào thế cục giằng co.

Để đả kích khí thế của quân Liên minh, Satan đẩy quân đội của Mendel ra ngoài, để loài người tự giết lẫn nhau. Binh lính Liên minh khi đối mặt với đồng loại đều trở nên chần chừ, không chịu hạ sát thủ, ngược lại những binh lính trốn đi theo Mendel kia, bởi vì không còn đường lui nên đều quyết đánh đến cùng, liều mạng mà hung mãnh đến dị thường. Quân Liên minh bị ăn đòn cuối cùng cũng không ôm ảo tưởng nữa, lên tinh thần đối phó với những người đã từng là cùng phe với mình, mà binh lực quân Satan phái ra càng ngày càng ít, đến cuối cùng, chiến trường gần như đã trở thành tranh đấu giữa con người và con người với nhau.

Tâm tình của các binh lính thật khó mà hình dung nổi. Tình cảnh ấy thậm chí còn thảm thiết đau xót hơn cả khi chết dưới nòng pháo của kẻ xâm lăng, nếu tiếp tục như vậy, tới khi binh lực của Mendel đã hao hết, trạng thái của quân Liên minh cũng tụt xuống tận đáy, khi ấy chỉ còn có Satan làm ngư ông đắc lợi.

“Binh lực của Mendel có bao nhiêu?”

“Nếu như là binh lính phản bội đi theo Mendel thì còn có một nửa, như vậy thì có thể phải kéo dài gần một tháng nữa.” Cố Hoàng tựa hồ thật sự tin tưởng lời của Cố Khâm, phải biết trước kia hẳn tuyệt đối sẽ không bàn bạc về những cơ mật quân sự này với Cố Khâm.

“Một tháng quá lâu, trạng thái của các binh lính đã rất không xong, chúng ta phải nghĩ biện pháp khác.” Cố Khâm cau mày.

“Hiện tại có một cơ hội.” Cố Hoàng đặc biệt liếc mắt nhìn Hình Chiến một cái, “Cha nhận được truyền tin bí mật từ Antonio Mendel, cậu ta đã tập kết những binh lính không muốn phản bội Liên minh lại, muốn cùng hợp tác với chúng ta, nội ứng ngoại hợp nuốt cả đơn vị vào.”

Cố Khâm hơi sững sờ, “Antonio? Tại sao anh ta phải làm thế? Anh ta đây là chuẩn bị giúp chúng ta giết cha mình sao? Con không nghĩ là anh ta có thù hận sâu sắc gì với cha anh ta cả. Cha tin tưởng lời anh ta?” Mặc dù đã nghe Hình Chiến nói qua, thông tin tình báo của Antonio có vai trò vô cùng trọng yếu trong việc y có thể thuận lợi tìm được hãn trên chiến hạm địch lần này, nhưng Cố Khâm quả thực không nghĩ ra mục đích khiến đối phương làm vậy, hơn nữa sở dĩ hãn sẽ bị Satan bắt vào tay cũng là bởi vì đối phương. Nói không chừng Mendel vì lừa gạt tín nhiệm của quân Liên minh mà đã bắt tay với con trai mình tự biên tự diễn ra một vở kịch.

“Không tin, cho nên cha muốn trưng cầu ý kiến của hai đứa, bởi vì cả hai đã tiếp xúc với đối phương một thời gian, hai đứa có cho rằng chúng ta có thể tin được lời cậu ta không?” Cố Hoàng hỏi ngược lại.

Cố Khâm nhìn về phía Hình Chiến, dù sao thì ban đầu Hình Chiến cùng vì đã lựa chọn tin tưởng Antonio mới tìm được mình. Hình Chiến suy nghĩ một lúc, lại không trả lời thẳng vào vấn đề, “Đây là một cơ hội, có thể giúp quân ta thoát khỏi cục diện bị động trước mắt. Cho dù có là thành tâm thành ý hay là cạm bẫy, tôi đều nghĩ rằng nó đáng giá để chúng ta thử một lần.”

“Đúng thế, đây cũng là kết luận của tôi và Nguyên soái.” Cố Hoàng hài lòng gật đầu một cái, Hình Chiến quả thực rất không tồi.

Nếu so ra, cách nhìn đại cục của Cố Khâm lại yếu hơn một chút. Dù sao thì hãn chỉ vừa mới lên làm Thiểu

tướng không lâu đã sống lại, kinh nghiệm về việc nắm đại cục trong tay có vẻ chưa đủ.

“Tôi sẽ tiếp tục giữ liên lạc với Antonio, thảo luận về thời gian.” Nói tới đây, Cố Hoàng lại chuyển đề tài, “Tôi hi vọng quan hệ giữa cả hai sẽ không làm chậm trễ chính sự.” Bên quân y đã nói cho hắn biết việc giữa Cố Khâm và Hình Chiến, hơn nữa Cố Khâm lại còn là người ở phía dưới. Mặc dù đã sớm có dự đoán, tại sao trong lòng hắn vẫn thấy khó chịu như vậy?

73. Chương 73: Chỉ Còn Lại Tuyệt Tình

“Đã hiểu.” Về điểm này, Hình Chiến bày tỏ nguyện ý nghe theo lời bố vợ đại nhân.

“...” Cố Khâm nhìn ánh mắt của cha mình mà khóc không ra nước mắt, hiện tại ngay cả người không bao giờ bất quái như cha cũng đã biết, có thể thấy được mọi người đều đã biết chuyện giữa hắn và Hình Chiến. Cố Khâm trừng Hình Chiến một cái. Đáng chết, lần sau để hắn làm lại xong, nhất định phải tuyên truyền rộng rãi một chút, để thay đổi ấn tượng của mọi người đối với bọn họ.

Mặc dù Cố Khâm nghĩ như vậy, nhưng hiện tại hiển nhiên không phải thời điểm so đo về vấn đề này. Trận đại chiến sắp tới, hắn phân biệt rất rõ ràng bên nào nặng bên nào nhẹ, cho nên hắn nhanh chóng tạm thời vứt cảm giác không tự nhiên này sang một bên, tập trung toàn bộ tinh lực lên trên chiến trường.

Cố Hoàng trong lòng đã có kế hoạch rõ ràng, liên lạc với Antonio một lần nữa, nói rõ ràng rằng bản thân cũng không tin hắn, cho nên chỉ đồng ý phái ra một hai tiểu đội tới phối hợp hành động với hắn, đại bộ đội sẽ ở phía sau tiếp ứng. Antonio căn bản không có quyền để đòi hỏi, đây đã là cơ hội duy nhất của hắn.

Hai tiểu đội Cố Hoàng phái ra là tiểu đội tinh anh do Hình Chiến và Cố Khâm chỉ huy, như vậy cho dù có bị địch bao vây, tỉ lệ phá vòng vây của họ sẽ lớn hơn một chút, mà cho dù có không thể phá được thì cũng đủ giữ vững cho tới lúc đại bộ đội tới tiếp viện. Những binh lính này đều được lựa chọn ra từ đơn vị Chó điên, dù sao thì họ cũng đã khá quen thuộc với hai người chỉ huy đội, không cần tiến hành làm quen, cũng sẽ không nghi ngờ năng lực của người chỉ huy. Thương Lang cũng đã được sửa chữa xong ngay trước khi lên đường, tránh cho Cố Khâm khỏi phải rơi vào vấn đề chỉ có thể dùng cơ giáp cơ bản khi lên chiến trường.

Lúc này, binh lực Antonio nắm trong tay đã được hơn một phần tư, hơn nữa con số này còn đang không ngừng gia tăng, dù sao thì rất nhiều binh lính không phải là tự nguyện phản bội Liên minh. Nhưng số người nhiều lên, đương nhiên là bị Mendel phát hiện ra. Đối với những binh lính muốn làm loạn này, Mendel không giam lỏng cũng không giết gà dọa khỉ, ngược lại còn phái họ ra hàng tiên phong ngoài tiền tuyến.

Không thể không nói kế sách này thực sự ác độc. Lửa đạn trên chiến trường không có mất, cho dù đám binh lính này muốn trở về quân Liên minh thì trong lúc chiến đấu nên đầu hàng như thế nào? Đầu hàng ai? Nếu như là không làm gì, giữa lúc chiến đấu ác liệt như thế chỉ có một con đường chết; nếu kìm nén mà quay sang công kích đồng bạn sau lưng, kết quả sẽ thành hai mặt thù địch, chết còn nhanh hơn. Nếu không muốn chết thì nhất định phải dùng hết toàn lực, bị buộc phải bước vào con đường phản bội; không sợ chết không muốn lựa chọn phản bội cuối cùng vẫn phải chết trong tay người của mình — cho dù lựa chọn thế nào, chờ đợi họ đều là vạn kiếp bất phục. Cũng may không phải là toàn bộ các binh lính lựa chọn phản kháng Mendel đều lộ ra ngoài, có một vài người là âm thầm trong bóng tối, như vậy mới không đến mức khiến Antonio cuối cùng không có binh để dùng.

Cho tới nay, quân đội của Cố Hoàng vẫn luôn phòng thủ trận tuyến rất ổn thỏa, cho dù quân địch có liên tiếp bại trận, vút mũ cỡi giáp mà bỏ chạy thì Cố Hoàng vẫn giữ vững tiết tấu tấn công không nhanh không chậm, không độc đoán liều lĩnh mà cắt đứt đường lui của quân địch. Nhưng lần này lại có hai tổ đội tách khỏi đại bộ đội, giống như một lưỡi dao sắc bén đâm vào trong trận hình quân địch, đi sâu vào phía trong, hợp lại một chỗ với đội quân đã phản kháng Mendel do Antonio chỉ huy. Hết thấy nhìn qua đều thực thuận lợi, tựa hồ chỉ cần lại tiếp tục nội ứng ngoại hợp như vậy, quân đoàn phản bội Liên minh do Mendel chỉ huy này sẽ không còn cách nào xoay chuyển tình thế nữa.

Chỉ là gừng càng già thì càng cay, liên lạc giữa Antonio và Cố Hoàng vẫn luôn nằm dưới sự giám sát của Mendel, cho nên đối với hành động lần này của họ, Mendel đã sớm có chuẩn bị. Thủ hạ của hắn cũng không chỉ có quân đội mà còn có cả bộ tộc Satan vẫn luôn đứng sau quan sát làm ngư ông đắc lợi nữa!

Rất nhanh, quân Satan đã hung hãn mà kéo tới, phong tỏa chặt chẽ tiền tuyến, cả Antonio và hai tiểu đội tinh anh đều bị bao vây trong chớp mắt.

“Chắc chắn, chúng ta hình như bị bao vây rồi. Quả đúng là bẫy sao?” Cố Khâm cau mày, nhẹ nhàng mà lên tiếng qua tần số chung. Thấy chỉ huy của mình giống như đã đoán trước được, các binh lính vốn đang căng thẳng cũng thả lỏng hơn không ít. Trên thực tế Cố Khâm quả đúng là không coi trọng vòng vây này chút nào. Không giống như lần trước đi sâu vào phía trong, đơn độc chiến đấu để rồi bị bắt làm tù binh, lần này hắn không chỉ dẫn theo hạm đội tinh anh này mà còn có Hình Chiến cùng phối hợp với hắn. Với năng lực của hai người họ, dựa vào binh lực trước mắt để phá vòng vây là chuyện dư sức. Hiện tại họ vẫn chưa ra tay là bởi vì, họ muốn nhìn xem Mendel có xuất hiện hay không, tốt nhất là có thể mượn cơ hội này bắt cả Mendel lại luôn.

“Không! Đây không phải là tôi... Tôi không biết đây là cạm bẫy!” Antonio cắn răng cố gắng giải thích, hắn không nghĩ tới chuyện sẽ phát triển tới mức độ này.

“Antonio, mày làm cho tao quá thất vọng!” Ngay lúc này, hình ảnh của Mendel xuất hiện trên màn hình của tất cả mọi người. Giọng nói của hắn nặng nề mà tức giận, khiến cho Antonio theo bản năng mà run lên, “Mày nghĩ tao làm tất cả những điều này là vì ai? Kết quả mày lại phản bội tao! Phản bội lại cha của mày! Đứa con bất hiếu!”

“Ha ha ha, ông nói là ông vì tôi?” Nếu đã xé rách da mặt, Antonio cũng không còn đường lui nữa, biểu tình của hắn dữ tợn, oán hận bị đè nén từ lâu cũng xông thẳng lên não trong nháy mắt, “Không, từ đầu đến cuối ông chỉ vì chính ông! Nếu là vì tôi ông làm sao có thể nhét tôi vào giữa đám quái vật kia được? Nếu là vì tôi sao ông lại phải phản bội Liên minh để rồi tôi phải cùng ông chịu đựng chữ bới của đồng loại? Nếu là vì tôi sao ông lại phải bóp chết cơ hội trở về duy nhất của tôi? Nếu là vì tôi sao ông không đi chết ngay bây giờ đi?!”

Mendel vừa xuất hiện, hai tay Cố Khâm lập tức di chuyển trên bàn điều khiển, rất nhanh liền xác định được vị trí hiện tại của đối phương, là ở ngay trên một chiếc chiến hạm cỡ lớn.

“Antonio, chẳng lẽ mày vẫn không rõ sao? Mày là con trai tao, là con trai của một kẻ phản bội, mày nghĩ là Liên minh sẽ bỏ qua cho mày sao? Đừng có vọng tưởng! Cho dù mày giết chết tao để chuộc tội thì cũng không thể lau sạch vết bẩn trên người mày, hơn nữa còn phải đeo trên lưng mình tội danh giết cha! Từ giây phút mày bước chân lên chiến hạm của Satan, mày không còn có thể quay đầu lại nữa, mày chỉ có thể

lựa chọn đi theo tao!” Uy hiếp xong, giọng của Mendel đúng lúc mềm đi, “Cha chỉ có con là người thừa kế, tương lai, tất cả những gì cha có đều sẽ đưa cho con, tại sao con không thể ngoan ngoãn nghe lời? Bây giờ con trở về vẫn còn kịp, chỉ cần con giúp cha bắt những tên lính Liên minh này lại, cha sẽ không để ý tới chuyện phản bội ngày hôm nay nữa!”

Muốn bắt giặc phải bắt vua trước, thừa dịp hai người kia còn đang nói chuyện, Cố Khâm và Hình Chiến cùng lên cơ giáp, lặng yên không một tiếng động rời khỏi chiến hạm họ đang lái, di chuyển về phía chiến hạm mà Mendel đang ở.

Mendel giương giọng, “Tất cả binh lính nghe cho rõ! Mở to hai mắt ra mà nhìn xung quanh các người! Hiện tại các người chỉ có hai lựa chọn, hoặc là chết, hoặc là đầu hàng!”

“Cha! Cha đây là đang bảo hồ lô da*! Một khi Liên minh Nhân loại bị Satan đánh chiếm, cha cho rằng họ sẽ còn để cho cha tiếp tục nắm giữ binh quyền sao?!” Biết rõ Mendel sẽ không nghe vào, Antonio vẫn chỉ có thể phí công khuyên như trước.

(Bảo hồ lô da: yêu cầu người khác làm một chuyện mà họ không nguyện ý làm)

Mendel vừa định mở miệng, đột nhiên nhận được báo động, có hai chiếc cơ giáp đang đến gần chiến hạm. Lần trước bị đám Hình Chiến lặng yên không tiếng động mà xâm nhập vào chủ hạm, vô luận là Mendel hay là bộ tộc Satan đều phải buồn bực mà chịu tổn thất lớn. Để đề phòng chuyện tương tự như vậy phát sinh thêm lần nữa, cấp bậc báo động trên chiến hạm của Satan đã được thiết lập tại mức cao nhất, bởi thế mà lần này, hai người Cố Khâm chỉ mới tới gần một chút đã lập tức bị phát hiện.

Tóm được quỹ tích di chuyển của hai chiếc cơ giáp, Mendel lập tức phái ra hạm đội Satan đi công kích bọn họ. Hiện tại hắn đã không dám tin tưởng binh lính dưới tay mình nữa, ai biết được trong này có còn ai mang tâm tư khác hay không. Mendel biết, trừ các sĩ quan tâm phúc ra, lần này binh lính dưới tay hắn đã hoàn toàn hỏng, mà tất cả lại có vô số quan hệ với trận đối chiến tranh chức quán quân tại Giải đấu liên trường kia. Nếu như không phải vì các binh lính thấy được trận đối chiến ấy, chỉ bằng đặc điểm thiên tính của con người là phục tùng mệnh lệnh kia, làm sao có thể có nhiều người phản bội mình như thế? Cho dù lòng sinh bất mãn thì cũng sẽ không khởi nghĩa vũ trang! Mendel hận đến ngứa răng, nhất định là Hình Duệ, mấy đoạn ghi hình kia nhất định là được lan truyền theo lệnh của Hình Duệ!

“Tấn công! Giết chết chúng cho tôi!” Mendel chỉ huy quân Satan bốn phương tám hướng tấn công tiểu đội Liên minh đã rơi vào giữa vòng vây. Theo cái nhìn của hắn, đám Cố Khâm bị chiến hạm của hắn quần lý, khẳng định sẽ không có cách nào phân tâm để chỉ huy quân đội, chỉ cần dưới tay họ không còn binh lính nữa, đến lúc ấy họ còn có thể trốn đi đâu? Mendel đã theo dõi toàn bộ quá trình liên lạc giữa Antonio và Cố Hoàng, tất nhiên hắn cũng sẽ biết chỉ huy đội lần này chính là hai người họ, đối với hành động một người một ngựa tới đánh lên hắn này, Mendel vô cùng coi thường, cho rằng hai thằng nhóc vất mũi chưa sạch quá tự phụ, có vẻ như là đã làm anh hùng lâu tới mức trở nên cuồng vọng tự đại rồi, quên mất tầm quan trọng của tập thể, tựa đưa mình tới tìm chết.

Song khi hai bên đánh sập lá cà, Mendel mới phát hiện có lẽ hắn đã quá coi thường họ.

Cố Khâm cùng Hình Chiến phối hợp ăn ý, không hề liều mạng, bay xung quanh chiến hạm cỡ lớn Mendel

đang ở mà tránh né các chiến hạm đang bám đuổi phía sau họ. Kỹ thuật di chuyển của họ quả thực lợi hại, dưới sự công kích dày đặc không chỉ không bị thương mà còn kéo hơn nửa hỏa lực của quân Satan tới trên chiếc chiến hạm cỡ lớn. Không bao lâu sau, dưới sự vô ý của chính quân của mình, chiếc chiến hạm cỡ lớn này đã bị oanh tạc tổn hại không ít. Đáng sợ hơn là bọn họ một bên có thể đùa giỡn với cái đuôi đằng sau, một bên vẫn còn có thể chỉ huy tiểu đội tinh anh đấu ngang tay với quân đội của Satan!

Mà lúc này, phòng tuyến phía trước cũng đã bị quân đội của Cố Hoàng công kích mà xuất hiện lỗ hổng. Vốn địa điểm gặp nhau của Antonio và tiểu đội tinh anh cũng cách tiền tuyến không quá xa, một khi phòng tuyến bị đột phá, quân Liên minh rất nhanh liền có thể tấn công tới đây, lúc ấy vòng vây sẽ không còn tác dụng gì nữa.

Mendel bắt đầu nôn nóng. Hắn không nghĩ tới Hình Chiến và Cố Khâm có năng lực tác chiến mạnh như thế, tài năng chỉ huy này thật khiến cho người khác đều phải lú lút nói không nên lời, cũng khiến cho kế hoạch của hắn vỡ tan như bong bóng. Nhưng hắn không muốn buông tha ưu thế trước mắt, ngược lại còn hạ lệnh cho quân Satan gia tăng hỏa lực.

Quân Satan tấn công ác liệt, nhưng Mendel cũng không nói một câu nào bảo họ giữ lại Antonio, hiển nhiên là hắn căn bản không để ý tới an toàn tính mạng của con trai mình, coi Antonio thành đồ bỏ đi. Từ lúc bắt đầu hắn cũng đã biết được Antonio liên lạc với Cố Hoàng, nhưng hắn lại vẫn luôn không ngăn cản đối phương, ngược lại còn tương kế tựu kế dẫn địch vào bẫy, hiện tại giá trị lợi dụng cuối cùng của Antonio cũng không còn, đối với một đứa con trai không nghe lời, một đứa con trai bắt tay với người ngoài tấn công mình, chẳng lẽ hắn còn phải giữ đối phương lại để cho mình phải chịu tội sao? Hắn tuyệt đối sẽ không để cho một đứa con bất hiếu như vậy nhận được những gì hắn phải trải qua trăm ngàn cay đắng mới giành được vào tay!

Công kích điên cuồng của bộ tộc Satan khiến cho Antonio cuối cùng cũng hiểu được cha hắn đã hoàn toàn bỏ mặc hắn. Sự tuyệt tình của cha hắn phá hủy đi tia hy vọng cuối cùng của hắn. “Cha!” Hắn lạc giọng hô to, nhưng không có được bất kỳ lời đáp nào. Một khắc ấy, tâm hắn đã hoàn toàn biến thành tro tàn.

74. Chương 74: Cái Giá Của Sự Phản Bội

Khả năng phòng ngự của chiến hạm cỡ lớn không bằng chủ hạm, dưới sự dẫn đường của Cố Khâm và Hình Chiến, nó rất nhanh đã bị hỏa lực của chính quân mình chọc thủng một lỗ lớn. Binh lực trên tay hai người đều bị quân Satan bám riết, có điều mục tiêu của họ chỉ có Mendel, hai người liên thủ cũng coi như là đã nể mặt hắn. Chỉ cần tổng chỉ huy ngã xuống, quân địch đương nhiên sẽ không làm nổi trò trống gì nữa.

Thấy hai chiếc cơ giáp đã bước lên chiến hạm cỡ lớn của mình, thần kinh Mendel liền không khống chế được mà căng thẳng. Hắn nhớ tới lúc trước khi hắn đối chiến với Hình Chiến hắn còn không chiếm được chút tiện nghi nào, hôm nay lại thêm một Cố Khâm, như vậy chỉ sợ hắn sẽ thật sự thua trong tay họ. Ý nghĩ này khiến cho Mendel hoàn toàn không có ý định đối mặt chính diện với hai chiếc cơ giáp, vậy nên hắn một bên phái ra binh lính ngăn cản bước chân của đối phương, một bên lặng lẽ rời khỏi chiếc chiến hạm này, dự định di chuyển tới nơi an toàn hơn.

Hai người Cố Khâm không hề phát hiện ra Mendel đã rời đi. Họ căn bản không ngờ tới người đã giữ chức Thượng tướng lâu như Mendel vậy mà sẽ lựa chọn không đánh mà đã chạy. Người phát hiện ra tung tích cơ giáp của Mendel đầu tiên lại là Antonio.

Ban đầu khi Mendel cho người chế tạo cơ giáp chuyên thuộc cho Antonio, vì cân nhắc tới an toàn nên giữa cơ giáp của Antonio và cơ giáp của hắn có sóng liên lạc đặc thù, để khi Antonio gặp nguy hiểm có thể liên lạc được với Mendel. Khi Antonio nhìn thấy chiếc chiến hạm kia đã bị chọc thủng, hắn liền muốn theo sau hai người Hình Chiến, tìm cha hắn nói chuyện thật rõ ràng, thế nhưng cơ giáp của hắn lại phát hiện ra tín hiệu của cơ giáp của cha hắn, bởi thế nên hắn không chút nghĩ ngợi mà lập tức đuổi theo. Mendel ra lệnh Satan canh gác bảo vệ cho mình, mắt lạnh nhìn bộ tộc Satan công kích Antonio mà không hề ngăn cản. Antonio dù sao cũng không có thực lực nghịch thiên như hai người Cổ Khâm, qua không lâu sau liền bắt đầu luống cuống tay chân. Hắn theo bản năng hô lên, “Cha!”

Thanh âm của Antonio thống khổ mà nghẹn ngào, khiến Mendel cau mày một cái. Tuy rằng hắn không có bao nhiêu cảm tình với con trai mình, nhưng hơn hai mươi năm qua hắn cũng đã tốn không ít tinh lực vào trên người đối phương. Hắn cũng không cam lòng cứ để mọi vất vả của mình cứ thế mà bị rửa trôi sạch sẽ. Nhìn mạng lưới phòng vệ nghiêm ngặt xung quanh, dù cho bây giờ đám Hình Chiến có phát hiện hắn không ở trên chiến hạm mà đuổi theo, hắn cũng sẽ có đủ thời gian để thoát đi. Mendel suy nghĩ một chút, mở miệng, “Bắt sống.”

Rất nhanh, cả Antonio và cơ giáp đều bị dẫn tới trước mặt Mendel. Mà lúc này, Antonio rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, hắn lập tức thông báo cho đám Hình Chiến Mendel đã không còn ở trên chiến hạm nữa. Ngay sau đó, hai chiếc cơ giáp cơ hồ giống nhau như đúc kia cũng lập tức thoát khỏi chiến hạm, bay tới nơi này. Ánh mắt Antonio chợt lóe, “Chờ một chút! Hai người đừng ra tay vội.” Hắn muốn thử cố gắng một lần cuối cùng.

“Ba phút.” Hình Chiến không cho rằng hắn có thể thay đổi gì, vậy nên chỉ cho hắn thời gian trò chuyện ngắn ngủi. Bất được Mendel hiện tại đã là việc bắt buộc đối với bọn họ! Hai chiếc cơ giáp ở vị trí không xa không gần mà nhìn chăm chăm vào con mồi phía trước, giống như hoàn toàn không coi đám binh lính Satan đang bảo vệ con mồi ấy ra cái gì, mắt chăm chú chờ đợi thời cơ tấn công.

Mendel hiển nhiên đã chú ý tới tình huống này. Không rõ tại sao, cho dù là đang ở giữa vô số lớp bảo vệ, hắn lại vẫn không có cảm giác an toàn. Nếu như là lúc trước, hắn làm sao có thể bởi vì hai thằng nhóc tuổi không bằng một nửa mình mà co đầu rút cổ trong vỏ bảo vệ mà không dám ứng chiến? Thế nhưng từ ngày hoàn toàn phản bội Liên minh, hắn lại càng lúc càng sợ chết. Hắn biết tương lai mình sẽ có được quyền lực, địa vị mà hắn hằng mơ ước, cũng biết vì chúng mà hắn đã phải trả giá bao nhiêu, cho nên hắn rút lui, hắn không cam lòng cứ thế mà chết đi. Vì sống sót, cũng là vì để tới cuối cùng hắn có thể giành tất cả tới tay, hắn buộc phải phá lệ cẩn thận với tính mạng của mình. Đại trưởng phụ có thể co dãn, sách lược nhượng bộ có gì là không tốt?

Vào lúc Mendel đang chuẩn bị tiếp tục rút lui, Antonio lại lên tiếng, “Cha, con chỉ có một câu hỏi. Nếu như con lựa chọn Liên minh, cha sẽ thật sự giết con?”

Ánh mắt Mendel u ám tối tăm. Hắn vốn là người bạc tình, từ lúc bắt đầu, hắn chẳng qua là coi đối phương là người thừa kế mà đào tạo, cho nên mỗi khi đối phương không hoàn thành nhiệm vụ hắn giao phó, hắn cũng sẽ không chút lưu tình nào mà dạy dỗ đối phương. Vô luận là chửi mắng hay đánh đập, hắn cũng chưa từng đau lòng. Hắn cần là một người thừa kế phù hợp, chứ không phải là một đóa hoa mềm yếu, sinh ra trong phòng ấm giữa tình thân và yêu thương.

Sự im lặng của Mendel lại khiến cho Antonio một lần nữa sinh ra hi vọng trong lòng. Hắn nghĩ rằng cha hắn vẫn còn một chút cảm tình với mình, cho nên mới dao động. Mắt thấy ba phút sắp hết, hắn lo lắng hỏi

dồn, “Cho con biết câu trả lời!”

Nghe ra xao động bất an trong giọng nói kia, Mendel đột nhiên cảm thấy khoái cảm lan tràn trong lòng, là loại khoái cảm khi tự tay nghiền nát hy vọng của người khác, hơn nữa cái người đó lại còn chính là con trai của hắn! “Sẽ, tao sẽ giết mày — sẽ tự tay giết mày, để cho mày hiểu được thật rõ cái giá của việc phản bội tao! Tao cho mày cái gì thì tao cũng có thể tự tay đoạt nó đi! Chúng vốn không thuộc về mày, cả mạng của mày, đó cũng là tao cho mày mà thôi!” Mendel càng nói càng hưng phấn, trước mắt giống như bị máu bao phủ, hân hoan vũ khí của mình lên, phang mạnh vào đầu cơ giáp của Antonio.

“Ầm!” một tiếng vang thật lớn, cơ giáp của Antonio hiển nhiên không yếu đến mức chỉ đánh một lần liền sẽ bị phá hỏng, nhưng một lần đánh này trên thực tế đã hung hăng mà nện lên ngực của hắn, cũng đập vỡ tiếng “Cha” đang nghẹn trong lồng ngực. Tất thấy chung quanh giống như đều biến mất, chỉ còn lại người cha đang giờ vũ khí muốn giết hắn, người cha đã ban mạng sống cho hắn, hiện tại lại muốn phá hủy hắn đi kia.

Giữa những lần va chạm, Antonio giống như phát điên mà bật cười, “Ông muốn giết tôi? Vậy thì chết chung đi!” Một giây kia khi đầu cơ giáp bị nứt ra, hắn trực tiếp cho chạy chương trình tự bạo.

“Ầm!!!” Quả cầu lửa khổng lồ nuốt sống cả hai cha con, nuốt luôn cả đám Satan đang canh gác nghiêm ngặt xung quanh đó. Thậm chí ngay cả Hình Chiến và Cổ Khâm đang ở vòng ngoài cũng có thể cảm nhận được sự mãnh liệt của chấn động kia. Trong khoảnh khắc, trung tâm của vụ nổ chỉ còn lại một mảnh hài cốt — Chết? Bọn họ cứ như vậy mà cùng đồng quy vu tận?!

Đối mặt với biến cố bất ngờ, hai vị sĩ quan chỉ huy kinh nghiệm phong phú rất nhanh đã phản ứng, chỉ huy tiểu đối tinh anh lợi dụng cơ hội tiến hành phản công, mà bộ tộc Satan vì thiếu hụt sĩ quan chỉ huy nên nhanh chóng rơi vào thế yếu. Cùng lúc đó, phòng ngự tại tiền tuyến cũng đã hoàn toàn bị chọc thủng, quân đội của Cổ Hoàng cuối cùng cũng đột phá được đạo phòng tuyến này, hợp lại với nhóm người Cổ Khâm.

Trên chủ hạm của Satan ở một nơi nào đó, mắt thấy tín hiệu của Mendel đã biến mất, Satan vương nhận được báo cáo của cấp dưới, “Vương, Mendel thất bại.”

“Được rồi.” Satan vương lộ ra một nụ cười châm chọc đầy quỷ dị, “Hạ lệnh rút lui.” Gã vốn không coi trọng Mendel, cũng không trông cậy đối phương có thể làm ra thành tích gì. Sở dĩ gã phái Mendel ra xuất chiến, bất quá cũng chỉ là muốn xem vở kịch con người tự giết lẫn nhau để thoải mái tâm tình hơn một chút mà thôi. Mendel quả nhiên không để cho gã phải thất vọng, cuối cùng lại diễn một màn cha con tàn sát lẫn nhau dùng mạng đổi mạng, so với dự đoán của gã thú vị hơn nhiều.

Như vậy, tiếp theo sẽ xem ai diễn kịch đây?

Đôi mắt đen như mực đảo qua tin tức vừa mới nhận được cách đây không lâu. Có lẽ đã đến phiên của đám chính khách đang bắt mắt kia, chẳng qua là mất đi Mendel, đồng minh có lực ảnh hưởng mạnh mẽ trong quân đội này, đám chính khách đó sợ rằng cũng không gây nổi sóng gió gì, xem ra gã còn phải bổ sung thêm một vài yếu tố, khuấy tung cái vũng nước vốn đã đục ngầu này lên...

Quân Satan đã rút lui, có lẽ là bởi vì cái chết của Mendel khiến cho chúng không dám tiếp tục tấn công nữa. Nhưng quân Satan lại rút lui một cách có ngay ngắn trật tự, không giống chiến bại mà chạy, ngược lại lại giống như đi loanh quanh một vòng tìm chút chuyện để giết thời gian, đến khi xong việc thì quay trở về hơn. Nói cho cùng bộ tộc Satan cũng có quân đội của chính chúng, sự phản bội của Mendel đối với chúng mà nói nhiều nhất cũng chỉ là thêm hoa trên gấm, không, có lẽ là ngay cả một đóa hoa cũng không bằng, nhiều nhất cũng chỉ là thêm một chút phiền toái cho Liên minh Nhân loại, thuận tiện xem một màn kịch hài hước mà thôi. Chỉ nghĩ tới điểm này thôi, cho dù là ai cũng không vui vẻ nổi.

Thực lực của con người và bộ tộc Satan tương đương nhau. Con người không mạnh đến mức khiến cho kẻ xâm lược buông tha ý nghĩ xâm chiếm, mà kẻ xâm lăng cũng không mạnh tới nỗi có thể khiến con người thần phục. Nhưng có khi, chỉ một sơ sót nhỏ sẽ dễ dàng tạo thành sai lầm lớn, giống như việc Mendel phản bội lần này vậy. Nếu như không có lời nhắc nhở của người sống lại, Hình Duệ cũng sẽ không sinh ra hoài nghi rằng chính giới vốn vẫn luôn rơi vào thế yếu đã cấu kết cùng với Mendel. Hiện tại, thế lực của Mendel còn mỏng yếu, chưa thể gây nên sóng gió gì. Thế nhưng mười năm sau, hai mươi năm sau, phe phái của hắn lớn mạnh lên, chính chỗ sơ suất nhỏ này đã gây ra một lỗ thủng lớn, cuối cùng tạo thành tai họa khiến cho Hình Chiến và Cố Khâm sống lại tại quá khứ.

Lần phản bội này của Mendel không tạo nên chấn động quá lớn. Chỉ tiếc hắn đã chết, Hình Duệ cũng không có chứng cứ có thể kéo ngã những chính khách đứng sau màn kia. Cũng may Mendel cũng chính là nơi dựa vào lớn nhất của họ ở trong quân đội, cái chết của hắn là một đả kích không nhỏ đối với họ, không có quân quyền, bọn họ căn bản không gây ra nổi sóng gió gì. Hình Duệ vốn không quan tâm gì tới đám chính khách, nhưng bọn họ đã sai ở chỗ phản bội Liên minh. Hình Duệ neho mắt, có lẽ, hắn đã quá nhân từ.

Mặc dù công lao trong chiến thắng lần này phần lớn thuộc về Antonio, có điều thói đời ảm lạnh, người cũng đã không còn, Hình Duệ dứt khoát chuyển công trạng tới tay Hình Chiến và Cố Khâm. Quân hàm của hai người thăng lên tới Thượng úy, mà từ khi họ thăng lên làm Thượng sĩ tiến vào quân đội thực tập đến giờ chỉ mới chưa tới nửa năm, tốc độ này không khác gì thực hiện bước nhảy trong không gian! Có điều cả hai đều là người từng nắm giữ quân hàm cấp Tướng, một chức Thượng úy nho nhỏ căn bản không đủ để cho thực lực của họ có thể phát huy đầy đủ, thật sự là dùng người tài không đúng chỗ. Hình Duệ tính toán, hắn là phải nhanh chóng thăng quân hàm của họ lên.

Vì vậy, quân Satan vừa mới rút lui, hai vị sĩ quan trẻ tuổi mà đã lập công không nhỏ đã được gọi tới nói chuyện riêng. “Hai đứa tiếp theo có tính toán gì không?” Hình Duệ đi thẳng vào vấn đề mà hỏi.

Cố Khâm và Hình Chiến nhìn nhau một cái, “Dĩ nhiên là nhanh chóng thăng quân hàm.” Cho dù Hình Duệ là Thống soái tối cao của quân đội thì cũng không thể nào tùy tiện mà ném quân hàm Tướng quân tới cho bọn họ, huống chi họ cũng cần bồi dưỡng chính quân đội của mình.

Hình Duệ gật đầu một cái, “Cái này là tất nhiên. Hai đứa đã xác định sẽ tới quân khu nào phát triển chưa?”

“Quân khu Đệ tứ.” Cố Khâm không chút do dự trả lời. Hắn quen thuộc nơi này nhất, hơn nữa chiến sự ở quân khu Đệ nhị và Đệ tam cũng không căng thẳng như hai khu còn lại, mà quân khu Đệ nhất đã có Hình Chiến trấn giữ... Khoan đã, Cố Khâm bỗng nghĩ tới gì đó, mục đích Nguyên soái hỏi như vậy chẳng lẽ là... Hắn quay đầu về phía Hình Chiến, gặp phải ánh mắt sâu thẳm của đối phương.

Hình Chiến nhìn hắn nói, “Cùng nhau.”

Hình Duệ liếc con trai một cái, trong lời nói mang theo ý tứ sâu xa, “Như vậy bây giờ hai đứa có hai lựa chọn. Thứ nhất, một người trợ giúp người còn lại tích lũy chiến công, nhưng nếu cứ như vậy, trong hai đứa chỉ có một người có thể trở thành Tướng quân. Thứ hai, nếu như hai đứa muốn có đội quân chính quy của bản thân mình, vậy thì hai đứa nhất định phải — tách ra để phát triển.”

75. Chương 75: Gặp Phải Vấn Đề

Cố Khâm không nghĩ tới bọn họ sẽ phải đối mặt với vấn đề này nhanh như vậy. Hai lựa chọn? Còn cần phải lựa chọn sao? Cố Khâm chưa bao giờ muốn buông tha cơ hội trở thành Tướng quân, mà Hình Chiến cũng không thích hợp làm cấp dưới của người khác, cho nên bọn họ không có lựa chọn khác.

Một quân đoàn không thể có hai Tướng quân, đến một cấp bậc nhất định, bọn họ nhất định phải tách ra để phát triển, nếu không họ sẽ kìm hãm lẫn nhau, sinh ra đủ loại mâu thuẫn.

Thật ra, từ trước trong quá khứ, Hình Chiến từng không chỉ một lần nói với hắn muốn kể vai chiến đấu với hắn, mà Cố Khâm cũng đã cân nhắc qua vấn đề này. Có điều lúc ấy hắn vẫn chưa rõ ràng tình cảm của mình với Hình Chiến, chẳng qua chỉ là muốn nhìn dáng vẻ khó xử của Hình Chiến mà thôi. Nhưng bất tri bất giác, quan hệ của họ cũng không còn là mang cái dạng mơ mơ hồ hồ phân không rõ đó nữa.

Hiện tại, có lẽ hắn không nói ra mấy từ buồn nôn như “thích”, “yêu”, cũng không trông cậy vào Hình Chiến có thể nói mấy lời ấy ra khỏi miệng, nhưng trong lòng bọn họ đã nhận định đối phương chính là người sẽ đi cùng mình đến hết cả nửa đời sau. Cho nên, nghĩ tới trong tương lai phải rất lâu họ mới có thể gặp mặt một lần, Cố Khâm cũng không thể giữ được thái độ lạnh nhạt nữa.

Theo lẽ thường, bọn họ bây giờ hẳn phải là đang trong thời kì yêu đương nồng nhiệt, nhưng lúc trước vì bận xử lý việc phản bội của Mendel, bọn họ cũng không có tâm tư gì mà đi yêu đương. Thật vất vả mới xử lý xong thì lại bị thông báo cho biết rằng nhất định phải tách ra, trong lòng làm sao có thể vui vẻ được? Sắc mặt Cố Khâm không tốt lắm, hắn liếc sang nhìn Hình Chiến, anh mau nghĩ biện pháp vẹn toàn đôi bên đi! Ban đầu là ai thề son thề sắt nói muốn kể vai chiến đấu cùng với em?

Hình Chiến mặt không chút cảm xúc nhìn thẳng vào mắt hắn, cũng không nói gì, thế nhưng Cố Khâm lại nhìn ra được một ít ủy khuất từ trong ánh mắt kia. Khóe miệng Cố Khâm giật một cái, thật là muốn chọc cho người mù mắt! Hắn dè tay lên mặt Hình Chiến, đẩy đầu đối phương qua một bên.

“Khụ!” Mắt thấy hai đứa nhỏ liếc mắt đưa tình bày trò ân ái không chút nào kiêng kỵ ngay trước mặt mình, Hình Duệ quyết định chờ một thời gian nữa sẽ tự cho mình nghỉ một vài ngày, tranh thủ thời gian đi tìm Chung Vân Tu cầu vuốt ve an ủi một chút, “Tôi sẽ cho hai người một ngày, ngày mai phải cho tôi câu trả lời – tôi tin tưởng hai người sẽ đưa ra lựa chọn chính xác nhất.”

Hai người mang theo tâm sự nặng nề mà trở lại chiến hạm của đơn vị Chó điên, đi chưa được vài bước đã gặp phải Alvin, “Cố Khâm, tôi đi tìm hai người mãi! Vừa rồi Trung tá Hứa tới thông báo cho chúng tôi, chưa tới hai ngày nữa chúng tôi cũng sẽ bị điều đi. Cậu nói xem chúng ta liệu có còn ở trong cùng một phân đội nữa không?” Alvin không có dã tâm gì, hắn vô cùng nguyện ý trở thành cấp dưới của Cố Khâm hoặc là Hình Chiến.

“Đây không phải là chuyện chúng tôi có thể quyết định.” Tâm trạng của Cố Khâm không tốt, đương nhiên sẽ không có kiên nhẫn để giải thích cái gì. Hắn biết đội ngũ của bọn họ nhất định sẽ tách ra, hơn nữa trong thời gian ngắn sẽ không thể nào về tới làm cấp dưới của hắn và Hình Chiến. Dù sao mọi người đều là hạt giống tốt với thiên phú cực cao, nếu như cứ luôn phụ thuộc vào hai người họ thì sẽ bị hạn chế khả năng đề cao thực lực.

Nhìn ra bầu không khí áp lực giữa hai người, Alvin không tiếp tục nói chuyện nữa, rất nhanh rời khỏi tầm mắt của họ.

Cuối cùng cũng trở về phòng ngủ, Hình Chiến trở tay khóa cửa phòng, ôm lấy Cố Khâm từ phía sau, vùi đầu vào cổ hắn hít một hơi thật sâu, môi dán sát bên tai hắn, cho tới khi lỗ tai của Cố Khâm đỏ lên, thấy hắn theo bản năng rụt cổ một cái, y lúc này mới khàn giọng nói, “Chúng ta làm đi.”

Cố Khâm lập tức nghẹn lại, Hình Chiến không thích nói chuyện, cũng không thích vòng vo, bởi thế nên y muốn cái gì liền sẽ nói thẳng làm thẳng, cũng giống như bây giờ vậy, thẳng thừng nghiêm túc đến mức khiến Cố Khâm không biết nên đáp ứng hay là cự tuyệt đối phương. Hắn im lặng một chút rồi nói, “Anh đây là bị kích thích sao?”

Hình Chiến không đáp, một tay ôm chặt eo hắn hơn, khiến cho cơ thể hai người càng thêm sát vào nhau, thậm chí còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đối phương qua lớp quần áo, một tay còn lại của y di chuyển từ bụng lên tới cổ hắn, tháo ra hai chiếc cúc áo ở trên cùng của bộ quân trang, lộ ra phần da trên cổ hắn, sau đó dán môi lên nhẹ nhàng cọ sát, cảm thụ mạch đập kia. Hình Chiến thỏa mãn than thở, “Cố Khâm...”, khiến cho cơ thể Cố Khâm cũng mềm nhũn, cảm giác khô nóng lan ra toàn thân.

Tay Cố Khâm đặt lên cánh tay đang ôm trọn cả eo mình của Hình Chiến, “Muốn làm? Có thể. Đánh thẳng em trước rồi nói sau!” Lời còn chưa dứt, cùi chỏ của hắn đã không chút lưu tình mà đánh về phía Hình Chiến đang ở sau lưng hắn, tay còn lại đồng thời giữ chặt lại cổ tay đối phương.

Thế nhưng Hình Chiến giống như đã sớm có chuẩn bị, chân dịch chuyển một bước thoát khỏi công kích của cùi chỏ vào ngực mình trong gang tấc, ngay sau đó Cố Khâm cảm giác hô hấp của mình nghẹn lại, tay Hình Chiến đã bóp chặt lấy cổ Cố Khâm, lực tay giống như đang muốn bóp nát cổ hắn. Một giây sau, Hình Chiến đã đè hắn xuống giường, thắng bại lần này cứ như vậy mà nhanh chóng quyết định xong!

“Ừm...” Ngạt thở và đau đớn khiến cho Cố Khâm không còn sức để giãy giụa, trước mắt bắt đầu biến đen. Tay Hình Chiến vẫn luôn không buông ra cổ hắn, lực tay cũng không giảm một chút nào, trong mắt Cố Khâm chỉ còn gương mặt không có chút cảm xúc nào kia. Má nó! Làm cái gì đây, người này đang đùa sao?! Nếu không phải không cảm thấy sát khí, Cố Khâm thậm chí còn sẽ nghĩ rằng đối phương đây là muốn giết hắn!

Bỗng nhiên, bàn tay đang ngăn chặn hô hấp của hắn buông ra, không khí lập tức xông vào trong cổ họng. Cố Khâm nhất thời liên tục ho khan, ngạt thở quá lâu khiến cho tay chân hắn đều mềm nhũn, dù muốn phản kháng lại Hình Chiến đang đè phía trên mình nhưng lại không có đủ sức. “Khụ... Anh... CMN... thật độc ác!” Cổ họng khó chịu như bị lửa đốt, Cố Khâm cau mày khó khăn nuốt nước miếng.

“Không ác bằng em.” Hình Chiến đáp, lại cúi đầu hôn lên môi hắn, dễ dàng mà cạy ra răng hắn, bá đạo mà

lầm loạn ở bên trong, quét sạch toàn bộ đường khí mà Cố Khâm vất vả lắm mới lấy được khi nãy, hô hấp qua mũi căn bản không theo kịp tốc độ cướp đoạt của đối phương, chỉ chốc lát sau, trong đầu Cố Khâm lại trở nên trống rỗng.

Đến khi Hình Chiến đã hôn đủ và bỏ qua cho hắn, Cố Khâm mới có thể từng hô hấp ngậm từng ngậm, “Anh muốn giết em sao?!”

“Không.” Mối Hình Chiến nhẹ nhàng hôn lên phần cổ đã bị dấu tay của mình in lên, khiến cho người dưới thân run lên, “Anh muốn làm em.”

Sau đó, Cố Khâm liền bị Hình Chiến kéo vào vực sâu dục vọng...

Khi Cố Khâm tỉnh lại lần nữa, mắt hắn không có tiêu cự mà nhìn chằm chằm lên trần nhà, toàn thân đau nhức đến một ngón tay cũng không muốn động. Hình Chiến nằm bên cạnh hắn, không dè lên người hắn, một tay mang theo chiếm hữu mà ôm trọn eo hắn. Cố Khâm không biết mình đã ngủ bao lâu, cũng đếm không hết trước khi hắn ngất đi, Hình Chiến đã làm hắn bao nhiêu lần.

Đây rõ ràng mới chỉ là lần thứ hai họ làm với nhau, không ngờ rằng Hình Chiến đã thuần thục hơn nhiều, cũng không biết là học được ở đâu ra mà giữa chừng còn đổi mấy kiểu tư thế. Mỗi khi Cố Khâm không muốn phối hợp, Hình Chiến sẽ lại ghé sát bên tai hắn, dùng giọng nói đầy áp dục vọng mang theo hấp dẫn vô cùng mà nói, “Anh không muốn phải tách khỏi em...” Vừa nghĩ tới trong tương lai, hai người sẽ không thể gặp mặt nhau trong một thời gian rất dài, Cố Khâm lại mềm lòng, ôm ờ mà mặc cho đối phương tiếp tục dày vò. Dù sao thì hắn cũng rất hưởng thụ, chỉ là cảm giác xấu hổ vẫn luôn không thể biến mất, dù sao thì hắn cũng là bên bị tiến vào kia.

Cho nên Cố Khâm giờ tỉnh lại liền gặp phải bi kịch, cả người giống như đã hoàn toàn không còn thuộc về hắn nữa. Cũng may là lần này Hình Chiến còn biết đường giúp hắn rửa sạch, toàn thân đều khô ráo, đỡ cho hắn phải đi chịu dày vò trong nhà tắm thêm một lần.

“Tỉnh?” Thanh âm Hình Chiến không mang theo khăn khăn khi mới tỉnh dậy, y tỉnh sớm hơn Cố Khâm, nhưng lại không muốn rời khỏi đối phương. Y theo bản năng siết lại cánh tay, kết quả lại nghe được Cố Khâm kêu đau, cuối cùng cũng biết đau lòng, “Thật xin lỗi, rất đau sao? Nếu không anh đưa em đi phòng y tế...”

“Không cần!” Cố Khâm nghiêng răng nghiêng lợi ngắt lời y. Đùa gì thế, bởi vì bị làm quá nhiều nên không thể không tới phòng y tế sao? Đó chẳng phải là sẽ khiến cho người khác nhìn mà cười nhạo sao!

Hình Chiến đã được ăn no đặc biệt biết điều, lại biến thành trung khuyển, Cố Khâm muốn gì sẽ lập tức được cái đó, Cố Khâm muốn y đi phía đông y tuyệt đối không đi về phía tây. Y mang thuốc tới xoa bóp toàn thân cho Cố Khâm, xoa bóp vài lần lại có phản ứng, chỉ có điều lại không dám làm bậy nữa, ngoan ngoãn vào phòng tắm tự mình giải quyết.

Cố Khâm dù sao cũng có thể chất cấp A, không bao lâu sau hắn đã lấy lại sức, bụng đói ừng ực mà ăn cháo Hình Chiến bê tới, sau đó lại nhận được thông báo của Cố Hoàng yêu cầu họ tới gặp. Cố Khâm lúc này mới nhớ ra Nguyên soái chỉ cho bọn họ một ngày để ra quyết định — nói cách khác, họ đã lăn giường xong lại ngủ cả ngày hôm qua?!

Cố Khâm nhịn xuống xúc động muốn đánh Hình Chiến một trận nhớ đời, đứng dậy sửa sang lại quần áo, mặt lạnh lùng ra khỏi phòng ngủ. Hình Chiến vội vội vàng vàng mà đuổi theo hắn.

Hai người đi một đường không nói, họ vẫn luôn không hỏi sự lựa chọn của đối phương, cũng không thảo luận xem tương lai sẽ làm thế nào.

Khi hai người thấy Cố Hoàng, họ còn thấy cả hai vị sĩ quan trung niên quân hàm Thiếu tướng ở đó. Hai người đó thấy bọn họ bước vào, lập tức dùng ánh mắt sắc bén mà quét bọn họ một lượt từ đầu tới chân.

Người ở trên chủ hạm đều là sĩ quan quân hàm khá cao, sĩ quan có thể trực tiếp tiếp xúc với Thượng tướng Cố Hoàng thì lại càng không cần phải nói. Đối với hai khuôn mặt trẻ tuổi xa lạ thường xuyên bị Cố Hoàng gọi tới nói chuyện riêng này, nhìn qua quân hàm thì lại chỉ là sĩ quan cấp úy nho nhỏ, họ tò mò cũng có, khinh thường cũng có, mà ghen tị cũng có.

Sau khi họ biết được thân phận của hai người thì lập tức hiểu ra, hóa ra bối cảnh của hai người họ lại cứng như thế! Nghe nói Tướng quân vẫn luôn giao cho họ một vài nhiệm vụ trọng yếu, lại nghe nói bọn họ hoàn thành rất hoàn hảo, cho nên quân hàm mới tăng nhanh như vậy. Còn đối với thực lực của hai người, mọi người đều ôm thái độ hoài nghi. Mặc dù bọn họ cũng không muốn tin rằng Thượng tướng Cố Hoàng vẫn luôn công tư phân minh và quân thần Nguyên soái sẽ khiến cho con trai của mình đi cửa sau, thế nhưng hai thằng nhóc chỉ mới đi học trường quân sự chưa tới một năm, cho dù thiên phú có tốt đến đâu thì cũng không có khả năng có thể so với những sĩ quan kinh nghiệm dày mình như bọn họ!

Về sau họ lại biết thêm được đơn vị Chó điên tiếng tăm lẫy lừng lại vô cùng nghe lời bọn họ, ngay cả Hứa Thiếu Phong không dễ chọc kia, rõ ràng là cấp trên của họ mà cũng sẽ ngoan ngoãn nghe họ chỉ huy. Xem ra, có lẽ bọn họ thực sự có một chút bản lĩnh.

Vì thế hai vị Thiếu tướng không hẹn trước mà cũng phóng ra uy áp dò xét bọn họ. Vốn chỉ nghĩ hai người họ có thể chống đỡ không lùi bước trước khí thế của mình đã coi như là đạt yêu cầu, không nghĩ tới hai bên vừa mới tiếp xúc, lại bị coi thành không có, giống như khí thế của họ đã chìm vào trong đáy biển vậy. Mặc dù chỉ là chuyện trong chớp mắt nhưng đây cũng đã đủ để làm hai vị Thiếu tướng thu hồi coi thường trong lòng mà âm thầm kinh hãi.

Cố Hoàng thấy rõ một lần đối chọi trong âm thầm giữa hai bên, kết quả cũng không ngoài dự đoán. Hắn không hỏi lựa chọn của Cố Khâm và Hình Chiến là gì mà trực tiếp sắp xếp, “Đây là hai vị cấp trên sắp tới của hai cậu. Hình Chiến đi theo Thiếu tướng Nelson, Cố Khâm đi theo Thiếu tướng Carter.” Một hình chiếu giả lập xuất hiện trước mặt họ, Cố Khâm chỉ ra khu vực mà Hình Chiến và Cố Khâm sẽ phụ trách trong tương lai, không ngờ lại ở ngay cạnh nhau! “Hai người cũng đã thấy, mặc dù cả hai ở hai khu khác nhau, nhưng sẽ phụ trách ở khu vực lân cận, đi qua đi lại chỉ mất nửa ngày.”

Nửa ngày, nói nhiều cũng không nhiều mà nói ít thì cũng không ít, không phải là có thể tùy tiện lúc nào

muốn gặp là lại rời khỏi đơn vị của mình để chạy đi gặp nhau, nhưng lại cũng không tới mức cả một năm không thấy nhau được mấy lần. Đây hiển nhiên là vì quan hệ của họ mà cố ý sắp xếp. Nếu như họ không phải là người yêu, vậy thì chia tới quân khu khác hoặc cách nhau xa một chút sẽ phát triển tốt hơn, thế nhưng việc Cố Khâm bị bắt lần trước khiến cho Hình Duệ ý thức được vị trí đối phương chiếm trong lòng Hình Chiến nặng tới mức nào. Hắn lo rằng tách hai người ra quá lâu cách nhau quá xa sẽ gây bất lợi cho tâm trạng của hai bên, vì thế mới làm ra quyết định nhìn như tách ra nhưng thực chất là khoảng cách lại chẳng mấy xa này.

Nhìn thoáng qua nét mặt tràn đầy vui mừng ngoài ý muốn của con trai, ánh mắt của Cố Hoàng lại dịch chuyển xuống cổ áo của hắn, mặc dù Cố Khâm đã cài tất cả cúc áo lại, thế nhưng Cố Hoàng mắt tinh vẫn thấy được một dấu hôn như ẩn như hiện.

“Tôi nhấn mạnh một lần nữa, đừng để cho quan hệ của hai người ảnh hưởng tới chính sự!” Cố Hoàng hung hăng liếc Hình Chiến một cái. Đối phương mặt không đổi sắc, khiến hắn cuối cùng chỉ đành dờ mắt đi, mắt không thấy tâm không phiền, “Hai vị tướng quân, có nhiệm vụ khó giải quyết hay nhiệm vụ phiền toái gì thì cứ giao hết cho bọn họ làm, không cần cố kỵ gì cả. Nếu họ làm không tốt, tôi sẽ đích thân tới xách họ về.”

76. Chương 76: Thời Gian Như Nước Chảy

— Ba năm sau —

Thiếu tá Brian tóc vàng bước nhanh qua hành lang với gương mặt nghiêm nghị. Thỉnh thoảng có binh lính dừng bước lại chào hắn, hắn chỉ gật đầu một cái nhưng không hề dừng bước. Các binh lính cũng không để bụng, vẫn cung kính đưa mắt nhìn hắn rời đi. Brian nhanh chóng đi tới trước cửa một căn phòng đóng chặt, một lần nữa sửa sang lại quân trang, bảo đảm bề ngoài của mình đã hoàn mỹ rồi mới mở cửa đi vào.

Trong phòng, vị trưởng quan trẻ tuổi vừa tự mình dẫn đội hoàn thành một nhiệm vụ đang tựa vào ghế dựa mà thoải mái nhắm mắt nghỉ ngơi. Ánh mắt Brian khẽ nhúc nhích, bước chân bắt giắc nhẹ đi, lặng yên không một tiếng động đến gần, an tĩnh nhìn gương mặt ung dung mà anh tuổi này.

So với lần đầu gặp mặt ba năm trước, giữa hai lông mày thanh niên đã hoàn toàn không còn một nét trẻ con nào, càng trở nên sắc bén hơn, nhất là khi đôi mắt kia mở ra, luôn lóe lên ánh sáng có thể dễ dàng đoạt mất tâm hồn người khác, khiến cho người khác không thể nào dời mắt đi được. Khí thế trầm ổn, thủ đoạn tàn nhẫn mà thuần thực trên chiến trường kia, hoàn toàn nhìn không ra tuổi của hắn còn chưa tới 25. Ở tuổi ấy, người bình thường hoặc chỉ mới tốt nghiệp trường quân sự, hoặc chỉ vừa mới ra chiến trường, là một tân binh tràn đầy mơ mộng về tương lai. Mà hắn, vào một ngày của năm ngoái đã trở thành Thượng tá, hơn nữa rất có thể sẽ trở thành Tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Liên minh.

Không thể phủ nhận rằng, hắn là một thiên tài, năm đầu tiên nhập học trường quân sự đã đạt quán quân trong Giải đấu liên trường, sau chiến dịch đầu tiên của kỳ thực tập tại quân đội đã được thăng lên Thiếu úy, sau khi chính thức gia nhập quân đội thì bởi vì lập công tiêu diệt kẻ phản bội mà chỉ trong nửa năm đã thăng lên Thượng úy. Cũng là sau đó, Thiếu úy Brian năm đó 27 tuổi được phái tới làm cấp dưới của hắn, trong khi năm đó hắn chỉ mới vừa hai mươi mốt.

Vốn tưởng rằng, nếu muốn thu phục các binh lính ai cũng đã có ít nhất mấy năm kinh nghiệm trên chiến

trường thì một vị trưởng quan trẻ tuổi như thế sẽ phải tốn rất nhiều công sức, không ngờ lần đầu hấn xuất hiện, một câu cũng chưa nói, chỉ dựa vào uy thế đáng sợ bộc phát từ trên người đã có thể ép tất cả mọi người chảy mồ hôi lạnh. Một khắc ấy, bọn họ giống như phải đối mặt với một ngọn núi cao không cách nào vượt qua được, treo ở trên đỉnh đầu bọn họ, có thể đè ép xuống bất cứ lúc nào, khiến cho bọn họ không còn chỗ nào để trốn. Sau đó, dưới ánh mắt kinh sợ của bọn họ, vị trưởng quan trẻ tuổi này thu lại uy thế toàn thân, khoe môi cong lên một nụ cười ngả ngớn, trong nháy mắt đã biến thành một vị công tử quý tộc quen sống trong nhung lụa, tựa như tất cả khi nãy chỉ là ảo giác thôi vậy. Hấn nói, “Cố Khâm, tên tôi.”

Từ đó trở đi, cái tên này liền khắc thật sâu vào linh hồn của Brian.

Đối với vị cấp trên trẻ tuổi đột nhiên nhảy ra này, mọi người không dám khinh thường, nhưng trong lòng vẫn sẽ thâm nghi hoặc, bởi vì trong đơn vị này không có bất kỳ một tân binh nào, đây đối với một đơn vị mới thành lập quả thực là khó tưởng tượng, phải biết chỉ có tiểu đội tinh anh mới có loại đãi ngộ này. Nghe nói cấp trên của họ vào quân đội còn chưa tới một năm. Chưa đến một năm đã có thể có quân hàm Thượng úy, chẳng lẽ hấn là một quân nhị đại?

Nhưng rất nhanh, mọi người lại bắt đầu hoài nghi suy nghĩ của mình. Nếu như đối phương thật sự có bối cảnh hùng hậu như vậy, tại sao mỗi lần nhiệm vụ được phân tới đều khó giải quyết và phiền toái như thế?! Một lần, hai lần còn có thể nói là không may mắn, ba lần, bốn lần, thậm chí là gần như tất cả nhiệm vụ rơi vào đầu họ đều như thế, vậy thì rõ ràng là không hợp lý! Còn mấy cái nhiệm vụ tương đối bình thường lác đác hiếm thấy kia, chỉ sợ cũng là vì tạm thời không có phiền toái nên mới phải bắt đắc dĩ cho bọn họ mà thôi... Không lẽ cấp trên của họ đã đắc tội Thiếu tướng Carter một lúc nào đó rồi!

Đây chính là một hiểu lầm. Ban đầu Carter chỉ là muốn nhìn xem thực lực của vị quân nhị đại này như thế nào, thuận lợi ra oai phủ đầu một phen, cho nên đã lựa chọn một nhiệm vụ tương đối phiền phức để giao cho hấn, không ngờ Cố Khâm giải quyết đến trôi chảy gọn gàng, căn bản không tìm ra một khuyết điểm nào. Vì thế Carter lại muốn biết cực hạn của hấn ở chỗ nào, nhiệm vụ cứ thế mà càng ngày càng khó. Nhưng mà vấn đề có khó thế nào thì khi về tay Cố Khâm cũng không còn là vấn đề, tiếp tục như thế, không kiểm tra ra được cực hạn của Cố Khâm, ngược lại lại tạo thành thói quen và ỷ lại, dù sao cứ ném nhiệm vụ khó giải quyết nhất tới cho Cố Khâm là xong, Carter có thể cứ vậy mà ung dung vui vẻ.

Nhưng cũng nhờ vào những nhiệm vụ như vậy mà binh lính trong tay Cố Khâm cũng hoàn toàn hiểu rõ thực lực mạnh mẽ của vị cấp trên này. Phiền toái nào tới tay hấn đều sẽ được giải quyết với thương tổn thất nhất, tỷ lệ sống sót của đội ngũ thậm chí còn cao hơn cả những đơn vị khi trước của bọn họ! Công huân tích lũy của đơn vị cứ thế mà tăng tăng tăng lên, trong ba năm cấp trên của họ đã chỉ còn cách cấp Tướng có một bước. Hiện tại, đơn vị của họ cũng đã là đơn vị tiếng tăm lẫy lừng ở quân khu Đệ tứ, được đặt tên Thương Lang trùng với tên cơ giáp của trưởng quan. Cho tới hiện tại đây chính là chiến đội mà dù cho không nhận tân binh nhưng các binh lính dù có tranh võ đầu cũng muốn tiến vào, được coi là ba con át chủ bài của quân khu Đệ tứ cùng với chiến đội Chó điên và chiến đội Chiến Thân.

Brian đứng không nhúc nhích ở nơi đó, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Cố Khâm.

Cấp trên của mình chơi mất đến mức khiến người động tâm như vậy, trong đơn vị có vô số binh lính ngưỡng mộ hấn, chỉ là rất nhiều người cảm giác mình không xứng cho nên mới phải từ bỏ hoặc là không dám nói ra khỏi miệng. Dĩ nhiên cũng có một ít người to gan leo thang lên giường hấn, trong đó có không ít nam giới, mặc dù ai trong số họ cũng lớn hơn mấy tuổi so với hấn, nhưng họ cũng không ngại việc phải ở phía dưới. Dù sao trong xã hội coi trọng kẻ mạnh này, dùng sức mạnh để quyết định trên dưới là việc rất bình thường.

Kết quả, trưởng quan chỉ cười híp mắt mà cự tuyệt, “Tôi đã có người yêu.”

Lời này đánh phải nát hết bao nhiêu con tim thủy tinh! Trưởng quan thế nhưng lại là cỏ đã có chủ! Có điều không sao cả, dù sao cũng còn chưa kết hôn, biết đâu kiên trì thêm một chút bọn họ liền có thể đập vị người yêu không biết đang ở góc nào kia xuống mà chiếm lấy chính vị thì sao? Dù sao làm bạn giường trước cũng rất tốt!

Đáng tiếc cấp trên của bọn họ lại chung thủy vô cùng, thủ thân như ngọc vì người yêu, trong ba năm chưa từng đi ăn vụng, vào cái tuổi huyết khí phương cương này mà lại có thể chịu được tịch mịch như thế! Hơn nữa ba năm qua trưởng quan cũng chưa từng xin nghỉ để đi gặp người yêu, điểm này thật khiến người khác nghi ngờ, chẳng lẽ căn bản là không có người này? Người yêu thật ra chỉ là cái cớ trưởng quan dùng để cự tuyệt bọn họ?

Ánh mắt Brian dịch chuyển từ đôi mắt đang nhắm lại của Cố Khâm xuống đến đôi môi, giống như đã bị đầu độc mà đưa tay lên muốn chạm tới khuôn mặt trầm tĩnh kia. Cố Khâm đương nhiên không thể nào không cảm thấy, hướng chỉ hân căn bản không hề ngủ. Hắn đột ngột mở mắt ra, dọa cho Brian sợ hết hồn, nhanh chóng rút tay về, lại không tránh ánh mắt của hắn, thẳng thắn mà để cho Cố Khâm nhìn tới đáy mắt mình, “Trưởng quan.”

Cố Khâm ngồi bắt chéo chân, ngón tay thon dài gõ gõ tay vịn theo tiết tấu, tư thế ngồi lười biếng mà tùy ý, “Brian, anh đã có quân hàm Thiếu tá, có muốn đi dẫn đội không?” Hiện tại Brian chỉ coi như là sĩ quan phụ tá đi theo hắn, nhưng Thiếu tá đã thuộc về sĩ quan lớp giữa, năm đó Hứa Thiếu Phong cũng chỉ là Thiếu tá thôi mà đã có thể chỉ huy đơn vị Chó điên, có thể thấy muốn có binh quyền trong tay cũng không khó, thế nhưng đối phương lại ở cạnh mình, quả thực quá mức lãng phí, rất dễ dàng hạn chế sự phát triển của đối phương.

“Không, thuộc hạ nguyện ý đứng ở phía sau trưởng quan, chờ tới khi trưởng quan trở thành Tướng quân rồi cũng sẽ cần một sĩ quan phụ tá hiểu biết thói quen của ngài giúp đỡ ngài.” Ánh mắt Brian kiên định mà nhìn thẳng vào mắt hắn.

Cố Khâm nhìn chằm chằm đối phương trong chốc lát, giống như đang muốn xác định xem thái độ của đối phương kiên quyết tới mức nào, cuối cùng hắn nheo mắt lại, không nóng không lạnh mà nói, “Brian, tôi đã có người yêu.”

Cơ thể Brian cứng đờ, ngay sau đó đã bình tĩnh lại, rũ mắt che giấu cảm xúc trong mắt, giọng không thay đổi, “Tôi biết.”

“Đợi tới lúc có cơ hội sẽ giới thiệu người đó cho mọi người.” Cố Khâm đưa tay xoa xoa mi tâm. Ban đầu hắn quả thật có ý định bồi dưỡng Brian thành sĩ quan phụ tá của mình, nhưng tình cảm của Brian đối với hắn cũng thấy rõ ràng. Đối với những người muốn leo lên giường hắn kia hắn có thể không khách khí mà cự tuyệt, nhưng đối với loại người cố chấp kiểu “Tôi cái gì cũng không muốn chỉ cần có thể đứng ở sau lưng cậu yên lặng nhìn cậu, tôi sẽ không vượt quá giới hạn cũng sẽ không nói ra miệng chỉ xin cậu đừng đuổi tôi đi” như Brian này, hắn có nói đến thế nào thì đối phương cũng không bị lay động, hiệu suất làm việc hết lần này tới lần khác vẫn luôn rất cao, khiến cho hắn muốn kiểm soát điều đối phương đi cũng không kiểm được, quả đúng là phiền phức.

“Nếu như anh muốn có đơn vị của mình, có thể nói cho tôi bất cứ lúc nào, đi theo tôi quả thực là không công bằng cho anh.” Không đợi Brian tỏ thêm thái độ gì, Cố Khâm liền chuyển chủ đề, “Chiến Thần bên kia thế nào rồi?” Ý hẩn dĩ nhiên là đơn vị của Hình Chiến.

“Chiến đội Chiến Thần vẫn đang trong trạng thái giao chiến cùng quân địch.” Thấy Cố Khâm dời đề tài đi, Brian cũng không tiếp tục bám đuôi. Hẩn biết Cố Khâm không có ý tưởng đó với hẩn, nhưng giống như hẩn không có cách nào có thể khiến cho Cố Khâm tiếp nhận tình cảm của hẩn, Cố Khâm cũng không có cách nào có thể khiến cho hẩn buông tha phần tình cảm này. Không sao cả, hẩn vốn cũng không mong đợi tới kết quả.

Cố Khâm cau mày, “Nhiệm vụ này hẩn đã tiến hành một tháng rồi cơ mà? Chậc chậc, cái tên Hình Chiến kia sao lần này lại yếu đuối vậy? Thật vô dụng!”

Đối với giọng nói đầy khiêu khích của cấp trên, Brian không trả lời. Hẩn biết cấp trên cũng không cần ai trả lời, đối phương chẳng qua là lấy việc cười nhạo đối phương làm thú vui mà thôi. Thượng tá Hình Chiến cũng là thiên tài giống như cấp trên của bọn họ, ngay cả những sự kiện họ từng trải qua cũng giống nhau như đúc. Bọn họ đều cùng đạt quán quân trong Giải đấu liên trường trong cùng một năm, cùng lúc gia nhập vào quân đội, cùng lúc có đơn vị của riêng mình, thậm chí quân hàm cũng tăng nhanh như nhau. Nghe nói cơ giáp của bọn họ đều được đại sư Russell thiết kế, Brian đã nhìn thấy mấy lần, trừ màu sắc ra, bề ngoài của hai chiếc cơ giáp cơ hồ là đúc ra từ cùng một khuôn, có điều vũ khí lại khác biệt một trời một vực.

Hai con người như vậy, hoặc coi nhau là tri kỷ, hoặc chính là kình địch cả đời. Nhìn tình hình trước mắt, tình huống của hai người họ hiển nhiên thuộc về trường hợp thứ hai. Tám từ có thể dùng để hình dung quan hệ của họ chính là – đối chọi gay gắt, như nước với lửa.

Mặc dù không phải là cấp dưới của cùng một tướng quân, nhưng khu vực phụ trách của hai người họ lại ở ngay gần nhau, kết quả khiến cho hai người vô luận là làm nhiệm vụ gì đều phải so sánh xem, ai tốc độ nhanh hơn, ai làm tốt hơn, ai lấy được nhiều chiến công hơn, thỉnh thoảng có nhiệm vụ cần hợp tác thì càng không xong, hai bên đều phải tập trung toàn bộ tinh lực đi chèn ép người còn lại, tới mức ngay cả giữa binh lính cấp dưới của bọn họ cũng nồng nặc mùi thuốc súng. Có điều nhìn vào quân hàm cùng cấp bậc của họ cũng biết, hai bên đến nay vẫn không phân được thắng bại.

Bởi vì hai bên ở rất gần nhau, chỉ mất có nửa ngày đi đường, khoảng cách không đáng là bao so với vũ trụ mênh mông này, cho nên khi chiến sự không căng thẳng, hai vị này sẽ cố ý chạy tới địa bàn của đối phương mà tìm đối phương để đánh nhau, tục gọi tới làm loạn, từ đánh cận chiến tới cận chiến cơ giáp, rồi đến cả chiến thuật chỉ huy. Có điều thân là cấp trên, bọn họ phải sẵn sàng cho tình trạng bất ngờ bất cứ lúc nào. Tay chân không có mất, nếu như vì ganh đua mà đánh nhau dẫn tới bị thương nặng thì không tốt lắm, cho nên bọn họ thường tiến hành ở trên mạng chiến đấu, một khi đánh thì phải đánh đến ngày thứ hai, đánh đến thỏa mãn mới trở lại chỗ ở của mình.

Mặc dù không thể đến tận hiện trường để học hỏi, nhưng điểm số trên mạng chiến đấu vẫn thể hiện ra rõ ràng là ai thắng ai thua. Tại khu vực chiến đấu số điểm của Cố Khâm vẫn luôn không theo kịp Hình Chiến, mà tại khu chiến thuật thì điểm số của hai người lại luân phiên tăng lên, hiển nhiên là sà sà nhau. Vì vậy binh lính của hai đơn vị cũng sẽ âm thầm mà đánh cược, xem tới ngày hôm sau điểm của ai sẽ cao hơn, vì thế mà cũng có thêm vài vui thú trong cuộc sống quân đội khô khan.

Vào lúc chiến sự căng thẳng, khi một bên vì hoàn thành nhiệm vụ mà tốn quá nhiều thời gian, thì bên kia sẽ lập tức thắng tiến mang theo đơn vị của mình đi tới chen một chân, nói dễ nghe thì là tiếp viện, thật ra thì chính là đi cưỡi nhạo đối phương thuận tiện cướp chiến công. Giống như lần này vậy, cấp trên của bọn họ nhất định lại chuẩn bị đi “tiếp viện”. Brian không kiềm chế được mà bật cười, cũng chỉ có lúc này mới có thể nhìn ra tuổi thực của trưởng quan, vẫn còn là một người trẻ tuổi hiếu chiến mà háo thắng.

Quả nhiên, Cố Khâm trực tiếp quyết định, “Thông báo cho đại đội số 3, hai tiếng nữa lên đường!”

77. Chương 77: Hắn Là Người Của Tôi

Hình Chiến không nhanh không chậm chỉ huy binh lính giao chiến với quân Satan, trận chiến này đã gần tới hồi kết. Nhiệm vụ của y đáng lẽ đã hoàn thành vào mấy ngày trước, nhưng không ngờ Satan lại sẽ phái binh đánh tới phòng tuyến của y, hơn nữa số lượng không ít, y không còn cách nào khác mới phải trì hoãn tới hiện tại, Cố Khâm hẳn đã sốt ruột rồi.

Trước kia, họ vẫn thường giữ tần suất gặp mặt một tuần một lần, cho dù có nhiệm vụ thì cũng sẽ giải quyết trong vòng nửa tháng. Qua nửa tháng nếu thấy mình không bận, bọn họ cũng sẽ vô cùng tự giác tự mình dẫn đội tới tiếp viện đối phương. Lần này hiển nhiên Cố Khâm cũng có nhiệm vụ phải giải quyết, cho nên gần một tháng rồi mà cũng chưa thấy Cố Khâm tới tiếp viện.

Năm đó bọn họ bị Cố Hoảng phân tới khu vực cách xa Sainasi, quân đội nơi này gần như không ai biết thân phận của họ. Hai cấp trên của họ nhìn họ không vừa mắt, vô cùng vui vẻ tìm phiền toái cho họ. Nếu nói cho người khác biết sau lưng họ có hai người cha thân phận cường đại, đây không phải là khiến họ càng thêm thuận lợi sao! Cho nên hai vị Thiếu tướng không nói, chính bọn họ không đề cập, binh lính dưới tay đương nhiên cũng sẽ không biết thân phận của họ, chỉ mơ hồ mà biết họ là thông qua Giải đấu liên trường nên mới có thể gia nhập quân đội với tuổi tác như vậy.

Vì thế, việc bọn họ thường xuyên gặp mặt cuối cùng lại bị bóp méo thành đối chọi gay gắt, mà chân tướng sự thật lại chính là, bọn họ đánh nhau chỉ là vì tranh đoạt quyền chủ động khi lăn giường — đáng thương Cố Khâm chưa từng thắng dù chỉ một lần. Thể chất của hai người giờ cũng đã đạt tới A+. Sau khi Cố Khâm bị Satan bắt giữ và cưỡng ép tăng thể chất lên, có vẻ như cũng không có gì đối với cơ thể của hắn, thậm chí bây giờ tốc độ tăng thể chất lên gần như có thể đuổi kịp Hình Chiến, trước khi sống lại Cố Khâm chưa từng có thể đạt tới tốc độ như vậy. Mặc dù cấp bậc thể chất của hai người đã tương đương nhau, nhưng thiên phú của Hình Chiến trên phương diện đánh cận chiến quả thực cao hơn so với Cố Khâm, kinh nghiệm cũng nhiều hơn, cho nên Cố Khâm luôn luôn bị đối phương chèn ép.

Cơ hội phản công càng mong manh, Cố Khâm càng không muốn công khai quan hệ của họ. Ban đầu khi ở đơn vị Chó điên, không cẩn thận bị mọi người biết mình là bên bị đè, lại còn bị truyền đi khắp đơn vị, việc này đã khiến cho Cố Khâm vô cùng xấu hổ, cho nên lần này hắn kiên quyết không muốn phá hỏng hình tượng chói lọi trong mắt binh lính trong đội ngũ của mình, bởi thế mà lại càng khiến cho mọi người nghĩ sai. Đối với suy nghĩ này của Cố Khâm, Hình Chiến cũng không vạch trần, dù sao thì dù thế nào người chiếm tiện nghi cũng là y.

Chẳng qua là... Ánh mắt Hình Chiến trầm xuống. Nếu không công khai quan hệ của họ thì hoa đào của Cố Khâm bên kia lại càng lan rộng. Y trời sinh tính đã lạnh lùng, cấp dưới bình thường không dám tới gần, sẽ có rất ít người sẽ sinh ra tình cảm quá phận với y. Nhưng Cố Khâm, vô luận là bề ngoài, tính cách hay thực lực, đều là loại hình đặc biệt hấp dẫn người. Đối với người thực lực nhỏ yếu, hẳn đáng tin, mang lại

cảm giác an toàn; đối với kẻ thực lực cường đại, hắn rất dễ dàng khiến cho người sinh ra khát vọng chinh phục. Có không biết bao nhiêu binh lính cấp dưới của Cố Khâm đang chờ mong leo lên được giường của hắn, nhất là cái tên sĩ quan phụ tá lông vàng gần như là hình với bóng ở bên cạnh hắn kia, ánh mắt đối phương nhìn Cố Khâm lại càng khiến cho y không thoải mái.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hình Chiến đột nhiên trở nên sắc bén, giống như đã quyết định phải tìm cơ hội làm rõ mọi chuyện.

Trong lòng vừa mới nhớ tới Cố Khâm, bóng dáng của Cố Khâm liền xuất hiện trên màn hình giả lập trước mặt Hình Chiến. “Ây!” Cố Khâm chào một tiếng rồi lại lập tức ngắt liên lạc.

“Trưởng quan, chiến đội Thương Lang lại tới cướp chiến công của chúng ta!” Binh lính cấp dưới tức tối than phiền, “Rõ ràng chúng ta đã sắp giải quyết xong rồi thì họ mới chạy tới muốn chia một chén canh! Thật là vô sỉ!”

“Không sao.” Hình Chiến liếc nhìn hình ảnh truyền tới từ máy bay trinh sát, đội ngũ quân Liên minh đột ngột nhảy ra kia đang nhanh chóng giải quyết quân đội của tộc Satan dưới sự chỉ huy của chiếc cơ giáp xám bạc. Cấp dưới không dám nhìn tới gương mặt của cấp trên cũng không phát hiện được biểu tình của Hình Chiến trở nên mềm mại đi.

Nếu như không phải là trận chiến này đã chuẩn bị kết thúc, Hình Chiến sẽ trực tiếp chỉ huy Cố Khâm đưa quân tới, giống như khi hắn đi tiếp viện đối phương cũng sẽ nghe theo sự chỉ huy của đối phương vậy, bọn họ đã tạo thành một loại ăn ý như thế.

Có Cố Khâm gia nhập, một ít quân Satan còn sót lại cũng nhanh chóng bị tiêu diệt. Đội ngũ của Cố Khâm cũng không ở lại dọn dẹp chiến trường mà nghênh ngang lái tới nơi đóng quân của Hình Chiến. Hắn thu hồi cơ giáp Thương Lang lại, lập tức thấy được Hình Chiến đã đứng ở bên ngoài chờ họ. Cố Khâm mở miệng liền cười, “Thực lực của anh lui bước rồi? Một tháng trời mà cũng không giải quyết nổi, lại còn phải để tôi đích thân ra tay!”

Nghe ra xem thường đối với cấp trên của mình rõ ràng trong lời nói của hắn, binh lính cấp dưới của Hình Chiến nhất thời đều lộ ra sắc mặt bất mãn, nhưng Hình Chiến không nói gì, bọn họ cũng không dám quá phạm mà mở miệng. Cố Khâm cười híp mắt quét qua bọn họ, “Thượng tá Hình, đám nhãi nhép anh hình như rất không vừa mắt với tôi.” Có vài binh lính ngang bước không né tránh tầm mắt của hắn, ngược lại còn không cam lòng yếu thế mà trừng mắt nhìn lại, nhưng sau mấy giây đành phải bại trận ngay dưới ánh mắt cười như không cười của hắn, mặt đỏ lên không dám đối mặt với hắn nữa.

Hình Chiến vốn đang đứng cách Cố Khâm khoảng một hai bước chân đột nhiên đưa tay ra ôm lấy eo Cố Khâm, kéo hắn sát vào trong ngực mình, tay còn lại nắm lấy cằm hắn, nâng mặt hắn lên để mặt hắn đối diện với mình, mặt không đổi sắc mà mở miệng, “Em câu dẫn người khác ngay trước mặt anh?”

Hình Chiến không hề hạ thấp giọng của mình, một vài lính ở gần đều nghe thấy. Mà cho dù là những người không nghe thấy cũng đều khiếp sợ với động tác của cấp trên của mình, tiếng hít sâu liên tiếp vang lên. Trong quá khứ bọn họ vẫn nghĩ là, ngoài trừ chiến tranh ra, cho tới nay không có ai không có chuyện gì có thể khiến trưởng quan coi trọng, bọn họ còn âm thầm gọi y là cỗ máy chiến tranh, là cỗ máy chiến tranh

lãnh khốc không có tình cảm, cho nên đây cũng chính là lý do mà người càng tiếp xúc gần với Hình Chiến lại càng không thể sinh ra tâm tư nào quá phận với y. Nhưng bây giờ họ đang nhìn thấy gì đây? Vị cấp trên mà bọn họ cho là không có bất kỳ tình cảm gì, lại đang đùa giỡn đối thủ một mất một còn – trưởng quan của chiến đội Thương Lang?! Chuyện này không khoa học!

Cố Khâm không né không tránh, ngược lại còn vươn hai tay ôm lấy cổ Hình Chiến, “Đây là câu dẫn gì chứ?” Hắn ghé sát bên tai Hình Chiến, ngậm lấy tai đối phương nghiêng nhẹ một cái, hàm hàm hồ hồ mà nói, “Đây mới gọi là câu dẫn...”

“Rất tốt, em thành công.” Giọng nói của Hình Chiến mang theo lạnh lùng như trước, nhưng Cố Khâm vẫn cảm nhận được cơ thể đối phương đã căng lên vì kiềm chế, cánh tay đang ôm eo hắn cũng dùng sức mà kéo lại, giống như đang muốn siết luôn cả hắn vào trong cơ thể mình.

Cố Khâm khẽ cười một tiếng, một tay đè lại sau gáy Hình Chiến, trắng trợn mà hôn lên môi y, trực tiếp chen lưỡi vào trong miệng đối phương, vững vàng mà chiếm lấy quyền chủ đạo.

Lúc này, cảm của các binh lính vây xem đều đã rớt đầy đất. Bọn họ thấy cái gì đây?! Thượng tá Cố đang cưỡng hôn cấp trên của bọn họ! Mà cấp trên lại không hề phản kháng, mặc cho đối phương muốn làm gì thì làm?!

Bên kia, binh lính Cố Khâm mang theo cũng sắp khóc, oa oa oa, trưởng quan sao lại bụng đói mà vợ quàng như thế?! Chúng tôi nhiều người chờ anh tới lắm hạnh như vậy, anh lại đi chọn một tảng băng làm gì?! Đợi đã, chẳng lẽ trưởng quan lại thích loại hình này?!

Đây là một nụ hôn cực kỳ nóng bỏng cuồng nhiệt, hôn tới mức lưỡi cũng phải tê dại Cố Khâm mới lui về. Giữa môi hai người kéo ra một sợi tơ màu bạc đầy mập mờ, Cố Khâm liếm khước môi một cái, cánh môi sáng bóng mà ướt át có chút sưng đỏ lại trở nên đầy tình sắc hơn một chút. Hình Chiến giống như bị đầu độc, lại cúi xuống hôn lên một cái, sau đó đưa ngón cái ra khẽ vuốt. Cố Khâm nheo mắt, há miệng ngậm ngón cái của y.

Đồng tử của Hình Chiến lại trở nên sâu hơn, rút ngón tay về dời mắt đi, trong giọng nói mang theo khàn khàn không cách nào giấu đi được, “Cái tên lông vàng đi không đi cùng em?” Thấy sau lưng Cố Khâm không có cái đuôi mà mình không ưa, Hình Chiến có chút tiếc nuối, người nên thấy mãn vừa nãy nhất lại không ở.

“Lông vàng? Ý anh là Brian? Anh ta muốn ở lại nơi đóng quân. Làm sao, anh vừa ý anh ta?” Cố Khâm cười cười nói, đưa tay bóp gò má Hình Chiến.

Hình Chiến kéo tay Cố Khâm xuống, đan ngón tay với ngón tay Cố Khâm, quay đầu phân phó với cấp dưới đã ngây ngốc, “Sở Văn, dọn dẹp chiến trường theo như thường lệ, cậu phụ trách nơi này ngày hôm sau, có chuyện không xử lý được thì liên lạc với tôi, tôi phải sang nơi đóng quân của Thương Lang một chuyến.”

“Rõ, trưởng quan!” Mặc dù vẫn còn chưa lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, nhưng thói quen đã tạo thành qua nhiều năm vẫn khiến cho Sở Văn chào kiểu quân đội một cái theo phản xạ.

“Anh chuẩn bị đến chỗ em?” Cố Khâm nhìn chăm chăm Hình Chiến, lúc này mà muốn trở về thì sẽ phải mất nửa ngày.

“Làm sao? Em không hoan nghênh?” Hình Chiến mang theo thâm ý mà nói. Nếu đã quyết định công khai quan hệ của hai người, đương nhiên không thể bỏ qua chiến đội Thương Lang bên kia. Y dù thế nào cũng phải tuyên cáo quyền sở hữu đối với Cố Khâm của mình cho những người đó, nhất là khi bên đó có quá nhiều người mơ ước Cố Khâm. Mặc dù y có tự tin tuyệt đối với bản thân nhưng cũng không thích người khác len lén nhớ nhung người yêu của mình, nhất định phải sớm dập tắt tâm tư không nên có của tình địch đang ẩn giấu bên trong.

“Đương nhiên là hoan nghênh.” Cố Khâm chớp mắt một cái, cũng biết là đối phương đang muốn làm gì, “Có điều lần này anh định mang bao nhiêu người qua?”

“Mang mười người đám Adam.” Hình Chiến qua loa nói.

Cố Khâm sững sốt một chút. Mười người kia chính là mười chiến tướng đặc lực Hình Chiến tự mình đào tạo ra, mỗi một người đều là cao thủ lấy một địch mười. Trước kia khi Hình Chiến sang chỗ hắn vẫn luôn chỉ mang một, hai người sang, lần này sao lại điều động nhiều người như vậy? Cố Khâm sờ cằm một cái, “Anh đây là đang định sang làm loạn sao?” Không đợi đối phương trả lời, hắn lại không để tâm mà lắc đầu, “Tùy anh, lính của em cũng không phải ăn chay, muốn đánh nhau em đây chào đón!”

Trong chốc lát, mười người tập hợp trước mặt Hình Chiến, trong số đó còn có một cô gái.

“Lão đại, có nhiệm vụ gì cần phải điều động tất cả bọn tôi?” Một người tóc đủ màu sắc dựng tua tủa như con nhím đỉnh đặc hỏi. Hình Chiến không nói lời nào, chỉ nhìn sang Cố Khâm ở bên cạnh. Biểu tình trên gương mặt của đầu nhím nhất thời suy sụp, “Lão đại! Chẳng lẽ anh muốn bọn tôi đánh với trưởng quan Cố!?”

Năm đó, dưới sự điều giáo của Hình Chiến đạt chút thành quả xong, cái đuôi của mười vị này cũng đã bắt đầu phát qua phát lại. Bọn họ quyết định dùng chiến đội Thương Lang để luyện tay một chút, lại còn to gan mà đi khiêu chiến Cố Khâm. Kết quả ở trên mạng chiến đấu, Cố Khâm sạch sẽ gọn gàng một phát giết sạch cả mười người không chừa một mảnh giáp nào. Không sai, thật sự là giết chết bọn họ! Mười người không một ai may mắn tránh khỏi, toàn bộ đều quay về điểm sống lại. Từ đó về sau họ cũng không dám coi thường vị trưởng quan họ Cố có vóc dáng nhìn qua gầy gò quá mức này nữa.

Cô gái bề ngoài trung tính nhưng lại có vòng một to bất thường đứng bên cạnh đầu nhím đập gãi một cái, “Đánh cái gì mà đánh? Lão đại đây là để cho chúng ta tới gặp mặt chị dâu!” Tầm mắt của cô vẫn luôn bay về phía Cố Khâm, thảo nào mà cô luôn cảm thấy bầu không khí khi hai người ở họ cạnh nhau lại kỳ quái như vậy, đây chính là yêu nhau lắm cắn nhau đau trong truyền thuyết sao?

Người đầu trọc ánh mắt vẫn luôn đờ đẫn từ đầu đến giờ tỉnh táo lại sau khi nghe lời cô nói, đôi mắt to như mắt trâu hiện giờ tròn tròn còn lớn hơn cả một cái chuông đồng, “Gi? Lão đại anh thật sự cùng một chỗ với trưởng quan Cố?! Đây là chuyện từ lúc nào?!”

Những người khác bởi vì vội vàng tới, hiển nhiên cũng chưa biết được chuyện vừa mới xảy ra. Họ vừa nghe tới trưởng quan lại cùng một chỗ với Thượng tá Cổ, nhất thời cảm giác cả thế giới đều trở nên không thực! Năm đó bọn họ còn âm thầm đánh cược với nhau liệu kiểu người như thế nào mới có thể kéo trưởng quan ra khỏi cảnh giới lạnh nhạt quá mức này, khi đó họ đã loại bỏ Thượng tá Cổ đầu tiên. Bọn họ đánh nhau ba năm, đối chọi ba năm, luôn làm đủ loại hành động để khiến đối phương mất mặt, kỹ năng châm chọc kích hoạt toàn bộ, hoàn toàn là bộ dạng không đội trời chung, làm sao mà chớp mắt một cái đã thành một đôi rồi?! Nếu muốn đùa cũng phải có mức độ thôi chứ?! Mọi người đầy mặt khiếp sợ mà nhìn hai vị cấp trên.

Cổ Khâm đưa tay ôm vai Hình Chiến, “Trước cả khi mấy người biết tới người này, hắn cũng đã là người của tôi.” Cổ Khâm âm u mà quét mắt nhìn họ một lượt, “Làm sao? Có ý kiến gì không? — Có ý kiến cũng nuốt vào cho tôi! Cân nhắc thực lực của bản thân trước rồi hẵng tới ý kiến với tôi! Tôi nhấn mạnh một lần nữa, cấp trên của các cậu là người của tôi!”

78. Chương 78: Công Khai Quan Hệ

Không thèm nhìn đám binh lính bị lời nói của mình trấn áp kia nữa, Cổ Khâm nghiêng đầu sang nhướn mày với Hình Chiến, “Anh nói xem có phải không?”

Nhìn không chớp mắt vào vẻ mặt khoe khoang của đối phương, Hình Chiến nhẹ nhàng cong môi cười, “Ừ.”

Cổ Khâm mắt nhìn đắm đắm, sau đó đưa tay捏捏 gò má y, “Không cho phép câu dẫn em!”

“Ừ.” Hình Chiến khôi phục gương mặt không cảm xúc một lần nữa, vẻ mặt lãnh đạm mà cầm tay Cổ Khâm xuống, xoay người gọi Chiến Thần ra.

Cổ Khâm có chút tiếc nuối, thầm nghĩ trong lòng, em nói gì là anh nghe nấy sao? Lúc bình thường cũng không thấy anh nghe lời như vậy! Mà thôi, dù sao thì hắn cũng không muốn để cho người khác thấy được nụ cười của Hình Chiến. Cổ Khâm nhún vai một cái, cũng gọi Thương Lang ra, để hai chiếc cơ giáp đứng sòng vai với nhau.

Trước kia mọi người nhìn bề ngoài cơ hồ giống nhau như đúc của chúng, chỉ cho rằng đây chính là biểu hiện không ai nhường ai của hai người, bây giờ đột nhiên cảm giác thấy mình quá ngây thơ rồi, đây rõ ràng là hai chiếc cơ giáp tình nhân! Sau đó, một màn càng khiến cho người ta rung động xuất hiện, chỉ thấy Hình Chiến hạ lệnh một tiếng, “Hợp thể.” Hai chiếc cơ giáp kia bắt đầu hợp lại, chỉ sau vài giây đã trở thành một chiếc cơ giáp kích thước lớn gấp đôi hai chiếc ban đầu! Cái đạch! Còn có thể làm như vậy sao?!

Phòng điều khiển chính mở ra, Hình Chiến, Cổ Khâm một trái một phải đi theo cánh tay cơ giáp mà nhảy vào phòng điều khiển chính. “Lên đường!” Cơ giáp đã hợp thể mở ra một đôi cánh thép, phóng lên cao. Cùng lúc đó, Cổ Khâm cũng lệnh cho đội ngũ của mình lên đường trở về. Mười người kia cuối cùng mới có phản ứng, vội vàng leo lên cơ giáp theo sát phía sau.

Sau khi đã nhập quỹ đạo đường đi vào, Hình Chiến để cho cơ giáp tự động đi theo lộ trình đã thiết lập sẵn, chuyển quyền khống chế cơ giáp cho quang não xử lý, sau đó y xoay người ôm chặt lấy Cổ Khâm, vội vàng hôn hắn, hai tay bắt đầu kéo quần áo của hắn.

Cố Khâm hoàn toàn không ngờ Hình Chiến sẽ đột nhiên động dục như vậy, bởi vì bối rối nên cứ thế mà bị người chiếm mất quyền chủ đạo, cả người bị ép lên tường.

“Ừm... Đợi đã...” Khi hắn còn đang giãy giụa, tay Hình Chiến đã di chuyển vào bên trong quần hắn, xoa nắn hai cánh mông của hắn, lại còn chậm rãi cọ sát thân dưới vào hắn. Cọ một lần như vậy liền lập tức cọ ra lửa, khiến cho Cố Khâm vốn không bị tình tròng chiếm não cũng ngăn không nổi nữa.

Đối với tình dục, hai người tuổi trẻ đang huyết khí phương cương quả thực càng hưởng thụ lại càng muốn nhiều hơn, một tháng không thân thiết, cộng thêm trêu chọc cố ý của Cố Khâm khi này, khiến cho Hình Chiến không thể nhịn nổi nữa, dứt khoát giải quyết luôn tại đây. Dù sao sau khi cơ giáp hợp nhất thì khoang điều khiển sẽ rộng ra, có đủ không gian để cho hai người thực hiện loại vận động hài hòa nào đó — nói như vậy, hình như không gian nhỏ một chút thì sẽ tốt hơn?

Lý trí của Cố Khâm còn chưa bị đốt hết, hắn vất vả mà tránh khỏi nụ hôn của Hình Chiến, tìm được cơ hội nói chuyện, “Hình Chiến... Dừng! Anh biết rõ đây là chỗ nào sao! Chưa tới mấy tiếng nữa chúng ta sẽ đến nơi đóng quân! Chỉ mấy giờ thôi mà anh cũng không chờ được à?!” Nhưng lúc này hô hấp của hai người đều đã loạn, lửa tình cũng đã bùng lên.

“Đây là cơ giáp. Chúng ta còn nửa ngày mới tới nơi, trong thời gian này sẽ không có ai đến quấy rầy chúng ta, tại sao không thể làm?” Hình Chiến mặt không đổi sắc trả lời, vừa tiếp tục đốt lửa trên người Cố Khâm, chuẩn xác trêu chọc tới điểm nhạy cảm của Cố Khâm, biểu tình nghiêm túc trên gương mặt kia hoàn toàn đối lập với động tác càng ngày càng quá phận của y.

“Ừ...” Cố Khâm nhịn không được mà rên rỉ một tiếng, gò má cũng đã trướng đến đỏ bừng, cũng không biết là do nổi nóng hay là do dục vọng. Hắn giãy giụa lần cuối, “Nơi này cái gì cũng không có, cho dù chúng ta làm xong thì dọn dẹp thế nào? Chẳng lẽ anh muốn vừa đến nơi em liền không quần không áo chạy thẳng tới phòng tắm trước mặt mọi người sao?”

Hình Chiến không trả lời, chỉ cho hắn xem thùng nước đầy ắp bên trong không gian y mang theo người.

“...” Cố Khâm sợ ngây người, người này dự mưu đã lâu rồi?! Lại còn mang theo thứ này đi?!

Thừa dịp Cố Khâm còn đang ngẩn ra, Hình Chiến đã tiếp tục cố gắng cày cấy, đợi tới khi Cố Khâm kịp phản ứng cũng đã không thể cứu vãn nổi gì nữa...

Không có ai biết trong chiếc cơ giáp đi đầu kia đang xảy ra chuyện gì. Quan hệ của hai người thực sự làm rung động binh lính cả hai bên — gạt người sao! Hai vị cấp trên rõ ràng là như nước với lửa, vừa thấy mặt đã đánh nhau, điểm nào giống như người yêu?! Nhưng mà ngay cả cơ giáp của họ cũng đã hợp thể, quan hệ của hai người còn phải hoài nghi sao!

Mười vị chiến tướng cấp dưới Hình Chiến kia đang cuồng nhiệt thảo luận trên kênh đội.

“Ai! Mấy người nói đi, trưởng quan và Thượng tá Cố ai trên ai dưới đây?”

“Cái này còn phải nói sao! Trưởng quan mạnh như vậy, Thượng tá Cố đề được sao?”

“Xét theo giá trị vũ lực thì trưởng quan của chúng ta hẳn là ở trên, có điều, xét theo tình huống hôm nay, Thượng tá Cố hình như cường thế hơn trưởng quan một chút...”

“Thật ra thì, phải nói rằng tôi càng hy vọng thấy được dáng vẻ trưởng quan bị đề hơn, bằng sơn cầm dục gì đó, nếu như bị đánh vỡ khẳng định rất mê người, hắc hắc hắc...”

“Ý tưởng của cậu thật quá đáng sợ!”...

Liên quan tới vấn đề trên dưới của hai người, cuối cùng tỷ số ủng hộ định ra là năm năm, người ủng hộ Cố Khâm lại nhiều ngoài ý muốn. Ngay lúc này, có người chợt mở miệng, “Các cậu có phải đã quên mất là chúng ta nói chuyện trưởng quan cũng có thể nghe thấy không?”

Lời vừa nói ra, mọi người theo bản năng rùng mình một cái.

“...Khụ, lúc không phải chiến đấu trưởng quan sẽ không lúc nào cũng chú ý tới kênh đội đầu nhỉ...”

Mặc dù là vậy, bọn họ cũng không dám thảo luận tiếp nữa, nhất là những người khát vọng Hình Chiến bị đề kia, vội vàng mà nói sang chuyện khác.

Bên kia, các binh lính đi theo Cố Khâm thì lại gọi về cho bạn bè ở nơi đóng quân.

“Oa oa, chúng tôi đang trên đường trở về! Nói cho mọi người một tin trời long đất lở — trưởng quan đưa người yêu về rồi!”

“Cái đêch! Thật hay giả? Là ai thế? Nam hay nữ? Bộ dạng thế nào? Thực lực thế nào?”

“Muốn biết tự tới vậy xem đi!” Hừ hừ, không thể để một mình bọn họ bị giật mình được, nhất định phải nhìn biểu tình khi bị dọa của những người khác nữa!

Ôm tâm tư như vậy, cho nên cũng không có người nói ra chân tướng trước khi trở về đến nơi.

Dù là thế, nhưng tại nơi đóng quân của Thương Lang lúc này cũng đã nổ tung. Đây chính là tin tức có sức tàn phá rất lớn! Hóa ra người yêu trong truyền thuyết của trưởng quan thật sự tồn tại? Vậy nhất định

phải nhìn xem đối phương có chỗ đặc biệt gì, mà có thể khiến cho trưởng quan thủ thân như ngọc như vậy! Nhưng mà trưởng quan đi sang bên Chiến Thần một chuyến, sao lại có thể mang theo người yêu về? Người yêu của trưởng quan rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ Thượng tá Hình đã bắt người yêu của trưởng quan đi? Tất cả mọi người càng nghĩ lại càng xiêu vẹo, suy đoán ngày càng chạy xa, soạn ra vô số câu truyện truyền kỳ đầm đìa máu chó xúc động lòng người.

Hai nơi cách nhau chỉ có nửa ngày đi đường, nhưng nửa ngày này lại như đang cào gan cào phổi mọi người. Thời gian còn chưa tới, đã có một đám người lúc nhúc chờ đợi ở sân hạ cánh mà ngóng trông.

Cơ hồ gần như tất cả những người đang không có nhiệm vụ ở nơi đóng quân đều chờ đợi Cố Khâm cùng người yêu của hắn xuất hiện. Đầu người nhấp nhô, cảnh tượng quả thực chưa từng có. Thân là một người trong số những người có quân hàm cao nhất, Brian đứng ở hàng trên cùng. Giờ phút này, tâm trạng của hắn phức tạp vô cùng. Rõ ràng đã xác định sẽ không cần đáp lại, chỉ cần có thể yên lặng đứng ở bên cạnh đối phương là đủ rồi, nhưng hắn vẫn sẽ thấy không cam lòng. Nếu như thời điểm bọn họ gặp nhau sớm hơn một chút nữa, người trở thành người yêu của trưởng quan hiện tại liệu có phải là hắn không?

Brian thậm chí còn từng hy vọng xa vời rằng, nếu như người yêu của trưởng quan không ưu tú như thế, tình cảm giữa họ không bền chặt như thế, dưới tình huống chia cách hai nơi lâu dài không thể gặp mặt như thế, liệu rằng trưởng quan có thể lâu ngày sinh tình với hắn hay không? Nhưng bây giờ hắn còn chưa thấy được hy vọng, người yêu của trưởng quan đã xuất hiện. Hắn không ngừng tưởng tượng ra bề ngoài của đối phương, suy đoán tính cách của đối phương, còn có cả năng lực của người đó, hắn thậm chí còn không biết đối phương làm nam hay là nữ!

Cuối cùng, dưới sự chờ đợi vừa hưng phấn vừa khẩn trương của mọi người, một đội ngũ lớn ùn ùn kéo tới nơi đóng quân, đi đầu là mấy chiếc cơ giáp, mười chiếc cơ giáp trong số ấy mọi người đã rất quen thuộc, là mười mãnh tướng cấp dưới của Thượng tá Hình. Tại sao bọn họ lại cùng tới đây? Mà chiếc cơ giáp đi đầu kia lại có kích thước to hơn một vòng so với những chiếc cơ giáp khác, đáng vẻ nhìn vô cùng quen mắt, giống như là bản phóng đại của Thương Lang của trưởng quan, thế nhưng màu sắc lại khác biệt, bọn họ cũng chưa từng thấy qua.

Còn nữa, sao lại không thấy Thương Lang của trưởng quan nhà mình và Chiến Thần của Thượng tá Hình đâu cả? Nhìn từng chiếc cơ giáp, từng hàng chiến hạm đáp xuống, tìm một vòng cũng không tìm được trưởng quan của bọn họ, ánh mắt mọi người không tự chủ được mà rơi xuống trên chiếc cơ giáp xa lạ hai màu xanh thẫm và xám bạc kia. Brian nheo mắt, bất an trong lòng đạt tới đỉnh điểm, cảm thấy chân tướng kia chính là cái mà hắn không muốn đối mặt nhất.

Mặc dù nơi này không phải là sân nhà mình, mấy chiếc cơ giáp không thuộc về chiến đội Thương Lang vẫn oai phong lẫm liệt, không có chút nào yếu thế dưới sự bao vây của một đám binh lính. Dưới vô số con mắt đang soi mói, chiếc cơ giáp đi đầu vừa xa lạ lại vừa tràn đầy cảm giác quen thuộc kia mở ra khoang điều khiển, hai bóng người đứng sừng sững đưa mắt từ trên cao nhìn xuống đám đông, tựa như quân vương đang quan sát thân dân của mình. Trong nháy mắt khi nhìn rõ bọn họ, xung quanh yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi xuống đất.

Bàn tay cơ giáp lật lại, dời đến trước phòng điều khiển chính. Hình Chiến và Cố Khâm đứng ở trên lòng bàn tay, rất nhanh, bàn tay đã vững vàng đưa họ xuống tới mặt đất.

“Tách ra.” Cố Khâm hạ lệnh với cơ giáp sau lưng, chiếc cơ giáp cao lớn lại biến hình một lần nữa dưới con mắt của mọi người, chỉ trong mấy giây đã chia làm hai, lần nữa biến thành Chiến Thần xanh thẫm và Thương Lang xám bạc, sau đó bị chủ nhân của mình thu lại vào trong thiết bị không chế.

Cố Khâm không dấu vết xoa xoa eo mình, Hình Chiến thật sự kéo hẳn cùng làm trên cơ giáp... Cho dù đã dọn dẹp sơ qua, nhưng không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, hẳn vẫn cảm thấy cả người không được tự nhiên. Hơn nữa, dù sao thì cơ giáp cũng là vũ khí chiến đấu, cho dù có dư thừa không gian thì hẳn cũng không được nghỉ ngơi đầy đủ, trong lúc choáng váng chỉ mới chớp mắt được một lúc đã đến nơi. Cảm giác xấu hổ khi bị Hình Chiến cưỡng ép kéo lên làm tình trên cơ giáp, cộng thêm mệt mỏi của cơ thể, khiến cho tâm trạng vốn tốt đẹp của Cố Khâm không cánh mà bay.

Phát hiện thấy hẳn đang nổi nóng, Hình Chiến cũng không thêm để ý ánh mắt của người khác, bên tay đang nắm tay Cố Khâm đổi thành ôm eo hẳn giúp hẳn xoa bóp. Cố Khâm nhướn mày một cái, sau đó chậm rãi buông tay, hẳn nhìn về phía Brian, “Khi tôi không có ở đây có tình huống gì không?”

Nhưng đợi hồi lâu, Brian vẫn chỉ hai mắt đờ đẫn mà nhìn hẳn chăm chăm không trả lời, Cố Khâm không nhận được thấp giọng gắt, “Brian!”

Brian giật mình một cái hồi phục tinh thần, “Không có! Trưởng quan.”

“A?” Cố Khâm nhìn đám người bốn phía xung quanh, “Mấy người tụ tập ở đây làm gì? Rảnh rỗi đến phát hoảng không có việc gì làm sao? Tất cả giải tán cho tôi!”

Một đám binh lính hóa đá đứng trong gió lúc này mới có dấu hiệu nứt ra. Bọn họ thấy hai vị cấp trên vốn là như nước với lửa lại đi nắm tay nhau đi ra từ một chiếc cơ giáp, sau đó chiếc cơ giáp kia phân làm hai chiếc cơ giáp chuyên thuộc của họ, lại sau đó Thượng tá Hình ôm lấy eo trưởng quan của họ, mà trưởng quan của họ lại không có bất kỳ phản kháng gì! Nói là trưởng quan dẫn người yêu về mà! Chuẩn bị xong rồi mà lại để cho chúng tôi nhìn cái này?!

Đợi đã, chẳng lẽ người yêu kia chính là... Nhìn chăm chăm vào gương mặt tê liệt của Hình Chiến, từng khối đá bắt đầu vỡ vụn.

Cho nên lúc này mặc dù Cố Khâm đã ra lệnh giải tán, nhưng các binh lính còn đang khiếp sợ vẫn không nhúc nhích như trước, xung quanh lặng ngắt như tờ. Giọng nói của Cố Khâm trầm xuống, “Có chuyện gì với mấy người đây?”

“Trưởng quan.” Giọng Brian có chút khàn khàn. Hẳn chăm chú nhìn vào Cố Khâm, “Ngài không định giới thiệu người yêu của ngài với chúng tôi sao?”

Giọng nói của hẳn khiến rất nhiều binh lính giật mình, Thiếu tá Brian lại hỏi thẳng như thế! Thật không hổ là người thân cận với trưởng quan nhất, thật là dũng cảm! Tất cả mọi người đều khen ngợi hẳn một câu, đồng thời cũng đốt một ngọn nến cho hẳn, rồi lại không tự chủ được vênh tai lên, rất sợ bỏ qua mất cái gì.

Cố Khâm có chút kinh ngạc với sự thẳng thắn của đối phương, vốn hắn chỉ định dùng hành động để công khai quan hệ của họ, có điều nếu đã có người hỏi, bây giờ nói thẳng ra cũng được. Hắn nheo lại mắt, giọng nói có chút lười biếng, “Vị bên cạnh tôi đây là Thượng tá Hình, Hình Chiến, cũng chính là người yêu của tôi.”

79. Chương 79: Bắt Đầu Nhiệm Vụ Mới

Hình Chiến thì lại dùng hành động trực tiếp xác nhận lời nói của Cố Khâm, hôn Cố Khâm ngay trước mặt mọi người, phá vỡ nghi ngờ cuối cùng còn lại trong lòng họ. Hai người bọn họ cho là không thể nào yêu nhau được cũng đã ở bên nhau, họ cảm giác bản thân lại có thể đi tin tưởng tình yêu được rồi!

Cho đến khi hô hấp của Cố Khâm đã hỗn loạn, Hình Chiến mới buông hắn ra. Cố Khâm thở hổn hển mấy cái, cổ bị quân trang siết có chút khó chịu. Hắn theo bản năng đưa tay tháo cúc trên cổ áo, nhưng bởi vì động tác quá thô lỗ nên không thể lập tức cởi ra được. Cuối cùng Hình Chiến nhìn không nổi nữa, đưa tay cởi hai chiếc cúc ở trên cùng cho hắn. Cố Khâm xoay cổ một cái rồi thở phào nhẹ nhõm.

Brian vẫn luôn nhìn chăm chú vào Cố Khâm, nhìn thấy rõ dấu hôn trên cổ Cố Khâm, sắc mặt tái nhợt. Hình Chiến nheo mắt lại, ánh mắt lạnh thấu xương mang theo cảnh cáo quét qua hắn. Trong nháy mắt toàn thân Brian đều căng cứng da đầu tê rần, giống như hắn chỉ cần nhìn thêm một cái nữa thôi thì nghênh đón hắn chính là cái chết, bản năng đối với nguy hiểm khiến cho hắn cúi đầu, ba giây sau, ánh mắt rơi xuống trên người hắn kia mới rời đi, mặc dù là thế, nhưng hắn đã chảy mồ hôi lạnh đầm đìa.

Thiết bị liên lạc của Cố Khâm nhắc nhở có tin tức mới. Người liên lạc tới là cấp trên trên danh nghĩa của hắn, Thiếu tướng Carter. Vốn hắn đã định nghỉ ngơi một chút, nhưng xem ra còn phải chờ thêm một lúc nữa, “Brian, sắp xếp phòng nghỉ cho người Thượng tá Hình mang tới. Còn Thượng tá Hình thì không cần, hắn ở cùng tôi.” Sau đó, Cố Khâm cùng Hình Chiến sải bước đi vào nơi đóng quân.

Lần đầu tiên Brian không đi theo sau lưng cấp trên của mình, mà là đưa mắt nhìn đối phương đi càng ngày càng cách xa mình. Nhìn hai bóng dáng đang đi sóng vai kia, tâm hắn càng ngày càng nặng nề, lại không thể có bất kỳ ý niệm tranh cao thấp nào với Hình Chiến, bởi vì hắn biết cả đời mình đừng hòng thắng được đối phương, kẻ địch của hắn quá mạnh... Bỗng nhiên vai hắn bị ấn xuống, Brian lập tức theo phản xạ tấn công kẻ đánh lên này.

“Shh... Tôi bảo này đồng nghiệp anh cũng thật độc ác!” Tên đầu nhím sắc sỡ nhanh chóng nhảy thoát khỏi phạm vi công kích của hắn, xoa xoa cánh tay của mình, “Chúng tay bây giờ cũng coi như là người một nhà rồi! Dù sao anh cũng phải cho chúng tôi chút mặt mũi chứ!”

Brian không để ý đến hắn, quay đầu đi phân phó cấp dưới đi sắp xếp chỗ ở cho bọn họ. Đầu nhím cũng không thèm để ý liệu hắn có nghe thấy hay không, tiếp tục tự nói tự nghe, “Anh nói xem trước đây chúng ta sao lại tự đi suy diễn rằng hai trưởng quan là kẻ thù không đội trời chung chứ? Nói không chừng hai người họ đánh nhau đơn thuần chỉ là tình thú giữa người yêu với nhau! Thượng tá Cố bên các anh cũng đã nói, trước cả khi hai đơn vị được thành lập, bọn họ cũng đã là một đôi rồi.”

Động tác của Brian ngừng một lát, từ đầu tới cuối vẫn không nói một lời, giao đám người này cho thuộc hạ xong liền vội vã rời khỏi tầm mắt họ. Đầu nhìn gãi gãi đầu, “Người này hình như đang muốn tranh Thượng tá Cố với trưởng quan của chúng ta thì phải...”

Bên kia, Cố Khâm vừa trở lại phòng mình liền tiếp nhận liên lạc của Thiếu tướng Carter. Thấy Hình Chiến đứng cạnh hắn, Carter mất hứng phồng má trợn mắt, “Thằng nhãi cậu sao lại ở đây? Nhiệm vụ của cậu hoàn thành chưa? Cậu mặc kệ nơi đóng quân của mình sao? Xảy ra chuyện coi chừng Nelson cho cậu biết mặt!” Tuy rằng hai người là người yêu, thế nhưng quan hệ giữa Carter và cấp trên Nelson của Hình Chiến cũng là quan hệ cạnh tranh, phương diện nào cũng muốn phải so một lần. Việc Cố Khâm cùng Hình Chiến xuất hiện cũng thỏa mãn mong muốn tranh đua của họ. Vì thế mà Carter hoàn toàn không khách khí gì đối với Hình Chiến.

Kết quả Hình Chiến hoàn toàn không nhìn đến hắn, từ đầu tới cuối chỉ chăm chú mà nhìn Cố Khâm, giống như Cố Khâm chính là cả thế giới của y vậy. Cố Khâm cũng không lảng nhảng, dứt khoát hỏi, “Tướng quân có gì phân phó sao?”

“Hừ, nhiệm vụ kế tiếp của cậu là trông coi đám nhãi con.” Carter không có kiên nhẫn mà giải thích, “Chính là đám quán quân của Giải đấu liên trường năm nay sẽ tới thực tập tại chiến đội Thương Lang.”

Cố Khâm hơi sững sốt, nhoáng một cái mà đã qua bốn năm, Giải đấu liên trường năm tiếp theo đã đến. Nhớ tới lần trước bọn họ nhờ vào đó mà mới tiến vào quân đội, chuyện cũ hiện rõ trước mắt, Cố Khâm không kiềm được mà cảm khái thời gian trôi qua quá nhanh. Nhưng chiến đội Thương Lang cho tới bây giờ vẫn luôn không nhận tân binh, chứ đừng nhắc tới quân giáo sinh đang trong kỳ thực tập mà chưa gia nhập quân đội, loại nhiệm vụ này tại sao lại rơi vào tay hắn? Nghe giọng điệu của Carter, kết quả đã định xong, căn bản không phải là đang thương lượng với hắn mà là trực tiếp thông báo. Cố Khâm chậm chước mở miệng, “Tại sao? Nhiệm vụ ngày thường của chiến đội Thương Lang cũng không thích hợp để bọn họ tham dự.”

“Cậu nghĩ là tôi muốn sao?!” Sắc mặt Carter đen xì, quán quân của mỗi năm Giải đấu liên trường đều là hòn than bỏng tay, đơn vị nào cũng không muốn phải dính tới đám nhãi ranh này. Cho dù ai trong số đó cũng có thiên phú cực cao, nhưng lại đều mắc phải mấy lỗi trí mạng như tâm cao khí ngạo, không trầm ổn, không thấy rõ thực tế, ôm ảo tưởng về chiến tranh.

Theo lý thuyết, người như vậy nên trực tiếp vứt xuống chiến trường để trải qua sinh tử, mới có thể chân chính nhận rõ bản chất của chiến tranh. Thế nhưng thân phận của họ đặc thù, không thể mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt, nhờ đâu tạo thành tổn thất không thể bù nổi hoặc là chết vài người, như vậy thì không biết còn phải đối diện với bao nhiêu chỉ trích từ vô số người.

Kết quả chính là mọi người đẩy qua đẩy lại ai cũng không muốn nhận lấy phần việc phí sức mà không được gì này, cuối cùng chỉ có thể để Nguyên soái quyết định, mấy người đừng đẩy nữa, tất cả nhìn số liệu rồi quyết! Sau này các nhóm quân giáo sinh thực tập sẽ tiến thẳng vào đơn vị có tỷ lệ sống sót cao nhất trên chiến trường. Năm c Cố Khâm chính là đơn vị Chó điên của Hứa Thiếu Phong, mà năm nay cuối cùng lại chọn phải đơn vị của Cố Khâm.

Đối với việc này, Carter thật sự vừa cao hứng vừa buồn bực. Cao hứng chính là vì đây chẳng khác nào thừa nhận thực lực của Cố Khâm, cho mình phồng mũi; mà buồn bực cũng là vì vinh dự này tương đương với một hòn than bỏng tay. Vốn là hắn muốn đẩy sang cho chiến đội Chiến Thần, thế nhưng lại bị Thiếu tướng Nelson lấy lý do tính cách của Hình Chiến không thích hợp mà đẩy trở lại. Nghĩ tới đây Thiếu tướng Carter liếc Hình Chiến một cái. Vì an toàn cho tính mạng của đám nhóc kia, trong lúc thực tập hắn cũng chỉ đành giao cho Cố Khâm một vài nhiệm vụ đơn giản.

“Tôi đã gửi tài liệu của quân giáo sinh đến thực tập lần này sang cho cậu. Các cậu trước kia cũng từng tham gia thực tập, cậu tự xem rồi làm đi. Trừ cái này ra còn có danh sách bổ sung của binh lính lần này, quân giáo sinh sẽ đi cùng với tân binh của cậu.” Carter giống như sợ Cố Khâm đổi ý, nhanh chóng cắt đứt nói chuyện.

Trước khi sống lại, Cố Khâm là người leo lên từ dưới tầng chót, gần như dạng người nào hần cũng đã dạy dỗ qua, thế nhưng lại chưa từng gặp phải quân giáo sinh tới thực tập. Có điều lần trước Hứa Thiếu Phong cũng đã giao cho hần và Hình Chiến chỉ huy những người khác, cho nên cũng coi như là hần có kinh nghiệm. Có lẽ so với các loại nhiệm vụ phiền toái hàng ngày kia, dạy dỗ riêng quân giáo sinh lại không thấm vào đâu.

“Cần anh hỗ trợ không?” Hình Chiến mở miệng.

“Không cần, em có thể xử lý tốt.” Cố Khâm xoa xoa sống mũi, mở ra tài liệu của những quân giáo sinh này, nhìn lướt qua lại ngoài ý muốn phát hiện ra một cái tên quen thuộc. Hần đặc biệt mở ra lý lịch chi tiết của đối phương, xác định là cùng một người, liền giới thiệu cho Hình Chiến, “Diệp Phi Dương này là sĩ quan phụ tá trước kia của em.”

“Ừ.” Hình Chiến nhìn nhiều thêm vài lần, nhớ rõ vị tình địch tiềm ẩn này (mới không phải!).

Không chỉ Cố Khâm, Hình Chiến cũng nhận được danh sách binh lính sắp tiến vào chiến đội Chiến Thần, dù sao thì tỷ lệ sống sót trên chiến trường có cao thế nào cũng không có khả năng hoàn toàn không có hy sinh, cứ mỗi một khoảng thời gian nhất định sẽ phải thêm máu cho chiến đội một lần. Y cùng Cố Khâm lật xem danh sách trong tay, mời Cố Khâm hỗ trợ xem xét. Dù sao trước khi sống lại y cũng chưa từng tới quân khu Đệ tứ lần nào, cho nên hoàn toàn xa lạ đối với những cái tên này, không giống như Cố Khâm thảnh thơi sẽ có chút ấn tượng với một cái tên nào đó, không tốt thì có thể đề phòng, tốt thì có thể tập trung đào tạo.

Bỗng nhiên, Cố Khâm dừng lại tại một cái tên, “Hứa Thiếu Dương? Có chút quen mắt.” Nhưng cũng chỉ là nhìn quen mắt mà thôi, hần không nhớ nổi là mình biết đối phương ở đâu, cũng không nhớ trong tương lai đối phương rốt cuộc là ở địa vị gì. Có điều có thể để cho hần có ấn tượng thì hần là có chỗ nào đó đặc biệt. Cố Khâm đánh dấu trước cái tên này, “Em không nhớ rõ lắm, anh chú ý xem một chút đi.”

Hình Chiến cũng cảm thấy giống như đã từng nghe qua cái tên Hứa Thiếu Dương này, có điều nếu ấn tượng không sâu, đại khái cũng không phải là nhân vật then chốt gì.

Hai người tùm lại xem xong danh sách dài kia xong, Cố Khâm thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Hình Chiến bắt thành linh nói, “Anh không thích thích tên Brian kia.”

Cố Khâm cong khóe môi, hần còn tưởng Hình Chiến không định phát biểu ý kiến gì, “Em vốn đang định điều Brian đi. Làm sao, anh lo rằng em sẽ thay lòng đổi dạ? Không có lòng tin với bản thân như vậy?”

“Không, chẳng qua là anh không thích ánh mắt hần nhìn em.” Ngón tay Hình Chiến khẽ nhúc nhích, thật sự là muốn moi mắt người kia ra. Y đột nhiên không chút dấu hiệu nào mà áp ngã Cố Khâm xuống giường,

“Nếu như có một ngày em thay lòng đổi dạ, anh sẽ đích thân bắt em về, nhốt em ở một nơi em vĩnh viễn không trốn thoát được, để em hoàn toàn thuộc về anh, cả đời này người duy nhất thấy em chỉ có anh, anh sẽ trở thành cả thế giới của em. Không ai có thể cướp em khỏi tay anh, bao gồm cả chính em. Cho nên, Cố Khâm, nhất định không được rời khỏi anh.”

Thanh âm của Hình Chiến không có chút lên xuống nào, nghe không ra bên trong có bao nhiêu phần là nghiêm túc, thế nhưng lại khiến cho đáy lòng Cố Khâm sinh ra cảm giác run sợ. Môi hắn run run một chút, cuối cùng chỉ nặn ra được một câu, “... Anh cái tên biến thái này.”

“Đúng thế.” Hình Chiến được voi đòi tiên thò tay vào trong quần áo Cố Khâm.

“... Anh cmn vừa mới làm xong!”

“Mấy tiếng trước. Không đủ.”

...

Ước chừng chưa tới một ngày, mười vị chiến tướng cấp dưới của Hình Chiến đã hòa nhập vào với đám binh lính ở nơi đóng quân của Thương Lang.

Vốn bọn họ tới là để giữ thể diện cho lão đại, dù sao cũng là địa bàn của người khác, nhờ đâu phải cướp đâu (!) thì lão đại cũng không đến nỗi một thân một mình. Bây giờ những cái đó giống như không còn cần thiết nữa, người ở bên Thương Lang cũng tiếp nhận rất nhanh, hình thức ở chung của hai bên rõ ràng đã thay đổi, mặc dù chưa tới mức tương thân tương ái, nhưng ít nhất mùi thuốc súng cũng đã nhạt đi rất nhiều, có thể trao đổi bình thường. Lúc này họ mới biết Trưởng quan Cố được hoan nghênh đến mức nào trong lòng binh lính của hắn, tình địch của lão đại còn nhiều hơn so với tưởng tượng của họ! Cũng may là không xảy ra vấn đề gì.

Trong dĩ vãng, cứ cách một đoạn thời gian, hai vị cấp trên sẽ mang theo vài người đi theo sang nơi đóng quân của đối phương, ở đó một tuần đánh nhau theo thông lệ, binh lính đương nhiên cũng sẽ khiêu chiến lẫn nhau, lần này bởi vì công khai quan hệ, cho nên giữa hai bên hài hòa hơn rất nhiều. Có điều rất nhanh, mọi người lại vì một vấn đề mà xảy ra mâu thuẫn — khi lẫn giởn hai vị trưởng quan ai đè ai! Tuy nói mười chiến tướng cũng đùa giỡn hy vọng Hình Chiến bị đè, binh lính của Cố Khâm cũng cho rằng Cố Khâm không đè nổi Hình Chiến, thế nhưng đây chỉ là trao đổi trong giới hạn nội bộ, đối với người ngoài đương nhiên phải nhất trí ủng hộ trưởng quan nhà mình!

Vì thế, bởi vấn đề ai công ai thụ mà hai bên lần nữa không hợp lời mà đánh nhau. Cho đến khi Hình Chiến đã cùng Cố Khâm lẫn giởn hơn nửa ngày, không thể không trở lại nơi đóng quân của mình, mới tạm thời kết thúc cuộc phân tranh này. Có điều không sao cả, sau khi trở lại nơi đóng quân họ còn có thể đăng nhập mạng chiến đấu tiếp tục đánh nhau!

80. Chương 80: Nghi Vấn Người Sống Lại

Có lẽ là do bình thường Cố Khâm nhìn qua quá dễ nói chuyện, cho nên thật sự có người nhin không được mà tới chứng thực vấn đề công thụ với hắn. Đối với việc này Cố Khâm mập mờ không rõ mà cười cười, “Đoán đi?” Hắn tỉnh bơ xoa xoa cái eo già nua của mình, hắn cũng chỉ còn cách dùng nụ cười cao thâm khó lường này mà đáp lại người ta.

Tuy rằng quan hệ giữa hai người đã được công khai, có điều cách thức ở chung giữa họ vẫn không thay đổi, nhiều nhất là một tuần gặp một lần, điều này không thể không làm người ta bội phục khả năng tự chủ của bọn họ. Trước kia không thấy gì, vừa nói ra liền phát hiện chỗ nào trong lời nói của hai người cũng lộ ra sự mập mờ, ngay cả gặp mặt trước đánh nhau sau cũng trở thành một loại tình thú. Có vài binh lính thích tưởng tượng đột nhiên nghĩ tới, hai vị trưởng quan đánh nhau chẳng lẽ là vì quyết định ai trên ai dưới? Mọi người tùm lại cùng nhau suy nghĩ, đột nhiên phát hiện bọn họ rất có thể đã chạm tới chân tướng!

Kết quả của việc cấp trên khoa trương trình diễn tình cảm, chính là khiến cho binh lính bên dưới cũng rục rịch theo. Gần đây khắp nơi trong hai đơn vị đều tràn đầy bầu không khí màu hồng, chỉ cần không ảnh hưởng tới công tác của mình, hai vị cấp trên cũng sẽ không bồng đánh uyên ương.

Chẳng qua là từ ngày đó trở đi, Brian biểu hiện càng trở nên trầm mặc, thường xuyên ngăn người nhìn Cố Khâm với ánh mắt mê mang. Vốn Cố Khâm muốn bồi dưỡng Diệp Phi Dương rồi mới điều Brian đi, vì dù sao thì năng lực của Brian cũng không tệ lắm, công và tư cũng phân chia rất rõ ràng. Thế nhưng gần đây đoạn tình cảm này có vẻ đã khiến cho Brian rất khổ khổ, có lúc Cố Khâm phải lặp lại mệnh lệnh hắn mới có thể phục hồi tinh thần.

Cố Khâm tìm hắn nói chuyện một lần nữa, “Brian, tôi chuẩn bị điều anh đi, nếu như anh có đơn vị nào muốn đi có thể nói cho tôi biết, với thân phận và bối cảnh của tôi chút chuyện nhỏ này không thành vấn đề.” Tin rằng Hình Chiến sẽ rất vui lòng để cho Nguyên soái giúp cho chút việc nhỏ này.

Cố Khâm có thể đoán ra phần lớn trạng thái tâm lý của Brian. Trước khi chưa thấy người yêu của hắn, cho dù hắn đã cự tuyệt rõ ràng, sợ là Brian vẫn còn ôm một chút hi vọng. Bây giờ hắn biết người yêu mình là Hình Chiến, có lẽ là đã hoàn toàn tuyệt vọng? Cố Khâm cũng không cho rằng sẽ có mấy người có đủ dũng khí đi khiêu chiến Hình Chiến, trước khi sống lại, Hình Chiến đã khiến cho người đồng lứa hít khói, chứ nói gì tới hiện tại bên trong lại là Hình Chiến của hai mươi năm sau. Chỉ có mình Cố Khâm cũng là người sống lại như y mới có thể tranh đua cao thấp cùng y mà thôi.

Yên lặng trong chốc lát, Brian khó khăn mà mở miệng, “Trưởng quan, ngài có thể nói một chút về chuyện giữa hai người không?”

“Chuyện giữa chúng tôi sao?” Cố Khâm qua loa khái quát lại, “Chúng tôi cũng coi như là không đánh không quen biết. Bởi vì ở trên mạng chiến đấu ngoài quân khu, người có tư cách làm đối thủ chỉ có đối phương cho nên chúng tôi vẫn luôn là đối thủ của nhau, cho tới khi cùng tham gia Giải đấu liên trường thì mới có cơ hội trở thành đồng đội, lấy được giải quán quân hạng mục đoàn đội, cùng nhau tiến vào quân đội thực tập, rồi vừa vặn gặp phải sự kiện phản bội của Mendel. Sau đó tôi bị Satan bắt làm tù binh, hắn to gan bằng trời mang theo hai người xông vào chủ hạm của Satan, cứu tôi về.”

Không đợi Brian tiếp tục hỏi, Cố Khâm đã trả lời trước, “Nếu như anh muốn hỏi tại sao chúng tôi lại ở

bên nhau, thật ra cũng rất đơn giản. Bởi vì lúc ấy thực lực của chúng tôi tương đương, kinh nghiệm tương đương, bất tri bất giác đã bị nhau hấp dẫn. Ban đầu khi hắn nói với tôi rằng muốn ở bên tôi, tôi còn rất kinh ngạc, dù sao tôi cũng không ngờ được, với loại tính cách như hắn sẽ lại làm ra hành động tỏ tình này, hơn nữa hắn vốn không thích nói nhảm lại nói mấy đoạn rất dài để thuyết phục tôi, cho nên tôi quyết định thử một chút, một lần thử lại thành càng lún càng sâu.”

Cố Khâm nhún vai tỏ vẻ không còn cách nào khác, nói rằng chẳng qua chỉ là thử một chút, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn phát hiện ra mình đã không còn có thể rời bỏ đối phương. Có lẽ từ một khắc hắn đáp ứng thử ở bên nhau kia, hắn cũng đã buông tha giấy dựa rồi.

Thấy Cố Khâm bất giác mà mỉm cười, Brian cuối cùng cũng quyết tâm buông tha đoạn tình cảm vô vọng này. Bởi vì trong giọng nói của Cố Khâm tràn đầy hạnh phúc và ấm áp hắn chưa từng thấy được trong ba năm qua. Brian bình tĩnh nói, “Trưởng quan, trước khi ngài chưa tìm được sĩ quan phụ tá thích hợp, tôi không muốn rời đi.”

“Cũng được, có điều nếu như anh chọc giận Hình Chiến, tôi cũng không bảo vệ được anh.” Cố Khâm không biết nên làm gì để thay đổi sự cố chấp của Brian, dù sao hắn cũng đã nói hết lời. Giữa Hình Chiến và Brian, liếc qua liền thấy ngay hắn sẽ đứng ở bên nào, cấp dưới vĩnh viễn kém hơn người yêu của mình.

Vào ngay lúc này, thanh âm của hệ thống truyền tới, [Thiếu tá Reynold yêu cầu nói chuyện điện thoại.]

“Tiếp.” Reynold là sĩ quan hậu cần, mấy năm nay hắn vẫn luôn phụ trách trợ cấp hậu cần cho hai chiến đội Chiến Thần và Thương Lang, cho nên hắn đã sớm thành người quen với Cố Khâm. Năm đó cũng chính là hắn dẫn đám Cố Khâm đi tới đơn vị Chó điên, lần này lại là hắn đưa quân giáo sinh thực tập và tân binh tới.”

“Cố tiểu tử, thật không nghĩ tới thực tập sinh lần này lại sẽ vào chiến đội của cậu!” Reynold xúc động, “Đáng tiếc trong đám này không có ai yêu nghiệt giống cậu với Hình tiểu tử, biểu hiện kém hơn các cậu lúc ấy rất nhiều!” Reynold hồi báo lại những gì mà mình quan sát được từ những quân giáo sinh đến thực tập này cho Cố Khâm nghe.

Khiến cho Cố Khâm hài lòng là, Diệp Phi Dương, người từng là sĩ quan phụ tá của hắn, biểu hiện không tệ giữa đám quân giáo sinh đó. Y là học sinh trường quân sự Thủ đô, là quân quân chiến hạm đột kích hạng mục cá nhân. Y không gây rắc rối, mỗi ngày đều tự giác tiến vào huấn luyện trong phòng huấn luyện.

“Còn nữa, tân binh của cậu và Hình tiểu tử có lẽ là nghe nói hai người bất hòa, còn chưa vào tới đơn vị của các cậu đã chán ghét nhau, khoảng thời gian này cũng mâu thuẫn không ít lần, ngược lại còn khiến cho tôi phát hiện không ít hạt giống tốt.” Reynold lại nêu ra vài cái tên, bao gồm cả người của bên Hình Chiến. Mặc dù quan hệ giữa Cố Khâm và Hình Chiến còn chưa truyền ra, có điều Reynold và Hứa Thiếu Phong có quan hệ tốt, cho nên cũng đã biết họ là một đôi từ trước. Bởi vì tính cách Hình Chiến quá lạnh lùng, hắn không thích giao tiếp với người như vậy, cho nên rất ít chủ động liên lạc với Hình Chiến, trên cơ bản đều để cho Cố Khâm truyền lời.

Cố Khâm ghi nhớ từng cái tên, trong ấy cũng bao gồm cả Hứa Thiếu Dương kia. Hứa Thiếu Dương nhập học trường quân sự cùng năm với Cố Khâm, gia nhập quân đội chưa tới hai năm, nhưng lại có thể có được tư

cách gia nhập chiến đội Chiến Thần trong thời gian ngắn như vậy, nhất định là có chỗ nào đó hơn người. Bởi vì tướng mạo, Hứa Thiếu Dương thường xuyên bị người khiêu khích, mặc dù hắn không đứng đầu, nhưng ra tay tàn nhẫn, cho dù thua cũng không để cho người chiếm được một chút tiện nghi. Kiểu người như vậy rất khó đoán tâm tính, Cố Khâm vẫn là không nhớ ra nổi đã gặp qua đối phương ở đâu, nhìn gương mặt còn đẹp hơn cả nữ giới kia, hắn bỗng sinh ra cảm giác không yên kỳ quái.

Cố Khâm tạm thời gác loại cảm giác này sang một bên, “Khổ cực cho anh, lão Rey.”

“Chuyện nhỏ mà thôi, dù sao ngày nào tôi cũng nhàn rồi không có chuyện gì làm, làm chút chuyện tiêu khiển cũng tốt.” Reynold thờ ơ phất tay một cái. Từ ngày Cố Khâm lên chiến hạm vận tải của hắn với tư cách quân giáo sinh tới thực tập kia, hắn đã rất có hảo cảm với Cố Khâm. Mà đây sợ rằng cũng là lần cuối cùng hắn có thể trợ giúp Cố Khâm, bởi vì năm nay hắn chuẩn bị giải ngũ, “Ba ngày sau chúng tôi sẽ tới nơi đóng quân của Thương Lang, sau đó sẽ sang nơi đóng quân của Chiến Thần.”

Hai người đang định kết thúc nói chuyện, bên Reynold đột nhiên vang lên tiếng còi báo động chói tai, ngay sau đó liền nghe thấy đầu kia loạn thành một đồng.

“Địch tấn công! Địch tấn công!”

“Không xong! Trưởng quan! Chúng ta bị bao vây!”

“Chuyện gì thế này?! Phi cơ trinh sát vòng ngoài rõ ràng không phát hiện ra dấu hiệu của quân địch! Bọn chúng nhảy ra từ đâu?!”...

Sắc mặt Reynold tối sầm, quay đầu mắng, “Hoảng sợ cái gì! Không phải là địch tấn công sao? Các cậu đời này chưa thấy chiến hạm của Satan sao? Sao tên nào cũng giống như đám tân binh mới ra chiến trường thế! Tất cả câm miệng cho ông! Truyền lệnh xuống, đội phòng vệ thắt chặt vòng phòng thủ! Tất cả binh lính trên chiến hạm tập trung lại trong một phút! Hệ thống, yêu cầu tiếp viện ở nơi đóng quân gần nhất.” Khi Reynold quay sang Cố Khâm, gương mặt đã khôi phục lại nụ cười đầy phóng khoáng lúc trước, “Xin lỗi, để cậu chê cười. Đám nhóc này an nhàn quá lâu, xương cũng mềm hết rồi, lần này tôi phải dạy dỗ đám nhóc này thật tốt!”

“Tôi phái binh tới tiếp viện cho anh.” Cố Khâm lại không lạc quan giống như Reynold.

Reynold ha ha cười, “Quân của cậu cách chỗ tôi đi ít nhất cũng phải hai ngày, chờ cậu tới hoàng hoa thái cũng đã lạnh rồi*! Thực lực của tôi cậu yên tâm đi, chống đỡ tới lúc quân cứu viện tới cũng đơn giản thôi, cậu cứ yên tâm nghỉ ngơi dưỡng sức mà chờ chúng tôi ở nơi đóng quân đi! Có điều lần này tôi phải mượn dùng tân binh của cậu với Hình tiểu tử rồi.” Nói xong hắn liền ngắt liên lạc.

*(*Hoàng hoa thái cũng đã lạnh rồi: Ý nói đã chậm)*

Cố Khâm nhìn chằm chằm màn hình giả lập đang dần dần biến mất, thần sắc u ám khó dò. Từ những câu nói ngắn gọn kia hắn biết rõ số lượng quân Satan phái ra lần này không ít, thế nhưng lúc trước lại không

có bất cứ tin tức quân địch đột phá phòng tuyến gì cả, quân địch tới quá đột nhiên, giống như tiến hành bước nhảy không gian vậy. Thế nhưng muốn tiến hành bước nhảy không gian với nhiều hạm đội như thế sẽ tiêu tốn rất nhiều năng lượng, nếu thực sự thực hiện chỉ sợ rằng chiến đấu chưa được bao lâu đã hao hết sạch năng lượng. Hôm nay Satan dám làm vậy khẳng định là có chỗ dựa. Chẳng lẽ bọn chúng đã giải quyết được vấn đề của bước nhảy không gian?

Qua hồi lâu, Cổ Khâm hạ lệnh cho tất cả đơn vị tác chiến dưới quyền của mình, “Mức độ sẵn sàng chiến đấu nâng lên cấp hai, các đội tùy thời chú ý có thể xuất hiện quân địch!” Chỉ mong rằng chuẩn bị của hắn là dư thừa...

Mặc dù hạm đội vận tải của Ryenold gặp phải tấn công bất ngờ của quân địch, thế nhưng may là nơi này lại chính là hậu phương của quân Liên minh, nơi đóng quân gần nhất cách chỉ có nửa giờ đi đường. Hơn nữa Reynold cũng không phải là đèn cạn dầu, hắn điều động cấp dưới chiến đấu với quân địch, lại có cả binh lính tinh anh sắp gia nhập chiến đội Chiến Thần và Thương Lang, ngoại trừ lúc đầu do không kịp ứng phó tạo thành một ít tổn thất ra thì cũng là hữu kinh vô hiểm chống đỡ tới lúc quân cứu viện tới. Quân địch số lượng ít hơn rơi vào thế yếu, không chạy trốn cũng không thấy đơn vị tiếp theo xuất hiện, chưa tới một ngày đã diệt toàn quân, chỉ còn một mảnh hài cốt, thật giống như chúng chẳng qua chỉ là tới tìm chết thôi vậy.

Lần tập kích này đã gõ chuông báo động cho Liên minh Nhân loại. Có mấy chiếc phi cơ trinh sát ghi lại được hình ảnh quân Satan đột nhiên xuất hiện giữa không gian, nhìn qua giống như là bước nhảy không gian, cẩn thận quan sát lại phát hiện sự khác biệt rất nhỏ. Bởi vì sau khi những chiến hạm địch này xuất hiện hoàn toàn không có tình trạng hết năng lượng, cuối cùng tổ điều tra cho ra một kết luận kinh người — Bộ tộc Satan đã đi trước loài người một bước, đột phá rào cản kỹ thuật đã bao vây cả hai bên mấy trăm năm! Có thể tưởng tượng được, Liên minh Nhân loại đã rơi vào cục diện vô cùng bị động trong thời kỳ chiến tranh sắp tới.

Có điều may mắn là, kỹ thuật của Satan hẳn là còn chưa đủ thuần thực, hoặc nên nói là năng lượng dự trữ của họ không đủ, nếu không thì cũng không xảy ra cảnh tấn công yếu ớt như hôm nay. Hơn nữa tại sao quân Satan lại lựa chọn hạm đội vận tải của Ryenold? Không lẽ chỉ là trùng hợp sao?

Sau khi Nguyên soái hạ lệnh toàn quân tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu cấp hai, Cổ Khâm liền lạc tới Hình Chiến, “Nếu như em nhớ không nhầm, cho dù là tương lai mười lăm năm sau, kỹ thuật của Satan cũng không đạt tới mức độ này.”

“Hiệu ứng bướm bướm. Chúng ta xuất hiện đã thay đổi tương lai.” Hình Chiến cũng không cảm thấy kỳ quái, “Em có suy nghĩ khác?”

“Trên lý thuyết thì là vậy, nhưng em không nghĩ chỉ với sự xuất hiện của chúng ta lại có thể khiến kỹ thuật của Satan tăng lên nhanh như thế.” Ngón tay Cổ Khâm gõ lên tay vịn, “Anh nghĩ tới chưa? Liệu bên Satan có người sống lại không?”

Hình Chiến cau mày, rồi lại rất nhanh buông ra, “Chuyện này rất khó chứng thực.” Loài người muốn lên vào trong quân Satan gần như là không thể nào, Liên minh cũng không phải chưa từng nghĩ tới việc phái vài người dùng vỏ bọc phản bội để trà trộn nằm vùng. Nhưng đối với những người đã phản bội, Satan thực ra cũng không tin tưởng bọn họ, điểm này có thể thấy rõ phần nào từ sự kiện của Mendel. “Cho dù chứng

thực thì thế nào? Giết đối phương rồi có thể đạt được thắng lợi cuối cùng sao? Bây giờ chúng ta chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình là được rồi.”

Sống lại cũng không thể quyết định đại cục, giống như Hình Chiến và Cố Khâm vậy. Bọn họ chỉ nhiều hơn người khác mười mấy hai mươi mấy năm kinh nghiệm, có lẽ những kinh nghiệm này có thể quyết định thắng lợi của một chiến dịch, nhưng không thể nào giúp cho Liên minh Nhân loại chiến thắng hoàn toàn bộ tộc Satan. Chiến tranh là thực tế, chứ không phải một bộ phim điện ảnh chủ nghĩa anh hùng.

Cố Khâm suy nghĩ một chút cũng bình tĩnh lại, “Anh nói đúng, là em nghĩ quá nhiều.”

“Thực ra thì nói tới người sống lại.” Hình Chiến chậm rãi nói, “Trước đây không lâu Hứa Thiểu Phong đã liên lạc với anh, anh mới biết Hứa Thiểu Dương là em trai anh ta. Anh ta nói trước kia Hứa Thiểu Dương hết sức buông thả, thành tích trong trường quân sự rất bình thường, thế nhưng lại còn khoe khoang lẳng lơ.” Cái từ này bị Hình Chiến nghiêm trang mà phun ra, khiến cho Cố Khâm buồn cười một cách quỷ dị, “Cho tới khi anh ta biết được Hứa Thiểu Dương suýt chút nữa giết người, mới phát hiện ra mấy năm này tính tình của đối phương đã thay đổi hoàn toàn, thực lực đột nhiên tăng mạnh, chưa gia nhập quân đội lại có thể vận dụng chiêu thức quân đội thuần thục, ra tay vô cùng ác liệt. Hứa Thiểu Phong hoài nghi Vương Tử Minh, hôn phu của Hứa Thiểu Dương, đã làm gì đó với Hứa Thiểu Dương, nhưng anh cho rằng vấn đề lớn nhất lại vốn là nằm ở trên người Hứa Thiểu Dương.”

“Nghe tình huống thì có thực có chút giống... Nhưng nếu như người này cũng là sống lại, vậy hẳn ta phải nghi ngờ em trước tiên.” Cố Khâm nheo mắt lại, dù sao chỉ cần hơi nhớ lại một chút là sẽ phát hiện ra quá khứ căn bản không có người như mình, “Tại sao hẳn lại không vào Thương Lang, ngược lại lại chọn vào Chiến Thần?”

“Hứa Thiểu Phong nói...” Biểu tình của Hình Chiến trở nên có chút vi diệu, “Hứa Thiểu Dương thích anh.”

81. Chương 81: Dịch Tập Kích Thất Bại

Nghe vậy, Cố Khâm không tiếp lời, chỉ dùng ánh mắt cổ quái mà nhìn Hình Chiến. Hình Chiến theo bản năng giải thích, “Anh không có quan hệ gì với hắn, trong quá khứ anh cũng không biết hắn, cho dù hắn có gia nhập quân đội thì cũng hắn là phải luôn ở cùng Vương Tử Minh ở quân khu Đệ Tam mới đúng.”

Hiện tại, Vương Tử Minh đã phát triển ở quân khu Đệ Tam. Mặc dù Giải đấu liên trường năm đó đã kích y rất lớn, nhưng sau khi tiến vào quân đội cũng không có nhiều người biết tới lịch sử đen tối này của y. Y dựa vào bản lĩnh của mình đạt được chút thành quả, lúc này cũng đã là Thiếu tá. Nếu như chính giới cầu kết với bộ tộc Satan, Vương Tử Minh lại là con trai người đứng đầu chính giới, Vương Thao, Hứa Thiểu Dương có thể coi là hôn phu của y lại không đi theo y mà chọn gia nhập chiến đội Chiến Thần, đây chỉ sợ không thể chỉ dựa vào một từ thích là có thể giải thích được, thật là làm người khác nghi ngờ.

“Em biết.” Cố Khâm cũng không cho rằng Hứa Thiểu Dương có khả năng cướp Hình Chiến khỏi tay mình, “Nếu hắn ở chỗ anh, vậy thì giao cho anh giải quyết. Nếu như hắn thật sự giống như chúng ta, nói không chừng hẳn ta cũng sẽ nằm trong tay một ít bí mật của quân Satan.”

“Ừ.” Hình Chiến lại cảm thấy Hứa Thiểu Dương không quá có khả năng tiếp xúc đến tầng lớp bên trong của

Satan, y ngược lại lại muốn biết hơn về việc tại sao đối phương lại sống lại.

Cố Khâm bỗng cười như không người mà bổ sung một câu, “Lúc cần thiết em cho phép anh hy sinh sắc đẹp.”

“...” Hình Chiến ý vị không rõ mà liếc hắt một cái, “Ngày mai anh sang chỗ em.” Có thể đoán được thời gian kế tiếp e rằng họ sẽ lại bận rộn một đoạn dài không thể gặp nhau, cho nên trước đó y phải bù lại cho đủ.

Cố Khâm nhướn mày, “Bây giờ tình hình căng thẳng như vậy, anh tới đây làm gì? Nhỡ đâu nơi đóng quân của anh cũng bị quân Satan đột nhiên nhảy ra từ giữa không gian tấn công, anh không sợ mình chạy về không kịp sao?”

“Không sao, anh có thể chỉ huy từ xa.”

Ngày hôm sau Hình Chiến thật sự chạy tới nơi đóng quân của Thương Lang, hơn nữa trước khi chiến hạm vận tải của Reynold đến còn kịp cùng Cố Khâm trao đổi rõ ràng xem cái gì gọi là “hy sinh sắc đẹp”, sau đó cùng Cố Khâm đi đón quân giáo sinh thực tập và tân binh tới.

Cố Khâm có chút cảm khái. Bốn năm trước hắn cũng là một trong số quân giáo sinh thực tập, gặp phải sự tiếp đón “nhiệt tình” của Hứa Thiếu Phong. Không nghĩ tới bốn năm sau, lại tới phiên hắn đi tiếp đón những quân giáo sinh này.

Binh lính đi xuống chiến hạm vận tải đầu tiên là hai đội binh lính tinh anh sắp gia nhập hai chiến đội. Họ ngoài ý muốn phát hiện ra hai vị cấp trên đang đứng sừng sững trên đài cao, tinh thần lập tức ngẩng cao, ăn ý xếp hai đội ngũ cạnh nhau, từng người đều ngẩng đầu ưỡn ngực ý chí chiến đấu sục sôi, muốn dùng khí thế áp chế lẫn nhau, để cấp trên của mình nở mày nở mặt. So sánh ra, quân giáo sinh thực tập xuống phía sau lại không có trạng thái tốt như vậy, hiển nhiên là đã bị trận tấn công của địch lúc trước dọa không nhẹ.

Cố Khâm đương nhiên sẽ không nhỏ mọn như Hứa Thiếu Phong mà đi bắt nạt một đám quân giáo sinh. Tầm mắt của hắn ung dung lướt tới Diệp Phi Dương, dừng lại nhiều hơn một giây. Hình Chiến thì lại không cố kỵ gì mà nhìn chằm chằm vào đối phương, trực tiếp nhìn đến khi Diệp Phi Dương toát hết mồ hôi lạnh, âm thầm suy nghĩ xem mình đã đắc tội với vị cấp trên này lúc nào, đồng thời cũng vui mừng vì lần này nơi bọn họ tới là chiến đội Thương Lang chứ không phải là Chiến Thần.

Bỗng nhiên, Cố Khâm cảm thấy được một tầm mắt kỳ quái, mang theo cảm xúc tiêu cực nặng nề, khiến cho thần kinh hắn căng thẳng theo phản xạ. Cố Khâm nhìn lại tới chủ nhân của ánh mắt ấy, đập vào mắt là một gương mặt còn xinh đẹp hơn cả nữ giới, khiến người ta phải khắc sâu ấn tượng — Là Hứa Thiếu Dương. Hứa Thiếu Dương nở một nụ cười giả tạo khiêu khích với Cố Khâm, rồi lại như không có gì mà rũ mắt xuống.

Cố Khâm không để bụng, lại đặt sự chú ý lên tân binh của mình, ánh mắt quét qua mỗi người lính. Những binh lính này càng kích động hơn, cố gắng đứng thẳng lưng, giống như làm thế thì có thể cao hơn vài cm, khiến cho trưởng quan nhìn thêm vài lần.

Khác với đơn vị của Hứa Thiếu Phong danh tiếng không tốt, Chiến Thần và Thương Lang không chỉ có thực lực mạnh mẽ mà kỷ luật còn nghiêm khắc, bầu không khí hài hòa, cho nên mỗi khi chiến đội cần bổ sung máu mới, đều có vô số binh lính tranh nhau vỡ đầu muốn gia nhập, đơn xin chất chồng như núi, dùng quan hệ đi cửa sau không đếm xuể. Sau đó vì để công bằng, phía trên quyết định tiến hành tuyển chọn thông qua thực lực tổng hợp, chỉ nhận binh lính tinh anh hàng đầu. Vì thế binh lính có thể bộc lộ tài năng trong vòng tuyển chọn cạnh tranh khốc liệt kia mà tiến vào chiến đội, cho dù là với chiến đội này hay với trưởng quan đều vô cùng kính trọng, thậm chí là sùng bái.

Dò xét qua một vòng xong, Cố Khâm mở miệng, “Tôi là Cố Khâm, tổng chỉ huy của chiến đội Thương Lang. Tôi biết mỗi người trong số các anh đều là tinh anh, có lẽ các anh cố gắng gia nhập chiến đội Thương Lang là vì nhìn trúng danh hiệu Thương Lang đại biểu cho vinh quang này, nhưng tôi phải nói cho các anh biết, vinh dự càng lớn, trách nhiệm càng nhiều!”

“Chiến đội của tôi từ trước tới giờ chỉ nhận những nhiệm vụ nguy hiểm nhất, phức tạp nhất, khó giải quyết nhất, so với đơn vị mà các anh ở trước kia, các anh sẽ phải đối mặt với uy hiếp tính mạng lớn hơn, mỗi một lần các anh hoàn thành nhiệm vụ, cũng tương đương với đi qua trước quỷ môn quan một lần! Cảnh cáo tôi đã nói trước, các anh có ai hối hận, bây giờ có thể xin tôi rút đội, đội ngũ của tôi không cần kẻ hèn nhát, cũng không cho phép khiếp sợ! Tôi hy vọng các anh nhớ kỹ lấy một câu – trên chiến trường, hoặc là đánh, hoặc là chết!”

Cố Khâm lần nữa quét qua binh lính của hắn, không thấy do dự cùng lùi bước trên mặt bọn họ, chỉ có duy nhất kiên nghị, lúc này hắn mới hài lòng gật đầu một cái, tỏ ý muốn Hình Chiến cũng nói hai câu.

Hình Chiến mặt không đổi sắc nhìn chăm chú đội ngũ còn lại, ngay tại ánh mắt nóng bỏng chờ đợi y lên tiếng của những binh lính kia, y nói, “Ý của Thượng tá Cố, cũng chính là ý của tôi.”

“...” Xung quanh một mảnh yên tĩnh, đợi nửa ngày cũng không thấy Hình Chiến nói ra câu thứ hai, không phải là nói hai vị trưởng quan này như nước với lửa sao? Lúc này không đứng ra áp chế đối phương đi sao lại còn nói giúp đối phương nữa?

Cố Khâm nhịn không được đỡ trán. Mất thấy bầu không khí đang rất tốt đã bị Hình Chiến phá hỏng, hắn đang định nói gì đó giúp người yêu của mình cứu lại hình tượng, lại cảm thấy tim không chút dấu hiệu nào đột nhiên đập nhanh hơn. Hắn và Hình Chiến đồng thời ngẩng đầu nhìn lên phía trên, chỉ thấy vô số điểm đen nhảy vào trong tầm mắt, ngay sau đó vài chùm ánh sáng xinh đẹp mà nguy hiểm bắn thẳng tới nơi đóng quân, đụng vào vòng năng lượng bảo vệ tự động, tạo ra từng vòng sóng gợn. Sau đó, tiếng còi báo động mới chậm trễ mà vang lên.

Cố Khâm nhướng mày một cái, “Tất cả mọi người lập tức đi tìm chỗ nấp! Tân binh cùng quân giáo sinh đi theo Thiếu tá Reynold đi vào trong chiến hạm vận chuyển, không có lệnh của tôi không được phép hành động thiếu suy nghĩ!” Chiến hạm vận tải cũng có vòng bảo vệ năng lượng, so với những nơi trú ẩn trong lòng đất khác an toàn hơn, mà vòng bảo vệ của nơi đóng quân của không thể giữ vững quá lâu. Nhìn Cố Khâm xông về phòng điều khiển chính, Hình Chiến lại không đuổi theo hắn, mà trực tiếp lên cơ giáp, đứng yên tại chỗ.

“Toàn thể chiến hạm cỡ nhỏ nghe lệnh, phân tán ra bắt đầu công kích!” Tiến vào phòng điều khiển xong, Cố Khâm nhanh chóng phát hình ảnh của phi cơ trinh sát. Lần này trong đội ngũ tập kích của Satan chỉ có

chiến hạm cỡ nhỏ và cỡ trung, nhưng số lượng nhiều đến mức khiến da đầu cũng phải tê rần, “Tất cả chiến hạm cỡ trung và cỡ lớn chia làm bốn đội phân bốn phía tấn công quân địch. Brian anh tới chỉ huy, cố gắng bám lấy chiến hạm cỡ trung của quân địch.”

Quân địch đầu tiên phái ra máy bay không người lái được khởi động trình tự tự hủy với số lượng rất lớn, giống như châu chấu lao tới tạo thành một tấm lưới màu đen lớn giữa không trung, có vài cái bị chiến hạm công kích phá hủy giữa không trung, nhưng phần lớn đều lao thẳng về phía vòng phòng hộ. Vô số ánh lửa bùng lên từ những vụ nổ, nhanh chóng tiêu hao năng lượng của vòng phòng hộ.

“Bốn mũi pháo, tọa độ 156, 556, 57, bắn tên lửa dây chuyền!” Theo lệnh của Cố Khâm, một quả cầu ánh sáng màu tím giống như tia chớp bắn lên trên không, trong nháy mắt bắn trúng một máy bay không người lái của Satan, dòng điện nhỏ bé nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía, vô số máy bay không người lái còn chưa tiếp xúc tới vòng phòng hộ đã nổ tung. Dòng điện thậm chí còn ảnh hưởng tới chiến hạm cỡ nhỏ ở phụ cận, mặc dù không tạo thành tổn hại gì với chiến hạm, nhưng cũng gây ra quấy nhiễu nhất định. Cố Khâm tiếp tục khống chế nòng pháo trên mặt đất, “mây tím” trên bầu trời trong thoáng chốc đã nổi thành cả một mảng, ngay sau đó nổ tung tạo thành vô số “pháo hoa” tuyệt đẹp, xen lẫn nhau tạo thành một mảnh đỏ rực.

Loại tên lửa dây chuyền này được nghiên cứu ra để đặc biệt đối phó với máy bay không người lái đã được khởi động trình tự tự hủy của Satan, có thể gây ảnh hưởng tới tính ổn định của máy bay không người lái, khiến cho chúng nổ trước thời gian, dòng điện được phóng thích ra sẽ lan truyền trong phạm vi nhất định, mật độ của máy bay không người lái càng dày đặc càng tốt. Nhưng để sử dụng loại tên lửa dây chuyền này, sĩ quan chỉ huy cần phải có năng lực tính toán chính xác cùng với sức quan sát nhạy bén, lựa chọn thời cơ cùng phương hướng phóng tên lửa tốt nhất, nếu không nếu để cho máy bay không người nổ ở gần vòng phòng hộ thì cũng tương đương với không làm gì cả.

Máy bay không người lái nhanh chóng bị tên lửa cắn nuốt sạch sẽ, toàn bộ các chiến hạm cỡ trung của quân Satan gần như đều được dùng để bao vây tấn công chiến hạm cỡ lớn của quân Liên minh trên chiến trường, cho nên chỉ có thể phái ra chiến hạm cỡ nhỏ tiếp tục oanh tạc vòng phòng hộ. Lực công kích của vô số chiến hạm cỡ nhỏ liên tục tấn công có lẽ rất mãnh liệt, cho nên chỉ chốc lát sau hệ thống liên vang lên tiếng cảnh báo, [Năng lượng của vòng phòng hộ còn dưới mười phần trăm, tự động tắt sau năm phút nữa!]

Lúc này, Cố Khâm đã chia chiến hạm cỡ nhỏ và cơ giáp trong đơn vị thành vài tổ, triển khai trận hình “Vây nốt”, “Tất cả chiến hạm chia thành các nhóm nhỏ quay về phía trung tâm, lấy góc ngắm 100 độ tự do công kích. Một tổ do Justin chỉ huy, tọa độ trung tâm 35 – 152 – 158, tổ hai Ngô Bân 484 – 178 – 685. Tổ ba Peter... Cơ giáp ở gần tọa độ trung tâm tìm vị trí cao chuẩn bị phục kích.” Cố Khâm chuyển giao quyền chỉ huy cho vài phụ tá chỉ huy.

Rất nhanh, một đội chiến hạm cỡ nhỏ ở tầng thấp bắt đầu áp sát với tư thế lấy góc ngắm quỹ dị, laze vốn không có quy luật bắt đầu trở nên ngay ngắn có trật tự, khi chiến hạm dần áp sát cũng dần trở thành tập hợp thành hình tròn. Chiến hạm của địch bị ép sát, bất tri bất giác đã bị chia nhỏ thành vài bộ phận.

Khi ánh sáng của vòng phòng hộ tối lại, hoàn toàn biến mất, hạm đội của Satan giống như bầy sói đói mà lao tới nơi đóng quân. Thế nhưng các chiến hạm địch vốn đã bị vây lại cũng không phát hiện, chùm ánh sáng công kích của các đội chiến hạm cỡ nhỏ kia đã tạo thành hình một cái khoan dựng ngược trên tròn dưới nhọn, ung dung dẫn chúng tới một vùng trống đã định trước, có thể tránh cho những tòa nhà của nơi đóng quân khỏi tổn hại lớn nhất, giống như một đóa hoa ăn thịt dần dất đầm côn trùng ngã vào bầy rập,

chờ đợi chúng chính là hủy diệt trí mạng.

“Chiến đội cơ giáp công kích!” Cố Khâm thay đổi hòng pháo quanh vùng trống, không chần chừ dùng hỏa lực mạnh nhất của mình, cộng thêm cả cơ giáp, đủ để cho những chiến hạm địch rơi vào vòng vây này ăn đủ. Không tới mấy giây, hỏa lực mãnh liệt lập tức bắn các chiến hạm địch bị vây lại thành một đồng vụn.

Quân địch cuối cùng cũng phát hiện ra khác thường, khi muốn thoát khỏi vòng vây cũng đã quá muộn. Hạm đội của Satan vốn bị chiến hạm cỡ trung của quân liên minh vây ở ngay bên trong khu vực đã định trước, mà từng vòng từng vòng ánh sáng lại cơ hồ bao phủ toàn bộ khu vực trống không kia. Một khi đã tiến vào vòng vây, kỹ thuật tốt có lẽ còn có thể miễn cưỡng xuyên qua được khe hở giữa các chùm ánh sáng, kỹ thuật bình thường chỉ có thể xông vào trong nhà tù ánh sáng này, càng tới gần mặt đất thì chùm ánh sáng lại càng dày đặc, còn chưa đến được một nửa chặng đường thì sẽ bị hỏa lực hung mãnh làm nổ tung. Cuối cùng quân địch không thể dùng chiến hạm làm chủ lực nữa, thả cơ giáp ra.

Cố Khâm lập tức thay đổi sách lược, “Tất cả chiến hạm đứng song song với mặt đất, mỗi tổ lớn chia thành bốn tổ nhỏ, tản ra bốn phía, dùng lazer tạo trận hình lưới vuông. Chiến đội cơ giáp giữ lại một tổ ở dưới lưới vuông đón đầu những tên lọt lưới, những cơ giáp còn lại lên trên lưới vuông, ba cơ giáp tạo thành một tổ tiếng hành công kích tự do, nhất định phải hoàn toàn phá hủy chúng trước khi chúng xuống tới mặt đất!”

Các tổ chiến hạm nhanh chóng tạo thành tám lưới khổng lồ bằng lazer, xé địch theo chiến trường của cơ giáp phía bên trên, đón lấy các cơ giáp hoặc thoát được hoặc bị đánh xuống của Satan, đánh chúng thành khối vụn. Cơ giáp Satan phát hiện tình hình bất lợi, lúc này hợp thể thành Satan khổng lồ.

Cố Khâm lông mày cũng không thêm nhướn, “Chiến đội cơ giáp cứ ba tổ hợp thành một tổ lớn giải quyết Satan khổng lồ, cơ giáp còn lại phụ trách các cơ giáp Satan bản thể chạy trốn.” Mấy năm gần đây quân Liên minh đã tích lũy được vô số kinh nghiệm đối phó với Satan khổng lồ, chiến đội Thương Lang tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Ngay tại lúc này, Hình Chiến lái Chiến Thần phóng lên cao, chỉ vừa đối mặt đã đâm xuyên một cơ giáp Satan khổng lồ. Có Chiến Thần gia nhập, áp lực của chiến đội cơ giáp đột nhiên giảm xuống rất nhiều. Hình Chiến thực lực mạnh, động tác nhanh, nhất là khi ở giữa không trung, nhược điểm của Satan lại càng rõ ràng, y chỉ tốn một phút là có thể giải quyết một Satan khổng lồ. Binh lính của chiến đội Thương Lang sớm đã được chứng kiến sự cường hãn của y, ăn ý tạo không gian cho Chiến Thần, không xa không gần giải quyết các cơ giáp bản thể Satan chạy trốn sau khi cơ giáp Satan khổng lồ tan rã. Cứ như vậy, hiệu suất liên tăng lên gấp đôi.

Tình thế đã ổn định, Cố Khâm nhận lại toàn bộ quyền chỉ huy trên chiến trường, chỉ huy các chiến hạm cỡ lớn và cỡ trung giống như cơn lốc quét qua xé tan từng chiếc chiến hạm địch. Thắng bại đã định, Satan không có quân tiếp viện, cho nên bị diệt toàn quân dưới sự phản kích của chiến đội Thương Lang.

82. Chương 82: Không Cần Dò Xét

Kiểm tra qua tất cả hình ảnh của các máy bay trinh sát xong, chắc chắn không còn có bóng dáng quân địch, Cố Khâm mới hạ lệnh, “Brian, sắp xếp người thu dọn chiến trường, thống kê tổn thất. Đội sửa chữa tranh thủ thời gian sửa chữa các cơ giáp bị tổn hại. Đội phòng vệ đổi thành một giờ đổi ca một lần, thời thời khắc khắc phòng bị có thể xuất hiện quân địch cho tôi! Hệ thống, báo cáo lại thu hình của trận chiến lần này lên

cho cấp trên.” Sau đó Cố Khâm rời khỏi phòng điều khiển chính đi về phía chiến hạm vận tải của Reynold, nơi đó còn đang có tân binh của hắn.

Sau khi diệt toàn bộ Satan khổng lồ, Hình Chiến cũng đã thu hồi Chiến Thần. Thấy Cố Khâm tới, y chậm rãi bước tới đứng cạnh Cố Khâm. Lúc này, các tân binh cùng quân giáo sinh cũng tự giác đi xuống chiến hạm vận tải, ánh mắt nhìn Cố Khâm nóng bỏng mà sùng kính. Vừa rồi chiến hạm vận tải cũng bị đưa vào trong hệ thống chỉ huy của chiến đội Thương Lang, cho nên mệnh lệnh Cố Khâm hạ xuống họ đều nghe thấy được. Mà chiến hạm vận tải lại ở ngay dưới chiến trường, dù cho họ không đích thân tham gia, nhưng lại lấy thân phận người xem mà chứng kiến học hỏi toàn bộ cuộc chiến kéo dài không tới nửa ngày này.

Cả trận chiến ấy thật khiến người ta cảm thấy phấn khích vô cùng! Mặc dù Thương Lang là bên bị tập kích, nhưng lại không có chút hốt hoảng nào, từ đầu tới cuối luôn có trật tự, hơn nữa chiếm lấy thế thượng phong rất nhanh, dắt mũi quân địch đi. Từ khiến cho quân địch buông tha cách thức sử dụng máy bay không người thiết lập trình tự tự hủy, tới kiểm chế chiến hạm cỡ trung của quân địch ở giữa vũ trụ, rồi đến bao vây quân địch khiến chúng gậy ông đập lưng ông, cuối cùng ép quân địch buông tha chiến hạm chuyển sang cơ giáp, buông tha hình thức một chọi một sử dụng hình thức lấy nhiều chọi ít muốn nhanh chóng kết thúc trận chiến, tăng cao hiệu suất. Từ góc nhìn của chiến hạm vận tải, họ gần như không thấy chiến hạm hoặc cơ giáp của phe mình bị tiêu diệt, đây quả thực là không tưởng tượng nổi! Khó trách tỷ lệ sống sót trên chiến trường của Thương Lang lại cao như vậy!

Các binh lính sắp trở thành một thành viên trong chiến đội cảm thấy vô cùng vinh dự, nhìn đi! Đây chính là trưởng quan tương lai của họ! Là vị trưởng quan có khả năng trở thành tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Liên minh! Ngay cả tân binh của chiến đội Chiến Thần vẫn luôn coi Thương Lang là đối thủ cũng không khỏi không chịu phục, có điều trưởng quan của họ cũng không tệ, gần như tất cả các cơ giáp Satan khổng lồ kia đều do y giải quyết, không hổ là người đứng đầu Chiến Thần!

Cố Khâm đứng trước mặt mọi người, chờ tới khi các binh lính đang nhiệt huyết sôi trào đều bình tĩnh lại, mới mở miệng tổng kết, “Hôm nay sở dĩ tôi không sắp xếp nhiệm vụ cho các anh, cũng không phải là vì không tin vào thực lực của các anh, mà là bởi vì bây giờ các anh còn chưa thể phối hợp ăn ý với đồng đội được. Từ trận chiến của hai bên hôm nay, tôi hy vọng các anh sẽ hiểu được tầm quan trọng của việc hợp tác trong đoàn đội.”

“Có lẽ các anh sẽ cho rằng thắng lợi này hẳn là do công của người chỉ huy, nhưng không có sự hợp tác giữa đoàn đội, không ăn ý phối hợp, làm sao có thể thuận lợi thi hành mệnh lệnh của sĩ quan chỉ huy được? Chiến tranh không phải là chuyện của một người hay vài người, mà là chuyện của cả một đơn vị! Cho nên nhiệm vụ đầu tiên tôi giao cho các anh, chính là mau chóng hòa nhập vào với đội ngũ, cùng đồng đội tạo ra sự ăn ý, để cho đồng đội của các anh có thể hoàn toàn tin tưởng các anh, để cho cấp trên của các anh không hoài nghi rằng các anh không thể hoàn thành được nhiệm vụ! Tôi hy vọng các anh nhớ câu nói thứ hai này — trên chiến trường, đoàn đội cao hơn tất cả!”

Lời nói của Cố Khâm khiến cho mọi người như có điều suy nghĩ, không lộ ra loại ánh mắt sùng bái mù quáng kia nữa, hiển nhiên là cũng đã tiếp thu ý kiến. Cố Khâm âm thầm gật đầu, xem ra khả năng lĩnh ngộ của bọn cũng không tồi. Sau đó hắn tỏ ý bảo Hình Chiến dù sao cũng phải nói hai câu đi, trong này dù sao cũng có binh lính của anh đấy!

Hình Chiến liếc hắn một cái, suy nghĩ một chút rồi nói, “Ý của Thượng tá Cố, cũng chính là ý của tôi.”

Cố Khâm thiếu chút nữa trượt chân một cái, biểu tình trên mặt cũng sắp không khống chế được nữa, tại sao lại là câu này! Chẳng lẽ không còn lời nào khác nữa hay sao! Hắn quyết định không để ý tới Hình Chiến nữa, chuyển sang Reynold, “Lão Rey, chiến hạm vận tải của anh khi nào sẽ sửa xong?”

“Nửa ngày là xong.” Reynold trả lời, “Điểm đến tiếp theo của tôi là nơi đóng quân của Chiến Thần, Hình tiểu tử cậu đi cùng tôi sao?”

Thấy Hình Chiến lặng lẽ gật đầu, Cố Khâm cũng nói, “Anh ấy tới chỗ tôi đã ba ngày rồi, cũng là lúc phải trở về, nhờ bên kia bị địch tấn công, sĩ quan chỉ huy không có mặt sẽ rất dễ xảy ra chuyện.”

Nói tới đây, từ sau khi chiến hạm vận tải của Reynold gặp tập kích, mấy ngày này những hạm đội hoặc nơi đóng quân khác cũng không gặp phải tình huống bị tấn công tương tự. Nơi đóng quân của Thương Lang hẳn là mục tiêu thứ hai của quân địch, hơn nữa còn vừa vặn bị đánh tới ngay khi chiến hạm vận tải của Reynold tới nơi, chẳng lẽ lại là trùng hợp? Hay nên nói là Satan theo chân Reynold tới đây? Cố Khâm nhớ tới cái gì đó, ánh mắt lại quét qua đội ngũ tân binh của Chiến Thần, rơi xuống người Hứa Thiếu Dương.

Không đợi hắn nghĩ kỹ, Hình Chiến đã nắm lấy đầu vai hắn kéo lại gần, ghé sát bên tai hắn thấp giọng hỏi, “Em đang nhìn cái gì?” Cử động mập mờ này khiến cho các binh lính còn chưa biết tới quan hệ của hai người đều sắp rớt cả mắt ra.

“Không có gì.” Cố Khâm không thêm để ý, cười híp mắt nói, “Giao cho anh một nhiệm vụ, đi nói vài lời khách sáo với Hứa Thiếu Dương, xem xem có thể lôi ra thông tin cơ mật nào không. Em rất kỳ vọng vào anh đấy!” Hắn linh hoạt mà đẩy tay Hình Chiến ra, xoay người phân phó cấp dưới sắp xếp nơi ở cho tân binh cùng quân giáo sinh thực tập.

Hình Chiến nhìn bàn tay trống rỗng của mình, trước khi Cố Khâm rời đi đột nhiên kéo hắn vào trong ngực mình, đè tay lên gáy hắn mà hôn lên môi hắn! Khiến cho các tân binh sợ đến choáng váng! Bọn họ sinh ra ảo giác sao? Hai vị trưởng quan vốn phải là đối thủ sống còn của nhau đang hôn nhau?! Mà những binh lính vốn ở trong Thương Lang đã sớm không hề hấn gì, chỉ hôn mà thôi, vậy mà đã không chịu nổi rồi? Sau này còn có nhiều màn tình tứ hơn nữa cơ!

Hôn một hồi, Cố Khâm cảm nhận được một ánh mắt u oán đang đâm thẳng tắp vào lưng mình. Hắn đẩy Hình Chiến ra, ung dung quay đầu quét mắt qua Hứa Thiếu Dương, thị uy mà nhú mày, sau đó hôn khỏe miệng Hình Chiến một cái, “Đừng làm rộn. Em còn có việc.”

“Anh đi cùng em.”

Các tân binh trở mắt nhìn trưởng quan của mình bỏ mặc bọn họ, đánh nhau như sam mà đi khỏi. Sau đó bọn họ từ trong miệng những binh lính ở nơi đóng quân mà biết được, trước khi gia nhập quân đội hai trưởng quan vốn đã là một đôi, tình thú giữa người yêu với nhau của người ta lại bị mọi người hiểu nhầm thành đối chọi gay gắt, lại còn bị hiểu lầm suốt ba năm! Có điều đây cũng khiến cho một vài người rục rịch ý tưởng trong đầu bỏ cuộc, dù sao thì thực lực của hai vị trưởng quan quá mạnh mẽ, bọn họ đánh cũng không lại mà lại còn dám đi cướp người với đối phương? Đây còn không phải là không biết tự lượng sức mình sao!

Khi đội ngũ của Reynold nghỉ ngơi xong, cho dù Hình Chiến có không tình nguyện trong lòng như thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ có thể mang lính của y trở về nơi đóng quân của Chiến Thần.

Với tính cách của Hình Chiến mà nói, việc y tồi nhất e rằng chính là phải đi dò xét vòng vo, bảo y đi khách sáo với Hứa Thiếu Dương thật đúng là khó cho y. Trước kia y muốn biết gì đều là trực tiếp hỏi rõ, với kẻ mạnh miệng, y chỉ cần hơi đe dọa một chút, kẻ gan nhỏ đương nhiên đều trúng chiêu, mà gan lớn cũng không thể nào chịu nổi tra khảo được. Khi Hình Chiến còn đang suy nghĩ nên thử một chút hay nên trực tiếp tra hỏi thì, không ngờ Hứa Thiếu Dương lại tự mình đi tới.

Vốn khí tràng của Hình Chiến đã khiến cho các binh lính không dám trao đổi với y, khi bình thường đương nhiên sẽ không tự đi đánh mặt mình mà đến gần khối băng không khác gì hũ nút như Hình Chiến. Cho nên mặc dù ngày thường Hình Chiến cũng thường đi tới phòng ăn cùng ăn cơm với họ, nhưng không ai chịu ngồi gần y cả — nhìn cái mặt đã đứt hết dây thần kinh cảm xúc kia, đắm chìm trong khí tràng lạnh như băng kia, làm sao còn thèm ăn gì nữa!

Vì thế khi bọn họ thấy Hứa Thiếu Dương không sợ giá rét mà ngồi xuống đối diện Hình Chiến, lòng hiếu kỳ của mọi người nhất thời nổ tung. Tân binh bề ngoài cực kỳ đẹp mắt này tìm trưởng quan làm gì? Nếu như là chính sự, tại sao lại lựa chọn hoàn cảnh này? Chẳng lẽ hắn muốn theo đuổi trưởng quan? Nhưng hắn là biết trưởng quan đã có Thượng tá Cố rồi mới đúng. Lửa bát quái của mọi người cháy hừng hực, nhin không được mà lặng lẽ dịch chuyển vị trí, ngồi ở nơi không xa không gần vừa có thể quan sát tình huống vừa nghe được đối thoại giữa hai người họ, vênh tai lên, muốn thu được tin tức.

Hứa Thiếu Dương sắc mặt ửng đỏ, hai mắt lấp lánh nhìn Hình Chiến, “Anh Hình Chiến, anh còn nhớ em không? Em là Hứa Thiếu Dương, khi chúng ta còn bé còn chơi chung nữa!” Nghe lời hắn nói, các binh lính trở mắt nhìn nhau, ây, đây là đang lợi dụng quan hệ mà! Quả thực là phương thức bắt chuyện vụng về! Mà Hình Chiến lại tựa như không nghe thấy lời Hứa Thiếu Dương nói, tiếp tục nhanh chóng mà ung dung dùng cơm, động tác vô cùng đẹp mắt. Hứa Thiếu Dương giống như đã dự đoán trước được phản ứng của Hình Chiến, không giận dữ mà chỉ khẽ mỉm cười, cũng cúi đầu ăn cơm.

Ăn vài miếng, Hứa Thiếu Dương bỗng sáng mắt lên, gấp một miếng thịt trong khay đồ ăn của mình để vào trong khay của Hình Chiến, “Anh Hình Chiến, ăn thử món này một chút, rất ngon!”

Thấy một màn này, các binh lính đang vây xem lại hít sâu một hơi, cuối cùng cũng xác định được người này đúng là đang theo đuổi trưởng quan của bọn họ!

Hình Chiến cau mày, ngẩng đầu liếc hắn một cái. Thấy đối phương cuối cùng cũng không lơ mình đi nữa, Hứa Thiếu Dương vô cùng vui vẻ, nụ cười càng rực rỡ, cố gắng tỏ ra ngây thơ mà chớp đôi mắt to tròn, “Thật sự ăn ngon lắm!”

Hình Chiến đặt đũa xuống, đứng dậy mặt không thay đổi mà đổ toàn bộ chỗ thức ăn còn lại hơn phân nửa trong khay vào nơi xử lý rác, ném khay thức ăn trống không cho người máy rửa bát, không để ý tới Hứa Thiếu Dương mà bước khỏi nhà ăn.

Trưởng quan uy vũ! Các binh lính yên lặng giơ ngón cái lên với trưởng quan nhà mình. Trong quá khứ khi hai chiến đội còn đối đầu gay gắt, bọn họ vẫn luôn ghét Thượng tá Cố tới mức ngứa răng, thế nhưng lại vẫn

luôn đánh không được đối phương, chỉ đành phải trông cậy vào trưởng quan của họ có thể giúp bọn họ nhả ra một bụng tức giận này. Cho tới khi quan hệ của hai người được công khai gần đây, suy nghĩ của họ cũng thay đổi, càng nhìn càng cảm thấy hai người họ thật sự rất xứng đôi, vô luận là bề ngoài, thực lực, địa vị, đều ưu tú như nhau, đơn giản chính là trời sinh một đôi!

Nhất là sau đó nghe nói thường xuyên có binh lính muốn leo lên giường của Thượng tá Cố, nhưng Thượng tá Cố lại chưa từng dao động, ba năm qua chưa từng vụng trộm, có thể nói là thủy chung khăng khăng một mực với trưởng quan, điều này khiến cho họ rất vui mừng. Với tính cách của trưởng quan nếu muốn gả ra ngoài (!) thì đương nhiên rất khó khăn, y giống như một đóa hoa lãnh ngạo, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, sùng bái, thậm chí có được tình một đêm đã không tệ, nhưng nếu muốn sống một đời với người có loại tính cách này như trưởng quan thì chỉ cần nghĩ tới thôi họ cũng đã thấy rợn tóc gáy. Vốn cho rằng trưởng quan đành phải vĩnh viễn độc thân, không ngờ rằng lại tìm được một bạn đời thích hợp như thế.

Một khi đã tiếp nhận suy nghĩ này, mọi người đều bắt tri bắt giác coi Thượng tá Cố thành người nhà mình. Bây giờ thấy có người thừa dịp Thượng tá Cố không ở mà tới câu dẫn trưởng quan, nhất thời lòng đầy cảm phẫn. Trưởng quan, Thượng tá Cố yêu ngài như vậy, ngài cũng không thể bội tình bạc nghĩa với đối phương được! Kiên quyết đánh đổ tiểu tam không biết xấu hổ!

Các binh lính trắng trợn cười nhạo chỉ trỏ Hứa Thiểu Dương không biết tự lượng sức mình. Hứa Thiểu Dương không ngờ rằng mình lại khiến nhiều người phẫn nộ như thế, nụ cười trên mặt cũng sắp không giữ nổi. Hắn bước nhanh đuổi theo ra khỏi phòng ăn, “Anh Hình Chiến!”

Nghe thấy giọng Hứa Thiểu Dương, Hình Chiến vốn không muốn để ý hắn, thế nhưng lại nghĩ tới nhiệm vụ Cố Khâm giao cho mình, y dừng chân lại, lạnh lùng hỏi, “Chuyện gì?”

“Em... Chúng ta không gặp nhau nhiều năm như vậy, em rất muốn nói chuyện với anh...” Nghe thấy y đáp lại, mặt Hứa Thiểu Dương lại đỏ. Nhưng lời còn chưa dứt, Hình Chiến đã lại bước đi, dùng hành động cự tuyệt cử động gây chuyện của đối phương.

Hứa Thiểu Dương có chút khấn trương siết chặt nắm tay, “Đợi một chút! Em thật sự có chuyện muốn nói!” Hắn xông lên muốn tóm tay Hình Chiến lại, lại bị Hình Chiến không chút nào khách khí mà hất ra, ánh mắt nhìn về phía hắn tràn đầy cảnh cáo. Cơ thể Hứa Thiểu Dương cứng đờ, theo bản năng thốt lên, “A... Có liên quan tới Satan...”

Nghe vậy, Hình Chiến lập tức nhìn hắn đăm đăm, khí thế như biến thành thực thể không chút nào khách khí mà đè ép về phía hắn, muốn xác định tính chân thực trong lời nói của hắn. Hứa Thiểu Dương chỉ cảm thấy máu toàn thân mình như sắp đông cứng, thậm chí không dám hô hấp, cơ thể không tự chủ được mà run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ra ướt đầm áo.

Vào lúc Hứa Thiểu Dương sắp không chịu đựng nổi nữa, khí thế bức người kia cuối cùng cũng biến mất. Hứa Thiểu Dương chân mềm nhũn, cuối cùng vẫn cố gắng đứng vững được. Hắn không ngờ cho dù mình đã có trí nhớ của hai mươi năm tương lai, lại cũng không ngăn nổi khí tràng của Hình Chiến. Nhìn bóng lưng dần dần đi xa của Hình Chiến, hắn khẽ cắn răng đi theo.

Hình Chiến ngầm cho phép hắn đi theo, mặc cho hắn theo sau vào phòng làm việc của mình, vung tay khóa

cửa phòng lại, sau đó ngồi lên ghế, mắt lạnh nhìn thẳng Hứa Thiếu Dương, “Cậu biết cái gì?”

Hứa Thiếu Dương do dự một chút, cuối cùng cũng quyết định, “Em biết một vài chuyện cơ mật của Satan, nhưng em có một điều kiện, anh phải bỏ Cổ Khâm ở một chỗ với em, em mới nói cho anh biết!”

Lúc này, ánh mắt Hình Chiến nhìn Hứa Thiếu Dương giống như đang nhìn một thằng hề, trên gương mặt y lộ ra một nụ cười giễu cợt hiềm thấy, “Cậu hình như không nhận rõ vị trí của mình. Cậu bây giờ, có tư cách gì để nói điều kiện với tôi?” Đáy mắt y tràn đầy chán ghét, quả nhiên dứt khoát tra hỏi vẫn phù hợp với phong cách của y hơn, “Cậu cho rằng cậu không nói, tôi sẽ không hỏi được?” Hình Chiến neho mắt lại, không hề che giấu đi sát ý chột lóe trong mắt mình.

Chỉ là một chớp mắt này, đã khiến cho sắc mặt Hứa Thiếu Dương trở nên tái nhợt. Phản ứng của Hình Chiến khác với dự kiến của hắn. Hắn cho rằng đối phương sẽ vì đại cục, đáp ứng điều kiện của hắn, sau đó hắn sẽ chậm rãi tiết lộ tin tức mà hắn biết, nhờ vào đó trời đối phương lại ở cạnh mình. Chỉ cần cho hắn đủ thời gian, hắn tin rằng Hình Chiến nhất định sẽ yêu hắn!

83. Chương 83: Bí Mật Của Satan

Có nói hay không?” Thanh âm Hình Chiến trầm xuống, có chút mất kiên nhẫn. Nếu như Hứa Thiếu Dương thật sự cứng miệng như vậy, y cũng sẽ có vô số phương pháp cậy ra được thông tin mình muốn từ miệng đối phương, cách này dễ dàng hơn so với việc vòng vo dò hỏi hơn nhiều!

Mặc dù thái độ của Hình Chiến rất tồi tệ, nhưng Hứa Thiếu Dương vẫn muốn thử một lần nữa. Hắn lựa chọn nói về một chuyện khác mà Hình Chiến sẽ không cự tuyệt, “Em biết anh nhất định đã điều tra về Cổ Khâm, nhưng anh chưa từng nghĩ tại sao tính cách của hắn lại biến đổi nhiều như thế sao? Trước khi vào học trường quân sự Đệ Nhất, hắn là con nhà giàu bất học, ngay cả cha hắn cũng đã bỏ mặc hắn, thế nhưng hắn lại đột nhiên thể hiện năng lực chỉ huy cường đại như thế, còn có kinh nghiệm thực chiến mà quân giáo sinh không thể nào có. Hiển nhiên là, hắn đã không còn là Cổ Khâm lúc trước nữa!”

Thấy Hình Chiến chỉ yên lặng nhìn hắn, không ngăn cản hắn nói tiếp, Hứa Thiếu Dương lấy lại bình tĩnh. Chỉ cần Hình Chiến đồng ý nghe hắn nói là được, chuyện nhất định sẽ tiến triển theo ý muốn của hắn. Hắn nghĩ rằng, Hình Chiến tạm thời không thích hắn cũng không sao cả, việc cần thiết nhất là đuổi Cổ Khâm rời khỏi bên người đối phương!

“Anh có từng nghĩ tới đi dò xét bí mật của hắn không? Tại sao hắn lại có thể có được thực lực mạnh mẽ trong thời gian ngắn ngủi như vậy? Nếu như có thể buộc hắn nói ra bí mật của hắn, có lẽ Liên minh có thể đào tạo ra vô số binh lính tinh anh! Nếu như hắn không nói, chúng ta cũng có thể để cho Viện nghiên cứu nghiên cứu cơ thể của hắn, tìm ra nguyên nhân khiến hắn lột xác như vậy!” Hứa Thiếu Dương càng nói càng phấn khích, cảm thấy lần này mình nhất định có thể đã động Hình Chiến.

“Cậu bây giờ rốt cuộc coi mình là người của Liên minh Nhân loại, hay là đã phản bội đầu hàng địch? Nếu như cậu không phản bội, sao có thể biết được bí mật của Satan?” Hình Chiến nhìn hắn chằm chằm.

Thấy Hình Chiến hoài nghi mình, Hứa Thiếu Dương không chút nghĩ ngợi liền thốt lên, “Em không phản bội! Đó là vì Vương Tử Minh làm việc cho Satan, em là vì muốn tìm được bí mật của Satan mới đến gần

hắn ta! Bây giờ hắn đã vô cùng tin tưởng em, em hoàn toàn có thể làm gián điệp mang tình báo về cho Liên minh!” Chỉ cần Hình Chiến hiểu rõ được tầm quan trọng của hắn, nhất định sẽ càng chú ý tới hắn hơn. Để gia tăng sự đáng tin của mình, Hứa Thiệu Dương nói tiếp, “Không chỉ Vương Tử Minh, cả cha hắn cũng là cùng một ruột, Vương Tử Minh phát triển ở quân khu Đệ Tam cũng chính là để khiến cho quân đội của họ lớn mạnh hơn, đặt tiền đề cho sự phản bội của họ sau này. Satan cho họ rất nhiều chỗ tốt, trong đó có cả nếu như Liên minh Nhân loại đầu hàng, sẽ để cho Vương Thao làm người đứng đầu của Liên minh!”

“Cậu chỉ biết những thứ này?” Hình Chiến khinh thường nhìn hắn, “Trước khi giải quyết Mendel chúng tôi cũng đã biết được chính giới cấu kết với bộ tộc Satan, bao gồm cả động cơ phản bội của bọn họ. Chẳng lẽ trong tay cậu chỉ có loại tin tức lỗi thời này? Như vậy thì tôi nghĩ chúng ta không cần nói gì nữa.” Hình Chiến đứng lên.

“Không chỉ có thế!” Hứa Thiệu Dương vội vàng tiến đến gần vài bước, sợ Hình Chiến sẽ không nghe mình nói nữa, “Anh có biết tại sao quân Satan sẽ lại đột ngột xuất hiện từ giữa không gian không! Đó là vì bọn họ đã đột phá được rào cản kỹ thuật khiến cho năng lượng luôn không có đủ khi thực hiện bước nhảy không gian!”

Biểu tình của Hình Chiến không chút nào thay đổi, môi khẽ nhúc nhích, lập tức nói tiếp lời của Hứa Thiệu Dương, “Nhưng kỹ thuật của họ cũng chưa chắc chắn, nếu không hẳn là đã trực tiếp tấn công tinh cầu thủ đô đánh cho Liên minh không kịp trở tay, chứ không phải là bao vây một chiến hạm vận tải hoặc là đánh lên một nơi đóng quân nào đó, toàn quân bị diệt sạch trong tuyệt vọng không có bất kỳ cứu viện nào, tôi nói đúng chứ?” Hình Chiến vòng qua người Hứa Thiệu Dương, dường như đã không còn kiên nhẫn nghe hắn nói nhảm nữa.

Hứa Thiệu Dương luống cuống, không ngờ tới Liên minh đã nắm giữ được nhiều tình báo như vậy. Vốn hắn đã cho rằng mình đã nắm đủ chứng cứ trong tay để đàm phán cùng Liên minh, nhưng hôm nay hắn mới phát hiện mình quá mức ngây thơ, những tình báo kia ở trước mặt đối phương căn bản không đáng giá một đồng. Hứa Thiệu Dương chỉ có thể kiên trì ngăn lại Hình Chiến một lần nữa, “Em biết tại sao họ lại phá được rào cản này! Bọn họ phát hiện ra một loại đá chứa rất nhiều năng lượng trên một hành tinh!”

“Hành tinh đó ở đâu?” Hình Chiến nhìn chằm chằm hắn.

Hứa Thiệu Dương báo ra một chuỗi tọa độ theo phản xạ, thấy sắc mặt Hình Chiến vẫn lạnh lùng, hắn đành cắn răng nói hết ra, “Đá năng lượng không thể trực tiếp dùng trên các phương tiện chiến đấu, bởi vì năng lượng bên trong rất không ổn định, không có bất kỳ phương tiện nào có thể chịu được. Bọn họ từng thử cắt đá nhỏ ra, nhưng nếu như quá nhỏ, đá sẽ phát nổ, mà ngay cả chủ hạm cũng không chịu nổi dù đá cắt ra tới mức nhỏ nhất có thể, vượt qua mức năng lượng cho phép sẽ khiến chủ hạm hỏng trong nháy mắt.”

“Cho nên đá năng lượng chỉ có thể sử dụng với vết rách không gian. Khi khoáng thạch tiếp xúc với vết rách sẽ nổ tung, sinh ra đủ năng lượng giữ cho vết rách mở rộng, duy trì hành lang thực hiện bước nhảy không gian, khiến cho chiến hạm đi qua không tiêu hao chút năng lượng nào. Nhưng lượng năng lượng của viên đá cũng cần phải khổng lồ nghiêm ngặt, năng lượng quá nhiều sẽ xé vật thể thực hiện bước nhảy không gian thành mảnh vụn, mà quá ít lại không đủ để hoàn thành, cho nên chiến hạm kích thước quá lớn vẫn chưa thể đi qua được.”

Cách sử dụng đá năng lượng cũng không phải có thể giải thích rõ qua vài ba lời, Hứa Thiệu Dương cũng chỉ

biết một ít đại khái, cụ thể làm thế nào thì với thân phận của hắn tiếp xúc không tới. Bộ tộc Satan cũng đã phải trải qua thời gian dài nghiên cứu mới tìm được điểm cân bằng, hơn nữa còn là bởi vì trong Satan xuất hiện một kẻ sống lại có trí nhớ của tương lai, có nhiều thêm hai mươi kinh nghiệm cộng thêm ba năm nghiên cứu, mới miễn cưỡng đạt được thành quả hiện tại.

Hình Chiến như có điều suy nghĩ, tọa độ này ở sâu bên trong bộ tộc Satan, cách trận địa của quân Liên minh tương đối xa, sợ rằng cho hắn thêm vài chục năm nữa cũng đánh không tới, trừ khi lợi dụng bước nhảy không gian...

Yên lặng trong thời gian dài khiến cho Hứa Thiếu Dương tưởng rằng Hình Chiến cũng không hài lòng với tin tình báo này của mình, không lẽ ngay cả loại tin cơ mật này mà Liên minh cũng biết? Hắn thấp thỏm bất an mà quan sát biểu tình của Hình Chiến, nhưng không nhìn ra bất cứ cái gì.

“Tôi không tin cậu.” Hình Chiến mở miệng, suýt chút nữa đã đẩy Hứa Thiếu Dương rơi vào tuyệt vọng, cũng may vẫn còn có đường thoát, “Cho nên tôi cần cậu chứng minh — một viên đá năng lượng, chỉ cần cậu có thể lấy ra một viên đá năng lượng, tôi sẽ tin tưởng lời cậu, nếu không, tôi sẽ trực tiếp giao cậu cho cấp trên, để cho bọn họ quyết định sống chết của cậu. Nếu Vương Tử Minh đã phản bội, thân là hôn phu của hắn, Liên minh có lý do nhận định cậu phạm tội phản quốc, chờ đợi cậu chính là tử hình.”

“Em không muốn chết!” Hứa Thiếu Dương gần như hét ầm lên, hắn đã chết qua một lần nên sợ chết vô cùng.

Sở dĩ Hứa Thiếu Dương sẽ sống lại, là bởi vì khi Vương Tử Minh đã hết giá trị lợi dụng với bộ tộc Satan, Satan đã không chút do dự mà thanh trừ y cùng với toàn bộ người bên cạnh y. Trong nháy mắt bị giết chết, giấc mộng đẹp để Satan xây nên cho bọn họ cũng tan biến, Hứa Thiếu Dương cuối cùng cũng hiểu được, Satan vĩnh viễn sẽ không bỏ qua loài người. Khi Satan thắng lợi, cũng chính là ngày con người diệt vong!

Hắn muốn sống, thì nhất định phải đánh đuổi bọn xâm lược đi. Cho nên dù biết rằng bên bộ tộc Satan cũng có người sống lại, hắn lại mạo hiểm khả năng có thể bị phát hiện, dứt khoát lựa chọn trở về phía Liên minh. Hơn nữa hắn vẫn luôn thích Hình Chiến, hắn từ đầu tới cuối vẫn tin, chỉ cần có thể trợ giúp quân Liên minh giành được thắng lợi, Hình Chiến nhất định sẽ cùng một chỗ với hắn!

“Tôi cần viên đá.” Hình Chiến dùng giọng nói không cho phép phản đối mà lặp lại.

Mặt Hứa Thiếu Dương có chút vắn vẹo, “Ba tháng... Không, cho em hai tháng, em sẽ lấy được đá năng lượng!”

“Một tháng.” Hình Chiến nhìn chằm chằm hắn.

“Một tháng thì một tháng! Anh chờ đấy, em sẽ chứng minh cho anh thấy!” Hắn rất sợ Hình Chiến sẽ đổi ý, lập tức lao ra khỏi phòng.

Hình Chiến nhìn cửa phòng đã bị đóng chặt một lần nữa, quay lại gửi thu âm vừa thu được sang cho Hình

Duệ và Cố Khâm.

Cố Khâm không nghĩ tới Hình Chiến lại làm việc nhanh như vậy, chỉ mới có một ngày đã lôi ra bí mật của Hứa Thiếu Dương. Có điều Cố Khâm rất nghi ngờ, Hứa Thiếu Dương ngu xuẩn như vậy, thật sự có thể lấy được thứ gọi là đá năng lượng kia sao?

Nhưng Cố Khâm rất nhanh liền không còn thời gian chú ý tới vấn đề của Hứa Thiếu Dương nữa, bởi vì gần đây không biết quân Satan bị làm sao, gần như mỗi ngày đều sẽ dùng bước nhảy không gian tới quấy rầy nơi đóng quân của Thương Lang, những nơi khác đều không đi, thật giống như chỉ nhìn chăm chăm vào Thương Lang vậy. Mặc dù Satan vẫn luôn không đạt được lợi ích gì, số binh sĩ thương vong cũng không nhiều, nhưng tài nguyên của Thương Lang đã tiêu hao càng lúc càng nhanh, bao gồm cả cơ giáp cùng với chiến hạm. Những thứ khác thì còn đỡ, hậu phương vẫn luôn không ngừng đưa tới, nhưng nhân viên kỹ thuật sửa chữa cơ giáp lại không có đủ. Biết được chuyện này, cấp trên rất nhanh liền phái một đám nhân viên kỹ thuật tới, trong số đó ngoài ý muốn lại có cả Mina.

“Oa oa! Thương Lang! Chúng ta cuối cùng cũng gặp lại nhau rồi!” Mina kích động đến mức suýt chút nữa nhào vào người Cố Khâm, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trong đầu cô lại đột nhiên thoáng qua gương mặt tê liệt nào đó của Hình Chiến. Cô khó khăn lắm mới phanh lại được, nước mắt lưng tròng mà túm lấy tay Cố Khâm, “Đã nói là cơ giáp của các anh phải để tôi thầu rồi! Kết quả chúng ta vừa chia tay một cái đã là ba năm! Mau để tôi sờ Thương Lang một cái, tôi nhớ nó lắm!”

Trước kia không được phân tới dưới trướng hai người, Mina buồn như đưa tang một thời gian, nhưng cô cũng biết hiện tại không phải là lúc tùy hứng, đây chỉ có thể nói là do cô không có đủ năng lực, địa vị không đủ cao, cho nên không có quyền lên tiếng cũng như lựa chọn, không thể oán được ai cả, đành phải càng cố gắng hơn!

Mina theo thói quen gọi tên ID của họ trên mạng chiến đấu, có lẽ là bởi vì hai người cô biết tới và sùng bái ban đầu kia chính là Thương Lang và Z. Lâu ngày Cố Khâm cũng có thể dễ dàng phân biệt được Thương Lang trong miệng đối phương là chỉ mình hay là chỉ cơ giáp chuyên thuộc của mình. Hắn vẫn luôn dung túng đối với Mina từ trước tới giờ, ngoại trừ vì trong quá khứ họ từng là bạn ra, cũng là bởi vì Mina không phải nhân viên chiến đấu, cho nên khi nói chuyện với cô hắn sẽ không coi cô thành binh lính cấp dưới của mình theo bản năng, đương nhiên sẽ bớt đi vài phần xa cách.

Lúc này Thương Lang vừa vặn đang tiến hành sửa chữa theo thường lệ. Cố Khâm vừa đưa Mina đi về phía phòng sửa chữa cơ giáp, vừa trò chuyện, “Thân thể đại sư Russell thế nào rồi?” Trước khi Cố Khâm sống lại, đại sư Russell là vì chế tạo Chiến Thần mà bị kiệt sức, không bao lâu sau đã qua đời. Đời này ông không tham dự vào việc thiết kế Chiến Thần, bởi vậy cũng không đến nỗi kiệt sức như đời trước.

“Sức khỏe ông nội tốt lắm! Ông còn bảo chờ tới khi nào các anh được nghỉ mà trở lại, ông phải giúp các anh thăng cấp cơ giáp lên một chút.” Tiến vào phòng làm việc, Mina liếc nhìn chiếc cơ giáp màu xám bạc cao hai mươi mét kia, ánh mắt cũng sáng lên, nhào tới ôm chân Thương Lang liêu mạng xoa xoa, “Ai nha! Máy nhân viên duy tu sửa chữa cơ giáp của anh bảo dưỡng cơ giáp cho anh thế nào vậy? Nhìn qua vỏ ngoài cũng không chói mắt như trước nữa!”

Mina thuần thục mà điều khiển thang tự động xoay quanh lục lợi Thương Lang từ trên xuống dưới một lần, cứ cách một lúc là lại kêu lên, “Bả vai bên này có dấu vết bị cào xước!... Xương cùi chỗ trái lúc bảo dưỡng

hình như làm ảnh hưởng tới đường dây rồi, khi hoạt động chỉ sợ sẽ có chút chậm chạp... Cánh tay trái nhất định từng bị tổn thương nghiêm trọng! Dấu vết sửa chữa rõ ràng thế kia!... Đầu gối phải là bị làm sao đây? Vỡ ngoài rõ ràng không phải là của Thương Lang! Cho dù có được sơn thành màu giống thế thì cũng không thoát khỏi mắt tôi được!...”

Mới đầu mấy nhân viên sửa chữa vừa nghe cô gái tuổi tác không lớn này nghi ngờ năng lực làm việc còn đang tức tối bất bình, chỉ là ngại có Cố Khâm nên mới không mắng ra miệng. Nhưng sau đó càng nghe lại càng kinh hãi, người này lại nhìn thấu mấy lần bị thương của Thương Lang, còn có một chút vết thương mà ngay cả bọn họ cũng phải tháo vỏ ngoài ra mới phát hiện được! Cô ta là ai! Chẳng lẽ lại có mắt X quang sao!

Nhìn ra kinh ngạc của mọi người, Cố Khâm cười giải thích, “Cô ấy là cháu gái đại sư Russell, Mina Russell. Mới đầu khi đại sư chế tạo Thương Lang cô ấy cũng tham dự với tư cách trợ thủ. Ba năm trước Thương Lang từng bị thương nặng một lần, trình độ hư hại đạt tới 99%, chính là cô ấy chỉ huy đội khôi phục Thương Lang nguyên trạng một lần nữa. Cho nên trừ đại sư Russell ra, cô ấy là người có quyền lên tiếng đối với Thương Lang nhất.”

Nghe vậy, mọi người đều bình tĩnh, cũng không dám coi thường Mina nữa.

84. Chương 84: Bàn Tán Và Thân Phận

Mina sờ soạng hết trong ngoài Thương Lang một lần, lúc này mới trở lại bên cạnh Cố Khâm, “Thương Lang phải tu bổ toàn một một lần nữa, bệnh vật một đồng, còn có vài chỗ bị rạn nứt bên trong, không biết bao giờ sẽ lan ra ngoài. Cho tôi ba ngày, tôi trả lại Thương Lang mới nguyên như khi vừa ra lò cho anh!”

“Tốt lắm, vậy thì giao cho cô.” Cố Khâm quay về những thợ bảo trì khác, hơi nâng cằm, “Cô có thể để mấy người này giúp cô, trao đổi nhiều với họ một chút. Dù sao thì họ cũng lớn tuổi hơn cô rất nhiều, có chút kinh nghiệm có thể bù vào thiếu sót của cô, đừng nhắm mắt làm liều.”

“Tôi biết rồi!” Mina le lưỡi, “Phải rồi, lâu như vậy mà cũng không thấy Z, anh ta không ở chỗ anh sao?”

“Hình Chiến cách chỗ này nửa ngày đi đường, nếu cô muốn gặp tôi sẽ phái người đưa cô qua. Có điều gần đây thế cuộc tương đối căng thẳng, có thể còn phải đợi thêm vài ngày.” Việc Satan thường xuyên tập kích thật ra mang lại không ít lợi ích cho chiến đội Thương Lang, ít nhất cũng khiến cho tân binh vừa mới gia nhập hòa nhập nhanh chóng vào với tập thể, rèn luyện trong lúc chiến đấu mà càng trở nên ăn ý. Quân giáo sinh thực tập cũng trưởng thành rất nhanh dưới sự dạy dỗ của Cố Khâm.

“Không sao cả, tôi sửa Thương Lang xong rồi hẵng nói sau. Tôi đoán tình trạng của Chiến Thần tồi tệ hơn nhiều.” Mina thở dài như bà cụ non. Tần suất sử dụng Chiến Thần quả thực cao hơn so với Thương Lang, hơn nữa Chiến Thần phần lớn là đánh cận chiến, Thương Lang lại tập trung chủ yếu vào tấn công tầm xa, cho nên tỷ lệ bị tổn thương của Chiến Thần phải cao hơn Thương Lang rất nhiều.

“Không vội, cô cứ từ từ đi.” Cố Khâm gõ những thợ bảo trì khác mấy câu, hy vọng bọn họ không vì Mina trẻ tuổi mà coi thường cô, có điều xem ra hẳn đã làm điều thừa. Có chuyện vừa rồi cùng với bối cảnh của Mina, mặc dù không đến mức khiến người khác nghe lời răn rắp, nhưng ít nhất sẽ không cạy già mà lên

mặt coi thường cô.

Vào lúc Cổ Khâm chuẩn bị rời đi, có binh lính đầy mặt nghiêm túc vội vàng chạy tới. Cổ Khâm cho là chuyện trọng yếu gì, kết quả người này vừa há mồm đã nói, “Báo cáo trưởng quan! Có một người không biết trời cao đất rộng đang theo đuổi Thượng tá Hình!”

Khóe miệng Cổ Khâm giật một cái, còn chưa thể hiện thái độ gì, đối phương đã khua tay múa chân báo cáo lại bộ dáng của Hứa Thiệu Dương trong phòng ăn vô cùng sống động lại cho hắn nghe.

Có câu nói không đánh không thành bạn, một điểm này được thể hiện vô cùng rõ ràng giữa hai chiến đội Thương Lang và Chiến Thần. Dưới sự thúc đẩy của tình yêu giữa hai vị trưởng quan, địch ý giữa binh lính hai bên nhanh chóng biến thành hỗ trợ lẫn nhau. Chuyện của Hứa Thiệu Dương xảy ra, bên Chiến Thần liền coi thành chuyện cười mà truyền tới nơi đóng quân của Thương Lang.

Nghe tin tức này, có binh lính cho là lực chiến đấu của Hứa Thiệu Dương căn bản không đủ gây sợ hãi mà không để trong lòng. Còn những binh lính bất mãn với việc Thượng tá Hình đoạt trưởng quan của bọn họ, đã từng rõ ràng hoặc âm thầm yêu phải trưởng quan, thì lại có chút khó chịu, có trưởng quan rồi còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt, thật không thể chịu nổi! Chẳng qua là do lúc trước quá bận rộn, họ vẫn luôn không có cơ hội mách lẻo với trưởng quan, thật vất vả mới thấy trưởng quan rảnh rỗi, cuối cùng cũng có người không nhịn được mà tới tố cáo.

“Phì!” Mina phì cười, nhưng không phải vì việc có người theo đuổi Hình Chiến, cũng không phải cười nhạo Hứa Thiệu Dương, mà là cảm thấy buồn cười khi binh lính này dùng giọng như đang báo cáo quân tình trọng đại mà báo cáo loại chuyện riêng ấy, nhìn qua thật là còn chuyên nghiệp hơn cả thám tử tư đi điều tra chuyện ngoại tình.

Cổ Khâm sững sốt một chút, ngay sau đó lại thờ ơ cười nói, “Không sao, hắn nếu muốn theo đuổi thì cứ để cho hắn theo đuổi. Nếu Hình Chiến thật sự vừa ý hắn, vậy đã nói rõ tam quan chúng tôi không hợp, sớm chia tay cũng được.”

“Vậy cũng không được! Quá tiện nghi cho bọn họ! Trưởng quan, ngài nhất định phải dạy dỗ tên thứ ba cùng với tra nam kia!” Nhân viên kỹ thuật bên cạnh nghe được đối thoại của họ cũng tức tối bất bình. Bọn họ bình thường không cần phải huấn luyện quân sự, cũng không cần ra chiến trường, cho nên Cổ Khâm rất ít khi hạ lệnh trực tiếp cho bọn họ, đối với bọn họ cũng rất khách khí, bọn họ đương nhiên không kính sợ hắn như các binh lính, nói chuyện càng thêm thẳng thắn, “Nếu như Thượng tá Hình dám quăng trưởng quan vì người thứ ba, vậy nhất là đầu bị cửa kẹp hỏng rồi!”

Mọi người nhao nhao bày mưu tính kế, bàn bạc xem làm thế nào mới có thể cho tra nam một bài học sâu sắc. Mina nghe thấy thú vị, cũng hứng khởi bừng bừng mà thảo luận, Cổ Khâm nghe mà dở khóc dở cười, “Mấy người đây là không tin tưởng mị lực của trưởng quan tôi đây, hay là đang nghi ngờ mắt nhìn của Thượng tá Hình? Mấy người cũng quá coi trọng Hứa Thiệu Dương, hắn ta căn bản không phải đối thủ của tôi biết chứ? Về tắm rửa rồi đi ngủ đi.” Cổ Khâm bất đắc dĩ phát tay một cái, để Mina ở trong phòng bảo dưỡng, vội vã rời đi.

Như đã nói qua, hắn và Hình Chiến đã một thời gian không gặp mặt, gần đây quả thực quá bận rộn, nếu

không phải có các binh lính nhấc nhỏ, hẳn cũng sắp quên mất đối phương. Cổ Khâm nghĩ một chút, liền tranh thủ thời gian giữa lúc bận rộn mà liên lạc với Hình Chiến, nói từ chuyện của Mina tới chuyện binh lính muốn gây khó dễ cho y nghe.

Hình Chiến vốn rất vui vẻ vì Cổ Khâm chủ động liên lạc với mình, nghe một hồi lại cảm giác không bình thường, Cổ Khâm chủ động lại là bởi vì Hứa Thiếu Dương! Lập tức tâm tình chuyển mây mù, “Đây là chuyện phát sinh ngày anh đưa em đoạn ghi âm kia, binh lính của em có phải có chút thiên cận hay không?”

“Bọn họ đây cũng là quan tâm em.” Cổ Khâm ngược lại lại cảm thấy uất ức trong lòng. Chẳng qua hai người còn chưa kịp nói bao nhiêu, tiếng còi báo động bị địch tấn công đã cắt ngang họ.

Thấy màn hình giả lập biến mất trước mắt, sắc mặt Hình Chiến âm trầm. Gần đây Cổ Khâm quá bận rộn, bận đến mức ngay cả thời gian nói chuyện điện thoại cũng không có, mà nếu như nói tập kích của Satan không nhằm vào Cổ Khâm chỉ sợ cũng không có ai tin. Chiến Thần cách Thương Lang gần như vậy, tại sao Satan lại chọn Thương Lang mà không tấn công Chiến Thần? Nếu như thay nhau mà đánh lên hai bên hơn nữa không đánh theo quy luật, không phải là sẽ dễ dàng đạt được nhiều lợi ích hơn hay sao?

Hơn nữa thân phận con Nguyên soái của y cũng phải nặng hơn so với Cổ Khâm không ít, vô luận là khiêu khích, đả kích hay cảnh cáo, lựa chọn y hiển nhiên tốt hơn. Nhưng quân địch hết lần này tới lần khác lựa chọn Cổ Khâm, dù biết rõ không chiếm được tiện nghi lại cắn chặt Cổ Khâm không thả, mỗi lần phái ra hạm đội đều không đủ tạo thành uy hiếp gì đối với chiến đội Thương Lang, không lẽ là bởi vì bọn họ hoài nghi thân phận của Cổ Khâm, cho nên không ngừng dò xét hắn?

Hình Chiến không phải chưa từng nói muốn dẫn quân sang tiếp viện Cổ Khâm, nhưng lại bị Cổ Khâm lấy lý do lo rằng Satan sẽ đột nhiên dời mục tiêu đột kích qua Chiến Thần mà từ chối. Hơn nữa Hứa Thiếu Dương vẫn ở trong đội ngũ, Hình Chiến cũng không yên tâm để hắn lại nơi đóng quân, cho nên đành tạm thời kiềm chế lại.

Hình Chiến và Hứa Thiếu Dương giao hẹn một tháng, y có được đặc quyền từ chỗ Hình Duệ, luôn theo dõi Hứa Thiếu Dương, bao gồm cả nghe lén truyền tin của đối phương, nhưng vẫn luôn không phát hiện gì. Y tin tưởng đối phương còn chưa ngã bài với Vương Tử Minh, nếu không làm sao vẫn còn làm gián điệp? Chẳng qua là y cũng không biết liệu Satan đã phát hiện ra ý đồ của Hứa Thiếu Dương hay chưa.

Với Hình Chiến, Hứa Thiếu Dương quá ngu xuẩn, nếu không cũng sẽ không bị mình lừa ra tất cả con át chủ bài chỉ với vài ba lời nói. Sống lại không nâng cao chỉ số thông minh của Hứa Thiếu Dương, ngược lại còn khiến cho hắn trở nên tham sống sợ chết. Với biểu hiện của Hứa Thiếu Dương hiện tại, cho dù là Vương Tử Minh hay bộ tộc Satan, sớm muộn gì cũng sẽ hoài nghi hắn. Nếu như Hứa Thiếu Dương có thể lấy được đá năng lượng là tốt nhất, nếu không Liên minh chỉ đành phải nghĩ biện pháp khác tới gần hành tinh kia.

Bởi vì hành động không chút kiêng kỵ nào của Hứa Thiếu Dương, khiến cho các binh lính lâu năm tại nơi đóng quân của Chiến Thần tràn đầy địch ý với hắn, luôn nhằm vào hắn mọi nơi, thường xuyên có người khiêu chiến hắn, muốn dạy cho hắn một bài học. Thực lực của Hứa Thiếu Dương không thể coi là mạnh, nhưng lại thắng ở kinh nghiệm, ra tay ác độc, đây là do hắn thường xuyên bồi luyện với Vương Tử Minh mà học được. Đánh với hắn vài lần, gần như không có ai có thể chiếm được tiện nghi, hơn nữa từ sau ngày đó, Hứa Thiếu Dương tựa hồ đã từ bỏ việc theo đuổi Hình Chiến, không biết tại sao vừa thấy Hình Chiến sẽ lại trốn đi, có vẻ thức thời hơn rất nhiều, các binh lính dần dần cũng không đi gây chuyện với hắn nữa.

Nửa tháng trôi qua, Hứa Thiếu Dương rốt cuộc cũng có hành động. Hắn nộp đơn xin nghỉ nửa tháng lên Hình Chiến. Hình Chiến phê chuẩn ngay trước mặt hắn, cũng không thêm uy hiếp hắn, chỉ bỏ lại một câu, “Tôi sẽ chờ cậu.” Mẫu tiêu bản của đá năng lượng thật sự rất trọng yếu đối với Liên minh.

Bốn chữ lạnh như băng, lại khiến cho Hứa Thiếu Dương dấy lên hy vọng trong nháy mắt. Y nói y chờ hắn, cực kỳ giống như một đôi người yêu trước khi đi thi hành nhiệm vụ nguy hiểm vẫn cứ lưu luyến không thôi, đây có phải là nói rằng Hình Chiến có lẽ đang quan tâm tới hắn? Hắn còn có hy vọng? Hành động trong lúc vô tình của Hình Chiến lại khiến cho Hứa Thiếu Dương càng quyết tâm, muốn lấy được đá năng lượng để chứng minh bản thân.

Đáng tiếc Hứa Thiếu Dương vẫn không biết, Hình Chiến vốn đang mong đợi hắn đi khỏi! Hắn chân trước vừa đi, Hình Chiến lập tức lấy cơ muốn Mina sửa chữa cơ giáp Chiến Thần của mình mà chạy sang nơi đóng quân của Thương Lang.

Mặc dù lý do nghe vào rất hợp lý, Cố Khâm lại vẫn không thể nào đồng ý với hành động của Hình Chiến như trước, “Anh định ở chỗ em bao lâu?”

“Đến khi Chiến Thần sửa chữa xong.” Gương mặt Hình Chiến nhìn qua không thể nghiêm túc hơn, y hạ giọng, “Hứa Thiếu Dương đã rời đi, chắc hẳn chỗ anh cũng sẽ không xảy ra chuyện lớn gì.”

Cố Khâm từ chối cho ý kiến, tới khi Mina làm kiểm tra toàn diện cho Chiến Thần xong, mới hỏi, “Mina, việc sửa chữa Chiến Thần mất bao lâu?”

“Ba ngày xong hết rồi... Khụ, không phải! Nhanh nhất cũng phải năm ngày!” Mina vào đúng thời khắc mấu chốt mà đọc hiểu tầm mắt uy hiếp bay tới từ phía Hình Chiến, cơ trí mà đổi lời nói. Mặc dù việc bảo trì Chiến Thần phức tạp hơn, nhưng có kinh nghiệm sửa chữa Thương Lang lúc trước, hơn nữa có mấy ngày làm quen gần đây, thợ sửa chữa cơ giáp ở nơi đóng quân đã có thể phối hợp tốt với Mina, cho nên hiệu suất thật ra cao hơn rất nhiều, kể cả không có nhiều thời gian thì việc hoàn thành trong ba ngày cũng không thành vấn đề.

Cố Khâm cau mày, hiển nhiên đã nhìn ra trao đổi mập mờ giữa hai người. Hắn cũng không vạch trần, đồng thời không thể không bội phục Hình Chiến khi dùng việc công làm việc tư mà còn có thể tỏ ra nghiêm trang như vậy. Nhưng nếu người đã tới, hắn cũng không thể lập tức đuổi về. Không thể không nói, trong lòng hắn thật ra cũng rất cao hứng, chẳng qua là cứ luôn cảm thấy có lỗi với những binh lính cấp dưới của Hình Chiến mà thôi.

Vì thế các binh lính ở nơi đóng quân của Thương Lang lại phát hiện, mấy ngày gần đây sau lưng trưởng quan của bọn họ đã mọc ra một cái đuôi cao lớn. Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy trưởng quan trình diễn ân ái! Thật là chói mù mắt hợp kim laze của họ! Bất quá về trưởng quan chính là nhiệm vụ vào những ngày rảnh rỗi hiếm có giữa những ngày chiến đấu căng thẳng của họ!

Bầu không khí trong chiến đội Thương Lang tốt hơn đơn vị Chó điên năm đó rất nhiều, tình cảnh của quân giáo sinh cũng không quá tệ, công thêm đòn phủ đầu vào ngày đầu tiên khi Satan bất ngờ đột kích, cho nên đám lính mới vừa được lên tiếp xúc chiến trường này cũng thu lại cao ngạo cùng tự phụ, bắt đầu cần cù học hỏi nhiều hơn, bất tri bất giác đã có thể trò chuyện thoải mái với các binh lính.

Trong đám quán quân của Giải đấu liên trường năm nay, trường quân sự Đệ Nhất vẫn chiếm đa số, mà Hình Chiến cùng Cố Khâm cũng là người tốt nghiệp từ trường quân sự Đệ nhất, cho nên bát quái về hai vị trưởng quan là không thể thiếu, học viên trường của hai vị trưởng quan cùng binh lính cứ vậy mà trao đổi tình báo với nhau.

Mặc dù hai người chỉ học tại trường quân sự Đệ nhất một học kỳ, nhưng câu chuyện của hai người đã trở thành truyền thuyết lưu truyền lại qua từng năm từ miệng các năm trên, ngay cả huấn luyện viên của trường thỉnh thoảng cũng sẽ hoài niệm hai người một chút, giờ chiến thuật chỉ huy tới giờ vẫn coi thu hình đối chiến của họ làm ví dụ điển hình. Kinh nghiệm của họ quả thực không thể tưởng tượng nổi. Học kỳ đầu tiên sau khi vào trường quân sự Đệ nhất đã lấy được tư cách tham gia Giải đấu liên trường, làm đội trưởng của trong hạng mục thi đấu đoàn đội, đạt được quán quân, học kỳ thứ hai gia nhập vào quân đội, qua ba năm đã tạo ra hai chiến đội tinh anh, trở thành quân bài chủ chốt tại quân khu Đệ tứ. Loại tồn tại nghịch thiên này chỉ sợ là trong tương lai cũng không có ai có thể vượt qua bọn họ!

Khiến cho các binh lính không ngờ là, thân phận cùng bối cảnh của hai vị trưởng quan đã bị bọn họ bỏ quên rất lâu kia, lại nổi lên mặt dưới tại tình huống này — Thượng tá Hình là con của Nguyên soái Hình Duệ, mà Thượng tá Cố lại là con của Thượng tướng Cố Hoàng!

85. Chương 85: Sĩ Quan Phụ Tá Tương Lai

Má nó! Má nó! Má nó! Đây chính là một tin tức vô cùng rung động, thân phận phát sáng lập lòe của hai người đập cho đám binh lính choáng đầu hoa mắt. Trong số bọn họ có không ít người đã theo hai vị trưởng quan từ những năm đầu tiên, nhưng hai vị trưởng quan lại chưa từng đề cập tới bối cảnh thân phận của mình. Ban đầu còn có người hoài nghi hai người là quân nhị đại, nhưng bởi vì phải liên tiếp nhận các loại nhiệm vụ phức tạp khó khăn, nên bọn họ nhanh chóng bỏ cái suy nghĩ này đi. Hơn ba năm rồi, bọn họ cứ vậy mà không phát hiện dấu vết nào, dù sao thì cũng có rất nhiều người họ giống nhau.

Uy vọng của Cố Hoàng tại quân khu Đệ tứ tuyệt đối không thua kém gì Nguyên soái Hình Duệ, thậm chí ở trong mắt một vài người lính lâu năm, Cố Hoàng còn cao hơn một bậc, cho nên bối cảnh của Cố Khâm mang tới chấn động lớn hơn so với Hình Chiến nhiều.

Binh lính cấp dưới của Cố Khâm càng thêm sùng kính hẳn. Trên thế giới này thật sự lại có người hoàn mỹ như vậy! Bối cảnh cứng, bề ngoài đẹp trai, tính cách tốt, thực lực mạnh, ở trên người hắn còn có khuyết điểm nào sao! Quả thực là môn đăng hộ đối với Thượng tá Hình, nhưng mà tính cách của Thượng tá Hình thật sự là... Đột nhiên cảm thấy quá tiện nghi cho Thượng tá Hình, làm sao đây! Nhưng mà cũng chỉ có thể đành như vậy, dù sao thì trừ Thượng tá Hình ra, hình như không còn ai có thể xứng đôi với Cố trưởng quan cả.

Vô luận các binh lính có biết thân phận của họ hay không, đối với Cố Khâm và Hình Chiến cũng không có gì khác nhau cả, dù sao thì thực lực của họ đã quá rõ ràng, có thêm bối cảnh quân nhị đại chỉ có thể coi là thêm hoa trên gấm, cho dù không có cũng sẽ không ảnh hưởng tới danh tiếng của họ trong quân đội.

Từ sau khi Hình Chiến tới, thì sẽ thường xuyên để Cố Khâm đi nghỉ ngơi, bản thân thì giúp hắn chỉ huy quân đội. Nhưng Cố Khâm cũng không rảnh rỗi chút nào, hắn dùng thời gian này vào bồi dưỡng sĩ quan phụ tá tương lai Diệp Phi Dương của mình.

Cố Khâm cũng không che giấu ý đồ đào tạo Diệp Phi Dương, thường xuyên mang đối phương theo bên cạnh, khiến cho đối phương cảm động hơn là thụ sủng nhược kinh. Những học viên khác cũng hâm mộ ghen tị, bất kể họ có thể hiện như thế nào đi nữa, thì Cố Khâm chú ý tới nhất vĩnh viễn là Diệp Phi Dương.

Diệp Phi Dương không phải là học viên của trường quân sự Đệ Nhất. Mặc dù y tự tin với thực lực của mình, nhưng những quán quân các hạng mục khác trong Giải đấu liên trường năm nay cũng có ưu thế riêng, tổng hợp lại y cũng chỉ có thể xếp hạng trên trung bình, hơn nữa xét theo tin đồn về Cố Khâm, hẳn hẳn sẽ càng chú ý hơn tới quán quân của chiến thuật chỉ huy hoặc là vô địch thi đấu đoàn đội, tại sao lại thân thiết hơn với quán quân hạng mục đột kích chiến hạm là y?

Vào lúc Cố Khâm lại một lần nữa mang theo một mình y, Diệp Phi Dương cuối cùng cũng mở miệng hỏi ra sự nghi ngờ của mình, “Trưởng quan, tại sao ngài lại chọn tôi? Alexander hoặc Moses đều mạnh hơn tôi.”

Cố Khâm trầm ngâm một hồi, tựa hồ đang suy nghĩ xem nên trả lời y như thế nào, một lát sau hắn hơi nghiêng đầu một chút, “Bởi vì cậu nhìn thuận mắt nhất?”

Diệp Phi Dương nghe vậy lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã sấp, Cố Khâm đỡ y một cái, sau đó thu lại nụ cười, “Nói cho tôi biết, tương lai cậu muốn trở thành Tướng quân không?”

“Tôi...” Diệp Phi Dương do dự một chút, nghĩ nếu như y nói thật, liệu trưởng quan có thể cho rằng y không có chí tiến thủ không. Nhưng khi y chạm phải tầm mắt Cố Khâm, y lập tức theo bản năng loại bỏ ý nghĩ nói dối, “Thật ra thì tôi cảm thấy về phương diện chỉ huy bản thân không có thiên phú gì, người dưới tay càng nhiều, đầu óc càng rối loạn, cho nên cũng chưa từng muốn trở thành Tướng quân. Sau này tôi nghĩ nhiều nhất tôi thành một thành viên của đội đột kích chiến hạm, hoặc là làm đội trưởng. Cũng hy vọng trưởng quan đừng dồn tâm sức vào tôi nữa, tôi không có mong muốn kia.”

“Cậu nói không sai. Tôi đến gần cậu, cũng là bởi vì tôi biết cậu không thích hợp để trở thành Tướng quân.” Cố Khâm sâu xa mà nói, “Vừa rồi cậu có nhắc tới Alexander và Moses, bọn họ đều có tiềm chất trở thành Tướng quân, ở bên cạnh tôi sẽ hạn chế không gian phát triển của bọn họ, vĩnh viễn không thể nào trở thành sĩ quan cấp Tướng. Mà cậu thì khác, tôi không cần cậu quá ưu tú, thứ tôi nhìn trúng ở cậu là sự trầm ổn, lý trí, cùng với khả năng cân bằng quan hệ với mọi người. Bởi vì tôi cần không phải là một vị Tướng quân, mà là một sĩ quan phụ tá ưu tú.”

Diệp Phi Dương hiển nhiên không nghĩ tới đây lại là ý nghĩ của Cố Khâm, nhất thời có chút bối rối.

Cố Khâm nói tiếp, “Thông qua quan sát đoạn thời gian này, tôi phát hiện mặc dù cậu không có sự linh hoạt để nhanh chóng nắm bắt điểm mấu chốt của sự việc, nhưng lại có thể khách quan miêu tả mỗi một sự việc mà cậu gặp phải, tận lực giảm bớt ảnh hưởng của yếu tố chủ quan, một điểm này đã có thể thấy được từ việc cậu tỉnh táo xác định vị trí của bản thân mình, mà năng lực trần thuật khách quan của cậu chính là một trợ lực cực kỳ trọng yếu cho sĩ quan chỉ huy vào lúc cần phán đoán tình thế.”

“Hơn nữa gần đây sự chú ý của tôi đối với cậu hơn xa so với những quân giáo sinh thực tập khác, nhưng cậu lại không bị họ cô lập, đủ để nói rõ năng lực cân đối quan hệ với người khác của cậu rất mạnh. Hơn nữa tôi giao cho cậu một vài nhiệm vụ phức tạp, cậu cũng có thể kìm nén tính tình mà đi hoàn thành, cũng khiến cho tôi rất hài lòng.”

“Bây giờ tôi đã nói mục đích của tôi cho cậu, cậu có thể tự mình lựa chọn, dù sao việc này cũng quan hệ tới tương lai của cậu. Nếu như cậu đồng ý với đề nghị của tôi, vậy thì tôi sẽ để cho cậu trực tiếp gia nhập quân đội của tôi; nếu như cậu không đồng ý, sau lần thực tập này cậu có thể rời đi cùng những người khác, chờ đợi cấp trên sắp xếp. Tôi hy vọng cậu sẽ nói cho tôi biết quyết định của mình trước khi kỳ thực tập kết thúc.”

“Tôi không cần suy nghĩ lâu như vậy. Trưởng quan, tôi nguyện ý trở thành phó quan của ngài!” Diệp Phi Dương thần sắc nghiêm túc, chào kiểu quân đội một cái.

“Cậu không cần nghĩ thêm một thời gian nữa? Phải biết, vị trí sĩ quan phụ tá này có thể coi là không cao không thấp trong quân đội, hơn nữa không có không gian để phát triển. Nếu như cậu quyết định trở thành sĩ quan phụ tá, vậy thì cậu phải buông tha cơ hội trở thành Tướng quân.” Ánh mắt Cố Khâm nghiêm nghị mà quan sát y, “Tôi cần chính là một sĩ quan phụ tá có thể trở thành cánh tay phải của tôi trong lâu dài, có thể ăn ý hành động với tôi. Nếu như cậu làm vài năm rồi lại không chịu được muốn leo lên hoặc là xin điều sang nơi khác, lúc đó sẽ rất rắc rối cho tôi.”

“Tôi tự biết mình có bao nhiêu phân lượng, có thể trở thành phó quan của ngài chỉ sợ cũng là vị trí cao nhất tôi có thể leo lên, tôi không có gì bất mãn cả. Tôi nguyện ý trở thành phó quan của ngài!” Diệp Phi Dương nghiêm túc đối mặt với Cố Khâm.

Cố Khâm nhìn vào đáy mắt y, chỉ thấy có kiên định. Ánh mắt Cố Khâm nhu hòa xuống, cảm thấy hết sức vui mừng, Diệp Phi Dương vẫn còn là Diệp Phi Dương của tương lai, “Rất tốt. Có điều cam kết của tôi vẫn có hiệu lực như trước, trong kỳ thực tập của cậu, cậu có thể tùy thời thay đổi quyết định của mình. Đây không chỉ là cho cậu thời gian suy nghĩ, đồng thời cũng là cho cậu thời gian quan sát tôi. Nếu như cậu thấy rằng tôi không phải là vị trưởng quan cậu muốn đi theo, vậy cậu không cần phải chịu đựng, nếu không sẽ đều bất lợi với tương lai phát triển của cả cậu và tôi.”

“Cảm ơn trưởng quan!” Diệp Phi Dương không từ chối đề nghị của Cố Khâm nữa, y nhìn ra được là Cố Khâm thật sự hy vọng y có thể trở thành sĩ quan phụ tá của hắn, cho nên mới dùng cách này biểu đạt sự coi trọng cùng tôn trọng của mình, mà không phải là y vào thân phận địa vị mà cưỡng ép y. Có điều y cũng không nghĩ tới Cố Khâm sẽ lại nhìn trúng mình giữa nhiều người như vậy, đây quả đúng là bánh thịt từ trên trời rơi xuống!

“Có điều cậu cũng không cần vì thế mà buông lỏng, thứ cậu cần học còn rất nhiều.” Nhìn gương mặt trẻ hơn rất nhiều so với trong trí nhớ của sĩ quan phụ tá trước mặt, Cố Khâm cảm thấy đối phương lập tức biến thành hậu bối của mình. Hắn không nhịn được đưa tay xoa xoa tóc Diệp Phi Dương, khiến cho Diệp Phi Dương cả kinh tròn tròn mắt.

Một cánh tay đột nhiên chặn ngang eo Cố Khâm, kéo hắn về phía sau, lưng va lên một bức tường thịt. Người có thể làm ra loại cử động này mà không bị mình phát hiện ra cũng chỉ có Hình Chiến. Cố Khâm nghiêng mặt sang, “Anh làm gì?”

Một tay kia của Hình Chiến cầm bên tay vừa mới đặt lên đầu Diệp Phi Dương của hắn, hỏi ngược lại, “Em làm gì?”

Cố Khâm lập tức hiểu ra ý của Hình Chiến, cong khóe môi, “Em đang dụ dỗ sĩ quan phụ tá tương lai của em, anh ghen?”

Hình Chiến không phản bác, chôn mặt trong hõm vai Cố Khâm, trầm trầm giọng mà nói, “Ném hấn cho Brian dạy dỗ đi.”

Cố Khâm suy nghĩ một chút, sắp xếp này không tệ, dù sao hấn cũng không thể lãng phí thời gian mà đi dạy cho Diệp Phi Dương những việc đơn giản kia, “Phi Dương, cậu đi theo Thiếu tá Brian, nhờ anh ta dạy công việc thường ngày cho cậu. Vị trí bây giờ của anh ta tương đương với sĩ quan phụ tá, chẳng qua như vậy thì không khác gì dùng người tài không đúng chỗ, cho nên tôi định điều anh ta ra ngoài, cho anh ta không gian phát triển lớn hơn. Có điều vẫn phải đợi sau khi anh ta xác nhận cậu có thể đảm nhiệm vị trí này đã.”

“Rõ, trưởng quan!” Diệp Phi Dương không dám nhìn loạn, y mới không nhìn thấy Thượng tá Hình vừa liếm cổ trưởng quan một cái, cũng không thấy trưởng quan đập đối phương một cước, càng không nhìn thấy lỗ tai của trưởng quan đỏ lên... Được Cố Khâm cho phép, Diệp Phi Dương lập tức sai bước chạy khỏi tầm mắt hai người, đi tìm Brian.

Brian biết được ý định của Cố Khâm, trong lòng trầm xuống. Hấn biết sớm muộn gì Cố Khâm cũng sẽ bắt đầu xem xét ứng viên cho vị trí sĩ quan phụ tá, chẳng qua là không ngờ sẽ nhanh đến vậy, hấn cho rằng ít nhất cũng phải chờ tới khi đối phương trở thành Thượng tướng. Không lẽ đối phương không muốn thấy hấn như vậy, cho nên vội vã điều hấn đi? Bằng không chiến đội Thương Lang có nhiều tinh anh ưu tú như thế, tại sao trưởng quan lại chỉ lựa chọn một quân giáo sinh còn ở trong kỳ thực tập? Brian nhìn Diệp Phi Dương đang đứng nghiêm trước mặt, quả thật là phá lệ chói mắt lại không cam lòng...

Thấy Diệp Phi Dương rời đi, Hình Chiến cường ngạnh kéo Cố Khâm vào trong phòng, ấn ngã hấn lên giường mà kịch liệt hôn môi. Hồi lâu sau Cố Khâm mới thở hổn hển mà đẩy y ra, “Em cùng Phi Dương làm cộng sự hơn mười năm, nếu có thể phát sinh cái gì đã sớm xảy ra, anh cho là bây giờ anh còn cơ hội?” Lời của Cố Khâm đổi lại một lần hôn thô bạo, “Ừm... Anh đủ rồi...!”

“Không được gọi hấn ta là Phi Dương.” Hình Chiến nói bên tai hấn.

Cố Khâm có chút dở khóc dở cười, hóa ra đối phương xoắn xuýt về chuyện này? “Sau này em gọi cả tên cả họ cậu ta được chưa? Anh... bây giờ là ban ngày!”

“Ngày thứ năm.” Hình Chiến đưa tay cởi cúc áo của Cố Khâm.

Cố Khâm sửng sốt một chút, mới nhớ ra ngày mai Hình Chiến sẽ phải trở về nơi đóng quân của Chiến Thần, động tác từ chối cũng có chút chần chừ hơn, lập tức bị Hình Chiến thừa dịp mà xông lên. Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại tiếng rên rỉ đè nén...

Sau một hồi triền miên, Cố Khâm lười biếng nằm trên giường, nhìn Hình Chiến ngồi xử lý công vụ, “Hứa Thiếu Dương bên kia thế nào rồi?” Liên minh đương nhiên sẽ không yên tâm để Hứa Thiếu Dương thoát khỏi lòng bàn tay, cho nên đã phái anh trai Hứa Thiếu Dương là Hứa Thiếu Phong tới theo dõi hấn. Hứa Thiếu Phong trên danh nghĩa là phối hợp hành động với Hứa Thiếu Dương, trên thực chất chính là giám

thị từng hành động của hắn.

Hình Chiến đọc báo cáo của Hứa Thiệu Phong, “Hai ngày trước Vương Tử Minh cũng đã trở về tỉnh cầu thủ đô. Hứa Thiệu Dương ở ở một chỗ với hắn ta.”

“Hắn đang chuẩn bị xuống tay chỗ Vương Tử Minh?” Cố Khâm bĩu môi một cái, “Chỉ với chỉ số thông minh kia của hắn mà có thể đấu thắng Vương Tử Minh sao?”

“Tên Vương Tử Minh này rất tự phụ. Nếu như hắn hoài nghi Hứa Thiệu Dương, cũng sẽ không lập tức ngã bài, mà ngược lại sẽ tương kế tựu kế, dùng tư thái cao nhất mà giẫm đối thủ ở dưới chân. Anh không trông cậy Hứa Thiệu Dương có thể lấy được đá năng lượng, nhưng anh hy vọng thời điểm Vương Tử Minh ngã bài với Hứa Thiệu Dương, Hứa Thiệu Phong có thể nắm lấy cơ hội.”

Cố Khâm tò mò hỏi, “Hứa Thiệu Phong rốt cuộc là có tình cảm như thế nào đối với Hứa Thiệu Dương? Anh ta sẽ từ bỏ Hứa Thiệu Dương cho dù có phải đem đối phương ra làm bia đỡ đạn, sau đó nhân cơ hội mà hoàn thành nhiệm vụ sao?”

“Khó mà nói. Nhưng tỉnh cầu thủ đô là địa bàn của chúng ta.”

Cũng không biết là Vương Tử Minh quá tự phụ hay là do chắc chắn Liên minh sẽ không ra tay với y, y lại trắng trợn gặp mặt Hứa Thiệu Dương tại tỉnh cầu thủ đô, mang lại thuận lợi rất lớn cho Liên minh. Cho dù cuối cùng đám Hứa Thiệu Dương có thể thuận lợi hay không, Nguyên soái cũng đã không còn nhìn được mấy trò vặt của chính giới nữa, quyết định một lưới bắt hết đám người ấy tại nhiệm vụ lần này, bọn họ đã không còn giá trị lợi dụng gì nữa.

Đúng như hai người đoán, biểu hiện của Hứa Thiệu Dương nhanh chóng khiến cho Vương Tử Minh sinh ra hoài nghi. Không, có lẽ bắt đầu từ khi Hứa Thiệu Dương cố ý gia nhập Chiến Thần, y cũng đã hoài nghi, chỉ là muốn nhìn xem Hứa Thiệu Dương cuối cùng sẽ làm đến mức nào, cho nên vẫn không vạch mặt.

Khi Hứa Thiệu Dương hỏi thăm y về đá năng lượng, hoài nghi của Vương Tử Minh với Hứa Thiệu Dương đạt tới điểm cao nhất. Y cho là, Hứa Thiệu Dương nhất định đã nói tất cả cho Hình Chiến, thậm chí còn rất có thể đã cho y đội nón xanh, mà đối tượng của nón xanh chính là Hình Chiến mà y ghét nhất.

Rõ ràng Hứa Thiệu Dương chính là hôn phu trên danh nghĩa của y, nhưng đối phương lại không chút kiêng kỵ mà leo lên giường của gã đàn ông khác! Cho dù là dựa vào việc mình sống lại để đổi lại sự bảo vệ của Satan liền có thể vô tư không lo lắng gì sao? Thật là buồn cười, một khi hắn đã hết giá trị lợi dụng, vậy hắn chỉ có thể trở thành vật thí nghiệm của Satan.

So với Hứa Thiệu Dương, Cố Khâm còn chưa xác định rõ là sống lại hay không thông minh hơn nhiều. Xuất hiện của hắn làm thay đổi hoàn toàn tương lai, khiến cho trí nhớ về tương lai của Hứa Thiệu Dương không còn đáng một đồng. Chỉ là hai người sống lại, khi biết rõ tương lai Satan sẽ giành được thắng lợi, lại vẫn đều chọn Hình Chiến. Hình Chiến rốt cuộc có gì tốt? Mà một người hai người đều nguyện ý đi quỳ liếm y!

Lạnh mắt nhìn Hứa Thiệu Dương nũng nịu bán manh với mình muốn có một viên đá năng lượng, Vương Tử Minh trên mặt ung dung thản nhiên, nhưng trong lòng lại cảm thấy chán ghét vô cùng, hận không thể lập tức xé đôi phương thành mảnh vụn ngay lúc này.

86. Chương 86: Cái Chết Của Hứa Thiệu Dương

Phản bội sẽ phải trả giá rất lớn. Vương Tử Minh cho là, nếu Hứa Thiệu Dương muốn đá năng lượng, vậy y giúp cho hắn hoàn thành, chính là không biết đối phương có phúc mà cầm được viên đá đó không.

Vương Tử Minh âm trầm cười, sau đó không nói hai lời, kéo Hứa Thiệu Dương lên giường thao hấn thừa sống thiếu chết, mặc kệ Hứa Thiệu Dương giãy dụa thể nào cũng không quan tâm. Chỉ cần vừa nghĩ tới người của Hình Chiến lại chính là miếng vãi rách mà mình đã làm vô số lần, y liền có loại khoái cảm đến biến thái, hận không thể thao chết cái cơ thể bần thủ dưới thân này ngay trên giường.

Hứa Thiệu Dương cắn môi, tưởng tượng Vương Tử Minh đang đè trên người mình thành Hình Chiến, cố nén xung động muốn phản kháng lại. Hắn biết mình nhất định phải nhẫn nại, bởi vì hắn còn chưa lấy được đá năng lượng. Vì để cho Hình Chiến yêu mình, vì có thể ở bên Hình Chiến, một chút khổ này có là cái gì? Hắn tin Hình Chiến nhất định sẽ hiểu được mình, bọn họ còn có tương lai rất dài để có thể đền bù thống khổ hiện tại...

Lúc này, dưới sự chỉ thị của Hình Duệ, Hứa Thiệu Phong đã dẫn quân đội tới bí mật theo dõi đám người chính giới phản bội kia, bao gồm cả biệt thự ở ngoại ô của Vương Tử Minh, chỉ chờ đá năng lượng xuất hiện, là có thể một lưới bắt hết bọn họ.

Hứa Thiệu Phong an bài xong, trở lại cứ điểm ở gần biệt thự của Vương Tử Minh, lại thấy hai binh lính vốn đang nghe lệnh Hứa Thiệu Dương có chút lúng túng ngồi đó mà mắt to trừng mắt nhỏ. Hứa Thiệu Dương liếc bọn họ một cái, “Bên kia đang làm gì?”

“Khụ...” Một binh lính da mặt mỏng trực tiếp đỏ mặt, “Báo cáo trưởng quan... Bọn họ đang... đang...”

Hứa Thiệu Phong không nhin được mà tăng âm lượng của máy nghe lén, lập tức, cả phòng tràn đầy tiếng rên rỉ khó nghe... Biểu tình của hắn cứng đờ, nụ cười cà lơ phất phơ trên mặt biến mất, hung hăng mà cau mày.

Sở dĩ Hứa Thiệu Phong không định gặp Hứa Thiệu Dương, là bởi vì đối phương là con riêng của cha hắn. Hắn và Hứa Thiệu Dương hơn kém nhau mười tuổi, khi Hứa Thiệu Dương được cha đưa về vẫn chỉ là một đứa bé sơ sinh cái gì cũng không hiểu, hắn còn vì thường xuyên bắt nạt em trai mà bị cha mình dạy dỗ rất nhiều lần.

Ngay khi Hứa Thiệu Phong bắt đầu coi thường em trai mình, trong nhà đột nhiên xảy ra biến cố, mẹ bệnh qua đời, cha hy sinh. Số người của Hứa gia cũng không nhiều, mấy năm nay huyết mạch của dòng chính chỉ còn có người em cùng cha khác mẹ này, Hứa Thiệu Dương trở thành người thân duy nhất của hắn trên thế giới này. Hứa Thiệu Dương muốn làm gì, cho tới bây giờ hắn chưa từng ngăn cản. Hứa Thiệu Dương muốn cái gì, hắn cho cái đó, lâu ngày liền dưỡng thành cái loại tính cách này của Hứa Thiệu Dương.

Khi tuổi tác tăng lên, chán ghét đối với người em trai này của Hứa Thiếu Phong cũng nhạt đi, mặc dù không thể nói là thích, nhưng vẫn có thể nói là giữa họ có một loại ràng buộc máu mủ. Vô luận là lúc nào, hắn cũng sẽ theo bản năng coi Hứa Thiếu Dương thành người bên mình, nếu như đối phương bị ủy khuất gì, hắn cũng sẽ thường ra tay mà đòi lại.

Hứa Thiếu Phong tắt máy nghe lén đi, bên tai lập tức yên ắng hơn rất nhiều, đồng thời trong lòng rất phức tạp, đối tượng bọn họ quản chế đang làm cái gì? Thi hành nhiệm vụ mà cũng thi hành lên tận giường mục tiêu...

Nhìn biểu tình cổ quái của binh lính, Hứa Thiếu Phong theo bản năng giải thích một câu, “Họ vốn là hôn phu của nhau.” Ngay sau đó lại tưởng tượng tới hình ảnh Hứa Thiếu Dương và Vương Tử Minh ở chung với nhau, sắc mặt của hắn trở nên kém hơn, hắn phân phó cấp dưới tiếp tục nghe lén, “Đây là nhiệm vụ của các cậu, nhưng biểu hiện bây giờ của các cậu hiển nhiên không đủ chuyên nghiệp.”

Nói xong hắn rời khỏi phòng, lưu lại hai người lính vẽ mặt đau khổ mà trừng mắt nhìn nhau. Thật lâu sau, cũng chỉ đành mở máy nghe lén một lần nữa, tiếp tục nghe lén mấy tiếng “Ừm ừm a a” không có chút dinh dưỡng nào.

Hứa Thiếu Dương mất hơn nửa ngày mới dứt no Vương Tử Minh. Hắn không để ý cơ thể khó chịu, thúc giục Vương Tử Minh cho mình nhìn đá năng lượng một chút. Vương Tử Minh cũng không có ý định lừa gạt hắn, mở ra một chiếc hộp màu đen ngay trước mặt hắn, bên trong là một viên đá tỏa ra ánh sáng xanh đậm, hình dáng khó tả, lớn chưa tới nửa bàn tay.

Đây là lần đầu tiên Hứa Thiếu Dương thấy đá năng lượng. Lúc trước toàn bộ hiểu biết về đá năng lượng của hắn đều do Vương Tử Minh miêu tả cho. Vương Tử Minh cũng chỉ nói đại khái cho hắn biết, không cần kẻ giới thiệu. Mà về đặc tính của đá năng lượng, vô luận là Vương Tử Minh của tương lai hay hiện tại, đều cũng chưa nói cho Hứa Thiếu Dương biết — một khi đá năng lượng tiếp xúc với vật sống, năng lượng bên trong sẽ điên cuồng truyền ra, cho tới khi nào năng lượng hao hết hoặc vật sống không còn chống đỡ được mà nổ tung. Khi đá năng lượng vừa được khai thác có một tầng đất bao bên ngoài để tránh cho cơ thể trực tiếp tiếp xúc với đá năng lượng, loại bỏ tầng đất này đi, lộ ra chính là ánh sáng màu xanh đậm lúc này.

“Có phải là rất đẹp không?” Gương mặt Vương Tử Minh bị ánh sáng màu xanh chiếu tới trông phá lệ yêu dã mà quý dị. Chú ý của Hứa Thiếu Dương lúc này đã bị viên đá hấp dẫn, mắt hắn chăm chú mà nhìn viên đá này, tựa như thấy được tương lai hạnh phúc của hắn và Hình Chiến.

“Lấy nó đi, nó là của em.” Thanh âm của Vương Tử Minh chậm rãi mà trầm thấp, mang theo ma lực đầu độc lòng người. Hứa Thiếu Dương không kìm lòng được mà đi tới, vươn tay về phía viên đá màu xanh tối trong hộp.

“Đừng động vào nó!”

“Ầm!” Một tiếng sấm vang, cái hộp đột nhiên bị hất rơi xuống đất, viên đá lăn xuống. Là Hứa Thiếu Phong vọt vào. Hứa Thiếu Phong muốn chờ tới khi Hứa Thiếu Dương lấy được viên đá rồi rời đi mới động thủ, nhưng trực giác nguy hiểm lại cảnh báo mãnh liệt khiến hắn không thể nào nhẫn nại được nữa, cơ thể hành động nhanh hơn cả suy nghĩ. Khi hắn phục hồi tinh thần, hắn đã bại lộ, binh lính cấp dưới cũng nổi đuôi

theo mà vào. Một là không làm, hai là làm đến tận cuối, Hứa Thiếu Phong ra lệnh cho các tiểu tổ ở đầu kia máy liên lạc, “Ra tay!”

Vào lúc Hứa Thiếu Phong xuất hiện, Vương Tử Minh đã nhanh chóng lui về phía sau. Không biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy tên Satan ngăn chặn bọn họ, sau đó chỉ thấy Vương Tử Minh giơ súng về phía Hứa Thiếu Dương, bóp cò không chút do dự. Hứa Thiếu Dương chật vật tránh né, súng laze bắn ra vô số lỗ nhỏ trên mặt đất xung quanh hắn.

Mất thấy Satan sắp không phòng ngự được nữa, Vương Tử Minh buông tha cái ý tưởng giết kẻ phản bội mê người này, lập tức lên cơ giáp. Những người khác cũng phản ứng rất nhanh, cũng gọi cơ giáp ra, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước. Vương Tử Minh điều khiển cơ giáp tiến hành bắn phá chỗ mặt đất xung quanh đá năng lượng, dưới sóng xung kích mãnh liệt, viên đá nổ tung trong nháy mắt!

“Oanh—!” Cả ngôi biệt thự bị san thành đất bằng, sóng trùng kích lan ra bốn phía, phá hủy tất cả các công trình xây dựng xung quanh trong vòng một trăm mét, vòng ngoài cũng bị ảnh hưởng, cũng may nơi này là ngoại ô, dân số không quá nhiều.

Vương Tử Minh dựa vào năng lượng của sóng trùng kích mà bay lên trời. Rất nhanh có vài chiếc cơ giáp đuổi sát theo. Hứa Thiếu Phong không ở trong số đó, lúc này hắn đang điều khiển cơ giáp điên cuồng đào bới đồng cỏ nát kia, bởi vì Hứa Thiếu Dương vẫn còn ở phía dưới!

Hứa Thiếu Dương căn bản còn chưa kịp lên cơ giáp. Cơ thể con người vô cùng nhỏ bé so với vụ nổ, có lẽ người có thể chất đạt tới cấp S mới có thể sống sót, nhưng Hứa Thiếu Dương làm sao có thể có cấp S? Hắn ngay cả cấp A cũng chưa tới! Cho nên khi Hứa Thiếu Phong đào ra Hứa Thiếu Dương từ trong đồng cỏ nát, đã không còn kịp nữa.

Hứa Thiếu Phong ôm thi thể của Hứa Thiếu Dương mà đứng yên thật lâu, cho đến khi cấp dưới báo cáo với hắn, “Trưởng quan! Vương Tử Minh đã tự bạo! Hai chiếc cơ giáp ở gần bị phá hủy, người điều khiển đã hy sinh...”

“Ừ.” Hứa Thiếu Phong phát hiện ra giọng nói của mình khàn đặc khác với ngày thường, “Thu đội.” Lưu lại các binh lính ở lại thu thập, hắn lặng yên không một tiếng động mà đi xa khỏi đám người...

Lần hành động này trừ bên Vương Tử Minh ra, các đội khác đều vô cùng thuận lợi, thậm chí còn lục soát được mấy viên đá năng lượng. Liên minh lấy được tình báo từ trong miệng đám người Vương Thao, bao gồm cả tin tức về kẻ sống lại kia. Bộ tộc Satan thật sự có một nhân viên nghiên cứu có được ký ức trong tương lai, cho nên mới có thể cải thiện kỹ thuật bước nhảy không gian trong mấy năm ngắn ngủi như vậy. Đồng thời, dưới sự dẫn đường của Hứa Thiếu Dương, họ cũng bắt đầu hoài nghi thân phận của Cố Khâm, có điều lại không ngờ tới còn có một Hình Chiến. Cũng may những nhân vật trọng yếu đều là do Nguyên soái tự mình xét hỏi. Sau khi xử bắn đám người phản bội này, bí mật về người sống lại cũng không còn gây thêm phiền toái gì nữa.

Lợi dụng lần hành động này, Hình Duệ như sấm rền gió cuốn mà dọn sạch vài sĩ quan cấu kết với chính giới trong quân đội. Có điều không có con cá lớn Mendel kia, còn dư lại đều là những kẻ không làm ra trò trống gì. Đương nhiên, nếu như lại để cho họ phát triển thêm mấy năm nữa, đó cũng là tai họa ngầm không thể

coi thường.

Mất đi đồng minh bên con người, Satan không nhằm vào riêng nơi đóng quân của Thương Lang như trước nữa, mà tiến hành tập kích trận tuyến của Liên minh Nhân loại trên diện rộng, từ quân khu Đệ Nhất cho tới quân khu Đệ Tứ đều có thể thấy bóng dáng của Satan. Mặc dù đã có đề phòng nên không tạo thành tổn thất quá lớn, mỗi lần Satan phái binh ra cũng không quá nhiều, thế nhưng loại hành động này vẫn khiến cho Liên minh Nhân loại như có thứ gì đó nghẹn lại tại cổ họng. Hơn nữa một khi kỹ thuật nhảy không gian của Satan được nâng cao, Liên minh sẽ rơi vào tình thế nguy hiểm, cho nên việc giải quyết tình cầu chứa loại đá năng lượng kia nhanh chóng được ưu tiên lên hàng đầu.

Cao tầng quân đội tổ chức một cuộc họp, trong đó, Hình Chiến và Cố Khâm cũng được yêu cầu tham gia. Mấy phút trước khi cuộc họp bắt đầu, vẫn còn vài vị chưa đăng nhập, Cố Khâm liền hàn huyên mấy câu với Hình Chiến, “Nghe nói Hứa Thiếu Dương chết.” Sau khi cơ giáp Chiến Thần được bảo dưỡng xong, Hình Chiến đã trở lại nơi đóng quân của mình, “Hơn nữa trước khi chết còn gọi tên anh.”

“...Em nghe ai nói?” Gương mặt tê liệt của Hình Chiến hiếm khi xuất hiện vết rách.

Cố Khâm nhướn mày, “Nếu không thì tại sao vừa kết thúc nhiệm vụ Hứa Thiếu Phong lại lập tức chạy đến tìm anh đánh cận chiến? Trên mạng đã sớm lưu truyền rất nhiều phiên bản, nhất là sau khi biết được Hứa Thiếu Phong là anh của Hứa Thiếu Dương.”

“Hứa Thiếu Phong tìm anh, là bởi vì anh là người giao nhiệm vụ đó cho Cố Khâm. Tình cảm của hắn ta đối với Hứa Thiếu Dương không sâu đậm như anh em ruột bình thường, hắn chẳng qua là cần phát tiết mà thôi, cũng sẽ không xoắn suất về chuyện này quá lâu.” Hình Chiến nghiêm túc giải thích.

Cố Khâm trừng mắt với y, “Đúng thế, đương nhiên là em biết anh không phải tra nam trong miệng họ, cũng không bắt cá hai tay, càng không vướng vào tam giác tình yêu cấm sừng Vương Tử Minh.”

“...” Hình Chiến mặt không đổi sắc mà nghĩ, chẳng lẽ là vì gần đây không có nhiệm vụ gì, những binh lính kia mới bắt đầu nhàn đến đau trứng? Xem ra y hẳn nên điều chỉnh tăng thêm lượng huấn luyện, họ mới sẽ không vì cả ngày không có việc làm mà đi bát quái.

Đột nhiên, thanh âm của Hình Duệ cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ, “Người đã tới đủ rồi, bắt đầu đi. Nội dung họp bàn hôm nay liên quan tới giải quyết hành tinh có đá năng lượng kia như thế nào, mọi người nêu ý kiến của bản thân đi.”

Với hội nghị ở cấp bậc này thật ra hai người Cố Khâm không có tư cách tham gia, có điều e rằng cuối cùng nhiệm vụ này sẽ rơi xuống trên người họ, cho nên họ cũng xuất hiện tại đây. Hai người từ đầu tới cuối chỉ ngồi yên nghe, không phát biểu ý kiến, cũng không có ai hỏi ý kiến của họ.

Những sĩ quan trong cao tầng quân đội đều nhất trí lợi dụng đá năng lượng họ lấy được lần này để thực hiện bước nhảy không gian, sau đó phá hủy hành tinh có chứa đá năng lượng kia. Dù sao nơi đó cũng là hậu phương của Satan, nếu chờ tới lúc quân Liên minh đánh tới đó, sợ rằng kỹ thuật nhảy không gian đã sớm hoàn thiện. Mà nếu sử dụng bước nhảy không gian vậy thì số lượng binh lính có thể mang theo sẽ không

nhiều, việc chiếm lấy hành tinh kia hiển nhiên không thể thực hiện, chỉ có thể lựa chọn hủy diệt nó.

Việc làm thế nào để phá hủy nó cũng là một vấn đề. Theo như tình báo, bề mặt hành tinh này gần như đều bị đá năng lượng bao trùm. Nếu như kích nổ trung tâm của hành tinh, vậy khi cả hành tinh bị hủy diệt sẽ tạo ra năng lượng lớn không kém gì một vụ nổ siêu tân tinh.

Trình tự của nhiệm vụ rất đơn giản, lợi dụng bước nhảy không gian tìm tới mục tiêu nhiệm vụ, xâm nhập vào tâm của hành tinh thả thiết bị nổ hẹn giờ, sử dụng bước nhảy không gian trở lại trước khi nó phát nổ. Nhưng muốn làm như vậy thì lại không dễ dàng như thế. Sau khi quét sạch đám Vương Thao, Satan nhất định sẽ có đề phòng, hơn nữa với tầm quan trọng của hành tinh này, binh lực canh gác xung quanh nó sẽ rất nhiều. Mà binh lực thi hành nhiệm vụ lần này lại có hạn, Liên minh căn bản không biết gì về hành tinh ấy, muốn tìm ra vị trí thích hợp để tác động tới phần tâm hành tinh sẽ tốn rất nhiều thời gian, chưa nói tới việc này cần phải thực hiện dưới sự bao vây tấn công của quân Satan, đây quả thực là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành.

Thế nhưng, đây là biện pháp duy nhất, trừ việc chọn người thích hợp, chuẩn bị cho giai đoạn trước ra, Liên minh không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Trong lúc nhất thời, tất cả những người tham gia cuộc họp đều đặt ánh mắt lên người hai vị Thượng tá trẻ tuổi. Thực lực của hai người họ đã quá rõ ràng, có lúc thậm chí những lão tướng quân này cũng tự than thở không bằng họ. Vào trước khi cuộc họp bắt đầu, mọi người đều đã ngầm hiểu với nhau, sẽ do bọn họ dẫn đội đi hoàn thành nhiệm vụ gần như không thể nào hoàn thành này.

Cuối cùng Hình Duệ mở miệng, “Hình Chiến, Cố Khâm, tôi nghĩ các cậu hẳn đã biết nguyên nhân các cậu có thể tham gia cuộc họp lần này. Nếu như nhiệm vụ này có thể thuận lợi hoàn thành, quân đội quyết định sẽ thăng các cậu lên quân hàm Thiếu tướng, các cậu sẽ cùng nhau trở thành Tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử Liên minh.”

87. Chương 87: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Hình Chiến cùng Cố Khâm nhìn nhau, rồi hai người chỉ gật đầu một cái, không thể hiện ra bất kỳ thái độ hưng phấn hay kích động gì. Đây chính là vinh dự không gì sánh kịp, danh lưu ngàn năm, thế nhưng lại không có bất kỳ hấp dẫn gì trong mắt hai vị Tướng quân đã sống lại này. Nhưng bọn họ không chút do dự mà nhận nhiệm vụ này, không liên quan tới chiến công hay địa vị, chỉ do đó là một phần trách nhiệm của họ mà thôi.

Hai người chỉ huy đội đã gật đầu, vậy tiếp theo sẽ là chọn ra một tiểu đội tinh anh. Cuối cùng cao tầng của quân đội quyết định công khai tuyển người ở toàn quân khu, để mọi người tự nguyện ghi danh, sau đó sẽ sàng lọc ra người thích hợp từ đó.

Sau khi hội nghị kết thúc, Hình Chiến gọi Cố Khâm lại, vẫn dùng gương mặt nghiêm túc đứng đắn mà nói, “Chúng ta kết hôn đi.”

“A?” Cố Khâm không dám tin mà xoa xoa lỗ tai mình, Hình Chiến đây là đang cầu hôn hắn? “Đây... Cái này cũng quá đột ngột...”

“Chúng ta đi đăng ký trước, chờ nhiệm vụ lần này kết thúc thì cử hành hôn lễ.” Hình Chiến dùng giọng điệu “cứ quyết định như vậy đi.” mà nói.

“Nhưng sao lại đột ngột như vậy?” Cố Khâm cũng không hiểu Hình Chiến đang nghĩ gì. Hắn vốn cho là phải đợi chiến sự chuyển biến tốt hơn rồi mới nghĩ tới vấn đề kết hôn, dù thế nào cũng không nên chọn vào giờ phút quan trọng này. Hắn cũng không cho là Hình Chiến lo lắng rằng nhiệm vụ quá nguy hiểm, mới muốn đăng ký với mình trước, để dù có hy sinh cũng không có gì tiếc nuối.

“...” Hình Chiến nhìn người yêu mình một cái thật sâu, trẻ tuổi, anh tuấn, phong độ vô cùng, thực lực mạnh mẽ, hấp dẫn vô số ánh mắt. Hình Chiến vẫn luôn cảm giác thấy có mối nguy cơ đe dọa, hơn nữa cảm giác này càng ngày càng trở nên mãnh liệt hơn, mãnh liệt đến mức chỉ cần thấy Cố Khâm nở nụ cười với người khác, y liền muốn khóa đối phương lại ở một thế giới chỉ có một mình y. Y đã vô số lần ảo não, tại sao tính cách của Cố Khâm lại không lạnh lùng giống như mình, hoặc là mặt luôn không có biểu tình, nếu như vậy thì người mơ ước đối phương nhất định sẽ ít đi rất nhiều.

Sau khi trở lại từ nhiệm vụ này, Cố Khâm lập tức sẽ trở thành Tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử Liên minh, đến lúc đó sẽ lại có bao nhiêu người bày tỏ ái mộ với hắn, lại sẽ có bao nhiêu đôi mắt hận không thể dán trên người hắn không bao giờ muốn buông? Cho nên Hình Chiến quyết định phải ngay lập tức đính hôn nhân tên mình lên Cố Khâm, tuyên cáo quyền sở hữu Cố Khâm cho toàn thế giới biết. Chẳng qua những lời này Hình Chiến nghĩ không cần phải giải thích cho Cố Khâm nghe, y tin rằng Cố Khâm nhất định sẽ đáp ứng mình.

Hình Chiến không giải thích, nhưng bộ dạng thì kia hiển nhiên là đã quyết định xong. Nếu đối phương đã mở miệng nói, Cố Khâm cũng không nghĩ tới việc cự tuyệt, dù sao Hình Chiến cũng là người hắn nhận định muốn chung sống cả đời, kết hôn sớm kết hôn muộn đều giống nhau. Chẳng qua hắn không ngờ tới, với cái loại tính cách trầm lặng như Hình Chiến, nhìn qua hắn phải là bên tương đối trì độn hoặc là bị động về mặt tình cảm, tại sao tỏ tình trước là y, nói làm tình với nhau trước cũng là y, mà hôm nay cầu hôn trước lại vẫn là y? Chẳng lẽ là bởi vì trong đoạn tình cảm này, Hình Chiến yêu nhiều hơn hắn?

Nghĩ tới đây, Cố Khâm bỗng nhiên có chút áy náy, “Được rồi, lúc nào? Chúng ta đi đâu ghi danh?” Hành tinh có người ở gần nhất cũng phải mất năm ngày đi đường, trở về tinh cầu thủ đô thì lại càng không thể, cả đi cả về phải mất tới một hai tháng.

“Trên mạng cũng có chỗ đăng ký. Bây giờ chúng ta đi luôn.” Hình Chiến trả lời.

“Bây giờ? Nếu không để em đi qua nơi đóng quân của anh trước đã?” Cố Khâm lúc này lại hiểu thêm hơn về trình độ bức bách của Hình Chiến. Chỉ thấy Hình Chiến không nói lời nào, cứ lẳng lặng nhìn hắn, khiến cho Cố Khâm có cảm giác tội lỗi giống như mình đã bắt nạt đối phương vậy. Vì thế hắn thỏa hiệp một lần nữa, “Được rồi, chúng ta gặp nhau tại quảng trường trung tâm đi.”

Cất đứt liên lạc, Cố Khâm ngây ngẩn ngồi trên ghế một hồi, hắn cứ như vậy mà chuẩn bị đi kết hôn? Tại sao lại có cảm giác đặc biệt không chân thật như vậy... Hắn theo bản năng đè lên ngực, tìm đập thành thịch khấn trương vô cùng, nhanh hơn bình thường rất nhiều. Hình Chiến cũng thật là, không biết cho mình một chút thời gian để làm chuẩn bị tâm lý sao?

Cố Khâm ngồi trong chốc lát, lại gọi Diệp Phi Dương tới phân phó vài câu, sau đó mới chậm rãi đứng dậy đăng nhập vào mạng giả lập. Khi Cố Khâm tới quảng trường trung tâm, vừa nhìn một cái liền thấy được Hình Chiến. Hình Chiến hiếm có mà không mặc quân trang, trên người mặc quần áo thường nhưng cũng che không nổi khí phách của quân nhân, hơn nữa y cũng không che giấu bề ngoài của mình, khiến cho không ít người liên tục đưa mắt nhìn chăm chú về phía y, nhưng lại bị vẻ mặt lạnh lùng của y cùng với khí thế áp bách mười phần khiến cho họ không dám tiến lên, bởi thế mà bên cạnh y gần như không có ai dám tới gần.

Cảm giác thấy ánh mắt của Cố Khâm, Hình Chiến rất nhanh đã thấy được hắn, chân mày vốn đang hơi cau lại bỗng lỏng ra, ánh mắt quá mức lạnh lùng cũng mềm mại xuống. Cố Khâm cong khóe môi, bước về phía y. Đột nhiên có một cô bé ngăn lại trước hắn, “Anh! Hôm nay là lễ tình nhân đó! Anh mua một bông hoa cho người yêu anh đi!” Bởi vì trên mạng giả lập có rất nhiều vật không thể mang ra ngoài thế giới thực được, cho nên giá tiền của những vật phẩm giả tưởng này cũng rẻ hơn so với bình thường nhiều, có vài người còn chuyên môn đăng nhập lên mạng giả lập để hưởng thụ cuộc sống.

Hóa ra hôm nay là lễ tình nhân? Cố Khâm nhìn Hình Chiến còn đang đứng tại chỗ nhìn mình, khẽ cười một tiếng mà rút một bông hoa hồng ra từ giỏ hoa của bé gái, trả tiền, sau đó sải bước đi qua, đưa bông hoa tới trước mặt Hình Chiến, “Lễ tình nhân vui vẻ.”

Hành động này của Cố Khâm khiến cho vô số người trợn mắt, vừa mới nãy cũng đã có người gan lớn tiến tới bắt chuyện với Hình Chiến, nhưng còn chưa kịp nói một câu, còn cách xa y bốn năm bước đã bị khí tràng mạnh mẽ kia khiến cho cả người cứng ngắc, thậm chí hai chân mềm nhũn mà trực tiếp quỵ xuống. Mà người thanh niên trước mặt này lại còn dám trêu chọc y?

Có điều bọn họ đã định trước là phải mở rộng tầm mắt. Hình Chiến nhận lấy hoa hồng từ trong tay Cố Khâm, bẻ ngắn bớt cành, sau đó cắm bông hoa vào trong túi áo mình, tiếp đó vẫy vẫy tay với cô bé kia. Cô bé kia lập tức chạy tới, “Anh, mua bông hoa đi!”

Hình Chiến nhìn lướt qua giỏ, cúi người ôm lấy tất cả hoa hồng, nhét hết vào trong ngực Cố Khâm, hôn lên môi Cố Khâm một cái, “Lễ tình nhân vui vẻ.” Y trả tiền, sau đó kéo Cố Khâm rời khỏi quảng trường, lưu lại một đám quần chúng vây xem cảm đã rơi đầy đất.

Tìm được nơi đăng ký kết hôn trên mạng giả lập, nơi này cũng không có nhiều người, bởi vì mọi người thích tới nơi đăng ký ngoài đời thực hơn. Chỉ có những người ở hai nơi xa cách, lại cần phải vội kết hôn mới sẽ chọn mạng giả lập, dù sao thì nhìn qua mạng giả lập cũng tương đối không đáng tin.

“Xin chào! Hai vị đẹp trai này tới đăng ký sao?” Anh chàng nơi đăng ký nhiệt tình giới thiệu, “Rất đơn giản thôi, chỉ cần cùng đặt bàn tay của hai người vào chỗ này, hệ thống sẽ quét thân phận của các anh, cũng sẽ tự động làm thủ tục ghi danh. Giấy kết hôn của các anh sẽ được gửi qua bưu điện tới nhà các anh, nếu như hai người muốn đổi địa chỉ thì hãy nói rõ ngay lúc này, sau khi đăng ký thành công tin tức thông báo sẽ được gửi tới cho những người thân ruột thịt của hai người, nếu như không cần gửi thì xin hãy nói trước cho tôi. Chúc hai anh chung sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long nha!”

“Cám ơn.” Cố Khâm híp mắt cười, sau đó cùng Hình Chiến đặt tay lên màn hình trước mặt, cho tới khi hệ thống thông báo đã xử lý thành công. Rất nhanh, Hình Duệ và Chung Vân Tu ở tỉnh cầu thủ đô xa xôi, còn có cả Cố Hoảng đang bận rộn, đều nhận được tin hai người đã kết hôn.

Anh chàng kia sờ cằm đưa mắt nhìn bọn họ rồi đi, “Kỳ quái, hai cái tên này sao quen tai như vậy?” Anh ta chỉ có thể nhìn được thông tin cơ bản của hai người, có điều chỉ vậy là đủ rồi. Anh ta nhìn lướt qua tài liệu của họ, đột ngột vỗ bàn đứng lên, “Cái đêch! Hóa ra chính là họ?!”

Hai người rời đi không bao lâu, Hình Chiến liền nhận được yêu cầu nói chuyện của Chung Vân Tu, “Có chuyện gì thế? Hai đứa không nói một lời đã trực tiếp đi đăng ký kết hôn?!” Chung Vân Tu hết sức khiếp sợ, “Hơn nữa lại còn là đăng ký trên mạng? Tại sao lại vội vã như vậy? Không thể xin nghỉ rồi về nói sao? Tính tổng lại số ngày nghỉ trong ba năm này đủ để hai đứa nghỉ chứ? Đây là chủ ý của ai?”

“Con.” Hình Chiến kéo tay Cố Khâm gật đầu thừa nhận.

Chung Vân Tu bắt đầu nhìn con trai mình, “Chiến Chiến, như vậy quá ủy khuất cho Cố Khâm, Tướng quân Cố Hoàng hẳn cũng không biết chuyện này đúng không? Bây giờ các con lập tức xin nghỉ cho ba, trở lại chuẩn bị cho hôn lễ!”

“Chú, gần đây chúng cháu có một nhiệm vụ, hôn lễ ít nhất cũng phải đợi tới khi nhiệm vụ của chúng cháu kết thúc mới có thể tiến hành được.” Cố Khâm giải thích.

“Con còn gọi ba là chú?” Chung Vân Tu thở dài.

“Khụ...” Cố Khâm do dự một chút, “Ba...”

“Ừ!” Chung Vân Tu cười đáp, nhưng sau đó lại nhảy bén bắt được điểm chính, “Nhiệm vụ gì? Các con vội vàng đăng ký như vậy cũng là vì nhiệm vụ đó?” Hắn trong lòng cả kinh, lập tức khẩn trương lên, “Là nhiệm vụ phá hủy hành tinh quặng đó? Nó thật sự nguy hiểm như thế, đến mức các con lo lắng không về được, nên mới đăng ký kết hôn trước khi thực hiện nhiệm vụ?” Ba năm trước Chung Vân Tu cũng từng hỏi qua Hình Chiến bọn họ định bao giờ kết hôn, Hình Chiến cũng không trả lời cho hắn biết, bây giờ điện thoại cũng không gọi cho hắn đã kéo Cố Khâm đi đăng ký, như vậy có thể không khiến cho người ta hoài nghi sao?

“Không phải.” Hình Chiến hết sức dứt khoát phủ nhận suy đoán của hắn, thế nhưng lại không tiếp tục giải thích. Cố Khâm thì lại muốn an ủi Chung Vân Tu, có điều hắn bản thân cũng không biết Hình Chiến sao lại vội vã như thế, cho nên không thể làm gì khác hơn là giữ yên lặng.

Tiếp đó Hình Duệ cũng liên lạc tới, hắn có chung suy nghĩ với Chung Vân Tu, “Các con vội vàng đi đăng ký như vậy là bởi vì nhiệm vụ lần này sao? Cha hy vọng các con coi tính mạng là hàng đầu. Nếu như các con cho rằng không thể hoàn thành, phải lập tức dừng bước nhảy không gian để trở lại, bởi nếu không thể phá hủy tinh cầu, lại còn phải để mạng lại, quả thực không đáng giá. Các con vô cùng trọng yếu đối với Liên minh, nếu như không thể nào phá hủy hành tinh ấy, như vậy các con sẽ trở thành chủ lực trong tương lai. Cho nên, tuyệt đối không được nghỉ bậy bạ!”

Sau đó còn có cả nghi ngờ của Cố Hoàng, cũng cho rằng hai người là đang lo lắng cho nhiệm vụ, mà Hình Chiến ngoại trừ một câu trả lời “Không phải” ra, lại không giải thích gì, khiến cho mấy vị phụ huynh đều không hiểu gì cả.

Cuối cùng, Cố Khâm không thể không ra mặt, “Chúng con đăng ký kết hôn là chuyện tốt, mọi người không chúc phúc thì thôi sao lại còn nghi thần nghi quỷ như thế? Chúng con chỉ là muốn ổn định mà thôi, không có nguyên nhân đặc biệt gì.”

“Chỉ mong là như vậy. Vậy các con phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi trở lại, sau đó lập tức cử hành hôn lễ!” Chung Vân Tu quyết định, “Còn nữa, những thứ khác đã chuẩn bị chưa? Ví dụ như nhẫn?”

“Cái này...” Cố Khâm có chút lúng túng, hẳn có thể chuẩn bị cái gì, nói cho cùng hẳn cũng là một trong những người không biết gì, Hình Chiến nói muốn đăng ký, hẳn liền theo đối phương, giờ cảm thấy như vậy lại có chút lỗ mãng mà qua loa.

“Nhẫn con có.” Hình Chiến nhìn về phía Cố Khâm, “Chờ lần sau chúng ta gặp mặt anh đưa cho em.”

Thật vất vả mới trấn an xong ba vị phụ huynh, hai người cũng không còn tâm tư gì tiếp tục nói chuyện ở trên mạng. Hình Chiến thoát khỏi mạng giả lập, chạy thẳng tới chỗ đóng quân của Thương Lang, lấy nhẫn ra. Nhẫn được làm bằng một loại hợp kim hết sức cứng rắn, phía trên không có hoa văn, chỉ có tên hai người được khắc ở phía bên trong.

Hình Chiến không thể chờ được nữa mà đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út của Cố Khâm, hài lòng mỉm cười, “Em là của anh.”

Cố Khâm cũng đeo nhẫn lên cho Hình Chiến, đan ngón tay với Hình Chiến, không cam lòng mà đáp lại, “Anh cũng là của em!”

Lúc này, trên các diễn đàn đã bắt đầu lan truyền tin tức hai vị sĩ quan trẻ tuổi đã đăng ký kết hôn. Mới đầu mọi người cũng không thể nào tin được, dù sao thì bọn họ vẫn còn ở tại đơn vị của riêng mình, cũng không có dấu hiệu gì xin nghỉ dài hạn để kết hôn, tại sao lại lựa chọn lúc này để đăng ký? Nhưng khi bọn họ thấy trên tay hai vị trưởng quan lại nhiều thêm một chiếc nhẫn, họ không thể không tin nữa — trưởng quan lại cứ âm thầm như vậy mà kết hôn rồi!

Ngay lúc các binh lính chuẩn bị tụ tập lại đòi bọn họ mời khách, thì lại nhận được thông báo liên quan tới việc tuyển chọn một chiến đội tinh anh từ Liên minh. Liên minh cũng không nói rõ ràng tình huống của hành tinh quặng, chỉ công bố ra ngoài rằng nhiệm vụ này hết sức nguy hiểm, cứu tử nhất sinh, dĩ nhiên, nguy hiểm cũng đi đôi với cơ hội. Nếu như có thể hoàn thành nhiệm vụ mà sống sót trở về, đó đúng là một vinh dự lớn lao. Mà người dẫn đội lần này lại chính là Hình Chiến và Cố Khâm.

Điều này không khỏi làm cho các binh lính nghĩ tới chuyện hai người đột ngột đi đăng ký kết hôn trên mạng này, chẳng lẽ nhiệm vụ lần này lại nguy hiểm như thế, ngay cả hai vị trưởng quan đều lo rằng mình không về được, cho nên đi đăng ký trước? Các binh lính vốn nghe đến tên bọn họ liền chạy theo như vịt, lúc này lại tỉnh táo trở lại. Hình Chiến và Cố Khâm gần như đã trở thành thần thoại bất bại trong quân đội, nếu như ngay cả họ cũng không nắm chắc, có thể thấy nhiệm vụ lần này nguy hiểm đến thế nào.

Nhưng là cho dù như vậy, người ghi danh cũng không ít đi, nhất là binh lính cấp dưới của hai người, gần như tất cả đều đăng ký. Sau một đoạn thời gian tuyển chọn, quân đội cuối cùng cũng tập hợp được một

chiếc đội tinh anh, đưa nhóm tinh anh từ khắp trời nam đất bắc tới một chỗ. Hình Chiến và Cố Khâm cũng tạm thời gác lại công việc với chiến đội của riêng mình, bắt đầu tập trung vào nhiệm vụ lần này. Trong danh sách thành viên ấy, họ phát hiện rất nhiều cái tên quen thuộc, Alvin, Roger, Hứa Thiếu Phong, Niên Lăng Húc, Mạch Phần, Mạch Phiến,...

88. Chương 88: Chuẩn Bị Trước Trận Chiến

“Cố Khâm! Hình Chiến!” Alvin đeo trên vai quân hàm Thiếu tá, vừa thấy được hai người lập tức không nhẹ không nặng mà đánh một quyền lên ngực Cố Khâm, “Các cậu cũng quá đáng thật đấy! Ngay cả kết hôn mà cũng không cho tôi biết, có còn coi tôi là bạn không vậy! Tôi nói cho hai người biết, đừng có mong tôi quà mừng kết hôn của tôi nhé!”

Lúc trước khi biết được hai người bí mật đi đăng ký kết hôn, đám Alvin đều lần lượt gửi tin nhắn tới hoặc mắng họ một trận hoặc gửi lời chúc phúc, nhưng sau đó bởi vì bận tham gia lần khảo hạch chiến đội tinh nhuệ này, lại có một thời gian không liên lạc, tính ra, họ đã bốn năm không gặp nhau, hiện tại lại tụ họp lại đương nhiên khiến cho họ hết sức kích động.

“Xin lỗi, khi nào tổ chức hôn lễ nhất định sẽ thông báo cho mọi người.” Cố Khâm cảm khái mà nhìn một lượt những người bạn mấy năm trước vẫn còn là quân giáo sinh chưa hết ngây ngô, hôm nay họ đã bớt đi những ngốc nghếch và thiếu suy nghĩ năm đó, trở nên thành thục ổn trọng, đa số cũng đã đạt được quân hàm Thiếu tá.

“Tôi nhất định sẽ đi! Quà tôi cũng đã chuẩn bị xong rồi!” Sùng bái của Roger đối với Cố Khâm cũng không vì thời gian mà giảm bớt đi chút nào.

“Tặng quà gì chứ! Đã bảo là phải ở chung một phe cảnh cáo họ một phen cơ mà? Cái tên phản bội này!” Alvin bất mãn mà trợn mắt nhìn hắn một cái, vốn còn muốn biểu hiện mình cảm tức tới mức nào, để xem xem hai người họ có thể biểu hiện ra biểu tình không biết làm thế nào không. Ừm, cái mặt không cảm xúc kia của Hình Chiến thì thôi đi, ít nhất Cố Khâm vẫn có thể trông đợi được.

Từ ngày biết họ cho tới nay, bọn họ vẫn luôn là đáng vẻ không sợ trời không sợ đất, rõ ràng là bằng tuổi bọn họ, thậm chí còn nhỏ tuổi hơn vài người, nhưng ở trước mặt hai người họ lại luôn có cảm giác mình mới là tiểu bối, bây giờ nghĩ lại vẫn còn có chút chút khó chịu! Thật vất vả mới nắm được cơ hội hiếm có, nhưng còn chưa tóm chặt, đã bị Roger khiến cho rối tung. Bị Alvin trừng cho một cái, Roger chột dạ mà rụt cổ lại.

“Lúc nào đấu một trận, thắng thì tha thứ cho hai cậu.” Niên Lăng Húc trái lại lại dứt khoát. Ánh mắt của cô nàng cuồng chiến đấu này quét tới quét lui giữa Cố Khâm và Hình Chiến, mặc dù biết bản thân không có bất kỳ phần thắng nào, nhưng cũng vẫn không chút nào ảnh hưởng tới chiến ý đang thiêu đốt hừng hực của cô.

“Muốn đánh nhau đừng quên bọn tôi nha!” Mạch Phần, Mạch Phiến cười híp mắt đồng thanh, “Nói trước là hai chọi một nha! Hai người chúng tôi đấu với một người các cậu!”

Các binh lính thuộc chiến đội Thương Lang, Chiến Thần ở một bên đều mang theo thần sắc phức tạp mà

nhìn đám người này. Trời ơi! Lại có người dám khiêu chiến trưởng quan! Đây là suy nghĩ bế tắc đến mức nào đây!

“Được rồi, đừng quên là chúng ta còn có nhiệm vụ nữa. Muốn nói chuyện cũ hoặc là đánh nhau thì chờ nhiệm vụ kết thúc rồi nói sau.” Mắt thấy bên này đã sắp bị đám lính tinh nhuệ muốn hóng náo nhiệt bao vây, Hứa Thiệu Phong mở miệng. Từ sau khi Hứa Thiệu Dương chết, hắn giống như đã biết thành một người khác, tác phong lưu manh thu liễm đến không còn một mảnh, càng ngày càng có dáng vẻ trầm ổn nên có của một vị sĩ quan. Trải qua tích lũy chiến công của mấy năm này cùng với chiến dịch tiêu diệt đám người Vương Tử Minh lúc trước, hắn đã có quân hàm Thượng tá, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này trở lại hắn sẽ trở thành Thiếu tướng, chỉ tiếc danh tiếng của hắn nhất định sẽ bị hai tên yêu nghiệt này lấn át.

Thấy Hứa Thiệu Phong lên tiếng, Hình Chiến và Cố Khâm lúc này mới bắt đầu chỉnh đốn đội ngũ.

Số người của chiến đội tinh nhuệ lần này không nhiều không ít, vừa vặn một nghìn, còn không nhiều bằng binh lực của một Thiếu tá. Hành tinh quặng kia có thể coi là trọng địa của bộ tộc Satan, nhất định có trọng binh canh giữ, hơn nữa hành tinh này nằm ở nơi hậu phương của Satan, một khi họ bắt đầu công kích, sẽ lập tức phải đối mặt với viện quân không ngừng kéo tới của Satan, chỉ đưa tới một nghìn người căn bản là để chịu chết, lại còn phải hoàn thành nhiệm vụ phá hủy hành tinh quặng, thấy thế nào cũng là không thể.

Chẳng qua là lần chiến dịch này, thời điểm không có tác dụng, ưu thế về vị trí và binh lực thì toàn bộ bị nắm trong tay bộ tộc Satan. Cho dù Liên minh có dùng hết toàn bộ đá năng lượng có được hiện tại dùng vào việc vận chuyển quân đội thì cũng không có biện pháp tăng thêm phần thắng, ngược lại đội ngũ càng lớn lại sẽ càng khiến cho nhiều binh lính tinh nhuệ hy sinh hơn, không bằng phái ra nhiều máy bay không người lái quân thí mạng cho những binh lính này thì hơn. Cho nên, một nghìn binh lực này cũng là số lượng mà cao tầng quân đội đưa ra sau khi đã suy nghĩ bàn bạc kỹ càng.

Trước khi bắt đầu nhiệm vụ chiến đội tinh nhuệ này có một tháng để làm quen và phối hợp. Trong một tháng này họ sẽ tiến hành huấn luyện hoàn toàn khép kín, cắt đứt tất cả liên lạc tin tức với bên ngoài, cũng là để phòng ngừa vạn nhất, dù sao thì họ cũng không biết trong quân còn sót lại bao nhiêu người phản bội. Mặc dù tin tức Liên minh giống trống khua chiêng mà tuyển chọn lính tinh nhuệ chuẩn bị thực hiện một nhiệm vụ nguy hiểm nào đó đã sớm khiến khắp nơi ồn ào sôi sục, nếu thực sự có giá trị, Satan hẳn cũng đã nhận được tin tức, chỉ là có điều bọn họ sẽ không biết nơi Liên minh Nhân loại muốn đánh tới là nơi nào, mà cho dù đoán được, sợ rằng họ cũng sẽ tự phụ mà cho rằng con người đây là đi tìm đường chết.

Sau khi chiến đội tinh nhuệ tập trung, chuyện đầu tiên cần làm chính là công bố nội dung nhiệm vụ. Nhiệm vụ gian nan hơn so với tưởng tượng của mọi người nhiều, cái từ “Cửu tử nhất sinh” này sợ rằng cũng không đủ để hình dung độ khó khăn của nó. Cũng khó trách Liên minh sẽ lại đưa ra phần thưởng cao như vậy — Nếu như có thể sống sót trở về, sĩ quan cấp tá thăng lên một bậc, sĩ quan cấp úy trực tiếp thăng lên Thiếu tá, còn thấp hơn, thì binh lính có thể coi là tinh nhuệ hiển nhiên là không có binh lính cấp bậc khác. Nếu như không phải mọi người biết được rằng hai sĩ quan dẫn đội lần này, một người là con Nguyên soái, một người là con Thượng tướng, thêm vào đó nếu quả thật là đi chịu chết, Liên minh nhất định sẽ không lựa chọn bọn họ, bằng không sẽ không có một ai tin tưởng rằng nhiệm vụ lần này còn có một cơ hội hoàn thành.

Sau khi biết nội dung nhiệm vụ, Liên minh lại cho những binh lính tinh nhuệ này một cơ hội lựa chọn rút lui cuối cùng, dù sao thì nhiệm vụ này cũng quả thực khó mà khiến cho người ta thấy được hy vọng hoàn thành. Chẳng qua là trải qua cả đêm cân nhắc, không có một ai nguyện ý lựa chọn rút lui. Vinh dự, trách nhiệm cùng lòng tự tôn mạnh mẽ của một quân nhân khiến cho bọn họ không muốn làm ra hành động lâm

trận mà chạy trốn, để có thể được gọi là tinh nhuệ, họ khẳng định đã phải trải qua vô số khảo nghiệm sinh tử, cũng không chỉ một lần phải đối mặt với thần chết, tử vong sớm đã không còn có thể khiến họ sinh ra sợ hãi. Nếu như chết, bọn họ cũng sẽ chết ở trên chiến trường, hưởng chi chiến trường mà họ sắp phải đối mặt này, lại chính là chiến trường mà họ có thể chết một cách vinh quang, chết một cách có ý nghĩa! Cho nên, không có ai lựa chọn rút lui.

Tinh nhuệ dù sao cũng là tinh nhuệ, kinh nghiệm chiến trường phong phú càng khiến cho bọn họ hiểu rõ nên phối hợp với đồng đội như thế nào, cho nên dùng một tháng để làm quen là dư sức, thậm chí còn có thể huấn luyện ra sự ăn ý nhất định. Phần lớn thời gian huấn luyện đều được tiến hành trên mạng, hệ thống bắt chước cảnh tượng của nhiệm vụ, bọn họ thông qua vô số lần diễn tập mà hoàn thiện sách lược chiến thuật của mình. Từ lúc mới bắt đầu toàn quân chết sạch không thể hoàn thành nhiệm vụ, cho tới tiếp theo gần một nửa số người sống sót, đây tựa hồ đã là cực hạn cuối cùng, vô luận hai người Cố Khâm cùng đoàn cổ vấn do cao tăng quân đội tạo thành có vất hết óc thể nào đi chăng nữa, cũng không có biện pháp để có thể tiếp tục nâng cao thành tích này lên thêm trong một thời gian ngắn.

Cao tăng của quân bộ Liên minh đã rất hài lòng với kết quả này, dù sao thì nó cũng tốt hơn nhiều so với dự đoán trong mười người mới có một người trở về lúc trước. Nhưng Hình Chiến và Cố Khâm lại không lạc quan như thế, đây chẳng qua chỉ là diễn luyện trên mạng chiến đấu, biến số trên chiến trường chân chính có quá nhiều, phỏng chừng tỷ lệ sống sót còn phải thấp hơn từ mười đến hai mươi phần trăm nữa. Nói cách khác, rất có thể sẽ có hai phần ba số lính tinh nhuệ hy sinh trong nhiệm vụ lần này. Từ khi sống lại cho tới nay, đây là trận chiến mà họ không nắm chắc nhất.

Nhưng giờ phút này cũng đã là phóng lao phải theo lao. Khả năng vận dụng đá năng lượng của Satan đang ngày càng hoàn thiện, Liên minh Nhân loại không thể chờ lâu đến vậy nữa.

Cho tới ngày cuối cùng, phương án tác chiến sau cùng đã được quyết định. Một nghìn lính tinh nhuệ cùng hai sĩ quan chỉ huy, được chia làm hai đội. Hình Chiến lãnh đạo một trăm lính tinh nhuệ am hiểu đối kháng cơ giáp phụ trách đổ bộ xuống hành tinh quặng, xâm nhập vào tâm hành tinh thả thiết bị nổ hẹn giờ, Cố Khâm phụ trách chỉ huy số binh lực còn lại để yểm trợ cho Hình Chiến. Phân phối như vậy là bởi vì năng lực trong đối kháng cơ giáp của Hình Chiến cao hơn Cố Khâm, mà Cố Khâm thì lại có thao tác vô cùng xuất sắc.

Hai bên chiến trường này đều nguy hiểm như nhau, vừa hỗ trợ lẫn nhau lại độc lập riêng biệt. Nhìn qua thì tựa hồ áp lực mà Cố Khâm phải đối mặt lớn hơn, dù sao thì cái mà họ phải đối mặt cũng là lượng binh lực hùng hậu, hơn nữa bọn họ không có nơi nào để trốn đi. Mà chiến đội cơ giáp của Hình Chiến thì chỉ phải đối mặt với quân canh gác trên hành tinh, bởi vì cho dù là quân đội của bên kia cũng sẽ không dám trút hỏa lực xuống hành tinh có chứa lượng năng lượng khổng lồ này.

Thực ra thì không phải vậy, đá năng lượng là một vật thể vô cùng không ổn định, một khi nó bị hỏa lực công kích sẽ lập tức phát nổ, cho dù là bộ tộc Satan khi khai thác cũng phải cẩn thận vô cùng, nói gì tới trong lúc chiến đấu, vạn nhất chạm tới phần đá không bị đất bao phủ lộ ra ngoài, như vậy ngay cả bản thân cũng sẽ mất mạng, điều này vô cùng khảo nghiệm tư chất tâm lý cùng với khả năng điều khiển cơ giáp của binh lính.

Hơn nữa loài người gần như không biết chút gì về hành tinh này, khi đổ bộ xuống thì hoàn toàn giống như bị vải đen che mắt, chỉ có thể dè dặt mà thăm dò. Mà Satan thì đã đóng quân tại đó mấy chục năm, mức độ quen thuộc đối với địa hình cũng như kinh nghiệm chiến đấu trên đó cũng phải hơn loài người rất nhiều.

Hơn nữa Hình Chiến còn phải phụ trách lắp đặt thiết bị nổ hẹn giờ, một khi dụng cụ kia bị hỏng, Liên minh sẽ thất bại trong gang tấc, cho nên áp lực của y không hề nhỏ hơn Cố Khâm chút nào.

Trong nhiệm vụ lần này chỉ có chiến hạm cỡ nhỏ cùng với máy bay không người lái với số lượng nhiều hơn vài lần so với số chiến hạm được phái ra. Chiến hạm cỡ nhỏ thông thường đều là một người lái, nhưng chiến hạm của Cố Khâm lại khác biệt. So với những chiến hạm khác nó lớn hơn một chút, trên đó có hệ thống thao tác của chủ hạm, trong khi Cố Khâm phụ trách điều động binh lực thì còn cần phải có người lái chiếc chiến hạm này, mà Brian bằng vào ăn ý bồi dưỡng ra từ nhiều năm đi theo Cố Khâm cùng với năng lực của bản thân mà giành được vị trí này, cho dù có là Hình Chiến cũng không thể nào phản đối.

Ngày lên đường, trừ sĩ quan không cách nào rời khỏi cương vị ra, gần như những người trong cao tầng của quân đội đều đi tới nơi chuẩn bị thực hiện bước nhảy không gian, đủ để thấy sự coi trọng của Liên minh đối với nhiệm vụ lần này, mà nguyên soái Hình Duệ còn tự mình nói lời cổ vũ nâng cao sĩ khí trước trận chiến cho mọi người.

Ánh mắt nghiêm nghị của Hình Duệ chậm rãi quét qua mỗi một khuôn mặt, giống như muốn ghi nhớ bọn họ thật kỹ trong đầu mình, không có chút nào dài dòng, hắn chỉ nặng nề mà gần từng từ nói, “Sống sót trở về, Liên minh cần mọi người.”

Chỉ là một câu nói, lại khiến cho lồng ngực của những binh lính tinh nhuệ này như bị thứ gì đó nhồi đầy, cảm xúc dâng trào.

Ở một bên Hình Chiến đứng sừng vai cùng Cố Khâm. Họ hai mắt nhìn nhau một cái, nhìn thấy được kiên quyết từ trong mắt nhau. Cố Khâm nắm tay trái của Hình Chiến, khẽ hôn lên trên chiếc nhẫn kia, “Cùng nhau sống sót trở về.”

Hình Chiến lại càng thẳng thắn hơn, giữ lấy cảm hân mà hôn lên môi hân.

Hai người hôn một cái thật sâu, Cố Khâm đẩy Hình Chiến ra, sau đó đi tới bên cạnh đội ngũ ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người lập tức đi lên chiến hạm của mình.

Cánh cửa phát ánh sáng màu xanh đậm mở ra trước mặt chiến đội tinh nhuệ được kỳ vọng vô cùng này, sau khi đi qua, không có một ai biết, nghênh đón bọn họ là vinh dự, hay là cái chết.

89. Chương 89-1: Phá Hủy Hành Tinh Quặng (1)

Hố đen phát ánh sáng màu xanh đậm mở ra trước mặt chiến đội tinh nhuệ được kỳ vọng vô cùng này, sau khi đi qua, không có một ai biết, nghênh đón bọn họ là vinh dự, hay là cái chết.

Mặc dù con đường phía trước còn không rõ ràng, nhưng không có ai lựa chọn lui bước! Cố Khâm hít sâu một hơi, dẫn theo một nghìn binh lính tinh nhuệ đơn độc mà vọt vào trong hố đen.

Mới đầu là ánh sáng trắng chói mắt lóe lên trong ngăn ngủ, ngay sau đó trước mắt tối sầm lại, còn chưa

kip thấy rõ cảnh tượng trước mắt, Cố Khâm đã hạ lệnh tấn công về bốn phía. Cũng không biết vận khí của họ tốt hay xấu, họ bị truyền thẳng tới trung tâm của một đơn vị quân Satan, ngay tại lúc Satan còn chưa kịp phản ứng, hỏa lực lập tức phá hủy toàn bộ chiến hạm Satan còn chưa kịp phản ứng ở xung quanh. Tuy rằng bọn họ lái chiến hạm cỡ nhỏ tới, nhưng sau khi được cải tạo lại, lực công kích đã tăng lên rất nhiều, cho dù chống lại chiến hạm lớn thì vẫn có đủ khả năng để đánh một trận trong một khoảng thời gian.

Cố Khâm phái mấy chiếc máy bay trinh thám ra xung quanh, cố gắng lấy được tình báo. Tọa độ của bước nhảy không gian vẫn tương đối chính xác, lúc này hành tinh quặng ở ngay gần bọn họ, chiến hạm cỡ nhỏ so với nó chỉ giống như một hạt cát nhỏ bé, bề mặt nó màu xám tro, lớp vỏ gồ ghề giống như một bức tường khổng lồ có thể đổ nghiêng về phía bọn họ bất cứ lúc nào, rung động đến mức khiến người ta sợ hãi.

Hỏa lực mãnh liệt lúc đầu khiến cho quân Satan nhất thời luống cuống tay chân, gần như bị chiến đội tinh nhuệ đột phá phòng tuyến vòng ngoài của hành tinh. Khi nhận ra phòng ngự của Satan trước mắt đã yếu đi rất nhiều, Hình Chiến quyết định thật nhanh, ra lệnh cho chiến đội cơ giáp của mình khởi động quá trình tự bạo của toàn bộ các chiến hạm. Một khắc tất cả các chiến hạm đều nổ tung kia, những binh lính tinh nhuệ này vọt lên cơ giáp lao khỏi chiến hạm mà đổ bộ xuống bề mặt tinh cầu, mà lúc này, vụ nổ này cũng vừa phá nát tầng cuối cùng của phòng tuyến.

Một trăm chiếc cơ giáp bay về phía mặt đất dưới sự che chở của vụ nổ, khi quân Satan đóng trên hành tinh phục hồi tinh thần, chúng đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để chặn họ lại trên không trung, một khi chiến đội tinh nhuệ tới gần mặt đất, đá năng lượng trải đầy mặt đất khiến cho vũ khí nóng gần như biến thành vô dụng.

Nhưng vào lúc này lại xảy ra biến cố, một chiếc cơ giáp vô cùng xui xẻo hạ cánh xuống vùng đất có đá năng lượng lộ ra ngoài tạo thành một vụ nổ lớn, vụ nổ mãnh liệt kia không chỉ khiến cho chiếc cơ giáp này biến thành mảnh vụn, mà còn ảnh hưởng tới những cơ giáp ở gần. Chỉ trong nháy mắt, chiến đội cơ giáp đã tổn thất mất gần một phần mười binh lực.

Hình Chiến để cho hai chiếc cơ giáp đi tìm kiếm vùng địa hình thấp nhất ở gần đó để bắt đầu lấp đặt thiết bị khoan vào tâm hành tinh, bản thân y thì dẫn theo những cơ giáp khác đối mặt với quân địch kéo tới từ bốn phương tám hướng, cố thủ trận địa. Bọn họ không còn thời gian để dò xét vị trí thích hợp hơn, hiện tại mỗi một giây đều quý như vàng, có lẽ tiết kiệm một giây, là có thể có thêm một người nữa sống sót quay về.

Cùng lúc đó, sau khi chiến trường tại vũ trụ bị Cố Khâm dọn sạch một khu vực lớn, quân Satan cũng kịp thời phản ứng, nhanh chóng tổ chức tấn công. Cố Khâm đã sớm biến đổi trận hình vào lúc chiến đội cơ giáp đổ bộ lên hành tinh, chiến hạm tinh anh chủ lực ở hàng tiên phong chịu trách nhiệm bắn phá đã rút lui vào trong trận hình, thay vào đó đổi thành máy bay không người lái dày đặc chỉ chút ở vòng ngoài tạo thành một lớp giáp vững chắc, tầng tầng lớp lớp chuyển động, vây quanh lại tạo thành một “tổ ong” khổng lồ.

Trước khi lên đường, những chiếc máy bay không người lái này đều được cài đặt thêm vòng bảo vệ năng lượng cỡ nhỏ, cho dù dưới hỏa lực hung mãnh của quân địch, một mình chúng căn bản không thể chịu nổi một kích, nhưng khi chúng chụm kết hợp tại một chỗ, những nguồn năng lượng này nối liền, thống nhất mà chất chồng lên nhau, tạo thành tầng năng lượng có thể thấy được bằng mắt thường, tầng cấp bậc phòng ngự thẳng lên vài lần, tạo thành vòng bảo vệ tương đương với vòng bảo vệ của một chủ hạm!

Công kích của quân Satan tựa hồ chỉ như là những hạt mưa rơi dày đặc đập lên mặt hồ tĩnh lặng, tạo nên từng vòng từng vòng sóng lan tỏa rung động. Bề mặt ngoài của “tổ ong” tiến hành di chuyển có chút lộn

xộn hỗn loạn, nhưng lại phân tán toàn bộ lực lượng hủy diệt kia đi bốn phương tám hướng, khiến cho hỏa lực mà mỗi điểm phải thừa nhận đều giảm xuống đến thấp nhất. Cho dù thỉnh thoảng bởi vì công kích quá mãnh liệt không kịp phân tán mà bị phá ra lỗ hổng, cũng sẽ có máy bay không người ở xung quanh thay vào trong nháy mắt. “Tổ ong” liên tục nhấp nhô, tạo thành cảm giác ngọ nguậy khó chịu đánh vào thị giác, chỉ tiếc là Satan cũng không có loại cảm xúc tên “khó chịu” này.

Nhưng cho dù có là phòng ngự của chủ hạm, thì dưới lửa đạn ở mức độ này cũng không kiên trì được bao lâu. Khi sĩ quan chỉ huy của Satan nhận ra được lớp vỏ ngoài giống như bức tường thành của “Tổ ong” này căn bản không chịu được một kích trước sức mạnh tuyệt đối, chúng bắt đầu dồn hỏa lực để tập trung bắn phá một điểm, mà chiến đấu lúc này chỉ mới diễn ra mười phút, quá trình khoan đất cũng tiến hành được một phần ba. Vào lúc này, chiến đội cơ giáp của Hình Chiến cũng tiến vào trận cận chiến kịch liệt với quân địch.

Thiết bị khoan vào đất không thể di động, vì bảo vệ thiết bị này, chiến đội cơ giáp chỉ có thể bị động mà ở tại chỗ chống lại tấn công hung mãnh của địch. Lấy thiết bị làm tâm, họ hợp thành một trận hình hình tròn với nhiều vòng tròn đồng tâm, vòng thứ nhất là chủ lực, vòng thứ hai là bắn lén, khi mệt thì lui về phía sau để những người khác lên thay thế. Trong lúc nhất thời, quân Satan không dám sử dụng vũ khí nóng mà đánh cận chiến cũng không làm gì được họ.

Cơ giáp Satan không ngừng xông tới từ bốn phương tám hướng, nhóm người Hình Chiến giống như một chiếc thuyền lá cô độc đang lái về chốn “Thiên Đường” lại gặp phải sóng gió kinh hoàng, lao đảo muốn ngã, có thể bị nuốt chửng bất cứ lúc nào. Nhưng bọn họ không thể bỏ cuộc, không thể đầu hàng, thậm chí không thể chết. Tiểu đội có chưa tới trăm người này, mang trên vai không chỉ là hy vọng của bản thân, mà còn là hy vọng của mấy trăm đồng đội ngoài vũ trụ kia, cũng là hy vọng bọn họ khai hoàn trở về của toàn Liên minh Nhân loại!

Hàng đầu chống đỡ áp lực nặng nhất đã thay người hai lần, chỉ duy có Hình Chiến chưa từng nghỉ ngơi một giây nào. Y không chỉ phải đối mặt với công kích của Satan, còn phải quan sát toàn cục, vào lúc đồng đội gặp nguy hiểm cố sức giúp đỡ. Thực lực của y không thể nghi ngờ, nhưng y không lựa chọn liều lĩnh, mà là cùng những đồng đội khác duy trì cùng một tiết tấu chém giết địch, đây cũng là chiến thuật đã được sắp xếp trước khi bắt đầu nhiệm vụ. Tất cả mọi người cố gắng giữ chung một tốc độ, có dư thừa sức lực cũng không cần tăng thêm tốc độ, chỉ được phép chiến đấu trong thời gian dài hơn một chút, bởi vì với số người như thế này cũng không có khả năng giết sạch được số quân địch nhiều như nước biển kia. Bọn họ chỉ phải đảm bảo kéo dài được thời gian để thiết bị nổ được thả vào tâm hành tinh thuận lợi là đủ rồi.

Đôi mắt Hình Chiến liếc nhìn lên bầu trời đang lóe lên vô số ánh lửa một cái, chiến trường trên vũ trụ cũng đã tiến vào thời kỳ ác liệt.

Hai tay Cố Khâm thao tác vô cùng nhanh trên màn hình giả lập, chia cả đội ngũ thành chín đội nhỏ. Tỷ lệ giữa máy bay không người lái so với chiến hạm cỡ nhỏ là 10:1, mỗi một chiếc chiến hạm cỡ nhỏ đều đi kèm với mười chiếc máy bay không người lái. Việc “tổ ong” tan vỡ sẽ khiến cho số lượng máy bay không người lái bị phá hủy một nửa, nhưng khi chín chiếc chiến hạm cỡ nhỏ tạo thành một tiểu đội, số lượng máy bay không người lái họ khống chế cũng có thể coi là vừa đủ. Mỗi một tổ chiến hạm cỡ nhỏ tạo thành đội hình tấn công, sau đó đội máy bay không người lái xếp thành hai hàng thẳng tắp, tạo thành cái đuôi thật dài. Mà tại chiến hạm của Cố Khâm thì do Brian lái bám theo Alvin, năng lực dự đoán nguy hiểm có thể nói đã khiến cho Alvin trở thành ưu thế khó bị phá vỡ nhất ở trên chiến trường.

Khi Cổ Khâm báo ra từng tọa độ một, chín tiểu đội không lùi lại mà tiến lên, tức khắc va chạm vào trong đám chiến hạm dày đặc của Satan. Quân Satan hiển nhiên không ngờ bọn họ lại gan lớn như thế mà đi chui đầu vào lưới, trong lúc sững sốt đã khiến cho trận hình bị rối loạn.

Chín con giao long khuấy loạn một hồ nước đục, cái đuôi nhìn như đang vẫy lộn xộn bừa bãi chia nhỏ trận hình dày đặc chiến hạm của Satan. Giao long xen kẽ mà hỗ trợ lẫn nhau, lúc ẩn lúc hiện, rõ ràng chỉ có chín con, lại khiến cho người phải hoa mắt, khiến chiến hạm Satan mờ mịt, không biết xuống tay từ vị trí nào, chỉ có thể qua loa mà khai hỏa về phía tất cả quân địch chúng có thể thấy. Chẳng qua thời gian đối phương dừng lại trong tầm mắt chúng quá ngắn, thường chỉ vừa mới hiện ra đã lại biến mất, bởi vì bọn chúng đã bị chiến hạm của nhiều phe che mất tầm nhìn.

Sau một khoảng thời gian luống cuống, sĩ quan chỉ huy của Satan nổi giận, không đánh được vậy thì đuổi theo! Hắn hạ lệnh các chiến hạm đã bị phân tán bám đuổi theo đuôi giao long, áp dụng chiến thuật xâm chiếm từng bước mà chiếm đoạt đối phương. Bởi vì chiến hạm cỡ lớn không đủ linh hoạt, không thể nào theo kịp tốc độ của giao long, chỉ có thể ở tại chỗ đợi lệnh, cho nên rất nhanh, sau lưng chín con giao long đã có vô số chiến hạm cỡ nhỏ của địch đuổi theo, bám chặt theo những cái đuôi tạo thành bởi máy bay không người lái, bởi vì không có cách nào lập tức tiêu diệt toàn bộ số đuôi, cho nên đội ngũ càng lúc càng kéo dài.

Ánh mắt Cổ Khâm hơi trầm xuống, to gan mà không chế chín con giao long kia lao về phía đại bộ đội ở hậu phương của Satan. Bộ dáng coi thường cái chết kia giống như thiêu thân lao vào lửa, khiến cho sĩ quan chỉ huy của Satan tưởng rằng con người đang muốn lấy mạng đổi mạng cùng với chúng, “Khai hỏa! Khai hỏa!”

Ngay khi hòng đại bác nhắm ngay vào vị trí, hỏa lực dày đặc kéo tới, chiến hạm tinh nhuệ đột nhiên lật nghiêng chín mươi độ bay thẳng lên trên, một số ít chiến hạm lơ một nhịp, ngàn cân treo sợi tóc mà thoát khỏi phần lớn hỏa lực, mà đám Satan bám theo bọn họ thì không may mắn như thế, bị hỏa lực bắn thành mảnh vụn.

Nhìn tổn thất hiện lên trên hệ thống, Cổ Khâm cũng không bởi vì thắng lợi trong ngắn ngủi mà vui vẻ, đến lúc này, máy bay không người lái trong tay hắn đã gần như hết sạch, không còn có tác dụng phòng ngự nữa, chiến hạm tinh nhuệ cũng có tổn thất nhất định. Chẳng đường kế tiếp, chỉ có thể dựa vào chính bọn họ. Dùng binh lực chưa tới chín trăm người, chống lại địch quân nhiều không đếm xuể, bọn họ còn có thể kiên trì bao lâu? Mà lúc này, quá trình khoan vào lòng đất cuối cũng hoàn thành được hai phần ba chặng đường!

Sĩ quan chỉ huy của Satan phát hiện ra bị con người lừa gạt mà đã mất đi chút kiên nhẫn cuối cùng, hắn bỏ qua tất cả chiến thuật, trực tiếp để cho toàn bộ đại quân xông lên, muốn dùng sức mạnh tuyệt đối nghiền nát bảy kiến yếu ớt trong mắt hắn này. Trước mặt sức mạnh tuyệt đối, bất kỳ âm mưu, tính toán gì cũng chỉ là chuyện cười mà thôi!

Trừ chiến đội đã tiếp cận bề mặt hành tinh quặng kia, chiến đội tinh nhuệ của con người đã hoàn toàn bị bao vây, hướng chỉ đội ngũ lại không thể rời hành tinh quá xa, một khi để cho quân Satan ngăn chặn liên hệ giữa chiến đội trên hành tinh và ngoài vũ trụ, chiến đội cơ giáp của Hình Chiến sẽ không còn cách nào tiến hành bước nhảy không gian mở ra đường về. Đây là điều Cổ Khâm tuyệt đối không cho phép xảy ra.

Các binh lính tinh anh điều khiển chiến hạm chạt vật tránh khỏi hỏa lực, dưới tình huống này, bất cứ trận hình nào đều đã không còn tác dụng, điều bọn họ muốn làm duy nhất chính là kéo dài thời gian, sau đó

sống sót!

90. Chương 89-2: Phá Hủy Hành Tinh Quặng (2)

Nếu như muốn giảm bớt thương vong, chỉ có một biện pháp. Cổ Khâm hạ lệnh, “Tất cả chiến hạm, tiếp cận hành tinh quặng!” Chiến hạm càng tới gần bề mặt hành tinh, quân Satan vì cố kỵ tới đá năng lượng vô cùng không ổn định trên hành tinh lại càng phải cẩn thận, không dám dùng tới hỏa lực quá mạnh, cứ như vậy sẽ lại càng có lợi hơn đối với chiến đội tinh nhuệ. Mà đúng như Cổ Khâm đoán, hỏa lực của Satan rất nhanh đã giảm xuống, để cho mọi người có không gian để thở ra.

Nhưng ngày vui ngắn ngủi, sĩ quan chỉ huy của Satan nhận được mệnh lệnh của Satan vương, “Toàn lực công kích quân đội loài người! Nhất là những cơ giáp đang ở trên hành tinh kia, dùng tốc độ nhanh nhất để tiêu diệt toàn bộ bọn họ! Không cần phải để ý tới mấy viên đá kia nữa! Nhanh!” Hiển nhiên là, Satan vương đã suy đoán ra là loài người muốn làm gì — bọn họ muốn phá hủy cả hành tinh ấy! Cho dù toàn bộ bề mặt hành tinh nổ tung, các công trình quân sự mất mấy chục năm xây dựng trên hành tinh kia bị hủy toàn bộ, vẫn tốt hơn là cả một hành tinh nổ tung, phải biết sức nổ tạo ra khi hành tinh này nổ đủ để hủy diệt cả tinh hệ! Mất đi đá năng lượng, thành quả nghiên cứu của chúng trong nhiều năm cũng sẽ bị hủy đi trong chớp mắt!

Sau mệnh lệnh của quan chỉ huy, quân Satan không còn kiêng kỵ hành tinh kia nữa, hỏa lực đột nhiên tăng lên thêm vô số lần! Vài chiếc chiến hạm địch bắt đầu oanh tạc bề mặt hành tinh, áp lực tăng mạnh khiến cho đội quân tinh nhuệ cả kinh biến sắc, trong vũ trụ, chiến hạm của loài người bị đẩy vào ngõ cụt, không còn chỗ có thể trốn, từng chiếc từng chiếc nổ tung, chỉ trong thoáng chốc đã tổn thất hơn một nửa.

Chiến đội cơ giáp cũng thảm hại không kém, Satan ngừng cận chiến, dùng toàn bộ hỏa lực tấn công bọn họ, mà đồng thời họ còn phải đối mặt với tập kích từ trên bầu trời. Quá trình khoan vào tâm hành tinh đã gần hoàn thành, nếu như lúc này bị ngăn lại, trở thành thất bại trong gang tấc, vậy thì hy sinh lúc trước cũng sẽ biến thành không có chút ý nghĩa nào. Mặc dù trước khi lên đường, cao tầng của quân đội đều nói nếu như nhiệm vụ thất bại, phải ưu tiên sống sót, nhưng các binh lính tinh nhuệ này sẽ cam tâm mà đi một vòng như thế, để lại sinh mệnh của hơn nửa số đồng đội, sau đó tay trắng mà trở về sao? Hiển nhiên sẽ không!

Họng súng của Hình Chiến nhắm tới một vị trí ở phía xa, làm đá năng lượng lộ ra trên mặt đất nổ tung nhằm ngăn lại công kích của cơ giáp Satan, nhưng uy hiếp lớn nhất của họ lại đến từ bầu trời. Bọn họ chỉ có thể dùng công kích chống lại công kích, dùng hỏa lực để chặn lại hỏa lực, nhưng khi năng lượng của cơ giáp hao hết, chẳng lẽ bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn thôi sao? Không, bọn họ còn có cơ thể của mình!

Một chiếc cơ giáp ở gần thiết bị đột nhiên xông thẳng lên, không sợ hãi mà kích hoạt chế độ tự bạo. Ầm một tiếng, năng lượng và ánh lửa do vụ nổ gây ra bao phủ một vùng nhỏ, chặn lại pháo binh dày đặc trong thời gian ngắn ngủi. Đã có người thứ nhất mở đầu, những cơ giáp còn lại giống như đã tìm được vũ khí tốt nhất của bọn họ, không nói một tiếng nào, bọn họ trầm mặc, người này nói tiếp người kia, dùng chính cơ thể của mình mà mở ra một chiếc ô bảo vệ, đối lấy thời gian quý giá. Mặc dù bọn họ cũng không rõ, liệu rằng hy sinh của bọn họ có ý nghĩa hay không, có thể chống đỡ tới thời điểm chiến thắng cuối cùng không. Hình Chiến cắn chặt răng, lại không thể đi ngăn cản hành động tự sát của những chiến sĩ này, bởi vì y không còn cách nào khác, đây đã là biện pháp duy nhất!

Cổ Khâm đương nhiên đã phát hiện ra việc này, chỉ cần nghĩ tới Hình Chiến cũng sẽ lựa chọn như vậy, hẳn cũng không ngồi yên nổi nữa, hạ mệnh lệnh cuối cùng với Brian, “Anh đi theo Alvin bảo vệ cậu ta, thiết bị

kích hoạt bước nhảy không gian ở đó. Cậu ta phải sống sót!”

“Trưởng quan?!” Brian đưa tay, chưa bắt được vạt áo của Cố Khâm, Cố Khâm đã nhảy lên cơ giáp, rời khỏi chiến hạm xông về phía mặt đất của hành tinh. Brian tức giận gầm nhẹ một tiếng, quay đầu chiến hạm theo sát chiến hạm của Alvin.

Thương Lang trút xuống toàn bộ hỏa lực, nhưng không lao tới bên cạnh Chiến Thần, mà lại đứng ở phía ngược lại với Chiến Thần mà ngăn lại công kích của Satan. Khi từng chiếc từng chiếc cơ giáp không chút nào do dự mà hy sinh, vòng phòng ngự ngày càng thu nhỏ lại, thời khắc này mỗi một phút một giây đều giằng vò đến vậy, cuối cùng, Hình Chiến cũng thấy được ánh ban mai của chiến thắng – quá trình khoan vào tâm hành tinh đã hoàn thành!

” Yểm trợ anh!” Hình Chiến vừa mở miệng, hai chiếc cơ giáp còn lại sau cùng cũng cùng lúc bay vọt lên trời hoàn thành sứ mạng cuối cùng của họ! Cố Khâm điều khiển Thương Lang xoay tròn, xích bạc múa ra một vòng tròn màu bạc, ngay sau đó nó tách thành vô số đoạn nhỏ, bắn nhanh về bốn phương tám hướng. “Ầm ầm ầm!”, một bức tường lửa tạo thành từ vô số vụ nổ nối tiếp che chở cho Hình Chiến. Hình Chiến nắm lấy cơ hội, không chần chừ mà thả thiết bị nổ vào trong chiếc hố sâu không thấy đáy nối liền vào tâm hành tinh.

Giây phút thiết bị nổ chạm tới tâm hành tinh, phản ứng lập tức xảy ra, “Oanh—” một tiếng, cả hành tinh quặng bắt đầu chấn động kịch liệt, đá năng lượng rải đầy mặt đất hành tinh bởi vì bị va chạm mà sinh ra phản ứng nổ, từ trong vũ trụ nhìn tới, trên bề mặt hành tinh đã lan tràn vô số bông hoa lửa đỏ rực.

“Rút lui! Hành tinh sắp nổ rồi! Mau rút lui!” Sĩ quan chỉ huy của Satan cũng sống sót một chút, rất nhanh đã kịp thời phản ứng, khàn giọng mà rống to. Nếu không trốn nhanh nghênh đón chúng chỉ còn có con đường chết! Không còn tên nào đoái hoài tới việc tấn công chiến hạm của loài người nữa, việc quan trọng nhất bây giờ chính là chạy khỏi nơi này!

“Alvin! Thực hiện bước nhảy không gian!” Cố Khâm lớn tiếng ra lệnh. Quân Satan đang liều mạng chạy trốn về phía ngược lại, xung quanh hành tinh quặng chỉ còn có chiến hạm của con người, “Tất cả mọi người lập tức rút lui!”

Khi hố đen phát ra ánh sáng xanh một lần nữa mở ra, vài chiếc chiến hạm ít ỏi còn lại nhanh chóng xuyên qua cánh cửa cứu mạng này. Chiến đội cơ giáp trừ Hình Chiến ra đều đã chết sạch, chỉ còn có Chiến Thần và Thương Lang dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía hố đen. Thế nhưng vừa mới bay được một đoạn, Chiến Thần đột nhiên dừng lại — Trải qua thời gian dài chiến đấu với cường độ cao, năng lượng của Chiến Thần đã tiêu hao hết!

Cố Khâm lập tức kịp phản ứng, hần điều khiển Thương Lang bắt lấy tay Chiến Thần, kéo y tiếp tục bay về phía hố đen. Nhưng trạng thái của Thương Lang không tốt hơn so với Chiến Thần bao nhiêu, năng lượng rõ ràng cũng đã cạn gần tới đáy. Nhìn hố đen còn cách đó một đoạn, nếu tiếp tục như vậy hai người họ cũng không thể đến được đó.

Hình Chiến bình tĩnh nói, “Cố Khâm, buông tay, em đi trước, anh có thể nhờ vào lực đẩy của sóng xung kích để tiến vào hố đen.”

“Không buông!” Nghĩ hần ngu sao? Nếu có thể trông chờ vào sóng xung kích, vậy thì cần gì phải để cho hần đi trước! Cổ Khâm không dám tin mà quay đầu trông mắt nhìn Chiến Thần một cái, lại bị mấy tia sáng đâm vào mắt suýt chút nữa không mở mắt ra được. Lúc này, bề mặt của hành tinh quặng đã nứt ra! Cho dù có đang ở bên trong cơ giáp, Cổ Khâm cũng có thể cảm giác được lực nổ hủy thiên diệt địa đang lao tới như sóng thần kia.

Cổ Khâm nhìn hố đen, chỉ cách gần trong gang tấc, lúc này lại xa không với tới như vậy. Hình Chiến nói không sai, tiếp tục như vậy nữa hai người họ đều không thể tránh thoát. Đột nhiên trong đầu hần xẹt qua một tia sáng, sau đó, Thương Lang bỗng kéo Chiến Thần lại để y đối mặt với mình, hai chân đặt trên ngực Chiến Thần, máy phản lực đột ngột mở tới đa trong chớp mắt, đẩy mạnh Chiến Thần về phía hố đen!

“Không!!!” Trơ mắt nhìn Thương Lang đang lao nhanh về phía hành tinh quặng đang sắp nổ tung, đôi mắt Hình Chiến trợn trừng như muốn vỡ ra, gần như là theo bản năng mà thốt lên, “Hợp thể —”

Một giây này, hai chiếc cơ giáp ngày càng rời xa nhau đột nhiên không còn chịu tác dụng của lực đẩy nữa, cấp tốc mà bay về phía nhau, trong nháy mắt chúng va vào nhau lại phân chia thành vô số mảnh vụn phát sáng. Khi hai chiếc cơ giáp cuối cùng hợp thành một, Hình Chiến liền ôm chặt Cổ Khâm vào lòng...

Vào đúng lúc này, hành tinh quặng nổ tung.

91. Chương 90: Một Thế Giới Khác

— Năm 3034 —

Chung Vân Tu nhìn thanh niên sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt đang nằm trên giường mà ánh mắt nặng nề, nhưng không ai có thể nhìn ra được tin tức gì từ vẻ mặt nhu hòa của hần. Cho tới khi có một giọng nói trầm thấp cắt ngang suy nghĩ của hần, “Còn chưa tỉnh?”

Quay đầu nhìn đã thấy một bóng người cao lớn vừa bước vào cửa, ánh mắt Chung Vân Tu sáng lên, “Chiến Chiến, sao lại tới đây? Vết thương trên người con vừa mới liền không lâu nhất định phải nghỉ ngơi nhiều, có phiền toái gì cứ vứt cho cha con giải quyết là được, đừng cật lực.” Hần theo thói quen cần nhằn với con trai mình một lúc lâu, sau đó mới trả lời, “Các chức năng trong cơ thể của đứa bé này về cơ bản đã khôi phục bình thường, không bao lâu nữa sẽ tỉnh lại. Cho dù có kiểm tra bao nhiêu lần, kết quả vẫn luôn chứng minh cậu ta chính là Cổ Khâm, có điều tuổi xương lại vẫn chưa tới 26 tuổi, cấp bậc thể chất cao hơn một cấp so với vị Thiếu tướng Cổ Khâm bốn mươi tuổi kia. Chuyện này cũng giống với người thanh niên có DNA giống với con được phát hiện ở quân khu Đệ tứ kia. Đúng rồi, con gặp người đó chưa? Nghe nói con và cậu ta gần như là cùng lúc tỉnh lại.”

Người đàn ông đứng ở cạnh cửa, cũng không tiến lên, ánh mắt sắc bén quét qua khuôn mặt tái nhợt nào đó, “Chưa có. Cha đã nói chuyện với cậu ta.”

“A? Họ nói những gì?” Chung Vân Tu tò mò hỏi. Gần đây Hình Duệ bận rộn giải quyết tình hình rối ren, sau khi ném lại Cổ Khâm phiên bản trẻ tuổi này lại cho hần xong, bọn họ tới bây giờ cũng chưa nói chuyện với nhau lần nào.

Người đàn ông chậm rãi lắc đầu một cái. Y không hỏi, Hình Duệ cũng không chủ động nói, việc ưu tiên hàng đầu bây giờ vẫn là đi xử lý kẻ phản bội.

Chung Vân Tu không hỏi nữa, hấn hứng thú mà chọc chọc gò má của người thanh niên trên giường bệnh, “Con từng nói lúc ấy con kích hoạt chế độ tự hủy, đồng quy vu tận với địch, kết quả đội cứu viện lại tìm thấy con cùng cậu ta còn sống bên trong đồng đồ nát kia. Tình huống của Thiếu tướng Cố Khâm tại quân khu Đệ tứ không quá khác biệt với con, nói không chừng việc các con còn sống lại thật sự có liên quan tới hai vị khách rơi từ trên trời xuống này nhỉ? Còn nhớ chiếc nhẫn cậu ta đeo trên tay không?” Bên trong thể nhưng lại còn có khắc tên con trai nhà hấn, hấn thực sự không đợi được muốn biết sự thật ngay lập tức!

“Có khả năng đây là âm mưu của Satan.” Người đàn ông lý trí mà phản bác.

“Ba lại thấy không giống.” Chung Vân Tu cười lên. Đột nhiên chiếc máy bên cạnh vang lên một tiếng, “A? Cậu ta tỉnh rồi! Con mau tránh đi một chút đi.”

...

Khi Cố Khâm khôi phục ý thức, chỉ cảm thấy cơ thể kiệt sức đến khác thường, nhưng lại không có cảm giác đau đớn, đây có phải có nghĩa là bọn họ đã sống sót trở về không? Cố Khâm nâng lên mí mắt nặng nề, ngậy người mà nhìn trần nhà. Cũng không biết qua bao lâu, một bàn tay quơ quơ trước mắt hấn, ánh mắt hấn mới tập trung lại. Quay đầu sang, phát hiện một bóng dáng quen thuộc đang ngồi ở mép giường, có lẽ là do mới tỉnh lại, ánh mắt còn chút mơ hồ, nhưng cũng không ngăn cản hấn nhận ra được đối phương. Hấn mở miệng theo bản năng, “Ba, Hình Chiến anh ấy...” Giọng nói khàn khàn khô khốc, đến cuối đã gần như mất tiếng.

Bóng người dừng lại một lát, một tay nửa đỡ hấn dậy, bưng ly nước tới bên môi hấn. Cố Khâm có chút vội vàng mà uống một ngụm lớn, lại vì sắc mà ho khan. Bên tai truyền tới một tiếng thở dài, “Từ từ uống, đừng vội.”

Mất một lúc mới hết ho, Cố Khâm đột ngột bắt lấy vạt áo đối phương, “Hình Chiến, Hình Chiến thế nào?!”

Lòng bàn tay ấm áp đặt lên mu bàn tay hấn, giọng nói của Chung Vân Tu vẫn ôn hòa như thường lệ, “... Nó không sao.”

Thần kinh căng thẳng của Cố Khâm cuối cùng mới bình tĩnh lại, động tác vừa rồi giống như đã rút sạch sức lực còn sót lại của hấn. Hấn vô lực mà tựa vào đầu giường, liên tục ho khan vài tiếng. Chung Vân Tu vượt ngực một cái cho hấn, “Có thể kể lại chuyện đã xảy ra không?”

Cố Khâm hiển nhiên không có chút phòng bị nào đối với Chung Vân Tu, chậm rãi kể lại sau khi họ thực hiện bước nhảy không gian đã đối đầu với địch như thế nào, làm thế nào để hủy được hành tinh quặng một lần. Hấn nói rất chậm, lúc liền mạch lúc đứt quãng, có lẽ là do vừa mới tỉnh lại, đầu óc hết sức hỗn loạn, có lúc cần phải suy nghĩ trong chốc lát mới có thể nói tiếp, “... Lúc ấy năng lượng của Chiến Thần đã hao hết, Thương Lang của con không đủ khả năng để đưa chúng con cùng rời đi, anh ấy muốn con thả anh ấy ra đi trước, con dĩ nhiên không đáp ứng... Sau đó con khởi động máy phản lực đẩy anh ấy về phía hố đen,

muốn anh ấy sống sót, kết quả anh ấy lại lệnh cho hai cơ giáp hợp thể.”

Chờ giây lát thấy Cố Khâm không tiếp tục nói, Chung Vân Tu mới lặp lại, “Hợp thể?”

Trên mặt Cố Khâm xẹt qua một vết đỏ ửng, hắn giơ tay lên xoa xoa huyết thái dương đang đau nhức, “Đúng vậy, anh ấy chính là một tên ngu, rõ ràng có thể tiếp tục sống... Có điều bây giờ nghĩ lại có lẽ con cũng không nên làm thế, người chết thì có thể thanh thản, nhưng đối với người sống mà nói thì lại là thống khổ cả đời. Có điều chúng con cũng coi như là hòa nhau, ai bảo anh ấy lại muốn con bỏ lại anh ấy trước... Sau đó thì con cái gì cũng không biết, có lẽ đúng như anh ấy nói, chúng con là bị sóng xung kích từ vụ nổ đẩy tới hố đen.” Ý nghĩ của Cố Khâm dần khôi phục rõ ràng, hắn bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, ngẩng đầu nhìn vào mắt Chung Vân Tu, “Nhiệm vụ lần này có bao nhiêu người sống sót trở về?”

Chung Vân Tu chỉ nhìn hắn, không trả lời, biểu tình nhu hòa, ánh mắt dịu dàng, lại khiến cho Cố Khâm cảm giác xa lạ, giống như, đối phương đang đeo một chiếc mặt nạ mà nhìn hắn.

Loại trực giác vô hình này khiến cho tóc gáy Cố Khâm dựng đứng, giọng nói của hắn có chút phát run, “...Ba?” Khi phát hiện thần sắc mắt tự nhiên lóe lên trong nháy mắt lúc đối phương nghe được từ này, ánh mắt của hắn bỗng lạnh lẽo, “Ông là ai?! Ông không phải Chung Vân Tu!” Cơ hồ là theo bản năng, sát khí cả người hắn ép thẳng lên Chung Vân Tu, cơ thể Chung Vân Tu thoáng lão đảo một cái lùi hai bước về phía sau, mà ngay lúc này, một bóng người nhanh chóng lóe lên, che chở cho Chung Vân Tu ở sau lưng.

Thấy rõ người tới, con người của Cố Khâm đột ngột co lại, “Hình...” Không! Không phải là y! Tuổi của người này lớn hơn so với Hình Chiến, hơn nữa Hình Chiến sẽ không dùng ánh mắt này mà nhìn hắn... “Anh là ai?!” Trả lời hắn chính là áp lực kinh người, hô hấp của Cố Khâm cứng lại, ngay sau đó trước mắt tối sầm mà mất đi ý thức.

Thiết bị trong phòng bệnh phát ra tiếng còi báo động chói tai. Người đàn ông vừa mới đỡ Chung Vân Tu, lại thấy lão quân y vọt vào, “Có chuyện gì? Có chuyện gì? Mới vừa rồi còn ổn cơ mà! Các người lại làm cái quái gì thế hả? Bệnh nhân cần nghỉ ngơi có biết không hả?!” Lão quân y lại đành kiểm tra toàn thân Cố Khâm thêm một lần nữa.

Chờ tới khi bóng dáng bận rộn của đối phương dừng lại rồi lại xoa xoa mồ hôi trên trán, Chung Vân Tu vẫn luôn yên tĩnh đứng ở một bên lúc này mới hỏi, “Cậu ta sao rồi?”

“Lo lắng khẩn trương quá độ đến mức ngất xỉu. Cơ thể không sao, nhưng trạng thái tinh thần rất tệ, các cậu cố gắng đừng kích động cậu ta, bằng không kích động người ta đến phát điên thì để xem các cậu còn có thể hỏi ra cái gì không!” Lão quân y tức giận trả lời.

“Chúng tôi sẽ chú ý. Lúc nào cậu ta sẽ tỉnh lại?” Chung Vân Tu càng ngày càng thấy hứng thú với người trẻ tuổi này, hắn nhìn ra được đối phương không nói dối.

Lão quân y có chút hoài nghi mà liếc người đàn ông bên cạnh Chung Vân Tu một cái, “Bây giờ để tôi đánh thức cậu ta dậy.”

Ông cúi đầu ấn vài huyệt vị, Cố Khâm cuối cùng cũng mơ màng mà tỉnh lại. Gương mặt già nua đầy nếp nhăn này đập vào mắt, khiến cho Cố Khâm sợ hết hồn, thiếu chút nữa nhảy dựng khỏi giường.

“Đừng động đừng động!” Lão quân y hai tay xoa bóp huyệt vị trên đầu Cố Khâm, chỉ chốc lát sau đã khiến cho Cố Khâm thả lỏng, đau đớn cũng giảm đi ra nhiều. Ấn liên tục năm phút, ông mới thu tay về, “Cảm giác thế nào?”

“Cảm ơn.” Cố Khâm nhớ rất rõ gương mặt của lão quân y này, đây chính là người không ngừng xúi giục hắn cùng Hình Chiến làm tình lúc trước. Đối phương nhìn qua già hơn so với khi mới gặp hắn, giống như đã già đi mười tuổi. Bởi vì vị trí nên từ góc độ của hắn không nhìn thấy những người còn lại trong phòng, Cố Khâm có chút hoài nghi sự việc xảy ra lúc trước chỉ là ảo giác sinh ra do bản thân đã quá khẫn trương, “Xin hỏi đây là đâu?”

“Phòng y tế.” Lão quân y dùng ánh mắt như nhìn tên ngốc mà nhìn hắn.

“... Thời gian cụ thể là?”

Đối phương hiển nhiên đã mất kiên nhẫn, đưa đồng hồ điện tử tới trước mặt hắn, “Từ ngày cậu được đưa tới đây đã là ngày thứ ba.”

Cố Khâm không nghe thấy đối phương nói gì, chỉ ngơ ngác mà nhìn chăm chăm năm 3034 hiện trên màn hình. Chẳng lẽ hắn ngủ tới mười bốn năm?! Chuyện này không thể nào! Hơn nữa, Chung Vân Tu cùng... khi nãy vừa mới gặp cũng không nên nhìn hắn như thế. Suy nghĩ kỹ một chút, Chung Vân Tu kia cũng bỗng dưng nhiều thêm vài tuổi, nếp nhăn chỗ khóe mắt thực ra cũng có chút rõ ràng, bởi vì khi ấy hắn không tỉnh táo lắm nên mới không để ý...

Cố Khâm rời mắt khỏi màn hình, mệt mỏi nhắm mắt lại. Hắn cảm giác cả người mình đều đã trống rỗng.

“Tôi đi ra ngoài trước, mấy người đừng kích động cậu ta nữa.” Cho tới khi lão quân y trừng mắt nhìn tới một góc rồi rời khỏi phòng, Cố Khâm mới ý thức được trong phòng còn có người. Hắn chậm rãi chống người dậy, mặc dù đã có chuẩn bị, nhưng khi mắt hắn chạm phải ánh mắt của hai người kia, hắn vẫn theo phản xạ mà căng cứng người, làm ra tư thế chuẩn bị công kích. Nhưng rất nhanh, hắn lại tự giấu mà cười lạnh một cái, cưỡng ép mình tỉnh táo lại, mặt không đổi sắc mà nhìn chăm chăm họ.

“Chúng tôi không có ác ý.” Chung Vân Tu bước từng bước tới, người đàn ông phía sau lại dùng ánh mắt khiến Cố Khâm vô cùng không thoải mái mà nhìn chăm chăm vào hắn, “Chỉ là hy vọng cậu có thể trả lời vài vấn đề.”

Cố Khâm kéo khóe môi, “Tôi nói ông sẽ tin?”

“Cậu không nói làm sao biết tôi sẽ không tin?” Chung Vân Tu mỉm cười hỏi ngược lại.

“Tôi có thể trả lời câu hỏi của ông, nhưng ngược lại, ông cũng phải trả lời câu hỏi của tôi, một đổi một.” Cố Khâm cần xác nhận suy đoán của mình, “Ông có quyền giữ yên lặng, nhưng xin đừng lừa dối tôi. Ngược lại tôi cũng sẽ giống như thế. Đồng ý chứ?” Hắn bưng cốc nước lên làm thông nhuận cổ họng, cho đối phương thời gian suy nghĩ. Chờ đợi một lúc, Cố Khâm trực tiếp mở đầu, “Vừa rồi tôi đã nói cho ông biết tại sao tôi lại xuất hiện ở đây, như vậy tiếp theo nên tới lượt tôi hỏi. Khi các ông tìm thấy tôi chỉ có mình tôi thôi?”

“Hai người, lúc ấy cậu ở bên cạnh nó.” Chung Vân Tu kéo người đàn ông đi về phía trước một bước.

Khi nghe được câu trả lời kia, Cố Khâm đã cho rằng hắn cùng Hình Chiến đã lại xuyên trở về cơ thể cũ, mà Hình Chiến chỉ là bởi vì ngoài dự kiến mà mất đi trí nhớ. Nhưng rất nhanh hắn lại phát hiện ra có chỗ không đúng, tuy rằng cơ thể chỉ vừa mới hồi phục từ tổn thương nghiêm trọng, còn có chút mệt mỏi, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được cơ thể mình có sức sống hơn so với khi bốn mươi tuổi, hơn nữa thể chất của hắn là A đã lâu, mà Cố Khâm trong quá khứ thì chỉ vừa mới đạt tới A mà thôi, cơ thể này có lẽ chỉ có hơn hai mươi tuổi mà thôi.

Giống như muốn xác nhận câu trả lời của mình, tay phải của Cố Khâm sờ lên vị trí của chiếc nhẫn, nhưng lại không thấy nó đâu. Sắc mặt hắn chợt biến, sống lưng thoáng chốc căng cứng đến thẳng tắp, cơ thể nghiêng về phía trước, ánh mắt sắc như đao nhìn Chung Vân Tu, “Nhẫn của tôi đâu?!”

Hắn vừa mới lộ ra chút dấu hiệu muốn tấn công, người đàn ông lúc này đã muốn ra tay, lại bị Chung Vân Tu ngăn lại, “Đừng khائن trượng.” Bàn tay hắn mở ra, chiếc nhẫn màu bạc kia liền xuất hiện trong tay hắn.

Cố Khâm lập tức đoạt lấy. Không sai, đây chính là nhẫn của hắn, bên trong còn khắc tên Hình Chiến. Đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út bên tay trái, Cố Khâm cuối cùng mới tỉnh táo lại, cơ thể mềm nhũn mà dựa vào đầu giường, “Hỏi đi.”

“Chiếc nhẫn này...” Chung Vân Tu nhìn chằm chằm vào tay Cố Khâm.

“Ông chắc chắn ông muốn hỏi cái này?” Cố Khâm thần sắc cổ quái này mà nhìn Chung Vân Tu một cái.

“Không.” Chung Vân Tu dời tầm mắt đi, “So ra tôi càng muốn biết chi tiết về thân phận của cậu hơn.”

“Cố Khâm, 25 tuổi, thể chất cấp A, tốt nghiệp trường quân sự Đệ Nhất, quân hàm Thượng tá, là người phụ trách của chiến đội Thương Lang ở quân khu Đệ tứ. Cha là Thượng tướng Cố Hoảng, mẹ đã mất.” Cố Khâm liếc nhìn người đàn ông đứng ở phía sau Chung Vân Tu, “Ông nói rằng các ông tìm thấy tôi ở bên cạnh người anh ta, nếu như tôi đoán không lầm, tình huống lúc đó hẳn là vị Tướng quân này rơi vào bao vây của Satan, cuối cùng bất đắc dĩ mà lựa chọn tự bạo chủ hạm kéo theo quân địch chết chung, nhưng khi các ông tới, anh ta lại còn sống, a, còn cộng thêm cả tôi nữa?”

Sắc mặt của người đàn ông vẫn như trước, ánh mắt kia giống như muốn lột cả lớp da của Cố Khâm xuống. Y trầm giọng chất vấn, “Hành động lần này của Satan cậu biết hết?!”

“Tôi coi như là câu hỏi khi nãy anh đã ngầm đồng ý.” Cố Khâm nhướn mày, không hổ là Thượng tướng

Hình thể chất cấp S, quả thực tạo cho hắn rất nhiều áp lực, “Lần này Liên minh tổn thất nặng nề như vậy, chính là vì Mendel và các chính khách do Vương Thao cầm đầu đã cấu kết với Satan, cùng nhau lập ra âm mưu này. Tình báo cụ thể thì mấy người phải tự mình điều tra.” Thấy hai người cau mày lại, trên mặt lại không có bất cứ nét mặt giật mình nào, hiển nhiên là họ cũng đã nhận ra đám Mendel đóng vai trò gì trong đó, chẳng qua là tạm thời không có chứng cứ mà thôi.

Cổ Khâm bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng vào mắt người đàn ông, “Xem ra, Thiếu tướng Cổ Khâm của quân khu Đệ tứ vẫn còn sống. Khi các anh tìm được anh ta, có phải cũng tìm được vị Thượng tá không rõ lai lịch giống như tôi không?” Ngay sau đó thanh âm của hắn lại trở nên trầm thấp, mang theo một tia khẩn trương khó phát hiện thấy, “Anh ấy... Còn sống?”

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào hắn một hồi lâu, rồi mới không thể không gật đầu một cái.

Thấy được cái gật đầu này, trái tim trống rỗng của Cổ Khâm cuối cùng cũng được lấp đầy một lần nữa. Lỗ mũi của hắn đau xót, giống như thần kinh mà che mắt bật cười, càng cười lại càng phô trương, đang cười thế nhưng lại có nước mắt chảy lọt qua kẽ tay hắn, cho đến khi cổ họng của hắn không phát ra được một tiếng nào nữa, hắn mới dùng cánh tay mà dụi mắt một cái, mím chặt môi, nhưng lại không ngừng việc cong khóe môi lên được. Chung Vân Tu kinh ngạc phát hiện, người trẻ tuổi trước mắt này tựa hồ đã lập tức biến thành người khác, chói mắt giống như ánh mặt trời vậy.

Cổ Khâm uống một hơi cạn sạch nước trong cốc, không còn cảnh giác cùng đề phòng cao độ khi nãy, trong mắt thậm chí còn có cả nét cười, “Tốt lắm, tiếp tục đi, câu hỏi của hai người.”

“Hành tinh quặng kia ở đâu?”

Cổ Khâm báo ra một chuỗi tọa độ, tâm trạng tốt mà còn giải thích cặn kẽ đặc tính cùng tác dụng của đá năng lượng. “Trong túi không gian tôi mang bên người có đá năng lượng dự bị Nguyên soái giao cho tôi trước khi lên đường, có thể để cho mấy người nhìn xem, nhưng không thể tiến hành phân giải nó ra để nghiên cứu, tôi còn phải dựa vào nó để trở lại thế giới của chúng tôi. Mọi người nếu muốn có thể đi lục soát nhà của những vị chính khách kia, mấy viên đá chúng tôi dùng kia chính là mấy viên lục soát được từ nhà họ.”

“Thế giới của các cậu?” Chung Vân Tu nheo mắt.

Cổ Khâm cười không đáp, chỉ nói, “Một câu hỏi cuối cùng, khi nào tôi mới có thể gặp người bạn kia của tôi?”

Chung Vân Tu tính toán một chút, trả lời, “Khoảng hai ngày.”

“Được. Vậy tôi lại ngủ hai ngày nữa đi.” Cổ Khâm đùa giỡn nói.

92. Chương 91: Quá Khứ Và Tương Lai

Cố Khâm bị thương nặng mới hồi phục, cộng thêm việc tâm trạng thay đổi liên tục vài lần, ước chừng phải nghỉ thêm cả ngày nữa mới khôi phục lại tinh thần. Vị Hình Tướng quân kia phái hai sĩ quan thể chất cấp A tới đi theo hắn, rõ ràng chính là giám thị. Đối với việc này, Cố Khâm trái lại lại không thấy có vấn đề gì, thậm chí vì để cho đối phương an tâm, hắn còn định tước khi gặp lại Hình Chiến, nếu không cần thiết thì sẽ cứ cắm rễ trong phòng không ra khỏi cửa. Nhưng hắn không ngờ, tới ngày thứ hai Chung Vân Tu lại đưa hắn đi gặp một người khác — Mina Russell.

“Mina?” Cố Khâm có chút kinh ngạc mà nhìn người bạn cũ đã lâu không gặp trước mặt này.

“Cố Khâm, đã lâu không gặp.” Mina mỉm cười quan sát hắn một hồi, “Trông anh hình như trẻ ra? Hơn nữa hình như có chút không giống với ngày trước...” Mặc dù Cố Khâm đã gỡ quân hàm trên vai xuống, Mina nhạy bén vẫn phát hiện ra vài điểm khác biệt. Thấy Cố Khâm chỉ cười không nói, cô suy nghĩ một chút, đột nhiên kinh ngạc nói, “Anh cuối cùng cũng tháo được khúc mắc trong lòng kia?” Cô cũng biết tới gánh nặng vẫn luôn đè nặng trong tâm hắn.

“Đúng thế, tôi đã biết là ai hại chết cha tôi, hơn nữa người kia cũng đã nhận được trừng phạt thích đáng.” Cố Khâm rất tự nhiên trả lời.

“Chúc mừng anh!” Mina chân tâm mà chúc mừng hắn, “Được rồi, để tôi nhìn xem cơ giáp của anh rốt cuộc là bị thương nặng đến thế nào đi. Nguyên soái lại tự mình mới tới tới, xem ra gần đây anh phát triển không tệ.” Lúc này cô mới chú ý tới Chung Vân Tu bị hai vị sĩ quan che ở phía sau, vội vàng hành lễ, “Nguyên soái phu nhân.”

Chung Vân Tu khoát khoát tay tỏ ý cô không cần để ý tới mình, một bên lại lấy thiết bị khống chế của Thương Lang ra đưa cho Cố Khâm. Trừ chiếc nhẫn kia, Cố Khâm vẫn chưa lấy được những vật còn lại hắn mang theo người khác.

Mina có chút kỳ quái tại sao thiết bị khống chế lại ở trong tay Nguyên soái phu nhân, có điều chú ý của cô rất nhanh đã bị Thương Lang mà Cố Khâm gọi ra hấp dẫn. Cô xem xét qua Thương Lang, lại nhìn Cố Khâm, “Bị thương thành như vậy mà anh vẫn còn sống được? Anh không muốn sống nữa sao?!”

“Khụ.” Cố Khâm có chút lúng túng gãi đầu, không biết nên trả lời thế nào, đành dứt khoát khoanh tay đứng ở một bên nhìn Mina kiểm tra.

Qua hồi lâu, Mina cuối cùng cũng dừng lại công việc bận rộn của mình, trên mặt đầy suy nghĩ sâu xa, “Cố Khâm, biết điều thì nói ngay cho tôi biết Thương Lang của tôi đã bị ai cải tạo? Rất nhiều nơi có chút khác biệt so với trước kia, ý tưởng lại đúng là thiên tài, còn rất cổ quái, cơ giáp hợp thể là cái quỷ gì? Tại sao tôi lại không biết Liên minh hiện tại còn có một người bảo trì cơ giáp như vậy? Còn kỳ quái hơn chính là gần như tất cả bộ phận của Thương Lang đều là dùng loại cũ của mười mấy năm trước, có cái bây giờ còn không tìm được! Thảo nào mà hồng hộc nặng như thế, khả năng phòng ngự quá kém. Người bảo trì kia rốt cuộc đang làm gì vậy? Cho dù có không có tiền đến thế nào thì cũng không được làm như vậy chứ? Chẳng lẽ anh bị đối phương lừa?” Cô nghi ngờ mà liếc Cố Khâm.

“Không có gì, cố gắng khôi phục nó lại như cũ đi, nếu thực sự không tìm được thì cô hãy dùng loại có niên đại gần nhất để thay đổi.” Cố Khâm không giải thích, “Kỹ thuật hợp thể thì phải đợi một chiếc cơ giáp khác cũng được sửa chữa tốt thì mới có thể kiểm tra. Đây là một kỹ thuật khi bình thường thì vô dụng, lúc máu chốt lại rất hữu dụng. Hy vọng tới khi đó cô không bị dọa cho giật mình.”

“A? Một chiếc cơ giáp khác sao... Tôi cũng không thể chờ được.” Mina nghe thế nhú mào, “Có điều linh kiện của mười mấy năm trước cũng không dễ tìm.”

“Vây cũng có khả năng sẽ cần sự hỗ trợ của Nguyên soái.” Cố Khâm nhìn về phía Chung Vân Tu, đối phương gật đầu đồng ý.

Giao lưu giữa hai người một lần nữa khiến cho Mina chú ý. Không phải là Cố Khâm chỉ vừa mới trở thành Thiếu tướng sao? Từ lúc nào lại được Nguyên soái coi trọng như vậy? Có điều mặc dù cô hiểu kỳ, nhưng cũng sẽ không hỏi ra, quay lại tiếp tục nghiên cứu Thương Lang, “Hiện tại tôi sẽ lấy thiết bị cần thiết ra, nhưng trước khi những linh kiện này được gom đủ thì cũng không biện pháp để sửa chữa Thương Lang.”

“Không vội, cô có một tháng.” Một giọng nói trầm thấp vang lên từ phía cửa.

Cơ thể Cố Khâm cứng đờ, quay đầu lại, liếc mắt liền thấy được người vẫn luôn để mình nhớ nhung mòn mỏi kia, “Hình Chiến...” Hắn tiến lên một bước, giống như muốn chạy tới, nhưng lại chần chừ. Hắn đột nhiên có chút sợ hãi, sợ giống như khi hắn vừa mới tỉnh lại vậy, rõ ràng là khuôn mặt quen thuộc, cuối cùng lại phát hiện đối phương chẳng qua là một người xa lạ.

Hình Chiến lại không có nhiều băn khoăn như vậy, sải bước đi về hướng Cố Khâm, đôi mắt nhìn vào hắn không chớp mắt, trong ánh mắt mang theo ấm áp mà hắn quen thuộc, sau đó y vội vã mà hôn lên môi hắn.

Cảm giác được sự ẩm ướt giữa môi răng, Cố Khâm rốt cuộc lấy lại tinh thần, giống như là muốn xác nhận người trước mắt này là của mình, Cố Khâm đưa tay ôm lấy cổ Hình Chiến, dùng sức cắn môi đối phương, rất nhanh đã ngửi thấy được mùi tanh của máu. Động tác của Hình Chiến hơi chậm lại, ngay sau đó liền điên cuồng mà cạy ra răng của Cố Khâm, đầu lưỡi thô bạo xông vào trong miệng hắn mà dùng sức liếm hút, cuốn lấy, không còn dè dặt lúc ban đầu, dùng mọi cách giống như dã thú đang đánh dấu lên con mồi của mình, hơn nữa còn được nhiệt tình mà đáp lại. Cho tới khi bối thì thiếu dưỡng khí mà thở dốc, hai người mới kết thúc nụ hôn này.

Hai người tựa trán vào nhau, trong giọng nói khàn khàn của Hình Chiến mang theo sợ hãi Cố Khâm chưa từng nghe qua, “Anh đã nghĩ là mình sẽ mất em... Em lại định để anh một mình sống tiếp...”

“...Là anh mở miệng trước muốn em bỏ anh lại chạy một mình. Anh còn dám trách em?” Cố Khâm hừ một tiếng, đưa tay đẩy y ra.

“Anh chẳng qua là thuận miệng nói, nhưng em lại trực tiếp làm.” Hình Chiến bất mãn mà tố cáo, đưa tay kéo hắn lại, cánh tay ôm ngang eo hắn, dùng thanh âm chỉ hai người họ mới nghe được mà nói bên tai hắn, “Em lên giường đợi cho anh.”

Lỗ tai Cổ Khâm nóng lên, hung hăng mà đáp lại, “Ai sợ ai!”

Ngay sau đó, hắn không chút nào khách khí mà huých cùi chỏ vào ngực Hình Chiến. Hình Chiến lùi về phía sau một bước, bắt được khớp cùi chỏ của hắn, đá cao quét tới cổ hắn. Cổ Khâm dùng cánh tay chặn lại tấn công của đối phương, không lùi mà tiến lên, động tác trên tay không chút lưu tình, chân cũng không nhàn rỗi, muốn khống chế thân dưới của Hình Chiến. Hai bên anh tới tôi đi, cứ như thế mà đánh nhau!

Mới vừa rồi còn hôn đến khó bỏ khó phân, bây giờ lại đánh không chút nào nương tay giống như gặp tới cừu nhân, tiếng cơ thể va chạm vang không dứt bên tai, nghe vào cũng thấy đau đớn. Động tác của hai người càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng thậm chí còn xuất hiện tàn ảnh, gần như không phân rõ ai với ai. Đột nhiên hai bóng người lại tách ra, cuối cùng cũng ngừng lại, cách nhau xa xa mà đối mặt, cảm giác tựa hồ là ngang tay.

Nhưng vào lúc này, Cổ Khâm lại phát hiện ra bóng người của Hình Chiến lảo đảo. Hắn nhanh chóng xông tới đỡ đối phương, loại hoạt động mức độ này cũng không đến mức... Hắn đột nhiên thấy được tia máu trong mắt Hình Chiến, cau mày, “Anh đã không nghỉ ngơi bao lâu?”

“...Không bao lâu.” Hình Chiến xoay đầu qua một bên, không đối mặt với Cổ Khâm. Trên thực tế, để có thể nhanh chóng gặp Cổ Khâm, từ khi y tỉnh lại tới giờ vẫn chưa từng nghỉ ngơi. Vốn là với thực lực của y thì cũng không đến mức mệt mỏi như vậy, nhưng lo âu cùng ám ảnh vẫn luôn hành hạ thần kinh y. Trước khi tự mình xác nhận Cổ Khâm quả thực còn sống, y hoàn toàn không có cách nào bình tĩnh lại được.

Cổ Khâm cũng nhận ra điểm này. Hắn đột nhiên ý thức được đây là bởi vì sai lầm của bản thân mà mới khiến cho người yêu mình trở nên bất an như thế. Hắn chủ động ôm lấy Hình Chiến, “Thật xin lỗi.”

Hình Chiến trầm mặc một hồi, lại tiến tới bên tai hắn, “Lên giường bồi thường anh.”

“...” Cổ Khâm thẹn quá thành giận mà đẩy đối phương ra, lại bị người nắm lại, hắn trừng mắt nhìn đối phương một cái, lại không hất ra, “Gọi Chiến Thần ra đi, để cho Mina sửa chữa nó.”

Hình Chiến nghe lời mà gọi ra Chiến Thần lúc này đã biến đổi hoàn toàn, đứng ngay sát bên Thương Lang. Cổ Khâm quay qua Mina mặt còn đang ngơ ngác, “Đây chính là một chiếc cơ giáp khác.”

Mina đột ngột tỉnh táo lại, “Chờ một chút chờ một chút! Các anh có phải nên giải thích gì đó hay không?!” Cô nhìn về phía Cổ Khâm và Hình Chiến trẻ tuổi hơn ở phía bên này, lại nhìn về phía Hình Tướng quân và Cổ Tướng quân lớn tuổi hơn một chút ở phía cửa, cả người đều thấy sai sai!

Cổ Khâm lúc này mới phát hiện ra hai người khác. Khi chạm phải tầm mắt phức tạp của mình phiên bản bốn mươi tuổi kia, hắn nhất thời lúng túng muốn rút ra cái tay đang nắm tay với Hình Chiến về, nhưng lại bị đối phương siết chặt không thả, trong lúc nhất thời cũng không biết nên giải thích thế nào với Mina. Cổ Khâm đỡ trán, “Nếu như tôi nói, chúng tôi đến từ một thế giới khác, cô có tin không?”

Mina liếc nhìn Chung Vân Tu, thấy đối phương hoàn toàn không nói gì, cũng không có bất kì biểu tình kinh

ngạc gì, ánh mắt lóe lên, “Cậu bao nhiêu tuổi?”

Cố Khâm sững sốt một chút, đây là câu hỏi kiểu gì vậy? “Sắp hai mươi sáu.”

“Cậu hai mươi sáu anh ta bốn mươi, nếu như cậu đến từ một thế giới khác, vậy tại sao cậu lại hiểu anh ta như thế?” Từ cuộc đối thoại vừa rồi Mina căn bản không nhận ra được khác biệt giữa hai người. Hiểu biết của Cố Khâm đối với cô, rồi cả khi Cố Khâm nhắc tới cha về mặt cũng tự nhiên như thế, thế nhưng Thượng tướng Cố Hoàng rõ ràng đã hy sinh khi Cố Khâm hai mươi tuổi, khi cô quen biết Cố Khâm Cố Khâm đã sắp ba mươi, cho dù có thể dùng quỹ đạo lịch sử của hai thế giới khác nhau để giải thích, vậy thì cũng không thể nào giải thích được tại sao Cố Khâm hai mươi sáu tuổi lại sẽ hiểu biết về bản thân bốn mươi tuổi ở một thế giới khác như vậy?

Hình Chiến mở miệng trả lời nghi hoặc của cô, “Bởi vì chúng tôi mới là tương lai.”

“Có ý gì?” Mina tròn to hai mắt, mà trên thực tế, lời này của Hình Chiến khiến cho tất cả mọi người đều ngẩn ra.

“Chính là ý trên mặt chữ.” Về vấn đề này thật sự không thể giải thích chỉ với vài ba lời, Cố Khâm thở dài, dứt khoát nói thẳng ra, “Nơi này vốn phải là quá khứ của chúng tôi, chỉ có điều sau khi hai bọn họ sống sót, lịch sử đã đi về một ngã rẽ thứ ba. Tôi cùng Hình Chiến vốn chính là đã tự sát cùng địch tại cuộc chiến kia, sau đó lại sống lại vào năm hai mươi tuổi, một lần nữa nhập học tại trường quân sự Đệ Nhất, vào năm nhất bất ngờ lại tham gia Giải đấu liên trường, giành được quán quân hạng mục đoàn đội, đi thực tập tại đơn vị quân đội ngoài tiền tuyến, thời kỳ thực tập lại giải quyết Mendel cùng quân phản loạn dưới tay ông ta, nên đã chính thức gia nhập quân đội. Nguyên soái cho phép chúng tôi tự thành lập chiến đội của bản thân, sau ba năm chúng tôi thăng lên quân hàm Thượng tá, vốn là sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc chúng tôi sẽ thăng thành Thiếu tướng, kết quả lại đến nơi này.”

“Cái này... Nghe càng khó tin hơn cả so với xuyên việt...”

“Đúng thế, có điều chính là vì thế, nên mới đền bù được rất nhiều tiếc nuối. Việc Mendel phản bội bị vạch trần trước thời hạn, cho nên cha tôi không bị ông ta hại chết. Hình Chiến nhớ bản thiết kế của Chiến Thần, cho nên đại sư Russell không vì kiệt sức mà qua đời, ngược lại còn nghiên cứu ra kỹ thuật hợp thể cơ giáp. Cô không phải từng thắc mắc tại sao linh kiện của Thương Lang đều là dùng loại cũ của mười mấy năm trước sao? Đây chính là nguyên nhân.”

“Ông nội không chết... Chiếc cơ giáp này là cho ông chế tạo... Ông nội không chết...” Lời nói của Cố Khâm không khác gì sét đánh đối với Mina, cô ngơ ngác nhìn Thương Lang, trong lúc nhất thời khóc đến mặt đầm nước mắt, “Ông nội không chết... Ông nội không chết...”

Cố Khâm nhướn mày, kéo cô một cái, “Mina!”

Mina tỉnh táo trở lại từ trong cơn run rẩy, có chút đau thương mà cười một tiếng, “Tôi không sao, cậu yên tâm, tôi sẽ sửa chữa chiếc cơ giáp này thật tốt, gồm cả kỹ thuật hợp thể đó... Bởi vì đây là của ông nội... Ô ô...” Cô đột nhiên giống như suy sụp hoàn toàn, ôm lấy Cố Khâm mà khóc lớn, “Ông nội... Ông nội...” Cố

Khâm không biết làm sao mà đành để cho cô ôm, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng đặt tay lên lưng cô, không biết nên nói gì mới có thể an ủi cô.

Một lúc lâu sau, Mina cuối cùng cũng buông Cố Khâm ra, lau lau nước mắt, “Thật xin lỗi.”

“Không sao không sao, có thể khóc là tốt.” Đây là lần đầu tiên Cố Khâm thấy cô khóc, cho dù là trước khi sống lại, hay là sau khi sống lại, “Cô... Có muốn nghỉ ngơi vài ngày không?”

“Không cần, tôi muốn sớm tìm hiểu rõ chỗ đặc biệt của cơ giáp này.” Mina lại cười một tiếng, có điều nụ cười lần này của cô đã buồn lòng rất nhiều. Cô nguyện ý tin tưởng những lời trước đó của Cố Khâm, cũng tình nguyện tin tưởng đối phương, chỉ cần biết ông nội còn sống rất tốt ở một thế giới khác, vậy là đủ rồi.

“Cô không nên miễn cưỡng mình, chúng tôi không vội.” Cố Khâm vẫn lo lắng.

“Tôi có chừng mực. Cậu nên đi động não làm sao để những người khác tin tưởng lời giải thích của cậu đi!” Mina quay đầu đi nghiên cứu cơ giáp, không để ý tới hấn nữa.

Hai sĩ quan giám thị hấn không biết đã rời đi từ lúc nào, Cố Khâm nhìn lướt qua ba người ở bên ngoài kia, Chung Vân Tu cao thâm khó lường, Hình Chiến bốn mươi tuổi vẫn cứ mặt không cảm xúc như thường lệ, hấn bốn mươi tuổi thì lại cau chặt mày, hiển nhiên là đang suy nghĩ gì đó.

Thật ra thì, Cố Khâm cũng không cần có người tin tưởng mình, bởi vì trong tay hấn và Hình Chiến có đủ bằng chứng để khiến Liên minh Nhân loại tại thế giới này hợp tác với họ, bọn họ thậm chí có thể đi phá hủy hành tinh quặng kia một lần nữa, mà mong muốn duy nhất của bọn họ chính là về nhà mà thôi. Còn về việc làm thế nào để về nhà, vậy thì làm nổ tung hành tinh quặng một lần nữa là được. Có điều trước đó, Liên minh Nhân loại cần phải giải quyết người phản bội trước, cho nên Hình Chiến mới có thể nói bọn họ còn một tháng nữa, có lẽ Hình Chiến và Nguyên soái đã đạt được thống nhất gì đó.

“Thiếu cái gì thì cứ liệt kê thành danh sách nộp cho Nguyên soái giải quyết, cơ giáp giao cho cô.” Hình Chiến dặn dò Mina, không để ý những người khác còn đang ở đó, kéo Cố Khâm đi thẳng ra ngoài phòng sửa chữa cơ giáp

93. Chương 92: Thời Khắc Khoe Khoang Ân Ái

Hai người cuối cùng cũng gặp lại được nhau cùng quay trở về phòng nghỉ ngơi. Hình Chiến vừa khóa cửa lại đã vội vàng mà áp ngã Cố Khâm xuống giường, xé ra quần áo của hấn.

“Đợi chút! Anh cần phải nghỉ ngơi!” Cố Khâm có chút do dự vùng vẫy vài cái, mặc dù hấn cũng không phải là không muốn, nhưng nhìn đôi mắt đỏ bừng của đối phương, hấn luôn cảm thấy trạng thái hiện tại của đối phương không thích hợp, “Không được, anh như vậy không kiên trì được bao lâu...”

Lời nói của Cố Khâm giống như đang chất vấn năng lực nào đó của y, Hình Chiến bồng nheo mắt lại, “Vậy để anh chứng minh cho em xem một chút, anh có thể kiên trì bao lâu.”

Khi Cố Khâm muộn màng mà phát hiện ra mình đã nói bậy, lúc ấy đã muộn. Vào thời khắc một tia lý trí cuối cùng cũng sắp rơi vào vực sâu đục vọng, hấn hung hăng mà nghĩ, đến lúc đó tinh thần không tốt thì đừng trách em không nhắc anh!

Thế nhưng thời gian còn lại của cả ngày hôm ấy, Hình Chiến đã dùng hành động chứng minh phán đoán của Cố Khâm sai lầm tới mức nào, y không chỉ rất được, hơn thế còn có thể kiên trì rất lâu! Cho dù Cố Khâm không nhận được mà cầu xin tha thứ cũng chỉ nhận được một câu trả lời, “Đây là trừng phạt.” Trừng phạt hành động đối phương ích kỷ mà bỏ lại y đi liều chết, trừng phạt đối phương đã khiến cho y cảm nhận được cái gì gọi là tuyệt vọng.

Cho tới khi Cố Khâm cuối cùng cũng khôi phục ý thức một lần nữa, trừ cơ thể bủn rủn vô lực ra, hấn cũng không tỉnh táo nhân vọng, không cảm thấy đói bụng, cũng không có dấu hiệu bị thoát nước, giống như hấn chỉ là mơ thấy một giấc mộng xuân hết sức kịch liệt thôi vậy. Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp từ tính của Hình Chiến, “Tỉnh? Anh đã cho em dùng một chai dịch dinh dưỡng rồi, em có thể tiếp tục nghỉ ngơi.”

“Ừm...” Cố Khâm không muốn mở mắt, nhưng lại nghe thấy tiếng ma sát khi Hình Chiến mặc quần áo, hấn mơ mơ màng màng hỏi, “Anh đi đâu?”

“Liên minh đang chuẩn bị quét sạch đám quân phản bội của Mendel, Nguyên soái mời anh đi qua nhìn một chút.” Hình Chiến nhân lúc nói chuyện mà giúp Cố Khâm xoa bóp eo.

Cố Khâm nhất thời tỉnh táo hơn rất nhiều, hấn khó khăn mà ngẩng đầu lên, “Anh muốn ra chiến trường?” Nếu như là thế, hấn cũng không để ý tới việc có thể mất mặt hay không, nhất định phải đi nằm khoang chữa trị mấy phút để khôi phục thể lực, sau đó đi cùng Hình Chiến. Thật kỳ quái, rõ ràng trước khi làm trạng thái tinh thần của Hình Chiến rất tệ, làm sao lên giường còn có thể dày vò lâu như thế? Đối phương rốt cuộc là loại quái vật gì chứ! Chẳng lẽ còn có thể dựa vào lăn giường mà bổ sung năng lượng sao!

“Không, đây là chuyện của bọn họ, anh không định ra tay, cũng không cần anh phải ra tay.” Nhìn sắc mặt mệt mỏi của Cố Khâm, Hình Chiến tự kiểm điểm hành động điên cuồng ngày hôm qua, có điều y cũng không hối hận, lần này làm quả thật đúng là tận hứng. Nếu như sau này có kỳ nghỉ lâu lâu một chút, thỉnh thoảng lại làm như vậy một lần cũng không tệ — Mà có lẽ không cần chờ đến sau này, trong một tháng tiếp theo có lẽ sẽ tìm được cơ hội, coi như là tuần trăng mật đi.

“Ừm.” Cố Khâm không biết Hình Chiến đang nghĩ gì cứ thế mà an tâm, lại lần nữa nằm lên gối, “Nhớ nhất định phải để cho Cố Khâm của thế giới này tham dự chiến dịch này, chỉ có thể anh ta mới có thể thực sự cởi bỏ khúc mắc ra được.”

“Được.” Hình Chiến đáp một tiếng, tiếp tục giúp Cố Khâm xoa bóp, cho tới khi đối phương lại lần nữa ngủ thiếp đi, lúc này y mới lặng yên không tiếng động mà rời phòng.

Khi Hình Chiến tới phòng họp, Nguyên soái cùng hai vị Hình Tướng quân và Cố Tướng quân đã đợi y được một lúc. Đối với việc y tới trễ, bọn họ không lộ ra bất cứ sắc mặt bất mãn gì, trái lại Nguyên soái còn hỏi một câu sao Cố Khâm lại không tới. Hình Chiến không chút nào che giấu mà trả lời, “Em ấy cần nghỉ ngơi.”

Lời này vừa ra khỏi miệng, những người khác lập tức nghĩ tới điều gì đó, trong lúc nhất thời xung quanh rơi vào trong yên lặng quỷ dị. Hình Chiến cũng không lên tiếng, dù sao thì hắn cũng không vội.

Không bao lâu sau, Nguyên soái tựa như cái gì cũng không nghe thấy, thuyết minh về an bài tác chiến lần này cho Hình Chiến một lần. Thật ra thì chiến thuật đều đã định xong, bọn họ không phải là đang hỏi ý kiến của Hình Chiến, mà là cho thấy thái độ của bọn họ — hợp tác có thể, nhưng lấy chúng tôi làm chủ, các cậu không thể tham dự vào việc quyết định của chúng tôi. Nhìn qua tổn công vô ích, nhưng cũng là một cách ra oai phủ đầu trá hình.

Hình Chiến biết ẩn ý của đối phương, nhưng y không để tâm. Y vốn cũng không định tham dự quá nhiều vào thế giới này, có điều khi y nghĩ tới lời dặn của Cố Khâm trước khi mình rời phòng, y lại nói một câu, “Để Cố Thiếu tướng làm Tổng chỉ huy.” Trong an bài tác chiến, Tổng chỉ huy chính là Hình Thượng tướng, mà Cố Thiếu tướng chỉ là phụ tá mà thôi.

Nguyên soái đã đoán đủ loại phản ứng y sẽ có, duy chỉ có việc y sẽ vậy mà đề cử “Cố Khâm” làm Tổng chỉ huy là không, bao gồm cả bản thân “Cố Khâm” cũng không kịp ứng phó.

“Anh ta mới thăng lên hàm Thiếu tướng.” Hình Thượng tướng cau mày mở miệng, nói bóng gió ý là kinh nghiệm của đối phương chưa đủ, không thích hợp làm Tổng chỉ huy.

Hình Chiến ánh mắt sâu xa mà liếc bản thân mình tại thế giới này. Đối phương sẽ nghĩ như vậy hiển nhiên là vì y còn chưa giao thủ với Cố Khâm ở thế giới này. Mà ban đầu sau khi mình đối chiến với Thương Lang ở trên mạng chiến đấu, lập tức đã nhận ra đối phương có tài chỉ huy của một Thượng tướng. “Tôi hiểu rõ thực lực của anh ta hơn anh. Ngay cả trong nhiệm vụ phá hủy hành tinh quặng lần này, cũng là Cố Khâm phụ trách chiến trường trên vũ trụ, dùng chín trăm chiến hạm cỡ nhỏ mà ngăn cản đại quân mấy chục ngàn binh của Satan trong nửa tiếng, mà tôi chỉ là phụ trách việc gắn thiết bị nổ trên mặt đất.” Hình Chiến hiếm thấy mà kiên nhẫn giải thích một đoạn dài, dù sao khen cũng là khen Cố Khâm của thế giới khác.

Trầm mặc trong chốc lát, Nguyên soái mở miệng, “Nhưng quân hàm của cậu ta không thể khiến mọi người tin phục.” Nhất là lần này trong chiến dịch còn có “Hình Chiến”, đại diện của thế hệ trẻ của Liên minh Nhân loại, để cho một Thiếu tướng làm Tổng chỉ huy những người khác sẽ nghĩ như thế nào?

Nghe thế, Hình Chiến cũng không kiên trì thêm nữa, “Ông nói đúng. Bây giờ quả thực không thích hợp.” Y sáng khoái mà tự thừa nhận bản thân không cần nhắc chu toàn, dừng lại một chút lại giải thích, “Sau khi sống lại, địa vị của chúng tôi vẫn luôn ngang nhau, cấp bậc gần như là cùng lúc tăng lên, cho dù ai làm Tổng chỉ huy, sẽ chưa bao giờ có ai dị nghị, tôi đã quen, đầu óc tạm thời chưa xoay chuyển được. Mọi người sắp xếp thế nào thì sắp xếp, không cần để ý suy nghĩ của tôi.”

Y không giải thích thì không sao, vừa giải thích xong bầu không khí lại trở nên quỷ dị thêm một lần nữa, nhất là giữa hai vị Tướng quân, từ đầu đến cuối vẫn luôn tràn đầy một loại lúng túng không thể nào nói rõ.

Hình Chiến cũng mặc kệ bọn họ nghĩ gì, y nhớ nhung Cố Khâm còn đang nghỉ ngơi, dứt khoát cáo từ rồi đi, còn việc bọn họ muốn giải quyết quân phần loạn như thế nào thì, y không thích xen vào việc của người khác.

Lúc này, bầu không khí tại Liên minh Nhân loại đã trở nên khẩn trương chưa từng thấy. Trải qua nhiều năm phát triển như thế, quân phản loạn của Mendel đã lớn mạnh, trừ Mendel ra, còn có một Vương Tử Minh đã trở thành Trung tướng cũng không thể khinh thường, muốn tiêu diệt họ cũng không dễ dàng.

Nhưng bên Nguyên soái là thắng ở đạo đức, mà chán ghét của loài người đối với bọn xâm lăng Satan đã ăn sâu bén rễ vào bọn họ, nhất là quân nhân, những người nguyện ý vì lợi ích mà lựa chọn nương tựa vào Satan cũng không nhiều. Cho nên dù cho Mendel, Vương Tử Minh cùng những chính khách kia đã tập hợp được một đội quân trung thành tới chết, nhưng lại không có nguồn cung lính bổ sung, binh lính thủ hạ càng đánh càng ít đi, cuối cùng chỉ có thể dùng tới lính Satan. Các binh lính nhắm mắt đưa chân mà hợp tác với Satan, suy nghĩ càng ngày càng trở nên tiêu cực, tỷ lệ tử vong lại càng cao, binh lính nhân loại chết sạch, quân lính dưới tay họ chỉ còn có Satan.

Tội nghiệp cho Mendel còn đang mơ giấc mộng thống lĩnh loài người đẹp đẽ, nhưng không biết mình từ đầu tới đuôi cũng chỉ là một tay sai của Satan vương.

Còn những chính khách kia, trừ vài người sớm ý thức được có điều không đúng mà tiến vào quân đội nương vào sự che chở của hai vị tướng quân, những kẻ khác toàn bộ đều bị bắt, người chưa bị bắt cũng bị tịch thu nhà cửa. Vốn Vương Tử Minh vẫn còn bố trí một ít binh lực tại hành tinh thủ đô, nhưng so với thế lực của Nguyên soái, đây hiển nhiên không thể nào bằng được đối phương, vào thời đại hiện nay, giá trị vũ lực quyết định hết thảy.

Không giống với không khí khẩn trương bên ngoài, cặp chồng chồng mới cưới sống sót sau tai nạn gần như sống trong thế giới hai người, ban ngày tới phòng huấn luyện đối chiến, ban đêm triền miên trong phòng, trái lại cũng thực hài lòng. Bọn họ đã rất lâu không thả lỏng như vậy, cả ngày dính chung một chỗ, ngay cả khi làm lúc Hình Chiến muốn Cố Khâm phối hợp mình làm đủ các loại tư thế với đủ kiểu play đáng xấu hổ, Cố Khâm đều rất ít cự tuyệt.

Chẳng qua khiến cho Cố Khâm không hiểu là, Hình Chiến rốt cuộc là đi đâu để học được nhiều trò như thế? Không lẽ đối phương còn sẽ chủ động đi tra cứu những thứ tài liệu này sao? Dưới sự truy hỏi của hắn, Hình Chiến đành nói thật, tài liệu xem qua rất nhiều, đều là do lão quân y kia đưa! Theo như đối phương nói là lo lắng kỹ thuật của mình không tốt không thể thỏa mãn người yêu, cho nên... Cố Khâm thật sự dở khóc dở cười, vị lão quân y này đến tột cùng là rảnh rỗi đến mức nào chứ!

Cuộc sống cứ thế trôi qua trong tuần trăng mật ngọt ngào không coi ai ra gì của hai người. Cho tới ban đêm một ngày nào đó, Hình Chiến đang chuẩn bị tiếp tục làm thêm một vòng với Cố Khâm, thì tiếng gõ cửa dồn dập đột nhiên vang lên.

Cố Khâm đẩy người yêu đang đè trên người mình một cái, “Là ai?”

Hình Chiến bắt động.

“Đừng làm rộn, đi xem là ai đi. Chúng ta sau này còn có thời gian... Um...”

Hình Chiến mang theo chút nổi nóng mà cùng Cố Khâm hôn sâu một cái. Cho tới khi chuẩn bị sát súng ra

lửa lần nữa, y mới không cam lòng mà đứng dậy đơn giản thanh lý mình, mặc quần dài, kéo cái chăn ở một bên che Cổ Khâm thật kín kẽ, sắc mặt âm trầm mà đi mở cửa.

Mina đầy mặt hưng phấn đứng tại cửa suýt chút nữa đã bị ánh mắt lạnh như băng của Hình Chiến làm cho lạnh cóng. “Có chuyện?” Ánh mắt Hình Chiến quét qua mặt cô, lại dừng lại một chút trên người hai vị Tướng quân đứng bất động sau lưng cô. Hai vị này sao lại cũng ở đây?

Ánh mắt của Mina thẳng ngoắc ngoắc mà khó nhọc rời khỏi dấu hôn chói lọi rõ ràng ở trên ngực Hình Chiến, có chút suy nghĩ cũng có thể nhìn ra tại sao đôi phương lâu như vậy, hưng phấn khi nãy bị quét đi sạch sẽ, cô có chút không biết làm sao, “Cái đó... Tôi không cố ý quấy rầy...”

“Chuyện gì? Nói!” Hình Chiến không nhịn được mà cắt ngang cô.

Mina lấy lại bình tĩnh, “Hai chiếc cơ giáp cũng sửa xong hết rồi, tôi muốn thí nghiệm chức năng hợp thể một chút.” Cô thật sự là không kiên nhẫn nổi muốn nhìn kỹ thuật đặc thù mà ông nội nghiên cứu ra này một chút, cho nên không chú ý thời gian liền chạy đi tìm họ, cuối cùng nửa đường lại gặp Hình Thượng tướng và Cổ Thiếu tướng vừa vặn đang trở về nghỉ ngơi, không chút nghỉ ngơi đã mở miệng mời họ cùng đi. Mà nói như vậy... Mina dùng khóe mắt mà liếc sắc mặt hai vị Tướng quân một cái, hai người đều là mặt không cảm xúc mà nhìn thẳng, hoàn toàn nhìn không ra cái gì.

“Chỉ như vậy?” Sắc mặt Hình Chiến lại càng khó nhìn, “Biết bây giờ mấy giờ rồi không?”

“Phải... Thật xin lỗi! Bằng không ngày mai cũng được...”

“Cô về phòng sửa chữa cơ giáp trước đi, chúng tôi lập tức tới.” Giọng của Cổ Khâm đột ngột truyền ra, còn mang theo lười biếng sau tình sự.

Mina nhịn không được mà bổ não ra một chút hình ảnh không hợp tuổi nhi đồng, bất tri bất giác đã đỏ mặt, “Được, tôi chờ hai cậu...” Không đợi Mina nói hết, Hình Chiến đã dùng sức đóng cửa lại. Mina trợn mắt mà nhìn cánh cửa ngậy người hồi lâu, lúc này mới lúng túng quay đầu nhìn hai vị Tướng quân, “Không bằng chúng ta đi trước đi?”

Mười mấy phút sau, Hình Chiến, Cổ Khâm đã mặc chỉnh tề xuất hiện tại phòng sửa chữa cơ giáp. Chỉ nhìn bề ngoài, Chiến Thần và Thương Lang đã được sửa chữa trở lại như cũ rất hoàn mỹ.

“Hợp thể.” Không nói nhảm, Hình Chiến ra lệnh một tiếng, hai chiếc cơ giáp đứng song song rất nhanh đã hợp lại thành một.

Đôi mắt Mina càng ngày càng sáng, “Có ý tứ...Thực có ý tứ...” Cả người cô gần như đều đã dán lên cơ giáp, yêu thích không buông tay.

Cổ Khâm mở phòng điều khiển chính ra, đề nghị, “Tôi mang cô vào xem một chút?”

“Anh tới.” Hình Chiến thế nhưng lại đi trước một bước, xách cổ áo Mina lên xách theo cô nhảy mấy bước vào phòng điều khiển chính. Cố Khâm hơi sững sờ, Hình Chiến hôm nay sao lại tích cực như vậy? Trước khi gặp phải nhiệm vụ cần giải thích như này bình thường chẳng phải đều là giao cho hắn cả sao.

Cơ giáp hợp thể làm mấy tổ hợp động tác cơ bản, cũng lấy ra mỗi một loại vũ khí ra thử nghiệm một lần, trong đó gồm có cả vũ khí của Thương Lang. Nhiều năm đối luyện đã giúp cho Hình Chiến vô cùng quen thuộc với Thương Lang. Sau đó phòng điều khiển được mở ra lần nữa, Hình Chiến lại xách Mina đi ra ngoài.

“Thấy thế nào?” Mina chờ mong mà nhìn họ, bản thân cô cảm giác không tệ, “Động tác cùng trước kia có so ra có gì khó khăn không? Hoặc chậm hoặc nhanh gì đó?”

Hình Chiến trở lại bên cạnh Cố Khâm, hai người nhìn nhau một cái, đồng thời lắc đầu, không biết.”

“Không biết?!” Mina không dám tin tròn mắt nhìn họ, “Cái gì gọi là không biết? Đây không phải là cơ giáp của hai cậu sao?”

Cố Khâm bất đắc dĩ mà giải thích, “Lúc trước tôi cũng đã nói, hợp thể cơ giáp là một loại chức năng rất vô dụng, cho nên trên thực tế chúng tôi chỉ mới dùng qua hai ba lần, hơn nữa gần như chưa từng dùng kỹ năng hợp thể vào trong chiến đấu. Lần đầu tiên là khi chúng tôi vừa mới lấy được cơ giáp, trong quá trình đối chiến đã bất ngờ hợp thể. Lần thứ hai là khi tôi bị Satan bắt làm tù binh, Hình Chiến cứu tôi trở về. Lần thứ ba chính là lúc cuối của nhiệm vụ này, một giây trước khi hành tinh quặng nổ thì hợp thể, kết quả chúng tôi cùng xuyên qua tới đây.”

“Mina kia từng nói, mấu chốt của kỹ thuật hợp thể cơ giáp chính là lựa chọn bộ phận để hợp thể.” Hình Chiến dùng ngôn ngữ đơn giản để khái quát lại khái niệm hợp thể.

Mina nghe đến mê say, hận không thể lập tức bắt đầu nghiên cứu, thế nhưng bây giờ còn chưa có điều kiện, “Nói cách khác là phải tạo ra mức độ tổn hại khác nhau cho hai chiếc thì mới có thể nhìn ra hiệu quả?”

Hình Chiến trực tiếp chuyển hướng sang hai vị Tướng quân, “Quân phản loạn giải quyết thế nào rồi?”

Gương mặt không cảm xúc gần như giống hệt của y đối diện với y, không trả lời. Sau khi yên lặng ba giây, Hình Chiến trực tiếp quyết định, “Ngày mai sắp xếp chúng tôi ra chiến trường đi.”

“Đừng quá áp lực bản thân.” Cố Khâm trấn an Mina, “Đối với chúng tôi mà nói chức năng hợp thể chỉ có một tác dụng, đó chính là để cho chúng tôi trở thành một. Trong chiến đấu nó lại là thứ yếu, chỉ cần cô có thể đảm bảo cơ giáp dù có bị tổn hại vẫn có thể thuận lợi hợp thể là đủ rồi.”

Ngày tiếp theo, hai người vừa mới từ trên chiến trường trở về được Nguyên soái gọi tới phòng họp. Nguyên soái giao cho Hình Chiến một phần văn kiện, “Đây là tài liệu liên quan tới thí nghiệm Satan dùng tù binh loài người làm thí nghiệm. Satan muốn chế tạo một cỗ máy hủy diệt, có thể vượt qua cả cấp S của hiện tại. Thứ dùng để cải tạo cơ thể con người chính là dịch năng lượng lấy ra từ đá năng lượng.”

Cố Khâm không hỏi Hình Chiến và Nguyên soái đã có hiệp nghị gì, bây giờ nhìn thấy phần tài liệu này, hắn cũng hiểu ra được Hình Chiến vẫn còn canh cánh trong lòng lần hắn bị Satan bắt đi đó. Hắn đi tới cùng Hình Chiến đọc tài liệu một hồi, cảm giác có chút kỳ quái, “Tại sao lại phải chọn loài người? Đây chẳng phải là không khác gì giúp loài người nghiên cứu ra chiến binh siêu cấp sao? Đối với họ có ích lợi gì?”

Nguyên soái giải thích, “Mấy năm đầu bọn họ quả thực đã dùng Satan để thí nghiệm, nhưng sau đó phát hiện được thể chất của Satan sẽ sinh ra phản ứng bài xích đối với năng lượng, trái lại loài người lại có thể hấp thu cùng thích ứng với loại năng lượng này ở một mức độ nhất định, nhưng quá trình lại hết sức thống khổ. Căn cứ theo tài liệu, từ cấp C tăng lên tới B-, có một trong mười người có thể chịu được, từ B- tăng lên tới B tỷ lệ thành công giảm xuống là 1/20, từ B tăng lên tới B+ đã không tới 1%, B+ tăng lên tới A- là một ranh giới, chỉ có một trong một nghìn người có thể vượt qua, càng về sau tỷ lệ thành công càng thấp, trước mắt vẫn chưa có ai dựa vào việc tiêm dịch năng lượng mà có thể từ cấp A tăng lên tới cấp S, dĩ nhiên, đây cũng có thể là vì người bị Satan bắt làm tù binh có thiên phú không đủ cao.”

“Loại năng lượng này không chỉ có tác dụng trên cơ thể, còn sẽ gây chấn động mạnh đối với não bộ, khiến cho người đó hoàn toàn đánh mất lý trí, đại đa số vật thí nghiệm cho dù thật sự vượt qua được thống khổ ban đầu, cuối cùng cũng sẽ biến thành một cỗ máy không có tình cảm con người chỉ có dục vọng hủy diệt. Nếu như kỹ thuật bước nhảy không gian hoàn thiện trong tương lai, chỉ cần ném cỗ máy ấy vào trong nhân loại chúng ta, thì sẽ tạo thành hỗn loạn khó mà tưởng tượng nổi.”

“Trừ cái này ra thì không có những di chứng khác? Những người tăng thể chất nhưng không mất lý trí đi sau đó thế nào?” Hình Chiến vội vàng truy hỏi, y dùng sức nắm chặt tay trái Cố Khâm, lực mạnh đến mức khiến Cố Khâm cũng phải thấy đau đớn. Cố Khâm không lên tiếng, lòng bàn tay phải yên lặng đặt lên mu bàn tay y.

Nguyên soái lắc đầu một cái, “Satan cần chính là chiến binh siêu cấp vượt qua cấp S, thí nghiệm sẽ vĩnh viễn không dừng lại, cho dù vượt qua được một cấp này, còn sẽ có một cấp tiếp theo, mà tất cả vật thí nghiệm đều dừng ở giai đoạn từ A+ lên tới S- ấy.”

“Nói như vậy thì tôi là người duy nhất sống sót?” So với Hình Chiến đang căng thẳng lo lắng, Cố Khâm trái lại lại rất lạc quan, một trong một nghìn mới có thể tỉnh táo, nói rõ rằng vận khí của hắn không tệ. Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của những người khác, Cố Khâm không hề lảng tránh, “Tôi đã từng bị Satan bắt làm tù binh, chúng dùng ba ngày, cũng có thể là hai ngày, tăng cấp bậc thể chất của tôi từ B- lên tới A-, hơn nữa đã từng có một đoạn thời gian, tôi cảm thấy tôi đã sử dụng sức lực vượt qua cả cấp S, lúc ấy thiếu chút nữa mất đi lý trí. Sau này cách một đoạn thời gian tôi đều phải kiểm tra một lần, nhưng cũng không xảy ra vấn đề gì, đến bây giờ đã ba bốn năm. Có lẽ tôi có thể tăng lên tới cấp A nhanh như vậy còn phải cảm ơn lần đó nữa.”

“Không cần!” Hình Chiến cau mày nghiêm túc nhìn chằm chằm hắn, “Không cần cảm ơn, bản thân em đã có khả năng này.”

Cố Khâm sững sờ một chút, ngay sau đó cười khẽ, “Ừ.”

“Đợi tới khi cơ giáp của chúng tôi được sửa xong, tôi hy vọng ông có thể lập tức đăng tin về nhiệm vụ phá hủy hành tinh quặng này.” Hình Chiến nói một câu đầy ẩn ý thúc giục họ nhanh chóng giải quyết vấn đề quân phản loạn, hiện tại thời gian đã kéo dài quá lâu rồi.

“Tôi sẽ cố gắng.” Nguyên soái gật đầu một cái.

...

Việc sửa chữa của hai chiếc cơ giáp tiến hành rất thuận lợi, cũng không mất quá lâu Liên minh đã giải quyết đám quân phản loạn cứng đầu kia. Liên minh rất nhanh đã bắt đầu chuẩn bị tiến hành nhiệm vụ mới — phá hủy hành tinh quặng có loại đá năng lượng kia.

Có kinh nghiệm lần trước, việc lập ra kế hoạch tác chiến cũng càng thêm hoàn thiện. Trải qua thảo luận, Hình Chiến cùng Cố Khâm phụ trách thiết bị nổ trên mặt đất, chiến trường vũ trụ thì do hai vị Tướng quân Hình và Cố lãnh đạo hạm đội phụ trách.

Có thêm hơn mười năm khoa học kỹ thuật phát triển khiến cho hiệu suất của quả trình khoan vào tâm hành tinh tăng cao gấp đôi. Lần này, không đợi Satan ý thức được loài người muốn làm gì, hành tinh quặng cũng đã nổ tung.

Tại một khắc cuối cùng, Chiến Thần và Thương Lang hợp thể thành một, bị ánh sáng trắng chói mắt nuốt lấy...

94. Chương 93: Đại Kết Cục – Chỉ Cần Chung Một Chỗ

Cố Khâm tỉnh lại trong phòng y tế, Hình Chiến nằm ngay bên cạnh hắn, hắn đưa tay là có thể chạm được tới đối phương. Sau đó, hắn thấy Hình Chiến cũng mở mắt, theo bản năng mà quay đầu sang nhìn hắn.

“U! Tỉnh rồi, đừng động đừng động!” Lão quân y xông tới tiến hành kiểm tra toàn thân hai người một lần, hài lòng mà gật đầu, “Được rồi, khôi phục không tồi!”

Cố Khâm nhìn về phía đồng hồ điện tử đặt trên tủ đầu giường, năm không sai, nơi này chính là thế giới thuộc về bọn họ, cách nhiệm vụ kia chỉ mới có ba ngày, giống như hơn một tháng bọn họ trở lại quá khứ kia chỉ là một giấc mộng. Chờ lão quân y rời đi, Cố Khâm lẩm bẩm mở miệng, “Chúng ta về rồi?”

“Về rồi.” Hình Chiến trả lời. Trở về, đồng nghĩa với áp lực và trách nhiệm nặng nề lại lần nữa trở lại trên người bọn họ. Có lẽ là bởi vì nơi đó không phải thế giới của họ, cho nên một tháng kia bọn họ ung dung chưa từng có, mà bây giờ, bọn họ lại một lần nữa gánh trên vai những trách nhiệm nặng trĩu này.

Không để cho hai người nói thêm một câu gì, Chung Vân Tu nhận được tin đã chạy vội tới, “Các con cuối cùng cũng tỉnh! Lần này trong số những người trở về các con bị thương nặng nhất.” Chung Vân Tu sờ lên tóc Cố Khâm, lại sờ Hình Chiến một cái, mặt đầy đau lòng.

“Lần này người sống sót có bao nhiêu người?” Cố Khâm nhẹ giọng hỏi.

Chung Vân Tu thở dài, mở ra màn hình giả lập, “Danh sách ở đây, các con xem một chút đi. Tính cả các

con, tổng cộng năm mươi ba người.”

Một nghìn lính tinh nhuệ tham gia nhiệm vụ, chỉ có năm phần trăm trở về được, thảm thiết hơn rất nhiều so với trong dự đoán. Chủ yếu là bởi vì Satan đoán được mục tiêu của họ, không tiếc bất cứ giá nào nhằm ngăn cản bọn họ phá hủy tinh cầu quặng, phần lớn quân tinh nhuệ cũng hy sinh ở tại mấy phút cuối cùng kia, nhất là chiến đội cơ giáp, trừ Hình Chiến ra toàn quân chết hết, trong đó bao gồm cả Mạch Phiến, Mạch Phần và Hứa Thiếu Phong, cùng với Brian cũng đã hy sinh trong quá trình bảo vệ Alvin.

“Lúc nào cử hành tang lễ?” Chết, trong kiếp sống chiến tranh hơn hai mươi năm này Cố Khâm đã thấy quá nhiều, đồng đội bên cạnh, những gương mặt quen thuộc kia, từng người từng người lần lượt hy sinh, hắn đã sớm khóc không nổi. Mà khi mỗi một chiến hữu chết, cũng khiến sức nặng trên vai hắn lại nặng thêm một phần.

“Buổi sáng ngày kia.” Chung Vân Tu ôm Cố Khâm an ủi hắn, “Đừng quá thương tâm, cũng đừng tự trách, các con đã làm rất tốt, lần này đã phá hủy một trọng yếu của Satan, bọn chúng nhất định phải ngừng tấn công một thời gian, mặc dù có thể còn dự trữ một ít đá năng lượng, nhưng mà không có hành tinh quặng khai thác mãi không hết kia, bọn chúng cũng không dám tùy tiện sử dụng nữa.” So với con trai luôn mang theo gương mặt không cảm xúc của mình, khi Chung Vân Tu an ủi Cố Khâm luôn có cảm giác thành tựu hơn.

“Vâng.” Cố Khâm đặt cảm trên vai Chung Vân Tu, mặc dù hắn căn bản không cần an ủi, có điều loại cảm giác này cũng thật tốt. Nhưng rất nhanh Chung Vân Tu liền bị Hình Chiến kéo ra, Hình Chiến mặt không thay đổi mà đối mặt với Cố Khâm vài giây, sau đó học Chung Vân Tu mà ôm lấy hắn.

Chung Vân Tu cười đến mắt tiếng, “Thằng nhóc con ngay cả ba cũng ăn giấm sao? Được rồi, ba không quấy rầy hai đứa nữa. Đợi sau khi quân hàm được trao xong, Liên minh sẽ cho các con nghỉ một lần dài hạn, lúc đó các con tha hồ mà đánh nhau.” Nói xong hắn liền rời đi, để lại không gian cho đôi người yêu này.

Hai ngày sau, sau khi tang lễ kết thúc, nghi thức trao quân hàm long trọng lập tức được tiến hành, trong đó quân hàm cao nhất chính là Hình Chiến cùng Cố Khâm. Hơn năm mươi chiến sĩ này cũng không có bao nhiêu vui sướng, dù sao lần này chiến hữu hy sinh thực sự cũng quá nhiều, bọn họ có cảm giác chiến công lần này, quân hàm lần này là do chiến hữu dùng tính mạng mà đổi lấy, cho nên quả thực không cao hứng nổi. Kể cả hai vị Tướng quân trẻ tuổi, từ đầu tới cuối vẫn luôn không lộ ra nụ cười.

Liên minh cho tất cả các dũng sĩ chiến thắng trở về lần này một kỳ nghỉ rất đầy đủ, để cho bọn họ nghỉ dưỡng sức và điều chỉnh, có điều trước đó họ cần phải trở về đơn vị cũ của mình để tiến hành chuyển giao. Hai người đã trở thành Tướng quân cũng nên đổi nơi đóng quân, cần nhắc đến thân phận đặc biệt của họ, quân đội trái lại lại chuẩn bị điều hai người vốn là cấp trên của họ đi, để bọn họ tới tiếp quản hai khu vực này, nơi đóng quân của Thương Lang, Chiến Thân thì thành đại bản doanh của họ. Đương nhiên, trước khi bọn họ nghỉ phép trở lại thì sẽ tạm thời chưa có thay đổi gì.

Cơ giáp chuyên thuộc của hai người vừa mới sửa chữa xong lại trở về với dáng vẻ đồng nát hỏng hóc. Khi Mina tới sửa chữa cơ giáp cho họ lại phát hiện vấn đề, “A? Tại sao phương thức chế tác cái linh kiện này lại khác với cái tôi đã dùng? Còn có chỗ này nữa... Chỗ này! Trời ơi! Tôi chưa thấy qua linh kiện nào tinh vi như vậy! Đây là công nghệ mới sao? Tại sao tôi lại không biết? Mấy ngày nay là ai giúp các anh sửa nó thế? Cũng không đúng, nếu đã sửa rồi thì làm sao mà cả chiếc cơ giáp bị hỏng hóc tới mức này được?”

“Đó là bởi vì chúng tôi đã tới một thế giới khác, nơi đó là năm 3034, cho nên có rất nhiều linh kiện không tìm được linh kiện thay thế ở thời đại này.” Cố Khâm cũng không muốn giấu giếm.

“Thật hay giả?” Mina không dám tin mà tròn mắt nhìn hần, “Anh nói đùa sao?”

“Tôi cần mượn cơ này đi lừa cô sao? Nếu không thì cô có lời giải thích tốt hơn sao?” Cho dù không muốn trả lời thì Cố Khâm cũng rất ít khi nói dối, khi ấy hần sẽ chỉ yên lặng mà thôi, “Cơ giáp của chúng tôi cũng là tìm cô ở thế giới đó đến sửa chữa.”

Mina suy nghĩ một chút lại thấy vui vẻ, “Cứ như vậy cũng rất tốt, đã nói là tôi phải sửa cơ giáp cho hai người cả đời mà!” Cô tò mò mà hỏi, “Tôi ở thế giới kia như thế nào? Biết các anh không? Các anh cũng là một đôi sao?”

“So với cô bây giờ thì trưởng thành hơn nhiều, cô là bạn với Cố Khâm. Ở đó tôi và Hình Chiến trước đó cũng không quen biết, sau khi chúng tôi qua đó thì mới quen nhau.” Biểu tình của Cố Khâm có chút cổ quái, “Tôi nghĩ bọn họ sẽ không cùng một chỗ đâu, dù sao nếu ban đầu Hình Chiến không chủ động theo đuổi tôi, tôi căn bản không muốn yêu đương gì cả.” Hần liếc mắt nhìn Hình Chiến, “Nếu như không có bước ngoặt đó, anh hẳn sẽ không sinh ra cảm giác đặc biệt gì với em.” Nếu không sống lại, bọn họ gần như sẽ không có liên quan gì tới nhau.

“Khó nói. Việc chúng ta đến cũng là một bước ngoặt.” Hình Chiến lại nghĩ khác, nếu y bây giờ bị Cố Khâm hấp dẫn, vậy một y khác chỉ sợ cũng trốn không thoát. Tình cảm có lúc đều là số mệnh định sẵn, có cơ hội quen nhau hiểu nhau, vậy thời điểm yêu nhau cũng cách không còn xa.

“Được rồi, dù sao chúng ta cũng không thấy được.” Cố Khâm nhún nhún vai, không tiếp tục dây dưa về vấn đề này.

...

Hai tháng sau, Liên minh Nhân loại nghênh đón một hôn lễ long trọng, hai vị Tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử đang chuẩn bị kết hôn! Toàn bộ Liên minh đều xôn xao, mà người tới tham gia hôn lễ lại càng suốt đời khó quên!

Không giống với hôn lễ thông thường, phương thức hai chú rể ra sân tuyệt đối ngoài dự đoán của mọi người. Hình Chiến lãnh đạo chiến đội tinh nhuệ Chiến Thần, Cố Khâm lãnh đạo chiến đội tinh nhuệ Thương Lang, chia ra thành hai đội chiến hạm cỡ nhỏ đây ẩn tượng mạnh mẽ bay tới từ hai hướng đối diện nhau của nơi tổ chức hôn lễ, khí thế ào ạt kia không giống như một đôi mới cưới, trái lại lại giống như đối thủ một mất một còn đang chuẩn bị đánh nhau — sau đó bọn họ thế nhưng lại đánh nhau thật!

Mọi người ở dưới mặt đất ngẩng đầu tròn mắt há mồm mà nhìn chiến trường đầy pháo lửa trên bầu trời, hai đội chiến hạm không ngừng biến đổi đội hình, phát động công kích kịch liệt về phía đối phương! Trận chiến chấn động lòng người mở màn tại bầu trời của tinh cầu thủ đô, tinh cầu thủ đô là trung tâm của Liên minh Nhân loại, nơi này cho tới giờ chưa từng bị chiến tranh lan tới, bình thường căn bản không có khả năng được nhìn thấy loại hình thức đối chiến đầy tráng lệ này, thậm chí có chiến hạm còn lướt qua tầng

trời thấp, các cư dân hưng phấn mà ra khỏi nhà, bên tai còn quanh quẩn tiếng pháo của chiến hạm. Mặc dù chiến đấu nhìn qua cực kỳ kịch liệt, thế nhưng lửa đạn lại tránh được các công trình và đám đông, việc này làm cho những người ra khỏi cửa xem náo nhiệt càng không chút kiêng kỵ nào mà chỉ chỉ về phía trên đỉnh đầu.

“Ai da, làm cái gì vậy? Kết hôn mà sao lại đánh nhau! Không lẽ là ép cưới!”

“Ngu ngốc! Bọn họ nhất định là đang tranh nhau sau này lăn giường ai trên ai dưới!”

“Làm thế nào để phân biệt ai là ai?”

“Đội màu xanh đậm kia là Hình Thiếu tướng, màu xám bạc là Cố Thiếu tướng. Thấy hai chiếc chiến hạm dẫn đầu kia không? Bên trong nhất định là bọn họ! Tôi tương đối coi trọng Hình Thiếu tướng, anh ta là con Nguyên soái đó!”

“Cái gì cơ... Giả! Bộ!... Ai u! Ai đánh tôi?!”

“Có bản lĩnh thì làm như vậy đi! Cái tên vô dụng!”...

Hơn mười phút sau, hai đội chiến hạm bỗng nhiên bay lên tới độ cao gần như thấy không nổi bằng mắt thường, nhưng rất nhanh, vài chục điểm đen từ xa bay tới gần, hóa ra lại là cơ giáp! Các cơ giáp bắt đầu chém giết bên địch, mà Thương Lang cùng Chiến Thần cầm đầu trực tiếp đánh nhau ở giữa không trung. Hắc đao bám sát xích bạc, màu bạc cùng màu đen quần quýt lấy nhau, giữa lúc va chạm sinh ra ánh lửa, thỉnh thoảng phản chiếu lại ánh mặt trời, sinh ra cảm giác chói tới hoa mắt.

Người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề thì xem cách thức, người đã trải qua chiến trường trở mắt ghen hòng nhìn chiến đấu đang diễn ra, đây nhưng đều là sát chiêu! Không cẩn thận thì sẽ rụng luôn! Bọn họ rốt cuộc là người yêu hay là kẻ thù?!

Đám người tự động chia thành hai phe, một phe ủng hộ Hình Chiến, một phe ủng hộ Cố Khâm, đến cuối cùng còn trở nên rất ồn ào. Khi mọi người còn đang tranh cãi đến khí thế nhất thời, biến hóa lại đột nhiên xuất hiện, hai chiếc cơ giáp đánh tới đánh lui lại bỗng hợp thể thành một. Chiếc cơ giáp hợp thể quanh quần vài vòng trên bầu trời, cuối cùng đáp xuống nơi tổ chức hôn lễ tại trang viên của Hình gia.

Phòng điều khiển chính mở ra, hai chú rể mặc quân trang thần thái sáng láng mà nắm tay nhau cùng trở về mặt đất, bởi vì họ vừa đánh một trận sảng khoái vô cùng xong, trên trán còn có thể thấy được mồ hôi ướt đầm. Mà những cơ giáp khác đã sớm đứng yên một bên nghênh đón bọn họ trở về.

“Nhanh nhanh! Đi tắm thay quần áo đi!” Chung Vân Tu mỗi tay kéo một người giục bọn họ nhanh chóng vào trong nhà.

Năm phút sau, Hình Chiến cùng Cố Khâm đã thay lễ phục cùng xuất hiện trước mặt mọi người. Dưới sự

chúng kiến và chúc phúc của tất cả mọi người, hai người trao nhẫn cho nhau, cùng thề nguyện, cuối cùng dùng một nụ hôn lưỡi mà bắt đầu tiệc cưới náo nhiệt.

Không giống với màn mở đầu “khác người đầy sáng tạo”, đây là một tiệc cưới truyền thống, khi khách khứa đã ngồi đủ, hai chú rể mới đi tới từng bàn mời rượu. Người tham gia hôn lễ lần này phần lớn đều là người trong quân đội, uống rượu đều uống đến phóng khoáng mà nhiệt tình, cũng không sợ uống say, hiệu quả của thuốc giải rượu hiện tại đều rất tốt!

Rượu uống ba lượt, khi phát hiện hai chú rể đã trở về phòng, Angus Norton, người từng là huấn luyện viên của hai người cười híp mắt đề nghị, “Chúng ta đi nháo động phòng đi?”

“Cái này không hay đâu...” Roger có chút do dự, Cố Khâm thì dễ tính, nhưng chủ yếu là hấn lo lắng sau này Hình Chiến sẽ trả thù. Từ khi còn là học sinh hấn đã sớm thấy rõ, Hình Chiến mặc dù nhìn qua rất trầm ổn, nhưng lòng dạ lại nhỏ hơn so với bất cứ ai.

Alvin mắt tròn, “Tôi đồng ý! Dù sao cả đời cũng chỉ có một lần, không việc gì cả!”

Các binh lính của cả hai chiến đội tới uống rượu mừng cũng rới rít gật đầu phụ họa.

Vì vậy một đám người dưới sự hướng dẫn của người máy quản gia trí năng ùn ùn mà vọt vào trong phòng cưới của hai người, thế nhưng, trong phòng lại trống không không có bất kỳ ai?!

“Người đâu?!”

“Không phải phòng này sao?”

“Chúng ta bị lừa?”

“Chẳng trách quản gia không những không cản chúng ta, lại còn chỉ đường cho chúng ta nữa!”...

Đám người hò hét ồn ào suy đoán lung tung, cho đến khi có người phát hiện ra cái gì đó, “Mau nhìn màn hình giả lập trên bàn!” Trên đó có một video, Alvin tiến lên nhấn phát nó.

Trong video, Hình Chiến vẫn không có biểu tình gì, có điều mọi người lại vẫn có thể cảm giác được tâm trạng của y rất tốt, mà Cố Khâm thì ý vị sâu xa mà cười, “Tôi biết nhất định sẽ có người tới nháo động phòng, cho nên chúng tôi lên đường đi tuần trăng mật luôn. Các vị, hẹn gặp lại!” Sau đó video tự động đóng lại.

Mọi người nhìn nhau, trầm mặc mấy giây, cuối cùng có người tức giận hô lên tiếng lòng của tất cả mọi người, “Má nó! Quá gian trá rồi!”

Lúc này, tại trạm không gian bên ngoài tinh cầu thủ đô, các hành khách thông qua cửa soát vé đi lên một chiếc du hạm lớn, chuẩn bị bay đi du lịch tại hành tinh thẳng cánh Rander.

Thời điểm xếp hàng soát vé, còn có người bàn luận về màn mở đầu của hôn lễ kia.

“Tôi chưa từng thấy hôn lễ nào như vậy! Thật ngầu muốn chết luôn!”

“Người bình thường khả năng làm không nổi như thế đâu, nếu không phải do thân phận đặc thù của họ, không chỉ là quân nhị đại mà còn là Tướng quân trẻ tuổi nhất, Liên minh chắc chắn sẽ không để cho họ làm như vậy trên tinh cầu thủ đô đâu.”

“Mọi người xem video của họ chưa? Hai người rất đẹp trai! Thực lực cũng rất mạnh! Đáng tiếc lại chọn đối phương làm bạn đời, bằng không nhất định là người ta tranh nhau vỡ đầu mất!”

“Hai người họ kết hợp không tốt sao? Đỡ cho mấy người chất lượng tốt lại muốn chờ để gả cho họ, sau này chúng ta không tìm được đối tượng!”...

Ai cũng không phát hiện ra, hai nhân vật chính họ đang bàn luận tới kia đang ở ngay chính giữa hàng ngũ.

Hai người đặt một phòng tình nhân, Cố Khâm tháo kính râm xuống sắp xếp lại hành lý, bọn họ còn cần ở trên chiếc du hạm này năm ngày đi đường, “Anh nói xem khi họ thấy video em để lại thì sẽ có biểu tình gì?” Cố Khâm hứng thú bưng bưng suy đoán, “Ha ha, nhất định là rất muốn đánh cho chúng ta một trận đi!”

“Thực lực bọn họ không đủ.” Hình Chiến gãi đúng chỗ ngứa.

“Đó là chuyện đương nhiên.” Cố Khâm tự tin cong khóe môi, “Em nói rồi, em cảm giác gần đây cấp bậc thể chất của em đã sắp đột phá tới cấp S rồi.”

“Sẽ nhanh hơn em.” Hình Chiến siết nắm tay lại.

Cố Khâm không phục liếc y một cái, “Được, chúng ta chờ xem!”

Một đoạn thời gian tiếp theo, hai người rất ít khi ra khỏi cửa, dù sao bây giờ bọn họ cũng là người nổi tiếng, gần như tất cả mọi người đều có thể nhận ra được hai khuôn mặt này. Còn về việc bọn họ ở trong phòng làm gì, hắc hắc, mọi người tự hiểu đi.

Khi đã đi được một nửa chặng đường, Cố Khâm đề nghị đi dạo bên ngoài một vòng. Đây là lần đầu tiên hấn lên một chiếc du hạm cỡ lớn trong cả hai đời, dù sao cũng phải đi chiêm ngưỡng cảnh đời một chút.

Hai người đeo kính râm mặc quân trang không đeo quân hàm trên vai mà cùng nhau ra khỏi phòng, vừa vặn

gặp được đôi vợ chồng trung niên ở bên cạnh. Hai người Cố Khâm không có đích đến cố định, cứ thế mà cùng đi với cặp vợ chồng này tới phòng ăn. Người vợ nhiệt tình nói chuyện với họ, “Đôi vợ chồng son cuối cùng cũng chịu ra hóng gió một chút rồi? Đừng luôn ở trong phòng, trên du thuyền có rất nhiều chương trình đấy. A? Sao hai người lại đeo kính râm?”

Cố Khâm cười một tiếng không đáp, người chồng bên kia dùng cánh tay chọc vợ một cái, đổi đề tài, “Các cậu cũng là quân nhân đi nghỉ phép? Tôi là Trung tá Flander của quân khu Đệ nhất, đây là vợ tôi. Hai năm nay tôi không về nhà được, khó khăn lắm khoảng thời gian này Satan mới không ngồng cuồng như trước nữa, cho nên mới vội vàng xin nghỉ cùng vợ đi thả lỏng một chút. Nhìn các cậu trẻ tuổi như thế, hẳn là vừa mới kết hôn không bao lâu?”

“Đúng thế, chúng tôi ở quân khu Đệ tứ.” Cố Khâm đơn giản giới thiệu, “Tôi họ Cố, đây là người yêu tôi, họ Hình, hiện đang đi hưởng tuần trăng mật.”

“Chúc mừng chúc mừng!” Gặp được hai tiểu bối trẻ tuổi trong quân đội, Flander hiển nhiên vô cùng vui vẻ, “Năm đó chúng tôi cũng là tới Rander hưởng tuần trăng mật! Nào nào, để tôi nói cho các cậu biết ở Rander có chỗ nào thú vị...” Vợ chồng Flander thay nhau tiếp lời giới thiệu về hành tinh kia. Hai người Cố Khâm nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng gật đầu một cái, rất ít khi chen ngang. Đoàn người rất nhanh đã đi tới phòng ăn.

Gọi đồ ăn xong, bốn người ngồi chung một chỗ tiếp tục nói chuyện phiếm, chỉ chốc lát sau đã hàn huyên từ hành tinh Rander sang tới chuyện thú vị trong quân đội. Trong lúc đang trò chuyện vui vẻ, cả chiếc du hạm đột nhiên lay động kịch liệt.

“Chuyện gì thế?”

Mọi người rối rít đi tới trước bức tường thủy tinh trong suốt, đã thấy được xa xa trong vũ trụ, xuất hiện vô số điểm đen dày đặc.

Ngay sau đó trong du hạm vang lên tiếng của hạm trưởng, “Du hạm gặp phải tập kích của quân địch Satan, xin mọi người lập tức tập trung tới phòng khách tại khoang chính! Giữ yên lặng, không nên hoảng loạn! Quân đội của chúng ta rất nhanh sẽ đuổi tới để cứu viện! Mời quân nhân trên du hạm lập tức tập hợp tới khu chuẩn bị chiến đấu, hy vọng mọi người chung tay bảo vệ du hạm này!” Radio liên tục lặp lại nhiều lần, phần lớn hành khách trên du hạm cũng kinh hoàng hoảng hốt, bọn họ không nghĩ tới tại hậu phương của Liên minh cũng sẽ xuất hiện Satan, trong lúc nhất thời tiếng hét chói tai, tiếng khóc, tiếng chửi rủa vang lên ồn ào náo loạn, mọi người đẩy nhau tìm kiếm nơi trốn.

“Phu nhân, em đi phòng khách, anh đi qua xem một chút!” Flander hôn khéo môi vợ một cái, nhanh chóng chạy về phía khu chuẩn bị chiến đấu. Hai người Hình Chiến cũng đi theo.

Bọn họ có thể coi là tới khá trễ. Khu chuẩn bị chiến đấu đã tập trung rất nhiều quân nhân, số lượng lữ khách trên chiếc du hạm cỡ lớn rất nhiều, cho nên số lượng quân nhân cũng không ít, phần lớn đều mặc quần áo thường. Mà một sĩ quan cấp bậc Thượng úy đang phân tổ cho mọi người, phân phát cơ giáp cơ bản cho những người không có cơ giáp chuyên thuộc. Số lượng tàu hộ tống cỡ nhỏ phân phối cho một chiếc du hạm không nhiều, cho nên mọi người cũng chỉ có thể sử dụng cơ giáp. Vị Thượng úy này chia tất cả mọi

người thành bốn tổ, do bốn vị sĩ quan cấp bậc cao nhất chỉ huy đội, trong đó cấp bậc của Flander là cao nhất, ngay cả hạm trưởng cũng chỉ là Thiếu tá mà thôi.

“Hai cậu chờ chút nữa thì đi theo tôi.” Flander nhẹ giọng nói với hai người Cổ Khâm. Hắn vẫn rất có hảo cảm với hai vị chiến sĩ trẻ tuổi mới quen này, nghĩ tới hai người vừa mới kết hôn đã gặp phải loại chuyện này, một khi lên chiến trường còn chưa biết có thể sống sót trở về hay không, hắn quyết định có thể giúp được chừng nào thì sẽ giúp chừng ấy.

Ngay lúc này, hạm trưởng đi ra, mở ra màn ảnh giả lập, để mọi người quan sát tình huống bên ngoài. Quân Satan dùng chủ yếu là chiến hạm cỡ nhỏ, lúc này đang tấn công vòng bảo vệ năng lượng của du hạm. “Nếu như quân địch tiếp tục giữ mức hỏa lực hiện tại, vòng bảo vệ năng lượng chỉ có thể giữ được mười phút, mà quân cứu viện chạy tới đây nhanh nhất cũng phải mất nửa giờ.” Hạm trưởng đơn giản nói rõ tình huống, “Mời bốn vị đội trưởng bước ra khỏi hàng.” Hạm trưởng hiển nhiên đã nghe nói tới Flander, trực tiếp chào hắn, “Trưởng quan! Ngài muốn đích thân chỉ huy hay là để tôi tới sắp xếp?”

Hạm trưởng của du hạm vốn đều do sĩ quan đã giải ngũ đảm nhiệm. Flander ban đầu cũng không biết quân hàm của đối phương thấp hơn so với mình, bây giờ như vậy xem ra do hắn chỉ huy thì tốt hơn, dù sao thì quân hàm cao thấp cũng quyết định khác biệt về tài chỉ huy của hai người họ. Đây dù sao cũng là chuyện sống chết, hắn không từ chối, đang chuẩn bị tiếp nhận quyền chỉ huy, hai người trẻ tuổi kia thế nhưng vào lúc này lại đứng dậy, “Chờ một chút.”

Tầm mắt của mọi người nhất thời đều tập trung đến trên người bọn họ, phản ứng đầu tiên là, quân hàm của hai người trẻ tuổi này khẳng định không cao, chẳng lẽ là sợ, chuẩn bị rút lui? Flander hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, trong lòng không quá vui vẻ, nhưng cũng có thể hiểu, dù sao cũng là người tuổi trẻ mới cưới — Mặc dù ở tại đây còn có người còn trẻ hơn cả bọn họ. Flander cho bọn họ một bậc thang, “Nếu như có ai muốn rút lui ra khỏi đội ngũ, có thể trở về phòng khách tại khoang chính...” Đột nhiên giọng nói của hắn ngừng lại, bởi vì hắn thấy đối phương tháo kính râm xuống, đeo quân hàm Thiếu tướng lên trên vai!

“Xin lỗi, cấp bậc cao nhất ở đây là chúng tôi.” Cổ Khâm nhìn thẳng vào mắt hạm trưởng, “Bây giờ, Thiếu tá, xin giao lại quyền chỉ huy cho tôi.”

“Rõ!” Hạm trưởng theo phản xạ chào kiểu quân đội một cái, mắt trợn trừng còn lớn hơn cả đồng tiền xu.

Cổ Khâm cũng không nói nhiều, trực tiếp tiếp nhận quyền chỉ huy cao nhất của chiếc du hạm này. Thanh âm của hệ thống vang lên. [Họ tên: Cổ Khâm. Quân hàm: Thiếu tướng. Xác nhận thân phận. Hoan nghênh ngài, Cổ Tướng quân.]

“Kết nối đài điều khiển tới cơ giáp của tôi.” Cổ Khâm hạ lệnh một tiếng, “Đội số 1 lên đường từ cửa khoang A, đội số hai từ cửa khoang C, đội số ba đi từ cửa khoang E, đội số 4 đi từ cửa khoang G, tất cả mọi người lên cơ giáp, kết nối với hệ thống, sau khi ra khỏi khoang đợi lệnh tại chỗ!”

Cổ Khâm và Hình Chiến đồng thời gọi ra Thương Lang và Chiến Thần. Hai chiếc cơ giáp đứng sừng sững vai nhau, cường đại mà chói mắt giống như chủ nhân của chúng.

Chiến tranh, vẫn còn tiếp tục!

– Hết chương 93 –

— HOÀN CHÍNH VĂN —

95. Chương 94: Phiên Ngoại : Xem Mắt

Từ khi con trai trẻ hơn mười tuổi, đến từ quá khứ của một thời không khác — hoặc nên nói là con trai trong tương lai cùng với bạn đời cả mình rời đi xong, Chung Vân Tu lại lần nữa đưa việc tìm kiếm người yêu cho Hình Chiến vào lịch trình hàng ngày.

Nhìn hai người tại thế giới kia không lúc nào là không thân mật, Chung Vân Tu cảm thấy nếu chọn Cố Khâm này cũng không tệ lắm, sáng sủa, nụ cười ấm áp, thực lực mạnh mẽ, có thể sóng vai tác chiến bên cạnh Hình Chiến, có điều cũng rất ít khi thấy được Cố Khâm tại thế giới này nở một nụ cười. Trừ khi gặp mặt Mina thỉnh thoảng sẽ có chút dịu dàng ra, lúc bình thường cũng đều đeo lên biểu tình nghiêm túc cứng nhắc, trình độ không kém gì gương mặt tê liệt kia của Hình Chiến. Nghĩ tới đây cũng đúng, cả một đơn vị dưới tay hắn đều đã hy sinh trong chiến dịch kia, chỉ có hắn là còn sống, cho dù có là ai thì dưới tình huống này cũng cười không nổi. Bạn của hắn hình như chỉ còn lại có Mina Russell, ngoài ra hắn thậm chí còn không có một người thân nào. Chung Vân Tu có chút đau lòng mà nghĩ, thật là một đứa nhỏ đáng thương.

Thông qua việc quan sát khoảng thời gian tiêu diệt quân phản loạn này, Chung Vân Tu phát hiện trong chiến đấu, con trai và Cố Khâm phối hợp vô cùng ăn ý, chẳng qua là hai người trừ việc nói tới chiến lược và bố trí nhiệm vụ ra, cho tới bây giờ đều không nói chuyện cá nhân. Tính cách của con trai Chung Vân Tu cũng biết, y không thích nói lời vô ích, cho nên cũng đừng hy vọng y chủ động. Mà Cố Khâm gần đây lại đang rơi vào trạng thái tinh thần không tốt, không thể nào tìm đề tài mà nói chuyện với hắn. Hơn nữa họ luôn luôn thấy được bọn họ tại một thế giới khác thân mật tình cảm với nhau, bầu không khí giữa hai người cũng rơi vào một loại trạng thái cứng nhắc mà quỷ dị. Chung Vân Tu phát sầu, muốn tác hợp bọn họ, cũng không biết nên bắt đầu từ chỗ nào, cuối cùng quyết định tìm Mina nói chuyện một chút.

“Ngài nói là muốn thử xem có thể tác hợp họ thành một đôi không?” Nghe xong ý tưởng của Chung Vân Tu, Mina cũng hứng thú, “Tôi cảm thấy không tệ, nếu bọn họ của một thế giới khác có thể ở bên nhau, vậy bên chúng ta nói không chừng cũng có thể!”

“Vậy cô có thể khuyên nhủ Cố Khâm một chút không? Gần đây trạng thái tâm lý của cậu ấy rất tệ, sợ rằng căn bản sẽ không nghĩ tới mấy chuyện này. Nhưng nếu như cậu ấy không chủ động, thì lại càng đừng hy vọng tới Hình Chiến.” Chung Vân Tu bắt đầu nói. Mặc dù bản thân học tâm lý học, nhưng dù sao lại không quá quen với Cố Khâm, lúc này chính là lúc lòng phòng bị của Cố Khâm lớn nhất, do bạn hắn mở miệng thì hiển nhiên sẽ tốt hơn.

“Muốn bắt đầu từ chỗ Cố Khâm?” Mina lắc đầu một cái, “Cố Khâm không thể nào chủ động được, cho dù không xảy ra chuyện này anh ấy cũng sẽ không có khả năng chủ động, nhiều nhất sẽ chỉ coi Hình Chiến thành bạn bè bình thường. Bởi vì cha mẹ anh ấy, anh ấy chưa từng muốn yêu đương gì, hơn nữa còn có vẻ vô cùng bài xích hôn nhân. Tôi đã nói chuyện với anh ấy tại thế giới bên kia, nếu như Hình Chiến không chủ động theo đuổi anh ấy, bọn họ căn bản sẽ không ở bên nhau.” Mina nhìn biểu tình kinh ngạc của Chung Vân Tu, “Anh ấy nói cho tôi, là Hình Chiến chủ động theo đuổi anh ấy, chủ động tỏ tình, chủ động yêu cầu

làm... Khụ... Thậm chí là chủ động cầu hôn, chủ động kéo anh ấy đi đăng kí. Tôi lúc vừa nghe đến chuyện này cũng khiếp sợ y như ngài vậy. Cho nên tôi nghĩ, nếu như muốn để họ ở bên nhau, nơi đột phá không phải là ở chỗ Cổ Khâm, mà là ở chỗ Hình Chiến.”

Chung Vân Tu sáng khoái mà cười to, “Cái này thật đúng là...ngoài ý muốn mà.” Trong đầu hần dần dần hình thành một vài ý tưởng.

...

Sau khi phá hủy hành tinh quặng cùng với một tinh hệ trọng yếu của Satan, Liên minh và Satan cùng nghênh đón một giai đoạn đình chiến ngắn ngủi. Liên minh cho những quân nhân tham dự lần chiến đấu này một kỳ nghỉ dài hạn. Hình Chiến vừa trở lại hành tinh thủ đô, chờ đợi y lại chính là những lần xem mắt nhiều không đếm hết.

Đối với tình cảnh như vậy, Hình Chiến đã quen. Từ khi y thăng lên quân hàm Thiếu tướng, hoạt động không thể thiếu nhất mỗi lần trở về chính là xem mắt. Hình Duệ vội vàng, Chung Vân Tu vội vàng, thậm chí toàn bộ cao tầng của Liên minh đều khổ não mà tìm bạn đời cho y. Hạng người nào y cũng đều đã gặp, đừng nhắc tới thích và yêu, ngay cả hứng thú về mặt kia cũng không có. Y thân kinh bách chiến đã biết làm thế nào để đối phó với chuyện này, từ đầu tới cuối vẫn luôn giống như tảng đá vậy, đối phương rồi sẽ biết khó mà lui, cho dù có người không ngại khó vẫn dây dưa, sau khi gặp mặt trở về không liên lạc, không hẹn gặp, mặc kệ đối phương có làm gì thì ta vẫn vững như kiềng ba chân, đối mặt với một hòn đá khó tính như vậy, không có ai có thể duy trì quá lâu.

Hình Chiến ngồi thẳng tắp trên ghế sofa, ánh mắt nhìn chằm chằm ly cà phê trên tay. Đối tượng xem mắt thứ n1 của y đang thao thao không ngừng, mà từ đầu tới cuối y vẫn không nói tiếng nào.

Cũng khó cho mấy người Chung Vân Tu, lần này đối tượng xem mắt tìm tới cho y đều là sĩ quan cấp bậc không thấp. Mấy người đã gặp lúc trước hoặc là vì tự ái không muốn dùng mặt nóng đi dán môn lạnh, hoặc là bởi vì cảm thấy Hình Chiến quá im lìm nên đều ngồi một hồi liền rời đi. Đối tượng trước mặt này là người thứ mấy y xem mắt kể từ khi trở về rồi? Thứ năm hay thứ sáu? Có điều có thể khẳng định, trước mặt đối phương tạm thời là người có kiên nhẫn nhất, cho dù Hình Chiến có muốn lên tiếng không, người này vẫn một mình ngồi nói suốt hơn ba tiếng đồng hồ mà vẫn chưa ngậm miệng, xem ra là chuẩn bị ở lại đây dùng bữa tối.

Vị Thiếu tá Carlyle này năm nay vẫn chưa tới ba mươi. Hình Chiến ở tuổi hần đã là Thiếu tướng, mặc dù so không được, nhưng người bình thường có thể đạt được quân hàm Thiếu tá ở tuổi ba mươi có thể coi là rất tốt rồi. Nghe nói là người hâm mộ y, một điểm này có thể nhìn ra từ việc từ lúc bắt đầu thấy y đối phương đã không ngừng nói tới những chiến dịch kinh điển của y, hơn nữa còn thêm vào cả nhận xét của bản thân hần, hiển nhiên là đã nghiên cứu qua rất nhiều lần. Đây cũng là nguyên nhân Hình Chiến vẫn còn nguyện ý ngồi ở đây đến hiện tại. Nghe thêm những nhận xét khác nhau vẫn có tác dụng củng cố, nâng cao khả năng của bản thân y.

Nhưng nghe rồi Hình Chiến lại phát hiện, cách nhìn của đối phương không ở cùng một cấp bậc với y, ý tưởng nói ra có chút ngây thơ, khiến cho y hoàn toàn không có ý muốn thảo luận cùng với đối phương. Nếu như cần so sánh, thì chính là giống như khác biệt giữa chơi cờ vây và chơi cờ ca rô X-O vậy. Còn chỉ bảo? Đối phương cũng không phải cấp dưới của y, y lãng phí calorie đi nói để làm gì?

Thật ra thì dựa theo tiêu chuẩn có thể trò chuyện được với Hình Chiến, chỉ có sĩ quan cấp cao mới có thể làm được, thậm chí là Thiếu tướng, Trung tướng cũng không vừa mắt y. Xem xét một cách cẩn thận, trong những người cùng lứa, người có thể theo kịp về độ sâu trong suy nghĩ với y chỉ có một Cố Khâm mà thôi.

Tài chỉ huy của Cố Khâm đúng là rất tốt, đáng tiếc thể chất của hắn lại quá kém. Nguyên soái Hình Duệ cũng cho rằng Cố Khâm chỉ ở vị trí Thiếu tướng là quá thiết thời cho đối phương, vốn muốn mau chóng giúp hắn thăng quân hàm lên, nhưng cấp bậc thể chất thấp nhất mà Trung tướng yêu cầu là A+, mà Cố Khâm chỉ vừa mới tới A không lâu, lại bỏ lỡ thời kỳ tăng cao thể chất tốt nhất, muốn chờ tới khi hắn lại tăng lên một bậc chỉ sợ phải mất vài năm nữa. Hình Chiến cân nhắc có nên mời đối phương tới nhà làm khách hay không, để cho đối phương thử dùng khoảng giả lập cải tiến thể chất để nhanh chóng tăng cao cấp bậc thể chất lên.

“Anh cảm thấy ý tưởng của tôi thế nào?” Thiếu tá Carlyle thần thái sáng bừng mà nhìn Hình Chiến. Hình Chiến ngẩng đầu lên, liếc nhìn đối phương một lần rồi lại một lần nữa đặt ánh mắt vào tách cà phê mà nghĩ tới Cố Khâm. Cũng may Thiếu tá Carlyle căn bản không cần y mở miệng, cái nhìn kia chính là đáp lại tốt nhất, hắn lại tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Nếu như nhất định phải chọn một đối tượng để kết hôn, Cố Khâm thật không tệ, ít nhất làm việc dứt khoát, phối hợp với y ăn ý, sống chung cũng thoải mái. Hình Chiến nghĩ tới mình của một thế giới khác, khi nhìn tới người mà đối phương gần như luôn ở cạnh không rời kia, luôn luôn mang theo ánh mắt giống như cha nhìn ba vậy. Loại tình cảm ấy, Hình Chiến y có lẽ nên thấy hâm mộ đi. Ban đầu, đối với một người xa lạ đeo trên tay chiếc nhẫn có khắc tên mình bên trong, Hình Chiến theo bản năng mà thấy đây là một trò lừa đảo vụng về, sau đó, sau khoảng thời gian tiếp xúc với Cố Khâm này, có lẽ y đã biết tại sao mình của một thế giới khác lại bị đối phương hấp dẫn.

Hình Chiến lại ngẩng đầu lên nhìn vị Thiếu tá Carlyle kia một lần nữa, sau khi đã thấy cảnh ấy, ba lại đi tìm cho y nhiều đối tượng xem mắt như vậy, mà không có định tác hợp y và Cố Khâm thành một đôi sao? Nhưng rất nhanh, Hình Chiến liền vì ý nghĩ của mình mà sững sốt một chút. Đúng rồi, Cố Khâm cũng là một tướng quân, hắn có kiêu ngạo của bản thân, hắn lại không thích y, sao có thể nguyện ý tới xem mắt với y? Thực buồn cười, y tại sao lại đột nhiên đi nghĩ rằng bọn họ nên ở bên nhau?

Ánh mắt của Hình Chiến vẫn hướng về phía Carlyle, nhưng mắt không có tiêu cự, chân mày từ từ cau chặt lại. Trái lại Carlyle còn tưởng y đang nhìn chăm chú vào mình, bất tri bất giác mà đỏ mặt, có chút đứng ngồi không yên mà hỏi, “Anh... Anh có gì muốn nói với tôi sao?”

Hình Chiến lấy lại tinh thần, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén. Carlyle lập tức cương cứng người tại chỗ, tiếp nhận ánh nhìn lạnh như băng kia. Hình Chiến nghĩ tới sự tin cậy toàn tâm toàn ý cùng ầm áp của Cố Khâm của thế giới kia đối với mình của thế giới ấy, lại nghĩ tới lãnh đạm của Cố Khâm tại thế giới này khi đối mặt với mình, y khó hiểu mà cảm thấy thực bức bối. Y đặt tách cà phê lạnh ngắt lên trên bàn, đứng lên chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào lúc này, Chung Vân Tu lại xuất hiện trong phòng khách, “Hai người nói chuyện thế nào rồi?” Không đợi Hình Chiến trả lời, hắn lại quay sang nhìn về phía Carlyle, “Buổi tối trong trang viên có một buổi vũ hội, Thiếu tá Carlyle nếu không có việc gì quan trọng thì, cũng ở lại tham gia đi.”

“Được, cảm ơn Nguyên soái phu nhân.” Carlyle hết sức cao hứng, Nguyên soái phu nhân thật dễ ở chung!

“Đừng khách khí.” Chung Vân Tu dịu dàng cười, dư quang quét sang phía Hình Chiến, mặc dù trên mặt không cảm xúc, nhưng hẳn rất hiểu con trai mình nên vẫn có thể rõ ràng đọc được nóng nảy trong đáy mắt đối phương. Hắn có chút hiểu ra mà cong khóe môi, “Hình Chiến, con cũng đi thay quần áo khác đi. Tối nay sẽ có rất nhiều người nổi tiếng cùng các sĩ quan tới, đến lúc đó đừng làm tổ ở trên tầng mà không xuống.” Ở trước mặt người ngoài hẳn sẽ không gọi tên ở nhà của Hình Chiến.

Hình Chiến cau mày, nghe vào tai hiểu được ẩn ý, dạ hội tối nay hiển nhiên lại là một buổi xem mắt trá hình, “Con biết.” Y tùy ý đáp một tiếng, không để ý tới Carlyle đang giương đôi mắt chờ mong mà nhìn mình, đi lên trên tầng hai.

Chung Vân Tu như có điều suy nghĩ mà nhìn bóng dáng của y biến mất, lúc này mới dùng nụ cười không bao giờ thay đổi khi dùng với khách mà nói, “Thiếu tá Carlyle có thể ở đây nghỉ ngơi một lúc. Bress, mang một ít điểm tâm lên.” Gọi người máy quản gia tới xong, Chung Vân Tu gật đầu với Carlyle một cái, “Thiếu tá có cần gì thì xin hãy nói với quản gia, tôi phải chuẩn bị dạ hội tối nay, xin lỗi không thể tiếp chuyện được.”

...

Cố Khâm cũng đang nghỉ phép tại tỉnh cầu thủ đô, nhưng hẳn không có chỗ để đi. Khi đi học bởi vì suy nghĩ tiêu cực nên hẳn không kết bạn, đến khi nhập ngũ mới có người có thể cùng nói chuyện trên trời dưới đất, nhưng phần lớn họ đều đã hy sinh trong chiến dịch kia. Hơn nữa, cuối cùng cũng tìm ra chân tướng cho cái chết của cha năm đó, báo thù được cho cha, trong lòng hẳn đột ngột trở nên thực trống rỗng.

Trong quá khứ Cố Khâm làm được tất cả là vì có chấp niệm có chống đỡ hẳn, hiện tại chấp niệm đã biến mất, hẳn lại không biết tiếp theo mình nên làm gì, nên sống vì cái gì. Không phải là không muốn sống nữa, chẳng qua là cảm thấy rất trống rỗng, tinh thần trống không. Mỗi ngày rèn luyện đến kiệt sức, sau đó ngủ một giấc không mơ gì đến khi trời sáng, ngày hôm sau tỉnh dậy lại lặp lại cuộc sống ấy, kỳ nghỉ trôi qua nhạt nhẽo như vậy, còn không bằng trở lại chiến trường tiếp tục chinh chiến, cho tới lúc chết.

Khi Cố Khâm nhận được thiệp mời dạ hội từ Nguyên soái phu nhân, quản gia Trần Bá cao hứng muốn hồng luôn. Từ khi lão chủ nhân ra đi, thiếu gia nhập ngũ cũng không về nhà nữa, lần này hiếm hoi mới được nghỉ một thời gian, thế nhưng cả người lại giống như mất hồn vậy, vô tri vô giác. Trần Bá cũng hy vọng hẳn đi ra ngoài nhiều một chút, thế nhưng thiếu gia lại không có bạn bè ở tỉnh cầu thủ đô, cũng không có ai có thể khuyên nhủ hẳn, thật vất vả mới có cơ hội này, Trần Bá căn bản không hỏi qua Cố Khâm có muốn tham gia hay không, hùng hục hồ hồ lao đi chuẩn bị. Có điều Cố Khâm đúng là chưa từng nghĩ tới việc từ chối, không chỉ là vì với thân phận hiện tại của hẳn thì không thể từ chối, mà còn là bởi vì muốn phá vỡ cái cuộc sống khuôn phép giống như xác chết biết đi này.

Cố Khâm mặc vào bộ lễ phục Trần Bá đã chuẩn bị, hẳn đã lâu không mặc bộ đồ nào như vậy, cũng sắp quên rằng mình đã từng học khiêu vũ — cũng không sao, tối nay hẳn căn bản không định mời ai đi khiêu vũ. Hẳn chỉ là đi nhìn một chút, để chứng minh mình còn sống trên thế giới này mà thôi.

Dạ hội được tổ chức tại trang viên của Hình gia, người tới rất nhiều, đa số là người trẻ tuổi, còn có một phần là cha mẹ của những người trẻ tuổi. Vào thời đại này nếu không phải là hy sinh trên chiến trường, con người trung bình cũng có thể sống tới một trăm hai mươi tuổi, Cố Khâm bốn mươi tuổi thực ra có thể coi là trẻ tuổi, chẳng qua hẳn cảm giác mình không thể hòa nhập được vào với người cùng lứa tuổi với mình,

hoặc thậm chí là cả thế giới, hắn không tìm được điểm liên kết với thế giới này. Nhìn đám người đang trò chuyện với nhau, cười cười lộ ra má lúm đồng tiền, mỗi câu họ nói hắn đều nghe hiểu, nhưng hắn không muốn gia nhập với bọn họ, cũng không biết bọn họ rốt cuộc là đang cười cái gì.

Chung Vân Tu thân là người tổ chức dạ hội nói lời mở màn ngắn gọn, sau đó liền nhường sân khấu lại cho người trẻ tuổi, hắn thì đi nói chuyện với cha mẹ họ. Trước đó, hắn còn nhìn quanh toàn bộ hội trường một lần, giống như lơ đãng mà gặp phải ánh mắt của Cố Khâm, sau đó lộ ra một nụ cười với Cố Khâm. Cố Khâm cũng cho là tình cờ, cách xa xa mà nâng ly thay cho lời chào.

Lặng lẽ nhìn các cặp đôi khiêu vũ trong sân, cùng với đám người đang trò chuyện vui vẻ bên sân, Cố Khâm mặc dù không có hứng thú với cả hai bên, nhưng cũng sẽ không tự tiện mà rời đi. Hắn nghĩ một chút liền lựa chọn lui đến trong góc mà lấp đầy bụng mình, thức ăn nơi này nhìn qua không tồi, có lẽ đây là lý do duy nhất giữ hắn ở lại chỗ này.

Cố Khâm ung dung thong thả dùng bữa, vẫn không có người tới quấy rầy hắn, cho tới khi bụng hắn đã đầy tám phần, một người đẹp anh tư hiện ngang bưng theo một ly rượu đi tới, “Chào, tôi quan sát anh một lúc rồi, anh cũng không thích khiêu vũ?” Cô dùng ly rượu trong tay nhẹ nhàng đụng vào ly rượu của Cố Khâm một cái, “Làm quen một chút đi, tôi là Niên Lăng Húc, trực thuộc quân khu Đệ nhị.”

“Cố Khâm.” Cố Khâm chỉ nói ra tên mình. Hắn không có đội ngũ của mình, thời kỳ diệt trừ quân phản loạn kia, hắn vẫn ở quân khu Đệ nhất nghe theo lệnh của Nguyên soái, hắn không còn lý do để ở lại quân khu Đệ tứ nữa, sau này đi đâu còn phải chờ xem bố trí sau khi kỳ nghỉ kết thúc.

“Trông anh không có hứng thú lắm, cũng là bị cha mẹ cưỡng ép tới sao?” Niên Lăng Húc cũng không để bụng về thái độ lãnh đạm của Cố Khâm, lắm bẻm nói, “Tôi cũng thế, tôi hôm nay thực ra là một buổi dạ hội xem mắt do Nguyên soái phu nhân sắp xếp, nghe nói là vì để cho người trẻ tuổi giao lưu với nhau, tốt nhất là có thể tìm được bạn đời lý tưởng. Có điều theo tin tức nội bộ của mẹ tôi, mục đích lớn nhất của dạ hội lần này là để tìm đối tượng cho Thượng tướng Hình Chiến. Hình Chiến biết không? Tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử Liên minh, nơi này có rất nhiều người cũng ôm mục đích này mà tới tham gia dạ hội. Mặc dù tôi rất ngưỡng mộ thực lực của hắn, nhưng hắn không hợp khẩu vị của tôi. Biểu tình trên mặt chưa từng thay đổi, giống như một cỗ máy chiến tranh vậy, một chút gợi cảm cũng không có, ai muốn cùng chung sống với một người như thế chứ!”

Hình Chiến sao? Nghĩ tới gương mặt tẻ liệt của Hình Chiến, Cố Khâm có chút hiểu thái độ của đối phương. Cùng lúc ấy trong đầu lại thoáng nhớ tới mình ở một thế giới khác kia, hắn quả thực không cách nào tưởng tượng nổi bọn họ tại sao lại sẽ ở bên nhau, mặc dù, mỗi lần đối phương nhìn mình của thế giới kia sẽ luôn có biểu tình khiến cho người ngoài chân thực cảm nhận được bọn họ quả đúng là yêu nhau, thân phận giữa họ là bình đẳng, hắn sẽ không xảy ra bị kịch giống như cha mẹ hắn. Đáng tiếc... Cố Khâm quả thực không cách nào tưởng tượng được Hình Chiến của thế giới này cũng sẽ thâm tình như vậy.

“Ai, tôi cũng đã hơn bốn mươi tuổi rồi còn không tìm được đối tượng, tuổi còn lớn hơn Hình Thượng tướng hai tuổi đây. Mẹ tôi gấp, chính tôi cũng gấp. Tôi nhìn anh rất thuận mắt, bằng không anh cùng tôi thành đôi đi?” Niên Lăng Húc cười đề nghị.

Cố Khâm biểu tình trống rỗng, hồi lâu mới phản ứng được là đối phương đang nói chuyện với mình. Hắn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn đối phương, tựa như đang nói, Cô đang nghiêm túc sao?

Niên Lăng Húc bị bộ dạng của hắn chọc cười, “Phụt, đừng như vậy, chỉ đùa một chút mà thôi! Tôi cũng không phải người tùy tiện như thế. Hơn nữa tôi thích người có cơ bắp hơn, nhìn tương đối có cảm giác an toàn. Có điều nhất định phải biết điều, hơi ngây ngô cũng không sao, tính cách tôi tương đối mạnh mẽ, hắn nhất định phải nghe lời tôi bất kể chuyện lớn nhỏ. Còn anh thích kiểu người gì?”

Cố Khâm chưa từng nghĩ tới việc tìm một người làm bạn. Hắn có chút hơi quá sợ hãi đối với hôn nhân. Nếu như hỏi hắn muốn có tình cảm như thế nào, có lẽ là sẽ giống như hai người kia vậy... “Hy vọng có thể sống vai chiến đấu.”

“À? Cái này cũng quá chung chung, nếu là muốn người có thể sống vai chiến đấu thì mỗi một đồng đội ở bên cạnh cậu đều có thể!” Niên Lăng Húc rất không hài lòng đối với đáp án này, nhưng cô nhìn ra được Cố Khâm không muốn nói sâu hơn về đề tài này, hơn nữa hai người vừa mới quen, ngay cả bạn bè cũng không tới.

Đột nhiên, dạ hội vốn có chút huyền ảo lại trở nên yên lặng hơn rất nhiều, ngay cả người trong sàn nhảy cũng không tự chủ được mà dừng khiêu vũ, chỉ còn lại tiếng nhạc chậm rãi. Bọn họ ngẩng đầu lên, liền thấy một bóng dáng cao lớn bước trên bậc thang từ tầng hai đi xuống — là Hình Chiến.

Y trông giống như một thanh bảo kiếm, chói mắt đến mức muốn làm tổn thương mắt người khác, lại khiến người ta không thể nào dời tầm mắt đi, rõ ràng trên người là lễ phục lộng lẫy, y mặc vào lại đột ngột mang theo nghiêm trang cùng bất khuất của quân trang.

Một lát sau, đám người khôi phục ồn ào lúc trước, nhưng cũng không tự chủ được mà hạ thấp giọng. Niên Lăng Húc xích lại gần Cố Khâm, “Người thật trông còn có mị lực hơn cả so với trong video, khó trách cho dù nghe nói tính cách của hắn rất khó chịu, cũng có nhiều người đổ xô vào như thế. Quả thực khiến cho người ta có cảm giác muốn đi chinh phục, đáng tiếc thật sự không hợp khẩu vị của tôi! Anh nói xem hắn sẽ thích kiểu người gì?”

Cố Khâm không trả lời.

Hình Chiến vốn là không muốn tham gia loại dạ hội có tính chất này, nhưng nếu y đã đồng ý với Chung Vân Tu, thì dù có thế nào cũng phải xuống xem một chút. Y không thêm để ý mà quét mắt qua nhìn toàn bộ hội trường. Vị Thiếu tá Carlyle kia tiến lên đón, nhưng ánh mắt y lại không dừng lại trên người đối phương, thật giống như tại trong góc khuất tối có gì đó hấp dẫn y vậy. Khi y gặp được ánh mắt của Cố Khâm ở trong góc, chờ y kịp phản ứng, cơ thể y đã tự phản ứng trước một bước mà đi về nơi đó, sát vai lướt qua Carlyle lúc này đã cứng ngắc cả người.

Khi Cố Khâm nhận ra được Hình Chiến đang đi tới chỗ mình, lý trí nói cho hắn biết hắn nên lập tức rời khỏi nơi này, nhưng chân hắn lại không nghe theo lệnh mà đứng đĩnh tại chỗ, thậm chí còn không thể nào dời mắt ra khỏi đối phương, thật là gay go...

Hình Chiến đi tới trước mặt Cố Khâm, lúc này mới chú ý tới bên cạnh hắn còn có nữ giới, theo bản năng mà cau mày, “Bạn gái?”

“Không phải!” Không đợi Cố Khâm trả lời, Niên Lăng Húc đã nhanh chóng lùi về sau mấy bước phải sạch quan hệ, ánh mắt cổ quái mà đánh giá hai người đàn ông trước mắt. Cô vừa nãy còn đang suy nghĩ người như thế nào mới xứng với một người đàn ông cường đại như vậy, hiện tại hai người đứng chung một chỗ, Cố Khâm thế nhưng lại hoàn toàn không bị đối phương áp chế, hơn nữa khí tràng vốn hùng hổ dọa người của Hình Chiến lại bị trung hòa, không còn nhúc nhích mắt như trước. Nhìn như vậy, hai người lại xứng đôi ngoài ý muốn!

Không phải thì tốt. Hình Chiến bỗ thí cho cô một ánh mắt nửa liền trở lại nhìn Cố Khâm. Y cũng không biết tại sao mình lại đi tới — nhưng dù sao thì cũng đã tới rồi.

“Anh...” Cố Khâm có chút đau đầu nhìn Hình Chiến giống như không hề cân nhắc xem sẽ mang đến phiền toái gì cho hắn, thế này thì tốt rồi, ánh mắt của mọi người đều đã tập trung trên người hắn, hắn không thích loại chú ý này.

“Khiêu vũ chứ?” Động tác của Hình Chiến lại một lần nữa nhanh hơn so với não bộ, đưa tay ra với Cố Khâm, mang theo kiên định không cho cự tuyệt.

Cố Khâm hoàn toàn không ngờ tới đối phương sẽ mời mình khiêu vũ, tất cả mọi người ở đây sợ rằng cũng không ngờ tới, cho nên lần này còn yên tĩnh hơn cả so với khi nãy. Tất cả mọi người đều đang nhìn bọn họ, lúc này hắn cự tuyệt cũng không tốt, đồng ý cũng không tốt, tình thế này vượt ra ngoài dự kiến của hắn. Cố Khâm chần chờ một chút, nhẹ giọng nói, “Tôi đã không khiêu vũ rất nhiều năm...”

“Tôi cũng thế.” Hình Chiến mặt không đổi sắc, trực tiếp nắm tay Cố Khâm bước vào sàn nhảy, ôm lấy eo Cố Khâm.

Cơ thể Cố Khâm cứng đờ, “Tôi không nhảy bước nữ.”

“...” Hình Chiến trầm mặc một lúc, “Tôi cũng thế.”

Hai người đứng bất động ở chính giữa sân khiêu vũ gần nửa ngày, sau đó Hình Chiến ôm eo Cố Khâm đi lên tầng hai biến mất trong tầm mắt mọi người. Rồi sau đó... Không có sau đó! Cho tới khi dạ hội kết thúc hai người cũng không xuất hiện nữa! Má ơi! Đây có nghĩa là thành đôi rồi sao?! Người khi nãy đến tột cùng là ai?! Căn bản không nhìn ra đối phương có điểm gì đặc biệt hấp dẫn người cả!

Trên thực tế, sau khi hai người lên tầng hai hoàn toàn không có như trong não bộ của mọi người. Hình Chiến trực tiếp giới thiệu cho Cố Khâm khoang giả lập có thể nhanh chóng nâng cao thể chất. Cố Khâm tò mò quyết định thử nghiệm, kết quả bởi vì di chứng, sau khi huấn luyện xong đã quá kiệt sức mà ngủ. Giường thì lại quá lớn, do dự một chút, Hình Chiến mặc nguyên quần áo mà nằm ở bên cạnh Cố Khâm. Vì thế, hai người thuần khiết mà ngủ chung một đêm — thật sự vô cùng thuần khiết, xin hãy nhìn vào đôi mắt chân thành này của tác giả đi!

96. Chương 95: Phiên Ngoại : Sau Khi Xem Mắt

Một đêm không mộng. Đồng hồ sinh học đúng giờ đánh thức Cố Khâm dậy, hắn còn chưa tỉnh táo hẳn, có chút không biết mình đang ở đâu, sau mấy giây hắn cảm giác được bên cạnh mình còn có hô hấp của một người khác, hắn quay đầu, Hình Chiến nằm ngay bên cạnh hắn, cách không xa không gần.

Tư thế ngủ của Cố Khâm và Hình Chiến đều rất quy củ — ở trong quân đội mấy năm, tư thế ngủ có lộn xộn đến mức nào cũng sẽ trở nên quy củ hơn, bởi vì bọn họ cần phải thích ứng với đủ loại hoàn cảnh tác chiến, có lúc thậm chí chỉ có thể nghỉ ngơi trong không gian chật hẹp của cơ giáp, còn phải nhanh chóng khôi phục lại trạng thái tinh thần tốt nhất — cho nên hoàn toàn không có tình huống một người ngủ lăn vào trong ngực người khác, hoặc là ngủ đè lên người đối phương cả đêm phát sinh.

Chẳng qua là tại sao hắn lại ngủ chung một giường với Hình Chiến? Cố Khâm nhớ tới hôm qua hai người bọn họ lên tầng hai, dùng thử một loại khoang giả lập có thể nhanh chóng tăng cao thể chất, sau đó bởi vì đi chứng, nên hắn kiệt sức mà ngủ mất.

Vào thời kỳ chiến tranh, ngủ chung với đồng đội là chuyện bình thường như cơm bữa, Cố Khâm vốn nên đã quen, thế nhưng khi hắn nhận ra người bên cạnh là Hình Chiến, chẳng biết tại sao lại khó hiểu mà thấy có chút không được tự nhiên, có lẽ là bởi vì tối hôm qua sau khi dùng thử khoang giả lập xong hắn bị ảnh hưởng, lúc đó Hình Chiến giúp hắn toàn thân trần truồng tắm rửa, cho nên cảm thấy có chút lúng túng? Cố Khâm cúi đầu nhìn cơ thể mình một cái, có lẽ còn phải cộng thêm một điều, bây giờ hắn còn không mặc quần áo, mà trái lại Hình Chiến thì mặc áo ngủ trên người.

Cố Khâm ngồi dậy nhìn bốn phía, nơi này vẫn là phòng huấn luyện đó. Hình Chiến gần như là cùng lúc tỉnh lại, giống như đã quên mất trong phòng còn có người khác, vô cùng tự nhiên mà cởi áo ngủ, cầm quần áo đã gấp ngay ngắn đặt trên tủ đầu giường mà mặc vào chỉnh tề ngay trước mặt Cố Khâm. Cố Khâm nhìn vóc người cường tráng của đối phương, lại nhìn mình, có cảm giác thực hâm mộ lại ghen tị. Cho tới khi đôi mắt sáng rõ của Hình Chiến nhìn tới hắn, hắn mới theo phản xạ mà chào, “Sớm.”

Hình Chiến chậm rãi quét mắt qua lại mà nhìn Cố Khâm, tựa như một con mãnh thú đang nhìn kỹ xem nên hạ miệng từ vị trí nào của con mồi, nhìn đến mức khiến lông trên người Cố Khâm đều dựng đứng, theo bản năng mà kéo chân lại che kín cơ thể của mình, chỉ lộ ra một cái đầu. Ánh mắt của Hình Chiến cuối cùng cũng dời tới trên mặt hắn, Cố Khâm lại cảm thấy mình đọc được một chút tiếc nuối từ trong mắt y.

“Sớm.” Hình Chiến vừa mới tỉnh ngủ, giọng càng trầm thấp từ tính, giống như tiếng đàn ưu nhã mê người vậy, “Anh có thể thay quần áo của tôi.” Y héch cằm về hướng một bộ quần áo khác.

“Cảm ơn.” Cố Khâm nhận ra động tác của mình khi này có chút thái quá, đều là đàn ông, có gì mà chưa thấy? Thế nhưng hắn vẫn không tự chủ được mà dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo, bởi vì cảm giác tồn tại của ánh mắt Hình Chiến quá mạnh mẽ! Hắn nhìn về phía Hình Chiến, mới phát hiện hai người mặc đều là quần áo ngày thường, trừ một ít hoa văn khác nhau ra, thì gần như là giống nhau như đúc. Chỉ là mặc dù chiều cao của họ không chênh lệch lắm, nhưng khi Cố Khâm mặc thì rõ ràng có chút rộng, mà Hình Chiến mặc thì lại tôn lên toàn bộ dáng người hoàn mỹ.

“Xuống tầng ăn cơm.” Đối với sắp xếp của quản gia Bress, Hình Chiến coi như là hài lòng, mở cửa đi ra ngoài.

Bress đứng sau cửa, cung kính nói, “Thiếu gia, Cố thiếu.” Hắn có ấn tượng rất tốt với Cố Khâm, vị này chắc là Thiếu phu nhân tương lai, nhất định phải chiều đãi thật tốt.

Khi bọn họ đến phòng ăn, Chung Vân Tu đã ở đó chờ họ, “Hai người tỉnh rồi? Mau tới ăn sáng đi.”

“Nguyên soái phu nhân.” Cố Khâm cẩn trọng mà hành lễ.

“Nơi này không có người ngoài, gọi chú là được rồi.” Chung Vân Tu kéo tay Cố Khâm ngồi xuống, ân cần hỏi, “Tối qua Khâm Khâm ngủ có ngon không?” Chiếc bàn ăn chữ nhật không lớn, Hình Chiến liền ngồi xuống chỗ đối diện Cố Khâm.

Đột nhiên nghe đến cái biệt danh xa lạ, tay Cố Khâm run lên một cái thiếu chút nữa cầm không chắc đĩa. Hắn liếc nhìn Hình Chiến vẫn giữ nguyên khuôn mặt không cảm xúc, bắt đầu nghi ngờ rằng khi này là mình nghe nhầm, “Rất ngon. Xin lỗi phu nhân, tôi không ngờ mình sẽ ngủ lại, gây thêm phiền toái cho ngài.”

“Gọi chú!” Chung Vân Tu cười híp mắt lặp lại một lần nữa, “Không phiền toái chút nào cả, chú còn hy vọng cháu ở lâu thêm mấy ngày. Chiến Chiến không có bạn bè, cả ngày im lìm không nói tiếng nào, cháu tới rất đúng lúc giúp nó sửa đổi cái tật xấu này đi.”

Tay Cố Khâm lại run lên một cái, không nhìn được mà nhìn Hình Chiến, Chiến Chiến? Hoàng hậu đúng là một hồ ly tinh! Được rồi, cho nên vừa rồi không phải là hắn nghe nhầm sao...

Hình Chiến nhìn vào mắt Cố Khâm, bất ngờ mà mở miệng, “Nếu như anh muốn nhanh chóng nâng cao thể chất, thì nhất định phải sử dụng loại khoáng giả lập này, nếu không với tốc độ này của anh, ba năm năm sau cũng không chắc chắn có thể đạt tới A+. Kỳ vọng của cha đối với anh rất cao.” Y dừng lại một chút, rồi bổ sung một câu, “Ở nơi này dễ dàng hơn.”

Có người cung cấp cơ hội tốt như vậy, Cố Khâm đương nhiên không muốn bỏ qua, nhưng nếu hắn ở lại trong nhà người khác thì lại có chút ngại ngùng, dù sao thì hắn tự thấy được quan hệ của mình với Hình Chiến còn chưa thân thiết tới mức độ này, mà tính cách Hình Chiến lại càng khiến người không hiểu nổi ý, bọn họ coi như là bạn sao? Hay là Nguyên soái hy vọng bồi dưỡng hắn nên ý mới mở cho một lối thuận lợi như thế? “Có thể phiền mọi người hay không...”

“Một chút đều không phiền toái!” Chung Vân Tu trực tiếp quyết định, “Cứ quyết định như vậy đi! Kỳ nghỉ này cháu ở lại đây, cháu bảo quản gia của cháu chuẩn bị một chút rồi cũng chuyển sang đây đi.”

Cố Khâm thần xui quỷ khiến mà hỏi, “Nơi này có phòng khách không?” Lời vừa ra khỏi miệng lại cảm thấy mình đúng là làm chuyện thừa, trang viên lớn như vậy làm sao có thể không có phòng cho khách.

Chung Vân Tu cười không đáp, trái lại lại nhìn về phía Hình Chiến. Hình Chiến trầm mặc trong chốc lát, trả lời vô cùng do dự, “...Có.”

Khóe miệng Cố Khâm giật một cái, tại sao hắn lại nghe thấy một chút không tình nguyện trong đó? Hắn là ảo giác...đi?

Ăn sáng xong, Chung Vân Tu bảo Hình Chiến đưa Cố Khâm đi thăm quan trang viện một vòng, sau đó để lại không gian cho hai người, mình thì chỉ huy người máy đi dọn phòng cho Cố Khâm. Hình Chiến vốn là một cái hũ nút, trên đường ngoại trừ mỗi khi tới một địa điểm lại giới thiệu tên nơi đó ra, thì còn lại gần như không nói một lời. Cũng may Cố Khâm cũng không để bụng, vẫn thưởng thức phong cảnh nơi này, cũng không có cảm giác mất tự nhiên. Đi dạo một hồi, Bress tới nói có khách tới thăm, Hình Chiến trực tiếp đưa Cố Khâm trở lại phòng khách.

“Chúc mừng! Vị này chính là Tướng quân phu nhân tương lai sao? Tôi còn tưởng rằng Hình Chiến cả đời cũng không tìm nổi đối tượng chứ!” Một người đàn ông bề ngoài tao nhã lịch sự đánh giá Cố Khâm, bên cạnh còn có một người đàn ông lạnh lùng khác.

Cố Khâm cảm thấy đối phương cười rất giống hồ ly, vất vả lắm mới kịp hiểu ra ý tứ trong lời nói của đối phương, vội vàng mà giải thích, “Anh hiểu lầm rồi, tôi và Hình Chiến không phải loại quan hệ đó!”

Thấy Hình Chiến không phủ nhận, chân mày của người đàn ông nhướn lên, “Hóa ra còn chưa bắt lại sao? Tôi hôm qua chưa làm gì hết sao? Động tác thật chậm.” Hắn chuyển sang Cố Khâm, vẻ mặt cảm thông, “Cậu còn chưa biết sau buổi dạ hội ngày hôm qua quan hệ của hai người đã sôi sục mà truyền đi khắp nơi rồi sao?”

Đầu óc Cố Khâm mơ hồ, “Truyền gì cơ?”

Hình Chiến không đáp, chỉ giới thiệu cho Cố Khâm, “Người này từng là huấn luyện viên của tôi, Angus Norton. Người bên cạnh là người yêu của anh ta, Tạ Hoan.”

Tên trái lại lại rất quen tai, Cố Khâm nghĩ một hồi lâu mới nhớ ra vị Angus này chính là nhân vật nổi tiếng được gọi là huấn luyện viên ác quỷ của trường quân sự Đệ Nhất năm ấy! Có điều lúc ấy hắn lại không được phân vào lớp của đối phương. Cố Khâm đưa tay ra, “Ngưỡng mộ đã lâu.” Đây quả thật không phải lời nói suông.

Angus bắt tay hắn, nụ cười càng rạng rỡ hơn, “Hai cậu mau quyết định sinh em bé đi, Sâm Sâm nhà tôi hai tuổi, vừa vặn có thể cho hai đứa đính hôn luôn.”

Cố Khâm theo bản năng cau mày, “Chuyện tình cảm nên để cho bọn nhỏ tự lựa chọn thì tốt hơn.”

Sau đó xung quanh rơi vào yên lặng quỷ dị, Angus đẩy mặt kính ngạc mà nhìn hắn, Cố Khâm có chút kỳ quái mà nhớ lại, làm sao vậy? Hắn nói không đúng sao? Hắn nghiêng đầu gấp phải đôi mắt sâu thẳm của Hình Chiến, đột nhiên nhận ra điều gì đó, chợt cả kinh, lúng túng giải thích, “Cái đó, chúng tôi không phải...”

“Ha ha ha ha...” Angus cười to, “Cậu nói đúng! Nên để cho bọn nhỏ tự lựa chọn! Có điều trước tiên có thể

bồi dưỡng tình cảm mà!”

Lúc này Cố Khâm thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào, một giây trước hắn vẫn còn chối đây đẩy về quan hệ của họ, sao một giây sau đã rơi vào hồ đồ rồi! Cố Khâm nhìn Angus đang cười không dứt, lại nhìn Hình Chiến vẫn luôn không tỏ thái độ gì, hồi lâu mới nặn ra một câu, “... Thật xin lỗi.”

Angus cười đến thở hổn hển, một tay khoác lên vai Cố Khâm, “Sao phải xin lỗi? Cậu như vậy không được, phải cứng rắn lên mới có thể quản được Hình Chiến, người vợ nhỏ bí mật của tổng tài à!”

“Chúng tôi không phải...” Cố Khâm dở khóc dở cười.

Angus bình tĩnh mà cắt ngang hắn, “Tôi biết tôi biết, cho dù bây giờ còn chưa phải, sau này chắc chắn sẽ phải!”

Hình Chiến mặt lạnh đẩy cái tay vướng víu của Angus kia ra, thuận thế mà ôm lấy bả vai Cố Khâm, không chút khách khí mà ra lệnh đuổi khách, “Người nhìn rồi, các anh phải đi.” Y đẩy Angus vào trong ngực Tạ Hoan, “Quản người của anh cho tốt. Bress, tiễn khách.” Sau đó ôm cả Cố Khâm mà xoay người rời đi, mặc kệ Angus mắng mỗ thằng nhóc thối đàng sau lưng y.

“Như vậy được không?” Cố Khâm quay đầu thấy Bress trung thành đang ngăn cản hai vị khách kia, thế nhưng hắn cảm thấy nếu trò chuyện tiếp sợ rằng hắn sẽ thẹn quá thành giận, cho nên hơi có chút thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao.” Hình Chiến mặt không biến sắc mà nghĩ, dù sao thì mục đích của y cũng đã đạt được.

Dưới sự cố ý thêm dầu vào lửa của vài người, tin tức Hình Chiến cuối cùng cũng đã có người yêu nhanh chóng lan truyền khắp Liên minh, đồng thời, Cố Khâm vốn không có tiếng tăm gì cũng trở nên nổi tiếng.

Cuộc đời của Cố Khâm vẫn có đủ sắc thái truyền kỳ, đã từng là con của Thượng tướng, là quân nhị đại cốt nát kém cõi, sau lại bởi vì cha hy sinh mà biết quay đầu, phần chần mà kế thừa ý chí của cha mình, hiện tại đã trở thành một Thiếu tướng. Nghe nói nếu không phải do cấp bậc thể chất của hắn quá thấp, hắn đã sớm tiếp tục tiến lên trên. Vì vậy Cố Khâm cũng trở thành đề tài bàn tán lúc rảnh rỗi của mọi người, có điều đa số mọi người đều không biết bề ngoài của hắn, bởi vì hắn vốn không có tiếng tăm gì trước đây, cũng không tìm được tài liệu video gì liên quan tới hắn, trái lại tài liệu về Hình Chiến, được coi là lãnh đạo của thể hệ trẻ thì lại có rất nhiều.

Những ngày nghỉ tiếp theo, Cố Khâm vẫn ở trong Hình gia, phần lớn thời gian đều dùng cho huấn luyện, cho nên hắn cũng không biết tại Liên minh đã có lời đồn gì. Mà những lời Angus nói hắn cũng đã sớm quên, cho tới khi cả thế giới đều đã cho rằng hắn và Hình Chiến đã ở bên nhau, bản thân hắn vẫn còn chưa biết gì.

Trong đoạn thời gian này, Cố Khâm gần như là ở cạnh Hình Chiến từ sáng tới tối, tâm trạng vốn u ám cũng từ từ hồi phục. Có mục tiêu và động lực, hắn dần thoát khỏi mê mang, tích cực mà vui đầu vào trong huấn

luyện. Tuy rằng kỳ nghỉ không ngắn, nhưng còn chưa đủ để thể chất của Cố Khâm tăng lên A+, cho nên khi Nguyên soái Hình Duệ hỏi hấn có muốn ở lại quân khu Đệ nhất tiếp tục sử dụng khoang giả lập không, Cố Khâm suy nghĩ một chút cũng đồng ý.

Bởi vì trước kia đã từng xảy ra sự cố, loại khoang giả lập này đã ngừng sử dụng ở bên ngoài, chỉ có một vài cá nhân có cấp bậc đặc quyền cùng các biện pháp an ninh nghiêm ngặt mới có. Hình Duệ đưa Cố Khâm tới dưới quyền của Hình Chiến, nơi đóng quân của hai người rất gần, trên danh nghĩa là để cho Cố Khâm thuận lợi sử dụng khoang giả lập, nhưng trên thực tế lại...

Sau khi kỳ nghỉ kết thúc, Cố Khâm một lần nữa có quân đội của riêng mình, nhưng dù sao họ cũng không phải là do chính bản thân hấn chọn lựa, cho nên vào hai ba tháng đầu mới thành lập này Cố Khâm rất bận rộn. Vì để cho Cố Khâm nhanh chóng chỉnh lý đơn vị này xong, Hình Chiến bố trí cho hấn rất nhiều nhiệm vụ, hấn cũng không để cho Hình Chiến thất vọng, thông qua vô số nhiệm vụ liên tiếp, hấn nhanh chóng khiến cho binh lính cấp dưới tâm phục khẩu phục, xây dựng uy vọng của mình trong quân.

Qua giai đoạn bận bịu này, Cố Khâm cuối cùng cũng có thời gian để tiếp tục thực hiện cải thiện thể chất. Khi đã lên lịch thời gian sử dụng khoang giả lập với Hình Chiến xong, hấn liền một mình lái chiến hạm cỡ nhỏ tới nơi đóng quân của Hình Chiến.

Đây là lần đầu tiên Cố Khâm đi tới nơi đóng quân của Hình Chiến. Bởi vì là chuyện cá nhân, hấn không nói cho bất kỳ ai tại sao hấn lại tới. Vốn loại khoang giả lập này cũng có thể coi là đồ cấm trên ý nghĩa nào đó, hấn không muốn tạo thêm phiền toái cho mình, lại càng không muốn gây thêm phiền toái cho Hình Chiến, cho nên hấn rất điệu thấp, thậm chí còn không đeo quân hàm trên vai — Khi đã tiến vào nơi đóng quân chỉ cần thông qua cửa kiểm tra, hệ thống sẽ tự động phân biệt ra thân phận.

Cố Khâm xem xét bản đồ Hình Chiến cho hấn, đi thẳng tới nơi bọn họ đã hẹn trước. Binh lính hoặc sĩ quan gặp trên đường đều không nhìn ra cấp bậc của hấn, rất ít người chào hấn, hơn nữa nhìn mặt hấn, phần lớn người đều chọn coi thường hoặc tò mò mà liếc mắt nhìn qua, nhiều nhất là lịch sự mà gật đầu một cái, nhưng cũng không có ai tra hỏi thân phận của hấn. Dù sao người có thể tự do ra vào tại nơi đóng quân của một Thượng tướng, cho dù cấp bậc không cao, cũng sẽ không phải là binh lính bình thường.

Trừ một vài nơi tương đối trọng yếu ra, dưới tình huống bình thường, nơi có cửa ra vào đều chỉ có hệ thống kiểm tra quyền hạn, không có binh lính canh giữ, nhưng phòng làm việc của Hình Chiến hiển nhiên là một trong những nơi trọng yếu, có lính bảo vệ trước cửa. Sĩ quan canh gác một người là Trung úy, còn một người thì đã là Thiếu tá. Cố Khâm nhìn đối phương thêm mấy lần, Thiếu tá chừng ba mươi tuổi, tại sao sẽ tới chỗ này canh gác? Cho dù có là Nguyên soái cũng sẽ không phô trương đến vậy đi?

“Xin chào, xin hỏi có chuyện gì?” Vị Thiếu tá kia chào kiểu quân đội với hấn.

Cố Khâm đáp lễ, “Xin chào, tôi tìm Hình Chiến... Tướng quân.” Đã quen gọi thẳng tên, hấn nhất thời quên mất mình bây giờ là cấp dưới của Hình Chiến, phải gọi Hình Chiến là trưởng quan, nhưng lời đã nói, không thể làm gì khác hơn là thêm từ Tướng quân ở phía sau, “Phiên anh đi thông báo một chút, tôi là Cố Khâm.”

Lời Cố Khâm còn chưa dứt, cửa đã mở ra từ bên trong, Hình Chiến xuất hiện trước mặt hấn, “Cố Khâm, vào đi.”

Hình Chiến vô cùng tự nhiên mà cầm tay hắn kéo hắn vào phòng, nhanh đến mức hắn cũng không phát hiện ra biểu tình khiếp sợ của hai sĩ quan ở ngoài cửa kia khi nghe thấy tên hắn.

Kéo Cổ Khâm ngồi xuống trên ghế sofa, Hình Chiến mở màn hình giả lập đẩy tới trước mặt hắn, “Xem cái này một chút.” Phía trên là hồ sơ của ba sĩ quan, một Trung tá, hai Thiếu tá, Cổ Khâm chú ý thấy một trong hai Thiếu tá kia chính là người vừa đứng ở cửa, tên Carlyle. Cổ Khâm dùng ánh mắt nghi ngờ như muốn hỏi ba người này thì có vấn đề gì, Hình Chiến đáp, “Tôi cần chọn một sĩ quan phụ tá.”

Cổ Khâm đột nhiên hiểu ra, sĩ quan phụ tá của Hình Chiến cũng giống như sĩ quan phụ tá Diệp Phi Dương của hắn, đều đã hy sinh trong chiến dịch lần đó. Cổ Khâm hiện tại là Thiếu tướng, sĩ quan phụ tá có thể từ từ chọn, mà Hình Chiến thân là Thượng tướng công việc cần xử lý lại càng phức tạp, nhanh chóng chọn ra một sĩ quan phụ tá để bắt đầu đào tạo là việc cấp bách hiện nay.

Cổ Khâm cẩn thận đọc tài liệu của ba người, “Từ sau khi kỳ nghỉ của chúng ta kết thúc anh lập tức bắt đầu quan sát bọn họ?” Thiếu tá Phương Vi Hùng bốn mươi tuổi, tính cách thận trọng, năng lực học tập mạnh, nhưng phương diện xử lý quan hệ giao tiếp có chút chậm; Trung tá Brian hơn năm mươi tuổi, các hạng năng lực tại mức trung bình khá, nhìn trải nghiệm cùng kinh nghiệm thì lại là người thích hợp làm sĩ quan phụ tá thích hợp nhất trong ba người, nhưng tuổi tác hơi lớn, sĩ quan phụ tá chọn ra đều là nhỏ tuổi hoặc ngang tuổi với trưởng quan, như vậy có thể tránh cho việc khi sĩ quan phụ tá giải ngũ trưởng quan sẽ lại phải đào tạo thêm một người nữa phát sinh; mà Thiếu tá Carlyle kia... “Thiếu tá ba mươi tuổi, chắc sẽ có cơ hội lên tới cấp Tướng rất cao, tại sao cũng ở trong đây?”

“Chính hắn báo danh.” Hình Chiến hơi cau mày, “Hắn... đã từng là đối tượng xem mắt của tôi.”

Cổ Khâm bỗng mở to hai mắt, có cảm giác không tự nhiên muốn cười mà lại cười không nổi. Xem nhẹ khó chịu phức tạp chợt lóe lên trong lòng, Cổ Khâm hắng giọng một cái, chế nhạo nói, “Hắn thích anh?”

Hình Chiến nghiêm túc nhìn Cổ Khâm, cơ thể nghiêng về phía trước, “Tôi không thích hắn.”

Hai người bọn họ vốn đã ngồi gần nhau, Hình Chiến nghiêng người lập tức khiến chóp mũi hai người gần sát, cơ thể Cổ Khâm theo phản xạ mà nghiêng về phía sau, “Vậy anh thích ai?” Ngay sau đó hắn lập tức phục hồi tinh thần lại, quay đầu sang chỗ khác, “Không cần nói cho tôi.”

“Cổ Khâm.” Hô hấp của Hình Chiến ngay sát bên tai Cổ Khâm, thanh âm rất nhẹ, nghe vào giống như tiếng nỉ non, hơi thở ấm áp khiến cho lỗ tai Cổ Khâm cũng bị hun đỏ.

“Làm sao?” Cổ Khâm tưởng rằng đối phương gọi tên mình là đang chuẩn bị nghiêm túc mà trả lời, trong lòng khó hiểu mà hốt hoảng, càng không dám đối mặt với Hình Chiến, chỉ chuyên tâm mà nhìn chằm chằm màn hình giả lập, tựa như có thể nghiền cứu ra một đóa hoa từ đó vậy. Nhưng đợi lâu lại không thấy Hình Chiến mở miệng, không biết tại sao trong lòng lại có chút thất vọng, nhưng hắn lập tức trấn định lại, lần nữa quay trở lại đề tài, “Việc chọn lựa ứng viên trong lòng anh hắn đã có lựa chọn rồi? Tôi cho rằng anh có thể lựa chọn hai người trước, để Brian kinh nghiệm phong phú hướng dẫn Phương Vi Hùng, còn Carlyle...” Cổ Khâm mím môi, “Hắn sẽ còn phát triển lên, làm sĩ quan phụ tá quá không công bằng cho hắn.”

“Được.” Hình Chiến đáp lại rất nhanh, cũng không biết là thật sự đã sớm quyết định, hay là hoàn toàn nghe theo Cố Khâm. Y rời ra một chút khoảng cách, thông báo ba người cùng đi vào. Trong lúc chờ đợi, y hỏi, “Sĩ quan phụ tá của anh chọn xong?”

Cố Khâm lắc đầu, “Phi Dương là sĩ quan phụ tá tôi cố ý đào tạo từ lúc còn ở cấp Tá, phối hợp giữa chúng tôi đã rất ăn ý, hiện tại mất cậu ta, tôi mất rất nhiều thời gian vẫn chưa quen được. Anh làm thế nào để vượt qua cái vấn đề này?”

Câu trả lời của Hình Chiến đơn giản mà thô bạo, “Để cho sĩ quan phụ tá mới điều chỉnh cho quen với thói quen của tôi.”

“...” Cái này thật đúng là phù hợp với cá tính đối phương, có lẽ mình cũng có thể tham khảo? Cố Khâm nghĩ.

Ngay lúc này, ba ứng viên gõ cửa tiến vào, Cố Khâm cẩn thận mà quan sát bọn họ. Sau khi chào, Phương Vi Hùng mắt nhìn thẳng phía trước, ánh mắt không chuyển chút nào; Brian thì bình tĩnh mà quan sát Cố Khâm một cái, sau đó không để ý tới nữa; mà Carlyle thì là người phản ứng kịch liệt nhất trong ba người, ánh mắt sáng quắc mà trợn lên nhìn Cố Khâm, giống như muốn đốt ra mấy cái lỗ trên người hắn vậy.

“Thiếu tướng Cố Khâm.” Hình Chiến giới thiệu qua về Cố Khâm, “Sau này bất cứ lúc nào anh ta tới tìm tôi, mọi người cũng không cần ngăn anh ta lại.”

Phương Vi Hùng không suy nghĩ nhiều, nhìn chằm chằm mặt Cố Khâm mấy giây, dường như muốn in thật sâu bề ngoài của hắn vào trong đầu, sau đó nghiêm túc gật đầu một cái, tỏ ý mình đã biết. Brian lại hết sức giật mình, đây là tín nhiệm tới mức nào? Chẳng lẽ vị Cố Thiếu tướng này thật sự là người yêu của trưởng quan? Carlyle thì không nhịn được mà thốt lên, “Tại sao? Điều này không phục hợp với quy định!”

“Quy định nào?” Hình Chiến không bị thuyết phục, hỏi ngược lại. Carlyle há miệng, thế nhưng không nói ra được, chỉ có thể không cam mà cắn răng. Ánh mắt không chút gợn sóng của Hình Chiến quét qua ba người, “Brian, Phương Vi Hùng tạm thời ở lại. Carlyle cậu có thể trở về đơn vị cũ.”

“Tại sao?!” Carlyle không dám tin bật tới, “Tại sao người đi lại là tôi?! Có phải là hắn nói cái gì không?!” Hắn nổi giận đùng đùng mà chỉ tay vào Cố Khâm.

“Biểu hiện hiện tại của cậu không thích hợp với vị trí này.” Hình Chiến lạnh lùng nói.

Carlyle giật mình một cái, hít một hơi thật sâu, nhanh chóng bắt mình tỉnh táo lại, “Nhưng trước đó tôi tự nhận thấy biểu hiện của mình không hề kém hơn so với bọn họ!”

Hình Chiến ngậm miệng không nói mà nhìn Cố Khâm, Cố Khâm không còn cách nào khác đành thay y giải thích, “Với năng lực của cậu hoàn toàn có thể trở thành một tướng quân, vị trí sĩ quan phụ tá sẽ hạn chế không gian phát triển của cậu.”

“Tôi không cần!” Carlyle quật cường mà thâm tình đưa mắt nhìn Hình Chiến, “Chỉ cần có thể ở bên anh, em không quan tâm có thể trở thành tướng quân hay không, anh là tướng quân là đủ rồi!”

Cố Khâm âm thầm lú lười, đây thật sự là lời tỏ tình lớn mật. Hắn thật tán thưởng dũng khí của đối phương, nhưng lại không đồng ý với cách nghĩ của đối phương. Chẳng lẽ không phải là sĩ quan phụ tá thì lại không thể ở bên nhau sao? Ý nghĩ của đối phương thực quá mức ngây thơ rồi.

“Tôi đã có người yêu.” Ánh mắt Hình Chiến không có một tia dao động, hiển nhiên không hề bị lời tỏ tình này làm cảm động một chút nào.

“Anh nói là hần sao? Em không tin! Dạ hội hôm đó anh vẫn còn xem mắt mới em! Chúng ta nói chuyện rất vui, anh sao có thể nhanh chóng ở cùng một chỗ với hần?!” Carlyle bùng nổ liên tiếp, Phương Vi Hùng cùng Brian mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm, chỉ coi như mình không nghe thấy gì.

Hình Chiến căn bản là không muốn giải thích, trực tiếp mò qua bả vai Cố Khâm, một tay đè lên gáy Cố Khâm áp sát tới hôn lên đôi môi kia!

Tất cả mọi người, bao gồm cả Cố Khâm đều sợ ngây người! Mẹ ơi, đây là làm thật?!

Hình Chiến vốn chỉ định chạm vào một cái sẽ lập tức tách ra, nhưng khi đã hôn lên đôi môi hơi lạnh kia rồi, lại không đi được, dây dưa trong chốc lát, thừa dịp Cố Khâm còn đang sửng sốt, đầu lưỡi y đã chen vào trong miệng hắn liếm qua mỗi một góc bên trong một lần, cho tới khi Cố Khâm vì hít thở không thông mà đưa tay đẩy y, y mới không thỏa mãn mà kết thúc nụ hôn này, ánh mắt lạnh như băng quét qua ba người đang trợn mắt, “Đi ra ngoài.”

Phản ứng nhanh nhất là Brian, lập tức mỗi tay kéo một người nhanh chóng ra khỏi phòng.

Khi cửa tự động đóng lại, Cố Khâm cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, kéo ra khoảng cách với Hình Chiến trong nháy mắt, dùng mu bàn tay lau đi vệt nước khả nghi tại khóe miệng, vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc mà tròn mắt nhìn đối phương, nào còn có chút chết máy, “Anh...”

Sau đó hắn nghe thấy Hình Chiến nói, “Chúng ta ở bên nhau đi.”

– Hết chương 95 –

<< TOÀN VĂN HOÀN >>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-tuong-quan-vs-tuong-quan>